

Danh Sách Ước Nguyên

Contents

Danh Sách Ước Nguyên	2
1. Chương 1: Ước Nguyên	3
2. Chương 2: Hoàn Cảnh	6
3. Chương 3: Xoay Chuyển	9
4. Chương 4: Thay Đổi	11
5. Chương 5: Trúng Tuyển	14
6. Chương 6: Xe Lửa	17
7. Chương 7: Dì Lục	20
8. Chương 8: Thuê Phòng	24
9. Chương 9: Tư Tư	27
10. Chương 10: Quen Biết	30
11. Chương 11: Lam Tinh	33
12. Chương 12: Say Rượu	36
13. Chương 13: Công Viên Giải Trí	39
14. Chương 14: Khanh Hoàn	42
15. Chương 15: Khai Giảng	45
16. Chương 16: Huấn Luyện Quân Sự	48
17. Chương 17: Công Tác	51
18. Chương 18: Nhưng Mà	54
19. Chương 19: Ý Tưởng	58
20. Chương 20: Ngoài Ý Muốn	61
21. Chương 21: Mỗi Hận	64
22. Chương 22: Hợp Tác	67
23. Chương 23: Sinh Mạng Mới	70
24. Chương 24: Đa Tình	73
25. Chương 25: Phần Hóa	76
26. Chương 26: Tình Cờ Gặp Nhau	79
27. Chương 27: Hiểu Biết	81
28. Chương 28: Nếu	84
29. Chương 29: Qua Lại	87
30. Chương 30: Trò Hay	89
31. Chương 31: Kết Cục	92
32. Chương 32: Thiếu Gia	95
33. Chương 33: Quan Hệ	97
34. Chương 34: Bạn Bè	100
35. Chương 35: Sinh Nhật	103
36. Chương 36: Tổ Tình	105
37. Chương 37: Rối Rắm	108
38. Chương 38: Ấm Ấp	111
39. Chương 39: Trăm Ngày	113
40. Chương 40: Người Xưa	116

41. Chương 41: Hẹn Hò	118
42. Chương 42: Xấu Hổ	120
43. Chương 43: Nghỉ	123
44. Chương 44: Chiến	126
45. Chương 45: Thân Thiết	128
46. Chương 46: Ăn Tết	131
47. Chương 47: Nghĩ Mà Sợ	133
48. Chương 48: Cha Mẹ	136
49. Chương 49: Bạn Bè	139
50. Chương 50: Ảnh Chụp	142
51. Chương 51: Mẹ	144
52. Chương 52: Bị Bệnh	146
53. Chương 53: Xuất Phát	149
54. Chương 54: Gặp Lại	152
55. Chương 55: Phí Hoài Bản Thân	154
56. Chương 56: Suy Nghĩ	164
57. Chương 57: Anh Họ	167
58. Chương 58: Nằm Viện	170
59. Chương 59: Gặp Mặt	173
60. Chương 60: Một Năm	176
61. Chương 61: Rắc Rối	179
62. Chương 62: Cừu Mới	182
63. Chương 63: Diễn Kịch	185
64. Chương 64: Sảng Khoái	188
65. Chương 65: Bắt Cóc	191
66. Chương 66: Người	194
67. Chương 67: Giao Dịch	197
68. Chương 68: Được Cứu	201
69. Chương 69: Thắng Thắn	204
70. Chương 70: Nếu	207
71. Chương 71: Hàn Hiểu	210
72. Chương 72: Xem Mặt	213
73. Chương 73: Những Chuyện Ấy	216
74. Chương 74: Thông Suốt	219
75. Chương 75: Chú	221
76. Chương 76: Đám Cưới	225
77. Chương 77: Đến Trường	228
78. Chương 78: Mất Tích	231
79. Chương 79: Tin Tức	233
80. Chương 80: Về Nhà	236
81. Chương 81: Đến	238
82. Chương 82: Mấy Năm	241
83. Chương 83: Chấm Dứt	244
84. Chương 84: Kết Thúc	247
85. Chương 85: Pn1.kiếp Trước (sau Chương 27)	249
86. Chương 86: Pn2.kiếp Trước (sau Chương 55)	252
87. Chương 87: Pn3.tổng An Nhu (chị Tổng An Hoài)	255
88. Chương 88: Pn4.luyện Hạ Và An An	256

Danh Sách Ước Nguyện

Giới thiệu

Biên tập: EllieThẻ loại: Trọng sinh, đô thị tình duyên, ầm áp, 1×1, HE. Bạn sẽ làm gì nếu một ngày nào đó bạn biết rằng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-sach-uoc-nguyen>

1. Chương 1: Ước Nguyện

Mục Liên Hạ bị ngã tỉnh.

Trong đầu hỗn loạn, đủ thứ giao nhau, khiến cả khuôn mặt cậu đều nhăn lại. Nhưng cảm giác kia tới nhanh đi cũng nhanh, chờ khi cậu choáng váng ngẩng đầu, đầu cũng đã không còn đau vậy nữa.

Tầm mắt từ mơ hồ trở nên rõ ràng, Mục Liên Hạ xoa đầu, nâng đầu nhìn người quen thuộc lại xa lạ kia, ngây ngốc trừng mắt nhìn.

Người kia có chút xấu hổ, khụ một tiếng: “... Cậu không sao chứ.”

Mà lúc này Mục Liên Hạ mới từ trong hai phần trí nhớ hỗn loạn giao nhau tìm thấy một phần thuộc về người này.

“... Tào Vũ Hồng?” Mục Liên Hạ có chút chần chờ hỏi một câu.

Đã thoáng thích ứng cảm giác hiện tại, cậu tự nhiên không gọi nhầm. Tào Vũ Hồng lại khụ một tiếng, sau đó gơ tay kéo Mục Liên Hạ còn ngồi bệt ở đất: “Không cần thận làm cậu ngã.”

Mục Liên Hạ không yên lòng ừ một tiếng, theo sức của Tào Vũ Hồng mà đứng lên, chân vẫn có chút mềm nhũn. Trong đầu có hai phần ký ức đang đấu đá nhau. Rõ ràng hôm qua vừa thi đại học xong cho nên hôm nay cùng bạn học ra ngoài bung xõa, mà một phần ký ức khác lại là của cậu khi hai mươi lăm tuổi, khi đó cậu đã tốt nghiệp đại học ba năm, hơn nữa từ khi bắt đầu lên đại học cậu đã không còn gặp lại Tào Vũ Hồng nữa.

Mà Mục Liên Hạ rất rõ, bảy năm đó, là thời gian còn chưa trải qua.

Thất tha thất thủ theo Tào Vũ Hồng ra cửa, Mục Liên Hạ hí mắt ngẩng đầu nhìn trời.

Trời đã tối, bầu trời tô điểm những vì sao có chút sáng, lại hoảng đến cậu gần như muốn rơi nước mắt.

Ba năm THPT vất vả, vừa thi đại học xong thì gần như tất cả mọi người đều bắt đầu bung xõa. Ví dụ như Mục Liên Hạ vừa nãy, bình thường dù có không hòa đồng nhưng cậu cũng uống rất nhiều, còn phải nhờ Tào Vũ Hồng đưa cậu về ký túc xá.

Chỗ tụ họp cách trường học không xa, Tào Vũ Hồng đưa Mục Liên Hạ đi đường lắt lư lên giường cậu, kéo chăn mỏng lên đắp, thấy Mục Liên Hạ hỗn loạn nhưng không làm gì không đúng thì mới xoay người rời đi.

Mà trong nháy mắt khi Tào Vũ Hồng đóng cửa lại, Mục Liên Hạ chợt mở mắt.

Vừa nãy cậu say, nhưng hiện tại, cậu rất tỉnh táo.

Mục Liên Hạ nằm trên giường hồi lâu, ánh mắt thả ra không trung cũng không biết đang nghĩ gì, sau đó đột nhiên ngồi dậy, khiến cho chiếc giường cũ phát ra tiếng kêu kệt. Cậu dừng chút, kéo chăn ra, sau đó đứng dậy ra ngoài, rẽ mấy vòng đi tới trong phòng vệ sinh tầng phòng ngủ đối diện tấm gương không lớn kia.

Người trong gương quen thuộc lại có chút xa lạ, quen thuộc là vì đó vốn là bản thân, xa lạ là vì có thêm một phần ký ức.

Mục Liên Hạ đã sắp xếp ký ức được sơ sơ, cậu biết, mình đây là “hồi sinh”, có lẽ có thể nói cậu sống lại về bảy năm trước, hay hoặc là cậu có thêm ký ức của bảy năm. Cậu không biết đến cùng là chuyện gì, nhưng cậu lại nhin không được, che miệng cúi đầu cười.

Mình đã trở về...

Mục Liên Hạ dùng khí âm để nói câu này.

Ha ha, mình đã trở về... trở về khi vẫn còn tương lai — không còn đau đớn, không bệnh nan y, không có vụ nổ, không có cái chết — những chuyện đó, còn chưa xảy ra.

Đầu ngón tay cậu chạm vào mặt gương lạnh băng, miêu tả khuôn mặt thanh tú trong gương trẻ hơn trong trí nhớ rất nhiều mà vẫn tràn đầy tinh thần phấn chấn. Người trong gương treo nụ cười ở bên môi, trong mắt lại là mê mang.

— Hồi sinh, đúng là từ ngữ khiến người tâm động.

Ngày thứ ba sau khi chấm dứt tụ họp, mọi người đều về trường ghi nguyện vọng đại học.

Tào Vũ Hồng về ký túc xá trước, bởi vì hẳn lúc trước khi về nhà còn có vài thứ chưa mang.

THPT Số Hai thành phố Phụ Sa là một trường THPT rất bình thường, thậm chí còn là loại có chút kém, cho nên quản lý cũng không quá nghiêm. Tuy rằng cũng không nghiêm khắc yêu cầu mọi người đều trọ ở trường, nhưng phần lớn học sinh ở xa trường THPT đều trọ ở trường, một khối một ký túc xá. Mới vừa thi đại học xong, ký túc xá khối 12 còn có thể cho người ở lại, nhưng trong ký túc xá bây giờ tựa hồ một người cũng không có. Tào Vũ Hồng khi đi trên hành lang trống vắng cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình, bỗng nhiên có loại cảm giác không thoải mái, thậm chí trong nháy mắt còn thấy có chút sợ hãi.

Sau đó, hẳn thấy Mục Liên Hạ ôm chậu hoa từ khúc ngoặt xuất hiện. Đối phương khi thấy hẳn cũng sửng sốt, sau đó hơi kéo khóe môi với hẳn: “Cậu đến sớm thật đó.”

Tào Vũ Hồng nháy mắt cảm thấy bạn cùng phòng quen biết không quá thân này trở nên khác biệt.

Nhưng hẳn cũng không nghĩ nhiều, gật đầu: “Tôi về lấy vài thứ, lát nữa đi dự tính điểm để ghi nguyện vọng.”

Hắn chần chờ một chút, vẫn hỏi ra miệng: “... Mấy ngày nay, cậu không về à?” Một mình ở trong căn lầu trống vắng này?

Mục Liên Hạ không biết Tào Vũ Hồng tiết kiệm nửa câu nói kia, mà bây giờ cũng không giống như trước đây, khi nhắc đến “nhà” liền mặt âm tang. Cậu không quan trọng gật đầu: “Ký túc xá này không phải còn có thể ở lại hay sao. Tôi cũng không muốn lãng phí.”

Tào Vũ Hồng nói ra lời này cũng biết mình không nên hỏi, chuyện của Mục Liên Hạ họ đều biết. Vì thế hẳn đi nhanh vài bước đến cạnh Mục Liên Hạ: “Tôi đi lấy đồ rồi đến phòng học, hôm nay phải tính điểm ra... Cậu đã nghĩ muốn học ở đâu chưa?”

Bên môi Mục Liên Hạ còn mang theo ý cười, hoàn toàn không giống như dáng vẻ nhiều lúc cứ luôn cúi đầu trước đây: “Tôi muốn rời tỉnh, hơn nữa có thể không về thì không về.”

Đây là lời thật, bây giờ cậu làm cũng giống như những gì cậu làm đời trước. Nhưng khác ở chỗ, đời trước bởi vì không tự tin nên cậu dự tính điểm ít hơn điểm thực tế hơn năm mươi điểm, hơn nữa lần đó điểm chuẩn chút vấn đề, cho nên năm mươi điểm này, đủ để khiến cậu ngã rất thảm.

Chính sách thi đại học tỉnh Xuyên Nam là tính điểm trước ghi nguyện vọng sau, sau đó mới có thành tích. Trường của Mục Liên Hạ không quá tốt, dù cậu có là học sinh giỏi ở trường mình cũng không có bao nhiêu tự tin, cho nên cuối cùng chỉ phải bảo thủ ghi mấy trường học hạng hai, mấy trường hạng một là xa không thể thành, mà hạng ba bởi vì học phí quá mắc, cậu nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đời trước Mục Liên Hạ cuối cùng là được một trường học hạng hai ở thành phố Song Hồ tuyển chọn, mà trên thực tế điểm của cậu cả hạng một cũng đủ.

Khi đó cậu tuy có chút buồn, nhưng mà lại ở trong nhóm sinh viên tốt nhất trường họ, tính cách cậu có chút muộn nên vẫn rất vui, cho đến khi cậu trở về “nhà”.

Nghĩ đến đây, nụ cười treo trên mặt mấy ngày nay liền cứng lại. Mục Liên Hạ theo bản năng cắn cắn môi, không muốn nói gì nữa, sau đó nghiêng mặt nhìn Tào Vũ Hồng: “Cậu thì sao?”

Tào Vũ Hồng lúc này đã sớm quên ký túc xá có chút âm u, đáng vẻ rất có tinh thần: “Thật ra tôi cũng muốn đi xa chút... Nhưng mẹ tôi không yên lòng cho tôi. Cho nên tôi muốn vào trường trong tỉnh. Cậu nói đại học Anh có được hay không? Tôi thấy tôi có thể thi đậu.”

Mục Liên Hạ kỳ thật đã sớm không nhớ được thành tích của mấy đứa bạn học không quá thân thiết thời THPT, nhưng cậu vẫn hi vọng Tào Vũ Hồng có thể thi tốt hơn chút, cũng không ngại nói vài lời hay: “Tự tin là chuyện tốt, thành tích của cậu bình thường không tệ, lần này nhất định cũng có thể.”

Tựa hồ được người giỏi nhất lớp cổ vũ khiến Tào Vũ Hồng có thêm sức mạnh, hẳn càng có tinh thần hơn chút.

Đến phòng ngủ, Tào Vũ Hồng giúp Mục Liên Hạ phơi quần áo, sau đó tự mình cầm đồ đến phòng học.

Tuy rằng vừa nãy cậu cảm thấy Tào Vũ Hồng đến sớm, nhưng đợi khi đến phòng học cậu mới phát hiện cũng không phải, bởi vì bạn học trong phòng học đã đến cũng khá khá. Mục Liên Hạ và Tào Vũ Hồng gật đầu với nhau, sau đó đi đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống, thuận tiện vỗ vai bạn ngồi cùng bàn: “Lưu Thiên Kiệt, tập đáp án đâu rồi?”

Mục Liên Hạ trước đây vẫn có chút quái gở tự ti, khó có được mấy người có thể nói chuyện, Lưu Thiên Kiệt chính là một trong số đó. Khi Mục Liên Hạ vừa nói xong Lưu Thiên Kiệt liền từ trong hộp bàn lấy ra một quyển tập đặt lên bàn Mục Liên Hạ: “Nhìn đi, anh đây tốt với cậu đi!”

Mục Liên Hạ cười nhạt với hắn, tâm tình rất tốt: “Anh em tốt.”

Vừa cười, liền khiến Lưu Thiên Kiệt ngẩn người: “Cậu đúng là vui vẻ mà, bình thường cậu biểu tình cũng không thay đổi, vừa rồi lại còn cười!” Hơn nữa... Mục Liên Hạ nở nụ cười, không như ngày xưa, khác biệt rất rõ.

Mục Liên Hạ cũng biết mình biến hóa có chút dễ khiến người khác chú ý, nhưng cậu có bài học kinh nghiệm tự nhiên không muốn làm mình của trước kia nữa. May mà lúc này, biến hóa gì cũng có lý do tốt cả: “Còn không phải sao? Thi đại học xong đương nhiên là vui vẻ rồi.”

Nói lời này ra cũng phải đồng cảm, Lưu Thiên Kiệt vốn cũng không quá để ý, liền bắt đầu nghiên cứu tập đề trong tay, thường thường nói hai ba câu với Mục Liên Hạ, tính điểm.

Mục Liên Hạ cũng một mực đáp lại, lật xem tập đề. Đời trước sau khi thi đại học cậu cũng bắt đầu có chút buông thả, đã sớm quên mấy thứ thi đại học không còn một mảnh. Nhưng với cậu bây giờ mà nói, thi đại học mới chỉ là chuyện của hai ngày trước, cậu vẫn muốn đối chiếu đáp án.

Dù cho không nhớ rõ nội dung thi, nhưng mấy điểm quan trọng cậu tự nhiên nhớ rõ rành mạch, coi như là nắm chắc trong lòng.

Bút ở đầu ngón tay chuyển chuyển, Mục Liên Hạ ở trên chỗ trống trong tập viết vài chữ số.

Ngữ văn, 121; Toán học, 117; Tiếng Anh, 128; Văn hóa, 222.

Tổng điểm, 588.

Đây là thành tích của cậu đời trước.

Ngồi bút ở trên mấy con số kia quẹt vài đường, Mục Liên Hạ lập tức lật đến tờ cuối cùng trong tập, ở trên phiếu được phát xuống ghi điểm của các môn. Cậu đương nhiên không có khả năng ghi mấy con số kia, nhưng viết cũng chệnh nhau không nhiều, 120, 120, 125, 220, thêm tổng 585, không lệch với điểm chuẩn cho lắm.

Kỳ thật khi cậu thi đại học phát huy xa hơn bình thường, nhưng mà... đời trước đã bị cậu lãng phí.

Tay trái đặt dưới bàn bị nắm chặt, trên mặt Mục Liên Hạ lại nở nụ cười nhạt.

Lần này, sẽ không bao giờ.

Ngồi bút cậu khẽ hạ, ở trong mục nguyện vọng một đoạn b ghi bốn chữ

—— Đại học Khanh Hoàn.

2. Chương 2: Hoàn Cảnh

Tuy rằng trong trí nhớ cũng đã xa xôi, nhưng Mục Liên Hạ vẫn thả lỏng hơn các bạn học đang hưng phấn khác một chút.

Khoé môi cậu hơi nở ý cười, nhìn các bạn trong lớp tỏa sức sống bốn phía, sau đó có chút phiền muộn mà cảm thấy mình quả nhiên không có sức sống ấy.

Thời gian buổi sáng qua rất nhanh, dưới thầy cô giám sát mà các bạn học đều ghi xong phiếu đăng ký trường học. Mục Liên Hạ nhìn chằm chằm cô cất tờ giấy mỏng manh chứa đựng tương lai của mình vào trong cặp văn kiện, cậu mới hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cái dáng vẻ này của cậu, cô tự nhiên là nhìn ra.

Chủ nhiệm lớp Mục Liên Hạ họ Vương, là một người phụ nữ trung niên hòa ái hơi mập, đã làm trong ngành giáo dục hai mươi mấy năm, ở huyện Phụ Sa cũng là giáo viên có tiếng, nghiêm túc có trách nhiệm tính tình cũng tốt, học sinh của cô gần như không ai là không thích cô, kể cả Mục Liên Hạ.

Cô Vương khẽ khụ một tiếng, cười tủm tỉm nhìn Mục Liên Hạ: “Em thoát nhìn là thở dài nhẹ nhõm một hơi a.”

Mục Liên Hạ có chút xấu hổ xoa xoa mũi: “Dù sao cũng đã kết thúc... Em làm hết sức, là được.”

“Cô tin em, em thi rất tốt.” Cô Vương vỗ vai Mục Liên Hạ, “Nghỉ trưa rồi, em đi nghỉ ngơi đi.” Nhưng khi Mục Liên Hạ đến cửa lớp, lại bị cô Vương gọi lại.

“Mục Liên Hạ, bây giờ lớp chúng ta có phải chỉ còn có em là ở lại trong ký túc xá hay không?” Cô Vương đẩy đẩy kính mắt, hỏi.

Mục Liên Hạ không khỏi sửng sốt, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Vậy em hai ngày này dọn đồ đi, phải dọn ra ký túc xá. Muộn nhất là hôm sau tan học dọn đi, có thể không?” Cô Vương có chút lo cho Mục Liên Hạ. Mục Liên Hạ lại cười với cô Vương: “Em sẽ đúng hạn rời đi.” Nhưng mà sau khi xoay người từ cửa đi ra thì mặt mày u ám.

Không xong, cậu hoàn toàn quên chuyện bây giờ ở ký túc xá cũng không thể ở bao lâu.

Cứ như vậy... cậu không thể không trở về cái nơi gọi là nhà kia. Chung quy đây là nơi duy nhất mà cậu có thể dung thân.

Nhớ tới cái nơi gọi là “nhà”, Mục Liên Hạ cảm thấy rất phức tạp.

Cha mẹ Mục Liên Hạ mất sớm, cậu tự nhiên không lớn lên cùng cha mẹ, mà là cùng chú.

Nói thật, chú đối xử với cậu cũng không tệ, chỉ là chú cũng không hay ở nhà, nửa năm ra biển nửa năm ra ngoài làm công, vất vả nuôi dưỡng người nhà chú, thím và hai chị em song sinh, cuối cùng còn thêm một người là Mục Liên Hạ.

Cho nên cứ việc cuối cùng xảy ra mấy chuyện kia, nhưng cậu vẫn không hận chú, cũng không hận người chị tuy rằng bình thường nhưng cũng không làm gì cậu. Chỉ là, đối với người anh và thím... Mục Liên Hạ quả thực hận đến đòi mạng.

Cha mẹ chết sớm nhưng Mục Liên Hạ cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng. Năm cha mẹ qua đời thì Mục Liên Hạ đã lên tiểu học, tuy rằng vẫn còn ngây thơ, nhưng không phải cái gì cũng không biết. Cậu biết trong nhà mình còn có một căn phòng thuộc về mình, tuy rằng bởi vì dùng phần lớn tiền tiết kiệm để mua phòng ở cho nên tiền bạc không nhiều, nhưng sau khi tính cả tiền bồi thường cũng không phải là con số có cũng được mà không có cũng không sao.

Bởi vì chú thím nhận nuôi cậu, cho nên họ làm người giám hộ cũng phụ trách giám hộ tài sản thuộc về Mục Liên Hạ. Đáng tiếc cái gọi là giám hộ này lại khiến cho thím từng chút vết sạch tiền bạc đếm không ít kia, cuối cùng còn...

Thôi, trước mắt còn chưa xảy ra việc này. Hơn nữa, tuyệt đối cũng sẽ không xảy ra.

Trường THPT cách nhà không tính là xa, dọn đồ trong ký túc xá xong thì giao chìa khóa, Mục Liên Hạ liền ngồi xe buýt về “nhà”.

Cậu mặt không biểu tình đứng dưới lầu nơi gọi là nhà, trọ ở trường ba năm trở về, ngoại trừ hai cái túi cũ trên vai lưng, cái hành lý cũ nát kéo trong tay, thì không còn gì cả.

Cậu hít sâu một hơi, chậm rãi lên lầu, sau đó gõ cửa.

“Ai đó?” Cách một cánh cửa, cậu cũng có thể nghe thấy cái giọng bén nhọn của người đàn bà bên trong.

Mục Liên Hạ không nói, nhưng rất nhanh cửa liền mở, mở cửa là chị họ Mục Khả Hân.

Chị họ Mục Khả Hân với địa vị trong nhà chỉ vẹn vẹn tốt hơn Mục Liên Hạ một chút cũng là mặt không biểu tình như Mục Liên Hạ. Cô nhìn Mục Liên Hạ một cái, tránh người ra. Mà Mục Khả Hân còn chưa kịp nói chuyện, anh họ Mục Khả Kiệt đã từ trong góc ló đầu ra, lớn tiếng ồn ào: “Mẹ —— mẹ! Cái thằng Mục Liên Hạ về rồi!”

Ngay sau đó, thím Lý Tổ Anh mặc tạp dề cầm muối trong tay xuất hiện trước mặt Mục Liên Hạ.

Trên thực tế Mục Liên Hạ đã rất lâu không gặp họ qua, nhưng giây phút đầu tiên nhìn thấy họ liền lần nữa bùng lên lửa giận.

Lý Tổ Anh nhìn Mục Liên Hạ đứng ở cửa, âm điệu quái dị: “Ôi trời ông nội của tôi ơi, mày còn biết trở về hả?”

Mục Liên Hạ nắm chặt nắm tay kéo hành lý, để mình bỏ qua cái lời âm dương quái khí kia của thím, cởi giày chuẩn bị vào phòng. Chỉ là Lý Tổ Anh cũng không muốn tha cho Mục Liên Hạ, bà ta lại hừ một tiếng: “Ông nội đây là từ trường về rồi? Hành lý cũng mang về, chắc là cũng không quay về nữa? Đúng rồi đúng rồi tao cũng quên, mày năm nay thi đại học đúng không? Thi được không đó?”

Lời này vừa nói ra, Mục Liên Hạ cũng thấy mình đã sắp thành thánh. Trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, cậu thật sự cảm thấy mình không lớn lên lệch lạc đã là một kỳ tích. May mà, cậu thật sự không lớn lên lệch lạc.

Hít sâu một hơi, tay Mục Liên Hạ kéo hành lý cũng hiện lên gân xanh, nhưng giọng điệu vẫn bình thản: “Thím à, tôi lập tức sẽ có thể rời khỏi căn nhà này, thím nói ít đi vài câu được không?”

Có lẽ là không nghĩ Mục Liên Hạ sẽ lấy giọng phản kháng mà trả lời, Lý Tổ Anh sững sốt một chút, cuối cùng bà ta bĩu môi, trong tay nâng muối về phòng bếp.

Mà Mục Liên Hạ về phòng, nhìn căn phòng vô cùng xa lạ này, cười khổ một chút.

Thím Lý Tổ Anh là một người đàn bà trọng nam khinh nữ còn vô cùng ích kỷ. Mục Liên Hạ vẫn luôn không rõ, làm một người phụ nữ, bà ta sao có thể trọng nam khinh nữ đến tình cảnh như vậy. Phụ Sa cũng không phải một nơi quá hoang vu, nơi này từ sớm cũng bắt đầu đề xướng chuyện sinh con một và nam nữ bình đẳng. Nếu không phải Mục Khả Kiệt và Mục Khả Hân là song sinh, nhà chú cậu có thể cũng chỉ có một đứa con. Nhưng làm song sinh, sinh hoạt của Mục Khả Kiệt và Mục Khả Hân là hoàn toàn khác nhau.

Nhìn từ bề ngoài, Mục Khả Kiệt là con trai cao lớn vạm vỡ, thậm chí còn được mẹ nuôi đến có chút béo phì, hơn nữa cả người gầy đều là hàng hiệu, so với Mục Khả Hân thì quả thực không thể so sánh.

Mục Khả Hân là một cô gái gầy nhom yếu đuối, hai người họ là song sinh nên mặt mũi cũng có chút giống, nhưng bây giờ rất khó nhìn ra. Mục Khả Hân khi lớn lên đều cúi đầu, tận khả năng lui mình vào trong góc, quần áo trên người có đôi khi đều là đồ mà Lý Tổ Anh vứt bỏ, có vẻ nhát gan lại già cả thậm chí còn rất quê mùa, đến nỗi còn bởi vậy mà bị xa lánh ở trường.

Lý Tổ Anh cho tất cả những gì tốt nhất mà bà ta có thể có cho Mục Khả Kiệt, mà địa vị của Mục Khả Hân ở nhà cũng chỉ vẹn vẹn tốt hơn Mục Liên Hạ một chút. Khi Mục Liên Hạ không ở đây, thì là Mục Khả Hân gánh vác tất cả việc nhà trừ nấu cơm. Đương nhiên, chờ khi Mục Liên Hạ về thì chính là Mục Liên Hạ đến làm việc nhà.

Mà ở trong nhà này, thím Lý Tổ Anh và chú Mục Thành một căn phòng, anh họ Mục Khả Kiệt ở một mình một phòng, căn nhỏ nhất còn lại, thì thuộc về Mục Liên Hạ và Mục Khả Hân.

Đến giờ, Mục Khả Hân đã là một cô gái hai mươi tuổi, vẫn ở cùng một phòng với Mục Liên Hạ.

Nhưng trên thực tế đồ của Mục Liên Hạ ở đây ít đến đáng thương, chỉ có một cái giường xếp và hai cái rương dưới giường có vẻ có chút đột ngột trong phòng. Đệm chăn đều là của nhà chú thím mà không phải của cậu, cậu có cũng chỉ là một ít quần áo và sách vở đồ văn phòng phẩm mà thôi. Mà quần áo của cậu, phần lớn là chú mua cho cậu.

Mục Liên Hạ ngồi một lát, im lặng nhét hành lý dưới giường, sau đó thay ra giường chăn mền đem đi giặt, thay xong một lần, mang theo mấy thứ dơ bẩn kia đi vào buồng vệ sinh.

Vừa mới vào, cậu liền nghe thấy giọng của thím: “Mục Liên Hạ! Mày giặt quần áo trong máy giặt cho tao! Phải giặt bằng tay, máy giặt hư không thể dùng!”

Mục Liên Hạ kéo khóe miệng, cười lạnh.

Máy giặt hư? Lừa quỷ đi. Nếu không phải tôi bây giờ còn có thể nhìn...

Cậu yên lặng cúi đầu, để tóc đen dài che khuất vẻ mặt cậu.

Chờ khi cậu giặt quần áo xong đi ra, họ đã sớm ăn cơm, bây giờ trên bàn cơm cũng không còn thứ gì, chỉ có anh họ cậu là còn đang ăn, mà thím liền ngồi ở bên cạnh mỉm cười nhìn Mục Khả Kiệt.

“Cơm ở trong nồi tự múc đi, đồ ăn thì mày chú ý chút, anh mày còn chưa ăn no.” Khi Lý Tổ Anh nhìn Mục Liên Hạ liền đổi mặt.

Mục Liên Hạ im lặng đáp lại, múc cơm xong liền kia vài tàn canh lãnh canh ăn lên, rất không có mùi vị.

Bây giờ là ngày 15 tháng 6, chỉ nhìn thêm nửa tháng nữa... Mục Liên Hạ nói với bản thân ở trong lòng, chờ khi thư trúng tuyển đưa đến... Cậu liền có thể nói điều kiện rồi đi...

Dọn bát đĩa xong, cậu rút cuộc có thể nghỉ ngơi một lát. Nằm trên giường vừa mới thay xong, cậu từ từ nhắm hai mắt, suy nghĩ kế hoạch trong tương lai.

Tiền, cậu không có khả năng lấy lại, mà phòng ở, tuy rằng bây giờ còn là tên của mình, nhưng vừa nghĩ đến đáng về đời trước bị Mục Khả Kiệt chà đạp, cậu cũng không muốn nữa, tình nguyện lấy phòng bán giá thấp cho Lý Tổ Anh, có lẽ còn có thể lấy được chút tiền.

Cậu hít sâu một hơi, thở dài.

Mặc kệ nói sao, tiền cũng là thứ quan trọng, cậu bây giờ không thể không có tiền, đời trước cũng vì không có tiền, nên mới xảy ra mấy chuyện kia, phá hủy tất cả.

Nhưng bây giờ, còn chưa xảy ra.

Mục Liên Hạ chợt mở mắt ra, giơ tay lên, trong phòng căn phòng có chút mờ tối nhìn chằm chằm lòng bàn tay mình hồi lâu.

Cậu mở miệng, cười khê.

Mặc kệ thế nào, cậu đều chuẩn bị tốt.

Mình nếu đã trở về, cũng không thể trở về không công như vậy. Dù cho muốn lấy lại tất cả, nhưng cũng không thể bị tình cảm lúc này mà choáng váng đầu óc.

“Ít nhất, còn bảy năm, ” Mục Liên Hạ nhẹ giọng nói cho bản thân, “Mình có thể làm rất nhiều chuyện.”

“Những gì mình không muốn, sẽ không xảy ra nữa; những gì mình muốn, còn có thể giữ lại...”

3. Chương 3: Xoay Chuyển

Cứ việc Mục Liên Hạ đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng hôm sau vẫn trong mấy lời châm chọc khiêu khích mà đóng sầm cửa rời khỏi căn nhà kia.

Cậu đến giờ vẫn không hiểu thím làm vậy là vì cái gì, lại có ý nghĩa gì.

Chú Mục Thành một mình nuôi cả nhà bốn miệng ăn thì khá vất vả, nhưng cũng không thật sự như gia đình nghèo khó, hưởng chi tiền mà thím xài của cậu sau khi cậu được nhận nuôi, ít nhất có thể duy trì cuộc sống bình thường của cậu được đầy đủ, cậu cũng không phải đặc biệt yếu ớt, nếu đối đãi cậu tốt thì cậu cũng sẽ không biến thành đáng về như sau này.

Nhưng trên thực tế, thím cầm tiền đưa cậu, lại không cho cậu đãi ngộ tương ứng, còn luôn châm chọc khiêu khích cậu bảo cậu làm cái này làm cái kia, thường xuyên còn một miệng kêu “Thằng con hoang” “Thằng nhãi”, khi cậu còn chưa lên THCS thì phần lớn cái gọi là việc nhà đều đặt trên đầu cậu...

Từ THCS thì cậu bắt đầu trọ ở trường, mới yên tĩnh hơn chút. Mà lúc này tuy rằng thím có giao học phí cho cậu, nhưng chỉ cho cậu tiền cơm nước để duy trì cuộc sống, cậu không có tiền tiêu vặt để mua đồ mình muốn, mà ngay cả tư liệu tham khảo cũng mua không nổi. Nếu không phải cậu gặp thầy cô bạn bè tốt bụng, cậu có thể thật sự là không có tương lai gì đáng nói.

May mà cậu gặp được.

Những năm Mục Liên Hạ trải qua, trưởng thành cũng có kinh nghiệm xã hội, cho nên dần dần sửa lại tính cách nhất gan tự ti của cậu lại một chút, mà lúc trước bởi vì tình huống này của cậu, tính cách rất không được niềm vui, bạn bè chỉ có hai ba người, còn là tình bạn từ nhỏ. Chỉ là vì mình ngu ngốc, cắt đứt liên hệ với họ. Lần này ngoài ý muốn quay về quá khứ, cậu nhất định không thể ngu ngốc nữa.

Mục Liên Hạ còn nhớ rõ vị trí mỗi nhà, mà ba đứa bạn của cậu liền ở gần đó.

Cậu theo trí nhớ tới cửa nhà một người bạn trong đó, nhưng phải bơm hơi cho bản thân mấy lần mới gõ cửa.

Rất nhanh cửa liền mở, tựa hồ cũng là trong ý muốn, ba người đều ở trong này.

Mở cửa là Vu Hiểu Nhiên, đeo kính mắt thật dày, sau khi phát hiện là cậu thì không khỏi mở miệng: “Liên Hạ! Ông đến đúng là không dễ nha!”

Tuy rằng là cái dạng một sách, nhưng giọng của Vu Hiểu Nhiên rất lớn, giọng nó vừa lên, Phó Kỳ Kỳ và Quan Dũng đã từ trong phòng xông qua đây.

Quan Dũng đi lên đã huých cho Mục Liên Hạ một khuỷu tay: “Nhóc con, lớp 12 bận thì bận, nhưng cả học kỳ cũng không nghĩ tới liên hệ tụi này luôn á!”

Cả Phó Kỳ Kỳ là cô gái duy nhất trong bốn người cũng có chút lòng đầy cảm phẫn: “Mục Liên Hạ ông còn nhớ đến tụi này hả! Không cho tụi này qua trường ông tìm ông, không cho tụi này gọi điện thoại qua nhà ông... Bản thân còn không thèm đến tìm tụi này! Có phải đã quên luôn tụi này không coi tụi này là bạn bè nữa hay không!”

Mục Liên Hạ cười nhạt: “Nào dám chứ... Mấy người cũng biết là vì thi đại học rồi mà... Mấy người là bạn bè tồi nhất của tôi, tôi sợ nhìn thấy mấy người thì mất tập trung nữa.”

Quan Dũng ai một tiếng: “Nhóc con học được nịnh nọt rồi?! Không còn cái đáng hù nút nữa?”

Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng: “Dù sao cũng thi xong thả lỏng mà...”

“Thôi! Mấy người có thể vào phòng nói chuyện cho tôi được không hả?” Vu Hiểu Nhiên kéo Quan Dũng, “Vào đi, Liên Hạ ông đóng cửa lại.”

Mục Liên Hạ đóng cửa, cởi giày vào phòng, phát hiện ba đứa bạn đang vây quanh bàn trà ngồi dưới đất xem TV, nói đúng ra là xem điện ảnh, dùng TV xem là được.

“Liên Hạ may mà ông tìm tụi này. Nếu ông mà không đến, tụi này liền chuẩn bị đi nhà chú ông tìm ông rồi.” Phó Kỳ Kỳ ngồi trên đệm, cầm một túi đồ ăn vặt bỏ vào trong miệng, có chút miệng lưỡi không rõ, “Vừa này còn mới nói, chờ xem xong điện ảnh này.”

Mục Liên Hạ xấu hổ ho nhẹ một tiếng, nhìn thoáng qua là đang chiếu phim Titanic, nháy mắt không biết nên nói gì mới phải.

Đối với Mục Liên Hạ bây giờ mà nói, xem như khi đó đời trước, quả thật, họ có đi tìm cậu.

Sau đó, bởi vì bị thím châm chọc khiêu khích mà gần như tan vỡ, hơn nữa lời của Quan Dũng làm sự tự tôn yếu ớt của mình bị tổn thương, Mục Liên Hạ với ba đứa bạn từ nhỏ này gần như cắt đứt. Sau đó Mục Liên Hạ ra tỉnh mà ba người họ đều ở lại trong tỉnh cũng không đi ra, họ cũng không gặp lại qua một lần. Cho đến cuối cùng, cậu nhận được thiệp mời kết hôn của Quan Dũng và Phó Kỳ Kỳ... Nhưng cậu còn chưa kịp xử lý xong mọi chuyện để trở về, thì lại bởi vì vụ nổ kia mà quay về hiện tại.

Kỳ thật nhớ lại năm đó, tất cả mọi thứ đều là vì bản thân tự ti. May mà, bây giờ không còn nữa.

Ừ, không còn nữa.

Lúc này đám bạn còn chưa nghĩ nhiều, Mục Liên Hạ qua loa vài câu liền xí xóa. Bốn người, một buổi chiều xem ba bộ điện ảnh, khóc xụi xịt, lại cười đến mức ngay cả nước mắt cũng tràn ra.

Trong đám bạn lấm lét, Mục Liên Hạ cái gì cũng không nói, lại như phát tiết tất cả ở nơi này, cuối cùng đổ tội cho điện ảnh.

Vu Hiểu Nhiên có chút ngốc võ lưng Mục Liên Hạ: “Lý do của ông thì lừa quỷ đi... Thôi thôi, không muốn nói thì không nói, nhớ rõ tụi này ở đây là được.”

Mục Liên Hạ ngẩng đầu, trong mắt ánh ra khuôn mặt của những người bạn trẻ tuổi mà lại mang theo thân thiết của cậu, cười: “Ừm, có tụi bây thật tốt.”

“Ông nói mà tôi cứ thấy không đúng chỗ nào á!” Quan Dũng có chút khoa trương mà run người, “Uống lộn thuốc hả?”

Mục Liên Hạ không khỏi cười ra tiếng.

Cậu nói là thật, có họ ở đây, thật sự rất tốt.

Ở nhà Vu Hiểu Nhiên lẩn lộn một buổi chiều, cho đến chập tối họ mới rời đi.

Mùa hè ngày dài, khi Mục Liên Hạ cùng Quan Dũng Phó Kỳ Kỳ đi ra thì trời còn chưa tối hẳn. Mục nhà Liên Hạ cách nhà Vu Hiểu Nhiên gần nhất, chỉ là một người ở lầu một một người ở lầu năm mà thôi, còn nhà Quan Dũng và Phó Kỳ Kỳ thì ở đối diện, cách căn nhà lầu nhà Vu Hiểu Nhiên năm căn ở căn nhà lầu thứ năm.

Mục Liên Hạ hồi tiểu học thì học chung một lớp tiểu học với họ, khi lên THCS thì tách ra, lúc THPT thì càng chia cách hoàn toàn. Khi đó Mục Liên Hạ vì mượn sách tham khảo ôn tập từ họ mà bị thím trào phúng nói bạn bè mà mày nghĩ cũng chỉ là đồng tình mày bố thí cho mày mà thôi, cho nên mới dùng phản kháng để che giấu sự tự ti của mình, sau đó gần như âm ỉ trở mặt.

Mục Liên Hạ không thể không thừa nhận năm đó mình đặc biệt ngu ngốc. Mà lúc này, Phó Kỳ Kỳ có chút ngại ngần đến gần Mục Liên Hạ: “Liên Hạ...”

“Hả?”

“Tiệm nhà tôi có thuê học sinh ngày nghỉ làm việc ngoài giờ... Ông... có qua không?” Phó Kỳ Kỳ nói thật cần thận.

Nhà Phó Kỳ Kỳ mở tiệm cơm, tuy rằng không phải là nhà hàng lớn, nhưng cũng không tệ. Kỳ thật trước đây Phó Kỳ Kỳ có mơ hồ nói qua chuyện này, nhưng mà bị Mục Liên Hạ từ chối, lần này bởi vì muốn lên đại học cho nên Phó Kỳ Kỳ mới lại nói ra. Gia đình Mục Liên Hạ cũng không phải bí mật gì, thậm chí còn

là đề tài câu chuyện vào giờ rỗi rãi của nhà người khác, kể cả thím Lý Tổ Anh cũng bị xem thường đủ điều, nhưng chưa bao giờ thu lại. Đại học tiêu dùng khẳng định rất nhiều, Mục Liên Hạ có lẽ cũng phát sầu vì vụ này, cho nên Phó Kỳ Kỳ mới lần nữa nói chuyện này ra, dù sao ở nhà mình... Ba mẹ sẽ quan tâm hơn chút.

Mục Liên Hạ lần này là vui mừng thật. Cậu còn đang lo làm sao để có thể kiếm tiền bên người nữa đây.

Mắt cậu có chút sáng: “Thật sự có thể sao Kỳ Kỳ? Không cho chú dì thêm phiền toái chứ?”

Phó Kỳ Kỳ vội vàng vỗ ngực: “Không sao không sao, không phải công việc gì khó ông nhất định có thể! Chuyện này cứ bao trên người tôi, ngày mai ông cứ qua tiệm tìm mẹ tôi là được.”

Khẩn cấp giải quyết từ đây, Mục Liên Hạ vui vẻ về căn nhà cậu không muốn về kia, sau đó lại bị thím hò hét kêu đi làm không ít việc nhà, không dễ dàng mới về tới phòng, nằm trên giường.

Đèn đã sớm tắt, cửa cũng đóng, chỉ có cửa sổ là mở, trong mùa hè oi bức mang đến chút mát mẻ.

Đang khi Mục Liên Hạ sắp buồn ngủ, cậu bỗng nhiên nghe thấy tiếng Mục Khả Hân.

Tiếng cô rất nhỏ, thậm chí có chút như là lẩm bẩm, nhưng Mục Liên Hạ khẳng định, cô đang nói chuyện với mình.

Bởi vì cô nói: “... Tôi muốn rời khỏi đây, cậu có thể giúp tôi không?”

Mục Liên Hạ không khỏi sửng sốt. Cậu ngây ngốc dời tầm mắt qua cô gái trên giường bên kia. Cô mặc áo ngủ mỏng manh, lại đắp thảm không quá dày. Thấy Mục Liên Hạ nhìn cô, cô chậm rãi ngồi dậy: “... Mẹ tôi nói trong nhà không có tiền, bảo tôi học kỳ sau đừng đi học nữa, dành học phí cho Mục Khả Kiệt.”

Cô nói rất chậm, nhưng có thể cảm giác được là cô đang chịu đựng xúc động muốn khóc.

Thành tích học tập của Mục Khả Kiệt rất không xong, năm trước khi thi đại học liều mạng lắm mới thi đậu được một trường hạng ba học phí một năm hai vạn tám; mà Mục Khả Hân tuy thành tích không giỏi hơn bao nhiêu, nhưng thi đậu được một trường hạng hai.

Nhưng hiện tại, Lý Tổ Anh bảo con gái đừng đi học nữa.

Mục Liên Hạ đời trước căn bản sẽ không để ý việc này, cậu thậm chí còn không nhớ Mục Khả Hân đời trước có học xong đại học chưa, cũng không biết cô có xin cậu giúp đỡ như vậy qua hay chưa, nhưng đến lần này, cậu mới nghe thấy.

Sự tồn tại của Mục Khả Hân trong căn nhà này, gần như trong suốt. Nhưng lần này, có thể thật sự làm cô bị thương đến không thể tiếp nhận.

Mục Liên Hạ hơi mím môi: “Cô muốn tôi giúp cô thế nào?”

Mục Khả Hân lẳng lặng nhìn Mục Liên Hạ, lâu dần mới mở miệng: “Mẹ tôi đã thu tất cả CMND thẻ học sinh của tôi lại rồi... Tôi không muốn liên lụy đến cậu, nhưng tôi muốn sau khi tôi lén rời đi... Cậu giúp tôi mang hành lý ra... Tôi không thể cái gì cũng không mang liền về trường được... Tôi về trường thử xin cho vay học phí xem... Tôi...”

Cô cắn môi, tựa hồ không nói được nữa.

Mục Liên Hạ nghiêm túc nhìn chăm chăm mắt cô, khi cô thiếu chút nữa chân tay luống cuống, gật đầu.

“Được,” Cậu nói, dưới Mục Khả Hân trừng lớn mắt nhìn chăm chăm mà mở miệng, “Tôi giúp cô lấy mấy giấy chứng nhận ra, cô mang đồ đi trạm xe lửa, chờ tôi đưa cho cô là được.”

4. Chương 4: Thay Đổi

Mục Khả Hân và Mục Khả Kiệt cũng không chung một trường, Mục Khả Kiệt là cục cưng của mẹ, Lý Tổ Anh căn bản không yên lòng để gã rời nhà ra ngoài học, cho nên gã học trường ở bản địa. Phụ Sa là một

thị trấn nhỏ, mà trường của Mục Khả Kiệt cách Phụ Sa một dặm, đi xe cũng chỉ hơn một tiếng, cho nên đoạn thời gian này Mục Khả Kiệt tuy rằng không được nghỉ, nhưng cuối tuần cũng có về nhà.

Mà Mục Khả Hân thì nghỉ thật. Trường cô ở phía nam, thời gian nghỉ tương đối sớm, giữa tháng sáu liền về nhà.

Nhưng mà giờ mới chỉ hai mươi bốn tháng sáu, Lý Tổ Anh đã quyết định cho Mục Khả Hân nghỉ học.

Tựa như Mục Liên Hạ chịu không nổi căn nhà này, Mục Khả Hân khẳng định cũng đã sớm muốn rời đi.

Ngày hôm sau khi Mục Khả Hân cầu cứu liền là thứ hai, Mục Khả Kiệt muốn lên xe đến trường sớm chút, mà Lý Tổ Anh dưới tình hình chung thì lúc này sẽ đưa Mục Khả Kiệt đến nhà ga, giúp gã xách quần áo thay giặt.

Mà Mục Liên Hạ đánh chủ ý là vào lúc này.

Cậu muốn thừa dịp khi Lý Tổ Anh không ở nhà, đầu tiên là giúp Mục Khả Hân lấy giấy chứng nhận, sau đó cũng nhìn xem mấy thứ mình muốn biết kia.

Mỗi đầu tuần đều dậy sớm, Mục Khả Kiệt hùng hùng hổ hổ theo Lý Tổ Anh đi nhà ga, mà sau khi đứng ở cửa sổ nhìn họ đi xa, Mục Liên Hạ liền vào phòng Lý Tổ Anh.

Cửa phòng Lý Tổ Anh tuy rằng đã đóng, nhưng cũng không khóa, có lẽ cũng không nghĩ đến sẽ có ai vào phòng bà ta làm gì.

Phòng bà ta sạch sẽ ngăn nắp, rộng đến thậm chí có chút trống trải. Nhưng Mục Liên Hạ chỉ thần nhiên nhìn lướt qua liền trực tiếp đi đến tủ đầu giường Lý Tổ Anh.

Mục Khả Hân vừa nãy đã kéo hành lý số lượng không nhiều rời khỏi căn nhà này, ở trong một cái tiệm nhỏ gần nhà ga thấp thỏm chờ đợi Mục Liên Hạ đến.

Trong ngăn kéo tủ đầu giường Lý Tổ Anh đặt không ít đồ lộn xộn, hữu dụng vô dụng đều có. Mục Liên Hạ tìm tìm, rất nhanh liền phát hiện CMND cùng thẻ học sinh bị xé của Mục Khả Hân bên trong. Mục Liên Hạ khẽ xùy một tiếng, bỏ giấy chứng nhận vào trong túi áo mình, sau đó tiếp tục tìm kiếm đồ mình muốn.

Đến nhà ga lại trở về, ít nhất cũng phải nửa tiếng, hắn cậu còn khoảng hai mươi phút.

Trong tủ đầu giường cũng không có đồ Mục Liên Hạ muốn, cậu cau mày khôi phục tất cả về trạng thái ban đầu, sau đó chuyển mắt hướng về phía tủ TV...

Cuối cùng, cậu ở trong tủ TV tìm thấy đồ cậu muốn

—— chứng nhận bất động sản.

Đây là phòng ở thuộc về cha mẹ cậu, sau này thuộc về cậu. Khi đó họ vừa chuyển vào chỉ hơn ba tháng, cha mẹ cậu liền bởi vì lần ngoài ý muốn kia mà qua đời, còn lại một mình Mục Liên Hạ, rốt cuộc không trở về căn nhà kia nữa.

Mà nghĩ đến đời trước, cậu bởi vì cần tiền mà nghĩ tới căn hộ này, chờ khi cậu rốt cuộc có đủ can đảm đòi lại, thím nói cho cậu, cậu mới biết được phòng ở này đã bị bọn Mục Khả Kiệt coi thành cứ điểm, thậm chí còn nói muốn lấy để chuẩn bị làm phòng kết hôn trong tương lai, Mục Khả Kiệt muốn đích thân tham gia thiết kế và cải tạo.

Vì thế chờ khi Mục Liên Hạ chạy đến phòng ở đó, đã nhìn không ra một chút quen thuộc. Thậm chí cuối cùng, Lý Tổ Anh còn tìm người đổi tên trên chứng nhận bất động sản thành Mục Khả Kiệt.

Mà hiện tại, phòng ở trên chứng nhận bất động sản này, vẫn là tên của mình, thậm chí cả hộ khẩu, cũng ở trong này.

Mục Liên Hạ vuốt phẳng cuốn vở không lớn kia, sau đó đặt lại về nguyên dạng. Thời gian đã qua kém không nhiều, cậu cũng không muốn chậm trễ Mục Khả Hân. Nói thật, cậu thậm chí cũng có một loại ý tưởng khó có thể nói, nếu nói Mục Khả Hân có thể... Cậu có phải cũng có thể trốn tránh kết cục cuối cùng hay không?

Không ai muốn đi chết cả, huống chi khi cậu chết cũng chỉ mới hai mươi lăm tuổi.

Mục Liên Hạ nghĩ nghĩ, thuận tay bỏ hai ngàn đồng phát hiện trên tủ đầu giường vào túi. Mặc kệ nói sao, trong tay Mục Khả Hân khẳng định không có bao nhiêu tiền, dù sao cũng là một cô gái, Mục Liên Hạ cũng không muốn cô quá mức chịu khổ đến chịu thiệt, hai ngàn đồng này Mục Khả Hân khẳng định rất cần, mà Lý Tổ Anh, cũng không thiếu.

Đợi khi Mục Liên Hạ mang theo hai ngàn đồng và giấy chứng nhận của Mục Khả Hân đến nhà ga, Mục Khả Hân không khỏi khóc ra.

Cô theo bản năng ôm lấy Mục Liên Hạ, từ khóc nức nở đến gào khóc, mà Mục Liên Hạ cũng từ cứng ngắt đến bình thường lại, giơ tay ôm lại cô, nhẹ vỗ lưng cô: “... Không sao đâu, sau này... có thể không về, cũng đừng trở về.”

Mục Khả Hân rút cuộc cố gắng ngừng khóc, cô nói chuyện còn mang theo nước mắt, nhưng tốt xấu cũng không khóc: “Mục, Mục Liên Hạ... Xin lỗi... Cảm, cảm, cảm ơn cậu...”

“Không có gì, ” Mục Liên Hạ giờ khoe miệng với cô, “Mặc kệ nói gì, tôi cũng muốn cô sống tốt.”

“Mục Liên Hạ, cậu nhất định cũng sẽ sống tốt, ” Mục Khả Hân nghiêm túc nhìn cậu, “Tôi chưa từng nghĩ tới cậu sẽ giúp tôi... Nhưng phần ân tình này tôi sẽ nhớ kỹ, cảm ơn cậu.”

Cô nói rất nghiêm túc, thân thể nhỏ gầy lại thêm ánh mắt kiên nghị, tựa như sự nhát gan đã toàn bộ biến mất. Mà nhìn thấy Mục Khả Hân như vậy, Mục Liên Hạ không khỏi cười nhẹ.

Kỳ thật khi cậu trở về có nghĩ tới trả thù qua, nhưng vẫn bị lý trí ngăn cản.

Cậu hẳn nên cảm lại đồ thuộc về mình, nhưng không thể chỉ nghĩ đến trả thù. Nếu cuộc sống thật sự bị vây trong bóng tối nhìn không thấy phía trước, đó mới là phá hủy cuộc sống chân chính. Mặc cho nói thế nào, cậu vẫn phải trưởng thành, có sách đọc, có nơi ở, có ăn mặc. Tuy rằng mấy thứ này là cậu nên có, nhưng nếu thím thật sự cho cậu tự sinh tự diệt, có thể cậu cũng sẽ không có ngày hôm nay. Cân nhắc lại, Mục Khả Hân cũng có lúc tốt với cậu, đưa đồ tiết kiệm cho cậu ăn, cùng cậu chia sẻ đồ của mình và vân vân... Mọi thứ luôn có hai mặt.

Mục Liên Hạ nhìn theo Mục Khả Hân lên xe, sau đó ở nhà ga ngồi hồi lâu, thẳng đến khi phát hiện người bên cạnh cũng ngồi đã lâu.

Cậu đột nhiên muốn bực lộ hết *.

“Anh bạn à, ” Mục Liên Hạ nhìn hắn, “Anh đang đợi xe?”

Đó là một người đàn ông đáng vẻ tinh anh, mặc đồ vest màu đen, sơmi trắng không dính một hạt bụi, caravat màu xanh ngọc, giày da cũng sáng loáng, ở trong nhà ga có chút cổ xưa này thì có vẻ có chút không hợp nhau. Tựa hồ phát hiện Mục Liên Hạ đang nói chuyện với hắn, hắn quay đầu qua.

Người đàn ông này rất dễ nhìn, là cái loại dễ nhìn có tinh thần. Tóc ngắn đen bóng, mi mắt có thần, mặt mũi tuấn lãng, không nói khuôn mặt tinh xảo thế nào, nhưng khí chất và diện mạo tổ hợp lại cũng là một trên một. Mục Liên Hạ sưng sốt, thiếu chút nữa mê hồn.

Người đàn ông nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ, mở miệng, thanh âm trầm thấp: “... Cậu...” Lại chỉ nói ra từ này.

Mục Liên Hạ đến đây mới phát hiện tựa hồ có chỗ không đúng.

Cái bộ dáng này, hắn có lẽ đã gặp phiền toái đi, dù sao sau khi hắn nói một chữ, thì nhú mày.

Mục Liên Hạ không khỏi khẽ cười một tiếng: “Có gì cần giúp đỡ không?”

Người đàn ông lại nhìn chằm chằm cậu một chút, cuối cùng vẫn gật đầu: “Có thể mượn di động cậu dùng không?”

“Xin lỗi, ” Mục Liên Hạ nhìn mắt hắn, “Tôi không có di động, nhưng trong tay tôi còn có chút tiền, cho anh mượn vậy.”

Nói xong, cậu từ trong túi áo lấy ra một tờ tiền giấy màu hồng.

Mục Liên Hạ cũng không phải một chút tiền cũng không có, tuy rằng không nhiều, nhưng hai ba trăm vẫn có. Cậu nói không ra vì sao hôm nay tâm tình lại tốt như vậy, thế nhưng cả lòng dạ cũng thành nhiệt tình tốt bụng như thế, còn muốn giúp đỡ người này.

Người kia nhúu mày lại, tựa hồ chưa từng gặp tình huống vậy qua, cuối cùng hấn đứng lên, nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ: “Cảm ơn. Phiên cậu nói họ tên địa chỉ cho tôi, tôi nhất định sẽ trả.”

“Không cần, tôi hôm nay vui vẻ, coi như là tôi làm Lôi Phong, ” Mục Liên Hạ cũng đứng lên, “Có duyên gặp lại, anh mời tôi ăn cơm là được.” Nói xong, xoay người rời khỏi nhà ga, để chuyện này qua sau đầu, tuy rằng cuối cùng cũng không nói gì, nhưng tâm tình lại tốt ngoài ý muốn. Nói cậu bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, cậu muốn đi tiệm cơm nhà Phó Kỳ Kỳ phỏng vấn, tháng này ít nhất phải kiếm được tiền sinh hoạt cho tháng đầu tiên khai giảng...

Phó Kỳ Kỳ và cậu coi như là thanh mai trúc mã, cha mẹ họ cũng quen biết nhau, cũng nhìn Mục Liên Hạ lớn lên, tuy biết Mục Liên Hạ xem như đến làm công, cũng không khỏi quan tâm nhiều hơn.

Lướt qua phỏng vấn, Mục Liên Hạ rất nhanh vào cương vị.

Cậu thay đồng phục phục vụ, giúp bưng đồ ăn, giúp làm chút chuyện đủ khả năng.

Thời gian qua nhanh, Mục Liên Hạ ở tiệm cơm bận rộn nửa buổi chiều, khi trở về tuy rằng mệt mỏi nhưng cảm thấy rất dồi dào thỏa mãn.

Mà vừa vào phòng, liền gặp mưa rền gió dữ.

Trong nhà bây giờ chỉ còn một mình Lý Tổ Anh, lại loạn đến mức khó có thể hình dung. Có lẽ Lý Tổ Anh đã phát hiện chuyện Mục Khả Hân rời đi, đang nổi điên.

Mục Liên Hạ không khỏi âm thầm nhếch môi cười, nhưng trong tầm mắt Lý Tổ Anh thì hoàn toàn nhìn không thấy.

Sau khi Mục Liên Hạ vào phòng, Lý Tổ Anh không như bình thường xông qua chất vấn cậu: “Thằng nhãi chị mày đi mày có biết hay không?!”

Mục Liên Hạ giả ngu: “Thím à thím đang nói gì vậy? Chị đi đâu?”

Có lẽ chưa từng nghĩ tới Mục Liên Hạ sẽ làm gì, bà ta cũng chỉ hỏi vậy thôi. Sau đó hùng hù hỏ hỏ trở về phòng mình đóng sầm cửa lại, cả xảy ra chuyện gì cũng không nói cho Mục Liên Hạ, lại bảo Mục Liên Hạ dọn phòng, rồi thuận tiện nấu cơm —— bình thường khi Mục Khả Kiệt ở nhà thì Lý Tổ Anh mới tự tay nấu, bởi vì Lý Tổ Anh sợ người khác thiệt thòi cục cưng nhà bà ta, mà lúc khác đều là Mục Liên Hạ làm.

Mục Liên Hạ cũng không nói gì, yên lặng làm xong việc nhà, sau đó về phòng, mở ra một quyển bút ký mới tinh.

Ngòi bút cậu lưu loát quét trên trang giấy, viết xuống bốn chữ:

—— Danh sách ước nguyện.

5. Chương 5: Trúng Tuyển

Khi Mục Liên Hạ nhận được điện thoại, cảm thấy hoảng hốt một trận.

Di động cậu mới mua sau khi nhận tiền lương hai hôm trước, dù sao lên đại học không có di động cũng không tiện. Cậu tốn mấy trăm đồng mua cái di động second-hand, tuy rằng dở chút nhưng tốt xấu vẫn có thể sử dụng. Mà chuyện đầu tiên cậu làm khi mua được di động là thông báo cho cô và mấy đứa bạn.

Mà vừa rồi, cô Vương điện thoại qua cho cậu, nói thư báo trúng tuyển của cậu đến rồi, hơn nữa còn là... đại học Khanh Hoàn.

Cậu có chút hoảng hốt nhìn chằm chằm di động nửa ngày, sau đó gần như là bay đi tìm mẹ của Phó Kỳ Kỳ: “Dì ơi...”

Mẹ Phó Kỳ Kỳ rất là thân thiết: “Sao thế?”

“Cô bảo con đi lấy thư báo trúng tuyển...” Mục Liên Hạ cười có chút ngại ngùng.

“Đây là chuyện tốt a!” Mẹ Phó Kỳ Kỳ nở nụ cười, người phụ nữ có chút phúc hậu cười đến cả mắt cũng thấy không rõ, “Mau đi nhanh đi, hôm nay không cần qua, chờ chút nữa đi chơi với mấy đứa Kỳ Kỳ.”

“Dạ, ” Mục Liên Hạ lễ phép tạm biệt, “Cám ơn dì.”

Sau khi rời tiệm cơm thì Mục Liên Hạ lập tức đến trường, cô Vương đã chờ ở đó.

Nhìn thấy Mục Liên Hạ đến đây, cô Vương không khỏi cười đầy mặt: “Đúng là chúc mừng em mà, lần này thi rất tốt.”

Nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, Mục Liên Hạ cũng không khỏi cười theo: “Dạ, mấy năm nay cảm ơn cô.”

“Không cần cảm ơn cô, ” Cô Vương rất vui, “Lên đại học cũng phải duy trì dáng vẻ bấy giờ đó. Lên đại học là con đường khác, không thể bỏ phí.”

“Em biết.”

“Được rồi, cô cũng không nói thêm gì, ” Cô Vương phát phát tay bảo Mục Liên Hạ đi, “Kỳ thật em lần này khá may đó, lúc trước khi biết điểm trúng tuyển còn sợ em không lên được, em lần này đúng là thành tích tốt một trên một mà.”

Mục Liên Hạ không nói gì, vẫy tay với cô rồi khỏi trường học.

Cho đến khi trong tay lấy được thông báo trúng tuyển, cậu mới tính là yên tâm trong lòng. Lúc trước cậu tuy rằng cảm giác mình lần này chắc chắn có thể lên, nhưng vẫn ôm chút thấp thỏm. May mà không có vấn đề.

Trường của Mục Liên Hạ đời trước ở thành phố Song Hồ, hơn nữa còn là đại học nội thành, cách đại học Khanh Hoàn chỉ hai con phố. Khanh Hoàn ở trong nước xếp hạng số một số hai, cứ việc không phải một trong những trường cao đẳng cao nhất nhưng cũng là số một, mà trường của Mục Liên Hạ đời trước so với đại học Khanh Hoàn chắc chắn là hai cấp bậc.

Cậu đời trước thi đại học ghi danh không quá tốt, đến đại học tự nhiên chỉ thoáng chú ý đôi chút, cho nên chuyện cậu đủ điểm trúng tuyển Khanh Hoàn cậu đương nhiên biết. Hướng chỉ cậu chỉ là làm theo khả năng, không ghi danh ngành kinh tế đào tạo tốt nhất, mà là lựa chọn Luật.

Luật từng là ngành đứng đầu, nhưng vào ngày nay lại có rất nhiều người khinh thường.

Bởi vì cửa thiết lập thấp, tương đương một bộ phận trường học đều có ngành này, nhưng bởi vì nguồn đào tạo khác biệt, nhiều người học lại không có bao nhiêu người học tinh thông, dẫn đến ngành này sau này gặp phải vô số vấn đề xấu hổ.

Nhưng đối với Mục Liên Hạ mà nói cũng không phải chuyện.

Luật trên ý nghĩa nào đó cũng là một ngành chỉ cần đầu tư thì sẽ có hồi báo. Dù sao có vài người trước đây chưa bao giờ tiếp xúc lĩnh vực này qua, nhưng lại chỉ phí thời gian không quá dài liền có thể thông qua cuộc thi tư pháp quốc gia, hoặc là khi thi đậu nghiên cứu sinh ngành thi vào Luật. Mục Liên Hạ đời trước có ăn qua chút mệt, khi đó cậu có chút muốn học pháp luật, lần này có cơ hội, cậu một chút cũng không hối hận.

Đời trước Mục Liên Hạ có chút mờ mịt nghe theo cô đề nghị, lựa chọn một ngành ngôn ngữ, hơn nữa suy xét nhiều lần lựa chọn tiếng Anh.

Kỳ thật ngành ngôn ngữ Anh này không phải không tốt, nhưng quả thật phải phí rất nhiều thời gian. Nhưng đòi trước Mục Liên Hạ sau khi gặp mấy chuyện đó thì ở đâu mà còn lòng dạ học tập? Đại học bốn năm chỉ thi đến cấp bốn.

Nghĩ tới đây, Mục Liên Hạ không khỏi nắc nẻ.

Nếu đã thay đổi... Cậu nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Từ trường đi ra không quá lâu cậu liền nhận được điện thoại của Phó Kỳ Kỳ, nghĩ đến mẹ của Phó Kỳ Kỳ khẳng định đã nói cho đám Phó Kỳ Kỳ. Họ ở trong điện thoại nghe vào tai quả thực còn hưng phấn hơn cả cậu, hẹn đến một tiệm bánh ngọt mới mở để tám chuyện. Mà chờ khi Mục Liên Hạ đến, họ đã cầm một ly đồ uống lạnh uống, nhàn nhã ghé gôm.

“Mấy người sớm đã ở nơi này nên mới bảo tôi tới nhỉ, ” Mục Liên Hạ lau mồ hôi trên trán, “Trời nóng vậy, lại gặt tôi.”

Quan Dũng cười hắc hắc, đoạt lấy túi văn kiện mà Mục Liên Hạ xách trong tay: “Liên Hạ cho tôi xem xem!”

Mấy người vui vẻ đến gần cùng nhau đọc thư báo của Mục Liên Hạ.

Kỳ thật bốn người họ đều thi đậu đại học, hơn nữa cũng đều không tệ. Mục Liên Hạ là học sinh khoa Văn, Phó Kỳ Kỳ và Quan Dũng là học sinh khoa Lý, Vu Hiểu Nhiên ban đầu học khoa Lý, sau này chuyển qua khoa Văn. Lần này có thành tích, mấy người đều ghi trường trong tỉnh, hơn nữa còn ở cùng nhau, thư báo trúng tuyển có sớm hơn Mục Liên Hạ mấy ngày, nhưng đối với đại học Khanh Hoàn bọn họ vẫn còn mới lạ.

“Lúc trước còn muốn nói ông đi quá xa, nhưng thấy thành tích của ông thì ở trong tỉnh cũng quá oan ức, ” Vu Hiểu Nhiên đẩy đẩy kính mắt, “Tụi này biết ông sau khi đi có lẽ sẽ không trở lại, nhưng phải nhớ rõ liên hệ đó.”

Mục Liên Hạ cười vỗ vỗ vai nó: “Yên tâm đi Nhiên tử, không quên được tụi bây đâu.”

Phó Kỳ Kỳ thì nghĩ nhiều hơn chút: “... Tôi nhớ rõ chú ông mấy hôm trước mới về... Ông...”

“Chú về là chuyện tốt, ” Mục Liên Hạ gật gật đầu, “Thím không tốt với tôi, nhưng ở trước mặt chú thì cũng không làm trắng trợn qua, khi chú ở đây thì tôi tốt hơn chút.” Ít nhất việc nhà mấy hôm nay không phải toàn bộ đều là Mục Liên Hạ đang làm, đồ ăn đều là Lý Tổ Anh tự làm.

“Hai hôm nay tôi dọn đồ rồi đi, ” Mục Liên Hạ khề thở dài một hơi, “Trước khi tôi đi thì tụi tập, được không?”

Quan Dũng giúp cậu bỏ thông báo trúng tuyển vào trong túi văn kiện, vươn tay ôm chặt Mục Liên Hạ: “Đi! Bạn bè mời ông ăn cơm! Đến lúc đó liền đến Song Hồ ăn ông!”

“Được, hẹn rồi đó.”

“Chờ!”

Tuy rằng nói sau khi thi đại học cũng buông thả không ít, nhưng vẫn còn tâm tính trẻ con nên họ còn có chừng mực. Ít nhất khi Mục Liên Hạ trở về trời còn chưa tối, chú Mục Thành đang ngồi trên sofa xem TV.

Mục Thành mấy hôm trước mới từ bên ngoài trở về, mấy hôm nay ở nhà nghỉ ngơi.

Không thể nói Mục Liên Hạ hoàn toàn không quan tâm chú mình, nhưng Mục Liên Hạ cũng không quá biết rõ Mục Thành đang làm gì. Cậu biết Mục Thành chạy trên biển, nhưng cũng không phải cả năm, mà là chạy biển nửa năm, rồi làm việc trên đất liền. Mà lần này chú trở về là xem như sớm.

Ngày Mục Thành ở nhà bình thường đều rất thoải mái, Lý Tổ Anh rất ít khi cãi nhau với cậu, tựa hồ vẫn kính trọng với chủ gia đình này, hay là xuất phát từ bản thân hoàn toàn là ăn của nhà người ta, nên ôn hòa rất nhiều. Mà khi Mục Thành ở nhà, thức ăn cũng tương đương tốt.

Mà trên bàn cơm, Mục Liên Hạ lựa chọn mở miệng.

Chuyện đời trước ký ức của cậu vẫn còn mới mẻ, cậu bởi vì ầm ỉ trở mặt mấy đứa bạn cho nên căn bản ở trong nhà nghỉ một ngày, mà bởi vì khác trường cho nên trước khi Mục Thành trở về thì thông báo trúng tuyển của cậu đã đến.

Tiếp đó, cậu liền xé rách mặt với thím Lý Tổ Anh.

Đối phương cuối cùng chỉ cho cậu một năm học phí năm ngàn nguyên, sau đó bảo cậu vĩnh viễn đừng trở về nữa. Mục Liên Hạ cũng kiên cường, vẫn không trở về qua, cho đến khi cùng đường mới thôi.

Mà lần này, cậu khẳng định không thể khiến mình chật vật như vậy nữa.

Bởi vì còn chưa đến cuối tuần, cho nên Mục Khả Kiệt cũng không trở về, mà chuyện Mục Khả Hân rời nhà trốn đi Lý Tổ Anh cũng không nói cho Mục Thành, dùng cái cớ đến nhà bạn chơi để qua loa cho qua. Vào lúc họ ăn cũng được kha khá, Mục Liên Hạ buông bát đĩa mở miệng: “Chú...”

“Sao vậy?” Mục Thành nhìn Mục Liên Hạ.

“Con nhận được thông báo trúng tuyển, ” Mục Liên Hạ hiện ra rất bình tĩnh, “Con... muốn đi học đại học.”

Mục Thành sững sốt, sau đó nở nụ cười: “Đây là chuyện tốt a! Con thi đến đâu?”

Mục Liên Hạ lại chuyển đề tài, trường học của cậu kiểm tra là có thể biết, nhưng cậu không muốn nói. Cậu im lặng cúi đầu, nhìn bát rỗng: “Chú, con muốn đi.”

“A?” Mục Thành trong khoảng thời gian ngắn còn chưa phản ứng lại được.

Mục Liên Hạ mím môi, ngẩng đầu nhìn Mục Thành đã không còn trẻ: “Chú, con muốn bán phòng ở.”

Mục Thành sắc mặt suy sụp xuống: “Liên Hạ con đang nói lời vô liêm sỉ gì đó, phòng ở nói bán là bán sao? Còn nữa con từ đâu có phòng ở mà bán?”

Mục Liên Hạ trên mặt bình tĩnh không gợn sóng: “Chú, ba mẹ con khi xảy ra chuyện phòng ở của nhà vẫn còn mới, con biết đó là của con. Sau đó, ngày đó con nhìn thấy phòng ở kia có người ra vào, thím lấy phòng ở cho thuê rồi.”

Phòng ở đó đã sớm không còn như trong trí nhớ của cậu. Cậu lúc trước còn không biết Lý Tổ Anh cho thuê phòng ở, sau này bọn Vu Hiểu Nhiên nói cho cậu phòng ở của cậu sớm đã có người vào ở.

Cậu vừa mới nói xong, Mục Thành liền nhìn Lý Tổ Anh, mang theo chút tàn khốc: “Chuyện hồi nào!”

Lúc này Lý Tổ Anh trên thực tế còn có chút sợ Mục Thành, ấp úng nói không ra lời.

“Chú,” Mục Liên Hạ cắt đứt Mục Thành muốn tiếp tục chất vấn, “Chú không ở nhà cho nên chú có thể không rõ, nhưng chú cũng không thể một chút cũng không biết. Căn nhà này con không ở được nữa, con cũng đã trưởng thành, cho nên con muốn chuyển ra ngoài. Chỉ là phòng ở kia con không muốn nữa, cho nên con muốn bán.”

Lý Tổ Anh nghe lời này liền không kịp tự hỏi vì sao Mục Liên Hạ sẽ nói vậy, bà ta đã theo bản năng cất cao tiếng, chống eo liền bắt đầu chửi: “Tao #%^&(*)(_)*)! Bà đây cho mày ăn mặc nhiều năm như vậy mà thằng nhãi nhà mày còn làm vậy với bà?!”

Mục Liên Hạ một lời không nói, chỉ là dùng hai mắt trầm tĩnh nhìn thẳng Lý Tổ Anh, dọa đến bà ta không khỏi lui về sau một bước.

6. Chương 6: Xe Lửa

Nghe Lý Tổ Anh nói, Mục Liên Hạ muốn cười.

Cậu nhìn chăm chăm mắt đối phương, cuối cùng một chút cũng không cười ra, mà là chậm rãi nói: “Thím, tôi không muốn nói quá nhiều. Tôi nhiều năm như vậy qua như thế nào trong lòng thím cũng rõ, tôi nghĩ thím cũng đã sớm ngóng trông ngày tôi rời khỏi đây.”

Mục Liên Hạ câu chữ rõ ràng: “Đúng, có ăn có mặc, nhưng cũng chỉ là ăn no mặc ấm tôi nói không sai chứ? Từ nhỏ đến lớn, thím đối với Mục Khả Kiệt như thế nào, đối với Mục Khả Hân như thế nào, đối với tôi như thế nào, trong lòng thím cũng rõ mà. Cũng chỉ vào lúc chú trở về tôi mới có thể qua mấy ngày ngày lành. Cho nên tôi muốn đi, lúc đó chẳng phải thím muốn vậy sao?”

“Tao...” Lý Tổ Anh mở miệng, tựa hồ muốn nói gì lại nói không nên lời, sau đó lại bị Mục Liên Hạ đánh gãy.

“Thím đừng nói chuyện thím nuôi tôi gì nữa, tôi hỏi thím, mười hai vạn bồi thường cho ba mẹ tôi khi xảy ra chuyện, bây giờ thím có thể lấy ra không? Hả?”

Lý Tổ Anh nói không ra lời.

Mười hai vạn nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng tuyệt đối không ít. Lý Tổ Anh có lẽ chưa xài hết, nhưng cũng chắc chắn không thể nói lấy liền lấy ra. Mà bà ta vừa im lặng, Mục Thành đã bắt đầu dùng ánh mắt khiếp sợ mà lại không thể tin nhìn Lý Tổ Anh: “Bà... bà động số tiền đó?! Ai cho bà lá gan hả!”

Hai vợ chồng họ cãi nhau.

Mục Liên Hạ không khỏi nhớ lại đời trước, đến sau này lần đó khi chân chính xé rách mặt, Mục Thành đã do ngoài ý muốn mà cắt chi, ở nhà không còn địa vị gì, mà Mục Khả Hân chết lặng chỉ biết nhìn. Về phần Lý Tổ Anh và Mục Khả Kiệt, một người vênh vác tự đắc hơn một người, cái vẻ dương dương tự đắc khiến Mục Liên Hạ suốt đời khó quên.

Đừng nói mười hai vạn đó, cậu chẳng những một phen tiền cũng không lấy được, ngược lại còn nhắc nhở Lý Tổ Anh tìm người chuyển phòng ở của Mục Liên Hạ sang danh nghĩa Mục Khả Kiệt.

Cậu cái gì cũng không có, khi đó.

Mục Liên Hạ biết chú nhớ ơn ba ba cậu, nhớ ơn ba ba tốt với chú, mà khi đó chú cũng chỉ có thể lo cho mình, cho nên cái gì cũng không làm. Cho nên Mục Liên Hạ không hận họ, cũng chỉ là không hận.

Cậu không phải là bạch nhãn lang chỉ nhớ rõ cái không tốt không nhớ rõ cái tốt, mà là cậu sau này gặp được ý tốt thật sự quá ít, mà tình cảm cậu với chú, cũng đã sớm không còn nhiều.

Một đoạn thời gian cãi lộn giằng co rất dài, cho đến đêm khuya mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Mục Thành cả người suy sút hơn chút, mà Lý Tổ Anh khóc đến cuồng loạn, bị Mục Thành nhốt trong phòng Mục Khả Kiệt, cũng hết sức, đang nứt nẻ.

Mục Thành nhìn thiếu niên đứng ở cạnh cửa thờ ơ lạnh nhạt, thở dài một hơi, cứ như lập tức già hơn chút.

Mục Liên Hạ vào lúc ông bắt tri bắt giác, đã trưởng thành, có chủ kiến, cũng có năng lực.

Mục Thành tự nhiên cũng biết vì sao Mục Liên Hạ sẽ làm rõ chuyện này, nhưng vô luận Mục Liên Hạ có tính kế ông hay không, ông thấy áy náy với Mục Liên Hạ là thật. Ông vẫn cho rằng cháu qua coi như không tệ, mình ở bên ngoài liều mạng làm công, kiếm tiền cung cấp nuôi dưỡng trong nhà là đủ, nghĩ đến cũng xứng đáng với linh hồn của anh hai trên trời, lại không nghĩ rằng, cháu cũng không qua tốt như mình tưởng tượng.

Đến cùng cũng là ông sơ sẩy.

Vào lúc này, cũng có thể cảm giác ruột thịt xa gần, hay là vì Mục Liên Hạ không phải con Mục Thành, cho nên Mục Thành mới cảm giác áy náy, cũng chính vì áy náy, mới nghĩ có nên bồi thường hay không.

Ông nhìn Mục Liên Hạ đã trưởng thành thành thanh niên góc cạnh, lại lần nữa thở dài: “Chú... biết con trưởng thành... Con muốn làm thế nào, thì nói với chú đi.”

“Chú...” Mục Liên Hạ cũng có chút buồn bã, không khỏi nhớ tới người đàn ông mới trước đây công cậu trên vai chơi đùa, nhưng cậu sớm đã tính toán xong là sẽ không thay đổi, “Chú, chú vĩnh viễn là chú của con, nhưng con cũng thật sự muốn đi.”

Mục Thành im lặng một lát: “Cũng tốt, con cứ ra ngoài rèn luyện, nhưng nhớ kỹ, nơi này vĩnh viễn là nhà của con.”

“Dạ, ” Mục Liên Hạ đáp ứng ý tốt của Mục Thành, “Con... muốn bán lại phòng ở cho chú.”

Mục Thành nhăn mi: “Liên Hạ, con còn nhỏ, con không biết phòng ở có ý nghĩa gì. Đây là ba mẹ con để lại cho con...”

“Phòng ở này đã sớm không còn là đáng vẻ ban đầu, đừng nói là ba mẹ con để lại cho con, ” Mục Liên Hạ không chút lưu tình cắt đứt, “Mà con đi, cũng không muốn trở về.”

“Con...”

“Chú, chúng ta nói thẳng đi, đừng coi chúng ta là chú cháu nữa, cứ coi chúng ta là đang làm ăn buôn bán. Con lúc trước đã hỏi thăm qua, con căn cứ giá phòng bây giờ tính ra, căn hộ đó không tính quá lớn, trừ số lẻ cũng chỉ hơn mười vạn. Con chỉ muốn mười vạn, phòng ở mọi người chuyển hộ là được, dù sao chú cũng là người giám hộ của con.”

Mục Thành như bị chấn kinh, ông cẩn thận nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ đã lâu, thở dài: “Con thật sự đã trưởng thành...”

Mục Liên Hạ không nói gì.

“Nếu con thật sự muốn làm vậy, chú cho con tiền, phòng ở chú cũng thu cho con.” Mục Thành chậm rãi cúi đầu, chôn mặt trong lòng bàn tay hai tay, “Con không cần bây giờ đã tính toán nhiều như vậy.”

“Đừng vậy mà chú, ” Mục Liên Hạ thở dài, “Con thật sự muốn bán phòng, không phải bán cho chú cũng là bán cho người khác, ai mua mà chẳng được? Tiền của ba mẹ con con cũng không cần, cứ cho là tiền mấy năm nay vất vả chăm sóc con. Còn nữa, dù chú thật sự không muốn chiếm tiện nghi con, nhưng thật sự lấy ra được nhiều tiền như vậy sao?”

Mục Liên Hạ lập tức cắt đứt Mục Thành muốn nói lại thôi, nói thẳng mà lại không có đường sống xoay chuyển.

Cho nên buổi tối hôm sau khi nhìn thấy Mục Thành, cậu thấy đôi mắt Mục Thành xanh đen và có chút suy sút, cũng thấy được sổ tiết kiệm trong tay chú và một tờ chi phiếu viết mười hai vạn nguyên, biết kết quả.

Mục Liên Hạ động tác tự nhiên thu sổ tiết kiệm kia, mà chi phiếu lại ở trước mặt hai vợ chồng họ xé thành từng mảnh.

“Không cần, tiền này xem như con hiếu kính hai người, ” Mục Liên Hạ nói nhấn rõ từng chữ rõ ràng, “Nếu chú còn băn khoăn, con đi đại học cần vài thứ, chú giúp con chuẩn bị là được.”

Ba ngày sau, Mục Liên Hạ dưới bạn bè đưa tiễn lên xe lửa đến thành phố Song Hồ.

Xe lửa so với đời trước thì chậm một tháng, chở đi không còn là Mục Liên Hạ đời trước mê mang mà lại yếu ớt, mà là Mục Liên Hạ hiện tại kiên cường mà lại tràn ngập hi vọng với tương lai.

Thành phố Song Hồ là một trong thành phố trực thuộc trung ương của Thiệu triều, thuộc về trung tâm phân hoa. Mục Liên Hạ đời trước năm năm từ mười tám tuổi đến hai mươi ba tuổi đều vượt qua ở thành phố Song Hồ, đối với nó cũng không tính là hiểu nhưng cũng không quá xa lạ. Mà Phụ Sa đến Song Hồ cũng không có xe lửa đi thẳng, cậu đi tỉnh lỵ, sau đó từ tỉnh lỵ chuyển qua xe lửa khác đi Song Hồ.

Mà từ Phụ Sa đi Song Hồ, tổng cộng phải ngồi xe lửa hai ngày.

Có lẽ là áy náy với Mục Liên Hạ, đồ Mục Thành mua cho Mục Liên Hạ cũng không tệ. Mà bởi vì mới vừa chộc phải Mục Thành, khi Lý Tố Anh nhìn thấy đôi mắt trừng đến có tơ máu kia nên một câu cũng không dám nói.

Nghĩ đến đây, Mục Liên Hạ không khỏi khẽ cười ra tiếng, sau đó thu mặt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Liên hệ với chú, có lẽ sẽ đứt.

Thím thì cậu không dễ nói, nhưng lấy hiểu biết của cậu thì sẽ không đuổi tới trường học, mà người nhà kia lại không có ai biết số di động của cậu, cậu cảm thấy mình như lập tức liền sẽ tự do.

Nhưng tuy rằng bây giờ trong tay cậu có mười vạn, nhưng vì tính toán cho tương lai, cậu khẳng định không thể ngồi núi ăn không.

Đời trước sự tuyệt vọng khi lấy thư chẩn đoán cậu còn nhớ rõ, nhưng dù chuyện này không thể nghịch, cậu cũng không thể mặc kệ bản thân cam chịu. Chẳng sợ... cậu thật sự vào bảy năm sau sẽ lại lần nữa mắc bệnh nan y, cậu cũng không phải có bảy năm để mình sống phần khích, không phải hay sao?

Nghĩ đến đây, cậu bỗng nhiên cảm thấy thả lỏng, một tháng buộc chặt từ khi sống lại đến đây như biến mất trong nháy mắt. Nếu như vậy, cậu liền cần tính toán cho tương lai.

Mười vạn khối nói là không ít, nhưng thật sự không nhiều.

Đời trước trong tay cậu trừ trước đây tiết kiệm chưa đến một ngàn khối cùng học phí năm ngàn khối, cái gì cũng không có. Cậu không nhớ rõ đời trước Mục Khả Hân có thật sự bị Lý Tổ Anh ép bỏ học hay không, nhưng cậu thật sự không có tiền.

Đời trước dáng vẻ vô lại của Lý Tổ Anh cậu có thể vĩnh viễn cũng sẽ không quên, cậu cuối cùng đáp ứng không hề trở lại nơi này nữa cũng sẽ không mang đi thứ gì, mới đổi lấy học phí một năm học. Về phần tiền sinh hoạt? Tự nghĩ cách kiếm, kiếm không được thì dứt khoát đừng học nữa; ngày nghỉ? Tự nghĩ cách kiếm, dù sao đã nói mày đừng trở lại.

Khi đó Mục Liên Hạ còn rất non nớt, cậu đeo một cái ba lô nhỏ, dùng hơn nửa tiền tiết kiệm mới mua được vé xe từ Phụ Sa đến Song Hồ, từ thị trấn nhỏ đến đô thị phồn hoa, cả người mê mang mà lại tò mò, sau đó bước vào vực sâu.

Nghĩ đến đây, cậu lắc đầu tận lực để qua sau đầu, sau đó bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

So với vé đứng đời trước, lần này Mục Thành mua vé giường nằm cho Mục Liên Hạ, một ngày này cậu cũng có thể thoải mái hơn chút.

Hành lý của Mục Liên Hạ cũng không nhiều. Cậu biết mùa đông Song Hồ tương đối lạnh, bảo chú mua áo lông cho cậu, trừ đó ra cũng không quá tiêu tiền. Mục Thành còn hỏi cậu có cần mua di động máy tính gì hay không, nhưng cậu không muốn, mấy ngày cuối cùng cậu xử lý xong vật phẩm cá nhân của mình, tặng người tặng người bán đi bán đi, sau đó kéo một cái hành lý không quá lớn liền rời khỏi nơi cậu lớn lên mười tám năm.

Trên xe lửa tốt xấu lẫn lộn, Mục Liên Hạ cũng không tính kết bạn trên xe lửa, chỉ là im lặng ở chỗ mình nằm, sau khi trời tối thì nhắm mắt ngủ.

Vào lúc đêm khuya, cậu mơ hồ cảm giác được gì đó.

Mà cậu vừa mở mắt, chống lại một người đang cầm túi xách.

Mục Liên Hạ còn chưa kịp nói gì, liền nghe thấy một giọng nữ bén nhọn: “Túi xách của tôi đâu... Mấy người đang làm gì?! Túi xách của tôi! Túi xách của tôi!”

Giọng đó có lực xuyên thấu như thế, rất nhiều người ở trên xe còn chưa ngủ say đều tỉnh lại. Ngay sau đó, người đàn ông đứng ở trước người cậu gơ tay cầm cổ tay cậu, kéo cậu đứng lên: “Thằng nhóc mày làm cái gì hã! Tao bắt được mày rồi! Mày đồ trộm cắp!”

7. Chương 7: Dì Lục

Mục Liên Hạ lập tức ngây ngẩn.

Cậu mơ hồ đoán ra người kia có lẽ là trộm, nhưng hoàn toàn ngoài ý muốn là tên trộm kia lại trực tiếp vu oan lên đầu cậu!

Trong nháy mắt gặp bất lợi, cậu bị người kia kéo dậy nghe người kia quở trách: “Nhìn mày một chàng trai nghiêm chỉnh mà sao lại đi làm mấy chuyện trộm cắp này hả?! Có tay có chân chẳng lẽ mày không biết tự lực cánh sinh hay sao? Nhất định muốn làm việc này? Người ta có lẽ cho qua, nhưng hôm nay tao bắt được mày thì sẽ không cho mày qua như vậy! Nhìn đi, tang vật cũng lấy được! Túi xách còn ở trong tay mày đó!”

Cuối tháng bảy không tính là giờ cao điểm đi đường xa gì, mà lần này ở trên xe, bên Mục Liên Hạ có 6 chiếc giường cũng chỉ có ba người ở, cũng chính là cậu, người đàn ông đó cùng với người phụ nữ bị trộm túi xách.

Lúc này người phụ nữ đó không biết tìm đèn pin từ đâu, chiếu thẳng lên mặt Mục Liên Hạ, cậu trong nháy mắt nhắm mắt lại, sau đó lại bị người đàn ông kia bắt lấy cánh tay.

Mục Liên Hạ cùng cái kia trả đũa nam nhân ở giường đối diện nhau, mà người phụ nữ thì ở giường trên người đàn ông. Lúc này người phụ nữ kia đã bò xuống giường, cả giày cũng không kịp mang liền kéo cái túi xách mà người đàn ông còn cầm trên tay ôm vào trong lòng, sau đó dùng đèn pin chiếu vào túi bắt đầu lục lọi. Mà người chung quanh hiện tại cũng vây quanh lại, cả nhân viên phục vụ cũng được dẫn qua, đèn trong xe thì được mở lên.

Mục Liên Hạ lúc này đã bình tĩnh lại, sau đó tùy ý người đàn ông kia nói lời bịa đặt của ông ta với nhân viên phục vụ: “Là vậy, tôi lúc này đang ngủ, bởi vì ở trên xe ngủ không vững, sau đó loáng thoáng liền nghe thấy tiếng gì đó, kết quả tôi vừa mở mắt liền nhìn thấy thằng này lén lút đứng trước tôi, trong tay còn cầm cái túi xách này, ” Người đàn ông chỉ vào túi xách trong lòng người phụ nữ, “Tôi còn đang sưng sờ, liền nghe thấy cô này hét to, sau đó tôi liền bắt được thằng nhóc này.”

Người phụ nữ tuổi đã không nhỏ, còn có vẻ đôi chút suy sút, cô ôm túi xách trong lòng, tựa hồ tìm được thứ quan trọng của cô, thoáng nhẹ nhàng thở ra. Sau đó quay đầu nhìn Mục Liên Hạ và người đàn ông kéo tay Mục Liên Hạ: “Tôi... Tôi đeo túi ngủ, vừa này đột nhiên thấy đồ trong tay trống không... Liền tỉnh dậy... Sau đó phát hiện phía dưới hình như có người đang đứng, liền kêu lên...”

Tầm mắt khi chuyển qua túi xách người phụ nữ liền có thể phát hiện, dây đeo cái túi da màu đỏ của cô đã bị cắt đứt.

Người xem náo nhiệt chung quanh đã có mười mấy người, nhìn qua nhìn lại cuối cùng đều nhìn về phía Mục Liên Hạ vẫn luôn im lặng.

Mục Liên Hạ đảo mắt nhìn người xung quanh, mím môi: “Không phải tôi.”

Người đàn ông nói xấu cậu hình như có tật giật mình, lập tức ồn ào: “Không mày thì là ai?! Tao cả tang vật cũng lấy được!”

Mục Liên Hạ xùy cười một tiếng: “Chú à, tôi đây liền muốn hỏi chú, vì sao chú bây giờ một thân ngay ngắn chỉnh tề cả giày cũng mang, tôi thì là cái dạng này?”

Mục Liên Hạ mặc áo ngắn tay, áo sơ mi tay dài ngược lại nửa khoác trên người, cậu bị kéo, giày cũng không mang, tất trắng trực tiếp đập trên mặt đất, đối lập dễ khiến người khác chú ý.

Người đàn ông trong lúc nhất thời có chút nghẹn lời, sau đó giả mồm át lỗ phải: “Tao ở trên xe ngủ không vững, quen mặc quần áo mang giày, cho tiện.”

“Coi như lý do này của chú thành lập, ” Mục Liên Hạ nhìn chằm chằm ông ta, “Tuy rằng người sáng suốt đều biết chú đang nói dối. Rõ ràng là sau khi chú trộm túi xách, bị dì kia phát hiện thuận tay vu oan lên đầu tôi, chú vì sao lại cảm thấy chuyện rõ ràng như vậy sẽ không ai phát hiện chứ?”

Mục Liên Hạ lúc này quả thật là có chút rối rắm, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại. Kỳ thật dưới tình huống này khả năng xui xẻo của cậu quả thật không lớn, người đàn ông này là cuống cuồng hết đường lựa chọn.

Nói thật, bề ngoài tốt thật sự là rất có ưu thế bẩm sinh.

Mục Liên Hạ là một thiếu niên choai choai thanh tú so với một ông chú niên có chút lôi thôi, người vậy xem trên trình độ nhất định đều thiên hướng Mục Liên Hạ, hơn nữa Mục Liên Hạ nói cũng có lý, người vậy xem lúc này liền phản ứng lại.

Người đàn ông lập tức phản bác: “Tao vu oan cho mày? Mày đừng có mà nói bừa! Tao cả tang vật cũng lấy được mày còn ngụy biện! Không thì túi xách sao lại ở trong tay mày?”

Mục Liên Hạ khẽ cười một tiếng: “Chú à chú bảo tôi nên nói gì mới phải đây? Túi xách rõ ràng là ở trong tay chú, tôi này giờ cũng không chạm qua nữa. Hơn nữa, quan trọng nhất là... Chú, dao rọc giấy trong túi chú còn chưa nhét kỹ đó, đừng nghĩ trốn tránh đổ trách nhiệm lên đầu tôi nữa. Rõ ràng là tôi phát hiện chú trộm đồ, đừng có ở đây lật ngược phải trái. Lần sau trước khi nói dối, nhớ rõ dọn sạch sơ hở của mình trước đi.”

Đây là chứng cứ rõ ràng nhất, người kia có lẽ là quá vội, một trong dụng cụ gây án liền nhét trong tay sau lưng, vừa động liền thấy được.

Kết quả đã xác định, người vậy xem rõ đi, người đàn ông cũng bị nhân viên bảo vệ mang đi. Mục Liên Hạ nhẹ nhàng thở ra, ngồi lại giường. Tim cậu còn đang nhảy lợi hại, kỳ thật trong lòng mình cũng có chút không yên, cho đến khi trần ai lạc định mới trầm tĩnh lại. Mà lúc này, người phụ nữ đứng cạnh đang chào hỏi cậu.

“Chàng trai... Cảm ơn con.” Người phụ nữ hiền lành với cậu.

Mục Liên Hạ đáp lại bằng một nụ cười nhẹ: “Không có gì.”

“Thật sự cảm ơn con, nếu túi xách của dì mà mất... Dì cũng không chống đỡ được nữa.” Người phụ nữ nói với Mục Liên Hạ, từ trong túi xách lấy ra một cái di động được giữ gìn rất tốt, “Con trai dì đi... Chỉ để lại thứ này cho dì niệm tưởng, nếu thứ này cũng mất... Dì cũng liền muốn đi...”

Người phụ nữ đè nén thanh âm bi thương nói không nên lời, Mục Liên Hạ mím môi, nhẹ giọng mở miệng: “... Con trai dì nhất định hi vọng dì sống tốt.”

“Ừm, ” Người phụ nữ thu lại cảm xúc, “Con đi đâu vậy?”

“Con đi Song Hồ.” Đã hơn 3 giờ sáng, lại bởi vì chuyện vừa nãy, Mục Liên Hạ cũng có thể trò chuyện với người phụ nữ này vài câu, “Đi học.”

“Dì cũng đi Song Hồ, ” Người phụ nữ trả lời, “Con trai dì lúc trước nói muốn đi Mạc Sán, nó không thể đi, dì thay nó đi xem.”

“Cậu ấy có đi làm mẹ, rất may mắn.” Mục Liên Hạ buông mắt.

Người phụ nữ lắc đầu: “Không... Là dì may mắn, có thể có được đứa con trai này.”

Nói xong, cô nhấn mở ghi âm trong di động: “Mẹ, thời tiết có phải rất tốt hay không? Hôm nay có vui vẻ hay không? Con thấy nhất định sẽ vui vẻ, bởi vì mẹ vui vẻ con sẽ vui vẻ mà. Ha ha nói như vậy thật kỳ quái... Thôi, mẹ nhớ rõ ăn cơm nhé, con sợ mẹ lại không ăn cơm, đừng quá lo cho con, con nhất định sẽ sống thật tốt. Mà chỉ có mẹ tốt thì con mới tốt được. Con đoán hiện tại thời tiết còn nóng, nhưng buổi tối thời tiết lạnh thì mẹ nhớ rõ mặc thêm quần áo đó. Đúng rồi mẹ có phải nói thay con đi Mạc Sán xem hay không? Nhớ rõ chụp ảnh nhiều chút đó! Chỗ đó nhất định rất đẹp... Được rồi con cũng không nói nhiều nữa, nhớ con thì gặp lại trong mơ nhé.”

Đó là một thanh âm tương đương trẻ tuổi, còn rất non nớt, thậm chí so với Mục Liên Hạ hiện tại còn non nớt hơn chút. Trong giọng thiếu niên trong trẻo kia tràn đầy quan tâm đối với mẹ, lại sức sống mười phần, ai mà có thể nghĩ đến đó là thuộc về một đứa bé bị bệnh nặng...

Người phụ nữ tựa hồ đè nén quá lâu, khó có được gặp Mục Liên Hạ, có lẽ ở trên người Mục Liên Hạ thấy được đôi chút giống đứa con của mình, cô như nhịn không được mà nói tiếp với Mục Liên Hạ.

“Cậu bé, con sao lại ở một mình chứ?” Người phụ nữ bảo Mục Liên Hạ gọi cô là dì Lục, “Ba mẹ con yên tâm cho con ra ngoài sao?”

“Con luôn ở một mình, quen rồi.” Mục Liên Hạ nhếch nhếch khóe miệng với cô, “Dì Lục đừng suy nghĩ nhiều quá, nghỉ ngơi một lát trước đi đi, qua một lát nữa liền phải xuống xe.”

Sau khi dì Lục về giường mình, Mục Liên Hạ cũng nằm trở về trên giường.

Cậu từ từ nhắm hai mắt lại, ở trong lòng yên lặng nhớ tới con trai dì Lục.

Bệnh của con trai dì Lục với cậu đời trước, là giống nhau.

—— bệnh ung thư.

Hiện tại tựa hồ càng ngày càng có nhiều người đều bị bệnh ung thư tìm tới cửa, khi con trai dì Lục qua đời thậm chí chỉ có mười sáu tuổi. Mục Liên Hạ trong nháy mắt có chút sợ hãi, khi phát hiện là bệnh ung thư đến thì người bệnh cách cõi đời chỉ còn nửa năm ngắn ngủi, mà cậu năm đó, khi kiểm tra ra ung thư dạ dày thời kì cuối thì không thời gian lâu liền bởi vì vụ nổ tai nạn giao thông kia mà về tới hiện tại.

Vụ nổ cuối cùng dẫn đến cậu chết trước thì không nói, chỉ riêng vì chứng bệnh, lúc đó cậu đã cảm nhận được tra tấn, không chỉ là ốm đau, còn có tính người.

Trong miêu tả của dì Lục, cậu cũng có thể ở trong đầu khắc họa ra dáng vẻ của một thiếu niên căng tràn sức sống, còn có ảnh chụp dì Lục đưa. Thiếu niên trên giường bệnh cầm máy ống dẫn trên người, cả thở oxy cũng đeo, lại luôn cười đến sáng lạn.

Cậu bỗng nhiên cảm thấy cậu hiện tại đang hâm mộ thiếu niên kia. Có can đảm đối mặt với ốm đau, có người mẹ yêu cậu như vậy, tuy rằng căn bệnh cuối cùng vẫn mang cậu đi, nhưng vẫn để lại điều gì đó.

Mà cậu thì sao?

Cậu đời trước sống thất bại như vậy, bạn bè đều bị cậu đẩy khỏi bên người, người yêu chỉ là một người dối trá coi sai thành thật, người thân càng là cánh tay đẩy tốc độ chết của cậu nhanh hơn. Cậu luôn nhớ rõ khi đó, bởi vì phát hiện mình chỉ là một câu chuyện cười mà đến một thành phố mới, lại bởi vì mình bỏ phí việc học mà chỉ có thể dè dặt làm công, sống khó khăn mà lại suy sút, tất cả khó chịu toàn bộ tự mình chịu đựng, cho đến khi học máu mới đi bệnh viện. Sau đó, chính là vực sâu mù mịt. Cậu biết mình sống thất bại, lại vào lúc đó mới phát hiện lại thất bại đến nỗi cả một người có thể xin giúp đỡ, có thể ở cạnh bên cũng không có.

Thế giới lớn như vậy, cậu lại chỉ có chính mình.

Giờ khắc này, cậu bỗng nhiên cảm thấy thật cô đơn.

Từ trong túi lật ra quyển sổ nhỏ viết kế hoạch kia, thêm một câu bên dưới.

“Mình muốn tìm một người yêu mình, sau đó mình sẽ trong thời gian hữu hạn mà yêu người đó.”

Sau khi ở trên xe lửa vượt qua một ngày rười rài đằng đằng, Mục Liên Hạ dọn đồ xong chuẩn bị xuống xe.

Mà ở phía sau, dì Lục cũng đã dọn đồ xong, hơn nữa còn gọi cậu một tiếng: “Tiểu Hạ —— “

“Dạ?” Mục Liên Hạ quay đầu.

“Con đi Song Hồ... Bây giờ còn chưa khai giảng, con có chỗ ở không?” Dì Lục nghiêm túc hỏi cậu.

Mục Liên Hạ dừng một chút, không nói gì.

“Vậy con... có muốn đến nhà dì Lục trước hay không?” Cô nói.

8. Chương 8: Thuê Phòng

Xe lửa đến Song Hồ đã là bảy giờ tối, dì Lục không cho Mục Liên Hạ dựa theo kế hoạch đi tìm quán trọ, mà là kéo cậu đến nhà mình.

Dì Lục ở một mình, nhà ở thành phố Song Hồ, chẳng qua không phải ở trung tâm thành phố mà ở nơi thoáng có chút xa, lại vừa lúc gần nội thành đại học, mà đại học Khanh Hoàn cũng nằm ở nội thành đại học.

Mục Liên Hạ kỳ thật không muốn sau khi đến Song Hồ thì đến nhà người ta ở, hơn nữa trên thực tế cậu cũng không tính ở lại nhà dì Lục, chỉ là vừa lúc thừa dịp mấy ngày nay tìm phòng ở mới là lẽ phải.

Cách ngày đi học còn một tháng, mà Mục Liên Hạ cũng không tính ủy khuất bản thân. Tuy rằng có tiền trong tay cậu phải tính toán cho tương lai, nhưng nhất định trên ý nghĩa thì chi tiêu là không thể thiếu. Hơn nữa, bây giờ cậu phải tốt với mình hơn, không thể ỷ vào tuổi còn trẻ mà xằng bậy. Ăn thực ngủ nghỉ cũng là chuyện cậu cần chú ý, cả tập thể dục rèn luyện thân thể cũng hẳn nên có.

Thân thể Mục Liên Hạ không được tốt lắm, không thì đời trước cũng sẽ không bị bệnh nan y.

Cậu mới lên tiểu học đã bắt đầu cuộc sống ăn nhờ ở đậu, ở nhà chú thím cũng không tốt, thậm chí có chút suy dinh dưỡng. Mục Khả Kiệt thích ăn thịt, lại là tiểu Bá Vương trong nhà, Mục Liên Hạ khắc sâu ấn tượng, khi cậu vừa mới chuyển qua nhà chú không lâu, chú không ở nhà mà ra ngoài làm công. Ngày đó lúc ăn cơm, cậu gấp một miếng thịt trong đĩa rau xào thịt, không đợi gấp vào bát mình, liền bị Mục Khả Kiệt cầm đũa gõ tay, một câu “Mày dựa vào gì mà ăn thịt nhà tao” khiến cậu im lặng khô cần ăn hết một chén cơm trắng.

Mục Thành và Mục Tín ba ba của Mục Liên Hạ cũng không phải là anh em quan hệ quá xa. Mục Tín lớn hơn Mục Thành năm tuổi, rất quan tâm đứa em trai Mục Thành, mà tình cảm giữa Mục Thành và anh cũng không tệ. Mục Thành vốn là công nhân trong nhà xưởng, lại vào lúc chị em Mục Khả Kiệt Mục Khả Hân sinh ra không bao lâu thì xuống cương vị, mà khi đó Mục Tín coi như tốt cũng tiếp tế họ qua.

Nhưng Mục Khả Kiệt lại không nhớ mấy chuyện này. Gã ăn ở nhà bác cả gã cũng không nhớ rõ, lại ngang ngược không cho Mục Liên Hạ sống tự tại.

Mục Liên Hạ bây giờ xem như mười tám tuổi, còn ba tháng nữa là sinh nhật mười tám tuổi. Thân thể cậu không quá tốt, tái nhợt gầy yếu, chiều cao cũng vừa tới 1m75. Nhưng do làm người sống lại, khí chất của cậu có thay đổi, không còn nhát gan u ám như năm đó, mà là trở nên trầm ổn sáng sủa hơn nhiều, eo lưng cũng thẳng lên, mới khiến người có cảm giác đầu tiên với cậu là chàng trai này không tệ.

Cho nên Mục Liên Hạ đã quyết định, đợi khi xử lý xong tất cả, cậu sẽ bắt đầu rèn luyện thân thể.

Tối hôm trước cậu nghỉ ngơi ở nhà dì Lục rất tốt, sáng hôm sau liền nói với dì Lục rồi ra cửa.

Lúc trước cùng theo thông báo trúng tuyển vào trong tay Mục Liên Hạ còn có thẻ ngân hàng nộp học phí, cậu dựa theo chỉ thị trong thư báo đến ngân hàng, trước tiên là lấy tiền từ trong sổ tiết kiệm của chú ra, lại lần nữa làm một tấm thẻ gửi tạm định kỳ, lại gửi học phí vào trong thẻ nhà trường phát, lấy số tiền còn lại làm một tấm thẻ, giữ lại một ít tiền trong tay.

Lại nói tiếp đây là lần đầu tiên mà đời này cậu có thẻ ngân hàng.

Sau khi ra khỏi ngân hàng Mục Liên Hạ liền quyết định tìm phòng ở.

Bởi vì sau khi khai giảng sẽ trọ ở trường, Mục Liên Hạ cũng không tính thuê phòng dài hạn, nhưng không muốn ủy khuất bản thân, liền đặt ánh mắt ở những bìa cứng cho thuê phòng. Sau đó suy nghĩ nửa ngày, cậu quyết định đi quán net.

Lúc này internet đã sớm thông dụng, cả máy tính cũng không còn là thứ gì hiếm lạ. Internet thông dụng mang đến rất nhiều tiện ích, Mục Liên Hạ nghĩ tới đây, cho nên tính lên mạng nhìn xem có nơi nào có thể thuê hay không.

Lúc này Mục Liên Hạ ngược lại có chút hoài niệm điện thoại trí năng tiện cho lên mạng, lúc này điện thoại trí năng còn chưa thông dụng, giá cả cũng mắc, nhưng chỉ cần hai năm, đồ công nghệ cao như điện thoại trí năng tablet liền sẽ chiếm lĩnh hết toàn xã hội.

Về thuê phòng, kỳ thật dĩ Lục rất muốn Mục Liên Hạ ở lại, nhưng trong lòng Mục Liên Hạ không qua được con đường kia, cậu thấy ở hai ba ngày đã là cực hạn của cậu, tuy rằng bây giờ chỉ có một ngày cậu cũng đã thấy cả người không thích hợp. Có lẽ đúng là vấn đề thói quen đi, cậu không quen người khác có thiện ý với mình, ngược lại cảm thấy lạnh lùng mới là hiện thực.

Dù sao, cậu gặp lạnh nhạt, nhiều hơn thiện ý nhiều.

Sau khi ở quán net nửa tiếng, Mục Liên Hạ rốt cuộc tìm được phòng ở miễn cưỡng phù hợp với yêu cầu của mình, hơn nữa người post chỉ có ý cho thuê một phòng.

Bài post viết rất rõ, người post chính là chủ nhà, hơn nữa thoạt nhìn còn là học sinh. Phòng ở là của hắn, hắn ở một mình, sau đó bởi vì tiền sinh hoạt không đủ nên muốn tìm người thuê, yêu cầu phải là học sinh giới tính nam, phải đưa ra giấy chứng nhận có hiệu lực, không thể làm hỏng đồ trong nhà, cũng không cần có quá nhiều hành lý, không thể phát ra tạp âm quá lớn cũng không thể dẫn người về, thú nuôi cũng không thể có...

Cả đồng ý yêu cầu vụn vặt, trách không được bình luận bên dưới đều là lâu chủ như vậy bởi vậy chắc chắn không cho thuê được, làm hại tiền thuê nhà của lâu chủ cứ giảm lại giảm, đáng tiếc yêu cầu một chút cũng không giảm.

Đây ngược lại là tiện nghi cho Mục Liên Hạ, giá tiền thuê phòng ở hiện tại quả thực là cậu chiếm tiện nghi.

Nghĩ nghĩ, cậu lại tìm mấy phòng ở cũng được, ghi lại số điện thoại liền tính tiền ra quán net.

Mà liên hệ phòng ở, liên hệ đầu tiên chính là nhà kia.

Điện thoại vang lên hai ba tiếng, điện thoại bên đó liền tiếp lên, đầu bên kia di động truyền đến giọng thiếu niên trong trẻo, mang theo chút gấp gáp: “Alo alo alo? Có gì thì nói không có thì cúp!”

Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng: “... Anh có thuê phòng...”

Cậu còn chưa nói xong, bên kia truyền đến tiếng bùm bùm lộn xộn, sau đó chính là tiếng hít khí của thiếu niên: “Thuê thuê thuê! Cậu có muốn qua xem phòng không?!”

Mục Liên Hạ nghe thanh âm bên kia, khóe miệng khẽ nhếch: “Được.”

Mục Liên Hạ coi trọng phòng ở này tuyệt đối là có lý do.

Nơi này là một tiểu khu có hoàn cảnh rất tốt, đời trước cậu cũng có nghe thấy. Vị trí địa lý cũng tốt, cổng tiểu khu thông với giao thông công cộng và tàu điện ngầm, đồn công an cũng ở gần đây.

Khi đến chỗ hẹn thì chủ nhà kia còn chưa tới, Mục Liên Hạ ở dưới tầng cây đứng chán đến chết, mới nhìn thấy một thiếu niên mặc T-shirt trắng quần đùi màu tối, chân xỏ dép lê đầu đầy mồ hôi chạy qua bên này.

Nói là thiếu niên, nhưng khi người ta đứng ở trước mặt Mục Liên Hạ rõ ràng là cao hơn Mục Liên Hạ nửa cái đầu, cũng chỉ vì khuôn mặt trẻ con dễ nhìn kia mà có vẻ non nớt hơn chút. Người kia mặt đỏ bừng, nóng đến đổ mồ hôi đầy người: “Cậu, là cậu nói muốn thuê phòng phải không...”

Mục Liên Hạ gật đầu: “Đúng, là tôi.”

“Vậy đi theo tôi.” Hắn lại thở hắt hắt vài tiếng, nhìn Mục Liên Hạ khô mát mà có chút rối rắm, “Cậu sao lại không đổ mồ hôi chứ?”

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái: “... Có lẽ là nhiệt độ cơ thể của tôi thấp?”

Đây là lời thật, cho nên mùa hè cậu luôn luôn dễ chịu, khi thời tiết nóng nhất dù có đổ mồ hôi thì cũng thoải mái hơn người khác nhiều, đáng tiếc mùa đông thì chính là tra tấn. Phụ Sa cũng không tính là phía Nam, nhưng vừa lúc là nơi không có khí ẩm, lạnh là lạnh thấu tim, mỗi khi đến mùa đông cậu đều hận

không thể vĩnh viễn không rời khỏi ổ chăn. Nhưng Song Hồ lại có khí ẩm, lại nói tiếp Mục Liên Hạ qua mùa đông ở Song Hồ càng thư thái hơn chút, dù sao khi lạnh ở Phụ Sa thì cũng chỉ có thể tự mình gánh, điều hòa cái gì nghĩ cũng đừng nghĩ. Mà ở Song Hồ, tuy rằng nhiệt độ bên ngoài thấp, nhưng tốt xấu gì ở trong phòng cũng ấm áp a!

“Có chút hâm mộ cậu, ” Người kia vừa dẫn đường vừa nói thầm, “Đúng rồi, tôi tên Lý Thụy Phong, cậu tên gì?”

“Tôi tên Mục Liên Hạ.”

Nơi Lý Thụy Phong hẹn Mục Liên Hạ cũng không cách xa phòng ở Lý Thụy Phong, hai người đi khoảng mười mấy phút liền đến dưới lầu. Phòng ở tầng sáu, nhà lầu tổng cộng 15 tầng còn có thang máy. Dọc theo đường đi Lý Thụy Phong lú lú nói vài điều, mà sau khi mở cửa Mục Liên Hạ không khỏi nín thở một giây, sau đó chuyển tầm mắt lên đầu Lý Thụy Phong.

Lý Thụy Phong cười xấu hổ, kéo Mục Liên Hạ vào cửa, sau đó đóng cửa lại.

Trong phòng có mở điều hòa, nhiệt độ rõ ràng thấp hơn ở ngoài không ít, cũng mát mẻ không ít. Chỉ là khiến cậu không nói gì là... trong phòng khách chất đầy túi đóng gói đồ ăn vặt.

Lý Thụy Phong khụ một tiếng: “Cái đó... hai hôm nay tôi chơi game không quá chú ý dọn dẹp...”

Mục Liên Hạ nhìn hắn không nói lời nào.

“Tôi cam đoan! Sau này sẽ không vậy nữa... Tôi sẽ dọn! Tôi sẽ không yêu cầu cậu giữ vệ sinh mà mình thì xằng bậy!”

“Anh biết trong lòng là được, ” Mục Liên Hạ cười với hắn, “Tôi có thể xem phòng không?”

“Được, phòng ở bên đó, đồ bên trong không thể làm hỏng, thay đổi kết cấu thì phải hỏi tôi, có đồ gì cậu muốn dùng thì cứ dùng không cần nói với tôi. Nhà vệ sinh phòng bếp dùng chung cũng không sao, sau này phòng khách... khi tôi chơi game đừng quấy rầy tôi là được, ” Lý Thụy Phong suy nghĩ tường, “Có lẽ cũng chỉ có bấy nhiêu, hắn không còn gì đâu... Đúng rồi cậu là học sinh hả? Sinh viên?”

“Là sinh viên mới năm nay, đúng rồi, tôi chỉ thuê một tháng đến lúc khai giảng, được không?” Mục Liên Hạ hỏi.

Lý Thụy Phong nhăn mặt: “Một tháng à... Một tháng cũng được. Vậy một tháng sống chung thật tốt nhé?”

“Sống chung thật tốt.” Mục Liên Hạ bắt tay với hắn.

Lý Thụy Phong tuy rằng yêu cầu khách thuê cao chút, nhưng trên thực tế khi ký kết hợp đồng thì vô cùng qua loa. Hắn còn là khi Mục Liên Hạ nhắc nhở thì mới lên mạng tìm một cái hợp đồng qua loa chép xuống sau đó ký tên với Mục Liên Hạ là coi như xong việc.

Mà quyết định xong tất cả, khi Mục Liên Hạ về nhà dì Lục, dì Lục đã nấu cơm xong đợi Mục Liên Hạ về.

Nhìn dì Lục cười ôn hòa, Mục Liên Hạ có chút hổ thẹn trong lòng: “Dì Lục... đã nói đừng chờ con rồi mà.”

Dì Lục giọng nói ấm áp: “Không có gì không có gì, ở nhà có một mình dì cũng không có ý nghĩa gì. Nhanh đi, rửa tay rồi qua ăn cơm.”

“Dạ, được.”

Tay nghề của dì Lục rất tốt, hương vị món ăn gia đình cũng có cảm giác ấm áp như gia đình.

Sau khi ăn no, Mục Liên Hạ buông đũa nhìn dì Lục: “Dì Lục... ngày mai con sẽ dọn đi...”

Nụ cười trên mặt dì Lục cứng đờ, biến mất.

9. Chương 9: Tư Tư

Có thể cảm giác rất rõ, dì Lục không vui.

Kỳ thật Mục Liên Hạ từ sớm đã đoán được dì Lục sẽ không vui. Dì Lục bây giờ trên ý nghĩa nào đó đã coi Mục Liên Hạ như nơi gửi gắm mối, chuyển một phần chú ý từ con trai sang Mục Liên Hạ.

Mà Mục Liên Hạ biết, đây không phải kế lâu dài, nếu dì Lục tiếp tục vậy nữa, dì vẫn sẽ không bước ra được.

Nụ cười trên mặt dì Lục không còn, tinh thần có chút suy sụp: “... Con... ghét chỗ dì Lục sao?”

Mục Liên Hạ thiếu chút nữa liền luống cuống. Cậu lập tức lắc đầu: “Không không không, dì Lục dì sao có thể nghĩ vậy! Con, con chỉ là không quen.”

Dì Lục thở dài, lại cười lần nữa: “Vậy thì sau này có thời gian nhớ đến chỗ dì Lục.”

Mục Liên Hạ mím môi, thấp giọng đáp ứng: “Dạ.”

Dì Lục có thể nói là người đầu tiên có thiện ý với cậu mà Mục Liên Hạ gặp được. Cậu rất ít khi tiếp xúc với người lớn hơn, càng là lần đầu tiên gặp được người như dì Lục.

Mục Liên Hạ không phải một người có cảm tình với người ngoài. Đời trước cậu tự ti tới tận xương, sau đó học được giả vờ, học được biểu hiện khác biệt trước những con người khác biệt, nói lý ra là mặt không biểu tình cũng không có cảm tình gì. Cậu giờ cũng vậy, tuy rằng không còn nhát gan tự ti, nhưng cũng không còn hồn nhiên như trước.

Đây là buổi tối thứ hai, cậu ở trong phòng đứa con đã qua đời của dì Lục.

Trong phòng còn có poster của mấy ngôi sao, trên bàn còn có một loạt truyện tranh, tựa như cậu ấy vẫn còn đây.

Cậu thở dài.

Ngày hôm sau khi cậu mang theo hành lý ra ngoài, dì Lục ở cửa đưa cậu, Mục Liên Hạ khuyên can mãi mới khiến dì Lục mất đi suy nghĩ đến xem phòng Mục Liên Hạ thuê.

Đưa hành lý đến chỗ Lý Thụy Phong, hỏi kết cấu ở gần đây một tiếng liền xuất phát đi mua đồ dùng cần thiết.

Hành lý mà Mục Liên Hạ mang đến Song Hồ, bên trong ngoại trừ mấy bộ quần áo và mấy món quà kỷ niệm thì cái gì cũng không có. Cho nên nói chần chệch và vật dụng hàng ngày sau khi đến trường thì cậu đều cần phải mua. Vừa lúc muốn ở chỗ Lý Thụy Phong một đoạn thời gian, cậu có thể mua sẵn ra giường chần, đến lúc đó ở trường cũng khỏi cần mua.

Lúc trước đã nói qua chỗ của Lý Thụy Phong giao thông tiện lợi, xe buýt ở cổng tiểu khu chạy thẳng đến cửa hàng tổng hợp.

Giá hàng ở thành phố Song Hồ cao hơn Phụ Sa, nhưng cũng không cao đến thái quá, đời trước thể nghiệm qua giá hàng như vậy một lần nên Mục Liên Hạ cũng có chuẩn bị. Cậu chuẩn bị khu buôn bán gần đó, bên đó xem như là khu vực sầm uất, cái gì cũng có, hơn nữa giá cả cũng tương đối gần gũi với dân.

Huống chi, đời trước ở bên đó lâu như vậy, cũng đã quen.

Càng đến nơi từng có hồi ức Mục Liên Hạ càng hoài niệm.

Đời trước Mục Liên Hạ quả thực ngây thơ đến đáng sợ, cậu bị lừa nhiều năm như vậy, cho đến lúc cuối cùng thì mới hiểu tất cả cũng chỉ là âm mưu.

Bây giờ nhìn thì mọi thứ thuận lợi, nhưng kiếp trước thì có khi nào mà thuận lợi? Khi đó cậu đến Song Hồ trừ tiền học phí trong tay thì gần như không thừa lại bao nhiêu. Học phí quan trọng khẳng định không thể đụng vào, trên xe cậu đến Song Hồ hai ngày đều là vé đứng, không dễ có chỗ ngồi tạm thời mà không có

người để cậu có thể nghỉ ngơi một lát. Mà ngày đầu tiên sau khi đến Song Hồ thì cậu mơ màng thuê một giường ngủ ở một quán trọ nhỏ nát, trốn trong chăn trong căn phòng cũ nát kia mà khóc nửa buổi.

Sau đó liền đi làm công.

Mấy ngày đó cậu trải qua rất khổ, dù cho cậu trước đây ăn nhờ ở đậu ở chỗ thím nhưng tốt xấu gì cũng coi như là áo cơm không lo, cũng không làm nhiều việc nhà. Mà sau khi đến Song Hồ, cậu phải liêu mạng kiếm tiền. Cuối tháng bảy trời nóng muốn chết, cậu chịu mặt trời chói chang mà phát truyền đơn, làm vật biểu tượng... Chỉ cần là việc có thể làm thì cậu đều làm, tuy rằng có vô số lần muốn bỏ cuộc, nhưng vẫn cắn răng kiên trì tiếp.

Rất nhanh cái gọi là bước ngoặt xuất hiện.

Mục Liên Hạ lớn lên tốt, cha dung nhan đoan chính, mẹ lại xinh đẹp khó có được, mặt mũi của Mục Liên Hạ tự nhiên cũng rất dễ nhìn. Lần đó khi cậu phát truyền đơn, một người đi ngang qua quay đầu nhìn cậu hồi lâu, sau đó đi tới hỏi cậu có muốn đến quán bar làm công hay không.

Khi đó Mục Liên Hạ kỳ thật cũng do dự qua, nhưng sau đó vẫn đi. Dù sao cậu lúc ấy so với làm công, thì quán bar tốt hơn nhiều.

Tiếng xe buýt đến trạm gọi Mục Liên Hạ từ trong hồi ức trở về.

Người trên xe không ít, người xuống xe trạm này khá nhiều. Cậu theo dòng người xuống xe, sau đó ngựa quen đường cũ mà đi vào cửa hàng tổng hợp.

Mục Liên Hạ luôn là người có kế hoạch. Nếu muốn mua gì thì cũng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian. Cho đến khi cậu ở cửa hàng tổng hợp tùy ý mua ra giường thì không cẩn thận đụng rớt một cái hộp, mà khi cậu cúi người nhặt hộp lên, thì chống lại một đôi mắt long lanh.

— Một cậu bé bốn năm tuổi ngồi dưới đất, trong một đồng chăn ra giường vây quanh thì một chút cũng không thấy được.

Đó là một bé trai bốn năm tuổi, tóc đen mềm mềm, mặc áo tay ngắn màu trắng và quần đùi dây đeo cao bồi, xỏ đôi xăng-đan nhỏ, ôm chân lui ở trong góc.

Sau đó, cậu liền bị cậu bé quấn.

Mục Liên Hạ không cảm thấy mình là người tốt bụng, nhưng cậu không ngại giúp đỡ người khác trong phạm vi đủ khả năng. Nhưng khi chống lại cậu bé này... Cậu thật sự không biết làm sao mới tốt.

Chuyện quay lại lúc này, Mục Liên Hạ tuy rằng chống lại mắt cậu bé, nhưng cũng không làm gì, đứa bé này có lẽ là lạc cha mẹ, radio rất nhanh sẽ kêu lên.

Nghĩ vậy, Mục Liên Hạ liền đứng dậy chuẩn bị đi. Nhưng cậu vừa đặt ra giường mới chọn xong vào trong xe đẩy bước lên hai bước, đứa bé đó liền đứng dậy lạch bạch chạy tới, đi theo sau Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ cũng không để ý, muốn đi cùng thì đi cùng... Cho đến khi cậu bé cùng cậu đến chỗ thu ngân, lại cùng cậu ra cửa.

Mục Liên Hạ đau đầu.

Đã cùng đi ra với cậu, thì hiển nhiên không thể không để ý nữa.

Mục Liên Hạ thở dài, khom người ngồi xuống, lại lần nữa chống lại mắt bé con: “Vì sao đi với chú?”

Bé con mở đôi mắt to yên lặng nhìn Mục Liên Hạ, không lên tiếng.

“Chú phải đi... Ở đây chờ ba mẹ được không?”

Bé con lập tức chuẩn bị khóc, vươn tay kéo góc áo Mục Liên Hạ, nước mắt chực trào trong hốc mắt vô cùng đáng thương.

Mục Liên Hạ lại thở dài: “Con tên là gì?”

Lần này bé con trả lời cậu, giọng mềm mềm nho nhỏ: “Tư Tư.”

Không biết vì sao, nhìn ánh mắt Tư Tư thì Mục Liên Hạ bỗng nhiên mềm lòng. Cậu đứng lên, vươn tay xoa cái đầu lông xù của Tư Tư, sau đó giơ tay với Tư Tư, mà Tư Tư cũng rất tự nhiên mà giao tay vào trong tay Mục Liên Hạ. Mục Liên Hạ liền một tay dắt Tư Tư, một tay còn lại kéo xe đẩy nhỏ đựng mấy thứ mới mua đi tới chỗ đồ ngọt bên cạnh, sau đó mua cho mình và Tư Tư mỗi người một cây kẹo ngọt, một lớn một nhỏ ngồi ở khu nghỉ ngơi đồ ngọt cùng nhau ngoan ngoãn liếm cây kẹo ngọt.

Mục Liên Hạ ăn tự nhiên nhanh hơn Tư Tư, mà vừa quay đầu liền thấy Tư Tư ăn đến thành bé mèo hoa.

Mục Liên Hạ “Phụt” một tiếng bật cười, Tư Tư ngốc ngốc ngẩng đầu, không biết xảy ra chuyện gì.

Khó có khi thoải mái, Mục Liên Hạ vừa cười vừa lấy khăn lau bờ trên mặt Tư Tư, sau đó lại thò tay xoa cái đầu nhỏ của Tư Tư, xúc cảm thật tốt.

Tư Tư cũng ăn xong cây kẹo ngọt, sau đó lại thò tay kéo góc áo Mục Liên Hạ. Mục Liên Hạ cười với bé: “Tư Tư nói với chú, vì sao con lại ở đây?”

Tư Tư lại không nói.

“Không thể nói với chú sao?” Mục Liên Hạ hơi rối rắm.

Tư Tư nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ, mở miệng lại vấn đề không liên qua: “... Không phải chú, là anh.”

Trong giây lát nghĩ đến mình lần nữa quay về mười tám tuổi Mục Liên Hạ không khỏi lại nở nụ cười. Trách không được đều nói trẻ con là Thiên Sứ. Lúc này mới quen biết Tư Tư bao lâu chứ? Mục Liên Hạ cũng đã cười vài lần.

Cậu thò tay ôm Tư Tư lên đặt trên chân mình, bé con nhìn tuy nhỏ nhưng sức nặng lại không nhẹ, có vẻ trong nhà được chăm rất tốt. Mà quần áo trên người bé con tuy rằng không phải nhãn hàng lớn mà Mục Liên Hạ biết, nhưng hiển nhiên cũng không phải là hàng bày quán gì.

Cho nên Tư Tư tại sao lại một mình trốn trong cửa hàng tổng hợp chứ? Mục Liên Hạ quả thực nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra.

Nhưng Mục Liên Hạ không quá hiểu thế giới của trẻ con, tuy rằng cậu rất thích Tư Tư, hơn nữa Tư Tư tựa hồ cũng rất thích cậu, nhưng Tư Tư cái gì cũng không nói cho cậu, Mục Liên Hạ dù có muốn giúp bé thì cũng không có đầu mối gì. Radio đã lâu như vậy cũng không có, chẳng lẽ cha mẹ cậu bé còn chưa phát hiện Tư Tư mất tích?

Nghĩ đến đây Mục Liên Hạ không khỏi nhú mi. Ngược lại là Tư Tư có lẽ rốt cuộc cũng cảm thấy an toàn, ngồi ở trên chân Mục Liên Hạ kéo kéo cổ áo cậu: “Anh ơi... giúp em tìm cậu được không...”

Khó có được Tư Tư mở miệng, Mục Liên Hạ cũng không nghĩ vì sao không phải ba mẹ ông bà mà là cậu, trực tiếp gạt đầu: “Tư Tư vì sao lại ở đây một mình?”

Tư Tư nghiêng đầu: “Em đi với dì Lưu... Sau đó dì Lưu đi.”

“A?”

“Dì Lưu nói anh trai nhà dì xảy ra chuyện, bảo em đợi dì. Em đợi dì rất lâu mà không thấy dì trở lại.” Tư Tư nói chuyện chậm rì rì, thanh âm tuy rằng mềm mềm nhưng nói nhấn rõ từng chữ, trật tự cũng rõ ràng hiểu được. Bé nói vậy Mục Liên Hạ cũng liền hiểu. Tuy rằng không vừa lòng với dì Lưu trong miệng Tư Tư, nhưng cậu cũng khó mà nói cái gì. Cậu lại xoa xoa đầu nhỏ của Tư Tư: “Vậy Tư Tư có nhớ ừm... số điện thoại của cậu không?”

Tư Tư bĩu môi, còn chưa nói, hai người đã nghe thấy tiếng của một người đàn ông đang gọi tên Tư Tư: “Tư Tư —— “

Tư Tư lập tức nhảy xuống khỏi người Mục Liên Hạ, trực tiếp chạy về phía người đàn ông đang đứng ở cổng lớn cửa hàng tổng hợp mà bắt đầu la to: “Cậu ơi —— “

10. Chương 10: Quen Biết

Mục Liên Hạ nhìn Tư Tư lạch bà lạch bạch chạy nhào lên người người đàn ông đó, bỗng nhiên cảm thấy có chút mất hứng.

— vừa rồi còn thân thiết ngồi trên chân mình mà...

Nhưng Tư Tư chạy đến chỗ cậu của bé rất nhanh liền kéo cậu của bé về cạnh Mục Liên Hạ, nhìn Mục Liên Hạ đứng ở đó nhìn bé, mắt lấp lánh: “Anh ơi... Đây là cậu em...”

Mục Liên Hạ mặt mày nhu hòa, vươn tay xoa cái đầu nhỏ của Tư Tư: “Ừ, ngoan.”

Nói xong, cậu liền chống lại ánh mắt có chút kinh ngạc của người đàn ông.

“Anh...” Mục Liên Hạ theo bản năng cảm thấy gương mặt tuần lãng này có chút quen thuộc, nhưng hoàn toàn không thể tìm thấy dấu vết gì trong trí nhớ. Chẳng qua rất nhanh người đàn ông đã cho cậu đáp án.

“Là cậu,” Cậu của Tư Tư nói rất khẳng định, sau đó vươn tay với Mục Liên Hạ: “Lần trước ở Phụ Sa, cảm ơn. Tôi là Tống An Hoài.”

Hắn vừa nói Mục Liên Hạ rất nhanh đã tìm về hình ảnh kia từ trong trí nhớ, nháy mắt nhớ tới người đàn ông này. Cậu nhếch môi cười, ngoài ý muốn phát hiện mình khó có lúc làm việc tốt còn đụng phải hắn. Nghĩ đến đây, Mục Liên Hạ cũng vươn tay cầm tay Tống An Hoài vươn ra: “Không nghĩ tới lại gặp mặt, tôi tên Mục Liên Hạ.”

Tư Tư nhìn cậu, lại nhìn Mục Liên Hạ, cũng kiễng mũi chân vươn cái tay nhỏ mềm mềm của mình ra, đặt trên hai cái tay đang nắm kia. Mục Liên Hạ phụt một tiếng bật cười, lập tức cảm thấy trái tim cũng mềm mại.

Cậu từ nội tâm mà nói thì đã là độ tuổi thiên hướng thành thực, phần lớn trẻ con đều gọi cậu là chú, mà quay về bây giờ, cậu nhìn Tư Tư như là đang nhìn một hậu bối, mà không phải một cậu bé, cảm thấy cũng có chút không giống.

Mà Tống An Hoài nhìn Tư Tư rõ ràng ý lại Mục Liên Hạ, quay đầu mời Mục Liên Hạ: “Lần trước đã nói là sẽ đãi bữa cơm nếu gặp lại, không biết hôm nay cậu có cho mặt mũi không?”

Tuy rằng lúc “vay tiền” không nghĩ tới còn sẽ gặp lại người ta, nhưng cũng là có duyên khó có được, có đồ ăn miễn phí sao mà không ăn, nhìn người đàn ông này khẳng định không thiếu tiền, Mục Liên Hạ rất vui vẻ mà quyết định ăn chùa.

Nhưng cậu có chút khó xử nhìn ba gói to thành quả mua sắm ngày hôm nay, có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng.

Tống An Hoài rất hiểu nên mở miệng: “Tôi lái xe, để đồ lên xe tôi trước đi, ăn xong thì tôi đưa cậu về.”

Mục Liên Hạ cười có chút ngượng ngùng với hắn: “Được.”

Đã hơn bốn giờ chiều, Mục Liên Hạ giữa trưa ăn bát mì ở tiệm ngay cổng tiểu khu, sau đó ở cửa hàng tổng hợp mua đồ đến gần ba giờ, sau đó nữa chính là cùng Tư Tư ở đây đợi cậu của bé hơn một tiếng đến hiện tại, tuy rằng nói trong lúc đó có ăn một ly kem, thân thể cậu còn đang lớn nên hiện tại đã đói bụng nữa. Khi Tống An Hoài đặt đồ của mình lên xe thì bụng không tự chủ được mà kêu lên, làm Tư Tư cũng cười.

Mục Liên Hạ có chút xấu hổ chà chà mũi, cảm thấy hình tượng của mình ở trước mặt hai cậu cháu có lẽ đã mất hết... Tuy rằng cậu cũng không tính có hình tượng gì.

Kỳ thật Mục Liên Hạ sau khi trở về thì tương đương để ý tới thân thể mình, ba bữa chưa bao giờ bỏ qua, cũng chú ý một ít kiêng kị trong ẩm thực, nhưng nơi Tống An Hoài dẫn cậu đi ăn là nơi tương đương có tiếng, cũng là ngoài ý muốn.

Ban đầu Tống An Hoài hỏi Mục Liên Hạ muốn ăn cái gì, nhưng Tư Tư hiếm khi hoạt bát nói muốn ăn KFC... Tống An Hoài xấu hổ.

Mục Liên Hạ cười trong lòng, trên mặt không hiện. Cậu nhìn ra tính cách Tư Tư bình thường có lẽ là rất ngại ngùng, không thì người như Tống An Hoài sẽ không mấy lần lộ ra biểu tình kinh ngạc với cậu. Cậu cũng cười tùy ý để Tư Tư làm nũng.

Tống An Hoài suy nghĩ, nghiêm túc hỏi Tư Tư, sau đó nói tiếng xin lỗi với Mục Liên Hạ, mấy người thật sự theo ý Tư Tư mà đi KFC.

Mục Liên Hạ kỳ thật cũng không chọn, nhưng biết thứ này không thể ăn nhiều nên cũng chỉ ăn một cái Hamburger để đỡ bụng, có lẽ Tống An Hoài cũng kém không nhiều, một Hamburger không lớn chắc chắn không thể để họ ăn no bụng, nhưng hai người cũng không ăn nhiều, mà là nhìn Tư Tư ăn vui vẻ.

“Hôm nay cảm ơn cậu, ” Khi Tống An Hoài nhìn Tư Tư ăn, ngẩng đầu nhìn Mục Liên Hạ, “Lúc chị Lưu báo cho tôi thì đã hơn hai giờ. Con trai chị có chút việc ngoài ý muốn, tôi tuy có thể thông cảm, nhưng để lại một mình Tư Tư ở cửa hàng tổng hợp thì tôi tuyệt đối không thể tha thứ.”

Tống An Hoài nói xong thì cậu liền biết là chuyện gì. Điểm này Mục Liên Hạ đồng ý, nơi người đến người đi như vậy quả thực rất nguy hiểm cho một đứa trẻ. Cậu gật gật đầu: “Trẻ con vẫn phải cần mình trông coi... Không phải nói bảo mẫu không tốt, nhưng lỡ như xảy ra chuyện gì, hối hận cũng không kịp.”

Tống An Hoài gật gật đầu với cậu: “Tư Tư bình thường không hay nói chuyện, hiếm khi lại thích cậu như vậy.”

“Tư Tư rất đáng yêu, tôi cũng thích bé.” Mục Liên Hạ nâng tay xoa xoa mũi, nhìn thấy Tư Tư bởi vì nhắc tới mình mà ngẩng đầu nhìn họ, cười lau sạch salad dính trên khóe miệng bé.

Hai người trò chuyện câu được câu không, mà điểm chú ý cũng là ở trên người Tư Tư.

Đời trước khi Mục Liên Hạ bị lừa là bỏ vào toàn thân tâm, khi bản thân sa vào cái gọi là hạnh phúc thì thậm chí còn có tâm tư nhận nuôi trẻ con qua, cũng nghiêm túc tra tư liệu qua, biết mình không có tư cách nhận nuôi mới từ bỏ, nhưng mấy tri thức đó cậu vẫn nhớ rõ.

Mục Liên Hạ là người rất thông minh, nếu không cũng sẽ không làm học bá nhiều năm như vậy, cho dù khi ở đại học bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bỏ bê việc học, bỏ bê đến trình độ kiểm tra cũng kiểm tra không xong.

Bữa cơm chiều này miễn cưỡng cũng được cho là tận hứng, tuy rằng hai người lớn còn chưa ăn no chỉ là đỡ bụng, nhưng bé con vui vẻ hai người cũng khá vui mừng. Mục Liên Hạ cũng không nghĩ đến mình sẽ thích đứa bé Tư Tư này như vậy, tựa như là có duyên trời sinh, thậm chí kể cả Tống An Hoài. Nói thật, nói chuyện với Tống An Hoài rất thả lỏng, phạm vi đề tài rất rộng, hơn nữa tuy rằng đáng vẻ của Tống An Hoài thoát nhìn có chút nghiêm túc, nhưng lại khéo nói ngoài ý muốn.

Khi Tư Tư xoa mắt rồi cuộc từ trong góc nhỏ mà KFC cung cấp cho đám nhóc chơi đi ra, thì đã sắp qua ba tiếng.

Mục Liên Hạ lấy ra tờ khăn giấy cuối cùng lau tay cho Tư Tư, sau đó cùng Tống An Hoài ôm lấy Tư Tư đi tới bãi đỗ xe.

Mà khi chờ khởi động xe, Tư Tư đã nằm trên chân Mục Liên Hạ khò khè nho nhỏ, vừa nghe cũng thấy một chút rồi.

Tống An Hoài quay đầu nhìn thoáng qua Tư Tư nằm trên chân Mục Liên Hạ, ánh mắt ôn nhu: “Hôm nay bé hưng phấn quá.”

Mục Liên Hạ nhẹ tay khảy tóc Tư Tư: “Trẻ con hoạt bát chút là chuyện tốt.”

Ký ức đã mơ hồ, cậu cũng không nhớ khi mình bốn năm tuổi là đáng vẻ gì, nhưng chắc chắn là khá bướng bỉnh, dù sao ở lòng bàn chân trái còn có một vết sẹo làm bạn với cậu hơn mười năm chính vì bướng bỉnh trước đây mà có.

Tổng An Hoài ừ một tiếng, cũng không nói gì. Tính ra hai người tuy rằng từng gặp nhau một lần nhưng trên thực tế hôm nay mới là ngày đầu tiên quen biết, nói thật như bây giờ cũng xem như là hợp ý khó có được, nhưng có một số việc cũng không nói được cho người xa lạ. Đương nhiên, Mục Liên Hạ cũng sẽ không đi hỏi.

Sau khi lái xe ra bãi đỗ xe, Tổng An Hoài thông qua kính chiếu hậu nhìn Mục Liên Hạ: “Đúng rồi, cậu ở đâu?”

Mục Liên Hạ tự nhiên mà báo địa chỉ nhà Lý Thụy Phong.

Tổng An Hoài dừng lại, khóe môi khẽ nhếch: “A, thật tình cờ.”

“Hửm?”

“Tôi cũng ở tiểu khu đó.”

Mục Liên Hạ sửng sốt, thật sự kinh ngạc. Đây... thật đúng là rất tình cờ. Chẳng lẽ đúng là có cái gọi là duyên phận? Mục Liên Hạ cúi đầu, ngón tay còn ôm lấy sợi tóc mềm mại của Tư Tư.

“Tôi chỉ ở tạm nơi đó, ” Mục Liên Hạ quyết định giải thích một chút, “Tôi tới để học, trước khi khai giảng thì ở chỗ đó trước.”

Người đàn ông ừ một tiếng, sau khi Tư Tư phát ra âm thanh thì không nói gì thêm, Mục Liên Hạ cũng vậy, nhưng rất nhanh cậu liền mất hồn trong xe im lặng.

Lại nói, kế hoạch hôm nay đã bị hai cậu cháu này đánh gãy, ngày mai có phải còn cần đi một chuyến hay không...

“Mục Liên Hạ.”

“A?” Mục Liên Hạ bị gọi tên mà chột ngắc đầu, sau đó chống lại ánh mắt Tổng An Hoài quay đầu nhìn cậu, mà cậu trong nháy mắt lại ngẩn người lần nữa.

Lúc này cậu mới phát hiện mắt Tổng An Hoài có màu hổ phách nhàn nhạt, ở trong tối thì sẽ bị nhiễm lên như màu đen trầm lắng. Ngây ngẩn, Mục Liên Hạ có chút xấu hổ nháy mắt mấy cái, thẳng đến khi Tổng An Hoài lại lần nữa lên tiếng: “... Ăn đồ nướng không?”

Mục Liên Hạ trong nháy mắt còn có chút chưa phản ứng lại được, cậu theo bản năng ừ một tiếng “Không cay”, liền nhìn Tổng An Hoài thuần thục tháo chìa khóa xe, đứng dậy đi ra đóng cửa lại.

Cậu bỗng nhiên phản ứng lại...

Ày, Tổng An Hoài đói bụng rồi đi... Khụ khụ, kỳ thật cậu cũng đói bụng.

Chờ không lâu, Tổng An Hoài rất nhanh liền trở lại, trong tay còn mang theo một cái túi to, lại đưa cho cậu một túi to. Sau khi lên xe ngồi còn từ trong túi to trong tay mình lấy ra một lon bia: “Uống không?”

Mục Liên Hạ vội vàng lắc đầu: “Không uống rượu.”

Cậu thật sự không uống rượu, căn bệnh đời trước khẳng định là do uống rượu, cậu xem như không dám nữa.

Tổng An Hoài ừ một tiếng ném lon vào trong túi to, sau đó khởi động xe. Đợi khi đến dưới lầu tiểu khu, đồ trong túi to vẫn còn tỏa ra hơi nóng.

Sau đó Mục Liên Hạ liền giúp Tổng An Hoài ôm Tư Tư về nhà hán trước, rồi Tổng An Hoài giúp Mục Liên Hạ để đồ ở cửa nhà Lý Thụy Phong.

“Lần này không tính, lần sau lại mời cậu, ” Tổng An Hoài gật đầu với cậu, “Ngủ ngon.” Sau đó liền đi lên lầu, để lại một mình Mục Liên Hạ đang ngẩn người.

“Thật sự... tình cờ như vậy a...” Mục Liên Hạ có chút dại ra, nhìn mấy cái túi trên mặt đất mà có chút nhận mệnh thở dài, gơ tay gõ cửa.

Vì thế cậu liền nghe thấy trong cửa truyền đến tiếng nổ, còn có tiếng Lý Thụy Phong cao giọng: “A! Máy tính của tôi ơi!”

11. Chương 11: Lam Tinh

Xét thấy Lý Thụy Phong không biết làm sao mà làm máy tính của hắn ngã, Mục Liên Hạ hiển nhiên được ngủ ngon.

Cũng không phải nói Lý Thụy Phong quá phiền toái... Nhưng Lý Thụy Phong vừa chơi game liền hết sức tiến vào trạng thái cuối cùng sẽ la to gọi nhỏ ở trong phòng khách mà đánh thức Mục Liên Hạ giấc ngủ tương đối kém.

Mà khi vừa tỉnh, cũng đã sắp đến giờ ăn trưa.

Xem như ngoài ý muốn bỏ qua bữa sáng, Mục Liên Hạ sau khi chỉnh lý xong cũng đã đói đến nổi ngực dán vào lưng rồi. May mà ở chỗ Lý Thụy Phong còn có chút đồ ăn, cậu làm mì cho hai đứa, trong biểu tình “nhặt được bảo” của Lý Thụy Phong mà bưng lên bàn.

Lý Thụy Phong ăn đến rột rột, ăn hai bát mới buông bát, xoa xoa miệng liền bắt đầu cười lấy lòng Mục Liên Hạ: “Liên Hạ cậu nấu ngon thật... Buổi tối còn làm không?”

Mục Liên Hạ nhìn cái mặt trẻ con cười nịnh nọt kia, vẫn tàn nhẫn mà lắc lắc đầu: “Buổi tối tôi có việc.”

Cái mặt của Lý Thụy Phong lập tức liền suy sụp: “VẬY Ạ...”

“Anh tự học làm đi?” Mục Liên Hạ nhìn hắn, “Nấu cơm không khó.”

“... Tôi lần trước ở nhà nấu cơm thiếu chút nữa nổ hơi gas, ” Lý Thụy Phong cầm bát đẩy đẩy trên bàn cơm, “Mẹ tôi liền không cho tôi đụng đồ trong phòng bếp nữa. Thôi, vừa lúc tôi đi sửa máy tính rồi về nhà một chuyến.”

“Nhà cậu không phải ở đây?” Mục Liên Hạ vẫn cho rằng Lý Thụy Phong ở nơi này.

Lý Thụy Phong nhíu nhíu mũi: “Căn hộ này trên danh nghĩa là của tôi, tôi bình thường đều ở đây, về nhà thì ba mẹ tôi lo nhiều quá phiền toái... Bình thường khi đến trường tôi cũng có đôi lúc ở ký túc xá, phần lớn đều ăn ở căn tin cho nên cũng không có gì, nhưng khi nghỉ gọi đồ ăn ngoài thì tiền tương đối mắc a... Liên nghèo.”

Mục Liên Hạ nhìn bộ dáng đáng thương của hắn mà không khỏi nhếch nhếch miệng cười cười: “Nhà cậu cho cậu phòng ở còn thiếu tiền tiêu vặt?”

Vì thế cậu liền chống lại một đôi mắt cá chết: “Ha ha, tiền sinh hoạt chỉ là đủ dùng, muốn nhiều hơn thì tự mình đi làm công... Phấn kháng không có hiệu quả.”

Xét thấy một bữa cơm đã khiến Mục Liên Hạ xoát độ hảo cảm của Lý Thụy Phong đến up up, Lý Thụy Phong ngay cả phòng mình cũng không khóa trực tiếp đưa chìa khóa dự bị cho Mục Liên Hạ mới quen biết không lâu. Nhìn theo cậu chủ nhà rời đi, Mục Liên Hạ tiếp tục dọn đồ hôm qua chưa dọn xong.

Mà đợi khi cậu thấy cũng đã không kém rồi, thì đã hơn bốn giờ.

Cậu lại lần nữa chỉnh chu mình xong, sau đó cầm chìa khóa ra cửa.

Kế hoạch bị đánh gãy hôm qua, hôm nay tiếp tục.

Quán bar Bluestar Lam Tinh bốn giờ chiều đã bắt đầu buôn bán, đương nhiên, lượng khách chủ yếu là sau bảy giờ, nhất là vào mùa hè.

Mà quán bar này, là nơi mà Mục Liên Hạ đời trước bắt đầu dọ dạc.

Mục Liên Hạ mặt mũi được, lại có dáng vẻ non nớt, vừa nhìn liền là “con chim non” mới bước chân vào xã hội. Cậu được người kia mang đến quán bar này sau bị nói hai ba câu mà đã lắc lư ký hợp đồng ba năm, mà người dẫn cậu đến, chính là quản lý quán bar Ngụy Nham.

Dáng vẻ của quản lý Ngụy Nham cũng dạng người sờ vuốt chớ, sau khi đến quán bar liền thay bộ vest phẳng phiu, trời hè nóng còn cài caravat, giả tạo một tương lai tốt đẹp cho Mục Liên Hạ, sau đó lừa Mục Liên Hạ ký “hợp đồng bán mình”.

Kỳ thật hợp đồng này nhìn ở ngoài cũng không có điều khoản quá mức ngang ngược gì, cũng chỉ là hợp đồng công việc phục vụ quán bar bình thường, nhưng có mấy cái trong đó liền đủ cho Mục Liên Hạ uống một bình:

—— không được vi phạm yêu cầu công việc; nếu như do nguyên nhân bản thân mà khiến lợi ích của quán bar bị tổn hại thì phải bồi thường gấp 5 lần; muốn hủy hợp đồng trong ba năm thì phải bồi thường ba mươi vạn nguyên.

Ban đầu Mục Liên Hạ cũng làm rất tốt, dù sao công việc ở quán bar thoải mái hơn trước đây rất nhiều, huống chi Ngụy Nham còn cung cấp cho Mục Liên Hạ chỗ ở. Khi đó Mục Liên Hạ quả thực cảm động với Ngụy Nham đến rơi nước mắt, cẩn thận làm việc ở quán bar, mà ban ngày thì làm công ở một tiệm trà sữa, cả ngày bận rộn, nhưng cả người cũng như là sống lại, dù sao cũng là có một hi vọng cho tương lai.

Có học phí, mà ở quán bar lập tức tiết kiệm được một số tiền chi tiêu, như vậy tiền sinh hoạt sau khi khai giảng cũng có chỗ dựa... Thật sự là quá tốt.

Đáng tiếc, sau khi làm việc nửa tháng, Ngụy Nham và quán bar Lam Tinh này liền lộ ra bộ mặt thật.

Không, kỳ thật cậu đến cuối cùng cũng không biết ông chủ quán bar Lam Tinh là ai, dù sao Ngụy Nham chỉ là quản lý, không phải sao?

Khi đến quán bar Lam Tinh thiếu chút nữa đến sáu giờ, Mục Liên Hạ đứng đối diện quán bar, nhìn bảng hiệu màu lam mà chớp mắt hoảng hốt.

Chỗ quán bar Lam Tinh là nơi tương đương bắt mắt, lầu một là đại sảnh lầu hai là đặt phòng lầu ba là phòng tư nhân, nơi này cũng tương đương không nhỏ. Mục Liên Hạ lúc ấy liền ở trong một phòng nghỉ sau nhà bếp lầu một, lúc ấy Ngụy Nham nghe nói cậu là học sinh chỉ ở một tháng liền cho cậu ở tạm.

“Leng keng” một tiếng, kéo về suy nghĩ của Mục Liên Hạ.

Cậu quay đầu, phát hiện là tiếng chuông gió treo ở cửa hàng bán hoa phía sau vang lên. Mà ở cửa có một thiếu nữ hoạt bát tuổi không lớn đang dọn lẵng hoa bày ở bên ngoài.

Cô gái này... cậu quen biết.

Mục Liên Hạ cắn cắn môi, nhẹ giọng mở miệng: “Cần giúp không?”

Dù sao cũng là mùa hè, khi sáu giờ thì trời chỉ là hơi tối, cô gái theo bản năng buông lẵng hoa kia xuống quay đầu, tay đeo bao tay bạc sờ sờ trán: “Ai? Anh đẹp trai muốn giúp em sao?”

Mục Liên Hạ mím môi cười cười, tiến lên giúp cô gái chuyển mấy lẵng hoa vào cửa hàng bán hoa.

Chờ sau khi dọn xong, cô gái tháo bao tay vỗ vỗ tay, cười nhìn Mục Liên Hạ: “Yoshi, làm tốt lắm! Cảm ơn anh đẹp trai.”

Cô mặc áo ngắn tay màu trắng, dưới thân váy dài đến đầu gối màu hồng nhạt, trên chân mang giày vải màu trắng, tóc ngắn qua tai, tóc mái dùng kẹp kẹp lên, trên mặt không trang điểm cũng thật dễ nhìn, cười nhẹ nhàng: “Anh đẹp trai là muốn bắt chuyện à?”

Mà Mục Liên Hạ dưới nụ cười dễ nhìn của cô mà thiếu chút nữa khóc ra.

“Ha ha anh đồ mặt! Em tên Hạ Mộc Mộc, còn anh?”

“Anh, anh tên Mục Liên Hạ...”

“Khéo thật đó! Em là ‘Hạ Mộc’ anh là ‘Mục Hạ’!”

Đúng vậy... khéo thật... đời trước em cũng nói như vậy...

Hạ Mộc Mộc được cho là mối tình đầu của Mộc Liên Hạ, đời trước cũng là gặp ở cửa hàng bán hoa, hơn nữa còn là Hạ Mộc Mộc hoạt bát mở miệng nói chuyện trước. Sau đó, khi Mộc Liên Hạ ở trường bị chỉ trích, cũng chỉ có Hạ Mộc Mộc nói chuyện cho cậu qua.

Chỉ là sau khi Hạ Mộc Mộc tốt nghiệp thì hai người cũng không còn gặp qua nữa, mà tình cảm ngày thơ lúc ấy cũng đã sớm tan biến. Nhưng Mộc Liên Hạ vẫn luôn có lòng cảm kích với Hạ Mộc Mộc.

Thấy Mộc Liên Hạ tựa hồ ngây ngẩn, Hạ Mộc Mộc không khỏi bật cười. Cô giơ tay từ trong nơi đặt hoa lấy ra một bông hoa hồng đỏ tươi đưa tới trước mặt Mộc Liên Hạ: “Cho nè! Hoa hồng tặng người đẹp, anh đẹp trai hôm nay cảm ơn anh, nhưng em phải về nhà, cửa hàng bán hoa phải đóng cửa rồi.”

“Công nhắc tay thôi, không có gì.” Nói là nói vậy, nhưng nhìn cô gái để tay ở trước mặt cậu không có chút ý muốn thu lại, Mộc Liên Hạ vẫn nhận hoa hồng, sau đó nhìn theo bóng dáng Hạ Mộc Mộc biến mất ở khúc ngoặt.

Cậu biết nhà Hạ Mộc Mộc ở phía sau phố, cửa hàng bán hoa này là của nhà cô, ba cô là chủ tiệm.

Mà sau khi Hạ Mộc Mộc về nhà, trời đã tối. Mộc Liên Hạ nhìn bảng hiệu phong chữ hoa kia hồi lâu, lấy lại bình tĩnh, nâng bước chân.

Không tính một tháng của đời này, cậu cũng đã năm năm chưa đến Lam Tinh qua.

Hồi ức đời trước quá mức đau đớn, nơi này càng là nơi cậu không muốn nhìn lại. Nhưng mà, lại là nơi cậu không thể không đến.

Nếu nói là trả thù... Mộc Liên Hạ muốn trả thù nhất chính là Ngụy Nham.

Quán bar tự nhiên là trông cửa đón khách, hơn sáu giờ chưa đến bảy giờ thì người cũng không tính là nhiều, chỉ có hai ba người. Mộc Liên Hạ ở Lam Tinh lâu như vậy, tự nhiên lập tức liền đi đến quầy bar.

Kỳ thật trong quán rượu cũng có người cậu quen biết, quan hệ còn không tệ, Bartender Eddie chính là một trong số đó. Hắn đứng sau quầy bar, vung dụng cụ điều rượu trong tay, sau đó động tác lưu loát đổ rượu vào ly rượu, mà màu rượu từ nhạt đến đậm, là một trong bảng hiệu đặc sắc của Lam Tinh —— Blues.

Mộc Liên Hạ kéo ghế ra ngồi trước người Eddie, chống cằm: “Tôi muốn một ly soda chanh.”

Phần lớn người trong Lam Tinh đều là diện mạo tốt, Eddie cũng không ngoại lệ. Hắn nhìn hoa hồng được Mộc Liên Hạ tự nhiên đặt lên bàn, lộ ra nụ cười mập mờ với hắn sau đó liền cúi đầu làm nước soda cho cậu. Khuyến tai màu lam và mái tóc màu kim dưới ngọn đèn màu tối đều đang phản quang.

Mộc Liên Hạ nhận soda Eddie đưa qua, nghiêng người nhìn ca sĩ ở trên sân khấu ôm Guitar tự đàn tự hát một ca khúc trữ tình.

Bởi vì không có ai, Eddie có chút lảm nhảm bắt đầu nói chuyện với Mộc Liên Hạ: “Này, lần đầu tiên cậu đến sao? Là mặt a.”

Mộc Liên Hạ ừ một tiếng.

Eddie bĩu môi với đóa hoa hồng kia: “Mang theo hoa hồng đến quán bar, hẹn người đến hay là đến hẹn người vậy?”

Giọng bà tám quen thuộc, Mộc Liên Hạ thấy buồn cười trong lòng, ngược lại là quay đầu nhìn Eddie: “Đến hẹn người. Anh hẹn không?”

Có lẽ là không nghĩ tới Mộc Liên Hạ mặt mũi non nớt sẽ trực tiếp nói một câu như vậy, Eddie vốn muốn trêu chọc trẻ con bị đùa giỡn ngược lại, hoảng sợ, ho nhẹ một tiếng che giấu: “Khụ khụ, anh không hẹn, không hẹn với trẻ con, đặc biệt là không hẹn với con trai.”

Cũng từng học xong gặp dịp thì chơi Mộc Liên Hạ bĩu môi: “Anh đúng là không có ý tứ. Em không tìm anh, em tìm anh Ngụy... Anh Ngụy hôm nay có tới không?”

Mục Liên Hạ đời trước bị Ngụy Nham bắt cóc, tự nhiên biết khẩu vị của Ngụy Nham. Cái tên mặt người dạ thú Ngụy Nham kia liền thích loại thiếu niên mười bảy mười tám mặt non nớt trong lòng thuần khiết thiện lương, đoạn thời gian cậu ở trong đây chỉ thấy qua hai người, nhưng sau này đừng nói là thay đổi thái độ gì... Còn có một thiếu niên thích hấn cũng bị Ngụy Nham trực tiếp bán lên giường người khác.

Eddie mặt mày kỳ dị, hấn nhìn đáng vẻ Mục Liên Hạ, nhú nhú mi: “Cậu tìm Ngụy Nham? Hấn về nhà với vợ rồi.”

Mục Liên Hạ sững sốt.

... Ngụy Nham... Có vợ sao? Hấn lúc trước giấu diếm tốt thật nhỉ? Mục Liên Hạ vậy mà không biết!

Trong nháy mắt, Mục Liên Hạ nghĩ rất nhiều.

12. Chương 12: Say Rượu

Mục Liên Hạ biết mình không phải người tốt, hoặc là nói trước kia, nhưng hiện tại đã không còn tâm lực đó nữa.

Cậu lúc trước đến Lam Tinh kỳ thật là muốn hỏi thăm tin tức cụ thể của Ngụy Nham. Đời trước lúc này Mục Liên Hạ vẫn nghĩ làm sao để thoát khỏi lại không nghĩ đến lại vào tay Ngụy Nham, dù sao khi đó là Ngụy Nham một tay khổng chế họ.

Đúng, không chỉ có Mục Liên Hạ, trừ cậu còn có ít nhất bảy người, trong đó có một người thậm chí vừa mới lên THPT.

Mà hiện tại, cậu lại biết, Ngụy Nham vậy mà lại có vợ? Hấn kéo các cậu bé vốn vô tội xuống nước, nhưng chính hấn lại có vợ?! Hơn nữa thoát nhìn cũng không phải là bí mật, có lẽ cũng chỉ gạt họ đi.

Không, có lẽ không gạt... Là do cậu không hề nghĩ đến, cũng không biết được.

Hiện tại, cậu biết.

Chỉ là... vợ của nhân tra Ngụy Nham, sẽ là cái dạng gì?

Mục Liên Hạ hí mắt, một hơi uống cạn ly soda chanh, sau đó bĩu môi với Eddie: “Mất hứng, thì ra là một tên lừa đảo.”

Eddie vừa lau ly vừa dùng mắt quét cậu: “Tôi đâu biết chứ, cậu cũng đừng nói là tôi nói.”

Mục Liên Hạ cười tủm tỉm: “Tôi biết mà tôi biết mà, anh chỉ làm cho tôi một ly soda chanh mùi vị không tệ mà thôi, này, đóa hoa hồng này coi như tiền boa đi, dù sao anh làm tôi mất hứng không ít.”

Eddie buông ly trơn trắng mắt, lại thuận tay kéo qua một ly khác rót soda: “Thôi thôi thôi, tôi thấy cậu thuận mắt tôi mời cậu. Này, vừa rồi làm nhiều, có lẽ cũng chỉ có cậu là uống thứ này.”

Mục Liên Hạ cũng không từ chối, nhận ly thì nháy mắt mấy cái: “Nói này... anh Ngụy có vợ rồi sao còn ra ngoài dụ dỗ người khác?”

“Hấn chẳng những có vợ, con cũng sắp sinh, ” Eddie làm một biểu tình ghê tởm, “Tôi lúc trước cũng có nói qua với mấy đứa đó, kết quả không có ai tin tôi, còn có trực tiếp hất tôi đầy nước rượu. Tôi vừa rồi còn nghĩ nếu cậu cũng không tin thì tôi cũng sẽ không lo chuyện bao đồng nữa.”

Mục Liên Hạ cười không thay đổi, thế mới biết vì sao Eddie sau này không nói gì nữa.

“Vậy sao anh không nói với vợ hấn?” Mục Liên Hạ đầy mặt hứng thú, “Người như thế, may mà tôi chỉ gặp qua một lần.”

Eddie giơ tay bắn trán Mục Liên Hạ: “Nhóc con cậu thôi được rồi đó, này tôi hôm nay nói với cậu nhiều như vậy. Nhóc con lần sau tới quan tâm việc làm ăn của anh đấy, tay nghề của anh rất tốt, lần sau cũng đừng uống nước soda gì nữa.”

Mục Liên Hạ hừ một tiếng, giả bộ ngạo kiều, trong lòng lại đang thấy đáng tiếc.

Hừm... Như vậy tính ra... Eddie hẳn quen biết vợ Ngụy Nham? Vậy anh ấy vì sao không nói cho cô ta? Mục Liên Hạ biết Eddie làm việc ở đây đã sắp ba năm, biết cũng rất bình thường, nhưng lại không nói... Là người phụ nữ kia biết còn không để ý, hay là cũng bị Ngụy Nham uy hiếp?

Mục Liên Hạ cúi đầu uống nước sô đa, neho mắt.

Eddie không tiếp tục nói với Mục Liên Hạ nữa, bởi vì có khách khác đến đây, hắn đang biểu diễn điều rệu hình thức hoa lệ, làm một cô gái trong đó kinh hô một tiếng.

Mục Liên Hạ nhìn Eddie biểu diễn, nhìn hắn đùa giỡn động tác đẹp trai và nụ cười mập mờ, lại nhìn hắn lấy hoa hồng vừa rồi cầm từ trong tay Mục Liên Hạ đưa cho cô gái váy đen kia, có chút hắc tuyến.

Mà lúc này, cậu bỗng nhiên thấy được một bóng dáng có chút quen thuộc, quan trọng là, người cạnh hắn là cậu bé mà cậu có ấn tượng khắc sâu và cảnh ngộ gần giống cậu, chính là cậu bé mới lên THPT à không, đã bỏ học.

Mục Liên Hạ nghĩ nghĩ, đặt tiền dưới ly liền đến bên kia.

Ở đó gần cầu thang lầu hai, xem như ở trong, ánh đèn hôn ám ái muội, bị vây ở góc. Nếu không phải vừa rồi ánh đèn sân khấu từ bên kia xẹt qua, thật đúng là nhìn không thấy người.

Nhưng dù sao cũng là ở trong một quán bar, lớn cũng không lớn tới đâu, Mục Liên Hạ hai ba bước liền đi qua, sau đó vươn tay vỗ vỗ bóng dáng cao lớn kia.

Hắn quay đầu, quả nhiên là gương mặt quen thuộc, hôm qua vừa gặp qua —— Tống An Hoài.

“Cậu sao lại ở đây?” Khi Tống An Hoài nhìn thấy Mục Liên Hạ thì trực tiếp sững sốt, hắn một tay vát ngang áo vest trên tay, một tay còn lại nâng lên xoa huyệt Thái Dương, “Cậu... trưởng thành chưa?”

Mục Liên Hạ hôm qua tự mình báo nhà mình vừa mới cao trung tốt nghiệp trong nháy mắt có chút co quắp, nhưng cậu rất nhanh đã phản ứng lại, cãi lại cho mình trước: “Tôi không uống rượu, còn nữa, anh sao lại ở đây?”

Kỳ thật cậu theo bản năng cũng muốn hỏi về Tư Tư, nhưng nghĩ không quá thích hợp liền không hỏi nữa, sau đó nhìn cậu bé kia.

Cậu bé rất dễ nhìn, trắng nõn xinh xắn, trên mặt trang điểm nhạt, mặc bộ đồ bó sát người màu đen, hoàn toàn nhìn không ra tuổi thật.

Cậu ta nhìn thấy Mục Liên Hạ xuất hiện thì nhú nhú lông mày: “Nhà anh? Đây là tới bắt gian? Anh thích loại này?”

Mục Liên Hạ cố ý giả vờ không hiểu: “Cái gì mà bắt gian?”

Cậu bé chặc một tiếng, đứng lên cũng kẹp một điều thuốc, từ trong túi quần lấy ra bật lửa liền đốt: “Mất hứng. Không chơi với anh nữa, sau này đừng tới tìm tôi, thuận tiện nói với ông già kia, chết rồi thì mời tôi ăn bữa cơm, không thì đừng xuất hiện.” Nói xong liền lập tức lên lầu hai.

Tống An Hoài nhìn cậu bé lên lầu, thở dài ngồi xuống, đặt vest lên ghế sô pha, nhìn Mục Liên Hạ: “Ngồi đi. Cậu đừng nghe cậu ta nói.”

Mục Liên Hạ cảm thấy lần này nhìn thấy Tống An Hoài cho cậu có loại cảm giác như phụ huynh, cậu ngoan ngoãn ngồi xuống, cũng không hỏi vì sao hắn lại ở đây và có quan hệ gì với cậu kia, chỉ là nhìn mấy ly rượu mà thấy có chút rối rắm: “Anh... uống nhiều vậy không sao chứ?”

Tống An Hoài lại xoa xoa huyệt Thái Dương: “A, không sao... Tôi đến đây để làm việc, không phải đến uống rượu.”

Mục Liên Hạ ừ một tiếng, nhưng thấy mấy bình rượu thì rất không có sức thuyết phục.

“Cha... muốn cậu ta về nhà...” Tống An Hoài cau mày, “Nhưng cậu ta không chịu.”

Người đó vậy mà có cha?! Mục Liên Hạ cảm thấy hôm nay cậu đến Lam Tinh quả thực đảo điên nhận thức trước đây. Cậu cho rằng Ngụy Nham là độc thân nhưng hẳn lại có vợ, cậu biết cậu kia là gia đình đơn thân mẹ đã qua đời kết quả cậu ta có phụ thân?!

“Cậu ta nói tôi uống hết thì sẽ suy xét về nhà nhưng cậu ta lại không có, ” Tống An Hoài cau mày nói chuyện, trong giọng nói có đôi chút oán giận không quá rõ ràng, “Tôi không muốn đến nữa.”

Mục Liên Hạ cảm thấy cậu có thể khẳng định, Tống An Hoài khẳng định đã uống say.

“Anh không sao chứ, ” Mục Liên Hạ cảm thấy cậu nên quan tâm người ta một chút, “Có cần gọi điện thoại cho ai đưa anh về nhà không?”

Tống An Hoài uống say đã không còn tỉnh táo như bình thường, căn bản không đáp lại vấn đề của Mục Liên Hạ, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn chăm chăm Mục Liên Hạ biểu đạt bản thân: “Tôi không thích cậu ta, quá tùy hứng tôi không thích như vậy.”

Mục Liên Hạ co rút khóe miệng.

“A, đúng rồi... Tư Tư còn chưa ăn cơm.” Hắn bỗng đứng lên, cả áo khoác còn chưa lấy liền chuẩn bị đi, kết quả lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống.

Mục Liên Hạ sững sốt một chút, lấy áo vest Tống An Hoài khoác trên ghế sofa lên đi qua đỡ Tống An Hoài uống đến cả mình cũng không trông được, sau đó dưới nụ cười mập mờ của Eddie mà trơn trắng mắt, bắt xe trở về.

Lên xe, Mục Liên Hạ trừng người ngủ ở cạnh, phòng hai má.

—— Mình sao lại quá tốt bụng nữa rồi? Cho anh nợ đó!

Mục Liên Hạ vóc dáng không tính cao, mới 1m7, mà Tống An Hoài nói sao cũng đã qua 1m8, người cao lớn nếu không phải bảo vệ cổng tiểu khu góp tay thì Mục Liên Hạ chắc chắn sẽ bị áp đè xuống, may mà sau đó có thang máy, Mục Liên Hạ thuê nhà Lý Thụy Phong ở tầng sáu, mà nhà Tống An Hoài ở tầng bảy.

Rốt cuộc kéo người đến cửa nhà hắn, Mục Liên Hạ chỉ còn lại có sức để thở. Cậu đỡ tường thở hổn hển mấy hơi, gõ cửa.

Không có phản ứng.

Lại gõ cửa, vẫn không có phản ứng.

Mục Liên Hạ quả thực muốn trợn tròn mắt. Không có người sao? Chuông cửa cách cậu có chút xa cậu thật sự bất lực, nhưng bây giờ không có người mở cửa cậu chẳng lẽ phải lục túi của Tống An Hoài? Nhưng cái người bị con này cậu cũng không thể để dưới đất mà sờ đi! Còn nữa... Hắn không phải có nhắc tới Tư Tư sao? Tư Tư hẳn ở đây đi.

Mục Liên Hạ lại gõ gõ cửa, còn gọi tên Tư Tư: “Tư Tư? Em ở đâu? Anh là anh trai hôm qua nè.”

Cậu vừa nói thế, có phản ứng.

Tư Tư quả nhiên ở đây, hơn nữa bé cũng không ngốc mà trực tiếp mở cửa, mà là thanh âm tinh tế nho nhỏ từ trong khe cửa truyền ra: “Anh?”

“Ừ, ” Mục Liên Hạ thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Cậu em uống say, anh đưa anh ấy về... Em có thể mở cửa cho anh không?”

Tư Tư không đáp lời, lại vào lúc Mục Liên Hạ sắp kiên trì không nổi nữa, nghe thấy tiếng mở cửa.

Tư Tư lộ đầu nhỏ ra, có chút sợ hãi: “... Anh?”

Mục Liên Hạ cười với bé: “Tư Tư chào buổi tối, mở ra giúp anh được không? Anh đưa cậu em vào.”

Đưa Tống An Hoài vào đã tốn hết sức cuối cùng của Mục Liên Hạ. Cậu dốc hết sức đặt Tống An Hoài lên sô pha, đẩy người mờ hồ chống lại ánh mắt Tư Tư.

“Tư Tư chỉ có em ở nhà thôi sao?” Mục Liên Hạ khom lưng xoa tóc mềm của bé con. Có lẽ dĩ Lưu hôm qua không thể tới, bây giờ còn chưa tìm thấy bảo mẫu mới.

Tư Tư gật đầu.

“VẬY... anh về trước, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh nhé?” Mục Liên Hạ chuẩn bị nói số điện thoại cho Tư Tư, không thì chỉ có một mình bé con cậu cũng có chút không yên lòng.

Kết quả Tư Tư không nói gì, bé trực tiếp ôm đùi Mục Liên Hạ, ngửa đầu nhìn Mục Liên Hạ: “Anh ơi, em đói.”

Mục Liên Hạ thoáng co rút khóe miệng, lại bại trận dưới ánh mắt tinh thuần của Tư Tư.

Cậu xoa đầu Tư Tư: “Muốn ăn cái gì? Anh làm cho em.”

Trong lòng cậu không nói gì.

Tôi đúng là thiếu anh mà, cậu hung hăng trừng người đàn ông đang ngủ an ổn trên sô pha.

13. Chương 13: Công Viên Giải Trí

Nhà Tống An Hoài trang trí khá thoải mái ấm áp.

Nhưng bởi vì Tư Tư đói bụng, Mục Liên Hạ cả nhìn cũng không nhìn kỹ, lập tức đi phòng bếp.

Đồ trong tủ lạnh không nhiều, hơn nữa có vẻ cũng không quá tươi mới. Mục Liên Hạ suy nghĩ một chút, cầm trứng gà và cà chua, lại lấy một túi mì sợi, làm ăn. Dù sao, nếu muốn nhanh thì ăn mì là tiện nhất.

Bởi vì đồ thật sự không nhiều, Mục Liên Hạ đầu tiên là làm mì sợi trước, khi làm lạnh thì động tác lưu loát chiền trứng gà và cà chua xem như nước sốt, lại cắt chút jambông chút dưa chuột, chờ làm xong, đổ sốt lên, đổ vàng xanh, trông rất đẹp mắt.

Tư Tư đã sớm ngồi chờ trên bàn cơm, chân nhỏ không với tới đất, nhoáng lên nhoáng lên. Chờ khi đặt trước mặt bé, Tư Tư oa một tiếng, nói một tiếng cảm ơn anh liền kéo bát đến cạnh mình, dùng cái thìa màu lam nhạt của mình ngoan ngoan ăn.

Động tác của bé chậm rì, nhưng lại ăn cẩn thận, một chút cũng không làm dính lên cái áo ngắn tay màu cam trên người.

Mục Liên Hạ cảm thấy mỗi lần nhìn thấy bé con cậu đều sẽ mềm lòng. Cậu không khỏi vẻ mặt nhu hòa với Tư Tư: “Ăn ngon không?”

Tư Tư từ trong bát ngẩng đầu, cười với cậu: “Ăn ngon.”

“VẬY nhớ ăn hết đó, không đủ ăn thì nói với anh.”

“Dạ.”

Nhìn Tư Tư ngoan ngoãn dạ, phát hiện Tư Tư ở đây hoàn toàn không cần mình Mục Liên Hạ cũng đi làm một bát mì ăn. Nhưng sau khi chờ cậu rột rột ăn hết một bát lớn thì trong bát Tư Tư vẫn còn dư non nửa bát.

Cảm thấy mình không cần tiếp tục ở đây nữa Mục Liên Hạ ngựa quen đường cũ đi nhà vệ sinh giải quyết vấn đề sinh lý — dù sao kết cấu cũng giống với tầng dưới, mà vừa ra khỏi cửa nhà vệ sinh, nhìn thấy người đàn ông có chút suy sút chật vật trên sô pha, Mục Liên Hạ không khỏi thở dài, nhận mệnh xoắn tay áo.

Tư Tư rất nhanh liền ăn xong, còn ngoan ngoãn đặt bát đĩa ở chỗ máng nước thậm chí còn dùng nước rửa trôi, trong ánh mắt kinh ngạc của Mục Liên Hạ còn đưa cho Mục Liên Hạ một cái khăn ẩm...

Không dễ dàng đuổi Tống An Hoài về phòng hăn rồi ném lên giường, nhìn người đàn ông trên giường trở mình, dáng vẻ không quá thoải mái, Mục Liên Hạ vừa phỉ nhổ bản thân vì sao lại quá tốt bụng nữa, vừa giúp đối phương cởi áo sơ mi quần tây, còn nhin xúc động đỏ mặt mà mặt không đỏ sắc lau thân dưới cho đối phương.

Làm xong, Mục Liên Hạ thở dài một hơi, cảm thấy mình cần rời đi.

Cậu xoa đầu Tư Tư, bảo Tư Tư nhớ số điện thoại của cậu: “Anh ở dưới lầu nhà em, có chuyện gì thì gọi điện cho anh là được, ừm, tìm anh cũng được, em phải chú ý an toàn nhé.”

Tư Tư mở to mắt, ngoan ngoãn gật đầu: “Dạ, cảm ơn anh.”

“Tư Tư ngoan, ngủ ngon.”

Nhìn Tư Tư khóa cửa kỹ, Mục Liên Hạ rút cuộc xuống lầu về chỗ Lý Thụy Phong, mà khi móc chìa khóa mở cửa cậu mới phát hiện mình có một tin nhắn chưa đọc:

—— Liên Hạ, tôi bị mẹ tôi khóa ở trong nhà... Nhà tôi nhờ cậu...

Mục Liên Hạ không khỏi nheo mắt lại, cười.

Sắp tới tháng tám, Mục Liên Hạ quyết định để chuyện Lam Tinh qua trước, mà tìm công việc thích hợp để tiết kiệm tiền sinh hoạt. Mà khi cậu chỉnh lý xong chuẩn bị ra ngoài, chuông cửa vang lên.

Lập tức mở cửa, cậu thấy cái tên cao to nào đó, sau đó tầm mắt chuyển qua nhóc con ôm ba lô nhỏ, ngửa đầu cười tủm tỉm nhìn Mục Liên Hạ.

Nhóc con cười tủm tỉm: “Anh ơi chào buổi sáng.”

Mục Liên Hạ ngẩn người: “Chào, chào buổi sáng...”

Tống An Hoài hôm nay ngược lại không mặc đồ vest, mà là áo sơ mi trắng tay ngắn đơn giản và quần đùi quá gối, mang giày vải, thậm chí còn đeo một cái balo hai quai trên lưng, có vẻ không còn cảm giác nghiêm túc như trước, ngược lại lập tức trẻ lại không ít, dáng vẻ mới hơn hai mươi. Tư Tư mặc giống cậu của bé, áo ngắn tay hình hoạt hình màu trắng và quần đùi cao bồi màu đen, ôm một cái ba lô gấu con, một lọn tóc vểnh lên, rất đáng yêu.

Mục Liên Hạ nhìn nhỏ, lại nhìn lớn, có chút không biết làm sao.

Tống An Hoài khụ một tiếng: “... Hôm qua, tôi thất lễ, cảm ơn cậu.”

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái: “Không có gì.”

Hôm qua cứ cho là cậu lại quá tốt bụng, dù sao cũng là vì Tư Tư chứ không phải vì Tống An Hoài.

Nhìn dáng vẻ Mục Liên Hạ, Tống An Hoài có chút xấu hổ nghiêng mặt, vành tai ửng đỏ lại bị Mục Liên Hạ bắt giữ được: “Cái đó... Hôm nay Tư Tư muốn đi công viên giải trí trước, cậu...”

Hăn nói còn chưa dứt lời, có lẽ cũng nói không nên lời. Mà Mục Liên Hạ cúi đầu, chống lại khuôn mặt tươi cười của Tư Tư: “Anh ơi! Đi cùng được không!”

Sau đó Mục Liên Hạ liền mơ mơ màng màng bị một lớn một nhỏ lôi đi.

Tống An Hoài hôm qua hăn là lái xe đến Lam Tinh, nhưng hăn lại được Mục Liên Hạ bắt xe mang về nhà, cho nên khẳng định không có xe, ba người họ ngồi xe buýt, dù sao giao thông thuận tiện.

Trên xe buýt có không ít người, cũng không có chỗ ngồi. Tư Tư từ chối Tống An Hoài ôm bé, dáng vẻ vẫn có chút ngại ngùng, balo gấu con đeo ở phía sau, một tay kéo tay Tống An Hoài, một tay còn lại kéo góc áo Mục Liên Hạ.

Qua mấy trạm, kéo góc áo Mục Liên Hạ, vẫn là mềm mềm nhu nhu như trước, giọng điệu không nhanh không chậm: “Anh ơi? Khi nào đến trạm vậy?”

Mục Liên Hạ nháy mắt với bé mấy cái: “Anh đâu biết đâu, em hỏi cậu em xem?”

Tổng An Hoài nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay đang dất tay Tư Tư: “Qua nửa tiếng nữa.”

Tư Tư ngoan ngoãn à một tiếng, sau đó lại kéo góc áo Mục Liên Hạ: “Anh ngồi vòng xoay ngựa gỗ với em nhé?”

“Được.”

“Vậy xe điện dừng thì sao?”

“Em cũng muốn anh ngồi với em?”

“Dạ!”

“Vậy anh theo em.”

“Anh thật tốt!”

Mục Liên Hạ vừa trả lời vấn đề của Tư Tư, vừa dùng dư quang nhìn Tổng An Hoài. Đối phương cúi đầu đang nhìn Tư Tư, so với dáng vẻ đồ vest giày da mấy lần gấp trước, cả người cũng trở nên nhu hòa, khiến Mục Liên Hạ có loại cảm giác nói không thành lời.

Kỳ thật hai người họ đến giờ cũng chỉ gặp qua bốn lần, hiểu biết đối phương cũng không nhiều. Mục Liên Hạ không phải tên ngốc như trước, dù cho Tổng An Hoài có là loại hình mà mình thường thức, nhưng cậu rất rõ mình có thể làm gì không thể làm gì, hướng chỉ mấy lần tốt bụng nguyên nhân chủ yếu cũng là vì Tư Tư, mà sự tồn tại của Tư Tư cũng đang nhắc nhở cậu.

Tư Tư đúng là đứa bé đáng yêu, khiến Mục Liên Hạ không khỏi mềm lòng.

Nhưng đây cũng là lần cuối cùng, ngày mai bắt đầu liền đến tháng Tám, phải chuẩn bị lập tức sẽ nhập học. Sau khi khai giảng cậu có thể không có quá nhiều thời gian rảnh, như vậy có một số việc thì hẳn nên bắt đầu lên kế hoạch.

Nghĩ đến đây, cậu bị Tổng An Hoài vỗ vai: “Nghĩ gì đó? Xuống xe.”

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái, ở trong lòng phỉ nhổ mình gần đây quá mức thả lỏng, xuống xe.

Mà vào công viên giải trí, Tư Tư quả thực vui mừng.

Tư Tư ngày xưa có ngại ngần thể nào cũng là một đứa trẻ, mà trẻ con rất ít ai mà không thích nơi này. Có lẽ là Tổng An Hoài bình thường đi chơi với Tư Tư cũng không hay chơi nhiều, cho nên Tư Tư một đường kéo Mục Liên Hạ chạy tới chạy lui, Mục Liên Hạ chạy đến cũng sắp tuyệt vọng với thể lực không theo kịp trẻ con năm tuổi của mình. Mà mỗi khi Mục Liên Hạ biểu hiện ra chút ý không muốn phối hợp, Tư Tư liền dừng lại, dùng ánh mắt trong suốt hắc bạch phản mình nhìn chăm chăm Mục Liên Hạ, thẳng đến khi Mục Liên Hạ tự nhắc tay đầu hàng.

Tư Tư một hơi chạy như điên đến gần mười hai giờ trưa, cả cơm trưa cũng không ăn, nhất định muốn ngồi vòng xoay ngựa gỗ lần nữa. Nhưng lần này khi Mục Liên Hạ thiếu chút nữa thỏa hiệp, Tổng An Hoài lại không thỏa hiệp.

Tổng An Hoài mỗi lần nghiêm mặt thì đều có một loại cảm giác làm người ta cảm thấy nghiêm túc.

Hắn nghiêm mặt, ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt Tư Tư: “Tổng Tư Minh, con đã đáp ứng gì qua?”

Mục Liên Hạ lúc này mới biết họ tên của Tư Tư, thì ra là tên Tổng Tư Minh.

Nhưng Tư Tư không phải gọi Tổng An Hoài là cậu sao? Sao lại họ Tổng?

Mục Liên Hạ đương nhiên sẽ không ngốc mà đi hỏi, mà bé con bĩu môi, vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Con nói là sẽ nghe lời.”

Tổng An Hoài còn nghiêm mặt: “Còn gì nữa?”

“Ngoan ngoãn ăn cơm...” Giọng nói Tư Tư mất hết sức sống, đáng vẻ rất ủy khuất.

“Nhưng con đang làm gì? Có làm được không?” Tống An Hoài giơ tay nhéo cái mặt nhỏ nhắn của Tư Tư.

Tư Tư rầu rĩ ừm một tiếng, sau đó vươn tay giữ chặt góc áo Mục Liên Hạ: “Anh ơi lần sau chúng ta đến chơi nữa đi.”

Tống An Hoài đã đứng lên, dùng khăn ướt lau tay cho Tư Tư, nghe vậy nhìn thoáng qua Mục Liên Hạ: “Cậu có nghĩ khi nào đến chơi chưa?”

Tư Tư cúi đầu không nói.

Mục Liên Hạ giơ tay xoa xoa tóc Tư Tư: “Được rồi, có cơ hội thì nói sau, chúng ta đi ăn cơm được không? Anh đói bụng.”

Tư Tư nhếch miệng cười: “Dạ —— “

Lần này cơm trưa không đi cửa hàng thức ăn nhanh, trong công viên giải trí không có tiệm cơm thích hợp, Tư Tư đã chơi hơn nửa buổi sáng được khá khá rồi, ba người liền rời công viên giải trí, chọn một quán ăn bình dân cách đó không xa.

Ba món một canh, mùi vị bình thường, ba người ngược lại ăn cũng khá khá. Tư Tư ăn rất ngoan, cũng ăn rất sạch sẽ, ăn xong còn nhớ rút tờ khăn giấy lau lau miệng. Khi Mục Liên Hạ đang chuẩn bị hỏi họ buổi chiều có tính toán gì, di động Tống An Hoài vang.

Tiếng chuông di động của hắn là một khúc Piano dễ nghe, Mục Liên Hạ cảm thấy rất quen thuộc nhưng tạm thời không nhớ ra.

Sau khi nghe điện thoại thì bên này chỉ là ừ hai ba tiếng liền cúp điện thoại, sau đó Tống An Hoài trực tiếp ôm lấy Tư Tư: “Xin lỗi, hôm nay lại làm phiền cậu. Bên tôi có chút việc gấp phải đi trước, Tư Tư, nói tạm biệt anh đi.”

Sau khi Tư Tư ngoan ngoãn phát tay tạm biệt, Mục Liên Hạ nhìn theo họ rời đi.

Đúng rồi... Hắn tính tiền chưa?

14. Chương 14: Khanh Hoàn

Mục Liên Hạ từ đó về sau đã lâu cũng không nhìn thấy Tư Tư cùng Tống An Hoài.

Cậu có đôi lúc vẫn sẽ nhớ tới họ, nhưng rất nhanh cũng liền phản ứng lại, chỉ là bèo nước gặp nhau, ai cũng không phải ai, tự nhiên sẽ không thường xuyên gặp mặt, cho dù có ở lâu trên lâu dưới đi nữa.

Nghĩ đến đây cậu tự nhiên liền trở lại bình thường. Đoạn thời gian sau này, cậu vẫn tiếp tục làm công ở nơi làm công kiếp trước.

Đời trước buổi tối cậu ở Lam Tinh, mà ban ngày lại ở một tiệm trà sữa. Tiệm không lớn, nhưng chủ tiệm rất tốt, lần đó sau khi đi ngang qua Mục Liên Hạ liền quyết định tiếp tục đến nơi này làm công.

Tiệm trà sữa tên là Ấm Ấp, chủ tiệm là một cô gái có vẻ không lớn hơn cậu bao nhiêu, nhưng người ta là bề ngoài trẻ tuổi, trên thực tế lại là một người mẹ đã hơn ba mươi, Mục Liên Hạ gọi cô là chị Văn.

Cục cưng nhà chị Văn năm nay ba tuổi, cả ngày đều dính mẹ, cho nên chị Văn quyết định tuyển người làm.

Tiệm trà sữa không lớn, trừ quầy và chỗ để đồ cũng chỉ có thể đặt năm cái bàn nhỏ không lớn, nhưng trang trí thì rất ấm áp, lại vừa lúc ở cổng một trường THCS, buôn bán rất không tệ. Có kinh nghiệm đời trước, Mục Liên Hạ làm việc càng thêm nhanh nhẹn, ở tiệm trà sữa rất vui vẻ, thẳng đến khi ba ngày nữa liền khai giảng mới xin nghỉ với chị Văn. Chị Văn sớm đã biết Mục Liên Hạ sẽ không ở lâu, cười tủm tỉm bỏ

thêm chút tiền thưởng cho cậu, còn dần sau này có thời gian thì thường trở về xem xem, cả cục cưng nhà chị Văn cũng ôm Mục Liên Hạ “Bẹp” một cái trên mặt cậu.

Lại nói, Mục Liên Hạ đời này còn không phải được trẻ con thích như bình thường.

Gần một tháng nay Mục Liên Hạ kiếm tiền sinh hoạt cho một tháng, nhưng sau này còn phải nghĩ cách khác. Về dọn vài món, lại dọn xong chỗ Lý Thụy Phong, cậu cũng muốn tạm biệt với Lý Thụy Phong.

Máy tính Lý Thụy Phong đã sớm sửa xong, nhưng hình như ở nhà ăn khổ, sau khi về thì chơi game ít đi rất nhiều, tỷ như bây giờ là đang đọc sách mà không phải chơi game. Nghe thấy Mục Liên Hạ nói muốn đến trường, hẳn từ trên bàn ngẩng đầu, đẩy đẩy kính mắt, có chút mờ mịt: “Ai? Vì sao muốn đi?”

“... Sau khi khai giảng tôi trọ ở trường...” Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng.

“Ai nha tôi quên mất luôn lời cậu nói, ” Lý Thụy Phong tháo kính mắt xoa xoa đầu, “Cậu học trường nào đó?”

Nhếch miệng: “Khanh Hoàn.”

Lý Thụy Phong đột nhiên đứng lên dè lại vai Mục Liên Hạ: “Này! Chúng ta cùng một trường đó!”

Mục Liên Hạ bị hấn dọa đến sững sờ.

“Ôi chao sau này có chuyện thì cứ tìm anh giúp cậu!” Lý Thụy Phong rất hưng phấn, “Đúng là tình cờ thật!”

Mục Liên Hạ cũng cảm thấy tình cờ, đời này sau khi trở về thì cũng coi như xuôi gió xuôi nước, chẳng lẽ sống lại cũng sẽ thay đổi vận thế của một con người? Như vậy thì ghê gớm thật. Mặc kệ nói như thế nào, mình có được lợi ích, thì tìm tòi cũng không có ý nghĩa gì.

Lý Thụy Phong từ khi biết Mục Liên Hạ là đàn em mình thì bắt đầu vô cùng hưng phấn, biết Mục Liên Hạ tính hôm sau đến trường báo danh thì càng xung phong nhận việc đi với cậu. Sau khi Mục Liên Hạ từ chối không có hiệu quả thì chỉ có thể cùng đi với hắn, may mà cậu học khoa Luật còn Lý Thụy Phong học Thiết kế công nghiệp, không qua lại gần được, ngay cả ký túc xá cũng cách rất xa, đương nhiên, trọng điểm là Lý Thụy Phong cũng không trọ ở trường, hẳn học ngoại trú.

Lúc báo danh thì người đến không tính là quá nhiều, mà Lý Thụy Phong lại cười hì hì đến gần chào hỏi, làm thủ tục đặc biệt nhanh, mà chờ khi Mục Liên Hạ điền xong tư liệu, Lý Thụy Phong đã làm xong mấy chuyện khác. Hắn cười hì hì vút chìa khóa trong tay lên lại tiếp được, tự cho là tiêu sái, nhưng Mục Liên Hạ nhìn cái mặt trẻ con non nớt của hắn, đặc biệt muốn cười.

Từ khi vào cổng đại học Khanh Hoàn thì tâm tình Mục Liên Hạ cũng không xấu qua, cậu ở trong này có một loại cảm giác giải phóng, nói không rõ đến cùng là sao, nhưng sự thật cách vận mệnh đời trước càng ngày càng xa khiến cậu nằm mơ cũng cười được.

Đời này Mục Liên Hạ không tối tăm mà lại im lặng như đời trước, cậu đã học biết sáng sửa, tự nhiên cũng sẽ không bị bạn trong lớp và bạn cùng phòng bài xích, huống chi lần này bạn cùng phòng cũng không còn là mấy người đời trước.

Đại học Khanh Hoàn dù sao cũng là đại học Khanh Hoàn, khi Lý Thụy Phong giúp cậu kéo rương hành lý đến ký túc xá, trong ký túc xá đã có người đang quét tước. Nhìn thấy Mục Liên Hạ vào cửa, người kia lau mồ hôi trên trán, cười sang sảng với Mục Liên Hạ cùng Lý Thụy Phong: “Chào hai người! Là bạn cùng phòng tương lai sao?”

Lý Thụy Phong kéo rương hành lý vào, nhẹ nhàng thở ra: “Tôi là đàn anh của cậu, nhóc con này mới là bạn cùng phòng của cậu.”

Nói Mục Liên Hạ là nhóc con cũng thật sự không sai, bạn cùng phòng tương lai này còn cao hơn Lý Thụy Phong nửa cái đầu, so với Mục Liên Hạ thì càng là cao hơn một cái đầu, Mục Liên Hạ so sánh với cậu ta thì đúng là trẻ con. Nam sinh cao lớn cũng là loại hình trong sáng, có lẽ là đến từ phương Bắc, nghe thấy Lý Thụy Phong nói như vậy, cậu ta lập tức đặt tâm mắt ở trên người Mục Liên Hạ. Cậu ta giơ tay, cười sang

sảng: “Chào cậu, tôi tên Vương Thiên Hậu, nghĩa là ‘Được trời ưu ái’, sau này là bạn cùng phòng, quan tâm nhiều hơn.”

Mục Liên Hạ đời trước đã hâm mộ người sang sảng như vậy, đời này cũng thưởng thức người như vậy. Cậu hơi nhếch môi cười, cũng giơ tay: “Mục Liên Hạ, quan tâm nhiều hơn.”

Phòng cũng không nhỏ, một phòng bốn người, dựa vào tường là hai cái giường hai tầng, bên cạnh là bốn cái bàn song song, ở giữa để trống rất tiện lợi, nhà vệ sinh riêng, thậm chí còn có máy nấu nước, trên mặt đất lát gạch men sứ, điều kiện xem như rất không tệ. Mục Liên Hạ sau khi đến đây liền tiếp nhận phần công việc của Vương Thiên Hậu, bắt đầu quét tước.

Về phần Lý Thụy Phong, hần hình như lẫn lộn ở trường rất quen, vừa đưa Mục Liên Hạ qua đây không lâu đã bị mấy người bạn đột nhiên xuất hiện kéo đi giúp đỡ, lúc đi chỉ để lại một câu buổi tối cùng nhau ăn cơm thì đã không còn bóng dáng. Mục Liên Hạ cũng không để ý, cùng bạn cùng phòng mới quét tước phòng ngủ xong liền cùng ra ngoài tìm căn tin.

Hoàn cảnh của đại học Khanh Hoàn rất tốt, gần khu ký túc xá có căn tin, mà gần khu dạy học cũng có căn tin, tiện lợi mau lẹ.

Trước đó cũng đã nhận phiếu cơm qua, tiền cũng là trường học lúc trước giúp bổ sung, mà hoàn cảnh trong căn tin không tệ, mùi vị đồ ăn không thể nói rõ là tốt bao nhiêu nhưng cũng đủ để vào miệng, Mục Liên Hạ cảm thấy rất thỏa mãn.

Vương Thiên Hậu cũng là người không xoi mói, hai người ngồi trong căn tin vừa ăn cơm vừa trò chuyện câu được câu không.

“Hôm sau khai giảng, ngày mốt liền bắt đầu huấn luyện quân sự, ” Vương Thiên Hậu uống một ngụm canh, “Tôi cứ thấy không yên tâm.”

“Ở đâu cũng phải huấn luyện quân sự thôi.” Mục Liên Hạ luận sự.

Vương Thiên Hậu thở dài: “Nóng như vậy... đúng là đang ép buộc chúng ta mà.”

Mục Liên Hạ chậm rãi nuốt đồ trong miệng xuống: “Hết cách, tụi mình chỉ có thể làm theo sắp xếp. Tôi hi vọng tôi có thể tiếp tục trong buổi huấn luyện quân sự...”

Nói như vậy, cậu lại nhớ tới chuyện đời trước.

Khi đó cậu vừa mới bị “Bao dưỡng”, thân thể vốn đã không tốt, sau khi bị ép buộc thì càng là đau đến mức ngay cả giường cũng không thể xuống, còn huấn luyện quân sự? Ngày hôm sau sau khi cậu thiếu chút nữa hôn mê trên sân thể dục, người kia giúp cậu tìm người xin gấp phép cho nghỉ, khi bạn học đang huấn luyện quân sự thì cậu cứ ngồi dưới bóng cây là được. Nghĩ đến lúc đó cậu đã bắt đầu bị bài xích rồi đi.

Nghĩ đến đây trong mắt Mục Liên Hạ là chàm chọc khó có thể che giấu, chỉ có thể cúi đầu nhìn chằm chằm đồ ăn.

Vương Thiên Hậu tự nhiên không biết Mục Liên Hạ đang nghĩ cái gì, nghe Mục Liên Hạ nói thì bắt đầu phụ họa: “Cũng đúng, nhìn cánh tay cẳng chân nhỏ nhắn của cậu, đừng thật sự không đỡ nổi a...”

Mục Liên Hạ lắc đầu: “Tôi chắc chắn có thể kiên trì được, tôi còn muốn lấy đội quân danh dự về vang nữa.”

Vương Thiên Hậu nhún nhún vai: “Tôi cũng đội nước lã cho cậu nữa.”

Bởi vì nhà Vương Thiên Hậu cách nơi này có chút xa, cho nên cậu ta đến trước, mà hai bạn cùng phòng còn lại còn chưa đến trình diện. Giường ngủ trong phòng đã sớm chia xong, Vương Thiên Hậu vừa lúc ở cùng giường với Mục Liên Hạ, Mục Liên Hạ ở giường trên, Vương Thiên Hậu ở giường dưới. Lúc chia thì Vương Thiên Hậu tỏ vẻ vô cùng vừa lòng, cậu ta căn bản bỏ không lên được “tầng hai”.

Buổi chiều hai người cùng nhau đi nhận sách mới, sửa sang lại đồ của mình, còn cùng Vương Thiên Hậu đi siêu thị bổ sung một vài vật dụng hàng ngày. Mà còn chưa tới buổi tối, Mục Liên Hạ không thể không tạm biệt bạn cùng phòng chung sống vui vẻ của mình, bị Lý Thụy Phong kéo đến bên mấy người có quan hệ tốt ở hội học sinh liên hoan.

Mà sau khi đến đó, tác dụng của Mục Liên Hạ chính là để Lý Thụy Phong khoe khoang.

Một đàn chị có lẽ là tranh cãi với Lý Thụy Phong khinh bỉ nhìn Lý Thụy Phong, Lý Thụy Phong nháy mắt liền xù lông, sau đó khen Mục Liên Hạ khen đến mức ngay cả chính hắn cũng thấy khoa trương, nhưng cũng nhìn ra được họ sống chung rất tốt, sau khi Lý Thụy Phong nói muốn chăm sóc Mục Liên Hạ thì còn vồ vồ vai cậu, xem như chấp nhận.

Đàn chị đó còn vừa đánh giá cậu vừa gật đầu: “Khai giảng tuyển người mới có muốn đến không? Đãi ngộ của mấy anh chị rất tốt, cuối kỳ còn được thêm điểm nữa.”

Mục Liên Hạ vội vàng lắc đầu, cậu hiện tại xem như không có sợ hãi và chướng ngại với việc xã giao, nhưng đến nơi như hội học sinh... vẫn coi như hết, quả thực là đòi mạng cậu a!

Nhưng Mục Liên Hạ vẫn nhân cơ hội hỏi vài vấn đề, cậu muốn biết trường có cung cấp cho học sinh làm việc gì không, dù sao cậu bây giờ vẫn có chút rối rắm với sinh kế tương lai.

Đàn chị gãi gãi cằm: “Vấn đề này cứ giao cho chị, chị giúp em tìm một công việc yên lòng.”

Mục Liên Hạ nghiêm túc nói lời cảm ơn, hơi nhếch miệng cười. Đàn chị ngạc nhiên sau đó nắm mặt Mục Liên Hạ: “Đàn em cười nhiều hơn đi, cười thì dễ nhìn hơn đó!”

Sau đó đổi lấy mặt khổ qua của Mục Liên Hạ.

Sau khi liên hoan chấm dứt Mục Liên Hạ liền về ký túc xá, sau đó bởi vì hôm nay có chút mệt mỏi, ngày hôm sau vẫn ngủ đến hơn chín giờ, Vương Thiên Hậu cũng vậy.

Mà khi họ còn mơ màng chưa tỉnh, cửa ký túc xá bị gõ.

15. Chương 15: Khai Giảng

Mục Liên Hạ bị đánh thức từ trong lúc ngủ mơ, cả người đều ngơ ngơ.

Vương Thiên Hậu đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, khiến cho giường phát ra tiếng kéo kẹt. Cậu đang sững sờ, nhưng vẫn phản ứng rất nhanh mà từ trên giường ngồi dậy.

Dù sao cũng là mùa hè, buổi tối khi ngủ hai người đều không quá chú ý. Vương Thiên Hậu càng trực tiếp mặc quần lót lên giường đắp chăn liền ngủ. Bây giờ bị đánh thức, liền đội đầu ổ gà, không mặc quần áo liền đi mở cửa.

Vừa mở cửa, một tiếng thét chói tai khiến hai người còn có chút mộng lung buồn ngủ tất cả đều trộn lẫn không còn.

Mục Liên Hạ thăm dò nhìn xem, phát hiện ở cửa là một cô gái đang che mắt, mặc áo may ô có dây đeo cùng váy ngắn, tóc dài nhuộm thành màu đỏ uốn lộn to gọn sóng, trên vai đeo một cái túi xách kim loại không lớn, mà trong tay xách gói to đựng chăn nệm rất không thích hợp để mang theo. Cô một tay mang theo gói lớn kia, một tay còn lại che mắt, tiếng thét chói tai vừa mới dừng lại.

Vương Thiên Hậu đứng ở cửa quả thực sợ ngây người, sau khi tiếng thét chói tai của cô gái chấm dứt thì đột nhiên đóng cửa, sau đó nhảy về giường bắt đầu mặc quần áo, mà ở cửa lại một lần nữa truyền đến tiếng thét chói tai: “Mấy người đang làm gì đó! Không mặc quần áo đùa giỡn lưu manh vậy mà còn nhốt tôi ở ngoài cửa!”

Mục Liên Hạ cũng bắt đầu mặc quần áo, nghe cách nói của cô gái này càng dở khóc dở cười. Vương Thiên Hậu vẽ mặt thảm thiết, sau khi mặc quần đùi T-shirt thì nhìn Mục Liên Hạ: “... anh danh một đời của tôi...”

“Cậu còn chưa có anh danh đáng nói đâu, ” Mục Liên Hạ cười khẽ, “Mở cửa đi, không thì người ta muốn phá cửa.”

Lời còn chưa dứt, cô ta quả nhiên tiếp tục phá cửa.

Vương Thiên Hậu chắc lưỡi: “Chúng ta đang ở ký túc xá nam đi, vì sao lại có con gái?”

Mục Liên Hạ nhún vai: “Người nhà rồi.”

Cửa vừa mở ra, cô gái đó vẫn duy trì tư thế phá cửa. Vương Thiên Hậu lập tức lui về phía sau nhường đường, sau đó ở cửa đặt câu hỏi: “Cô tìm ai?”

Cô gái kiêu ngạo liếc Vương Thiên Hậu một cái: “Tôi đưa anh tôi đến trường.”

... Đưa anh đến trường...

Vương Thiên Hậu phụt một tiếng bật cười.

Cô gái cười xem thường cậu ta: “Tôi cảnh cáo anh, tôi nếu mà biết anh tôi ở đây bị bắt nạt... Ha ha...”

Trong tiếng cười ha ha của cô ta có loại cảm giác ý nghĩa sâu xa, Vương Thiên Hậu giật mình một cái, nháy mắt lại ỉu xiu. Cậu ta tuy rằng cao lớn, nhưng tính tình thì... Ừm.

Vương Thiên Hậu vội ho một tiếng: “Vậy anh cô đâu?”

Cô gái cắt một tiếng: “Đi Thư Viện rồi... Anh tôi là một sách, không hiểu chuyện, nhưng mấy người nếu mà bắt nạt anh ấy thì mấy người không xong với tôi đâu!”

Nói xong liền trực tiếp vào cửa, mở cái túi to kia ra liền bắt đầu dọn giường. Tuy rằng ăn mặc như là một người mười ngón không dính nước xuân, nhưng động tác rất nhanh nhẹn, vừa nhìn đã không giống như đại tiểu thư.

Phòng ở dù sao hôm qua đã được bọn Mục Liên Hạ dọn qua, chỗ cần xử lý cũng không nhiều, cô gái rất nhanh liền dọn xong, sau đó vỗ vỗ hai tay đáng vẻ thỏa mãn đại công cáo thành.

Cô xoay người lại, vươn tay với Vương Thiên Hậu: “Tôi tên Triệu Thái Nghê, anh tôi tên Triệu Tài Văn, anh ấy một lát nữa sẽ qua.”

Vương Thiên Hậu bị cái dạng này của Triệu Thái Nghê chấn đến mức sững sốt, ngốc ngốc giơ tay: “Ừm... Tôi là Vương Thiên Hậu, người kia là Mục Liên Hạ.”

Triệu Thái Nghê vừa rồi còn là dáng vẻ cao ngạo lúc này đã ôn hòa lại, cô cười nhu hòa: “Cái đó, sau này anh tôi liền nhờ mấy người quan tâm một chút. Có chuyện gì thì xin thông báo cho tôi, tôi không quá yên tâm.” Sau khi Vương Thiên Hậu đáp ứng liền nói số di động của mình, sau đó gật gật đầu liền xoay người rời đi. Còn lại có Vương Thiên Hậu đang ngẩn ngơ, đại ra nhìn Mục Liên Hạ: “... Đây là sao?”

Mục Liên Hạ nhin cười, không nói lời nào.

Bởi vì ngày hôm sau liền khai giảng, cho nên khi hai người ăn xong cơm trưa trở về thì cái giường cuối cùng cũng đã có người. Hơn nữa chẳng những trên giường có người... Toàn bộ trong phòng đều là người.

Có lẽ ngoại trừ bạn cùng phòng tương lai của họ, còn có ba mẹ chú cậu ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại của bạn cùng phòng... Ừm, cô bảy dì tám chín người đến đây... Quả thực...

Mục Liên Hạ còn tốt, nhưng Vương Thiên Hậu luôn luôn tự lập tự cường thì cả người đều hỗn động trong gió. Cậu ta cứng ngắc quay đầu nhìn Mục Liên Hạ: “Một thằng thì có một nhỏ em gái khủng bố, một thằng thì có một đồng phụ huynh... Tôi cảm thấy hai bạn cùng phòng đại học của mình rất khủng bố...”

Không nói tiếp, Mục Liên Hạ dẫn đầu vào phòng ngủ. Mà cậu vừa vào, một nam sinh hơi béo chạy tới: “Chào cậu! Tôi là Chu Tử Ngọc!”

Sau đó lại nhắm phía Vương Thiên Hậu: “Chào cậu! Tôi là Chu Tử Ngọc!”

Vương Thiên Hậu hôm nay bị trùng kích có chút lớn, không nói chuyện.

Nhưng Chu Tử Ngọc cũng không để ý, cậu ta bắt đầu lú lú nói chuyện với mấy vị phụ huynh của cậu cam đoan mình khẳng định sẽ không thành vấn đề thì sau đó tiến bước cả đám.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, cậu ta bỏ nhào lên giường mình, nằm ở trên giường chào hỏi Mục Liên Hạ cùng Vương Thiên Hậu: “Mấy cậu tên là gì... Chúng ta hẳn là phải làm bạn cùng phòng bốn năm đây, sống chung thật tốt nhé! Tuy rằng nhà tôi có chút nuông chiều tôi... Nhưng tôi không yếu ớt như vậy, thật sự!”

Cậu vừa dứt lời, cửa truyền đến tiếng gõ cửa có quy luật, một nam sinh thấp lùn đeo mắt kính thật dày đi vào: “Cái đó... Chào mọi người... Tôi là Triệu Tài Văn...”

Từ đó, phòng ngủ 403 bốn người đều đến đông đủ.

Ba thanh niên tuổi không tính là lớn cùng một thanh niên tuổi tâm lý có chút già cùng nhau ăn cơm chiều, mấy người tính cách không tính là xấu sống chung coi như là vui vẻ. Chu Tử Ngọc là một nam sinh hơi béo, vóc dáng không cao bằng Vương Thiên Hậu nhưng cũng sắp 1m8, tính cách cũng không yếu ớt; mà Triệu Tài Văn... Trách không được em gái cậu ta Triệu Thái Nghi không yên lòng cậu ấy nên đến trước, vóc dáng cậu còn thấp hơn Mục Liên Hạ không ít, còn là dáng vẻ yếu đuối gầy yếu, đeo kính bình rượu thật dày, quả nhiên là hình tượng mà một ít người thích bắt nạt, tính tình còn chậm rì, may mà ba bạn cùng phòng khác đều là người tốt, không có ai sẽ bắt nạt cậu.

Còn lại một giường, Triệu Tài Văn ở giường trên Chu Tử Ngọc ở giường dưới, một đêm ngủ ngon.

Vì thế ngày hôm sau, bốn người tinh thần phấn chấn đi tham gia lễ khai giảng. Ba người lần đầu tiên lên đại học và một người rớt cuộc cũng đến đại học muốn đến, một người lại một người hưng phấn.

Tuy rằng lễ khai giảng nhàm chán, nhưng không chịu nổi lại thấy thích trong lòng a! Có lẽ đều biết suy nghĩ của học sinh, các lãnh đạo ở trên tiếp tục nói chuyện, nhưng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt với mấy tiếng nói chuyện thì thầm khe khẽ không quá phận.

Mục Liên Hạ dù có trở lại một lần muốn cảm nhận không khí này cũng không tự ngược đến mức nghiêm túc nghe mấy giọng quan đó, cậu hai mắt vô thần nhìn chằm chằm đài chủ tịch, vừa nhìn là đang ngẩn người.

Trên thực tế cậu coi như là đang ngẩn người đi. Cậu cho rằng mình có thể không để ý mấy chuyện kia, nhưng trên thực tế cậu làm không được. Chuyện sống lại đã sớm bởi vì đọc trên tiểu thuyết nên không thể trách, cậu cảm thấy sau khi mình sống lại thay đổi kiếp trước thâm cảm của mình làm tiền đề, cũng không thể giảm bớt trả thù.

Kỳ thật cũng coi như không báo cáo phục đi, nhưng tốt xấu cũng phải trả giá cho hành vi của mình.

Mục Liên Hạ còn không tha cho Lý Tố Anh cùng Mục Khả Kiệt, huống chi là Ngụy Nham hại cậu thâm như vậy.

Cậu hận hần, thật sự hận.

Mà gần đây, cậu thấy mình không đủ kiên nhẫn. Nếu không thể sớm ngày giải quyết, vậy cậu có thể sẽ sa vào trong suy nghĩ nguy hiểm này, không thể mở ra cuộc sống mới.

—— chẳng sợ cậu hiện tại đã và đang tiến hành cuộc sống mới.

Một khi ngẩn người, thời gian qua nhanh không ít. Lễ khai giảng buổi sáng cho sinh viên mới trôi qua, Mục Liên Hạ và các sinh viên mới đi quen biết người hướng dẫn của mình liền chuẩn bị về phòng ngủ. Mà cậu vừa ra khỏi cửa, liền thấy được đàn chị ngày đó quen biết thông qua Lý Thụy Phong.

À, tên của đàn chị là Lâm Tuyết.

Đàn chị Lâm Tuyết nhìn thấy Mục Liên Hạ đi ra thì mắt sáng lên, lập tức ngoắc Mục Liên Hạ. Mục Liên Hạ nói với Vương Thiên Hậu một tiếng, đi qua.

“Ngày mai sẽ bắt đầu huấn luyện quân sự, chuẩn bị xong chưa?” Lâm Tuyết vỗ vỗ vai cậu.

Lâm Tuyết vóc dáng cao gầy, lại mang giày cao gót, vóc dáng quả thực còn vượt qua Mục Liên Hạ.

Tuy rằng có chút không được tự nhiên, nhưng Mục Liên Hạ biết đàn chị không có ác ý chỉ là đang biểu đạt thân cận nên cũng không né, ngoan ngoãn nói: “Dạ rồi, buổi trưa đi nhận quần áo huấn luyện quân sự.”

Lâm Tuyết gật đầu: “Trường học chúng ta tốt ở chỗ huấn luyện quân sự hai tuần không cần đi bộ đội, chịu đựng qua hai tuần là được.”

Mục Liên Hạ tiếp tục gật đầu, cậu quen giả ngoan ở trước mặt người khác, suy nghĩ chân thật đã sớm bị ẩn giấu rồi.

“Chị có giúp em hỏi qua, bên căn tin có thể đi giúp đỡ, tiền lương dựa theo giờ.” Lâm Tuyết niết cằm mình, “Nhưng chỗ thu ngân, thì phải nói trước, quyết định xong thời gian thì không thể trốn, không thì sẽ không có lần sau.”

“Đoạn thời gian huấn luyện quân sự liền phải bắt đầu sao?” Mục Liên Hạ hỏi.

Lâm Tuyết lúc này vẫy tay: “Thôi, khi huấn luyện quân sự em còn có sức à? Dù sao người bên kia không thiếu, có đi hay không cũng được, chị chỉ giúp em hỏi một chút, có đi hay không thì tự em quyết định, cũng không yêu cầu nghiêm khắc.”

“Dạ, được.” Mục Liên Hạ gật đầu. Ở trường học thì có lẽ tiền sẽ không nhiều, nhưng hẳn sẽ đủ, nhưng ở trường học cũng không thể nói rõ là có tiền hay không, chờ rồi quyết định.

Lâm Tuyết nói xong chuyện mình nghe thấy liền vỗ tay tạm biệt Mục Liên Hạ: “Vây thôi, đi ăn cơm đi, chị đi trước.”

“Tạm biệt đàn chị.” Mục Liên Hạ ngoan ngoãn nói lời tạm biệt.

Quả nhiên, ở chỗ đàn anh đàn chị thầy cô người lớn tuổi hơn, giả ngoan là tốt nhất.

Nghĩ đến đó, Mục Liên Hạ lại lần nữa nghĩ tới Lam Tinh.

Đời trước vẫn làm công ở Lam Tinh, lần này... có muốn đến nữa hay không? Huống chi nếu muốn tiếp cận Ngụy Nham, thì phải qua bên kia.

Không không không, khẳng định còn có cách khác, dù cho cậu có giáo huấn đời trước nhưng nếu tới gần hẳn quá mức thì cũng không xác định bản thân có thể toàn thân lui ra hay không. Mặc kệ thế nào, cũng không thể tiến mình lên, tuyệt đối không thể.

Cuối cùng rồi sẽ có biện pháp.

Cậu buông mắt, ánh mắt kiên định.

Ngụy Nham, chờ đi.

16. Chương 16: Huấn Luyện Quân Sự

Chẳng qua rất nhanh Mục Liên Hạ liền không còn sức tự hỏi mấy việc đó nữa.

Huấn luyện quân sự với rất nhiều sinh viên mà nói thì đều là một chuyện vất vả, với Mục Liên Hạ thì cũng không ngoại lệ, nhất là khi thân thể Mục Liên Hạ không quá tốt, hơn nữa không chú ý rèn luyện cậu càng mệt đến đời mạng, may mà cậu trải qua rèn luyện, sau này thích ứng thì cũng không còn gì.

Huấn luyện quân sự của Khanh Hoàn tiến hành ở trường, các sĩ quan huấn luyện tham gia nghĩa vụ quân sự đến trường học huấn luyện bọn họ, thời hạn hai tuần. Huấn luyện quân sự lấy lớp làm đơn vị, phòng ngủ 403 của Mục Liên Hạ thì chỉ có mình cậu là học ngành Luật, ba người khác một người là Kinh tế học một người là Toán ứng dụng còn một người là Văn học Tiếng Hán, theo lời Lý Thụy Phong thì năm nay mới cải cách, để mọi người phân tán ra.

Mục Liên Hạ ngược lại cũng không để ý chuyện này, dù sao sau khi chấm dứt trở về thì đều nằm trên giường ngủ say khò khè như heo chết, cả Vương Thiên Hậu có vẻ khỏe mạnh nhất cũng chịu không nổi. Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu vẫn là vấn đề thời tiết, trời nắng nóng còn phải dưới ánh mặt trời dữ dội phơi nắng lâu như vậy lại đồng phục huấn luyện quân sự chất vải kín gió, xem như một đời được nuông chiều từ bé đều có chút chịu không nổi.

Không nói ai khác, mấy cô gái yếu ớt lớp của Mục Liên Hạ vào ngày thứ ba của buổi huấn luyện quân sự cũng đã có một người hôn mê.

Nhưng điểm này đối với Mục Liên Hạ mà nói ngược lại cũng xem như là một ưu thế, cậu không tính là quá sợ nóng, đổ mồ hôi cũng ít hơn người khác.

Ngành Luật của Mục Liên Hạ chỉ có một lớp, trong lớp tổng cộng hai mươi chín bạn học, mà con gái có 18 người, con trai thì chỉ có 11 người, gái còn nhiều hơn trai. Nhưng bây giờ các chàng trai ngành Luật tạm thời khỏe mạnh, mà các cô gái cũng đã có chịu không nổi, nhưng vẫn cố cắn răng kiên trì.

Trong lúc huấn luyện quân sự thì buổi sáng phải tập hợp lúc bảy giờ rưỡi, đến mười một giờ rưỡi trưa thì nghỉ ngơi, một giờ chiều thì tiếp tục, đến năm giờ tối thì chấm dứt, nửa đêm có đôi khi còn sẽ kiểm tra nội vụ, đến cùng không bị đột kích tập hợp nửa đêm mọi người đã vừa lòng...

Lâm Tuyết nói quả nhiên đúng, cậu sao còn có sức đi làm công... Không nằm xuống thì cũng đã khó rồi, căn bản không còn sức nào dư thừa nữa.

Lý Thụy Phong ngược lại thì đúng là bạn bè tốt. Sau khi khai giảng thì hắn vẫn về chỗ mình ở, tiểu khu đó có xe buýt chạy thẳng đến đại học, nhưng mấy ngày nay mỗi ngày hắn đều chạy đến chỗ Mục Liên Hạ đưa cho cậu chút nước đá chút kem gì đó, khiến Mục Liên Hạ thấy ấm áp trong lòng.

Thời gian huấn luyện quân sự liên tục hai tuần, chủ nhật tuần đầu tiên thì không cần huấn luyện mà là nghỉ ngơi.

Các sinh viên mới rớt cuộc cũng không cần vừa huấn luyện quân sự ở trên sân thể dục vừa bị coi thành khi mà vậy xem —— tuy rằng các đàn anh đàn chị lúc trước cũng bị như vậy.

Mục Liên Hạ tốt xấu cũng kiên trì đến chủ nhật, mà buổi sáng hôm đó, tuy rằng mọi người có vài người vì đồng hồ sinh học mà sớm tỉnh lại, nhưng cũng không có một ai nhúc nhích.

“Mấy cậu... đói không...” Chu Tử Ngọc kiên trì không nổi đầu tiên, rên rỉ lên tiếng.

“Đói, không muốn động.” Vương Thiên Hậu lười biếng nói tiếp.

Chu Tử Ngọc than khóc một tiếng: “Chúng ta cũng không thể nằm cả ngày vậy đi...”

Triệu Tài Văn sớm không chịu nổi đã vô lực: “Tôi mặc kệ... Hôm nay tôi muốn nghỉ một ngày...”

Cuối cùng Mục Liên Hạ chậm rì rì xuống giường quyết định đi ăn cơm. Trong phòng ngủ ngược lại có mấy món đồ bụng, nhưng đời trước cậu đã ăn khổ qua nên vẫn kiên trì suy nghĩ về cơm canh của mình, tuyệt đối không thể chấp nhận.

“Tiểu Hạ! Làm ơn lấy cơm!”

“Tôi, tôi cũng muốn!”

“Tôi... muốn nữa...”

À, thuận tiện còn mang theo mấy món cho đám bạn cùng phòng như sủi dấm này.

Dù sao cũng vừa khai giảng, các sinh viên mới nhiệt tình với trường học đã không còn sức nào để xuất hiện, mà các sinh viên cũ đã có chút quen thuộc với trường còn có chút tản mạn, căn tin sáng chủ nhật ngược lại là không nhiều người.

Mua đồ muốn ăn, Mục Liên Hạ chậm rãi ăn bữa sáng phong phú, sau khi mình ăn xong thì quyết định đi lấy mấy món cho đám bạn cùng phòng. Mà khi cậu đang chờ, thì dư quang thấy được một nam sinh ôm bóng rổ đẩy cửa vào.

Cậu nháy mắt cứng ngắc tại chỗ.

Mục Liên Hạ biết người ôm bóng này, hắn chính là em trai của người đó, Lô Quảng Viễn.

Đời trước, chính là Lô Quảng Viễn đã chọc thủng tầng màng mỏng cuối cùng của cậu.

Mục Liên Hạ luôn nhớ rõ ngày đó khi tìm Lô Quảng Viễn, cái vẻ kiêu ngạo trên mặt, cái bộ mặt như nhìn thấy thứ gì bẩn thỉu... Rõ ràng trước đây còn duy trì thiện ý ở ngoài mặt, lại vào khoảnh khắc đó mà chân chính xé rách mặt.

Cậu vẫn nhớ rõ.

Khi cậu còn đang ben giấc mơ cho mình, thì người này đã đánh cậu tỉnh lại, sau đó nhìn cậu chật vật trốn thoát, hèn mọn mà lại đáng cười.

Khi đó Mục Liên Hạ vẫn còn cho rằng người đó là người yêu của cậu, thậm chí cũng yêu cậu; nhưng em trai hẳn xuất hiện rồi cuộc cũng phá tan giấc mơ của cậu.

Trách không được, trách không được gần đây luôn dùng cái cơ bản rộn mà không hề xuất hiện, thì ra là muốn kết hôn... Kết hôn... A...

Mục Liên Hạ nhớ rõ mình trong nháy mắt bị đột kích, cái loại tuyệt vọng ùn ùn kéo đến, tuyệt vọng đến nỗi cậu không thể thở được. Gần năm năm, cậu đã gửi gắm tất cả cho người đó, giờ đây mới biết mình chẳng qua chỉ là một trò cười.

Đúng vậy, cậu sao có thể quên, mình quen biết hắn như thế nào? Đối với hắn mà nói, mình cũng chỉ là đồ chơi để bao dưỡng mà thôi... Ha ha.

Mục Liên Hạ bị mang đến hiện trường đám cưới, sau đó vô tri vô giác xem xong nghi thức kết hôn, còn thỉnh thoảng bị Lô Quảng Viễn đâm thọt vài câu. Nhân vật chính của buổi thành hôn là một nam một nữ, nam đẹp trai nữ xinh đẹp, tựa như một đôi bích nhân trời sinh. Hiện trường của buổi đám cưới với không khí ấm áp mà lại ngọt ngào, là giấc mơ mà Mục Liên Hạ từng ảo tưởng qua, lại rõ ràng không thuộc về cậu.

Mà sau khi nghi thức chấm dứt Mục Liên Hạ bị đưa đến trước mặt người kia, nhận ánh mắt băng lãnh mà lại tràn đầy chán ghét của đối phương: “Anh không phải đã bảo em đuổi cậu ta đi rồi hay sao? Mang qua đây làm gì?”

Lô Quảng Viễn dẫn cậu đến nhún vai: “Nhất định phải để tên nào đó hết hi vọng chứ không phải sao?”

Cho nên Mục Liên Hạ đi, trốn khỏi khách sạn xa hoa không hợp với cậu kia, tiếp đó cái gì cũng không mang, chật vật trốn khỏi Song Hồ, đến một nơi mới, lại một lần nữa bắt đầu từ con số không. Chỉ là lần này cậu không còn khát khao và hi vọng về tương lai nữa, chỉ là muốn sống, sống mà thôi.

Mục Liên Hạ bây giờ nhớ lại, cũng cảm thấy buồn cười. Đời trước cậu nhất gan đến cả trả thù cũng không dám nghĩ, có lẽ chỉ có khi chân chính trải qua qua, thì mới có thể thay đổi.

Mà bây giờ nam sinh ôm bóng rổ đi vào căn tin, chính là Lô Quảng Viễn.

Thức ăn đã có, Mục Liên Hạ nhận túi đựng thức ăn, buông mắt, sau đó yên lặng đi ra ngoài, gặp thoáng qua Lô Quảng Viễn.

Cậu còn chưa nghĩ nên đối mặt mấy người này như thế nào, trước tiên cứ từng chút mà đến... Không sao, cứ từng chút mà đến.

Cậu giờ đây không thiếu nhất, chính là kiên nhẫn.

Khi Mục Liên Hạ về ký túc xá thì ba người kia đều khỏe mạnh như vâm mà nhảy xuống xuống tới thẳng... đồ ăn trong tay Mục Liên Hạ, một chút cũng nhìn không ra dáng vẻ nằm trên giường nửa chết nửa sống như này. Nhìn thấy bộ dáng buồn cười này tâm tình buồn khổ của Mục Liên Hạ cũng tốt hơn một ít.

Đợi sau khi giặt hết quần áo mấy ngày chưa giặt dọn dẹp xong hết cả thì đã sắp mười giờ. Nghĩ nghĩ, Mục Liên Hạ quyết định đến chỗ Lý Thụy Phong một chuyến. Theo hiểu biết khi ở chung một tháng trước kia, hôm nay người nào đó chắc chắn đang trạch chơi game. Dù sao Lý Thụy Phong cũng rất quan tâm mình, Mục Liên Hạ quyết định báo đáp một chút, làm cơm cho ăn hàng nào đó, bớt ăn mì tôm linh tinh.

Sau khi xuống xe thì đi mua đồ ăn trước, bởi vì đã ở một tháng nên bảo vệ cổng cũng quen biết cậu, cho nên trực tiếp cho vào tiểu khu, kết quả vừa đến dưới lầu thì cậu liền thấy Tư Tư cả tháng không gặp.

Tư Tư đang đeo cặp nhỏ ở dưới lầu chơi đá cục đá chán muốn chết, hình như cảm nhận được ánh mắt của Mục Liên Hạ mà ngẩng đầu lên, thấy được Mục Liên Hạ.

Bé cười với Mục Liên Hạ, nhưng mắt lại đỏ đỏ.

Có vẻ là đã khóc, hơn nữa còn khóc thật lâu.

Mục Liên Hạ có chút đau lòng, cậu chuyển thức ăn cầm trên tay phải sang tay trái, sau đó dùng tay phải giữ chặt Tư Tư chạy tới.

Tư Tư ôm Mục Liên Hạ, ngưỡng mặt: “Anh ơi.”

Mục Liên Hạ nhẹ giọng: “Ngoan.”

“Em đang đợi cậu à?” Mục Liên Hạ xoa đầu bé.

“Dạ.” Tư Tư khịt khịt mũi, “Cậu lập tức sẽ xuống.”

Nghĩ nghĩ, Mục Liên Hạ lại xoa mái tóc mềm mềm của Tư Tư: “Đi chơi với cậu sao?”

Tư Tư lắc đầu: “Đi thăm mẹ.”

Bé vừa mới dứt lời, Tống An Hoài đã đẩy cửa đi ra, nhìn thấy Mục Liên Hạ thì sửng sốt: “Là cậu?”

Mục Liên Hạ đứng dậy nhìn hắn, cũng sửng sốt.

Tống An Hoài tiều tụy nhìn thôi cũng có thể nhìn ra. Hắn hình như có cạo râu, nhưng mẩu vụn lưu lại vẫn rất rõ ràng, trên cằm màu xanh, mắt cũng xanh đen, có vẻ đã lâu rồi không nghỉ ngơi tốt, sắc mặt cũng không dễ nhìn, nhìn như tái nhợt suy sút, gần đây trôi qua chắc chắn không tốt lắm.

Ánh mắt Mục Liên Hạ xẹt qua Tư Tư, lại nghĩ tới Tư Tư vừa nãy mới nói là mẹ, cảm thấy Tống An Hoài bị như vậy chắc chắn liên quan đến mẹ Tư Tư.

Chỉ là dù cho có liên quan hay không, Mục Liên Hạ khẳng định sẽ không hỏi. Cậu mím môi: “Thật tình cờ.”

Tống An Hoài có chút cứng ngắc mà kéo khoe miệng với cậu, Tư Tư buông Mục Liên Hạ ra đi tới nhu thuận đặt tay mình vào tay Tống An Hoài.

Tống An Hoài mặc đồ màu trắng, lại cả mặt suy sụp. Kết hợp Tư Tư và Tống An Hoài, Mục Liên Hạ bỗng nhiên cảm thấy điều mình đột nhiên nghĩ có thể là chân tướng. Ánh mắt cậu lại lần nữa đến trên người Tư Tư, nhìn Tư Tư còn có chút ngây thơ, cảm thấy có chút đau lòng.

Cậu theo bản năng liền mở miệng: “Hai người ăn cơm chưa?”

Tư Tư xoa xoa bụng nhỏ: “Chưa... Cậu ơi, con đói.”

Nhìn Tống An Hoài, Mục Liên Hạ giật giật tay trái cầm gói to: “Có muốn qua ăn cơm không? Tư Tư đói bụng.”

Tống An Hoài ngẩn người, gật gật đầu.

17. Chương 17: Công Tác

Kỳ thật lời vừa ra khỏi miệng thì Mục Liên Hạ liền hối hận.

Cậu tựa hồ có chút không nói rõ quan hệ giữa mình và Tống An Hoài. Nói là bạn bè, kỳ thật liên hệ giữa hai người phần lớn đều là Tư Tư, nhưng nếu nói không hẳn là bạn bè... Bọn họ kỳ thật cũng coi như là bạn bè. Tuy rằng cậu thấy mình rất hâm mộ Tống An Hoài chỉ gặp qua vài lần, nhưng mặc kệ nói như thế nào, cậu luôn có cảm giác mình bây giờ mà mời Tống An Hoài —— đặc biệt mà nói, còn ở nhà Lý Thụy Phong —— ăn đồ ăn mình làm, thì không quá thích hợp.

Tổng An Hoài có lẽ cũng không nghĩ là Mục Liên Hạ sẽ mời. Hắn đầu tiên là ngăn người, sau đó ngoài Mục Liên Hạ dự kiến, gật gật đầu: “Phiền cậu rồi.”

Mục Liên Hạ thật sự không hề nghĩ là Tổng An Hoài sẽ đáp ứng, dù sao mình nói thật thì cũng chỉ là khách sáo đôi chút. Nhưng thấy dáng vẻ Tổng An Hoài bây giờ rõ là suy sút, Mục Liên Hạ cũng hiểu.

Nếu Tổng An Hoài đã đồng ý, Mục Liên Hạ liền cũng chỉ có thể mang họ qua nhà Lý Thụy Phong. Nhưng Tư Tư thì không phiền não nhiều như vậy, tuy rằng bộ dáng cũng có chút đã khóc nhưng tâm tình tựa hồ đã tốt hơn. Bé nhếch miệng cười với Mục Liên Hạ, kéo góc áo Mục Liên Hạ liền cùng Mục Liên Hạ lên lầu, Tổng An Hoài theo ở phía sau, bước chân có chút chậm.

Mục Liên Hạ nghĩ nghĩ, không hỏi gì, mà sau khi vào thang máy thì nắm tay Tư Tư vào tay mình.

Tuy rằng có chìa khóa nhà Lý Thụy Phong hơn nữa Lý Thụy Phong cũng không yêu cầu Mục Liên Hạ trả lại, nhưng Mục Liên Hạ vẫn rất ít khi sử dụng. Cậu lần này đến cũng là vì trả lại chìa khóa.

Lúc này có lẽ đã sắp đến 11 giờ, mà Lý Thụy Phong quả nhiên, đang chơi game.

Hắn lần này tốt xấu gì cũng không lại làm máy tính mình ngã nữa, mà là mặc áo ngủ đội đầu ổ gà ra mở cửa, sau đó khi phát hiện không chỉ có mình Mục Liên Hạ thì hú lên quái dị xông về phòng mình.

Mục Liên Hạ nhìn không được phì cười một tiếng, bảo hai cậu cháu Tổng An Hoài qua chỗ sofa, ngựa quen đường cũ sau khi đặt đồ ở phòng bếp xong thì gõ gõ cửa phòng Lý Thụy Phong, rồi đi vào.

Khi cậu vào thì Lý Thụy Phong đang thay quần áo, sau khi Mục Liên Hạ đi vào thì nhìn không được thảm oán: “Tôi nói này, cậu sao mà không nói một tiếng là còn có người khác chứ!”

Sau đó hắn mới phản ứng lại: “... Đúng rồi, hắn là ai? Ừm, có phải còn có một bạn nhỏ nữa hay không? Tôi nhìn không rõ.”

Mục Liên Hạ thiếu chút nữa đã muốn khinh bỉ Lý Thụy Phong: “... Hắn là hàng xóm của anh được chưa? Ở ngay trên lầu anh đó. Tôi thấy anh ở đây cũng có một đoạn thời gian rồi đi... Một chút cũng không biết sao?”

Lý Thụy Phong than thở: “Thối đời bây giờ ai mà đi lo chứ... Tôi ngay cả người ta làm gì cũng không biết, chỉ là có chút trao đổi với chú bảo vệ cổng thôi. Ở đâu mà có thời gian trao đổi với hàng xóm, dù cho cậu có muốn trao đổi với hắn người ta cũng không nhất định là muốn để ý đến cậu.”

Hắn nói rất có đạo lý, Mục Liên Hạ vậy mà không có lời đáp lại.

Có rút khóe miệng, Mục Liên Hạ thấp giọng thở dài: “Tôi quen họ, vừa lúc gặp nên tôi liền bảo họ đến ăn chung.”

Lý Thụy Phong đã mặc xong quần áo, lười biếng duỗi eo: “Tùy cậu thôi, cậu là bếp trưởng mà... Mấy hôm nay huấn luyện quân sự mệt như vậy mà cậu còn có thời gian đến lo cho tôi, đúng là người tốt!”

Mục Liên Hạ không khống chế được xúc động trợn trắng mắt của mình, lườm hắn một cái rồi đến phòng khách.

Cậu đi chỗ Lý Thụy Phong để đồ ăn vặt cầm một hộp sữa chua đi ra, thuận tiện còn cầm theo một túi bánh bích quy đưa cho Tư Tư: “Tư Tư đừng gấp, anh rất nhanh sẽ làm cơm xong.”

Tư Tư vẫn ngoan ngoãn, ngồi bên cạnh cậu, nhận đồ ăn vặt: “Dạ, cảm ơn anh.”

Mà khi Mục Liên Hạ rửa thức ăn xong đi ra đeo tạp dề, thì Tư Tư đã quen với Lý Thụy Phong, Lý Thụy Phong chia ra thời gian chơi game của mình, ôm Tư Tư ngồi cạnh máy tính mở phim hoạt hình cho Tư Tư xem. Tư Tư quả nhiên vẫn còn là trẻ con, xem hết sức chăm chú, nội dung trong anime đều phản ánh trên biểu tình.

Mục Liên Hạ không khỏi cười vui vẻ, sau đó liền về phòng bếp.

Chẳng qua lần này chẳng những có cậu vào phòng bếp, Tổng An Hoài cũng tiến vào.

Phòng bếp nhà Lý Thụy Phong không tính là lớn, Tống An Hoài người cao to vừa vào thì phòng bếp lập tức liền có cảm giác chật chội. Mà Tống An Hoài vào phòng bếp chỉ đứng ở nơi đó, nhìn mà không nói.

Cảm thấy có chút không được tự nhiên, Mục Liên Hạ mở miệng trước: “Có chuyện gì à?”

Tống An Hoài vẫn nhìn cậu như trước, Mục Liên Hạ dừng tay cũng nhìn lại Tống An Hoài, lại từ trên dáng vẻ cao lớn của đối phương mà nhìn ra một tia mờ mịt và yếu ớt.

“Anh... Không có gì chứ...” Mục Liên Hạ có chút cẩn thận mở miệng.

Tống An Hoài im lặng buông mắt: “Có gì cần giúp đỡ không?”

Hắn cứ có dáng vẻ muốn nói chuyện với cậu mà cứ luôn không nói ra. Mục Liên Hạ bỗng nhiên có cảm giác đau trứng. Cậu thở dài ở trong lòng, ngoài miệng lại xếp công việc cho đối phương: “Qua giúp tôi rửa rau?”

Tống An Hoài ngoan ngoãn đi tới chỗ máng nước bắt đầu rửa rau.

Thức ăn muốn rửa đều đặt ở trong bồn, tin tưởng IQ của Tống An Hoài sẽ không cần cậu nói thêm gì nữa.

Cũng chỉ qua mấy phút, khi Mục Liên Hạ đang thái rau, Tống An Hoài mở miệng: “Khi cậu đến trường có làm công không?”

Mục Liên Hạ dừng động tác.

Đủ loại trả lời lần một vòng trong đầu, Mục Liên Hạ cuối cùng nói lời thật: “Tiền sinh hoạt phải dựa vào bản thân, có công việc thích hợp thì nói cho tôi đi.”

Tống An Hoài nghe vậy gật gật đầu, dáng vẻ đang suy nghĩ, không tiếp tục nói chuyện.

Trong lúc nhất thời phòng bếp lại im lặng, trừ tiếng dòng nước và tiếng dao phay tiếp xúc với đồ ăn trên thớt thì không còn thanh âm gì khác, có vẻ có chút xấu hổ.

Có lẽ là tự mình hiểu lấy, Tống An Hoài sau xử lý thức ăn xong thì nói một tiếng rời khỏi phòng bếp, để lại Mục Liên Hạ không nói gì mà bĩu môi. Cũng không biết Tống An Hoài đang làm gì. Mấy lần tiếp xúc đều hoàn toàn đảo điên cách nhìn ban đầu của Mục Liên Hạ với Tống An Hoài. Cái loại tình anh lãnh đạm khi gặp lúc ban đầu đã nhặt đi trong trí nhớ. Bây giờ ấn tượng với hắn là... người cậu tốt thương Tư Tư, làm người quả thật thoáng có chút lãnh đạm, nhưng cũng không còn cảm giác cao ngạo lãnh đạm như ban đầu, chỉ là tính cách trời sinh mà thôi. Chẳng sợ chỉ là thoáng quen thuộc rồi sẽ phát hiện hắn cũng xem như là ôn hòa.

Thời gian không còn sớm, Mục Liên Hạ cũng chỉ đơn giản làm bốn món ăn, đậu Hà Lan sấy, bắp ngô hạt thông, đậu xào rau hẹ và nấm mèo xào thịt. Mấy người kể cả Tư Tư cũng không kiêng ăn, đều ăn rất thỏa mãn.

Trên bàn cơm không trao đổi gì nhiều, Lý Thụy Phong ngược lại thì có nói mấy câu, ví dụ như: “Liên Hạ làm ơn khi nào có thời gian thì lại qua cải thiện thức ăn cho anh đi... Chỗ của anh cậu cứ tùy tiện đến! Tiền thức ăn anh gánh!”

Cuộc sống đi vào quỹ đạo nên Mục Liên Hạ cũng càng thêm sáng sủa nhìn hắn cười như không cười: “Tự xưng như vậy có được không đó?”

Lý Thụy Phong nhìn thấy ánh mắt tò mò của Tư Tư, ngậm miệng vội ho một tiếng không nói lời nào tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Tư Tư hiếm khi không đi tìm Mục Liên Hạ cùng Tống An Hoài, ngược lại đi dính anh trai mới quen muốn xem phim hoạt hình. Mục Liên Hạ cười cười, nhận mệnh đi dọn bàn. Mà Tống An Hoài cũng rất có mắt mà giúp đỡ dọn bàn.

Nhưng bởi vì tự mình biết mình, hắn chỉ là giúp bưng hay lau, cuối cùng vẫn là nhìn Mục Liên Hạ dọn. Hắn nhìn Mục Liên Hạ nửa ngày, khi Mục Liên Hạ sắp sợ hãi thì mới mở miệng: “Cậu... có thể đến chỗ tôi... làm việc không?”

Mục Liên Hạ ngẩng đầu, không phản ứng lại.

“Tôi muốn mời cậu chăm sóc Tư Tư, một tuần là được.” Tống An Hoài nhẹ giọng nói, “Tôi trả tiền lương cho cậu.”

Mục Liên Hạ tiếp tục thái rau.

“Mẹ Tư Tư qua đời, đoạn thời gian này tôi sẽ rất bận rộn, tìm người tạm thời thì tôi không quá yên tâm...” Thanh âm Tống An Hoài có chút khàn khàn, “Cậu có thể không?”

Quả nhiên là qua đời... Mục Liên Hạ có chút buồn bã nghĩ.

“Chúng ta nói thật thì cũng không phải quá quen thuộc đi...” Mục Liên Hạ buông dao phay, “Anh không tin bảo mẫu của môi giới gia chánh mà lại tin tôi?”

Tống An Hoài cười với cậu, không phải nụ cười có lệ và lễ phép, mà là cười nhẹ đến từ đáy lòng: “Số lần chúng ta gặp qua không nhiều, nhưng tôi nhìn người thì vẫn coi như có thể, huống chi tất cả những gì cậu làm đều nói rõ tôi hẳn nên tin tưởng cậu.”

Mục Liên Hạ cảm thấy mình bị nụ cười của hắn mê hoặc, vậy mà không tự chủ được lại gật đầu.

Ngay sau đó cậu liền phản ứng được mình không nên đáp ứng.

Mục Liên Hạ lập tức lắc đầu: “Tôi rất muốn giúp anh trông Tư Tư, nhưng đoạn thời gian này tôi còn đang huấn luyện quân sự nên...”

“Chỉ cần cậu đáp ứng, tôi cam đoan cậu sẽ không thành vấn đề.” Tống An Hoài nói lời này ngược lại là trăm nghìn thiệt.

Mục Liên Hạ nhíu nhíu mày: “Anh lấy gì mà cam đoan?”

“Khanh Hoàn xem như cũng nhân tính hóa, có lý do thì tự nhiên có thể châm chước, tôi đi nói giúp cậu, ” Tống An Hoài dáng vẻ rất có hiểu biết, “Kỳ thật cũng không cần làm gì. Tư Tư buổi sáng tôi sẽ đưa nó đến trường mầm non, giữa trưa thì trường mầm non cũng sẽ chăm bé. Cũng chỉ có buổi tối là phải đón nó về nấu cơm cho nó ở cùng với nó đến khi tôi trở về là được. Tôi trả lương cả ngày.”

Mục Liên Hạ có chút động lòng.

Mặc kệ nói như thế nào, có thể làm công việc thích hợp còn có thể lấy được tiền lương thì đúng là một lựa chọn rất khiến người ta động lòng, huống chi cậu còn thích Tư Tư.

Nhìn ra Mục Liên Hạ dao động, Tống An Hoài tiếp tục rèn sắt khi còn nóng: “Thật ra ban đầu tôi đã nghĩ đến cậu, Tư Tư thật sự rất ít khi mà thích một người như vậy. Nhưng nghĩ tới cậu còn là sinh viên nên tôi không muốn phiền cậu. Chỉ là hôm nay gặp cậu... tôi mới muốn nói cho cậu một chút. Nếu có thể thì tốt nhất, nhưng nếu không được thì... Cũng không sao, tôi còn thời gian để đi tìm người khác.”

Mục Liên Hạ nhìn dáng vẻ chân thành của Tống An Hoài, bỗng nhiên cảm thấy mình mà không đáp ứng thì sẽ có chút tội lỗi.

Hơn nữa, cậu chợt nhận ra Tống An Hoài... có thể không giống như cậu tưởng.

Nghĩ đến dáng vẻ lần đầu gặp mặt, lại nghĩ bộ dáng của hắn ở trước mặt Tư Tư... Người này thật đúng là không lạnh lùng như hồi đầu cậu thấy.

“Nếu anh về trễ, ký túc xá đóng cửa...” Mục Liên Hạ đến cùng vẫn động lòng.

“Ở nhà tôi!” Tống An Hoài nói dứt khoát.

18. Chương 18: Nhưng Mà

Khi Mục Liên Hạ đi làm thì đã bắt đầu đầu tuần.

Tổng An Hoài nói được thì làm được, không biết nói với trường như thế nào, khi nghỉ trưa thì đưa cho Mục Liên Hạ chìa khóa nhà hán và giấy xin phép nghỉ có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Trường mầm non của Tư Tư là một trong trường mầm non đứng đầu Song Hòe, cách tiểu khu cũng không quá xa, nếu đi bộ thì cũng chỉ hai mươi phút. Thời gian đưa đón của trường mầm non là vào sáu giờ rưỡi, Mục Liên Hạ năm giờ rưỡi chấm dứt huấn luyện quân sự nếu không có gì bất ngờ thì có thể đến trước.

Tổng An Hoài dáng vẻ như rất bận rộn, hơn nữa có vẻ bận rộn cũng khẳng định không chỉ là chuyện của mẹ Tư Tư. Giữa trưa khi hán đến đưa đồ liền mặc đồ màu đen, trong tay còn cầm túi văn kiện.

Mục Liên Hạ không hỏi giá tiền lương cụ thể, dù sao Tổng An Hoài sẽ không mệt cậu, bọn họ cả hợp đồng cũng không có ký. Như Tổng An Hoài nói, hán trong mơ hồ cảm thấy tin tưởng Mục Liên Hạ, vậy Mục Liên Hạ sao lại không tin tưởng Tổng An Hoài chứ?

Thông báo với cô giáo của Tư Tư trước. Huấn luyện quân sự tuần thứ hai tuy rằng vẫn rất mệt nhưng cậu cũng đã có chút thích ứng. Sau khi nói chuyện này với đám bạn cùng phòng thì Mục Liên Hạ liền đeo balo trực tiếp đi đón Tư Tư.

Khi Mục Liên Hạ đến trường mầm non thì còn năm phút nữa liền đến sáu giờ rưỡi. Dựa theo chỉ dẫn đến phòng học của Tư Tư nhìn, phát hiện Tư Tư lúc này đang nằm trên bàn nghiêm túc viết viết vẽ vẽ. Mục Liên Hạ nói với cô giáo xong, liền cẩn thận đi qua, thanh âm nhẹ nhàng đến không thể nhẹ hơn được: “Tư Tư, anh đến đón em về đây.”

Tư Tư ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dưới mắt trái bị cọ vẽ một đường màu hồng nhạt.

Nhìn thấy Mục Liên Hạ, bé nở nụ cười: “Anh Mục.”

“Ngoan, ” Mục Liên Hạ cũng cười, vươn tay lau đi giúp bé, còn theo thói quen tính giờ tay xoa đầu bé, tiếp đó tầm mắt bị giấy trắng trên bàn hấp dẫn.

Tờ giấy trắng A4, ngòi bút bên trên thuộc về trẻ con non nớt, nhưng có thể nhìn ra là đang vẽ gì.

Mặt đất màu xanh, mà trên mặt cỏ màu xanh có ba người đang đứng, một người phụ nữ mặc váy hồng, còn lại thì là hai người nam, một lớn một nhỏ, lớn thì mặc quần áo đen, bé thì mặc áo ngắn tay màu trắng và quần bò màu xanh đậm —— giống như Tư Tư hôm nay —— còn có bầu trời màu xanh và một căn nhà, màu sắc sáng tươi, kết cấu đầy đặn.

Chỉ là Mục Liên Hạ không rõ người đàn ông trong tranh là ba của Tư Tư, hay là cậu.

Cậu không hỏi, mà là cười khích lệ Tư Tư, sau đó giúp Tư Tư mặc quần áo dọn dẹp đồ, cũng cho bức tranh kia vào trong túi của Tư Tư, nắm tay bé rời khỏi trường mầm non.

Trên đường, Mục Liên Hạ ngáp một cái: “Tư Tư, anh có chút mệt, em muốn ăn gì thì chúng ta nói trước được không?”

Tư Tư vẫn luôn ngoan ngoãn: “Em muốn ăn sườn chua ngọt, được chứ ạ?”

“Ừm... được.” Mục Liên Hạ đáp ứng.

Tư Tư rất vui vẻ, tay không được dắt vung đến vung đi: “Em còn muốn trứng trứng cà chua được không ạ?”

“Được.” Mục Liên Hạ luôn có kiên nhẫn không rõ với Tư Tư.

“Hai món ăn có đủ cho mình ăn không, ” Tư Tư nhìn Mục Liên Hạ tự rối rắm, “Em còn muốn ăn khoai tây.”

Mục Liên Hạ xoa bóp tay bé: “Chúng ta ăn ba món, Tư Tư muốn ăn gì hôm nay đều có thể ăn.”

Nói xong cậu liền chuẩn bị đi siêu thị. Chợ lúc này có thể không mua được đồ mình muốn, vẫn là siêu thị thì tương đối tiện.

Cách cổng tiểu khu không xa là một cái siêu thị diện tích không nhỏ. Nơi này dù là Tư Tư hay là Mục Liên Hạ ở qua một tháng đều không xa lạ, hai người không đi dạo siêu thị mà là trực tiếp đi chọn đồ muốn mua. Khi chuẩn bị tính tiền, Tư Tư hưng phấn. Giọng bé lớn không ít, la to với bên kia: “Lộ Lộ!”

Bé kêu xong, từ kệ hàng bên kia liền lộ ra một cái đầu nhỏ.

Tư Tư khá hưng phấn, ngửa đầu nhìn Mục Liên Hạ: “Anh Mục, đó là bạn em, bạn ấy nhảy dây rất giỏi.”

“Em có muốn qua chào hỏi bạn ấy hay không?” Mục Liên Hạ đoán được suy nghĩ của bé.

Mắt Tư Tư sáng lấp lánh: “Có thể ạ?”

Nhìn thấy Mục Liên Hạ gật đầu, bé trực tiếp kéo Mục Liên Hạ qua. Mà cậu bé tên “Lộ Lộ” không lớn hơn Tư Tư bao nhiêu, mày rậm mắt to rất có tinh thần. Nhìn thấy Tư Tư Lộ Lộ cũng rất vui vẻ, hai bạn nhỏ tay trong tay đi với nhau.

Theo sau Tư Tư là Mục Liên Hạ, mà Lộ Lộ chắc chắn cũng không phải một mình đi siêu thị. Phụ huynh của Lộ Lộ là người phụ nữ mang thai.

Tư Tư cũng là lần đầu tiên nhìn thấy phụ huynh của Lộ Lộ, dùng âm lượng tự cho là rất nhỏ nhưng ai cũng có thể nghe rõ mà hỏi Lộ Lộ: “Lộ Lộ cô ấy là mẹ cậu hả?”

“Không phải, ” Lộ Lộ lắc đầu, “Đó là cô của tớ! Đây là ba cậu hả?”

Tư Tư cũng lắc đầu: “Tớ không có ba, anh ấy là anh Mục.”

Mục Liên Hạ lần đầu tiên nghe thấy Tư Tư nói tới ba ba, lại nói mình không có ba ba. Cậu cảm thấy càng thêm thương cho Tư Tư, trên mặt lại cười với người phụ nữ mang thai đang dịu dàng đẩy xe. Đối phương cũng cười.

Vừa lúc đuổi ở không quá xa thời điểm, đội ngũ tính tiền ở phía trước xếp dài một loạt. Mục Liên Hạ vừa lúc đứng chung một trước một sau với người phụ nữ mang thai.

Hai bạn nhỏ ở phía trước lú lú không biết đang trao đổi cái gì, hai người lớn cũng đi cùng nhau. Hai người lớn có vẻ đều là tính cách ôn hòa dễ chịu, nói chuyện phiếm câu được câu không.

Trên mặt người phụ nữ mang thai tràn đầy tình mẫu tử. Cô vuốt ve cái bụng phồng lên của mình, cười hạnh phúc: “Ngày sinh dự tính sắp đến, tôi hi vọng là một cô công chúa.”

Mục Liên Hạ gật đầu phụ họa: “Nếu là một cô công chúa thì nhất định sẽ rất hạnh phúc, dù sao cũng có hoàng tử vượt mọi chông gai vì bé không phải sao?” Cười nhìn Lộ Lộ.

Người phụ nữ mang thai hiểu ý, trêu ghẹo Lộ Lộ: “Lộ Lộ, nếu cô sinh em gái cho con, con có bảo vệ em không? Có người bắt nạt em thì có bảo vệ em không?”

Bé con đầy mặt nghiêm túc xắn tay áo vỗ vỗ tay, cái tay nhỏ chống eo: “Con nhìn ai dám bắt nạt em gái con! Tư Tư cậu cũng sẽ giúp tớ đúng không! Đánh bại tất cả người xấu! Bảo vệ em gái!”

Tư Tư hoàn toàn chưa phản ứng lại, nhưng đánh bại người xấu ngược lại là biết. Cậu cũng cùng Lộ Lộ làm ra bộ dáng lòng đầy căm phẫn, vung nắm đấm nhỏ: “Đánh bại!”

Mục Liên Hạ rút cuộc nhịn không được, cùng người phụ nữ mang thai cười đến ba hoa chích chòe.

Sau đó, cậu nghe thấy một thanh âm đã chôn sâu trong ký ức.

—— “Vợ ơi —— ”

Thanh âm từ xa lại gần, cho đến khi dừng ở trước mặt họ.

Mục Liên Hạ cúi mặt, nắm chặt nắm đấm, móng tay cắm vào làn da non mịn trong lòng bàn tay.

Cậu chưa bao giờ nghĩ tới, đời này lần đầu tiên gặp Ngụy Nham, sẽ ở trong này, còn nhìn thấy vợ của hắn.

Ha ha, đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phi công phu (*). Mục Liên Hạ cũng không hề nghĩ đến, người phụ nữ tính tình ôn hòa này, là vợ của tên nhân tra Ngụy Nham.

(*) Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi có được chẳng tốn công

Cậu cũng không biết mình khi đó phí bao nhiêu nghị lực, mới không vào lúc nhìn thấy cái vẻ mặt đạo mạo của Ngụy Nham thì không vung nắm đấm qua, ngược lại có thể nhin xuống, mỉm cười đáp lại, lạnh nhạt tạm biệt.

Chỉ có nắm đấm siết chặt mới có thể nói rõ là cậu không bình tĩnh.

Có vài người luôn tham lam không biết đủ. Rõ ràng có được thứ mà người khác muốn không chiếm được, lại không biết quý trọng. Đã có vợ con, vì sao còn muốn đi làm chuyện... hại người khác như vậy.

Điều này khiến cậu... làm sao mà cam tâm!

Nhớ tới suy nghĩ của cậu ngày đó khi cậu vừa biết Ngụy Nham có vợ, Mục Liên Hạ thiếu chút nữa không nhin được mà thân thể rung rung.

Cứ việc cậu tận lực áp chế bản thân, nhưng cảm xúc dao động trên người vẫn không áp chế được.

Tư Tư có lẽ đã cảm giác được gì đấy, dù chính bé cũng không rõ ràng. Bé có chút lo lắng nhìn Mục Liên Hạ, kéo góc áo Mục Liên Hạ. Mà Mục Liên Hạ thì khẽ lắc đầu cười với bé: “Tư Tư ngoan, anh không sao.”

Mục Liên Hạ đỡ Tư Tư tiến vào giấc mơ đẹp. Mà khi Tư Tư ngủ thì đã sắp chín giờ.

Làm một đứa bé năm tuổi, Tư Tư là một cậu bé rất im lặng rất bớt lo. Bé không khóc không quấy, hiểu chuyện nghe lời, tuy rằng tính tình có chút chậm nhưng hoàn toàn không vướng bận.

Mục Liên Hạ nhìn Tư Tư tiến vào giấc ngủ, bỗng nhiên nhớ lời mà Tư Tư nói với cậu và bạn nhỏ Lộ Lộ, cảm thấy trong lòng vô cùng chua chát.

Mục Liên Hạ luôn là người cảm tính, không thì cũng sẽ không sau khi bị lừa còn sẽ bị lừa lần nữa mà không chút nghi ngờ. Cậu cho rằng sau khi mình trải qua cái chết sẽ trở nên lạnh lùng, nhưng sự thật chứng minh thì cậu trở nên sáng sủa, nhưng vẫn mềm lòng như trước, vẫn bị tình cảm khống chế như trước.

Tắt đèn đầu giường của Tư Tư thuận tiện đóng cửa theo, khi rời phòng Tư Tư thì đã hơn chín giờ. Bây giờ mà về trường khẳng định là không được, huống chi lúc này xe buýt đã sớm ngừng chạy.

Mục Liên Hạ cảm thấy mình cũng đủ liều mạng, rõ ràng sáng hôm sau phải huấn luyện quân sự, vậy mà vẫn còn lòng để ngủ ở chỗ Tống An Hoài.

Cho nên khi cậu ở trên sô pha chờ Tống An Hoài trở về, ngủ.

Chờ khi Tống An Hoài mang theo một mẻ về nhà, nhìn thấy người cuộn mình trên sô pha, và đĩa cơm trứng gà cà chua sườn lợn vẫn còn độ ấm trên bàn.

Trong nháy mắt, biểu tình có chút lạnh của hắn nhu hòa lại.

Đầu tiên là mở cửa phòng Tư Tư nhìn thoáng qua Tư Tư, sau đó về phòng lấy chăn đắp cho Mục Liên Hạ.

Hắn nhìn thiếu niên mới bước vào hàng ngũ thanh niên ở trên sô pha dùng động tác biểu hiện không yên, trong ánh mắt là nhu hòa nói không nên lời.

Hắn ăn bát cơm để lại cho hắn, cảm thấy ấm áp trực tiếp ấm đến trong lòng.

Mục Liên Hạ bởi vì huấn luyện quân sự mà mệt nhọc, cả Tống An Hoài ôm cậu mà cũng không có phản ứng. Tống An Hoài ôm lấy người thanh niên gầy kia, thật cẩn thận đặt lên giường trong phòng sách.

Hắn nhẹ giọng nói bên tai cậu.

Ngủ ngon.

19. Chương 19: Ý Tưởng

Mục Liên Hạ bị chuông báo di động đánh thức, vừa mở mắt thì trời đã sáng.

Sau đó cậu có chút kinh ngạc phát hiện mình ở trong phòng mà không phải trên sofa khi đi vào giấc ngủ hôm qua.

Nói vậy là Tống An Hoài đã trở lại.

Nghĩ thì nghĩ vậy, cậu không tự chủ được mà bắt đầu nhìn bố cục phòng.

Nhà Tống An Hoài và nhà Lý Thụy Phong ở tầng trên tầng dưới, kết cấu cũng không khác nhiều, nhưng nhà Tống An Hoài so với nhà Lý Thụy Phong thì có thêm ban công, mà Lý Thụy Phong đủ loại hâm mộ ghen tị hận với ban công này. Hắn có nói với Mục Liên Hạ qua, ban đầu mình đã nhìn trúng cái phòng có ban công kia, đáng tiếc xuống tay chậm một bước, về Tống An Hoài.

Phòng ở rất lớn, bố cục hợp lý hướng sáng cũng tốt, ba phòng ngủ hai phòng làm việc hai nhà vệ sinh. Ở chỗ Lý Thụy Phong thì có ba phòng một phòng là hắn ở một phòng là cho Mục Liên Hạ thuê còn lại là phòng cho khách, còn có chính là trữ vật thêm thư phòng. Về phần chỗ Tống An Hoài... Một phòng là phòng của hắn, một phòng là phòng trẻ con cho Tư Tư, còn lại là chỗ của Mục Liên Hạ.

Phòng mà Mục Liên Hạ ngủ không lớn, bố cục đơn giản. Trong phòng có cửa sổ, cái giường dưới thân cậu liền hướng về cửa sổ. Bên giường là một cái giá sách lớn, bên trong nhồi đầy đủ loại sách. Đối diện giá sách là một cái bàn làm việc lớn, bàn làm việc kiểu góc, một bên là máy tính một bên là chỗ viết.

Tuy rằng đơn giản, nhưng lại hợp lý mà khiến người thư thái.

Bởi vì là mùa hè, cậu mặc áo tay ngắn quần tám phần liền trực tiếp ngủ. Mục Liên Hạ xốc chăn mỏng đứng dậy, ba lô của cậu được tri kỷ đặt ở đầu giường. Nghĩ nghĩ, Mục Liên Hạ dọn đồ của mình, để lại một tờ giấy trên bàn trong phòng sách liền vội vã chạy về trường học. May mà xe buýt tuy rằng buổi tối ngừng sớm nhưng buổi sáng cũng mở sớm.

Buổi sáng không kẹt xe, cho nên chỉ dùng hai phần ba thời gian bình thường Mục Liên Hạ liền về trường, lúc này coi như sớm, cậu thậm chí còn có thời gian ăn sáng mới về ký túc xá thay đồng phục huấn luyện quân sự.

Trong ký túc xá một người còn lười hơn một người, khi Mục Liên Hạ về ký túc xá họ còn chưa dậy, có vẻ quả nhiên là tính ăn bánh mì lấp bụng...

Mục Liên Hạ buồn cười lắc đầu, thay quần áo xong đánh thức mấy tên này, không đếm xỉa mấy người rồi loạn kia mà vô cùng bình tĩnh đến sân thể dục.

Lúc huấn luyện quân sự mỗi lớp đều có nơi phân phối của mình. Sau khi Mục Liên Hạ đến thì ngồi trên bậc thang chờ các sĩ quan huấn luyện đến.

Tuy rằng Khanh Hoàn không cần đi quân doanh để huấn luyện quân sự, nhưng huấn luyện viên chính là các anh lính thật. Mà tuổi của các anh lính cũng không kém các sinh viên đại học mới như họ bao nhiêu, phần lớn rất nhanh đều đã hòa mình.

Huấn luyện viên lớp Mục Liên Hạ là một anh cao lớn im lặng rất ngẫu, huấn luyện viên lớp Triết học bên cạnh đi cùng với hắn, lại là mặt trẻ con thích cười. Các sĩ quan huấn luyện đều phải hành động thống nhất, cho nên Mục Liên Hạ và huấn luyện viên cả một chút tiếp xúc cũng không có.

Mục Liên Hạ tới sớm, lúc này các sĩ quan huấn luyện còn được cấp trên của họ huấn luyện, bước nghiêm trên sân thể dục, khi sắp đến thời gian thì mới bảo họ qua.

Huấn luyện viên lớp Luật học họ Đỗ, bộ dáng cao lãnh. Các sinh viên lớp Luật dưới tay hắn luôn luôn không thể vui đùa với hắn, luôn có loại cảm giác kính sợ, nhưng lại quen thuộc với sĩ quan huấn luyện Mạc lớp Triết học hơn một ít.

Mục Liên Hạ cũng không quá để ý, cậu tuy rằng sáng sửa hơn một ít, nhưng vẫn thiên hướng bị động. Điểm này chính cậu cũng biết, cũng có chút để ý, nhưng thay đổi cũng không phải chuyện một sớm một chiều, hiển nhiên bây giờ muốn cậu chủ động thì cũng không hiện thực.

Cho nên nói cậu bây giờ gần như không hay nói chuyện với các sinh viên cùng lớp, vẫn một thân một mình.

Mục Liên Hạ muốn có quan hệ tốt với họ, chỉ là với cậu mà nói thì có chút khó mà thôi. Nhưng Mục Liên Hạ vẫn tốt tính, nếu chào hỏi cậu thì cậu nhất định trả lời, bảo cậu giúp đỡ thì cũng sẽ không từ chối mà làm hết sức. Cho nên nói dù cho cậu không gần gũi với họ, nhưng rõ ràng cũng có hữu nghị.

Hơn một tuần nên mọi người cũng coi như là quen thuộc, khi nghỉ ngơi ở trường mấy bạn nữ gan lớn vậy mà đều vây quanh đùa giỡn sĩ quan huấn luyện Mạc, cả mấy bạn trai cũng ồn ào.

Đừng nhìn sĩ quan huấn luyện Mạc luôn cười, nhưng lúc này xem như ngậy thơ ngoài ý muốn, mặt đều đỏ bừng, cuối cùng được sĩ quan huấn luyện Đỗ giải cứu, bạn nữ bắt đầu trước còn bị sĩ quan huấn luyện Đỗ lườm.

Cô gái bĩu môi, le lưỡi, thành thật.

Lại chấm dứt một ngày huấn luyện quân sự, Mục Liên Hạ chào tạm biệt bạn cùng phòng liền đi trường mầm non của Tư Tư đón bé.

Lần này sớm hơn hôm qua không ít, khi cậu đến thì Tư Tư còn đang chơi với các bạn nhỏ trong lớp, trong đó liền có Lộ Lộ gặp hôm qua.

Thấy Mục Liên Hạ đến, Tư Tư vui vẻ phát tay với cậu, nhưng không lập tức chạy tới mà là nói với Lộ Lộ một câu mới qua đây.

Tư Tư mỗi lần khi muốn làm chuyện gì đều là đáng vẻ cẩn thận trao đổi, chưa bao giờ thật sự tùy hứng yêu cầu gì cả. Lần này cũng không ngoại lệ, bé mở to mắt có chút xấu hổ: “Anh Mục ơi, cô của Lộ Lộ còn chưa tới, em muốn ở cùng Lộ Lộ chờ cô của bạn ấy đến đón bạn ấy... được không?”

Yêu cầu này tự nhiên là thông qua. Mục Liên Hạ sau khi được cô giáo cho phép thì vào phòng học ngồi ở trong góc, ngồi với mấy bé con khiến cậu thấy có chút ủy khuất.

Tư Tư và Lộ Lộ đang chơi xếp gỗ, cũng không biết là đang xếp cái gì, hai người đều là mắt sáng lấp lánh, một bé còn hưng phấn hơn một bé.

Hứng thú của bọn nhỏ Mục Liên Hạ cũng không tính gia nhập, mà sau đó, cậu theo dư quang thấy người hôm qua —— vợ của Ngụy Nham, cô của Lộ Lộ.

Nói cũng phải, Tư Tư vừa nãy đã nói Lộ Lộ đang đợi cô của bé.

Mục Liên Hạ nói không rõ một khắc đó mình suy nghĩ đến gì, lại nhớ đến gì. Cậu lập tức đứng dậy đi qua: “Chị sao lại tự đến chứ? Như vậy người nhà chị có yên tâm không?”

Người phụ nữ có chút ngại ngùng cười: “Họ đều tương đối bận rộn, cũng chỉ có chị là có thời gian đến đón bé.”

Mục Liên Hạ nhìn bụng cô: “Chị ở đây còn có một đứa cần chị chăm đó.”

Người phụ nữ cười không nói.

Lộ Lộ nhìn thấy cô của bé đến thì càng hưng phấn. Bé mặc kệ xếp gỗ mà trực tiếp nhào tới, trước khi tiếp xúc cô thì an phận lại.

Bé vẫn có chút kích động, nhìn chằm chằm bụng của cô bé: “Cô ơi cô ơi, em gái hôm nay có ngoan không vậy ~ “

Trên mặt người phụ nữ tràn đầy tình mẫu tử. Cô sờ sờ bụng: “Em rất ngoan, chỉ là nhớ anh trai thôi.”

Tư Tư bị bỏ rơi bên kia liền quệt miệng, bộ dáng có tí ủy khuất, nhưng vẫn dọn xếp gỗ mà Lộ Lộ mới nãy không cần thận dụng vỡ, sau đó tìm Mục Liên Hạ: “Anh ơi mình về đi, em không chơi với Lộ Lộ nữa.”

Đương nhiên, bé nói còn chưa đến ba phút, hai cậu bé lại chơi với nhau nữa.

Nghĩ tới hôm qua ở siêu thị kia thấy được họ, cho nên nói Lộ Lộ hay ít nhất là cô của Lộ Lộ cũng chính là vợ Ngụy Nham liền ở gần đây.

Hai người lớn mang theo hai đứa bé cùng ra khỏi trường mầm non, sau đó cùng về nhà. Trên đường vẫn là tình hình như hôm qua, bé con rõ ràng đã chơi một ngày vẫn tiếp tục chơi, tựa như tinh lực có sao cũng không hết, dù sao chơi cũng phải dùng sức chứ.

Cho khi sắp đến siêu thị thì hai bên mới mỗi người đi một ngã.

Họ tên của Lộ Lộ là Phương Vinh Kiệt, cô bé tên Phương Tử Huyền. Bởi vì thông qua bé con mà có liên hệ, dọc theo đường đi họ cũng có nói chuyện đôi chút. Mục Liên Hạ dù sao cũng không phải thiếu niên mười tám tuổi thật, tán gẫu rất hài hòa. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, Mục Liên Hạ đã quyết định xong kế hoạch.

Cậu cảm thấy Phương Tử Huyền không biết chuyện Ngụy Nham làm loạn ở ngoài. Mục Liên Hạ cảm thấy cậu hẳn nên tiết lộ cho Phương Tử Huyền một chút. Tuy rằng nói chuyện như vậy cho cô thì có chút tàn nhẫn, nhưng sự thật chính là sự thật, cô nên biết chân tướng.

Lần này vẫn là mang theo Tư Tư mua đồ ăn, còn cố ý mua nhiều một chút làm một phần cho con mèo tham ăn dưới lầu. Tư Tư rất thích tay nghề Mục Liên Hạ, khi dạo siêu thị cũng vui vẻ.

Lần này khi trở về, Tống An Hoài đã ở nhà.

Mục Liên Hạ vẫn cho rằng Tống An Hoài vào đoạn thời gian sẽ bận đến đòi mạng chắc chắn sẽ không thấy được, nhưng hẳn lại ở đây.

Khi mở cửa, Tống An Hoài đang ngồi ăn gì đó trên sofa, còn là ăn bánh quy cho trẻ con mà hẳn mua cho Tư Tư.

Cho nên nói Mục Liên Hạ vừa vào cửa liền chống lại Tống An Hoài ngậm nửa miếng bánh quy cho trẻ con vị dâu tây.

Nhìn thấy Mục Liên Hạ mang theo Tư Tư tiến vào, Tống An Hoài đầu tiên là sững sốt, đứng lên, sau đó lập tức nhét bánh quy vào trong miệng liềm miệng nhai, bộ dáng ngây ngốc.

Mục Liên Hạ không nhịn được, cười.

Tống An Hoài có lẽ cảm thấy có chút xấu hổ, sờ sờ mũi, nuốt bánh quy mới mở miệng: “Cơm chiều phiền cậu...”

Mục Liên Hạ không quá để ý mà gật gật đầu, vào phòng bếp.

Khi cậu đang xử lý nguyên liệu nấu ăn, Tống An Hoài đứng ở cửa phòng bếp nói chuyện với cậu.

Khi ở nhà tự nhiên là quần áo thoải mái. Tống An Hoài ở nhà mặc áo ngắn tay màu cam sáng, thân dưới càng là quần đùi rộng rãi tùy tiện, dáng vẻ rất thoải mái, đúng là tùy tiện.

Hắn nhìn Mục Liên Hạ bận rộn động tác thuần thục, mở miệng: “Buổi tối cậu ở cạnh ngủ đi.”

Mục Liên Hạ không quá để ý mà ừ một tiếng, đây vốn là ý định của cậu, dù sao khi Tống An Hoài bảo cậu tới chăm Tư Tư cũng đã nói qua.

“Nếu tôi không về thì cũng không cần chờ tôi, vào phòng ngủ là được, sofa không thoải mái.”

“Được.”

“Còn nữa... tôi không thích ăn cái này, lần sau có thể không làm được không?” Thanh âm Tống An Hoài có chút xấu hổ.

Mục Liên Hạ theo tay hắn thấy súp lơ đang ngâm nước trong bồn, cười cong mi mắt: “Không được đâu, Tư Tư chỉ tên muốn ăn cái này đó ~”

Tống An Hoài không nói chuyện, xoay người rời đi.

Không hiểu sao, Mục Liên Hạ cảm thấy người cao to này cong lưng một chút, dáng vẻ rất uể oải, khiến cậu buồn cười.

Thì ra, Tống An Hoài còn kiêng ăn a ~

20. Chương 20: Ngoài Ý Muốn

Một đêm mộng đẹp

Mục Liên Hạ đêm qua ngủ khá ngon. Tuy nói ở nhà Tống An Hoài ngủ giường sofa, nhưng nói thật thì còn thoải mái hơn giường tầng ở trường.

Lại nói tiếp Mục Liên Hạ còn khá tiếc nuối, Tống An Hoài vậy mà mặt không thay đổi ăn đồ mà mình yêu cầu không ăn, cậu muốn nhìn đối phương thay đổi về mặt a! Tiếc nuối. Xem ra người cậu tốt này rất sợ mất mặt ở trước mặt Tư Tư, hoặc là nói sợ làm gương xấu cho bạn nhỏ Tư Tư.

Nhà Tống An Hoài có hai nhà vệ sinh, một cái là ở phòng ngủ chính, cũng chính là trong phòng ngủ của Tống An Hoài, mà một cái khác ở bên ngoài xem như là công cộng.

Bởi vì đã có ý định ở lại cho nên Mục Liên Hạ lần này có mang theo đồ rửa mặt. Vì thế cũng chuẩn bị đi rửa mặt trước. Kết quả vừa mở cửa, liền thấy nhà ăn đối diện, Tống An Hoài mặc tạp dề màu xanh.

Nhìn thấy Mục Liên Hạ đi ra, còn gật gật đầu với Mục Liên Hạ: “Chào buổi sáng.”

“Chào, chào buổi sáng...” Mục Liên Hạ có chút chưa phản ứng lại mà nói chào buổi sáng, sau đó lập tức chạy tới toilet rửa mặt. Chờ cậu rửa mặt xong, Tống An Hoài đã dọn xong sữa bò nóng, trứng chiên xù xịch và bánh mì ở trên bàn, xem ra đồ mà hắn có thể loay hoay ở phòng bếp cũng chỉ có bấy nhiêu.

Mục Liên Hạ còn có điểm không tốt lắm ý tứ, bởi vì mặc kệ nói thế nào thì mình cũng được cho là “Bảo mẫu”, kết quả là Tống An Hoài lại làm bữa sáng, cảm thấy rất kỳ quái. Nhưng cậu rất nhanh liền điều chỉnh lại. Dù sao Tống An Hoài chỉ mời cậu chăm Tư Tư, hơn nữa thời gian là vào buổi tối không phải sao?

Có lẽ đúng là thứ duy nhất biết làm, vị trứng chiên của Tống An Hoài không tệ một cách thần kỳ, Mục Liên Hạ rất nhanh liền ăn xong, nói tiếng cảm ơn hơn nữa chuẩn bị ra ngoài — nếu không về trường nữa thì khẳng định sẽ không kịp...

Tống An Hoài cũng lấy quần áo sau khi cậu đứng đợi: “Tôi đưa cậu.”

Mục Liên Hạ choáng váng, vội vàng vẫy tay: “Không cần không cần, tôi ngồi xe buýt là được, chỉ ở cổng tiểu khu...”

Tống An Hoài lúc này đã mang giày: “Đi thôi, tôi lái xe nhanh hơn, vừa lúc khi trở về mua bánh bao cho Tư Tư, nó muốn ăn bánh bao.”

Mặc kệ có phải lấy cớ hay không, đã nói vậy rồi thì Mục Liên Hạ khẳng định không thể nói gì nữa, một lần nữa ngồi trên xe Tống An Hoài.

“Mấy ngày nay cảm ơn cậu.” Trên đường, Tống An Hoài vừa lái xe vừa nói.

Mục Liên Hạ chỉ cười, không nói gì. Cậu cảm thấy không đáp lại thì tốt hơn, dù sao cậu cũng xem như lấy tiền làm việc... Ách, sao lại cảm giác kỳ quái như vậy...

Tống An Hoài thấy Mục Liên Hạ không nói chuyện, dùng dư quang liếc cậu: “Tôi muốn nói... Chờ sau khi qua tuần này... Cậu có muốn tiếp tục ở chỗ tôi chăm Tư Tư nữa hay không?”

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái: “Anh không muốn bảo mẫu sao?”

“Trước đây tôi chỉ là muốn người giúp việc quét tước mỗi tuần, ” Tống An Hoài nói, “Sau khi Tư Tư qua thì tôi bắt đầu muốn bảo mẫu, nhưng bây giờ làm như vậy thì thấy không còn cần thiết nữa, sau khi Tư

Tư đến trường thì tôi và nó giữa trưa đều không cần bảo mẫu, buổi tối đưa nó về chờ tôi về là được, việc khác cũng không nhiều, bảo mẫu có chút không quá thích hợp.”

Hắn nói xong cảm thấy không đúng đâu đó mà lập tức bổ sung: “Đương nhiên, tôi là vì Tư Tư thích cậu... Hơn nữa cậu làm rất tốt...”

Mục Liên Hạ mỉm môi cười: “Tôi cũng không biết, chờ sau khi khai giảng nhìn xem viện học đi, tôi không thể khẳng định được, phải xem tình huống.”

Dù sao cậu cũng không thể lập tức đáp ứng.

Mà đề tài này vừa chấm dứt, Tống An Hoài liền ngừng xe.

—— Đến Khanh Hoàn.

Tống An Hoài lái xe quả nhiên nhanh hơn ngồi xe buýt không ít, lại còn thoải mái. Tính thời gian, Tống An Hoài khẳng định là đi đường tắt, xe công cộng vì bao trùm là muốn đi vòng vèo.

Xuống xe, Tống An Hoài cười với Mục Liên Hạ: “Buổi tối gặp.”

Mục Liên Hạ nhìn hắn gật gật đầu: “Buổi tối gặp.”

Hôm nay huấn luyện quân sự lại qua đi rất nhanh, trong lúc bước nghiêm còn phải ca hát. Nhưng nói thật chứ lúc này mà ca hát cái gì? Rõ ràng là gào thét. Mọi người muốn so bì nhau, một lớp lớn tiếng hơn một tiếng. Nam sinh giọng lớn, nữ sinh cũng không kém bao nhiêu, đều liều mạng.

Bị loại không khí này lây nhiễm, hôm nay cổ họng Mục Liên Hạ cũng sắp khàn.

Khi đón Tư Tư, liền được Phương Tử Huyền cho một viên kẹo ngậm: “Mình thì phải chú ý bảo vệ thân thể mình chứ.”

“Chị Phương cảm ơn chị, ” Mục Liên Hạ không tiếc tươi cười trên mặt, “Bản thân em cũng không quá chú ý...”

“Cho nên mới nói em vẫn còn là một đứa trẻ, còn trẻ, ” Phương Tử Huyền cười nói, “Chậm rãi học là được.”

“Nói cứ như là chị lớn lắm, rõ ràng cũng rất trẻ mà, ” Mục Liên Hạ cười, “Chị đừng nói móc em chị Phương, nói mà làm em thấy em mất mặt muốn chết.”

Phương Tử Huyền cười lắc đầu.

“Chị Phương, chị làm công việc gì vậy, ” Mục Liên Hạ giả vờ tò mò hỏi. Phương Tử Huyền hiện tại đang phân phát tình mẹ nơi nơi. Có lẽ là mình cho đối phương ấn tượng trẻ tuổi non nớt, nên Phương Tử Huyền cũng coi cậu thành hậu bối, tràn đầy từ ái. Đối phương giải thích cho cậu: “Nhà chị có mở quán bar... Nhưng chị không biết kinh doanh, tất cả đều do anh chồng nhà chị xử lý. Chị cũng là quen biết anh ấy lúc mở quán bar...”

Phương Tử Huyền vừa giải thích, trên mặt tất cả đều là hạnh phúc, hình thành đối lập rõ ràng với Ngụy Nham đen tối.

Thì ra là vậy... Trách không được Ngụy Nham coi trời bằng vung mà không ai quản lý hắn, trách không được vợ hắn không biết gì cả... Có lẽ người khác cũng là cảm thấy chủ quán bar cam chịu cách làm của Ngụy Nham...

Dĩ nhiên là vậy... Cậu một chút cũng không hề nghĩ đến.

Mục Liên Hạ thấy mình đã sắp trở thành con người phiền chán lúc trước. Trên mặt cậu vẫn là dáng vẻ thuần nhiên, làm bộ tò mò: “Là quán bar sao? Quán nào đó? Đáng vẻ gì? Em còn chưa đi qua quán bar qua...”

Phương Tử Huyền rất để ý quán bar của mình: “Bluestar em biết không? Chính là Lam Tinh. Ở chỗ phố buôn bán, lần sau chị mang em đi, mời em!”

Tống An Hoài gật đầu tán thưởng, sau khi chia tay cô thì tiếp tục tự hỏi chuyện này.

Cậu giờ đã có chút tính toán, nhưng giao tình với Phương Tử Huyền quá ít. Dù cho cậu có nói cho Phương Tử Huyền chuyện này, Phương Tử Huyền có tin cậu không? Huống chi bây giờ Phương Tử Huyền còn sắp sinh, Tống An Hoài thật sự nói không nên lời.

Cậu vẫn phải vạch kế hoạch một chút.

Lúc này, cậu đột nhiên nhớ tới Tống An Hoài. Tống An Hoài cũng đi Lam Tinh qua mà...

“Lam Tinh?” Tống An Hoài trong nháy mắt còn chưa phản ứng.

Mục Liên Hạ nghiêng đầu: “Chính là lần đó khi chúng ta gặp nhau, quán bar đó, anh uống say.”

Tống An Hoài nâng tay xoa mũi: “Lần đó tôi uống say... Đúng là phiền cậu.”

“Không có gì, ” Mục Liên Hạ giật nhẹ khóe miệng, để mình dừng đi nhớ lại, “Anh... còn nhớ rõ Hàn Thừa Vũ không?”

Hàn Thừa Vũ chính là cậu bé chuốc rượu Tống An Hoài, lên cấp ba thì bỏ học không học nữa. Khi Mục Liên Hạ bị lừa tìm như tro tàn, cũng là cậu ta ngồi ở cạnh Mục Liên Hạ, hút thuốc, hoàn toàn không như một đứa bé vị thành niên, vồ vồ vai Mục Liên Hạ: “Chúng ta điểm nhi bối, bị nhân tra lừa. Tôi đã dọa lạc, mà cậu còn có hi vọng. Nghĩ cách rời khỏi đây, tiếp tục ôm hi vọng đi. Đừng giống tôi...”

“Tôi đã mục nát, sau đó lại bị Ngụy Nham đốt thành tro bụi. Ha ha, tôi đã dọa lạc, nhưng tôi muốn cậu rời đi.”

Cho nên cuối cùng Hàn Thừa Vũ giới thiệu Lô Quảng Hằng cho cậu.

Đúng rồi, Lô Quảng Hằng chính là người mà cậu yêu nhiều năm, hận nhiều năm.

Mặc kệ nói thế nào, Lô Quảng Hằng cũng giúp cậu bước ra, từ nơi Địa Ngục giả thành Thiên Đường. Cậu khi đó thật sự yêu hắn, mà yêu bao nhiêu, thì hận bấy nhiêu.

Nhưng dù là yêu hay hận cũng đều rất phí sức, sống lại một lần Mục Liên Hạ hiện tại đã không muốn nghĩ nữa. Bây giờ mà nói, Lô Quảng Hằng là tồn tại mà cậu muốn trả thù.

“Cậu nói Hàn Thừa Vũ... Tôi nhớ rõ.” Tống An Hoài nhú nhú mày, “Cậu muốn tìm cậu ta?”

“Cũng không phải, ” Mục Liên Hạ cũng không muốn nói cụ thể cho Tống An Hoài, “Chỉ là có tí tò mò, tôi cho rằng cậu ta là gia đình đơn thân... Cậu ta nói ba cậu ta chết sớm, mẹ nuôi cậu ta khôn lớn... Tuy rằng mẹ cậu ta trước đó không lâu cũng đã qua đời.”

Tống An Hoài nhăn mày không có tản ra: “Tôi cũng khó mà nói quá nhiều, nhưng Hàn Thừa Vũ có cha. Cậu ta phản nghịch, không nhận.”

Mục Liên Hạ gật gật đầu, ngược lại hỏi lại: “Vậy cậu ta Lam Tinh làm gì chứ? Tôi nhớ rõ cậu ta còn vị thành niên?”

Lời này liền chọc tổ ong vò vẽ: “Cậu trưởng thành?”

Tống An Hoài mặt mày nghiêm túc: “Cậu cũng chưa đủ mười tám tuổi, đi Lam Tinh làm gì?”

Mục Liên Hạ nháy mắt có chút đau đầu: “Tôi không phải...”

“Vậy cậu cũng đừng hỏi thăm Lam Tinh, đó là quán bar, ” Tống An Hoài nghĩa chính ngôn từ, “Cậu bây giờ còn chưa thành niên, không cho đi quán bar nữa.”

Mục Liên Hạ không biết vì sao, suy nghĩ nửa ngày nhưng vẫn “Ừ” một tiếng.

Mình đúng là quá ngoan, còn là người tốt nữa. Mục Liên Hạ nghĩ như vậy.

“Lam Tinh, dường như có gì đó không đúng, ” Tống An Hoài cuối cùng vẫn giải thích cho Mục Liên Hạ một chút, “Tuy rằng tôi không quá rõ, nhưng Lam Tinh hiển nhiên là có nơi không đúng. Nếu chỉ đi chơi thì còn được, nhưng cũng phải cẩn thận. Cậu bây giờ còn chưa trưởng thành, hơn nữa dù cho có trưởng thành cũng đừng ngâm người ở quán bar.”

Mục Liên Hạ lại lần nữa gật đầu. Nói đến cậu còn chưa biết Tống An Hoài làm công việc gì...

Tống An Hoài trả lời cậu: “Tôi mở công ty nhỏ, còn trong giai đoạn phát triển, là sản nghiệp điện tử.”

“Sản nghiệp điện tử? Điện tử thương vụ? Làm game hay di động?”

“Giờ làm game, đang khai phá di động trí năng, ” Tống An Hoài nghiêm túc trả lời, “Thành quả không lớn, còn đang trong giai đoạn chi phí lưu thông.”

Nghe Tống An Hoài nói, Mục Liên Hạ có chút suy nghĩ.

Thời gian liền qua, lại qua vài ngày.

Chỉ là, tuy rằng cậu muốn xuống tay từ chỗ Hàn Thừa Vũ —— cứ việc còn chưa có đầu mối —— nhưng kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa.

Mục Liên Hạ không nghĩ tới cậu sẽ thấy Phương Tử Huyền xảy ra chuyện.

Khi ở cửa trường mầm non, cậu nhìn thấy Phương Tử Huyền bị giật túi, té ngã trên đất, dưới thân là máu tươi lan tràn, thiếu chút nữa liền ngất ngay tại chỗ

21. Chương 21: Mối Hận

Lúc ấy Mục Liên Hạ cách Phương Tử Huyền cũng không gần.

Phương Tử Huyền mang theo Lộ Lộ đi ra trước, Mục Liên Hạ bởi vì cột giấy dày cho Tư Tư nên chậm một bước.

Mà khi Phương Tử Huyền vừa mới bước ra cổng trường mầm non, liền bị người canh me ở cửa giật túi xách. Mà Phương Tử Huyền theo bản năng không buông tay, không đợi cô phản ứng lại, tên cướp đó đã đẩy ngã cô, nghênh ngang mà đi.

Cổng trường mầm non luôn luôn có bảo vệ cổng, nhưng là đại khái bởi vì người kia là lâm thời nẩy lòng tham, bảo vệ cổng trong phòng bảo vệ không kịp đuổi theo.

Lộ Lộ theo cạnh Phương Tử Huyền đã khóc, cả Tư Tư ở cạnh Mục Liên Hạ cũng khóc lên.

Mục Liên Hạ ngây ngẩn nhìn dưới thân Phương Tử Huyền tràn ra vết máu đậm sệt, không biết làm sao.

Bảo vệ lúc này đã đuổi ra, tựa hồ cũng có chút luống cuống tay chân, nhưng nhìn thấy Mục Liên Hạ sững sờ ở đó vẫn nhắc nhở Mục Liên Hạ gọi điện thoại báo cảnh sát.

Mà khi gọi 120 Mục Liên Hạ cũng còn đang mờ mịt.

Cậu nhìn Phương Tử Huyền được đưa lên xe cứu thương, đáng vẻ tái nhợt suy yếu, một câu cũng nói không nên lời.

Lúc này, bác sĩ đi tới: “Cậu là người nhà bệnh nhân sao?”

Mục Liên Hạ lắc đầu, Lộ Lộ và Tư Tư một phải một trái trốn sau Mục Liên Hạ, còn đang nức nở không ngừng.

Mục Liên Hạ chỉ chỉ trường mầm non: “Cô ấy là người thân của một bạn nhỏ trường mầm non, có thể thông qua trường mầm non để báo cho người nhà.”

Bảo vệ đi liên hệ người nhà, Mục Liên Hạ đứng tại chỗ đã lâu. Sau khi bọn nhỏ hơi chút bình ổn thì cũng im lặng lại. Cậu cúi người hỏi Lộ Lộ: “Con có muốn đến bệnh viện xem cô không?”

Lộ Lộ sợ hãi gật gật đầu.

Mục Liên Hạ thở dài, dắt hai nhóc quỷ ra cổng bắt xe.

Cậu cảm thấy mình vẫn là một người không thể ác được. Rõ ràng trong nháy mắt đó nghĩ tới đứa bé này là con của Ngụy Nham, nhưng cái câu “xứng đáng” kia có ở trong lòng thì cũng khó mà nói ra miệng. Dù sao... đó cũng là con của Phương Tử Huyền.

Khi Mục Liên Hạ đến bệnh viện thì đã qua hơn nửa tiếng. Cậu nhắn tin cho Tống An Hoài liền an tâm chờ ở bệnh viện. Mà khi cậu đến, anh của Phương Tử Huyền, ba của Phương Vĩnh Kiệt đã đến.

Người đàn ông tuổi tác đã khá cao đang không yên lòng bước qua bước lại ở cửa phòng phẫu thuật, khi Lộ Lộ cũng chính là Phương Vĩnh Kiệt nhào lên ôm hân thì mới dừng lại chút, kết quả hân chỉ ôm lấy Phương Vĩnh Kiệt, tiếp tục bước nữa.

Lộ Lộ ở trong lòng ba ba bé không nói một tiếng, chỉ là một lát thì nhìn cửa phòng phẫu thuật đóng chặt, một lát thì nhìn ba ba, một lát lại nhìn Tư Tư. Tư Tư nắm chặt tay Mục Liên Hạ, mím môi cũng không dám lên tiếng.

Bọn chúng kỳ thật đều bị sợ hãi.

Đèn “đang phẫu thuật” trên cửa phòng phẫu thuật vẫn sáng, tới tới lui lui cũng có không ít y tá và bác sĩ, cũng có bảo ba ba Lộ Lộ ký tên. Lộ Lộ đã được ba ba bé đặt qua ghế kế bên, Mục Liên Hạ cũng dắt Tư Tư qua, nhìn người đàn ông không ngừng gọi điện thoại, cuối cùng từ nghiêm túc chuyển thành cảm hận, trên mặt vốn có chút lạnh lùng biến thành vắn vẹo, trong miệng thậm chí còn mắng một câu.

Không biết như thế nào, Mục Liên Hạ có thể khẳng định, người đàn ông này đang gọi điện cho Ngụy Nham.

Cũng đúng, người sống chết không rõ trong phòng phẫu thuật là vợ của Ngụy Nham, còn có con của Ngụy Nham.

Mục Liên Hạ ôm Tư Tư, buông mắt, vẻ mặt U Nhiên.

Rất nhanh, cửa phòng phẫu thuật mở ra, đèn đang phẫu thuật cũng tắt.

Mục Liên Hạ thức thời không lại gần, cũng không để hai đứa nhóc lại gần, nhưng bởi vì tập trung nghe, vài câu đến từ bác sĩ cũng được cậu bắt giữ.

“Bình an... Sinh non... Cần nghỉ ngơi...” Vân vân.

Mục Liên Hạ tự nhiên là hiểu, mạng của Phương Tử Huyền được bảo vệ, kể cả đứa bé, tự nhiên cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng đứa bé sinh non, chuyện lần này đối với thân thể của Phương Tử Huyền... Đều là thương tổn không thể đảo ngược.

Cũng vào sau đó, Tống An Hoài đến.

Hắn mặc đồ khéo léo, nhưng áo khoác bộ vest được hân cầm trong tay, trên trán còn mang theo mồ hôi, bước chân có chút vội vàng. May mà khi nhìn thấy ba Phương thì im lặng lại. Hắn bắt chuyện với người ta trước: “Ba của Lộ Lộ, cô của bé không sao chứ?”

Dù sao tính mạng cũng đã an toàn, ba của Phương Vĩnh Kiệt gật gật đầu, xem như trả lời, nhưng vẫn không có tâm tình gì để nói chuyện. Tống An Hoài vừa rồi có nhắn tin với Mục Liên Hạ, tự nhiên là hiểu, liền đi tới chỗ Tư Tư.

Tư Tư từ trên ghế nhảy xuống gọi cậu: “Cậu ơi.”

Tống An Hoài nhìn thấy Tư Tư thì vẻ mặt nháy mắt nhu hòa, hắn cũng giơ tay xoa đầu Tư Tư, sau đó gật đầu với Mục Liên Hạ: “Đói bụng chưa?”

Hắn vừa dứt lời, trong bụng hai bạn nhỏ đều truyền đến tiếng vang.

Đã hơn tám giờ, tự nhiên là đói bụng. Bình thường tuy rằng Tư Tư ăn cơm không sớm, nhưng luôn luôn giải quyết trước tám giờ, bây giờ đã qua thời gian ăn cơm, hơn nữa hai cậu bé đều bị dọa, tự nhiên là đói bụng.

Tống An Hoài chào hỏi ba Lộ Lộ, bởi vì hai đứa bé bình thường hay chơi chung, phụ huynh cũng có quen biết. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, Tống An Hoài tính giúp ba Phương chăm sóc Lộ Lộ, dù sao cũng coi như là công nhấc tay.

Đang lúc họ chuẩn bị rời đi, Ngụy Nham xuất hiện.

Hắn mặc quần áo còn chưa gọn gàng, dáng vẻ chật vật, tóc trên trán đều ướt mồ hôi, biểu tình cũng nôn nóng thậm chí còn mang theo chút vụn vẹo.

Khi hắn xuất hiện thì Phương Tử Huyền mới được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, mặt mày trắng bệch khó coi đến đời mạng. Mà cục cưng xem như lớn mạng kia sớm đã được đưa qua phòng giám hộ quan sát trước rồi. Ngụy Nham bây giờ mới từ từ đến chậm bị ba Phương đâm một đâm vào mặt: “Cậu chết đi đâu rồi hả!” Giọng người đàn ông như đang gầm nhẹ.

Mục Liên Hạ dùng dư quang nhìn, liền không chú ý nữa mà đuổi kịp bước chân Tống An Hoài.

Cậu đứng là rất dễ ý, hơn nữa khi nhìn thấy Ngụy Nham bị đánh thì nháy mắt cảm thấy vui sướng khuây khoả khó có thể nói hết, nhưng đột nhiên, cậu lại cảm thấy cũng không quá quan trọng.

Ngụy Nham tạo nghiệt thì hắn sẽ phải trả. Giờ còn chưa phải lúc, huống chi Mục Liên Hạ đã có tính toán.

Tư Tư và Lộ Lộ ngủ chung với nhau.

Hiếm khi hai cậu bé có thể an ổn ngủ chung mà không tính quậy phá gì, dù sao hai cậu bé đều đã mệt mỏi.

Cẩn thận đóng cửa lại, Mục Liên Hạ trực tiếp tạm biệt Tống An Hoài, nói là thời gian còn kịp cậu tính về trường. Tống An Hoài nhú nhú mày: “Trời đã tối, cậu cứ ở đây một đêm đi.”

Mục Liên Hạ lắc đầu, lấy cớ mà cậu đã sớm nghĩ xong: “Luôn không về ký túc xá cũng không tốt, huống chi ngày mai liền kiểm duyệt.”

Nói đến thứ bảy ngày mai kiểm duyệt, công việc một tuần có lẽ cũng sắp kết thúc. Mục Liên Hạ còn có chút luyến tiếc Tư Tư.

Cậu đã nói vậy, Tống An Hoài tự nhiên cũng không thể nói gì nữa. Hắn vốn mở miệng muốn nói tôi đưa cậu đi, nhưng hắn sao cũng không dám để hai đứa bé bị dọa sợ nửa đêm ở nhà một mình, tự nhiên chỉ có thể ở lại với các cậu bé, Mục Liên Hạ chỉ có thể tự mình đi.

Đây cũng là chuyện Mục Liên Hạ tính toán xong. Dù sao cậu cũng không thật sự tính quay về trường. Cậu là tính đi Lam Tinh.

Khi đến Lam Tinh đã mười giờ, trong quán bar cũng coi như là lúc đang náo nhiệt, cậu vừa mới vào liền đụng vào hình ảnh một nam một nữ đang hôn nồng nhiệt. Mục Liên Hạ nhú nhú mũi, dời tầm mắt, cho đến khi cậu phản ứng lại, người đàn ông đang hôn nồng nhiệt kia là một trong mục tiêu lần này của cậu — Eddie. Nói như vậy... cô gái đó cũng có chút quen thuộc a! Là cô gái mà lần trước Eddie dùng hoa của cậu để dụ dỗ!

Mục Liên Hạ co rút khóe miệng, khi Eddie chấm dứt nụ hôn lưỡi tiêu chuẩn nồng cháy thì gọi một tiếng.

Eddie đầu tiên là mờ mịt ngẩng đầu nhìn một vòng, rồi cuộc phát hiện Mục Liên Hạ ở trước mắt. Hắn cười hắc hắc, nhéo nhéo cánh tay cô gái: “Em yêu đây chính là chủ nhân của đóa hoa đó! Hức — chúng ta... còn phải cảm ơn cậu ta nữa đó!”

Xem ra Eddie đã uống say.

Mục Liên Hạ trợn trắng mắt trong lòng, cảm thấy hôm nay có thể sẽ phải không công mà về. Nhưng sau đó, cậu thấy được Hàn Thừa Vũ. Hàn Thừa Vũ ngồi ở vị trí mà Eddie ngồi lần trước, trong quầy bar, một mình im lặng uống rượu, mặt không biểu tình.

Nghĩ nghĩ, Mục Liên Hạ bước đến, kéo ghế ở trước mặt Hàn Thừa Vũ.

“Hôm nay không trò chuyện, ” Hàn Thừa Vũ nhìn cũng không nhìn Mục Liên Hạ, “Có chuyện thì tìm cơ hội trò chuyện.”

“Hàn Thừa Vũ, ” Mục Liên Hạ nhẹ giọng gọi cái tên mà không ai sẽ gọi, “Cậu có muốn nói chuyện với tôi không?” Cái tên Hàn Thừa Vũ này là đời trước sau khi họ quen nhau thì Hàn Thừa Vũ chính miệng nói cho cậu, bởi vì khi họ quen biết, tên của Hàn Thừa Vũ giống như Eddie, là một biệt hiệu, tên Evans.

Hàn Thừa Vũ đột nhiên ngừng đầu, khi nhìn thấy Mục Liên Hạ, trên mặt tinh xảo xẹt qua một tia mờ mịt. Cậu ta rất nhanh liền điều chỉnh tốt biểu tình, nhưn một bên lông mày, trên gương mặt tinh xảo không bôi son phấn còn đẹp hơn trang điểm vô số lần. Cậu ta cười lạnh nhếch môi cười, trong thanh âm tràn đầy khinh miệt: “Cậu là ai? Tôi có biết cậu không?”

Mục Liên Hạ hơi mím môi: “Chúng ta đã gặp qua.”

“A...” Hàn Thừa Vũ kéo dài thanh âm, tựa hồ thật sự nghĩ tới Mục Liên Hạ là ai, “Người tình nhỏ của ai đó a...”

Mục Liên Hạ nháy mắt có chút xấu hổ: “Tôi... Tôi với Tống An Hoài không phải loại quan hệ này...”

Hàn Thừa Vũ xùy cười một tiếng: “Tôi không tin, ngày đó không phải là tới bắt gian sao?”

Mục Liên Hạ cảm thấy nói chuyện với Hàn Thừa Vũ đúng là càng ngày càng xấu hổ, rõ ràng đời trước khi cùng trên một trận doanh thì đâu có vậy. Cậu thở dài: “Tôi đến hỏi cậu về chuyện của Ngụy Nham...”

Hàn Thừa Vũ nháy mắt thay đổi vẻ mặt: “Ông già cũng biết?”

Mục Liên Hạ cảm thấy hình như có chỗ không đúng, trừng mắt không nói chuyện.

“Cậu về nói với ông già kia, chuyện này đừng có loạn nhúng tay cho tôi. Ngụy Nham... Tôi không trả thù hắn thì tôi cùng họ với hắn!” Hàn Thừa Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi nói, trong thanh âm là hận thù không hề che giấu.

22. Chương 22: Hợp Tác

Mục Liên Hạ trong nháy mắt có chút ngắc ngứ.

Cậu bây giờ còn quen dùng ánh mắt đời trước để nhìn người có tiếp xúc đời trước, ví dụ như bọn Lý Tổ Anh, cũng ví dụ như Hàn Thừa Vũ.

Mà Hàn Thừa Vũ, hiểu biết của cậu đời trước và hiểu biết đời này, thái độ đối đãi Ngụy Nham quả thực là hai người.

Khác không nói, đời trước Hàn Thừa Vũ với Mục Liên Hạ mà nói, tuy rằng nhỏ hơn cậu mấy tuổi, nhưng cứ như một người anh, coi như cũng vừa là thầy vừa là bạn. Ít nhất cậu ta sẽ dạy mình làm sao để mình có thể dễ chịu hơn chút khi ở đây, coi như là giảng dạy mình qua.

Hàn Thừa Vũ khi đó tuyệt đối không giống hôm nay. Khi đó cậu ta tựa hồ đã nhận mệnh. Suy sụp lại vui sướng, nhắc tới Ngụy Nham cũng chỉ là tự giễu nhìn người không rõ, không giống như là thiếu niên cả khuôn mặt cũng có chút vận vẹo như giờ. Loại hận thù này... Mục Liên Hạ cũng từng có. Khác biệt là, khi đó Mục Liên Hạ nhất gan chỉ biết giấu ở trong lòng, nhưng Hàn Thừa Vũ thì đã muốn trả thù.

Nghĩ cũng phải, đối với Hàn Thừa Vũ đời trước mà nói, mình chỉ là một “hậu bối” ; nhưng với Hàn Thừa Vũ bây giờ mà nói, mình có thể đã bị đối phương coi thành người đứng bên người cha mà cậu ta không thích.

Nói đến... Tống An Hoài và cha của Hàn Thừa Vũ... có quan hệ gì sao?

“Không liên quan đến Tống An Hoài, ” Mục Liên Hạ nhắm chặt mắt thu lại suy nghĩ, “Là vấn đề của tôi.”

Hàn Thừa Vũ mắt không chế cũng chỉ có vài giây. Nghe thấy Mục Liên Hạ nói, hắn lại hừ lạnh một tiếng, sau đó uống hết rượu trong ly rượu, lười biếng nâng nâng mí mắt: “Cậu? Cậu thì biết cái gì?”

Mục Liên Hạ mím môi: “Tôi biết vòng tay của mẹ cậu ở chỗ Ngụy Nham.”

Hàn Thừa Vũ rút cuộc cũng nhìn cậu.

“Cậu... sao lại biết?” Hàn Thừa Vũ có chút hoang mang, “Tôi không nói với người khác qua...”

Cậu ta đúng là không cùng người nào nói qua, nhưng cậu ta đời trước có nói với Mục Liên Hạ qua.

Tình cảm của Hàn Thừa Vũ với Ngụy Nham kỳ thật cũng không sâu sắc bao nhiêu.

Ngụy Nham là tên đạo đức giả ra vẻ đạo mạo, hấn dụ dỗ qua không ít người, lúc trước sau này cũng có hơn mười người. Hàn Thừa Vũ không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng. Trong đó thì Mục Liên Hạ xem như có quan hệ tốt nhất với Hàn Thừa Vũ, sau đó Hàn Thừa Vũ nói cho Mục Liên Hạ vài thứ cậu ta biết, cuối cùng là chuyện của cậu ta.

Ngụy Nham xuất hiện khi mẹ của Hàn Thừa Vũ xảy ra chuyện. Khi đó Hàn Thừa Vũ mới lên lớp 9, thiếu niên mười lăm tuổi trong nháy mắt không nơi dựa vào. Hàn Thừa Vũ rất yêu mẹ cậu, đời trước nói với Mục Liên Hạ cậu ta mồ côi cha, cha đã sớm chết. Cho nên sau khi mẹ cậu ta ngoài ý muốn qua đời thì thiếu niên bắt đầu buông thả bản thân. Cũng vào lúc đó, quen biết Ngụy Nham.

Sở dĩ nói Ngụy Nham là tên đạo đức giả ra vẻ đạo mạo, là do dáng vẻ trước và sau của hắn không giống nhau. Hắn lúc trước ôn nhu với Hàn Thừa Vũ bao nhiêu, thì sau này liền cầm thú bấy nhiêu. Mà sự ôn nhu của hắn lúc trước khiến Hàn Thừa Vũ đã bắt đầu dọ lạc cảm thấy ảm áp nói không nên lời, cho nên sau này khi Ngụy Nham nói muốn lên giường, cậu không quá để ý nên liền ờ. Nói thật, loại tình cảm yêu thích này, không nhiều.

Nếu Ngụy Nham chỉ lừa tình lừa tài lừa sắc thôi thì cũng sẽ không khiến người hận như vậy. Nhưng hắn chẳng những làm vậy, hắn ăn no rồi, còn muốn thúc giục thiếu niên bị hắn lừa gạt tiếp tục cho hắn sử dụng.

Khi biết Ngụy Nham lừa cậu, trái tim Hàn Thừa Vũ cũng chỉ lạnh hơn chút mà thôi. Nhưng rất nhanh thì không đơn giản như thế.

Ngụy Nham dám làm vậy ở Lam Tinh, tự nhiên cũng dám làm vậy ở nơi khác. Hắn hình như có đồng bọn hợp tác gì đấy, nhưng Mục Liên Hạ không rõ ràng. Dù sao dưới tay Ngụy Nham vẫn có tay chân, tay chân không làm ở Lam Tinh. Điều không phải đồ ngốc, dù cho Mục Liên Hạ sợ ảnh hưởng việc học, nhưng điều gì cũng không quan trọng bằng bản thân. Mục Liên Hạ tự nhiên cũng có trốn qua, hoặc là nói trừ cái tên thật sự một lòng với Ngụy Nham, thì đều có trốn qua. Nhưng rất nhanh liền bị mang về còn bị đánh đập thêm, sau đó, liền tuyệt vọng.

Khi đó Hàn Thừa Vũ tuy rằng mới mười sáu tuổi, nhưng tính cách trời sinh khiến cậu dù có bị đánh thì cũng sẽ chạy. Đáng tiếc trước đây tin nhầm người, Ngụy Nham lấy di vật của mẹ Hàn Thừa Vũ ra để uy hiếp cậu.

Hàn Thừa Vũ thỏa hiệp. Dù sao cậu vẫn còn non nớt, nên khuất phục.

Từ đó, Lam Tinh thêm một Evans.

Một năm sau, Mục Liên Hạ bước vào Lam Tinh.

Hàn Thừa Vũ đời trước, chưa bao giờ ở trước mặt Mục Liên Hạ biểu hiện nỗi hận của mình với Ngụy Nham, dù có biết cậu ta cũng hận, nhưng chưa bao giờ cảm nhận trực tiếp qua như vậy.

Hiện tại, cậu biết.

Mục Liên Hạ không biết câu chuyện của Hàn Thừa Vũ có thay đổi qua hay không, dù sao cậu cũng biết cái gọi là hiệu ứng bướm bướm. Nhưng cậu quả thật cần Hàn Thừa Vũ giúp đỡ.

— Đúng vậy, cậu muốn trực tiếp vạch trần mọi chuyện ở chỗ Phương Tử Huyền, đơn giản thô bạo, nhưng nhất định có hiệu quả.

Mà Hàn Thừa Vũ thật sự có quan hệ với Ngụy Nham, là đối tác tốt — nếu cậu ta cũng hận hắn.

Mục Liên Hạ nhìn chằm chằm ánh mắt Hàn Thừa Vũ: “Tôi không thể nói cho cậu tôi làm sao mà biết được, nhưng tôi nghĩ mục đích của chúng ta trên trình độ nhất định thì là giống nhau.”

Thấy Hàn Thừa Vũ cũng nhìn thẳng mình, Mục Liên Hạ nhếch nhếch khóe miệng với cậu: “Cậu biết không? Hôm nay con của Ngụy Nham sinh ra rồi.”

Hàn Thừa Vũ sững sốt, khẽ xùy một tiếng: “Vợ của hần là đồ gốc hủ.”

Mục Liên Hạ lắc lắc đầu: “Vợ hần là người không tệ. Hơn nữa, cô ấy không biết.”

Hàn Thừa Vũ nheo mắt: “Cậu xác định sẽ hữu dụng?”

“Mặc kệ thế nào, ít nhất có thể khiến hần không thể lại như vậy Tiêu Dao đi xuống, ” Mục Liên Hạ nghiêm túc nói.

Hàn Thừa Vũ chặc một tiếng: “Cứ cảm thấy không quá hiện thực...”

“Cậu ở Lam Tinh đã hơn một năm, có biết chủ là ai không?” Mục Liên Hạ hỏi ngược lại.

Hàn Thừa Vũ khẽ nhủ mảy: “Ngụy Nham... không phải ông chủ?”

Mục Liên Hạ lắc đầu: “Tự nhiên là không phải. Vợ của hần, mới là chủ.”

Tuy rằng chỉ hàn huyền vài câu, nhưng thời gian đã qua đi không ít. Cậu tạm biệt Hàn Thừa Vũ, cả Eddie cũng không chào hỏi liên chuẩn bị ra ngoài.

Khi ở góc, cậu lại thấy được một người từng quen biết.

Nếu nói Mục Liên Hạ không hiểu nhất, thì chính là người này. Dù sao, “đồ gốc” bị lừa bị bán lên giường người khác mà còn một lòng với Ngụy Nham, thật sự chỉ có một.

Mục Liên Hạ không hiểu cậu ta, cũng không muốn qua lại với cậu ta. Nên muốn nói thì đời trước cũng đã nói qua. Dù sao khi cậu rời đi Lam Tinh, người đó vẫn còn theo sau Ngụy Nham, chẳng sợ bị Ngụy Nham ghét bỏ vô cùng thì cũng chưa từng rời đi qua.

Mọi người đều có cách sống và thái độ của mọi người, mình không giúp được quá nhiều.

Khanh Hoàn mười giờ đóng cổng trường mười giờ rưỡi đóng cửa ký túc xá, hiện tại trở về thì chắc chắn không kịp, Mục Liên Hạ trước đó đã tính đến một quán trọ gần trường để ở một đêm. Dù sao cậu nói với Tống An Hoài cũng không phải nói dối, ngày mai thật sự phải kiểm duyệt.

Đáng tiếc tuy rằng cậu biểu hiện xem như không tệ, nhưng đội quân danh dự không có phần của cậu. Tiêu binh giường cỡ mở đầu đều là người cao to 1m85, làm hại Mục Liên Hạ có chút ảm ức.

Quán trọ thì tự nhiên là không quá tốt. Mục Liên Hạ tuy rằng bây giờ không phải nghèo đến mức ngay cả tiền ở khách sạn cũng không có, nhưng cuối cùng cậu chỉ là thuê một giường ngủ ở phòng bốn người, dù sao chỉ ngủ ngơ hơn sáu tiếng mà thôi. Ở phòng vệ sinh công cộng của quán trọ chỉ chỉnh lý đơn giản bản thân, cậu cả quần áo cũng không tính thay, ôm ba lô ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, rất nhanh liền ngủ. Cũng may bây giờ người không nhiều, nhìn trên cái đáng đẹp của cậu, bà chủ cho cậu ở một căn phòng 4 người không có người.

Sáng sớm hôm sau Mục Liên Hạ liền bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Nhấn tắt đồng hồ báo thức, cậu lười biếng duỗi eo sau đó ngồi dậy, ngáy ngốc một lát mới tỉnh táo lại.

Mà vừa tỉnh dậy, cậu lập tức nhảy xuống giường, vội vã rửa mặt liền chạy tới trường.

Cửa ký túc xá đã mở, cậu dưới ánh mắt không quá vui vẻ của mọi người ở cửa mà chạy về phòng ngủ, mà ba con heo lười khác trong phòng ngủ vẫn còn đang ngủ.

Mục Liên Hạ cười lắc đầu, lập tức đi nhà vệ sinh chỉnh lý bản thân, thay quần áo giày dép xong khi đi ra thì vừa lúc đánh thức ba người họ.

Trong ba người thì dễ gọi nhất là Chu Tử Ngọc, cả Vương Thiên Hậu cũng kém cậu mập có vẻ lười nhác kia. Về phần Triệu Tài Văn... nói không dễ nghe, thì chính là gà yếu. Cũng khó cho cậu ta khi chống được toàn bộ buổi huấn luyện quân sự.

Sau khi đến sân thể dục thì bốn người liền tách ra. Khi Mục Liên Hạ đi tìm lớp của mình thì đã là mấy người đếm ngược.

Qua hôm nay, huấn luyện quân sự liền chính thức kết thúc, mà cuộc sống đại học cũng chân chính rộng mở, các sinh viên đều có chút hưng phấn. Trong không khí như vậy, cả Mục Liên Hạ cũng thấy hưng phấn.

Ngành Luật và ngành Triết học thuộc học viện chính pháp, là học viện nhỏ nhất toàn trường, số lượng sinh viên toàn viện còn không bằng số lượng một ngành khác. Khi đi theo đội hình, bởi vì vấn đề số lượng mà hai lớp trộn nhau, vì thế nam sinh và nam sinh nữ sinh và nữ sinh cùng nhau huấn luyện, mà huấn luyện viên Đỗ phụ trách nam sinh thì tương đối nghiêm túc. Nhưng may mà mồ hôi và trả giá cũng có hồi báo, lần kiểm duyệt này thành công tốt đẹp.

Cho đến khi chân chính kết thúc, Mục Liên Hạ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Các sinh viên đều nổi điên, khó dần nổi mà chúc mừng, thậm chí còn trực tiếp tung huấn luyện viên Mạc lên trời, cả huấn luyện viên Đỗ cũng có chút tươi cười và sức sống.

Đáng tiếc đồng dạng, ngay sau đó liền chia tay. Có mấy bạn đa cảm đã không tự chủ được mà rơi nước mắt, nghẹn ngào.

Ngay cả Mục Liên Hạ, không có tiếp xúc gì với hai huấn luyện viên cũng thấy buồn bã không nói rõ, nhưng cũng biết, chia tay là cần phải trải qua.

Cậu đứng ở một bên, nhìn các sinh viên cười đùa với nhau, giơ tay dè dề vành nón của nón huấn luyện quân sự.

Sau khi chụp hình xong, mọi người cũng rẽ đi. Mục Liên Hạ nhét tay vào trong túi, dùng khí chất nhàn tản đặc biệt không ăn nhập với một thân đồng phục huấn luyện quân sự chậm rãi bước đi trên sân thể dục.

Khi mới đến cửa sân thể dục, thì sững sốt.

Ở cửa, có một người quen, đang đợi cậu.

23. Chương 23: Sinh Mạng Mới

Sân thể dục Khanh Hoàn được hàng rào sắt vây quanh, Tống An Hoài liền đứng ở cửa rào sắt.

Ở góc độ Mục Liên Hạ thì chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt của hắn. Hắn mặc áo sơ mi carô nửa tay màu xám nhạt và quần bò, mắt híp lại, cổ khểnh, hai tay cắm trong túi quần, dáng vẻ thanh thoi.

Mục Liên Hạ ngạc nhiên khi Tống An Hoài xuất hiện, mặc kệ hắn xuất hiện có nguyên nhân gì, Mục Liên Hạ cũng phải qua chào hỏi chút.

Có chút không được tự nhiên mà kéo nón huấn luyện, Mục Liên Hạ sai bước đến cửa. Khi còn cách vài bước xa, Tống An Hoài quay đầu lại, cong khóe miệng với Mục Liên Hạ: “Biểu hiện rất tốt.”

Mục Liên Hạ trong nháy mắt cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Cậu cau mày, sau đó cũng cười với Tống An Hoài: “Anh sao lại đến đây?”

“Khanh Hoàn cũng là trường cũ của tôi, ” Tống An Hoài xem như giải thích nói, “Coi như là đi ngang qua đi, nghĩ hôm nay các cậu kiểm duyệt liền vào.”

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái, không quá tin lý do thoái thác này, nhưng trách không được Tống An Hoài khá hiểu về Khanh Hoàn. Đột nhiên, cậu nhớ tới một vấn đề: “Tống An Hoài, anh năm nay nhiều tuổi?”

“Hai mươi lăm, là đàn anh của cậu, ” Tống An Hoài trả lời dứt khoát, “Đói không? Chúng ta đi căn tin hay ra ngoài? Lại nói tiếp vẫn còn nợ cậu một bữa cơm còn chưa trả.”

Mục Liên Hạ dẫn đầu bước đi: “Đi cẩn tin đi, ăn đơn giản chút là được. Bữa cơm anh nợ tôi thì tôi giữ lại sau này cho anh trả.”

Họ cũng đã quen thuộc nên nói chuyện cũng không còn quá chú ý, nói đùa cũng là thông thường. Tống An Hoài ý cười mơ hồ, bước chân dài đuổi kịp Mục Liên Hạ. Với hắn mà nói, trên thực tế chân chính rời khỏi Khanh Hoàn thì cũng chỉ mới một năm. Hắn học đại học là học ở Khanh Hoàn, cả nghiên cứu sinh cũng vậy. Nhưng khi hắn học nghiên cứu sinh cũng đã ra ngoài gây dựng sự nghiệp, hiện tại tuy rằng còn chưa quá xuất chúng, nhưng hắn có niềm tin vào bản thân mình.

Đồ ăn cẩn tin không thể nói rõ là ngon, cũng chỉ là không phải không thể ăn. Hai người chọn hai đĩa cơm thì tìm chỗ ngồi.

Mục Liên Hạ từ sớm đã biết Tống An Hoài tiếp nhận giáo dục rất tốt, cả khí chất cũng coi như là công tử thế gia, nhưng bây giờ nhìn thì tựa hồ cũng không tới loại tình trạng này, dù sao cũng không có tật xấu của mấy người công tử thế gia mà đời trước có tiếp xúc qua. Tống An Hoài giáo dưỡng tốt, nhưng cũng không thật sự đến loại tình trạng không ngủ không nói. Nói cách khác, trên bàn cơm nói vài câu là cách tốt để trao đổi cảm tình.

Trong cơm, hai người liền trao đổi tính toán tiếp theo.

Tư Tư không ở cạnh Tống An Hoài là vì bé đã đi với Lộ Lộ. Mục Liên Hạ không quá rõ Ngụy Nham làm gì, tạm thời cũng không muốn biết, nhưng vẫn có chút lo cho Phương Tử Huyền.

Bởi vì hôm qua tương đối sốt ruột, cho nên Lộ Lộ được Mục Liên Hạ Tống An Hoài mang về nhà. Mà sáng hôm nay mẹ của Lộ Lộ liền qua đón Lộ Lộ, Tư Tư cũng đi chơi cùng. Ừm, là chơi ở nhà Lộ Lộ, dù sao cũng là trẻ con, đi bệnh viện cũng không tốt lắm.

Trao đổi với Tống An Hoài, Mục Liên Hạ liền quyết định buổi chiều đến bệnh viện thăm Phương Tử Huyền. Tống An Hoài tỏ vẻ, đi cùng.

Phương Tử Huyền đã tỉnh, hơn nữa còn giẫy dụa muốn đi xem cục cưng còn trong phòng giám hộ.

Cục cưng đúng là một cô bé, gầy nhom yếu ớt, còn chưa nẩy nở đã có nhiều nếp nhăn. Phương Tử Huyền lần này cũng bị thương, sau khi nhìn thoáng qua cô công chúa của mình thì lần nữa được đẩy về phòng bệnh, dưới bác sĩ y tá chỉ dẫn, nằm trên giường nghỉ ngơi. Khi bọn Mục Liên Hạ đến, thì nhìn thấy Phương Tử Huyền đang cầm một quyển sách chăm em bé im lặng đọc, và Phương Tử Nghi ở cạnh gọt táo cho em gái.

Phương Tử Nghi chính là ba của Phương Vĩnh Kiệt.

Mục Liên Hạ mua cho Phương Tử Huyền một thùng sữa bò tươi vài loại hoa quả và một ít đồ dùng cho em bé. Mà khi Mục Liên Hạ vừa vào cửa, trên mặt Phương Tử Huyền liền tràn ra ý cười từ ái. Cô buông sách trong tay nhìn người ở cửa: “Các cậu đến à.”

Quả nhiên, các phụ huynh trước đây đã quen biết nhau.

Dùng dư quang nhìn phòng bệnh một vòng, không có Ngụy Nham. Phòng này là phòng đơn, điều kiện khá tốt, đương nhiên giá cũng mắc. Nhưng như vậy liền có thể nhìn ra tiền tài nhà Phương Tử Huyền, quả nhiên như dự đoán.

Không thấy Ngụy Nham, Mục Liên Hạ cũng không nói rõ là mình có cảm giác gì. Khi đầu muốn qua cũng không liên quan đến tên đó, tự nhiên cũng không muốn phí sức với tên đó nữa.

Cậu mở miệng, hỏi chuyện về bé con.

Quả nhiên, nhắc tới bé con, Phương Tử Huyền vốn đã nhu hòa thì càng thêm ôn nhu, tràn đầy ánh sáng khiến lòng người say sưa: “Bé đúng là một Thiên Sư... bé không sao thật sự là quá tốt, rất may mắn.”

Mục Liên Hạ cũng mặt mày nhu hòa: “Đúng vậy, bé may mắn như vậy, nhất định là một bé con có phúc, ông trời sẽ phù hộ cho bé.”

Phương Tử Huyền mỉm cười: “Đúng vậy đúng vậy, bé là công chúa nhỏ của chị mà.”

Mục Liên Hạ gật đầu, nháy mắt mấy cái: “Vậy tên đầu? Đặt tên cho công chúa nhỏ chưa?”

Phương Tử Huyền có chút khó xử: “Ách... Chị muốn đặt tên cho bé là ‘Tú Nhã’... Nhưng ba của bé còn chưa tới...”

Mục Liên Hạ giả vờ giật mình, nhưng cậu thật sự rất giật mình. Dù sao hôm qua Ngụy Nham thật sự có xuất hiện: “Cái gì? Ba của bé con còn chưa xuất hiện? Chị Phương... là người mà em thấy hôm đó sao?”

“Ừm, sao thế?” Phương Tử Huyền khó hiểu.

Mục Liên Hạ mím môi, có chút rối rắm. Cậu cuối cùng vẫn không nói gì cả, chỉ là lắc đầu: “Không có gì. Chị Phương chị phải nghỉ ngơi cho tốt, sau này mới có thể chăm sóc cho công chúa nhỏ.”

“Chị biết, ” Phương Tử Huyền gật đầu, “Công chúa nhỏ còn đang chờ mẹ mà.”

Từ bệnh viện đi ra không quá xa, điện thoại Tống An Hoài vang lên. Hắn nhìn thoáng qua thông báo, có chút kinh ngạc, nhận điện thoại ừ hai tiếng liền giao cho Mục Liên Hạ.

“Là ba Phương Vĩnh Kiệt, ” Hắn dè dặt microphone nhỏ giọng nói, “Tìm cậu.”

Mục Liên Hạ có chút mờ mịt, nhưng vẫn nhận điện thoại.

Giọng bên kia điện thoại rất khách khí: “Chào cậu, tôi là Phương Tử Nghi, là anh của Tử Huyền.”

Mục Liên Hạ vâng một tiếng.

“Vừa rồi không tiện nên tôi không hỏi, giờ tôi muốn hỏi cậu một chuyện, ” Phương Tử Nghi giọng điệu vững vàng, “Vừa rồi nghe cậu nói, cậu biết Ngụy Nham?”

Không hề nghĩ đến Phương Tử Nghi sẽ nói trắng ra như vậy, trong nháy mắt khiến cậu có chút khó xử. Nhưng rất nhanh cậu liền phản ứng lại, quyết định lộ ra gì đó: “Nếu nói là Ngụy Nham của Lam Tinh... Tôi có nghe qua vài chuyện.”

Nhưng nói như vậy, cậu lại không tự chủ được giương mắt nhìn Tống An Hoài. Tống An Hoài bị cậu nhìn, rất hiểu ý người mà chỉ chỉ quán nhỏ đằng trước, đi qua. Mục Liên Hạ cũng không biết vì sao, tựa như nháy mắt nhẹ nhàng thở ra.

Phương Tử Nghi ở đầu kia điện thoại im lặng vài giây, lại lần nữa phát ra thanh âm trầm ổn như trước: “Không sai, là quán bar Lam Tinh đó.”

Mục Liên Hạ “Ừm” một tiếng: “Tôi có đi Lam Tinh qua, nghe người ta nói Ngụy Nham là quản lý của Lam Tinh... Họ cũng không biết Ngụy Nham đã kết hôn, nghe nói hắn ở bên ngoài còn có người...” Mục Liên Hạ nói tới một nửa thì ngưng bật, bởi vì từ trong di động có thể nghe thấy được một tiếng rất lớn, nghe vào tai tựa hồ là Phương Tử Nghi đang đá đồ kim loại nào đó.

Giọng của Phương Tử Nghi càng thêm lạnh băng: “Tôi sẽ tìm người hỏi thăm, nếu hắn thật sự có lỗi với Tử Huyền... A.”

Tiếng hừ cuối cùng cứ như cười lạnh khiến Mục Liên Hạ không khỏi sợ hãi sau lưng. Cậu cảm thấy cậu đời này cũng sẽ không đạt được trình độ như vậy. Rõ ràng có cả hai đời, nhưng cả hai đời cũng không có thành quả gì, đều rất chật vật...

Cúp điện thoại. Mục Liên Hạ vừa mới chuẩn bị đi tìm Tống An Hoài đứng ở cửa quán nhỏ, di động đặt trong túi quần cậu vang lên. Mà khi cậu lấy di động ra, nhìn thấy cái tên cũng có chút sợ ngây người.

Cậu có chút chần chờ nhận điện thoại: “Hàn Thừa Vũ?”

Bọn họ đêm qua có trao đổi điện thoại, nhưng cậu không nghĩ tới hôm nay Hàn Thừa Vũ liền chủ động liên hệ mình.

“Mục Liên Hạ? Vụ của cậu, tôi giúp.” Trong thanh âm Hàn Thừa Vũ mang theo chút trào phúng không rõ, “Cái ánh mắt đó của hắn... Ha ha, thật tiếc khi cậu không thấy được.”

Mục Liên Hạ nháy mắt nhớ lại Phương Tử Nghi hung hăng cho Ngụy Nham một cái nắm đấm hôm qua, cười thầm ở trong lòng.

“Hắn hôm qua, à không, hôm nay rạng sáng trở về.” Hàn Thừa Vũ cười khẽ, “Trên mặt còn mang theo vết bầm, cả người cũng suy sút không ít. Kéo tôi qua liền mang lên giường hắn, phát tiết.”

Giọng điệu như vậy, Mục Liên Hạ có chút lo lắng: “... Cậu không sao chứ...”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một giây, lại cười khẽ lần nữa: “Tôi đã quen rồi, có thể có chuyện gì? Thân thể, khi thuộc về mình mới là thân thể, còn lúc khác, thuộc về đồ phụ thuộc. Dùng nó để trao đổi vào thứ, giá trị hơn...”

Mục Liên Hạ không nói gì. Câu nói này đời trước Hàn Thừa Vũ cũng có nói qua, thái độ gần như giống nhau, giọng điệu giống nhau.

Hàn Thừa Vũ ở đầu kia điện thoại ngáp một cái: “Tạm thời cứ vậy. Hôm qua bị ép buộc quá mức, tôi nghỉ ngơi trước.”

“Đúng rồi, ” Hàn Thừa Vũ đánh gãy lời mình, “Tôi hôm qua quay được không ít thứ tốt, chắc chắn, nhưng tung ra thì tôi có chút chịu thiệt.”

Mục Liên Hạ lại không có lời để đối đáp.

“Như vậy đi, khi nào thì cậu thấy người phụ nữ ngu ngốc kia có thể thừa nhận, thì nói cho tôi, tôi đưa cậu đi nhìn trò hay.”

24. Chương 24: Đa Tình

Lộ Lộ biết em gái mình lên tiếng, còn quấy muốn đi xem. Không dễ dàng mới được mẹ của bé khuyên bảo. Tống An Hoài lúc này gọi điện cho mẹ của Lộ Lộ, hẳn muốn đi đón Tư Tư.

Địa chỉ nhà Lộ Lộ Tống An Hoài cũng biết, lái xe mang Mục Liên Hạ đi.

Nhà Tống An Hoài và nhà Lộ Lộ không tính xa, nếu không kẹt xe thì cũng chỉ hai mươi mấy phút liền có thể đến. Lúc này tuy rằng có xe, nhưng khi đến cũng đã hơn nửa tiếng.

Tư Tư và Lộ Lộ lúc này đều chơi ở dưới lầu. Cậu đuổi mình chạy rất vui vẻ. Tư Tư biết xe của cậu mình, khi xe dừng thì hoan hô một tiếng xống qua: “Cậu! Anh Mục!”

Mục Liên Hạ xuống xe trước, tiếp nhận tiểu đạn pháo giống nhau Tư Tư. Bé mặc cái áo màu nhạt đã dính bụi hai bên trái phải, bẩn như vậy nhưng mắt sáng vô cùng: “Anh tới đón em về nhà hả?”

Về nhà?

Mục Liên Hạ theo bản năng sửng sốt, nhưng vẫn cười gật gật đầu với bé.

Lộ Lộ lúc này cũng qua, dáng vẻ không khác Tư Tư bao nhiêu, bẩn. Người phụ nữ theo sau bé tuổi cũng không kém hơn Phương Tử Huyền bao nhiêu, hẳn là mẹ của Lộ Lộ. Diện mạo của cô không phải mỹ nữ một mắt liền có thể tìm được, lại là diện mạo càng nhìn càng dễ nhìn. Trên mặt cô mang nụ cười ôn hòa, gật đầu với Mục Liên Hạ và Tống An Hoài vừa xuống xe.

Mục Liên Hạ quay đầu nhìn thoáng qua Tống An Hoài, lại nhìn Tư Tư, néo néo cái móng vuốt nhỏ bẩn của bé: “Nói tạm biệt đi và Lộ Lộ đi, chúng ta về nhà.”

Tư Tư ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, vẫy tay nhỏ không bị nắm với bạn nhỏ và dì: “Tạm biệt đi! Tạm biệt Lộ Lộ!”

Nói xong, nhảy nhót chui vào trong xe —— Tống An Hoài đã mở cửa xe ra.

“Tụi em đi trước, ” Tống An Hoài gật gật đầu với người phụ nữ, “Tư Tư hôm nay phiền chị rồi.”

Mẹ của Lộ Lộ lắc đầu: “Không phiền không phiền, nếu không có Tư Tư thì Lộ Lộ hôm nay chị cũng nói không xong. Lần sau lại dẫn bọn nhỏ đi chơi với nhau.”

Gật gật đầu, Tống An Hoài về ghế điều khiển. Mục Liên Hạ lễ phép cười nhẹ gật gật đầu với mẹ Lộ Lộ, cũng đóng cửa lại.

Khi về nhà Tống An Hoài vừa mới hơn ba giờ một chút, Tư Tư chơi lâu nên đã mệt mỏi, Mục Liên Hạ dẫn bé đi tắm rửa một cái liền cho bé về phòng, mà bé con vừa dính gối đầu liền ngủ. Mục Liên Hạ thật cẩn thận đóng cửa phòng Tư Tư, ở trong phòng khách Tống An Hoài đang ôm notebook không biết đang làm gì.

Mục Liên Hạ trong nháy mắt cảm thấy có chút xấu hổ. Cậu tựa hồ không biết lý do mình sao còn ở đây. Nghĩ tới nghĩ lui một tuần cũng xong rồi, kiếp sống bảo mẫu của cậu coi như là đến cuối. Nhưng mà nói, còn có chút luyến tiếc nữa. Trừ luyến tiếc Tư Tư... Có lẽ cũng có chút luyến tiếc Tống An Hoài đi.

Mục Liên Hạ thừa nhận, cậu có chút hảo cảm với Tống An Hoài. Diện mạo đáng người đều hợp khẩu vị, tính tình bình tĩnh an ổn lại không mất sẵn sốc, còn mang theo nhóc con Tư Tư đáng yêu... Đời trước đã từ trai thẳng bị bề cong đến không thể cong hơn được nữa nên cảm thấy không thể tai họa con gái, không động tâm với Tống An Hoài cũng khó.

Nhưng lại nói, cũng chỉ là động tâm mà thôi. Thích luôn đơn giản, cũng không đến tình cảnh không thể không có. Mặc kệ nói như thế nào, đời trước cậu coi như là sợ, bảo cậu chủ động hoặc là hết lòng tin tưởng một người? Khó.

Tống An Hoài mơ hồ cảm nhận được gì đó. Hắn dời tầm mắt khỏi notebook: “Liên Hạ cậu đứng ở đó làm gì?”

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái: “Không biết làm gì mới tốt.”

Tống An Hoài khẽ nhếch môi cười với cậu: “Đi nghỉ đi, huấn luyện quân sự rất phí sức. Còn nữa, mấy ngày nay cảm ơn cậu.”

Đây đối với Mục Liên Hạ mà nói xem như là một đề nghị tốt. Cậu sáng khoải đáp ứng, đi phòng ngủ lúc trước ở. Cậu đã ngủ ở căn phòng đó bốn buổi tối, quen rồi.

Phòng sách vẫn là đáng vẻ như trước, đồ vật trên bàn có chút thay đổi, nghĩ tới Tống An Hoài có làm việc qua ở đây. Nghĩ vậy, Mục Liên Hạ muốn cười. Tống An Hoài ở phòng khách làm việc... Có lẽ là vì để cậu có thể nghỉ ngơi lát đi. Cho nên cậu trước đây có nói qua, Tống An Hoài, là một người ôn nhu.

Mà cảm giác vậy, liền ngủ đến buổi tối.

Khi tỉnh dậy, trời đã tối. Lúc ngủ cậu có kéo rèm che, nhưng bây giờ mở rèm che thì trời cũng đã tối. Mục Liên Hạ xoa xoa mặt, lại lười biếng duỗi eo, lúc này mới mặc quần ra cửa —— khi ngủ mặc áo ngắn tay ngủ, nhưng lại cởi quần ngoài.

Phòng Tư Tư vẫn đóng cửa, bên trong cũng không có ánh sáng, có lẽ còn đang ngủ; Tống An Hoài cũng không có trong phòng mình, phòng khách cũng không mở đèn. Nhưng tới gần liền biết, đèn phòng bếp sáng.

Mục Liên Hạ có chút ngạc nhiên, Tống An Hoài không biết nấu ăn, cho nên hắn mới mời bảo mẫu. Kết quả hiện tại... Hắn đang nấu ăn sao?

Nghĩ đến đây, cậu đi qua. Quả nhiên, Tống An Hoài đang nấu ăn, hơn nữa còn là chiên trứng rất đơn giản.

Nhìn động tác cứng ngắc của hắn, Mục Liên Hạ thiếu chút nữa bật cười. Cậu lên tiếng, tính tiếp nhận: “Tôi làm đi.”

Kết quả Tống An Hoài không cho. Hắn cả đầu cũng không quay, còn đang vẻ mặt căng thẳng nhìn chăm chăm cái nồi như tùy thời cũng có thể nổ kia: “Cậu tỉnh rồi? Không sao đâu tôi có thể làm được. Nhưng đều là mấy món đơn giản. Cháo ở trong nồi cơm điện, tôi sẽ tốt ngay thôi.”

Biết hắn sẽ không cậy mạnh, Mục Liên Hạ cũng theo hắn, xung quanh nhưng không mở miệng. Lấy bát đũa, cậu múc cháo, sau đó liền nhìn Tống An Hoài bưng một đĩa trứng chiên lên bàn cơm. Ừm, có vẻ là trứng gà, cũng không nghĩ thấy mùi hồ tiêu gì, hắn là không có chuyện gì.

Khi Mục Liên Hạ còn đang quan sát đĩa trứng gà kia, Tống An Hoài lại bưng đĩa ra. Lần này Mục Liên Hạ rất cuộc nhin không được cười — Tống An Hoài mang sang một đĩa xúc xích ã cắt xong, một đĩa dưa chuột trộn, một đĩa cải bẹ sợi và một đĩa củ cải hấp.

Quả nhiên không có kỹ thuật gì cả.

Tống An Hoài tự nhiên biết Mục Liên Hạ cười cái gì, hần ho nhẹ một tiếng nói câu tôi đi gọi Tư Tư liền chạy. Mục Liên Hạ nhìn thân ảnh hần biến mất, ý cười thật sâu.

Này, hình như lại có chút thích anh rồi đó.

Khi Tư Tư xoa mắt đi ra, đã bảy giờ năm phút. Tống An Hoài đưa Tư Tư đi rửa tay rửa mặt, Tư Tư rất cuộc tỉnh táo chút.

“Ngủ ngon không?” Mục Liên Hạ cười với Tư Tư đến mi mắt cong cong, “Đói bụng không?”

Tư Tư ngoan ngoãn gật đầu, nhận đôi đũa chuyên dụng của mình liền ăn. Lại nói, mùi cháo của Tống An Hoài cũng không tệ, mà mấy món lót dạ kia, cũng rất ngon, thậm chí cả đĩa trứng gà kia... cũng ngon hơn trong tưởng tượng nhiều.

Cho nên vừa ăn, Mục Liên Hạ vừa nhìn Tống An Hoài. Như là cảm nhận được, Tống An Hoài ngẩng đầu chống lại ánh mắt Mục Liên Hạ.

Hai người đầu tiên là không động đậy, sau đó đều cười, tiếp tục ăn cơm.

Cơm chiều đơn giản nhưng ai cũng không có ý kiến. Sau khi ăn xong Tư Tư xoa bụng nhỏ của mình, ngồi trên sofa hỏi Tống An Hoài về chuyện công chúa nhỏ nhà họ Phương: “Cậu ơi, Lộ Lộ có em gái à?”

Tống An Hoài luôn ôn nhu với Tư Tư gật đầu, tuy rằng ôn nhu không quá rõ: “Ừm.”

Tư Tư nhíu nhíu mũi, chuyển tầm mắt về phía Mục Liên Hạ ngồi xem TV trên sofa: “Anh Mục anh có thấy em gái qua chưa?”

Mục Liên Hạ quay đầu nhìn Tư Tư, cười tủm tỉm: “Anh chưa thấy qua, em cũng muốn có em gái sao?”

Tư Tư chu môi: “Em cũng muốn em gái... Nhưng Lộ Lộ nói, bạn ấy chia một nửa em gái cho em!”

Do Tư Tư Lộ Lộ lời trẻ con không cố kỵ, Mục Liên Hạ trực tiếp cười ra tiếng: “Nhưng mà, em gái không thể chia một nửa a.”

“A...” Tư Tư đặc biệt thất vọng, “Vậy làm sao đây? Em đã đáp ứng Lộ Lộ, đến lúc đó nếu có người bắt nạt em gái em cũng phải đi đánh họ.”

Cả Tống An Hoài cũng buồn cười.

“Vậy thì chờ cậu sinh một em gái cho em chịu không?” Hần đùa Tư Tư, “Con có giúp em gái nhà cậu không nè?”

Trong phút chốc, Mục Liên Hạ sững sốt, cậu cũng không biết nói gì cho phải.

Trong nháy mắt trong lòng cậu nghĩ tới gì mà ngay cả mình cũng không rõ ràng, bên ngoài thì chỉ là hơi mím môi, nụ cười cũng không thay đổi, nếu không phải là người nhìn cậu chăm chăm, thì ai cũng nhìn không ra.

Chỉ là, cậu không chen vào nói.

Mục Liên Hạ buông mi, nhìn thời gian, khi đề tài giữa Tư Tư và Tống An Hoài chấm dứt thì đứng lên: “Vậy, tôi về trường trước.”

“Cậu hôm nay muốn về trường?” Tống An Hoài có chút kinh ngạc, hần nhìn thoáng qua đồng hồ, “Sắp tám giờ, cậu còn muốn về trường sao?”

“Ừm, ” Mục Liên Hạ không nhìn Tống An Hoài, “Tôi muốn về, có việc.”

“Vậy được rồi, ” Tống An Hoài nhíu nhíu mày, “Tôi không thể đưa cậu, chính cậu cẩn thận. Đến trường thì nhắn tin qua cho tôi.”

“Được.”

Mục Liên Hạ đáp ứng, ở cửa mang giày.

“Đúng rồi, cậu chờ một chút.” Tống An Hoài gọi lại Mục Liên Hạ chuẩn bị mở cửa. Sau khi Mục Liên Hạ quay đầu thì xoay người về phòng mình. Tư Tư ngược lại không nghĩ quá nhiều, bé ngoan ngoãn phất tay với Mục Liên Hạ: “Tạm biệt anh Mục, ngủ ngon.”

Mục Liên Hạ vẫn mặt mày nhu hòa với Tư Tư. Cậu cũng nói chúc ngủ ngon với bạn nhỏ.

Vừa chúc ngủ ngon xong thì Tống An Hoài liền tới đây, trong tay còn cầm mấy tờ tiền đỏ.

“Đã nói là mời cậu qua giúp làm việc, ” Tống An Hoài nói, “Đây là tiền lương mấy hôm nay. Cảm ơn cậu, ngày mai chủ nhật không cần cậu qua nữa.”

Mục Liên Hạ đột nhiên ngẩng đầu, chống lại đôi mắt màu tối tĩnh lặng của Tống An Hoài.

Cậu nhìn ánh mắt hần vài giây, sau đó chậm rãi kéo khóe môi.

“Được.” Cậu nói, sau đó nhận tiền trong tay đối phương.

25. Chương 25: Phần Hóa

“Liên Hạ, ngày mười một nghỉ học cậu thật sự không về nhà sao?” Vương Thiên Hậu vừa dọn đồ vừa hỏi cậu.

Mục Liên Hạ ngồi ở trên giường, học thuộc từ đơn trên cái bàn nhỏ được dựng lên. Nghe thấy Vương Thiên Hậu tựa hồ đang nói chuyện với cậu, cậu tháo tai nghe tiếng Anh: “Sao thế?”

Vương Thiên Hậu kéo khóe rường hành lý: “Sắp đến ngày mười một rồi, nghỉ học bảy ngày, kết quả nhìn cậu căn bản không chuẩn bị về nhà?”

Mục Liên Hạ khép sách lại, đẩy bàn ra, nằm ở trên giường: “Đúng vậy, tôi không về.”

“Bảy ngày đó! Bảy ngày cũng không về nhà?” Chu Tử Ngọc từ giường dưới nhô đầu ra, “Mẹ tôi nói ngày nghỉ mẹ sẽ đến đón tôi. Nghe nói đều đang đợi tôi về nhà nữa.”

“Cậu chỉ là nghe nói, cũng không hẳn là đợi cậu?” Vương Thiên Hậu đã quen đấu võ mồm với Chu Tử Ngọc.

Chu Tử Ngọc trợn trắng mắt: “Thế nào? Cậu hâm mộ? Cậu hâm mộ cũng hâm mộ không được ~ “

“Ai mà đi hâm mộ chứ!” Vương Thiên Hậu đẩy rường hành lý qua một bên, “Tôi cũng về nhà mà. Nói này Liên Hạ cậu thật sự về sao? Một mình ở ký túc xá không nhàm chán không sợ hãi à?”

Mục Liên Hạ xoay người: “Đã nói là không về rồi mà, mấy người đi chơi, tôi cũng sẽ không ở ký túc xá một mình... Vừa lúc, tôi muốn đi du lịch.”

“Du lịch?” Chu Tử Ngọc hứng thú, “Cậu chuẩn bị đi đâu du lịch? Nếu không thì đi nhà tôi đi?”

“Thôi đi, ” Mục Liên Hạ lười biếng duỗi eo, “Tôi đến nhà cậu cũng đâu có tiện, vừa rời nhà thời gian dài như vậy người nhà cậu đều nhớ cậu muốn chết. Lại nói nhà cậu gần, luôn sẽ có cơ hội đi chơi.” Nhà Chu Tử Ngọc ở ngoại thành Song Hồ, hoàn cảnh rất tốt; nhà Triệu Tài Văn ở bản địa Song Hồ; mà Vương Thiên Hậu đã xin nghỉ về nhà, nhà cậu ta xa chút, phải ngồi xe lửa cả ngày. Nhưng trong bốn người thì nhà xa nhất là Mục Liên Hạ không sai, đáng tiếc Mục Liên Hạ đã quyết tâm không cần thì sẽ không quay về nữa.

“Được rồi, ” Chu Tử Ngọc nhún nhún vai, “Vậy cậu tính đi đâu?”

Mục Liên Hạ nghĩ nghĩ, quyết định là Phần Hóa.

“Tôi đi Phần Hóa, ” Mục Liên Hạ xao định, “Tôi luôn muốn đi thành cổ ở Phần Hóa qua, cảm nhận bề dày lịch sử.”

Chu Tử Ngọc gật đầu: “Phần Hóa chơi rất vui, tôi có đi qua. Cậu muốn đi thì đừng đi mấy nơi nói là đặc biệt có tiếng, không có ý nghĩa gì cả. Đúng rồi, Phần Hóa có không ít đồ ngon!”

Trừ Triệu Tài Văn đến phòng tự học để học bài, thì ba người còn lại đều đang thảo luận.

Phần Hóa cách Song Hồ chỉ có đoạn đường đi xe ba tiếng, nhưng kiến trúc cổ xưa phong cảnh cổ xưa thì nhiều hơn Song Hồ không ít. Bầy ngày nói nhiều không nhiều nói ít cũng không ít. Mục Liên Hạ tính dành hai ngày để nghỉ ngơi cho tốt, vậy cậu còn năm ngày.

Năm ngày, nếu nói cười ngựa ngắm hoa ngắm cảnh thì cũng đã đủ, nhưng một thành phố xinh đẹp chỉ năm ngày thì có thể cảm nhận hết sao? Không. Rất nhiều người đến du lịch chỉ là nhìn thoáng qua cảm nhận chút phong cảnh, khi nói là có đi Phần Hóa qua, cũng chỉ có thể thôi.

Bởi vì gần nhà, cho nên Chu Tử Ngọc và Triệu Tài Văn đều đi Phần Hóa qua, buổi tối mấy người lú lú nói chuyện không ít, Mục Liên Hạ coi như cũng biết vài thứ.

Mục Liên Hạ không tính đi theo đoàn hay gì, một ngày trước khi nghỉ cậu đã đi quán net tra tư liệu. Sáng sớm hôm sau tiễn đám bạn cùng phòng, lấy tiền đeo balo liền xuất phát.

Mục Liên Hạ ngồi xe khách, người trên xe ngược lại không nhiều, không khí cũng không tệ. Nhưng khi ở trên xe cậu còn có chút không thể tin được, mình vậy mà đi ra ngoài.

Đời trước Mục Liên Hạ muốn du lịch các nơi trên thế giới, nhưng cậu trừ Phụ Sa thì chính là Song Hồ, trong năm năm ở Song Hồ một lần cũng chưa từng rời đi, sau khi chạt vật rời đi đến nơi khác, cũng không đi chuyển gì ở đó qua. Cậu sợ hãi.

Nhưng hiện tại, cậu thật sự quyết định xuất phát đi du lịch.

Nghĩ đến đây, cậu không khỏi cười khẽ ra tiếng. Cậu còn nhớ rõ đời trước trên internet có lưu hành một câu — “Đời người thì phải có một cuộc du lịch nói đi là đi và một lần tình yêu dùng cảm quên mình.”

Mặc kệ nói như thế nào, đời trước cậu cũng xem như có một lần tình yêu dùng cảm quên mình, đời này ngược lại là mới thật sự có cuộc du lịch nói đi là đi.

Lật ra quyển sổ nhỏ, Mục Liên Hạ viết vài chữ, lại ném về balo.

Xe khách thì không hạn chế như xe lửa. Mục Liên Hạ không xuống xe ở nhà ga, mà là sau khi có vài người chuẩn bị xuống xe thì xuống cùng họ.

Nơi này không tới nội thành, có lẽ là ở vùng ngoại thành có chút xa. Mục Liên Hạ cảm giác mình đã lâu rồi không cảm nhận được loại cảm giác tươi mát này. Cậu ở đây bước đi chậm rãi, thậm chí còn tìm cây dựa trên cây, nhắm mắt lại cảm nhận ánh mặt trời. Cho đến khi cậu thấy đói khát thì mới quyết định rời đi.

Đi theo một con đường, đi qua một lát thì Mục Liên Hạ mới nhìn thấy một tiệm cơm nhỏ không lớn. Đè cái bụng bắt đầu kháng nghị, cậu vén rèm cửa đi vào.

Tiệm nhỏ không lớn, vào trong thì trừ bàn thu ngân cũng chỉ có bốn chiếc bàn, mà bốn chiếc bàn đã có hai chiếc là có người.

Khi Mục Liên Hạ vén rèm lên, một cô gái đáng vẻ thoải mái đáng yêu liền qua cảm rèm mà cậu vén lên: “Muốn ăn gì?”

Mục Liên Hạ không có hứng với cô gái cười thoải mái kia, cậu bước nhanh lên đến một bàn không có người ngồi xuống, sau đó cười với cô gái đang nhìn cậu: “Có gì ăn vậy?”

Cô gái nhìn thấy Mục Liên Hạ như vậy cũng cảm thấy buồn cười. Cô nâng tay che miệng lại cười khẽ, đôi mắt dễ nhìn cong thành vầng trăng khuyết: “Nhà chúng tôi làm mì thịt bò ăn ngon nhất đó, có muốn một tô không?”

“Vậy lấy một tô đi, ” Mục Liên Hạ dời tầm mắt, “Thêm một chai nước.”

“Được rồi!” Cô gái đáp, sau đó đến cửa cạnh đó vén rèm lên đi vào nói cho phòng bếp.

Cậu lúc này mới nhìn người hai bàn kia. Một bàn là một người trung niên đang ăn cơm, mà một bàn khác hẳn là một nhà ba người, đứa bé có lẽ cũng chỉ lớn hơn Tư Tư đôi chút.

Nghĩ đến đây, Mục Liên Hạ lắc đầu, ép bản thân quên đi.

Sao lại... nghĩ đến họ...

Sau lần đó, cho tới hôm nay, đã hơn nửa tháng.

Nói đúng ra, là mười tám ngày.

Trong mười tám ngày này, Mục Liên Hạ và Tống An Hoài không liên hệ lấy một lần, thậm chí khi đến nhà Lý Thụy Phong cũng không gặp qua một lần. Mục Liên Hạ cảm thấy mình trước đây đúng là ngốc muốn chết, mới lại một lần nữa rơi vào trong thứ yếu ớt như tình yêu này. Theo biểu hiện của Tống An Hoài... Cậu có lý do tin tưởng, Tống An Hoài nhìn ra mình có tình cảm với hắn, hơn nữa còn thông qua hành động nói cho mình, đừng suy nghĩ chuyện không thực tế, tốt nhất là đừng gặp lại.

Như vậy cũng tốt, Mục Liên Hạ không ngừng nói với bản thân như vậy.

Dù sao, người như Tống An Hoài đến cùng vẫn là chính nhân quân tử, tuy rằng không hề liên hệ với mình, nhưng cũng chỉ có thể, chỉ thiếu một người tự cho là bạn, không hề tiếp xúc đứa Tư Tư đáng yêu kia nữa mà thôi. Uyển chuyển, mà lại kiên quyết.

Nói cho cùng, mình mới quen biết hắn không lâu, tình cảm cũng coi như không quá sâu, sớm ngày cắt đứt, cũng tốt. Nói thế nào thì trên thế giới này cũng không phải chỉ có mình hắn, nói không chừng nhanh lắm thôi rồi cậu sẽ gặp được một cô gái khiến cậu không tự chủ được mà rơi vào bể tình, sau đó kết hôn sinh con có bé con...

Nhắm mắt, Mục Liên Hạ ép bản thân buông xuống những chuyện đó cũng buông tay phần ảo tưởng không thực tế này, sau đó mũi không khỏi giật giật.

Thơm quá...

Cậu lập tức mở mắt ra, mà vừa mở mắt, nhìn thấy cô gái đang bưng cái tô lớn đi tới, trong tô tự nhiên là mì thịt bò, mùi hương đúng là thơm bay ngàn dặm.

Mục Liên Hạ trong nháy mắt liền tràn đầy chờ mong với tô mì thịt bò đó.

Sau khi đặt thịt bò ở trước mặt cậu, cô gái còn chớp mắt với cậu: “Ăn ngon nhé.”

Gật gật đầu, Mục Liên Hạ có chút gấp gáp cầm một đôi đũa, chuẩn bị xuống tay.

Mì thịt bò mùi hương nồng đậm, mì nằm trong canh trong veo, bên trên tô điểm chút màu xanh của hành thái rau thơm, còn có mấy miếng thịt bò lớn phân lượng đầy đủ, cả tô mì tỏa ra mùi hương khó có thể nói hết. Mục Liên Hạ gấp lên liền trực tiếp đưa vào miệng, cũng không lo nóng, may mà tuy rằng còn đang tỏa ra hơi nóng, nhưng không nóng như trong tưởng tượng.

Mì ngon lành, canh mỹ vị. Mục Liên Hạ cảm thấy đây là bữa ăn ngon nhất của mình sau khi sống lại. Hương vị này... Đúng là rất tuyệt!

Một tô mì phân lượng đầy đủ bị Mục Liên Hạ ăn sạch. Khi đặt tô xuống Mục Liên Hạ quả thực cũng ăn no. Cậu xoa xoa bụng, thở dài một hơi.

Cô gái đứng sau bàn thu ngân. Nhìn thấy Mục Liên Hạ ăn xong, không khỏi cười khê mở miệng: “Ăn ngon chứ ~ “

Mục Liên Hạ bị hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút, phát hiện giờ ở đây chỉ còn lại có mình, mới đưa ánh mắt lên người cô gái kia, trả lời cô: “Ăn ngon.”

“Này, Mục Liên Hạ, cậu có phải hoàn toàn không nhớ rõ tôi hay không?” Cô gái chống cằm, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ.

26. Chương 26: Tình Cờ Gặp Nhau

Cô gái vừa nói vậy, Mục Liên Hạ quả thực ngây dại.

“Khoan đã, sao cô lại biết tên tôi? Tôi... quen cô à?”

Nhìn thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của Mục Liên Hạ, cô gái lại cười. Cô lắc lắc đầu: “Tôi là bạn học của cậu đó! Chúng ta học cùng lớp tiếng Anh!”

Ở đại học tiếng Anh là môn bắt buộc, hơn nữa cũng không phải là môn bắt buộc của một lớp hai lớp. Mà ngay cả nguyên phòng ký túc xá ở Khanh Hoàn cũng học lớp tiếng Anh. Lại nói tiếp lớp tiếng Anh là lớp duy nhất mà Mục Liên Hạ học với bạn cùng phòng, cậu và Vương Thiên Hậu chung một lớp.

Nhưng cũng bởi vậy, người cậu quen biết trong lớp tiếng Anh... Trừ Vương Thiên Hậu cũng chỉ có mấy bạn học lớp Luật và lớp trưởng. Cho nên nói... cậu thật sự đúng là một chút cũng không có ấn tượng với cô gái này.

Có lẽ nhìn ra Mục Liên Hạ thật sự không có ấn tượng với cô, cô gái lộ ra vẻ mặt thất vọng, sau đó rất nhanh liền điều chỉnh tốt, vươn tay với Mục Liên Hạ: “Tôi là Tôn Thiến Thiến, cậu lần này phải nhớ kỹ đó.”

Mục Liên Hạ cười xin lỗi với Tôn Thiến Thiến: “Là tôi sai, tự nhiên sẽ không thể nữa. Tôi là Mục Liên Hạ.”

Sau khi biết Tôn Thiến Thiến là bạn học thì Mục Liên Hạ ngược lại càng thêm xấu hổ. Có lẽ nhìn ra Mục Liên Hạ có chút xấu hổ, Tôn Thiến Thiến làm một cô gái hiểu ý người đành phải chỉ đường cho Mục Liên Hạ, rồi nhìn theo Mục Liên Hạ rời đi.

Sau khi ngồi trên xe buýt, Mục Liên Hạ nhẹ nhàng thở ra. Cậu cứ có cảm giác Tôn Thiến Thiến khiến cậu có chút không quá thích ứng... không được tự nhiên.

Bởi vì sợ ngày nghỉ không tìm được chỗ ở thích hợp, Mục Liên Hạ từ sớm đã gọi điện thoại đặt phòng. Lúc này du lịch bụi và quán trọ thanh niên vừa mới phát triển, Mục Liên Hạ cũng tìm được nơi ở, cậu tìm một quán trọ thanh niên.

Quán trọ tên là Thanh Vận này không ở nơi có thể nhìn là thấy, ngược lại là ở trong một hẻm nhỏ. Trước đây khi liên hệ đã lấy địa chỉ, Mục Liên Hạ dựa theo chỉ dẫn đổi xe, vừa đi vừa đối chiếu địa chỉ trong tay, sau đó dừng lại trước một căn nhà nhìn cũng rất là sáng sủa — tuy rằng ở đây thật sự có chút lách.

Làm một người đi du lịch bụi còn có chút ngượng ngùng, Mục Liên Hạ ngược lại cũng không hi vọng quá nhiều vào quán trọ đó, nhưng trên thực tế lẽ quán đó ngoài dự kiến của cậu, sạch sẽ ngăn nắp hướng sáng cũng tốt. Sau khi Mục Liên Hạ vô cùng vui vẻ đi đăng ký, đổi một cái balo nhỏ để đi “tìm bảo vật”.

Hôm nay là ngày đầu tiên, Mục Liên Hạ đã lên kế hoạch đơn giản cho năm ngày, trừ ngày đầu tiên và ngày thứ năm, ngày thứ hai đi thăm mấy nơi khá nổi tiếng, ngày thứ ba đi nghiên cứu hẻm nhỏ, ngày thứ tư thì đi chỗ khác xem, ngày thứ năm thì mua đồ... Cái loại kế hoạch không có ý nghĩa xây dựng gì cả.

Bây giờ còn là ngày đầu, bởi vì phí thời gian khá nhiều, đăng ký quán trọ xong đã là ba giờ chiều. Cho nên Mục Liên Hạ không tính đi đâu xa, chỉ là đi nhìn nơi nơi.

Phần Hóa là một thành phố rất cổ xưa, còn từng là kinh thành của một triều đại trong lịch sử, hơn nữa cũng là nơi được bảo tồn khá tốt. Lúc trước khi xây dựng cũng được suy xét qua, cho nên chú trọng bắt đầu xây dựng từ ngoại ô, cho nên Song Hồ hiện đại hóa hơn Phần Hóa nhiều.

Đi vào Phần Hóa, liền có một loại cảm giác lịch sử, đó là một loại cảm giác không nói nên lời, cũng chỉ có khi bước vào đây mới có thể cảm nhận được.

Mục Liên Hạ không có mục tiêu gì, chỉ là tính đi loanh quanh đây đó. Thời tiết rất tốt, cậu dùng bước chân đo đạc thành phố này, cười nhìn hẻm nhỏ được xây bằng các tầng đá.

Thì ra là thật, chỉ có khi bước ra ngoài, mới có thể cảm nhận được cái hoài niệm chỉ thuộc về nơi ấy.

Lúc này Mục Liên Hạ cảm thấy rất vui sướng, cảm giác những chuyện làm cậu phức tạp đã lâu kia cũng chẳng là gì cả. Ngẫm lại cũng phải, chỉ có ý chí rộng rãi, mới không tính toán chi ly mấy chuyện nhỏ bé đó.

Nói đến còn có chút tiếc nuối, loại hình di động lúc này đúng là đáng thương, mà máy ảnh tạm thời còn là một vật phẩm xa xỉ xem như không quá thực dụng với Mục Liên Hạ, nên cũng không có.

Những điều này, chỉ có thể lưu lại trong kí ức.

Cơm chiều ăn trong một tiệm nhỏ bên đường. Tuy rằng tiệm không lớn, nhưng nhìn cái mức độ náo nhiệt kia Mục Liên Hạ cảm thấy hoàn toàn sẽ không bởi vì thời gian chờ đợi mà thấy khó chịu. Đây là một quán lẩu, thời tiết ngày 1 tháng 10 đã se lạnh, ăn lẩu cũng là một sự lựa chọn không tệ. Mục Liên Hạ bài một trận đội, sau đó ngoài ý muốn phát hiện phần một người, ăn đến vui vẻ thỏa mãn.

Cây luôn luôn, là một người rất dễ dàng thỏa mãn.

Trở về Thanh Vân lữ quán, chào hỏi ông chủ trẻ tuổi liên về phòng mình. Phòng này cũng là phòng bốn người, nhưng cái quán trọ tiện nghi ở lần trước kia thì không thể so bằng. Giường ngủ ở đây có treo màn, bảo vệ * trên trình độ nhất định; ga giường chăn đệm đều có vẻ sạch sẽ ngăn nắp, mang theo mùi thơm bột giặt và mùi của ánh mặt trời. Mục Liên Hạ cảm thấy lần sau nếu có cơ hội đến đây nữa thì cậu vẫn sẽ ở nơi này.

Trong phòng trừ cậu ra còn có một người, nhưng đối phương sớm đã kéo màn, vừa nhìn thì chính là người từ chối nói chuyện. Mục Liên Hạ cũng không muốn kết bạn với ai, sau khi dọn dẹp một chút thì cũng kéo màn ngủ.

Một đêm ngủ ngon, buổi sáng thức dậy còn có chút hưng phấn khó có thể nói hết.

Gửi ba lô cho ông chủ, Mục Liên Hạ đeo một cái túi nhỏ rồi bước lên hành trình.

Lúc trước đã tính là hôm nay đi hoàng thành triều đại xem, Mục Liên Hạ cũng có hỏi đường với ông chủ, lúc thật sự choáng váng thì hỏi thêm vài người, rất nhanh liền tìm đến nơi. Làm cảnh điểm, bên này sớm đã có phục vụ đầy đủ, Mục Liên Hạ đưa tiền, cùng mấy người và một hướng dẫn viên du lịch vào trong hoàng thành xem.

Tuy rằng đã qua hơn trăm năm, nhưng nơi này vẫn còn khá tốt, là một loại tươi đẹp của thời gian được ngừng lại.

Hướng dẫn viên du lịch tiếng nói rất tốt đang kể mấy câu chuyện, Mục Liên Hạ khi đang nghiêm túc nghe thì lại ngẩn người.

Cậu hình như thấy được người quen, nhưng chỉ chớp mắt lại không thấy đâu.

Có lẽ là cậu nhìn lầm, không thể suy nghĩ nữa, Mục Liên Hạ nói với bản thân như vậy, ảo giác mà thôi.

Thời gian một buổi sáng đã dạo hoàng thành cũng gần xong rồi, nghe lịch sử dã sử và truyền thuyết, Mục Liên Hạ vừa thấy choáng vừa thấy thỏa mãn. Cậu tạm biệt hướng dẫn viên du lịch, sau đó dựa theo hướng dẫn của hướng dẫn viên du lịch mà đến chỗ bán đồ kỷ niệm —— cậu biết đồ ở đây mắc, nhưng đi chỗ khác cậu cũng không quen, đi xem cũng tốt.

Nhưng cậu sao cũng không nghĩ đến, sẽ gặp được Tống An Hoài và Tư Tư ở đây.

Lúc ấy cậu vừa mới cầm lấy một tấm bưu thiếp lật xem, sau đó, đùi bị đột kích. Anh bạn nhỏ ôm chặt đùi cậu, sau đó ngưỡng cổ cười rạo rờ với cậu: “Anh Mục!”

“Tư Tư?” Mục Liên Hạ không dám tin trừng mắt nhìn, sau đó ngẩng đầu nhìn thấy Tống An Hoài theo sau Tư Tư, “Tống An Hoài?”

Đối phương gật gật đầu, cười với cậu.

Tống An Hoài đeo hai cái ba lô, trên thắt lưng cũng đeo túi, mặc đồ thể thao tiện cho việc vận động, Tư Tư mặc cùng kiểu dáng tựa như đồ cha con.

“Thật tình cờ, ” Mục Liên Hạ nở nụ cười, một chút cũng nhìn không ra có gì không ổn, “Hai người cũng đến đây du lịch?”

Tư Tư mở hai mắt to, mắt đầy hưng phấn: “Đúng đó đúng đó, anh Mục cũng tới sao không nói em biết?!”

Mục Liên Hạ cúi đầu sờ xoa đỉnh đầu mềm mại của bé con, không thêm chú ý Tống An Hoài: “Anh không nghĩ tới Tư Tư cũng đến Phần Hóa chơi.”

“Cậu nói Phần Hóa chơi rất vui, ” Tư Tư bán Tống An Hoài, “Thật ra em không muốn đến.”

Mục Liên Hạ ừ một tiếng: “VẬY em thấy chơi có vui không?”

“Chơi vui ~” Tư Tư cười tủm tỉm, “Anh Mục ơi anh ăn cơm chưa? Mình đi ăn cơm đi!”

Mục Liên Hạ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tống An Hoài, lại không nhìn ra bất kì điều gì từ trên mặt đối phương.

“Không được, ” Mục Liên Hạ lắc đầu, “Hai người đi đi, anh còn muốn đi làm việc khác.”

Tư Tư có chút thất vọng, nhưng vẫn buông lỏng tay: “Được rồi, vậy anh Mục trở về tìm em chơi được không?”

Mục Liên Hạ không nhìn Tống An Hoài nữa, chỉ là cúi đầu nhìn Tư Tư: “Nếu có cơ hội, đương nhiên là được.”

“Liên Hạ, ” Tống An Hoài rút cuộc cũng mở miệng, “Ngày mai có thời gian không? Đi cùng đi?”

Không đợi Mục Liên Hạ đáp lời, ông chủ bên kia rút cuộc cũng không còn kiên nhẫn: “Mấy người nói chuyện xong chưa? Chàng trai bưu thiếp trong tay cậu có muốn mua không vậy?”

Mục Liên Hạ sững sốt, lúc này mới trả tiền: “Muốn. Tôi lấy thêm cái đó, cảm ơn.”

Cậu vừa chỉ, một bàn tay cầm bưu thiếp kia đưa tới trước mắt cậu.

27. Chương 27: Hiểu Biết

Mục Liên Hạ ngây ra tiếp nhận bưu thiếp Tống An Hoài đưa qua, trong lòng thì có chút tức giận nói không rõ.

Hắn đây là đang lấy lòng... Không sai đi?

Nhưng mà, hắn đặt mình ở đâu? Muốn không để ý tới liên không có tin tức, muốn liên hệ liên lấy lòng?

Trên mặt Mục Liên Hạ vốn mang theo tươi cười liền lạnh xuống. Cậu cầm bưu thiếp siết chặt, nhận tiền lẻ ông chủ đưa, chen người ra sải bước rời khỏi cái cửa hàng bán đồ kỷ niệm kia.

Tư Tư lúc này đã được cậu dắt tay, không quá hiểu người và chuyện mà bé nhìn thấy. Cậu và anh Mục... đang cãi nhau sao? Còn nghiêm trọng hơn Lộ Lộ ăn vụng chocolate của bé à? Lần đó bé ba ngày cũng không thèm để ý bạn ấy.

Tư Tư có chút thiên mã hành không nghĩ, vừa cùng Tống An Hoài đi ra ngoài vừa giật giật tay áo cậu bé: “Cậu ơi cậu với anh Mục đang cãi nhau hả? Người nào sai thì người đó phải xin lỗi đó.”

Tống An Hoài nắm tay Tư Tư, nhỏ giọng nói chuyện với bé: “Cậu không cãi nhau với anh ấy, là anh không để ý tới cậu.”

“Cậu chắc chắn làm sai chuyện gì đó thì anh mới không để ý tới cậu, giống con lần trước vậy, ” Tư Tư cứ như ông cụ non, còn gật gật đầu, “Con lần trước không để ý tới Lộ Lộ chính là vì bạn ấy ăn chocolate của con còn không nói cho con biết!”

Hồ hấp của Tống An Hoài bị ngừng lại.

... Cục cưng à, đây rõ ràng không giống...

Kỳ thật Tống An Hoài cũng có chút không rõ. Rõ ràng lúc trước vẫn còn tốt, vì sao sau khi kết thúc công việc bảo mẫu liền không để ý hắn nữa? Hắn đã làm gì? Vì sao không nói rõ?

Tống An Hoài cũng không hiểu sao nữa.

Ngày đó Mục Liên Hạ khi đi rõ ràng có chút không vui, Tống An Hoài vốn tính dè dặt tính tình không hiểu sao của Mục Liên Hạ nguôi giận rồi lại liên hệ, kết quả bận rộn với một hợp đồng rồi quên, chờ khi nhớ lại... Hắn không tìm thấy lý do thích hợp.

Hắn vốn còn đang suy nghĩ làm sao để liên hệ với Mục Liên Hạ nữa, nhưng không nghĩ tới hai người lại gặp nhau ở Phần Hóa.

Nhớ đến mấy lần họ gặp nhau kia... Có phải thật sự xem như duyên phận trời ban hay không? Tống An Hoài cũng có chút chạy thần. Dù sao... Hắn cũng là lần đầu tiên, thích một người.

Cho nên mới nói, nói chuyện là rất quan trọng. Mục Liên Hạ bởi vì quá khứ nên nhạy cảm, mà Tống An Hoài lại chưa bao giờ biết nên làm gì.

Sau khi chờ Tống An Hoài mang theo Tư Tư thoát khỏi dòng người, đã không còn nhìn thấy hình bóng của Mục Liên Hạ.

“Anh Mục đi đâu rồi, ” Tư Tư có chút thất vọng, “Cậu ơi mình làm sao đây?”

Tống An Hoài từ trong túi lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán Tư Tư: “Không có gì, mình đi ăn cơm trước đi, con cũng đã đói bụng.”

Tuy rằng nói không bởi vì Tống An Hoài khiến mình mất đi suy nghĩ đi du lịch, nhưng thật sự Mục Liên Hạ không còn tâm tình gì để đi chơi nữa.

Cậu cho rằng mình và Tống An Hoài cùng xuất hiện đã dừng ở đây, sau này gặp mặt cũng chỉ là có quen biết, chỉ cần cho cậu chút thời gian để cậu sửa lại tâm tình của mình là được. Nhưng mà, họ lại gặp nhau.

Mục Liên Hạ không tin số mệnh, chẳng sợ là cậu sống lại. Bởi vì nếu tin vào vận mệnh, vậy thì chuyện đời trước sẽ không thể thay đổi. Nhưng biến hóa đã xảy ra, vậy vận mệnh tự nhiên cũng không phải là thứ gì không bao giờ thay đổi. Chỉ là, ngẫm lại mấy lần gặp Tống An Hoài... Mục Liên Hạ im lặng.

Nhưng dù có thế nào, cậu không muốn bị bao vây nữa. Trút tất cả vào một người, là không đúng; mà muốn tin tưởng một người nữa, cũng chẳng phải dễ. Mục Liên Hạ giờ đây cảm thấy rất phức tạp. Cậu luôn là một người cảm tính, cũng chưa bao giờ là một người quyết đoán. Tuy rằng sống lại đã thay đổi cậu rất nhiều, nhưng có một số việc cũng không phải một lần là hết.

Tình cảm, cũng chưa bao giờ nói dứt là dứt. Đời trước cậu dùng một năm để quên đi người kia, lần này dưới tình huống đối phương còn chưa làm gì, thì không có khả năng nói không thích là không thích, nói phiền chán là phiền chán.

Mục Liên Hạ ở trên giường xoay người, tức giận đập ván giường.

Mục Liên Hạ ơi là Mục Liên Hạ, cậu nói với bản thân ở đáy lòng, đã ngã một lần rồi, mà sao mày vẫn ngốc như vậy chứ...

Nhưng Mục Liên Hạ có sao cũng không nghĩ tới, sáng sớm hôm sau cậu nhận được tin nhắn của Tống An Hoài.

Tuy rằng lúc trước đã tính cứ vậy mà tạm biệt, nhưng cậu còn chưa khác người đến mức muốn cắt đứt tất cả phương thức liên hệ. Cho nên bây giờ cậu nhìn cái tên và tin nhắn trên di động, có một loại cảm giác không chân thật.

Hôm qua... xem như là tan rã trong không vui đi? Vì sao hắn vẫn nhắn tin cho cậu cứ như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra?!

Bởi vì hôm qua ngủ sớm, cho nên sáng hôm nay thức dậy cũng sớm. Khi Mục Liên Hạ cảm di động ngân người, điện thoại reng. Gần như khi tiếng chuông vang lên, Mục Liên Hạ nhận điện thoại.

“A lô?”

“Liên Hạ.” Thanh âm đầu kia điện thoại vẫn trầm ổn dễ nghe như trước.

“Ngài Tổng, ” Mục Liên Hạ theo bản năng gọi một tiếng, “Có chuyện gì sao?”

Bên kia im lặng một lát mới tiếp tục mở miệng: “Cậu vừa gọi tôi là gì?”

Mục Liên Hạ lúc này mới phản ứng lại, cậu gọi ngài Tổng. Lúc trước khi cậu ở cùng Tổng An Hoài rất ít khi gọi đối phương, mà khi cần, cậu cũng trực tiếp gọi tên đối phương. Cậu gọi “ngài Tổng” này hoàn toàn là theo bản năng, bởi vì trước đây, cậu gọi người như vậy, đều gọi là ngài.

Tổng An Hoài không để ý Mục Liên Hạ im lặng, mà là tiếp tục nói chuyện: “Vì sao đột nhiên lại gọi kỳ lạ như vậy? Gọi tên tôi được rồi.” Trong lời hắt hủi có nghi vấn, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh.

Mục Liên Hạ lại không biết nói gì, chỉ ừ một tiếng.

Cuộc điện thoại này hết sức xấu hổ, hai bên đều im lặng. Tựa hồ qua đã lâu, Mục Liên Hạ nhin không được trước. Cậu ho nhẹ một tiếng: “Vậy thì Tổng An Hoài, nếu không có việc gì... Tôi cúp trước?”

“Cậu có thấy tin nhắn của tôi không?” Tổng An Hoài hoàn toàn không như không có việc gì.

“Ách... Thấy được...” Mục Liên Hạ có chút chần chờ.

“Vậy thì tốt, lát gặp ở đó.” Tổng An Hoài quyết định, sau đó cúp điện thoại. Để lại một mình Mục Liên Hạ ngẩn ngơ cầm di động, ngốc.

Mọi chuyện phát triển... hình như không phải nên vậy đi!

Cậu cau mày, cảm thấy hết sức không hiểu. Đã nói không qua lại nữa mà? Tổng An Hoài đến cùng coi cậu là gì?! Nhưng mà... theo hiểu biết của cậu với Tổng An Hoài, hẳn không phải người nhảm chán như vậy à? Mục Liên Hạ cảm thấy mình nhìn người dù có nhìn nhầm, cũng sẽ không đến mức kết quả hoàn toàn khác nhau đến thế.

Vậy cứ đi xem sao, nhìn xem trong hồ lô của hắn đến cùng là bán thuốc gì.

Cuộc du lịch lại lần nữa biến thành ba người, như lần đó ở công viên vui chơi vậy. Tư Tư ở đằng trước vô cùng hưng phấn, Mục Liên Hạ tính tình trẻ con cũng chơi cùng, Tổng An Hoài im lặng theo sau, xoay đầu liền có thể thấy.

Cơm trưa cũng ăn chung, ăn món bình dân khá đặc sắc ở Phần Hóa. Ngày 1 tháng 10 nhiều người bên ngoài đến chơi, xếp một hàng dài mới tới. Chờ khi thức ăn được bưng lên Mục Liên Hạ quả thực cảm thấy tựa như được cứu rỗi, thật sự đói lắm. Tư Tư ngược lại không quá đói, vì lúc này khiêu đói đã ăn chút bánh quy.

Hương vị món ăn bình dân này rất không tệ, ba người đều nghiêm túc ăn cơm, trong quán nhỏ ồn ào lại có sự thanh tĩnh của riêng mình.

Khi Mục Liên Hạ buông đũa, Tổng An Hoài đã buông đũa. Cậu nhìn Tư Tư còn đang nghiêm túc ăn cơm, uống một ngụm nước.

Vào lúc này, Tổng An Hoài mở miệng: “Cậu vì sao lại giận?”

Cái gì?

Mục Liên Hạ có chút mê mang ngẩng đầu nhìn Tổng An Hoài.

“Ngày đó, cậu giận, hôm qua cậu cũng giận, ” Tổng An Hoài vẫn là cái bộ dáng trước đây, tuy rằng có vẻ thanh lãnh, nhưng không hiểu sao lại thấy chân thật, “Cậu vì sao lại giận?”

Mục Liên Hạ cảm thấy cậu có chút nghe không hiểu lời hắn nói.

Hít sâu một hơi, Mục Liên Hạ lắc đầu: “Tôi không giận.”

Tổng An Hoài nhắm mi: “Cậu giận, tôi nhìn ra được. Nhưng tôi không biết vì sao.”

“...” Mục Liên Hạ nhìn cái bộ dáng dù có đánh vỡ nồi lẩu cũng hỏi đến cùng của Tống An Hoài, không lời đối đáp.

Hắn là tới thật sự sao?

“Anh... ngày đó bảo tôi đi, ” Mục Liên Hạ hơi mím môi, cậu thật sự giận hắn, “Còn dùng tiền đuổi tôi.”

Cậu nói.

Kỳ thật cậu thấy mình không nên nói, nhưng vẫn nói ra miệng.

Cũng phải, nói ra, có lẽ có thể giải quyết khúc mắc này đi.

“Tiền là tiền lương cho cậu, lúc trước đã nói qua rồi mà, ” Tống An Hoài càng thêm khó hiểu, “Tôi vừa lúc không có việc gì, chủ nhật cho cậu nghỉ ngơi, dù sao huấn luyện quân sự rất mệt, tốn nhiều sức, khoảng thời gian này còn làm phiền cậu.”

... Hắn nói rất có đạo lý chẳng lẽ là mình sai rồi sao?

28. Chương 28: Nếu

Mục Liên Hạ bỗng nhiên cảm thấy hình như mình sai rồi.

Dù sao nếu đối phương nói là thật, vậy suy nghĩ lúc trước cũng chỉ là hiểu lầm... Mục Liên Hạ đỏ mặt.

Nhưng nếu nói Tống An Hoài không phải nói thật... Dáng vẻ của hắn căn bản không giống như đang nói dối, huống chi, Mục Liên Hạ có gì để người ta lừa cậu à? Tuy rằng cụ thể mà nói cậu cũng không biết Tống An Hoài đến cùng đang làm gì, công ty của hắn cậu cũng không biết tên, nhưng thấy thế nào cũng không giống như thiếu thốn gì cả; mà bản thân Mục Liên Hạ? Một sinh viên nghèo, cái gì cũng không có, có gì đáng để người khác làm gì?

Mục Liên Hạ nhếch nhếch khóe miệng như tự giễu, cúi đầu không nói chuyện.

“Cho nên cậu vì sao lại giận?” Nhưng không có được đáp án Tống An Hoài quả thực hỏi riết không tha, “Tôi không rõ vì sao cậu lại giận, ngày đó cũng vậy, hôm qua cũng vậy.”

Thôi, thôi.

Mục Liên Hạ nâng tay nhéo nhéo lỗ tai có chút nóng lên. “Là vấn đề của tôi, không có chuyện gì.”

Có lẽ là nhìn ra Mục Liên Hạ sẽ không nói gì thêm, hơn nữa tựa hồ có chút xấu hổ, Tống An Hoài cũng không tiếp tục hỏi nữa. Vừa lúc Tư Tư ợ hơi, Tống An Hoài đưa cho Tư Tư một tờ giấy để bé lau miệng, sau đó chuẩn bị rời đi.

Ban đầu Mục Liên Hạ tính chiều hôm nay đi dạo bảo tàng lịch sử Phần Hóa, nhưng tất cả hành trình hôm nay đều lộn xộn cả rồi, cậu cũng không muốn theo kế hoạch của mình nữa. Hiện tại quả nhiên là phải thừa nhận —— kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Cuối cùng buổi chiều mấy người đi chỗ dân cư, đi bộ cũng không có mục đích gì, nhưng không khí rất tốt, đi bộ cũng có một loại cảm giác khác, khá vui vẻ.

Tư Tư một tay kéo tay áo Mục Liên Hạ, một tay kéo dây lưng túi của Tống An Hoài, nhảy nhót bước đi, sau đó như chợt nghĩ đến điều gì, ngửa đầu nhìn Mục Liên Hạ: “Anh Mục buổi tối anh nghỉ ngơi ở đâu vậy?”

Mục Liên Hạ có kiên nhẫn không nói được với Tư Tư: “Sao thế?”

“Buổi tối em muốn chơi với anh, ” Tư Tư chu môi, “Em nhớ anh lắm.”

Mục Liên Hạ xoa cái móng thịt nho nhỏ của bé, không nói chuyện.

Buổi chiều này cậu gần như không nói chuyện với Tống An Hoài qua. Không phải cậu khác người, mà là thật sự xấu hổ.

Nếu nói hành vi của Tống An Hoài lúc trước là cậu suy nghĩ nhiều cũng không phải ý của đối phương... vậy khoảng thời gian này cậu đang rối rắm cái gì?

Nhưng mặc kệ nói như thế nào... Đối phương cũng có suy nghĩ cưới vợ sinh con, thứ tình cảm này, sẽ bị cắt đứt là chuyện dễ xảy ra nhất. Huống chi họ coi như là người của hai thế giới, Mục Liên Hạ đến bây giờ cũng không biết chuyện về Tống An Hoài, vì sao Tư Tư ở chỗ hắn, mẹ của Tư Tư... Cậu đều không biết.

Mục Liên Hạ vất vả xây dựng tâm lý cho mình, kết quả bị một câu của Tống An Hoài dọa muốn chết: “Cậu nghĩ ngơi ở đâu? Nếu tiện thì chúng tôi cũng qua.”

Khoan đã! Đây là có ý gì?

Tư Tư ngược lại rất vui, bé thật sự rất thích Mục Liên Hạ: “Anh Mục ơi buổi tối mình chơi chung đi!”

Mục Liên Hạ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tống An Hoài: “Anh... muốn qua tìm tôi?”

“Tôi lái xe, ” Tống An Hoài ừ một tiếng, “Nếu gặp, đi cùng thì tiện hơn nhiều.”

Mục Liên Hạ có chút hoảng hốt à một tiếng, tiếng từ chối ở bên miệng nói không nên lời.

Cậu dù sao... vẫn có chút lưu luyến.

Tuy rằng, sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa.

Lần này đi du lịch, không thể nói rõ là thành công hay là thất bại.

Mục Liên Hạ dựa đầu trên cửa kính xe, một tay đặt trên bụng Tư Tư đang nằm ngửa trên chân cậu.

Cậu lần này nói là đi du lịch, một mình đến Phần Hóa, sau đó cùng Tư Tư Tống An Hoài về Song Hồ.

... Hoàn toàn ngoài ý muốn.

Tống An Hoài là người nói được thì làm được, ngày đó nói muốn đi cùng Mục Liên Hạ, liền thật sự đưa Mục Liên Hạ đến quán trọ mà cậu ở rồi lấy đồ đi.

Sau đó hai ngày cùng nhau đi chơi. Tuy Mục Liên Hạ có đôi khi sẽ nghĩ chút không đúng, nhưng nhìn Tống An Hoài gì cũng nhìn không ra, Mục Liên Hạ cũng liền tiêu tan. Mặc kệ nói như thế nào, Tống An Hoài cũng là bạn tốt.

Sau đó, ngày 5 tháng 10, Mục Liên Hạ và Tống An Hoài lái xe trở về.

Đi xe hơn ba tiếng, đến Song Hồ cũng chỉ mới hơn mười một giờ.

Tống An Hoài nhìn đồng hồ, sau đó thông qua kính xe mà nhìn Mục Liên Hạ: “Cùng ăn một bữa cơm?”

Bị câu hỏi này triệu hồi từ trong ngăn người trở về, cậu gật gật đầu: “Được.”

Tư Tư trước khi dừng xe thì cũng đã tỉnh. Lúc này còn có chút mơ màng, đang ngán người, thường thường nâng tay dụi dụi mắt. Mục Liên Hạ từ trong cái túi Tống An Hoài đưa cho cậu lấy ra khăn ướt lau mặt cho Tư Tư: “Bé lười tỉnh dậy nào.”

“Em không phải bé lười, ” Tư Tư bĩu môi phản bác, “Em rất chăm chỉ!”

“Được rồi bé chăm chỉ, ” Mục Liên Hạ ôm Tư Tư từ trong xe ra, “Chúng ta đi ăn cơm.”

Xe dừng ở cửa một tiệm vịt nướng, Mục Liên Hạ và Tư Tư xuống xe trước, Tống An Hoài đi đỗ xe.

Tư Tư có lẽ có tới qua vài lần, nhìn thấy bảng hiệu tiệm vịt nướng thì rất vui vẻ: “Em thích ăn cái này.”

“Em thích ăn vịt nướng hơn hay là cơm anh Mục nấu hơn?” Mục Liên Hạ đùa bé.

Tư Tư có tí rối rắm: “... Anh Mục nấu ăn ngon... Nhưng vịt nướng cũng ăn ngon nữa...”

Mục Liên Hạ cảm thấy đùa trẻ con thật sự chơi rất vui.

Chọn một chỗ ngồi xuống, vừa ngồi xuống thì Tống An Hoài liền tiến vào.

Thời tiết tháng 10 đã chuyển lạnh. Mục Liên Hạ mặc quần đùi và áo màu xanh nhạt, Tống An Hoài và Mục Liên Hạ không khác nhau lắm, chỉ là áo sơmi màu lam nhạt thôi, mà Tư Tư thì mặc đồ kiểu dáng cha con, ba người đi cùng tựa như một nhà ba người.

Cái dạng này, Mục Liên Hạ đã từng mơ qua. Cậu luôn dễ dàng thỏa mãn, cũng không tham lam. Từ đầu đến cuối, chỉ muốn một phần tình cảm thuộc về mình, một ngôi nhà thuộc về mình.

Đời trước cậu tuy quen biết Lô Quảng Hằng, nhưng mấy năm sống chung cậu lấy lý do họ còn có thể bước tiếp nữa, cứ như vậy mà ảo tưởng. Cậu, người cậu thích, đứa bé mà họ cùng nuôi lớn.

Mục Liên Hạ nháy mắt ngăn người, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại. Lúc này Tống An Hoài đã đưa menu tới trước cậu: “Đã nói là phải mời cậu ăn cơm, lần này tính hết đi.”

Mục Liên Hạ cũng không giả mồm nữa, nhận menu. Khi cậu mở menu thì Tư Tư liền chui qua, cùng Mục Liên Hạ xem menu.

Ba người, trong đó còn có một bạn nhỏ, đều không phải là người lãng phí, trừ vịt nướng thì cũng chỉ chọn thêm hai món. Một món là đậu hũ thiên diệp mà Mục Liên Hạ rất thích, một món khác là Tư Tư chọn, bé lải nhải muốn ăn sườn chua ngọt. Về phần Tống An Hoài? Mục Liên Hạ trả lại menu, không lo đến hần.

Lúc đang chờ đồ ăn lên, Mục Liên Hạ nhận máy ảnh Tống An Hoài đưa qua, xem hình bên trong.

Đây cũng coi như kinh ngạc vui mừng ngoài ý muốn, bởi vì tuy rằng Mục Liên Hạ không có máy ảnh, nhưng Tống An Hoài lại có! Dù sao Tống An Hoài vốn tính đưa Tư Tư đi chơi.

Tống An Hoài mang theo máy ảnh kỹ thuật số, lúc này còn là một loại xài rất tốt. Mục Liên Hạ nhận máy ảnh liền cùng Tư Tư nhẩn xem hình bên trong. Mấy ngày trước đều ở trong tay Tống An Hoài, Mục Liên Hạ cũng không thấy được hiệu quả ảnh chụp.

Chờ khi xem mấy bức hình đó thì Mục Liên Hạ có chút kinh ngạc vui mừng. Có vẻ như, kỹ thuật chụp hình của Tống An Hoài rất không tệ...

Thật sự không tệ, bởi vì rất nhiều thời điểm đều là đang chơi, mà Tư Tư chủ yếu chơi với Mục Liên Hạ, cho nên Tống An Hoài theo sau chụp ảnh, có mấy tấm hình đặc biệt dễ nhìn. Hơn nữa... Tuy rằng nhân vật chính phần lớn đều là Tư Tư, nhưng lại có mấy tấm thuộc về cậu. Cậu nhắm chặt mắt, bức hình cuối cùng dừng lại ở tấm ảnh nhờ người khác chụp giùm kia. (là hình chụp ba người đó)

Khi đó đồ của họ đều đặt ở bên cạnh, Tống An Hoài ôm Tư Tư, mà Tư Tư một tay vòng qua cổ của cậu bé, một tay còn thì vòng trên cổ Mục Liên Hạ, nửa người đều dựa trên người Mục Liên Hạ, khung cảnh là bên một dòng sông ở Phần Hóa, yên tĩnh mà lại ôn hòa.

Tống An Hoài cao hơn Mục Liên Hạ một nửa, kết cấu cả bức hình ấm áp mà lại hài hòa, đầu ngón tay Mục Liên Hạ không khỏi vượt phẳng gương mặt mình trên bức ảnh.

Khi cậu có chút hoảng hốt, cậu lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc mà xa lạ: “Em sao lại muốn ăn cái này? Không ngại đầy mỡ à?”

Mục Liên Hạ thiếu chút nữa liền không cầm được máy ảnh trong tay nữa.

Giọng nói này, cậu không thể quên được.

—— Lô, Quảng, Hằng.

29. Chương 29: Qua Lại

Mục Liên Hạ còn nhớ rõ lần đầu tiên khi cậu nhìn thấy Lô Quảng Hằng.

Khi đó cậu gần như đã muốn nhận mệnh.

Lúc đó cậu đã bị ép “tiếp khách”. Ngụy Nham trước đó đã xé rách mặt, cậu cũng bị đánh đến sợ. Giờ nhớ lại, quả nhiên là đời trước.

Mục Liên Hạ đời trước tự ti nhất gan, hơn nữa cũng chưa bao giờ là một người kiên cường. Lá gan của cậu không lớn, cũng không có lòng tham gì. Tuy rằng ban đầu khẳng định cũng không cam lòng, mặc cho ai thì cũng sẽ không cam lòng để cuộc sống bị khống chế. Nhưng Mục Liên Hạ rất sợ.

Khi Ngụy Nham xé rách mặt thì còn chưa khai giảng, là vào giữa tháng 8.

Cậu muốn chạy, nhưng CMND kể cả thư báo trúng tuyển đều bị đối phương giấu, huống chi, một mình cậu, một thân một mình không quen biết ai, dù có chạy, cuộc sống không quen, có thể đi nơi nào!?

Mục Liên Hạ nhận mệnh.

Lúc đó, Hàn Thừa Vũ từng nói với cậu, sẽ giúp cậu. Mà Mục Liên Hạ mặc dù có ôm hi vọng, nhưng đồng thời, cũng đã tuyệt vọng.

Mục Liên Hạ không biết Ngụy Nham có quan hệ hợp tác với ai. Cậu chỉ biết Ngụy Nham nói với cậu, sắp phải tiếp khách. Nhưng sau đó lại nói đáng về này có lẽ sẽ có người thích, cho nên không bảo cậu làm gì nữa, mà là giống như lúc trước, tiếp tục làm công việc phục vụ, nhưng tự do thân thể thì đừng nghĩ có. Đến sau này, dù cho không còn canh chừng cậu nữa, cậu cũng không dám đi.

Có lẽ khi đó cậu còn ôm chút hy vọng xa vời... Nếu không có chuyện đó thì sao?

Chỉ là, cậu không nghĩ tới là sẽ như vậy.

Ngày đó cậu còn đang làm công việc phục vụ bình thường, khi đưa rượu, thì va vào một người.

Mục Liên Hạ vô cùng giật mình, dù sao họ hoàn toàn không đặc tội nổi khách trong quán bar, mà người cậu va vào, đổ nước rượu ra cả người, vừa nhìn liền không phải người mà Mục Liên Hạ đặc tội nổi, huống chi, bình rượu giá trị xa xỉ này chắc chắn muốn cậu bồi thường —— Ngụy Nham ngược lại còn đang tiếp tục phát tiền lương.

Mục Liên Hạ bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, cậu vội vàng cúi đầu xin lỗi: “Xin, xin lỗi... Tôi, tôi không phải cố ý...”

Mặt mũi đối phương ở chỗ tối nhìn không rõ lắm, hần kéo áo sơ mi đơn bạc, khiến chỗ bị rượu ướt đầm kia cách thân thể mình xa chút. Sau đó mở miệng với Mục Liên Hạ: “Cậu tính làm sao đây?”

Mục Liên Hạ cứng lại thân thể: “Ngài, ngài, ngài nói...”

Đối phương cười khê một tiếng: “Giúp tôi chút đi, mang tôi tới chỗ cậu ở.”

Mục Liên Hạ rất giật mình: “Cái, cái gì? Ngài có ý gì?”

Đối phương ôn hòa nói: “Tôi bảo, cậu mang tôi tới chỗ cậu ở.”

“Quý khách ngài đừng nói đùa...” Mục Liên Hạ luống cuống tay chân, “Tôi, chỗ tôi ở...”

Đối phương rút cuộc có chút không kiên nhẫn, trong thanh âm mang theo chút nóng nảy: “Bảo cậu mang tôi đi thì cứ mang tôi đi đi, đừng dong dài!”

“Tôi, tôi ở trong, trong quán bar...” Mục Liên Hạ lắp bắp.

“Vậy liền mang tôi đi, ” Đối phương nói, “Đừng chậm trễ thời gian.”

Vì thế Mục Liên Hạ liền choáng váng đưa hần đến phòng nghỉ nhỏ bé tội nghiệp của mình. Đối phương ghét bỏ nhìn thoáng qua, sau đó đi vào đóng cửa lại, sau khi cửa đóng lại thì ôn hòa uy hiếp: “Tôi hôm nay ở

đây một lát. Đừng nói với người khác là có gặp tôi qua, cũng đừng tới quấy rầy tôi, biết chưa? Nếu không thì có hậu quả gì... Cậu sẽ không muốn biết.”

Nói xong trong phòng liền không lên tiếng nữa, Mục Liên Hạ cũng chỉ có thể luống cuống rời đi, trở về lại bưng một ly rượu, bị mắng một trận.

Sau đó thì bận rộn nên Mục Liên Hạ cũng quên đi chuyện này, cho đến khi chuẩn bị đi ngủ thì mới nhớ đến. Căn phòng nhỏ xem như là nơi duy nhất để dung thân nhưng Mục Liên Hạ lại không vào được. Cậu vốn đã lo lắng đề phòng, lúc này nghĩ càng thêm ủy khuất, cuối cùng ngồi ở cửa ôm đầu gối ngủ.

Ngày hôm sau chờ khi cậu tỉnh, cửa phòng nhỏ khép hờ, người hôm qua đã không thấy đâu. Mục Liên Hạ nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy an tâm không ít.

Mọi chuyện vốn hẫng nên cứ vậy mà kết thúc. Nhưng không nghĩ tới, một ngày sau, Mục Liên Hạ bị Ngụy Nham gọi đi. Mục Liên Hạ đến, sau đó lui ở góc không nói một lời. Ngụy Nham cũng không để ý, chặc chặc hai tiếng nhìn Mục Liên Hạ từ trên xuống dưới: “Cậu ngược lại có năng lực đó, cái dáng vẻ này mà cũng có thể câu được người.”

Mục Liên Hạ cả người run lên, không dám lên tiếng.

“Được rồi, đi tắm đi, hôm nay cũng đừng ăn gì, buổi tối tôi sắp xếp cho cậu qua.”

Mục Liên Hạ lúc này mới đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy kinh hãi: “Tôi —— “

Cậu sợ, sợ đến đời mạng, chính cậu còn không biết đến cùng là chuyện gì. Chờ sau khi Ngụy Nham bảo cậu về, cậu cái gì cũng mặc kệ không để ý chỉ muốn bỏ chạy, đáng tiếc lần này cậu thật sự bị hạn chế tự do thân thể. Cuối cùng, bởi vì cảm xúc có chút mất khống chế, bị Ngụy Nham mất kiên nhẫn hung hăng bỏ thuốc, nhốt trong một căn phòng.

Đây là căn phòng tốt nhất mà cậu được ở nhiều năm qua, nhưng cậu một chút cũng không muốn đến.

Cậu không còn sức để động, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn chằm chằm trần nhà.

Sau đó, một cảm giác kỳ quái bắt đầu thức tỉnh trong lòng.

Sau đó nữa... Cậu cái gì cũng không biết.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cả người cậu khó chịu đến gần như không thể nhúc nhích, cánh tay nóng cháy khoát ở bên eo khiến cậu nhắm mắt liền rơi nước mắt.

Cậu đã thật lâu, không khóc như vậy. Im hơi lặng tiếng, cũng nhìn đến đau đớn.

Người ôm cậu cũng đã tỉnh: “Sao lại khóc?”

Mục Liên Hạ không nói gì, hai mắt vô hồn.

“Sau này, đi với tôi.” Người nọ nói, rồi vươn tay xoay đầu Mục Liên Hạ qua, “Còn nhớ rõ tôi là ai không?”

Mục Liên Hạ bị ép nhìn qua. Cậu mơ hồ cảm giác giọng này có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra. Nghe hẳn nói thì mới nghĩ đến.

—— Là người nọ, người đã từng gặp mặt một lần vào tối hôm đó.

Cậu lần đầu tiên dưới ánh mặt trời thấy rõ gương mặt người nọ.

Làn da trắng nõn, môi mỏng mũi thẳng mắt đào hoa, ở khóe mắt phải còn có một lệ chí màu đỏ sẫm. Người nọ nhìn chằm chằm mặt Mục Liên Hạ, hơi nhếch môi cười: “Tôi tên Lô Quảng Hằng, còn cậu?”

“Tôi...”

Mục Liên Hạ hoảng hốt một trận. Bị thanh âm của Tống An Hoài gọi về suy nghĩ.

“Liên Hạ, cậu sao lại không ăn? Không thích?” Giọng của Tống An Hoài hoàn toàn không giống Lô Quảng Hằng, lập tức liền khiến cậu từ trong hồi ức hư ảo trở về hiện thực. Cậu miễn cưỡng cười với Tống An Hoài, bưng bát cơm: “Không có gì, ngăn người chút thôi.”

Nói thì nói như vậy, nhưng lực chú ý của Mục Liên Hạ đã bị Lô Quảng Hằng bên kia hấp dẫn.

Lô Quảng Hằng ngồi cách bàn Tổng An Hoài cũng không tính là gần, bị ngăn cách bởi ba cái bàn, cũng khó cho Mục Liên Hạ nghe lén. Tuy không nghe thấy, nhưng thấy được. Lô Quảng Hằng mặc một chiếc áo gió màu vàng, là phong cách mà hắn luôn mặc, dựa theo lời hắn nói thì chính là để tôn lên sự phóng khoáng của mình. Hắn mang theo một cô gái xinh đẹp bên người, mặc theo một gợi cảm, trong tiết trời đã se lạnh còn mặc váy ngắn và áo lót có dây lộ đùi lộ tay, mặc thêm một cái áo khoác mỏng đến gần như trong suốt không ra dạng gì.

Khi Mục Liên Hạ nhìn qua thì đối phương vừa mới tháo kính đen trên mặt xuống, đang ôm một cánh tay Lô Quảng Hằng làm nũng.

Gương mặt cô gái cậu không thấy rõ, nhưng có lẽ đã gặp qua. Dù sao lúc ấy Lô Quảng Hằng cũng vì cậu mà cắt đứt với không ít người tình, tự nhiên cũng có người không phục đến làm phiền cậu. Lại nói tiếp, cô gái này nói không chừng chính là một trong số đó. Nhớ lại xem đã từng xảy ra chuyện gì đây? Tất một bạt tai hay là làm gì nhỉ?

Khi Mục Liên Hạ nhớ lại mấy chuyện đó, trong lòng vậy mà đau xót, sau đó liền tiêu tan.

Đã sớm... không còn liên quan đến cậu, không phải sao?

Mục Liên Hạ thu hồi tầm mắt, đặt tinh thần về bữa cơm.

Tình cảm trước kia đã là chuyện của đời trước. Hiện tại Mục Liên Hạ cũng chẳng còn muốn đi quen biết Lô Quảng Hằng nữa, thân phận địa vị khác nhau đã định trước kết cục cũng khác nhau. Mục Liên Hạ không muốn đẩy mình vào trong hổ lửa nữa, cậu hi vọng sau này Lô Quảng Hằng chính là người xa lạ, sau đó, vào lúc thích hợp, thông qua một vài chuyện biết được từ đời trước, hung hăng bỏ hổ hấn một trận.

Nợ cậu, dù sao cũng phải trả... Chỉ là bây giờ, đã là cuộc sống mới, bên người có bạn bè mới, còn có một tương lai mới tinh.

Mục Liên Hạ buông mắt, nhếch nhếch khóe miệng.

Chỉ là đời trước sao lại không phát hiện, Mục Liên Hạ mình dĩ nhiên lại là một người tính toán chi ly như vậy chứ...

Nhưng mà, không thể không làm, không phải sao?

30. Chương 30: Trò Hay

Mục Liên Hạ từ chối lời mời của Tổng An Hoài, trở về trường học.

Khanh Hoàn tuy rằng xáo trộn các lớp học viện để phân chia ký túc xá, nhưng năm học thì vẫn giống nhau. Các sinh viên năm nhất đa số đều thừa dịp nghỉ lễ bảy ngày để về nhà hoặc là đi chơi, cả ký túc xá im lặng khiến Mục Liên Hạ có chút không quen.

Trở về ký túc xá, hai ký túc xá cạnh 403 cũng đã khóa, có lẽ chỉ có Mục Liên Hạ trở lại.

Dọn dẹp đơn giản căn phòng đã có chút bụi bẩn, đổi ga giường đệm chăn, Mục Liên Hạ tung mình lên giường, hít sâu một hơi.

Tuy rằng đã nói là an ủi bản thân, nhưng ảnh hưởng thì vẫn có, thật sự có chút rối rắm...

Chỉ là không đợi cậu rối rắm bao lâu, di động vang lên khiến cậu không rảnh để nghĩ nữa. Điện thoại đến từ Hàn Thừa Vũ, vừa nhận, đối diện liền ùng ùng nói một đồng: “Mục Liên Hạ tôi muốn xuống tay, hôm qua Ngụy Nham bị người đánh ha ha ha ha chân cũng bị đánh gãy! Hai đùi đều gãy!”

Mục Liên Hạ không nói gì, nhưng tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt.

“Nghe nói vợ của hần hai hôm nữa liền ra viện, ra viện thì tôi sẽ không thể động tay động chân nữa, ngày mai tôi sẽ qua. Tôi cảm thấy việc của Ngụy Nham ai đó đã biết, nhưng không nói cho em gái hần cho nên người phụ nữ ngu ngốc kia vẫn không biết. Chắc chắn, đúng là người mù.”

“Cậu... phải đúng mực?” Mục Liên Hạ có chút chần chờ, “Đừng quá phạm đó...”

“Không đâu, tôi biết mà. Mười giờ ngày mai tôi sẽ qua, số phòng bệnh cậu nhắn cho tôi đi. Cậu phải đi sớm chút đó, có lẽ có thể có trò hay.”

Hàn Thừa Vũ nói xong liền cúp điện thoại.

Mục Liên Hạ trong lòng không gì để nói, quan hệ giữa cậu và Hàn Thừa Vũ kỳ thật cũng không quá thân thiết, nhưng cậu biết Hàn Thừa Vũ thích chơi đùa, lá gan cũng lớn... Không biết có thể làm Phương Tử Huyền bị kích thích không, cậu không hi vọng người vô tội sẽ bị thương tổn. Nhưng đã quyết định rồi thì cậu cũng không thay đổi. Cậu nhắm chặt mắt, trên tay thì nhắn địa chỉ qua cho Hàn Thừa Vũ.

Không thể không thừa nhận... Cậu tò mò với trò hay này. Có lẽ sự thuần lương của cậu trong quá trình sống lại thì đã hết sạch rồi.

Sáng sớm hôm sau Mục Liên Hạ liền thức dậy.

Có lẽ là vì trong lòng có chuyện, cậu ngủ cũng không yên. Ở trên giường ngồi dậy ngậy ra một lúc mới đi chỉnh lý bản thân. Sửa sang lại xong liền đeo một cái túi nhỏ rồi ra ngoài — ngày nghỉ căn tin trường không làm việc, Mục Liên Hạ muốn ăn cơm cũng chỉ có thể ra ngoài ăn, không thì chỉ có lựa chọn là bánh mì và mì tôm.

Tiệm cơm nhỏ ở cổng trường cũng không ít, chọn một tiệm ăn sáng rồi ăn xong, đi Thư Viện dạo một vòng, hơn chín giờ thì từ trường học xuất phát đến bệnh viện.

Lần trước có đi qua, nhưng lần đó là nhờ xe Tống An Hoài, lần này là tự mình tìm đường.

Đến bệnh viện không có đạo lý đi tay không, Mục Liên Hạ mua chút trái cây sữa bò, lên lầu.

Khi gõ cửa đi vào, trong phòng chỉ có Phương Tử Huyền và giường em bé đặt cạnh cô.

Thấy Mục Liên Hạ đến, Phương Tử Huyền kinh ngạc, cũng có chút vui mừng: “Mau qua đây ngồi, sao em lại đến đây?”

Mục Liên Hạ ngại ngừng cười: “Đến thăm chị Phương, đây là công chúa nhỏ nhà chị Phương à?”

Trên Phương Tử Huyền tràn đầy ánh sáng nhu hòa của tình mẫu tử: “Ừm, ngoan nhỉ.”

Đáy lòng Mục Liên Hạ cũng mềm mại. Cậu buông đồ trong tay, lại gần xem bé con.

Bé con còn chưa đầy tháng, mới sinh ra hai mươi ngày, còn chưa hoàn toàn nẩy nở, nhưng trong ánh mắt người yêu bé thì bé chính là sự tồn tại đáng yêu nhất.

Mục Liên Hạ nhìn bé con ngủ say, vừa muốn giơ tay xoa vừa luống cuống chân tay không dám. Phương Tử Huyền nhìn ra suy nghĩ của Mục Liên Hạ, cười: “Em có muốn tới gần chút nữa không?”

Mục Liên Hạ cười xấu hổ, nhưng vẫn giơ tay chạm vào cánh tay non mịn như ngón sen của bé. Bé con đang ngủ tựa hồ cũng cảm nhận được, giật giật tay nhỏ.

Đây... Là một sinh mệnh mới a...

Ánh mắt Mục Liên Hạ cũng nhu hòa lại, cười đến ôn nhu.

Lúc này, cửa bị đẩy ra, y tá vào chào hỏi, sau đó ôm bé con đi. Phương Tử Huyền nhìn bé con bị ôm đi, giải thích cho Mục Liên Hạ một chút: “Bé không sao, nhưng vì sinh non còn đang quan sát, chị không yên lòng... Chị cũng không sao, nhưng anh chị không cho chị rời đi, bảo chị ở trong này ở cũ...”

Cái hiểu cái không gật gật đầu, Mục Liên Hạ ngồi xuống gọt táo cho Phương Tử Huyền: “Vậy chị Phương để em ở cùng chị đi, người nhà chị có phải lát nữa mới có thể đến đúng không?”

“Em không có việc gì à? Vậy liền phiền em, chị ở một mình cũng có chút chán...”

Khi Mục Liên Hạ vừa cắt táo thành miếng nhỏ đưa qua, cửa lại được gõ. Tưởng là y tá, Phương Tử Huyền tự nhiên gọi mời vào, nhưng không phải là y tá, mà là một cậu bé ló đầu vào — Hàn Thừa Vũ.

Cậu ta mặc sơ mi trắng và quần trắng, trên mặt là biểu tình ủy khuất cùng vô tội, lập tức có vẻ non nớt không ít, mà cậu ta vốn cũng chỉ mới mười bảy tuổi. Chỉ là đáng vẻ này với cậu ta trong trí nhớ của Mục Liên Hạ... khác nhau hoàn toàn.

Hàn Thừa Vũ cẩn thận bước vào phòng bệnh, nhát gan rụt bả vai: “Chị, chị là Phương Tử Huyền, cái đó, vợ của anh Ngụy... sao?”

Phương Tử Huyền không hiểu gì, gật gật đầu: “Cậu... có chuyện tìm anh ấy à?”

Vừa dứt lời, Mục Liên Hạ và Phương Tử Huyền đều không nghĩ tới, Hàn Thừa Vũ lại bước một bước dài, sau đó “rầm” một tiếng quỵ rạp xuống đất: “Chị — em xin chị, em xin chị!”

Mục Liên Hạ bị dọa đến đứng lên lui về sau mấy bước, Phương Tử Huyền cũng bị dọa. Cô vốn đã không quá khỏe mạnh sắc mặt lại trắng bệch, lấy tay từ trong chăn ra: “Cậu, cậu làm gì đó? Cậu mau đứng lên đi!”

Hàn Thừa Vũ vẻ mặt yếu ớt mà lại ra vẻ kiên cường, nhưng có thể nhìn ra là đang co rúm lại, kỹ thuật diễn bùng nổ: “Em, nếu chị không đáp ứng em, em, em sẽ không đứng dậy.”

Phương Tử Huyền lắc đầu: “Tôi không biết cậu muốn gì, thì sao mà đáp ứng cậu chứ?”

Trên gương mặt nhỏ nhắn dễ nhìn của Hàn Thừa Vũ là biểu tình kiên định: “Xin chị, tác thành cho em đi! Tác thành cho em và anh Ngụy đi!”

Trên mặt Phương Tử Huyền nháy mắt có chút trống rỗng. Cô tựa như sững sốt, hồi lâu mới tìm lại năng lực nói chuyện: “Cậu, cậu lặp lại lần nữa?”

Hàn Thừa Vũ đẩy mặt kiên định: “Chị, tác thành cho em và anh Ngụy đi!”

“Thành toàn?” Biểu tình trên mặt Phương Tử Huyền không cách nào hình dung, “Là có ý gì? Không phải là ý mà tôi hiểu chứ...”

Hàn Thừa Vũ cúi đầu: “Chị Phương, xin lỗi... Em biết em có lỗi với chị... Nhưng chuyện tình cảm em không tự chủ được, em, em cũng không muốn như vậy... Em không nghĩ tới em sẽ yêu anh Ngụy... Em lúc trước cũng không biết anh Ngụy đã kết hôn chị là vợ của anh ấy... Nhưng mà, bây giờ em có biết cũng không thể không chế được bản thân mình nữa...”

Nói, cậu ta khóc, từ nghẹn ngào đến gào khóc.

Phương Tử Huyền dựa ở đầu giường, biểu tình ngây ngốc, không nói một lời.

Mục Liên Hạ đứng ở trong góc không quá dễ cho người khác chú ý, lúc thì nhìn Phương Tử Huyền dường như bị đá kích nghiêm trọng, có chút đau lòng; lúc thì nhìn Hàn Thừa Vũ còn đang gào khóc, có chút không biết nói gì.

Nếu... Nếu không có đời trước, hoặc là chưa từng quen biết Hàn Thừa Vũ, cậu cũng sẽ cho rằng Hàn Thừa Vũ rất yêu anh Ngụy chồng của Phương Tử Huyền trong miệng cậu ta. Nhìn đáng vẻ bây giờ của cậu ta, tình hình thực tế thật sự rất khó đoán.

Mục Liên Hạ buông mắt, nhếch khóe miệng, cười châm chọc.

“Cậu... cậu lặp lại lần nữa?” Phương Tử Huyền hẳn là vẫn không quá muốn tin tưởng, hoặc là nói, thậm chí còn chưa phản ứng lại. Nhưng Hàn Thừa Vũ dùng hết sức cũng muốn Phương Tử Huyền phải tiếp nhận hiện thực này.

Cậu ta khụt khịt mũi, ngừng khóc, sau đó từ trong túi áo lấy ra mấy tấm ảnh cho vào tay Phương Tử Huyền: “Chị, em xin chị... Thật sự, em không thể không có anh Ngụy... Đã hơn một năm, em luôn dựa vào anh Ngụy mới chống đỡ được, chị, xin chị tác thành cho tụi em đi.”

Phương Tử Huyền cúi đầu, không nói chuyện, ảnh chụp trong tay bị cô nắm chặt.

Hàn Thừa Vũ xoa xoa mắt, lén ngẩng đầu nhìn, nhìn cái dạng này của Phương Tử Huyền, cắn chặt răng, lấy ra thứ cuối cùng, là một đoạn ghi âm. Lúc này tuy rằng smartphone còn chưa thông dụng nhưng di động bình thường cũng đã có công năng ghi âm.

“Đương nhiên là yêu Evans em nhất...”

“Người đàn bà đó? Đương nhiên là vì cô ta có ích... Ha ha, đồ đàn bà ngốc, xứng đáng bị lừa...”

Bên trong còn có tiếng ồn, vừa nghe liền biết là đang làm gì. Tay Phương Tử Huyền càng nắm càng chặt, khi Mục Liên Hạ nhin không được bước lên một bước, cô đột nhiên nhấc chân ra ngoài nửa người, ọe một tiếng, nôn ra.

31. Chương 31: Kết Cục

Mục Liên Hạ thiếu chút nữa liền luống cuống tay chân.

Cái trò hay này cậu nhìn mà trong lòng cũng không quá thoải mái, nhưng cậu sao cũng không nghĩ đến, cái tên Hàn Thừa Vũ đó! Sau khi Phương Tử Huyền phun ra! Chuồn mất!

Mục Liên Hạ trừng mắt nhìn cửa, sau đó đổ chậu nước bưng cho Phương Tử Huyền, để cô súc miệng.

Chậu đặt ở trên ghế, Phương Tử Huyền một tay nhấn ngực mình, một tay lắc lắc với Mục Liên Hạ, Mục Liên Hạ lúc này mới thu lại tay đang đặt sau lưng cô thuận khí cho cô, sau đó dọn dẹp sân nhà. May mà vừa rồi không nôn ở trên giường.

Có lẽ là mấy ngày nay không có hứng ăn, Phương Tử Huyền cũng không nôn ra thứ gì. May mà bởi vì ở phòng đơn gì cũng có, tay chân của Mục Liên Hạ cũng nhanh nhẹn, rất nhanh liền dọn xong, có chút xấu hổ đứng ở bên giường.

Phương Tử Huyền đã nằm xuống lần nữa, trong tay nắm khăn mặt thấm ướt mà Mục Liên Hạ đưa cho cô.

Sắc mặt cô tái nhợt khó coi, khóe mắt rũ xuống, miễn cưỡng kéo khóe miệng với Mục Liên Hạ: “Để em chê cười rồi...”

Mục Liên Hạ lắc đầu, không nói chuyện. Cậu có thể cái gì? Chuyện này thật ra em coi như cũng có tham gia? Cậu nói không ra, trong lòng khó chịu đến đòi mạng.

Chuyện này đã kích Phương Tử Huyền nhất định rất lớn, nhưng chuyện đã xảy ra, sao cũng là một loại thương tổn, huống chi đau dài còn không bằng đau ngắn. Cậu cũng không có biện pháp giả vờ như cái gì cũng chưa từng xảy ra, dù sao khi Hàn Thừa Vũ bảo cậu xem trò hay, cậu đã có suy đoán như vậy. Hiện tại đã trở thành sự thật.

Mục Liên Hạ không nói một lời với Phương Tử Huyền, mà Phương Tử Huyền lại cười với cậu, sau đó nước mắt lập tức chảy xuống.

Cô không khóc, chỉ là im lặng rơi nước mắt, lại khiến Mục Liên Hạ cảm thấy khổ sở.

Qua lâu, mắt cô tựa hồ đã có chút sưng lên, nước mắt cũng dần dần ngừng lại, giọng nói tuy rằng còn có chút run, nhưng cũng đã bình tĩnh không ít: “Ba năm, đã ba năm.”

Mục Liên Hạ biết ý của cô.

Họ ở bên nhau, đã ba năm. Mà cậu khi đó, là năm năm.

Nhưng dù sao cũng không giống.

Mục Liên Hạ dè tay Phương Tử Huyền, không nói lời nào như trước. Giờ đây cô cần không phải là lời người khác nói, dù sao Ngụy Nham làm đến không kiêng nể gì như vậy... Cô không có khả năng luôn luôn không

chú ý qua, trước đây không muốn nên cũng không nghĩ đến, nhưng khi sự thật đặt ở trước mắt, dù có đau tận đáy lòng, cũng phải đối mặt.

Tuy rằng Hàn Thừa Vũ đến đây có thể thay đổi cuộc đời của Phương Tử Huyền, nhưng trên thực tế chỉ có mấy phút mà thôi, kể cả chuyện Phương Tử Huyền khóc. Mục Liên Hạ ở cùng cô hai mươi mấy phút, khi Phương Tử Nghi đến đưa cơm và đẩy xe em bé của công chúa nhỏ cùng vào căn phòng bệnh im ắng này. Phương Tử Nghi còn có chút kỳ quái, nhìn thấy Mục Liên Hạ thì ngược lại vẫn khách khí chào hỏi.

Nhìn thấy công chúa nhỏ trở lại, Phương Tử Huyền lên tinh thần, cười với công chúa nhỏ.

Mục Liên Hạ biết mình cần phải đi. Cậu lặng lẽ đứng dậy, mà Phương Tử Nghi đi theo sau cậu ra phòng bệnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Tử Nghi từ trong túi áo lấy ra hộp thuốc lá, lại nhớ đến bây giờ còn đang ở bệnh viện, liền chặt một tiếng một lần nữa nhét vào trong túi áo.

Mục Liên Hạ hơi mím môi: “Có liên quan đến Ngụy Nham.”

Phương Tử Nghi nheo mắt: “Tên đó đến tìm Tử Huyền?”

“Không phải, ” Mục Liên Hạ lắc đầu, có chút chần chờ, nhưng vẫn mở miệng, “Là... người bên ngoài của hần.”

“Ha ha ha ha Ngụy Nham đúng là tốt lành thật...” Phương Tử Nghi cười lạnh vài tiếng, “Chuyện hôm nay, cậu...”

Mục Liên Hạ nói tiếp: “Em biết, vậy anh Phương em đi trước.”

Phương Tử Nghi ừ một tiếng: “Lần sau mời cậu ăn cơm.”

Chuyện này, cậu không chú ý nữa, chuyện sau này là do Hàn Thừa Vũ gọi điện thoại nói cho cậu mới biết.

Tỷ như nói Phương Tử Huyền và Ngụy Nham ly hôn, Ngụy Nham còn ngồi xe lăn bị đuổi ra khỏi nhà, anh cả nhà họ Phương làm luật sư lâu năm khiến Ngụy Nham gần như là trắng tay. Đừng nói tài sản chung, dù là mấy thứ trên danh nghĩa của hần cũng bị cắt đi bảy tám phần, cả hành lý trong nhà cũng không cho hần.

Tỷ như nói Ngụy Nham bởi vậy cũng hoàn toàn âm ỉ với một quán bar khác mà hần hợp tác, đối phương đánh cho hần một trận, bị thương càng thêm thương, có lẽ đôi chân đó đời này liền tàn phế. Quán bar đó còn lớn hơn Lam Tinh, có bối cảnh xã hội đen, bảo hồ lột da, Ngụy Nham cũng là tự làm tự chịu.

Tỷ như nói Ngụy Nham bị đả kích quá lớn, hơn nữa khi bị đánh thì đầu cũng bị thương, có chút choáng váng, có thể nửa đời sau sẽ không rời khỏi thuốc được.

Lại tỷ như, Ngụy Nham rời khỏi Song Hồ, được người bị hần thương tổn đủ loại nhưng vẫn còn đi theo bên người hần mang đi. Nghe nói là đưa hần về quê của cậu ta.

Đối với chuyện này, Mục Liên Hạ chỉ là không chút để ý lật sách qua trang tiếp theo.

Cậu đã vừa lòng rồi, cũng không tính chú ý gì thêm nữa. Nói tóm lại, Ngụy Nham tự làm tự chịu, kết cục cậu không nhìn thấy đời trước thì đời này cậu thấy được. Cả đời mình vì hần mà bị hủy, cả đời hần cũng bị hủy không khác gì nhiều, báo thù cũng đã báo xong, Mục Liên Hạ không để ý nữa.

Dù sao... Bây giờ việc học quan trọng hơn, tiếng Anh sắp có cuộc thi giữa kỳ.

Mục Liên Hạ đời trước có học tiếng Anh, tuy rằng tốn thời gian nhưng tốt xấu gì thì cấp 4 vẫn qua được. Nhưng thứ ngôn ngữ này, thật sự không phải lúc trước có học qua là được. Mục Liên Hạ lúc trước từng học qua, nhưng đã không dùng rất nhiều năm, đời trước đến cuối cũng chỉ vào lúc trong siêu thị có người nước ngoài đến mua đồ thì mới có thể dùng được vài câu, loại tình huống này ở cái nơi nhỏ như Đàm Giang là ít càng thêm ít. Mục Liên Hạ đã vứt tiếng Anh đi, bây giờ đang một lần nữa nhặt về, hai tháng cũng có chút khó.

Giờ đã sắp đến tháng 11, như vậy thì Mục Liên Hạ một lần nữa nhặt về tiếng Anh mới có một tháng.

Mục Liên Hạ ở Thư Viện học thuộc từ đơn học đến suy sụp nằm trên bàn vò đầu, hoàn toàn không để ý hình tượng.

Mà Tôn Thiển Thiển ở bên cạnh bật cười: “Cậu sao vậy?”

Mục Liên Hạ có chút buồn bực: “Không học thuộc từ đơn được.”

Tôn Thiển Thiển chính là cô chủ tiệm cơm gạo được ở Phần Hóa. Đó là tiệm nhà cô mở. Lần đó cho Mục Liên Hạ ấn tượng quá sâu, thế cho nên sau khi lên lớp lần đầu tiên nhìn thấy Tôn Thiển Thiển liền gọi tên người ta, khiến Vương Thiên Hậu bên kia nháy mắt với cậu.

Vì thế thuận lý thành chương, sau khi tan học lại trò chuyện vài câu, sau đó cùng nhau đến Thư Viện tự học. Qua mấy lần, ba người đều cùng nhau đến Thư Viện, nhưng Vương Thiên Hậu luôn nửa đường liền chạy.

Theo năng khiếu của Mục Liên Hạ thì tự nhiên không phải thiên tài gì, nhưng cũng rất không tệ, không thì cũng sẽ không dưới điều kiện khá ác liệt đó mà vẫn thành công thi đậu Khanh Hoàn. Khanh Hoàn tuy rằng không phải trường học tốt nhất, nhưng trong mắt đa số người thì đều rất lợi hại, dù cho bởi vì trường chuyên khoa lý nên khoa văn hơi yếu mà dẫn đến điểm trúng tuyển khoa văn vẫn hơi thấp.

Sống về cuộc sống đại học Mục Liên Hạ một chút cũng không lãng phí, học tập mỗi ngày hướng về phía trước đều được thực hiện đến cùng. Cho nên nói cậu đã là khách quen của thư viện. Nhưng có nói thế nào, thì học tập cũng sẽ mệt.

“Tôi về trước, ” Mục Liên Hạ hít sâu vài cái, đứng dậy dọn đồ đạc, “Cậu chậm rãi đọc sách đi, tôi về.”

Nói xong đeo túi sách liền đi, để lại Tôn Thiển Thiển có chút bối rối nhìn bóng dáng cậu mà bĩu môi, nhưng điều này cậu một chút cũng không biết.

Mới ra ngoài Thư Viện, khi cách ký túc xá còn có một khoảng thì di động liền vang.

Lấy ra nhìn, dĩ nhiên là Lý Thụy Phong hiếm khi gọi được một cuộc điện thoại. Bình thường hẳn đều trực tiếp nhảy nhót tới, bởi vì đối phương có thời khóa biểu của cậu.

Mục Liên Hạ hiện tại xem như cũng giải tỏa khúc mắc, tâm tình càng thoải mái, cảm xúc lộ ra ngoài, nhúu mi nhận điện thoại: “Alo?”

“Liên Hạ tâm tình cậu tốt thật nhỉ?” Ở chỗ Lý Thụy Phong có chút ồn, “Ngày mai anh đây sinh nhật, đến chơi không?”

“Anh mời tôi đương nhiên là đi rồi, ” Mục Liên Hạ cười nói, “Nhưng anh có thể thông báo cho tôi sớm chút hay không? Tôi hôm nay chẳng phải liền phải đi mua quà sinh nhật cho anh rồi luôn sao, đúng là gấp gáp.”

Lý Thụy Phong cười to: “Hai đứa mình ai với ai chứ! Khỏi quà cáp gì nhiều cứ làm cho tôi vài món ngon là được! Nhưng tôi nói trước với cậu, có đi thì đừng có bị dọa nhảy dựng đó, tôi đi chơi của tôi đây.”

“Được rồi, lát nữa nhắn địa chỉ qua cho tôi, ” Mục Liên Hạ bị niềm vui của đối phương lây nhiễm, cũng cười lên tiếng, “Vậy mai gặp.”

Nhưng Mục Liên Hạ cúp điện thoại cũng chỉ có thể thay đổi bước chân, vốn tính về ký túc xá, kết quả còn phải ra ngoài, dù sao có nói gì đi chăng nữa, thì mua quà cho Lý Thụy Phong cũng là điều cần thiết.

Kết quả, khi Mục Liên Hạ mới ra khỏi cổng trường đang nghĩ xem nên mua gì cho thích hợp, điện thoại lại reng.

—— đến từ Tống An Hoài đã nửa tháng không liên hệ.

32. Chương 32: Thiếu Gia

Không thể không thừa nhận, Mục Liên Hạ có cảm giác siêu phức tạp về Tống An Hoài.

Nói thật, đời trước Mục Liên Hạ bị thương tổn thành cái dạng đó, cậu cũng từng mong ước hi vọng qua. Nói không chừng... còn có thể gặp được người tốt nào đó? Nói không chừng, cũng có người không chú ý quá khứ của cậu, bằng lòng tiếp nhận cậu? Nhưng khi cậu rút cuộc từ vô tri vô giác tỉnh táo lại, tờ giấy chuẩn đoán bệnh kia khiến cậu rơi sâu vào tuyệt vọng, rốt cuộc cũng không còn can đảm nào nữa.

Mục Liên Hạ kỳ thật sợ, sợ bị thương tổn lần nữa, nhưng cậu cũng hi vọng, cậu hi vọng... có thể vào đời này, cho dù là trong thời gian hữu hạn, gặp được một người cậu thích, người cũng thích cậu.

Tống An Hoài, cậu có chút thích. Hơn nữa đối phương, tựa hồ cũng không phải không có cảm giác với cậu.

Dù Mục Liên Hạ cảm thấy mình không nên nghĩ đương nhiên như vậy, nhưng cậu thật sự có loại cảm giác này.

Chỉ là cậu tuyệt đối sẽ không bước ra một bước kia trước.

Cậu cuối cùng, vẫn sợ.

Nhưng tự hỏi thế nào thì cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, Mục Liên Hạ cả chần chờ cũng không có liên nhận điện thoại. Cậu giờ đây cũng không phải là dáng vẻ năm đó, cũng sẽ không bởi vì một chút cảm giác của mình liền bỏ qua giao du bình thường với đối phương —— hiểu lầm lúc trước đã giải quyết, cậu vẫn cảm giác Tống An Hoài là người đáng tin thích hợp để giao du.

Điện thoại nổi được, bên kia là chất giọng trầm ổn quen thuộc: “Tiệc sinh nhật của Lý Thụy Phong vào ngày mai cậu có đi không?”

Chờ đã, tiệc sinh nhật?

Cái từ “tiệc” này... khó trách Lý Thụy Phong sẽ nói vậy.

Nhưng chuyện này sao cả Tống An Hoài cũng biết? Lý Thụy Phong không giống như là loại người đi tuyên truyền nơi nơi: “Anh cũng đi?”

“Ừ, ” Tống An Hoài đáp, “Thiếu gia nhà họ Hạ mở tiệc cho em cậu ta.”

Khoan, không phải Lý Thụy Phong sao? Sao lại thành thiếu gia nhà họ Hạ? Thiếu gia nhà họ Hạ là ai vậy... Không đợi cậu hỏi, Tống An Hoài đã nói trước: “Tôi đón cậu, buổi tối cùng ăn một bữa cơm?”

Nghĩ nghĩ, Mục Liên Hạ đáp ứng.

Bên kia Tống An Hoài nhẹ nhàng thở ra, thả di động xuống kéo kéo caravat. Thanh niên ngồi trên sofa cách bàn làm việc của hắn không xa đang chống cằm cười. Hắn lười biếng đuổi eo, sau đó đổi bên hai chân thon dài đang giao nhau: “Ồ, xong việc?”

Tống An Hoài ừ một tiếng, khép lại tài liệu mới xem được một nửa.

“Cậu hẹn được người, tôi còn chưa, ” Người kia thở dài một hơi, “Không nghĩ tới người cậu nhìn trúng lại quen biết với Tiểu Thụy. Cậu thật sự coi trọng người ta à?”

Tống An Hoài lại ừ một tiếng.

“Tôi nói cậu như vậy, người ta thích cậu mới lạ, ” Người kia trừng mắt nhìn, thấy Tống An Hoài ngừng động tác trên tay nhìn về phía mình, không khỏi cười ha ha, “Cậu thật sự thích người ta như vậy!”

Tống An Hoài mặt không biểu tình nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, nhìn đối phương đến khi không cười nổi nữa, nâng tay chà mũi.

“Hạ thiếu gia mời đi.” Tống An Hoài nhìn chằm chằm người kia rất lâu cuối cùng ghen ra một câu như vậy.

Người đàn ông được gọi là Hạ thiếu gia lập tức từ trên sofa nhảy lên: “Tống An Hoài cậu lại ghét bỏ tôi!”

Tổng An Hoài cho hắt một vể mặt ghét bỏ cậu đó, sau đó không thèm quay đầu mà chuẩn bị mở cửa phòng làm việc. Hạ thiếu gia lập tức từ trên sô pha nhấc áo khoác mình lên, đuổi theo Tổng An Hoài, không để ý Tổng An Hoài ghét bỏ mà chui vào xe, cứ như căn bản không nhớ rõ xe mình đỗ ngay bên cạnh.

Tổng An Hoài vừa tính đuổi người xuống xe, một câu của Hạ thiếu gia liền chọt vào tim hắt: “Nếu không có tôi thì cậu sao có thể hẹn được người?”

Tổng An Hoài nắm chặt tay lái: “Cậu muốn làm gì?”

Hạ thiếu gia thêm một khuôn mặt tươi cười: “Tôi không muốn làm gì cả, tôi giúp cậu phân tích trước.”

“Nói.”

“Xì...” Hạ thiếu gia hoàn toàn không để ý hình tượng trợn trắng mắt, “Cậu đủ rồi đó. Thật sự đồng tình cho người được cậu coi trọng.”

Kết quả nói xong liền bị ánh mắt Tổng An Hoài nhìn chằm chằm biến thành nổi da gà cả người: “Được rồi được rồi nghe tôi nói! Cậu thích người ta thì cũng phải cho người ta biết chứ? Hơn nữa còn phải tạo cơ hội ở bên nhau, tiếp xúc nhiều hơn.”

“... Tôi không biết cậu ấy nghĩ gì.”

“Vậy cậu cũng phải để đối phương biết chứ? Cái tính cách của cậu, tôi sợ đối phương còn chưa biết thì đã bị cậu dọa chạy.” Hạ thiếu gia nhún nhún vai.

Tổng An Hoài khởi động xe: “Tôi đưa cậu đến trường, tự cậu xuống xe.”

Hạ thiếu gia tạm thời không để ý chuyện này, hắt tò mò Tổng An Hoài có nghe lời mình hay không: “Cậu đã nghĩ là sẽ nói gì chưa?”

“Tôi thấy cậu theo đuổi người ta nhiều năm vậy mà còn chưa theo đuổi tới tay, cũng không quá đáng tin.” Hắt bình tĩnh nói xong, sau đó đạp chân ga, xe nhanh chóng lái ra bãi đỗ xe.

Sau đó, từ trong xe truyền ra một tiếng rít gào

—— “Tổng! An! Hoài!”

Động tác của Tổng An Hoài xem như nhanh, nhưng Mục Liên Hạ cũng đợi ở cửa đã lâu.

Xe ngừng lại ở phía trước cậu, không đợi cậu mở cửa xe, cửa xe liền tự mở ra, sau đó từ bên trong chui ra một người đàn ông mặc đồ trắng, còn mặt không biểu tình. Người đàn ông đầu tiên là đánh giá Mục Liên Hạ từ trên xuống dưới, lộ ra vẻ mặt có chút chần chờ, sau đó gật gật đầu với cậu, vào trường học.

Mục Liên Hạ không hiểu gì, nhưng nhìn thấy mặt Tổng An Hoài khi hạ cửa kính xe, vẫn chui vào trong xe.

“Anh tìm tôi có gì à?” Xe còn chưa khởi động, Mục Liên Hạ mở miệng hỏi.

Tổng An Hoài nắm chặt tay lái: “Không có gì, Lý Thụy Phong hôm nay mới báo cho cậu, tôi nghĩ cậu còn chưa chuẩn bị quà cho cậu ta, hỏi xem cậu muốn chuẩn bị cái gì.”

Mục Liên Hạ có chút kỳ quái: “Anh sao lại biết?”

Tổng An Hoài cả người cứng đờ, không nói chuyện. Hắt cũng không thể nói... Hạ thiếu gia vừa nãy mới báo cho Lý Thụy Phong có thể hẹn đám bạn mình cậu ta mời khách cho nên hắt mới biết được. Nếu không thì Lý Thụy Phong cũng chuẩn bị chờ qua vài ngày lại tụ tập với đám bạn.

Mục Liên Hạ cũng không để ý, tiếp tục đặt câu hỏi: “Không phải nói là sinh nhật của Lý Thụy Phong sao? Hạ thiếu gia... Là ai?”

Xe đã khởi động, Tổng An Hoài vừa lái xe vừa giải thích cho Mục Liên Hạ: “Lý Thụy Phong và Hạ Đình Ngọc quen biết nhau, Hạ Đình Ngọc xem như nhìn Lý Thụy Phong lớn lên, Lý Thụy Phong là em trai cưng của hắt. Đúng rồi, Hạ Đình Ngọc là công tử nhà tổng tài Anh Độ.”

Ách, không cần Tống An Hoài giải thích. Dù sao thì bảy năm sau, cái tên Hạ Đình Ngọc này quả thực là như sấm bên tai. Không nói đến Anh Độ là công ty đứng đầu cả nước, chỉ riêng Hạ Đình Ngọc mà nói, người này chính là một truyền kỳ, đầu tư luôn được lợi, đặc biệt là sau này khi đi đầu tư điện ảnh, gần như mỗi một bộ điện ảnh bom tấn đều có bóng dáng của hắn. Đương nhiên, truyền kỳ nhất không phải điều này, đây cũng không phải một người bình thường sẽ hiểu. Đề tài câu chuyện mà Hạ Đình Ngọc cho người ta chủ yếu là... chuyện come out.

Khi Mục Liên Hạ chết, Hạ Đình Ngọc đã ba mươi hai, được cho là tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Mà hắn vào một năm trước khi lại bị một ngôi sao nhỏ truyền ra scandal thì công bố tin tức, nghe nói là đã kết hôn một năm, người yêu còn là đồng tính, quan trọng là hắn còn cường điệu, mình theo đuổi đối phương nhiều năm mới đáp ứng, ngàn vạn lần đừng tìm phiền toái cho hắn nữa.

Nói thật, quang minh chính đại như vậy, khiến rất nhiều người hâm mộ. Chuyện này còn hot rất lâu, trên weibo thường thường còn có người đề cập đến, Hạ Đình Ngọc và người yêu không biết tên của hắn quả thực là người thắng nhân sinh trong người thắng nhân sinh, sau đó vì vậy mới biết được bối cảnh của Hạ Đình Ngọc. Lúc trước, hắn là nhị thế tổ nhà Anh Độ, lúc này bị tuôn ra thì đã sớm nhậm chức của cha hơn nữa còn tự mình ngậm cay.

Cho nên nói... người vừa nãy đúng là Hạ Đình Ngọc?! Mình mới nhìn thấy Hạ Đình Ngọc?! Khoan đã, nói vậy thì Lý Thụy Phong cũng là một thiếu gia!?

Từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của Mục Liên Hạ, Tống An Hoài ho khan một tiếng kéo suy nghĩ của Mục Liên Hạ về: “Cậu... đã nghĩ chuẩn bị quà gì cho cậu ta chưa?”

Mục Liên Hạ lập tức càng thêm đau đầu.

Cảm giác mà Lý Thụy Phong cho người khác hoàn toàn không giống thiếu gia trong tưởng tượng hoặc là cậu đã từng tiếp xúc qua. Nhưng một khi biết hắn là thiếu gia nhà giàu... cũng có thể tiếp tục giao du.

Nhưng mà, quà sinh nhật cho Lý Thụy Phong... có lẽ phải nghĩ lại... vốn tính mua đồng hồ cho hắn, nhưng thấy vậy nếu muốn mua hợp với hắn thì chắc chắn phải bỏ nhiều tiền hơn, vả lại mua cái ban đầu đã nghĩ thì cũng có chút không tặng đi được.

Cho nên nói... đến cùng nên đưa gì đây? Lý Thụy Phong anh vì sao không nói sớm, chẳng lẽ thật sự phải nấu ăn cho anh sao?!

Mục Liên Hạ xoa trán, ngẩng đầu nhìn Tống An Hoài đang lái xe, mặt vô tội: “Anh có biết... chỗ nào bán chuột máy tính bàn phím chơi game tốt không?”

33. Chương 33: Quan Hệ

Mục Liên Hạ không tính làm khó bản thân, huống chi khi cậu và Lý Thụy Phong quen nhau thì cũng không phải do bối cảnh gì cả. Cậu chỉ là một sinh viên nghèo, đủ khả năng là được.

Sau đó đột nhiên cậu liền nghĩ tới tốc độ làm hư chuột máy tính và bàn phím của Lý Thụy Phong.

Lý Thụy Phong bình thường là đáng vẻ thiếu niên tốt, nhưng trên thực tế không thể không nói, hắn coi như là một thiếu niên nghiện internet, không chạm không nghĩ, vừa chạm thì ai cũng đừng quấy rầy hắn, nếu không thì nóng nảy.

Lúc trước ở nhà Lý Thụy Phong một tháng liền là như vậy, máy tính của hắn còn đặt ở phòng khách, lúc tức giận liền ném chuột đập bàn phím. Nhưng cái tính xấu này chỉ có ở trong game, khi khác vẫn là một thiếu niên tốt.

Đối với chuột máy tính bàn phím cậu cũng không quá hiểu, nhưng tặng thì vẫn có thể đi...

Nghĩ đến đây, cậu không khỏi like cho sự thông minh của mình.

Mục Liên Hạ không biết mấy thứ này, Tống An Hoài lại biết, dù cho không biết, nhưng tốt xấu gì thì công ty hẳn cũng làm về cái này. Ngành đại học của Tống An Hoài là ngành kinh tế, cũng học nghiên cứu sinh, sau đó hùn vốn với người ta mở công ty, hẳn phụ trách quản lý, đối phương kỹ thuật nhập cổ phần, sau đó Hạ thiếu gia làm bạn phụ trách đầu tư.

Tống An Hoài và bạn học kia của hẳn cũng không phải thế gia gì, nhưng cũng không tệ. Tống An Hoài đứng thứ ba trong nhà, có một người anh và một người chị. Công ty trong nhà là anh trai kế thừa, ban đầu cha mẹ anh trai cũng tính để hẳn đến công ty làm, nhưng Tống An Hoài cuối cùng quyết định tự mình đi gây dựng sự nghiệp.

À đúng rồi, người đầu tư cho công ty, trừ Hạ đại thiếu gia, còn có người chị mất sớm của hẳn.

Việc này Mục Liên Hạ đương nhiên là không biết, cậu cũng không tính hỏi chuyện của Tống An Hoài. Sau khi dừng xe thì cùng Tống An Hoài xuống xe mua quà, cũng không tự mình nghiên cứu, nghe nhân viên cửa hàng đề cử mua một bộ chuột bàn phím chuyên dùng cho game, cũng không mua quá mắc. Dù sao dựa theo tốc độ đập bàn phím của Lý Thụy Phong, mua quá tốt thì coi như là lãng phí.

Sau một lần ra ngoài, Mục Liên Hạ rất tự nhiên theo Tống An Hoài đi ăn cơm.

Kỳ thật lúc này cũng không tính sớm. Mục Liên Hạ khi tan học cũng đã là giữa trưa, ăn cơm rồi cùng Tôn Thiển Thiển ở Thư Viện hơn nửa buổi chiều, mua đồ xong đã hơn năm giờ.

Bởi vì chỗ mua ở gần khu buôn bán rất nổi tiếng ở Song Hồ, Tống An Hoài cũng không đi lấy xe, trực tiếp hỏi cậu muốn ăn gì.

“Tư Tư đâu?” Mục Liên Hạ không trả lời vấn đề, hỏi về bạn nhỏ.

“Anh tôi đi đón.” Tống An Hoài trả lời.

Mục Liên Hạ có chút suy nghĩ gật đầu, thì ra Tống An Hoài còn có anh, a, có lẽ không chỉ có một người.

Vì thế cậu nhìn quanh bốn phía, chỉ chỉ một bảng hiệu lớn: “Chúng ta đi ăn lẩu đi.”

Mục Liên Hạ kỳ thật rất thích ăn lẩu, tiện lợi mau lẹ hơn nữa có cảm giác, mà lúc ăn cơm Tống An Hoài cũng rất quan tâm cậu, dù cho bình thường xem như nói ít nhưng lúc nên nói nhiều thì chưa bao giờ ít. Dù sao cũng là người làm ăn, gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ là kỹ năng cần thiết, Tống An Hoài dưới tình huống nào đó tự nhiên cũng rất hay nói.

Nhưng bản thân hẳn rất ít khi có thể phân biệt lúc nào nên nói nhiều lúc nào nên nói ít trong sinh hoạt ngày thường. May mà tuy rằng Hạ Đình Ngọc cũng không quá đáng tin, nhưng tốt xấu gì cũng mạnh hơn Tống An Hoài về điểm này một chút.

Mục Liên Hạ ăn đến thỏa mãn, buông đũa vừa uống đồ uống vừa có chút tò mò: “Anh hôm nay sao lại nói nhiều hơn vậy?” Bình thường tuy rằng không đến mức tế ngắt, nhưng rất ít khi nói nhiều... như vậy...

Tống An Hoài rót đồ uống cho cậu, khẽ cười với cậu, nhận được vẻ mặt kinh sợ của Mục Liên Hạ, vì thế khôi phục lại mặt không biểu tình.

Buổi tối vẫn là Tống An Hoài đưa Mục Liên Hạ về trường, nhìn xe đi xa, Mục Liên Hạ có chút rối rắm chà chà mũi.

Không phải cậu tự mình đa tình đi... Tống An Hoài đừng luôn không nói rõ như vậy chứ! Cậu mới không tin đối phương thật sự cái gì cũng không biết! Chờ đã... nói không chừng đường về của não không đúng thì sao.

Vẫn là qua một quãng thời gian rồi nói sau.

Sáng sớm hôm sau Mục Liên Hạ liền dậy. Cậu đầu tiên là đóng gói giản dị cho món quà của Lý Thụy Phong, sau đó tìm một bộ quần áo thay. Vẫn là quần áo đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, dù sao cậu cũng chỉ có như vậy. Huống chi Lý Thụy Phong đã nói, mình chơi của mình.

Mục Liên Hạ kỳ thật cả hai đời đều được cho là không thấy qua cảnh đời, nhưng cũng không phải ở đâu cũng chưa từng đi qua. Khác không nói, khi còn tốt đẹp với Lô Quảng Hằng thì Lô Quảng Hằng tuy rằng

chưa bao giờ dẫn cậu đi quen ai, nhưng chỗ nên chơi cũng từng đi qua. Khách sạn năm sao này cậu cũng đã ở qua thời gian không ngắn, thậm chí cậu còn nhớ rõ phòng ở khi đó.

Đêm qua khi chia tay Tống An Hoài nói muốn tới đón cậu, nhưng Mục Liên Hạ từ chối, cậu thấy không quá cần thiết, dù sao bắt xe cũng rất tốt.

Lý Thụy Phong trước khi cậu bắt xe ra trường liền điện thoại qua, bảo cậu khi tới thì trực tiếp đến phòng tìm hắn, sau đó hắn sẽ dẫn cậu vào. Mà khi nhìn thấy Lý Duệ Phong, Mục Liên Hạ nhíu mi. Lý Thụy Phong bình thường ăn mặc tùy tiện lúc này mới có một loại cảm giác thiếu gia, mặc một bộ vest trắng huu nhàn, tuy rằng vẫn là khuôn mặt trẻ con đó nhưng được nổi bật thành thực không ít, đối phương nhìn thấy Mục Liên Hạ liền cho cậu một cái ôm bự: “Tôi sao lại có cảm giác đã lâu không gặp cậu rồi?”

Mục Liên Hạ đưa đồ trong tay cho hắn: “Hai tuần không gặp, tuần trước vốn tính đi tìm cậu nhưng cậu nói không ở nhà.”

Lý Thụy Phong nghĩ nghĩ, gật gật đầu: “Đúng đó, tôi về nhà.”

Nói xong, kích động tháo quà, sau đó dùng sức vỗ vai Mục Liên Hạ: “Hắc hắc anh đây còn chuẩn bị mua cái mới nữa, Liên Hạ cậu đúng là rất tri kỷ!”

Mục Liên Hạ chỉ cười, không nói chuyện.

Đây là một căn phòng nhỏ cách phòng tiệc không xa, Lý Thụy Phong kéo cậu qua coi như dẫn dò: “Liên Hạ này khi tôi gọi cho cậu thì có chút lố mãng, không biết cậu có thích nơi này hay không. Gì mà tôi năm nay hai mươi anh Hạ nhất định muốn làm lớn cho tôi, kết quả hắn mời một đồng người đến có lẽ đều là đến vì hắn, cho nên tôi có gọi vài người, chúng ta chơi của chúng ta.”

Mục Liên Hạ gật đầu. Đó là chuyện của họ, dù sao cậu chỉ là đến vì sinh nhật của Lý Thụy Phong.

“Nhưng đồ ăn ở đây rất ngon! Anh Hạ đặt đồ ăn hình thức buffet, cậu cứ trực tiếp ăn, những người đó sẽ không ăn.”

Mục Liên Hạ tiếp tục gật đầu.

Lý Thụy Phong tựa hồ còn muốn nói gì nữa, lúc này, cửa phòng nhỏ bị đẩy ra.

Người vào khiến Mục Liên Hạ theo bản năng sửng sốt, nhưng lập tức liền điều chỉnh tốt vẻ mặt, mặc cho ai cũng nhìn không ra.

Người đến là Lô Quảng Viễn.

“Liên Hạ cái tên này có phải cậu còn chưa gặp qua hay không? Lần đó liên hoan hội học sinh hắn lười biếng không đi!” Lý Thụy Phong hai bước đi qua, một tay vòng qua cổ Lô Quảng Viễn, “Hắn tên Lô Quảng Viễn, là bạn thân của tôi. Ừm, cũng là đàn anh của cậu, cậu gọi hắn là Tiểu Viên Tử là được.”

Không nghĩ tới Lô Quảng Viễn dĩ nhiên là bạn của Lý Thụy Phong, may mà Mục Liên Hạ sớm đã điều chỉnh tốt vẻ mặt, tự nhiên không dùng xưng hô không nên thân của Lý Thụy Phong, mà là ngoan ngoãn gọi một tiếng “Đàn anh”. Ngược lại là Lô Quảng Viễn tựa hồ rất có hứng thú với cậu: “Cậu là... khách trọ nhà Tiểu Thụy?”

Mục Liên Hạ bỗng nhiên cảm thấy mình có lẽ khá nổi tiếng trong giới bạn bè của Lý Thụy Phong, có chút không quá tự nhiên gật gật đầu.

Lô Quảng Viễn nhếch miệng với cậu, cười, vừa cười vừa vươn tay: “Tôi là Lô Quảng Viễn, hân hạnh gặp mặt.”

Mục Liên Hạ cảm thấy mình có thể đi làm ảnh đế luôn rồi.

Cậu chỉ có thể vươn tay cũng cầm tay đối phương đưa qua: “Tôi là Mục Liên Hạ.”

Về phần hân hạnh gặp mặt? Cậu không thấy hân hạnh.

Kết quả, bên này khi cậu còn đang đau đầu về Lô Quảng Viễn, cửa lại mở ra: “Tiểu Thụy, Tiểu Viên có ở đây không?”

Lời còn chưa dứt người liền đi vào.

Mục Liên Hạ rút cuộc nhịn không được nữa mà cứng ngắc.

Vào cửa là Lô Quảng Hằng, hần tựa hồ cũng quen biết Lý Thụy Phong, dáng vẻ rất quen thuộc. Mà vừa vào hần liền thấy được Lô Quảng Viễn, đầu tiên là qua cho Lô Quảng Viễn một bàn tay trên vai, sau đó tầm mắt chuyển qua phía Mục Liên Hạ.

Đời này lần đầu tiên ngay mặt chống lại Lô Quảng Hằng, Mục Liên Hạ cả người đều cứng ngắc.

Vẫn là gương mặt như trước, môi mỏng mũi thẳng mắt đào hoa, dưới khóe mắt phải là lệ chí màu đỏ sậm tựa như dáng vẻ trong trí nhớ. Khi Mục Liên Hạ quen biết hần thì tuyệt vọng, sau đó lại được thương yêu. Người như thế với cậu mà nói quả nhiên là đáng sợ, ôn nhu với người khác, sau khi người khác rơi vào, thì lại lạnh lùng phá hủy cảnh mơ của người đó.

Cậu yêu hần qua, nhưng cũng hận hần qua. Nhưng giờ đây gặp lại, cậu chỉ muốn không gặp lại hần nữa.

Nhưng đối phương sau khi đánh giá cậu trên dưới, thì nhả mi: “Tôi có phải... gặp cậu ở đâu qua rồi hay không?”

34. Chương 34: Bạn Bè

Gặp ở đâu? Đời trước sống chung lâu như vậy, đời này mới là lần đầu tiên gặp đi.

Mục Liên Hạ nói không rõ là cảm giác gì, nhưng cậu biết điều một câu cũng không nói. Theo hiểu biết của cậu, một khi nói mà còn nói không đúng, Lô Quảng Hằng liền sẽ có hứng thú với cậu. Mà đời này một trong những chuyện cậu không muốn nhất chính là “Hứng thú” của hần.

Thấy Mục Liên Hạ không đáp lời, Lô Quảng Hằng cũng không để ý tới cậu nữa, tiếp đó một lần nữa đặt lực chú ý lên em trai nhà mình Lô Quảng Viễn cùng Lý Thụy Phong: “Tiểu Thụy, đồ anh tặng em em có thích không?”

Lý Thụy Phong nháy mắt mấy cái: “Thật ra em còn chưa nhìn xem em nhận được gì...”

Lô Quảng Hằng bị nghẹn một chút, nâng tay muốn xoa đầu Lý Thụy Phong, kết quả ngừng lại động tác, đặt ở trên vai Lý Thụy Phong vỗ vỗ: “Vậy sau khi xem xong thì nói với anh, anh ra ngoài trước.” Nói xong kéo Lô Quảng Viễn liền ra cửa. Mà Lô Quảng Viễn trước khi đóng cửa còn nghiêm túc nhìn lướt qua Mục Liên Hạ.

Người đầu đi, Lý Thụy Phong cũng ôm tay Mục Liên Hạ kéo cậu ra ngoài: “Đi ăn chút đi, cậu có dám uống rượu không? Hôm nay có rượu ngon đó ~ “

Hạ Đình Ngọc lần này mở tiệc sinh nhật cho Lý Thụy Phong xem như tương đương cao cấp. Dù sao cũng không phải bậc cha chú tổ chức, nhưng đối với tiểu bối thì chính là đỉnh cấp nhất, huống chi đây chỉ là tụ hội của các tiểu bối, nhưng đã có rất nhiều người gọi là “Tiểu bối” đã bắt đầu từng bước trở thành người cầm quyền.

Phòng lớn nhất khách sạn đã được bao, đồ ăn cũng rất ngon, đến người cũng có mấy trăm người, tuy rằng đa số cũng không phải đến vì Lý Thụy Phong, Lý Thụy Phong đương nhiên cũng biết, hần không để ý là được.

Lý Thụy Phong tính cách tốt, không kiêu căng, bạn bè đương nhiên cũng không chỉ có mỗi mình Mục Liên Hạ, trừ bạn bè trong giới cũng mời mấy người quan hệ không tệ, tỷ như đám người hội học sinh bao gồm đàn chị Lâm Tuyết. Hần đi đón khách, Mục Liên Hạ liền nói mình chuẩn bị đi tìm chỗ nào đó ngồi. Lý Thụy Phong cũng không chu đáo bao nhiêu, vung tay lên bảo cậu cứ tùy tiện.

Mà khi cậu tìm được một nơi cảm giác khá thanh tịnh, lại ngoài ý muốn phát hiện Hàn Thừa Vũ.

Cậu nhìn thấy Hàn Thừa Vũ thì sững sờ, Hàn Thừa Vũ nhìn thấy cậu cũng sững sờ. Nhưng cậu ta phản ứng nhanh hơn Mục Liên Hạ, nâng ly rượu vang đỏ trong tay với Mục Liên Hạ: “Đã lâu không gặp.”

Kỳ thật không phải lâu rồi không gặp, chỉ nửa tháng mà thôi.

Mục Liên Hạ rất nhanh thu lại cảm xúc, cười với Hàn Thừa Vũ: “Đã lâu không gặp.”

Tính ra, Mục Liên Hạ và Hàn Thừa Vũ cũng được cho là bạn bè, nhưng không giống bạn bè bình thường. Cậu không rõ Hàn Thừa Vũ vì sao lại ở trong này, nhưng cậu cũng sẽ không hỏi thăm, tôn trọng * của bạn bè.

Hàn Thừa Vũ ngược lại thì mở miệng nói trước: “Lam Tinh đóng cửa.”

“A?” Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái, có chút kinh ngạc. Cậu thật sự không biết, Lam Tinh vậy mà đóng cửa.

Hàn Thừa Vũ ngồi trên sô pha dùng để nghỉ ngơi, động tác tùy ý bắt chéo hai chân, nhấp một ngụm rượu vang đỏ trong tay: “Ừ, Phương Tử Nghi đóng, nói là muốn tu sửa. Nhưng có lẽ tu sửa xong ngay cả tên cũng sẽ đổi.”

Mục Liên Hạ ừ một tiếng.

“Ngụy Nham cút, Liễu Sinh lại còn mang theo hắc đi, ” Hàn Thừa Vũ lại nhấp một ngụm rượu, “Cũng không biết đến cùng là bỏ thuốc mê gì cho cậu ta.”

Liễu Sinh chính là người bị thương tổn đủ loại mà vẫn còn ôm hi vọng với Ngụy Nham, đời trước của Mục Liên Hạ cũng vậy, đời này cũng vậy.

“Tôi cũng không có gì, sau đó ông già bảo tôi trở về, tôi trở về, ” Hàn Thừa Vũ một ngụm uống hết rượu trong tay, có chút mê mang, “Cậu nói xem tôi còn có thể làm gì?”

Mục Liên Hạ im lặng với cậu ta vài giây, mở miệng: “Chỉ cần cậu muốn, không gì là không thể làm được không phải sao?”

Hàn Thừa Vũ ngẩn người, nhếch môi: “Cũng phải, mẹ tôi còn muốn tôi thi lên đại học cho bà xem... Năm đó tôi quá ngu ngốc. Chắc, ai mà không có lúc ngu ngốc không phải sao? Bây giờ còn có người coi tiền như rác nuôi tôi, tôi phải thi đại học cho mẹ tôi xem.”

Mục Liên Hạ cười với cậu ta: “Tin tưởng bản thân, nhất định thành công.”

“Chờ tôi thi lên đại học tôi liền đi, ” Hàn Thừa Vũ lười biếng duỗi eo, “Có nói qua cho cậu chưa nhỉ? Cậu biết chuyện vòng tay của tôi, không biết cậu có biết tôi là con riêng không. Nhưng cũng không sao, ông già đó chính vì không sinh được con trai nên mới nhớ tới tôi, ha ha.”

“Cậu là Hàn Thừa Vũ, ” Mục Liên Hạ nói, “Bạn của tôi là Hàn Thừa Vũ.”

Hàn Thừa Vũ nhìn nụ cười của Mục Liên Hạ, tựa hồ có chút cảm động mà cũng có chút xấu hổ. Cậu tay nâng tay chà mũi, nói sang chuyện khác: “... Cái đó... Phương Tử Huyền thế nào rồi? Ngày đó cũng không tính đến như vậy, kết quả không nghĩ tới chỉ có một mình Phương Tử Huyền ở đó. À, cậu thì không tính.”

“Chị ấy không tệ, chủ yếu đều đặt trên người con gái, ” Mục Liên Hạ cười nhu hòa hơn chút, nhớ bé cưng gặp qua mấy hôm trước, “Bé con tên Phương Tú Nhã, tương lai nhất định là một cô gái xinh đẹp nho nhã.”

Đề tài dừng lại, không đợi hai người tìm đề tài kế tiếp, Tống An Hoài xuất hiện.

Hắn vén lên góc màn hình nửa vây quanh, gọi Mục Liên Hạ một tiếng.

Hàn Thừa Vũ không bỏ thói quen lúc trước, trực tiếp huýt sáo: “Còn nói không phải người nhà?”

Mục Liên Hạ cười xấu hổ, nhìn Tống An Hoài.

Tống An Hoài hôm nay mặc đồ vest mang giày da, bộ vest màu xám bạc vừa người, caravat màu xanh hoa văn đường kẻ, tóc cũng được xử lý kỹ lưỡng, có vẻ đẹp trai hơn không ít.

Hàn Thừa Vũ từ trên sô pha đứng lên, cao xấp xỉ Mục Liên Hạ, hơi khom người ở bên tai Mục Liên Hạ nhỏ giọng nói: “Hắn lần trước đến tìm tôi là vì muốn ông già nhà tôi đầu tư, nhưng hắn hình như thật sự rất thích cậu. Phải cảnh giác cao độ đó.”

Nói xong, đứng thẳng dậy cười tiêu sái với cậu liền bưng ly rượu rỗng rời khỏi góc này, còn phát tay với Tống An Hoài nữa.

Thấy Hàn Thừa Vũ biết điều tránh đi, Tống An Hoài tiến lại: “Cậu sao lại chạy đến đây?”

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái: “Không có việc gì làm, lại không quen ai, tôi có nói với Lý Thụy Phong khi mở tiệc thì cạ ăn cạ uống là được, hắn cả món nào ăn ngon cũng đều nói ra.”

Ừm, Lý Thụy Phong kỳ thật là một tên ăn hàng.

Tống An Hoài trong nháy mắt cũng không biết nói gì cho phải. Khi hắn đàm phán ở ngoài cũng không phải nói năng không khéo, nhưng khi ở cùng Mục Liên Hạ hắn vậy mà không biết nên nói gì.

Lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Mục Liên Hạ là đến bên Phụ Sa tìm người, kết quả ví tiền bao gồm cả CMND bên trong cũng bị người trộm không nói, ngay cả di động cũng bị trộm. Khi hắn ở trong nhà ga thì mới phát hiện, không quen ai còn chưa nghĩ phải làm gì, Mục Liên Hạ xuất hiện, mà tờ tiền đỏ của cậu thật sự giúp đỡ rất nhiều.

Khi đó nói mời ăn cơm là thật lòng, nhưng nếu không có duyên gặp lại thì cũng chỉ là một câu mà thôi. Nhưng hắn cũng không nghĩ tới, là lại lần nữa nhìn thấy cậu, còn biết tên của cậu. Trong nháy mắt ấy, hắn nghĩ đây thật sự là rất có duyên phận. Hơn nữa Tư Tư cũng thích cậu, Tống An Hoài không khỏi cũng để ý Mục Liên Hạ nhiều hơn.

Sau đó, vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Mục Liên Hạ, Tống An Hoài liền cảm thấy vui vẻ, chính hắn cũng không biết vì sao, cho đến buổi tối ngày hôm đó nhìn thấy khuôn mặt khi ngủ của cậu.

Thích cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng một khi đã thích, với Tống An Hoài mà nói thì đó chính là chuyện lâu dài.

Nhưng hắn không biết nên biểu đạt như thế nào, hướng chi hắn thích... Hắn mà không nói thì Mục Liên Hạ tuyệt đối sẽ không biết.

Trong nháy mắt không khí bỗng có chút xấu hổ, Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng, đi ngang qua Tống An Hoài: “Cái đó, tôi đi toilet một chuyến.”

Nói xong là lập tức chạy.

Toilet của khách sạn xa hoa cũng được xây dựng tốt nhất, sau khi Mục Liên Hạ từ trong WC đi ra, rửa mặt trước, sau đó chống hai bên bồn rửa tay cúi đầu thở dài thật sâu.

Cậu thấy hôm nay quả thực là không kịp thở. Nói sao đây, sau khi chuyện Ngụy Nham chấm dứt thì bây giờ cậu đã tốt hơn rất nhiều, nhưng nhìn thấy Lô Quảng Hằng, cậu bây giờ còn chưa bình tĩnh hòa nhã được.

Kết quả mới nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, khi cậu ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Lô Quảng Hằng đi vào.

Đối phương cũng thấy cậu, đi vài bước đến cạnh cậu: “Cậu là bạn của Tiểu Thụy... Cậu tên gì vậy?”

Mục Liên Hạ mím môi, nói tên của mình.

“Mục Liên Hạ...” Lô Quảng Hằng đọc tên của cậu mấy lần, sau đó nhìn sâu vào mắt Mục Liên Hạ, “Mục Liên Hạ, chúng ta có phải đã gặp qua ở đâu rồi hay không?”

Mục Liên Hạ theo bản năng lui về sau một bước: “Ngài nói đùa à, tôi hôm nay là lần đầu tiên đến nơi như vậy, chắc chắn không gặp qua người như ngài.”

Lô Quảng Hằng cũng tiến lên một bước, tựa hồ muốn nói gì nữa, mà lúc này Tống An Hoài đi vào: “Liên Hạ?”

35. Chương 35: Sinh Nhật

Tổng An Hoài xuất hiện khiến Mục Liên Hạ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cậu theo bản năng tìm kiếm che chở từ Tổng An Hoài: “Thưa ngài ngài nhất định là nhận lầm người.” Khi nói chuyện thì cũng đã đứng ở sau Tổng An Hoài.

Tổng An Hoài đứng trước người Mục Liên Hạ chặn tầm mắt của Lô Quảng Hằng: “Lô tổng có chuyện gì sao?”

Lô Quảng Hằng cuộn cuộn tóc: “Không có gì, có lẽ là tôi nhận lầm người rồi.”

Mục Liên Hạ sau khi cùng Tổng An Hoài đi ra thì thở dài một tiếng. Tổng An Hoài hỏi cậu: “Cậu biết Lô Quảng Hằng?”

Nghĩ nghĩ, Mục Liên Hạ cho một đáp án ba phải cái nào cũng được, cũng không tính trả lời ngay mặt: “Lúc trước có gặp qua vài lần.” Có lẽ là nhìn ra Mục Liên Hạ không muốn nói, Tổng An Hoài cũng không tiếp tục hỏi, đổi lấy khuôn mặt tươi cười của Mục Liên Hạ.

Buổi tiệc rất nhanh thì chính thức bắt đầu, người có mục đích khác rất nhanh liền tìm được mục tiêu, Tổng An Hoài cũng bị mấy người ngăn cản, Mục Liên Hạ nhân cơ hội chạy tới góc, bưng đĩa bắt đầu ăn. Sau khi ăn xong thì tùy tiện đi dạo loanh quanh, phát hiện mình không còn gì làm, liền quyết định chạy trước.

Lý Thụy Phong làm nhân vật chính của buổi tiệc luôn đi cùng Hạ Đình Ngọc, Mục Liên Hạ cũng không tìm thấy cơ hội tìm hân, cho nên gửi tin nhắn liền về trường. Kết quả khi còn đang trên xe buýt, cậu lại nhận được điện thoại của Tổng An Hoài: “Liên Hạ cậu về rồi?”

“Ừm.”

“Buổi tối ăn cơm chung thế nào? Tư Tư nhớ cậu.” Tổng An Hoài nói.

Nghĩ nghĩ, Mục Liên Hạ đáp ứng. Hôm nay thứ bảy, cũng không có chuyện gì làm. Mà chờ khi cậu xuống xe buýt, xe Tổng An Hoài đã đỗ ở cửa trường.

Mục Liên Hạ tự nhiên lên xe, sau đó cùng Tổng An Hoài đến siêu thị mua đồ, cuối cùng lại tới nhà Tổng An Hoài. Tư Tư lúc này còn chưa về, Mục Liên Hạ bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ. Nhưng Tổng An Hoài vẫn không nói gì, Mục Liên Hạ liền thấy mình không nên xấu hổ.

Khi hai người phân công nhau rửa đồ ăn, thì Tư Tư trở lại.

Tư Tư được một người phụ nữ trung niên đưa về, Tổng An Hoài còn gọi đối phương một tiếng dì Lý, nghe nói là làm bảo mẫu ở nhà anh trai hân đã mấy năm. Mục Liên Hạ cũng không chú ý, bởi vì Tư Tư đã cạo qua, còn là động tác ôm đùi quen thuộc, cười tủm tỉm: “Anh Mục!”

“Nhớ anh?”

“Nhớ anh!”

Mà khi bữa cơm đang tiến hành, Tổng An Hoài nghiêm túc hỏi Mục Liên Hạ: “Cậu... có muốn tiếp tục qua giúp tôi chăm Tư Tư không?”

Mục Liên Hạ sững sốt, đưa còn ở bên miệng: “Cái gì?”

Tổng An Hoài rất nghiêm túc: “Giống như lần trước, buổi tối chăm Tư Tư một chút...”

Mục Liên Hạ nhăn mi: “Tôi... có lẽ không có đủ thời gian...”

Tổng An Hoài à một tiếng, lần nữa bưng bát cơm lên. Tư Tư nhìn trái nhìn phải, không nói chen vào.

Buổi tối sau khi về ký túc xá, Mục Liên Hạ nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, kết quả không dễ dàng mới ngủ được, sáng sớm hôm sau liền bị tiếng đập cửa đánh thức.

Kỳ thật tiếng đập cửa lần này không lớn, hơn nữa rất nhanh liền được mở cửa, nhưng vì giấc ngủ không sâu, cậu vẫn tỉnh. Mà khi buồn ngủ mông lung, cậu có cảm giác cậu hình như thấy Triệu Thái Nghệ, a, còn thấy Vương Thiên Hậu chính lý mình giấu diếm như đang trộm chó.

Chờ khi cậu tỉnh ngủ, ngáy ngốc nhìn Triệu Tài Văn đang đọc sách: “Tôi vừa rồi hình như nhìn thấy em gái cậu.”

Triệu Tài Văn không chút để ý lật một trang sách: “Ừ.”

“Vậy sao cậu còn ở đây?” Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái.

“Nó đến tìm Vương Thiên Hậu, ” Triệu Tài Văn vẫn không ngẩng đầu, “Hai người họ đang nói yêu đương. Ừ, tên chơi máy tính giường dưới cũng vậy.”

Ngày 1 tháng 10 trở về thì Chu Tử Ngọc liền mang theo máy tính, sau khi tìm người khiên văng tuyến cũng sắp trở thành thiếu niên nghiện internet. Nhưng không giống Lý Thụy Phong chơi game, Chu Tử Ngọc chủ yếu là tán gẫu cộng thêm đọc tiểu thuyết, theo như lời cậu ta thì bây giờ đang thân với một cô gái... Ừm, yêu qua mạng phổ biến sớm mấy năm.

Mục Liên Hạ tung mình về trên giường, cảm thấy không thể ở trong cái ký túc xá màu hồng phấn này nữa.

Thời gian trôi qua ngược lại rất nhanh, môn tiếng Anh thi giữa kỳ được tính trong tổng thành tích cuối kỳ, Mục Liên Hạ may mà không quá dọa người, thành tích không có trở ngại, khiến cậu rất cuộc nhẹ nhàng thở ra. Mà sau khi chấm dứt thì tiếng Anh, cậu lại nhận được tin nhắn an ủi của Tống An Hoài.

Khoảng thời gian này tin nhắn của Tống An Hoài xoát cảm giác tồn tại không ít, xoát đến mức Mục Liên Hạ cũng thường thường tự kỷ có phải đối phương thật sự coi trọng cậu hay không. Nhưng Tống An Hoài kỳ thật vẫn rất bận, nói với Mục Liên Hạ là hẳn đã mời một bảo mẫu cho Tư Tư, Tư Tư có chút ủy khuất nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Mục Liên Hạ đau lòng, nhưng vẫn đặt tinh thần chủ yếu vào trong việc học, cả sinh nhật cũng là khi Phó Kỳ Kỳ gọi điện thoại tới nhắc nhở mới nhớ đến.

Mục Liên Hạ đã lâu không trải qua sinh nhật.

Khi cậu còn nhỏ tự nhiên là được cha mẹ thương yêu, cũng tùy hứng muốn ăn bánh ngọt, chờ quà, nhưng sau khi cha mẹ qua đời thì không trải qua sinh nhật nữa. Cũng không đúng, thật ra đám bạn cũng có chúc cậu sinh nhật vui vẻ, sau đó là món quà nhỏ giữa những người bạn. Sau đó nữa, chia tay quá lâu lại thêm cấp 3 khổ sở, đương nhiên không ai nhớ đến; rồi sau đó nữa, âm ỉ với bạn, không còn người thân, Lô Quảng Hằng cũng không nhớ kỷ sinh nhật của cậu qua, cho nên rốt cuộc cũng không còn trải qua sinh nhật nữa. Tính kiếp trước, có lẽ đã hơn mười năm không trải qua sinh nhật. Cái thứ sinh nhật này, khi người khác để ý thì là sinh nhật, nếu không thì cũng chỉ là một ngày không có gì đặc biệt thôi.

Cậu không nhớ hồi cấp 3 có nhận được điện thoại của Phó Kỳ Kỳ hay không, nhưng lần này cậu nhận được, Phó Kỳ Kỳ gọi điện thoại tới, Vu Hiểu Nhiên và Quan Dũng đều ở bên kia gào thét: “Tiểu Hạ sinh nhật vui vẻ! Chúc ông già thêm một tuổi!”

Mục Liên Hạ chỉ khoác một cái áo, đứng ngoài phòng ngủ dậm chân, dở khóc dở cười: “Mấy người nhất định muốn gọi điện thoại cho tôi vào lúc rạng sáng hay sao?”

Vu Hiểu Nhiên giành điện thoại: “Đương nhiên! Tụi này có phải người đầu tiên chúc ông sinh nhật vui vẻ không nè?!”

Mục Liên Hạ cười: “Không phải, là lần thứ ba bốn năm.”

“Ai! Sao lại thế! Bạn cùng phòng của ông thì không tính!” Phó Kỳ Kỳ nói.

“Họ không biết.” Mục Liên Hạ nói, “Chúng tôi còn chưa trao đổi ngày sinh nhật.”

“Vậy là ai chứ?”

“Không nói cho mấy người ~ “

Nói thêm lát nữa thì cúp điện thoại, Mục Liên Hạ nhìn tin nhắn trong di động, cảm thấy nói không ra là cảm giác gì.

Cậu không gạt người, bọn Phó Kỳ Kỳ đúng là lần thứ ba bốn năm, vì trước đó cậu đã nhận được hai tin nhắn, tin nhắn đầu tiên của Tống An Hoài gần như là gửi vào lúc 12 giờ, mà tin thứ hai, tuy rằng không có lưu số điện thoại này, nhưng cậu mơ hồ có thể đoán được đây đến cùng là ai.

Cậu nhìn tin nhắn, cười nhẹ lưu số điện thoại bằng tên Mục Khả Hân, rồi trả lời tin nhắn, tắt di động.

Bạn hảo tâm tình, một đêm ngủ ngon, dù cho ngủ không được nhiều, nhưng tinh thần rất tốt.

Sinh nhật của Mục Liên Hạ là vào ngày 6 tháng 11, chỉ qua dương lịch, vừa lúc là vào thứ tư. Mà chiều thứ tư không có tiết, Mục Liên Hạ tính cho mình một ngày nghỉ. Nhưng khi lớp tiếng Anh tiết cuối của buổi sáng tan học thì Tôn Thiển Thiển bước tới: “Mục Liên Hạ, buổi chiều cậu có đi Thư Viện không?”

Nhìn thoáng qua đồng hồ, Mục Liên Hạ gật gật đầu: “Có chuyện gì không?”

Tôn Thiển Thiển lui về phía sau một bước lắc đầu: “Không có gì, buổi chiều gặp!”

Nói xong liền nhảy đi như thỏ.

Vương Thiên Hậu làm vẻ mặt chế nhạo với cậu: “Con gái người ta có phải muốn tỏ tình với cậu không đó?”

Mục Liên Hạ cho cậu ta một khuỷu tay: “Nói gì đó. Tôi còn chưa hỏi cậu, cậu khi nào đã đi cùng Triệu Thái Nghệ rồi? Giấu tốt thật!”

Vương Thiên Hậu cười hắc hắc, chà chà mũi, đáng vẻ siêu cấp lên mặt: “Tiểu Nghệ bảo giấu mà, kết quả chính em ấy nói với Tài Văn trước.”

Mục Liên Hạ gật gật đầu: “Tha cho cậu giấu diếm lần này, nhớ rõ mời ăn cơm.”

Vương Thiên Hậu nháy mắt thành mặt khóc tang: “Không phải chứ! Tôi phải mời bạn cùng phòng của Tiểu Nghệ không nói, còn phải mời mấy người?”

“Không thể nặng bên này nhẹ bên kia, ” Mục Liên Hạ nhún vai, cười giả dối, “Trời lạnh, tôi muốn ăn lẩu.”

Nhưng cậu sao cũng không nghĩ tới, Vương Thiên Hậu vậy mà còn có lúc nói đúng.

Cậu vốn tính cho mình nghỉ ngơi, nhưng hình như Tôn Thiển Thiển tìm cậu có chuyện cho nên cậu tính đi Thư Viện xem. Kết quả vừa tới, liền bị Tôn Thiển Thiển kéo đến thánh địa tình duyên ở sân trường cách cổng lớn không xa.

Sau đó nhìn chăm chăm cậu một thời gian dài, cắn răng nhắm mắt, giọng nhỏ nhỏ: “Mục, Mục Liên Hạ tôi thích cậu...”

36. Chương 36: Tỏ Tình

Mục Liên Hạ sợ ngây người.

Cậu sao cũng không nghĩ tới Tôn Thiển Thiển sẽ tỏ tình với cậu.

Chuyện tỏ tình hoàn toàn ngoài dự đoán của cậu, hoặc là nói, cậu chưa từng nghĩ tới sẽ có một cô gái nói thích cậu. Mà chuyện cậu từng hướng tới, vào giờ khắc này lại bị cậu phát hiện ra rằng mình chẳng hề để ý.

Mục Liên Hạ mày thay đổi rồi, cậu nói với bản thân mình.

Cậu có chút xấu hổ hơi mím môi, không biết làm sao. Mà cậu vừa muốn mở miệng liền nghe thấy tiếng của Tư Tư: “Anh Mục ——!” Cậu lập tức quay đầu, Tư Tư đã nhào qua ôm cậu. Tôn Thiển Thiển cũng xấu hổ, cô tặng món quà đã chuẩn bị trong tay cho Mục Liên Hạ cũng chạy đi mất. Mục Liên Hạ một tay cầm quà, một tay bị Tư Tư kéo lại, chỉ có thể nhìn bóng dáng cô gái đi xa, có chút rối rắm.

Qua vài giây, Tống An Hoài đi tới: “Liên Hạ, sinh nhật vui vẻ.”

Mục Liên Hạ quay đầu cười với hắn: “Cảm ơn.”

Tống An Hoài nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Mục Liên Hạ: “... Cô ấy nói cái gì?”

Nháy mắt mấy cái, Mục Liên Hạ không tính nói ra: “Không có gì.”

“Tôi...” Tống An Hoài mở miệng, lại không nói gì. Mục Liên Hạ cũng không quá để ý, dắt Tư Tư đi bộ nơi nơi.

Tư Tư lần đầu tiên đến Khanh Hoàn, đặc biệt hăng hái. Mục Liên Hạ đùa bé: “Hôm nay không học trường mầm non sao?”

Tư Tư lắc đầu: “Có, nhưng hôm nay phải chúc sinh nhật anh, anh Mục ơi sinh nhật vui vẻ nha!”

“Cám ơn Tư Tư.” Mục Liên Hạ cọ cọ khuôn mặt nho nhỏ mềm mại non nớt của Tư Tư, “Anh Mục rất vui.”

Nghe Mục Liên Hạ nói vậy, Tư Tư cũng cười, kéo Mục Liên Hạ xuống ở trên mặt cậu bẹp một cái, sau đó kéo Mục Liên Hạ bắt đầu đi dạo sân trường.

Khanh Hoàn là một nơi rất đẹp, tuy rằng bây giờ bởi vì sắp vào đông mà không còn phong cảnh như ngày hè, nhưng không thể nghi ngờ vẫn rất xinh đẹp. Lá cây sớm đã bắt đầu ố vàng, giờ đây một làn gió thổi qua sẽ khiến vô số chiếc lá bị gió thổi rơi xuống đầy trên mặt đất.

Đợi đến khi đến căn tin, Tống An Hoài hỏi cậu: “Buổi tối có thời gian mời cậu ăn cơm không?”

“A không, tôi đã có hẹn.” Mục Liên Hạ xoa xoa mũi.

“Vậy sau bữa tối thì sao?”

“Ách, lúc đó đã rất muộn...” Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tống An Hoài, Mục Liên Hạ vậy mà cảm thấy mình không nói lời từ chối được, “Được rồi...”

Sau khi Mục Liên Hạ đáp ứng, Tống An Hoài tựa như hoàn thành một chuyện quan trọng, sau khi Tư Tư chơi xong liền mang theo Tư Tư thỏa mãn rời đi, tỏ vẻ buổi tối sẽ đến đón cậu, để lại Mục Liên Hạ ở đó không biết làm sao.

Nhưng cậu nói buổi tối có hẹn là thật. Tuy rằng cậu không trao đổi ngày sinh nhật với bạn cùng phòng, nhưng nếu cả Tôn Thiển Thiển cũng biết sinh nhật cậu, vì sao người khác sẽ không biết chứ? Mấy người kia cũng đã sớm biết, hoặc là nói, Vương Thiên Hậu là một “tên phản bội”, cậu ta nói cho Tôn Thiển Thiển hôm nay là sinh nhật Mục Liên Hạ. Cho nên cậu ta mới nói, Tôn Thiển Thiển tính tố tình với Mục Liên Hạ.

Kỳ thật cũng phải, đa số mọi người đều có thể nhìn ra Tôn Thiển Thiển thích Mục Liên Hạ, mà Mục Liên Hạ cũng không từ chối ngược lại còn cùng nhau học ở Thư Viện, cho nên người khác thấy họ còn kém một tầng giấy cũng là chuyện bình thường.

Đáng tiếc Mục Liên Hạ nhất định sẽ làm Tôn Thiển Thiển đau lòng.

Mục Liên Hạ trở về ký túc xá chuyện đầu tiên chính là đập Vương Thiên Hậu một trận.

Vương Thiên Hậu không dám chống cự “nắm đấm phản bội” của Mục Liên Hạ, vừa la hét vừa nhảy nhót: “Liên Hạ cậu đừng như vậy chứ anh đây chịu không nổi!”

Mục Liên Hạ tức giận trừng cậu ta: “Cậu không thể làm được chuyện gì tốt cả!”

Vương Thiên Hậu nhếch miệng với cậu: “Tôi sao lại không làm được chuyện tốt chứ? Có gái đẹp thích cậu rõ ràng là cậu có điểm phúc mà!”

Trong phòng ngủ trừ Triệu Tài Văn nhân tài loại hình học bá không thể lay động luôn ở bên ngoài, Chu Tử Ngọc nghe thấy lời Vương Thiên Hậu liền lộ đầu ra: “Ái? Liên Hạ cậu được tố tình? Trời ơi chẳng lẽ không phải con trai nên chủ động hơn à? Liên Hạ sức hấp dẫn của cậu ghê gớm thật!”

Mục Liên Hạ xoa đầu: “Mấy người không biết thì đừng nói lung tung. Tố tình cái gì... Tôi phải làm gì đây?”

“Đáp ứng chứ gì!” Chu Tử Ngọc từ trên giường nhảy xuống, “Liên Hạ không phải chứ cậu còn chần chờ? Lên đại học không yêu đương thì còn là đại học hay sao? Nhất định phải có tình yêu tươi đẹp chứ! Huống

chỉ cũng không bảo cậu phải khổ sở đi theo đuổi em gái, mà là em gái tỏ tình với cậu đó! Liên Hạ cậu không đáp ứng còn là đàn ông hả?!”

Mục Liên Hạ lườm cậu ta một cái, lấy di động ra bắt đầu nhắn tin: “Tôi nếu mà đáp ứng thì mới không phải tôi đó.”

Tin nhắn tự nhiên là gửi cho Tôn Thiến Thiến. Cậu không thể giáp mặt nói ra khỏi miệng, cô gái có thể cũng không muốn bị từ chối ngay mặt. Mặc kệ nói như thế nào... Cậu thật ra cũng có chút hổ thẹn.

Nhìn thấy Mục Liên Hạ đang nhắn tin, tâm lý tám chuyện của Chu Tử Ngọc xuất hiện: “Cậu đang hẹn người ta hả? Buổi tối ra ngoài cùng đi ăn à?”

Mục Liên Hạ nhét điện thoại vào trong túi: “Không, tôi từ chối. Mấy người đừng nói lung tung ra ngoài, không tốt.”

Vương Thiên Hậu làm biểu tình thất vọng: “Cậu sao lại từ chối chứ?”

Lườm cậu ta một cái, Mục Liên Hạ hai tay dứt túi: “Tôi nói này, mấy cậu có đi ăn không?”

Bây giờ mà tám chuyện cũng chẳng còn quan trọng nữa, hai người đó quả thực muốn nhảy lên: “Ăn!”

Mục Liên Hạ tự nhiên cũng không tính mở tiệc sinh nhật gì, cậu chỉ mời vài người quan hệ coi như không tệ ăn một bữa cơm. Chỗ hẹn cũng không xa, cách trường cũng chỉ đi đường có 20 phút —— dù sao trường ở trong làng đại học, đồ ăn trong trường cũng không quá muốn ăn, ngược lại muốn đi nếm thử món ngon.

Nhà hàng là hỏi học trưởng cho ra đề nghị, xem như là một nhà hàng đồ ăn Đông Bắc chính gốc, rất nhiều món ngon, thích hợp. Mục Liên Hạ không mời nhiều người, tính cả cậu cũng chỉ có hơn mười người. Trừ 4 người ký túc xá cộng thêm Triệu Thái Nghệ, thì còn có đàn anh làm hướng dẫn sinh viên và đàn chị hội học sinh cùng với Lý Thụy Phong, ừm, còn có mấy người bạn cùng lớp.

Nói là mời sinh nhật, nhưng thật ra cũng chỉ là tìm cơ đến chơi. Đều là người trẻ tuổi choai choai, một đám từ không quen thuộc đến quen thuộc đến đùa giỡn cũng chỉ hơn mười phút, mà sau khi quen liền la hét ầm ĩ muốn uống rượu. Mục Liên Hạ bị quấy nhiễu, cuối cùng không được tự nhiên uống một ly bia. Nhưng ngoài ý muốn là người có thể uống được rượu nhất ngược lại là đàn chị Lâm Tuyết đáng người nhỏ xinh, cô bưng ly uống mà cũng không đã ghiền, cuối cùng cầm chai rượu trực tiếp thổi chai, cùng Vương Thiên Hậu liêu mạng uống rượu, thậm chí thiếu chút nữa làm Vương Thiên Hậu uống đến nằm bò ra.

Tuy rằng không hoàn toàn uống đến nằm bò ra, nhưng Vương Thiên Hậu cũng có chút nói năng lộn xộn: “Chị, em —— nắc, phục chị luôn!”

Một bữa cơm ăn đến sắp chín giờ, sau đó đều là đùa giỡn, trò nói thật hay mạo hiểm là được hoan nghênh nhất. Triệu Thái Nghệ lựa chọn mạo hiểm khí phách kéo Vương Thiên Hậu qua kiss một cái, mà Lý Thụy Phong cũng trong nói thật mà đỏ mặt thừa nhận đang yêu đương.

—— Quả thực không muốn ở cái thế giới nơi nơi đều là bong bóng màu hồng phần này nữa...

Khi sắp đến chín giờ, di động của Mục Liên Hạ rung. Lấy ra nhìn, là tin nhắn của Tống An Hoài: “Kết thúc chưa?”

Mục Liên Hạ trả lời một câu sắp rồi, sau đó phát hiện vẫn còn một tin nhắn chưa đọc. Mở ra nhìn, là đến từ Tôn Thiến Thiến: “Không sao, sinh nhật vui vẻ.”

Nhưng Mục Liên Hạ biết, mình sợ là đã mất đi một người bạn coi như không tệ rồi.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, lúc quay về trường đã thấy xe của Tống An Hoài ở cổng. Sau khi tạm biệt các bạn sinh viên Liên Hạ kéo Lý Thụy Phong lên xe Tống An Hoài.

“Anh Tống, ” Lý Thụy Phong nắc rượu, “Cám ơn anh đưa em về nhà.”

Tống An Hoài khởi động xe: “Không có gì, cậu lát nữa gọi điện cho Hạ Đình Ngọc đi.” Kết quả vừa dứt lời Lý Thụy Phong liền cứng ngắc.

Mục Liên Hạ cười trộm ở trong lòng, cảm thấy mình cũng bị mùi rượu lây nhiễm nên hơi say, toàn bộ đầu óc đều có chút phản ứng chậm chạp.

Đợi đến khi đưa Lý Thụy Phong về, cùng Tống An Hoài đến nhà Tống An Hoài, Mục Liên Hạ mới cảm thấy có chút không quá đúng.

Khi vào phòng Tống An Hoài ngăn cản Mục Liên Hạ bật đèn, sau đó tự mình vào phòng, bưng ra một cái bánh ngọt không lớn, ở trên có cắm ngọn nến. Hắn dưới ánh nến màu vàng bước về phía Mục Liên Hạ đang đứng ngăn người ở cửa, trên mặt mang theo chút ý cười.

“Sinh nhật vui vẻ.” Hắn nói.

Mục Liên Hạ ngây ngốc nhận bánh ngọt, đầu tiên là thổi nến, sau đó ở trong bóng tối ngẩn ngơ hồi lâu, ngẩng đầu mơ hồ nhìn về phía Tống An Hoài: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, ” Trong bóng tối, ai cũng không nhìn thấy vẻ mặt của ai, “Anh thích em.”

37. Chương 37: Rối Rắm

Mục Liên Hạ cảm thấy mình đang nằm mơ.

Không, cậu chắc chắn là đang nằm mơ, không thì Tống An Hoài sao sẽ nói thích cậu chứ?

Trong căn phòng không ánh sáng nháy mắt liền tĩnh lặng, ai cũng không mở miệng nói chuyện trước, thẳng đến khi Mục Liên Hạ bưng bánh ngọt nhỏ thấy đau mỗi, cậu mới không yên lòng giật giật tay chân bả vai: “Anh... nói cái gì?”

“Mục Liên Hạ, anh thích em, ” Tống An Hoài hoàn toàn không thấy xấu hổ như Mục Liên Hạ, hắn rất nghiêm túc nói chuyện này với Mục Liên Hạ, “Anh muốn ở bên em.”

Mục Liên Hạ kéo kéo khóe miệng cứng đờ: “Anh, anh đang nói đùa à?”

Cậu thật sự cảm thấy Tống An Hoài đang nói đùa, làm sao có thể? Cậu không tin, cũng không muốn tin.

Tống An Hoài tách một tiếng mở đèn lên, Mục Liên Hạ theo bản năng nheo mắt lại, còn nâng tay chặn ánh đèn. Tống An Hoài vươn tay nhận bánh ngọt nhỏ trong tay Mục Liên Hạ, sau đó kéo cậu ngồi trên sofa, khi Mục Liên Hạ một lần nữa mở to mắt, thì nhìn thấy Tống An Hoài đang ngồi nghiêm chỉnh cả mặt nghiêm túc nhìn cậu.

Hắn mặc áo khoác lông mỏng màu xám nhạt, bên trong là áo sơ mi trắng tinh, xoắn cổ áo và cổ tay áo, bên dưới là quần bò màu đen vừa người, rõ ràng là cách ăn mặc trẻ tuổi tinh thần phấn chấn tràn đầy sức sống, nhưng dưới vẻ mặt nghiêm túc của hắn khiến Mục Liên Hạ cũng thấy căng thẳng hơn.

Tống An Hoài rất nghiêm túc nhìn cậu: “Anh không nói đùa.”

“Sao có thể?” Nhìn hắn, Mục Liên Hạ nháy mắt thả lỏng, cậu thiếu chút nữa cười, “Tôi một chút cũng nhìn không ra.”

Tống An Hoài nhăn mi: “Nhưng anh quả thực thích em.”

Mục Liên Hạ nháy mắt không biết nói gì.

“Hạ Đình Ngọc nói, nên nói cho em trước, ” Tống An Hoài trực tiếp bán đứng bạn bè, “Anh vốn còn muốn chờ khi anh nghĩ kĩ nên nói cho em như thế nào mới nói với em, nhưng mà... anh nhìn thấy cô gái kia ở cùng em anh thấy không thoải mái.”

Hắn nói như là thật, Mục Liên Hạ thiếu chút nữa liền tin thật.

“Đừng đùa nữa, ” Mục Liên Hạ lắc đầu, “Anh có phải đã biết em thích anh rồi hay không? Cho nên mới cố ý làm vậy? Quà sinh nhật? Không cần, em không làm khó dễ anh.”

Mục Liên Hạ nói như vậy, cũng nghĩ như vậy.

Cậu tuy rằng luôn không quá tự tin, nhưng cũng chưa bao giờ không dám nhận mình thích. Cậu thích thì chính là thích, không còn là tình huống như đời trước, cậu cũng không nợ hấn. Lại nói đây cũng không phải tình huống ban đầu, cậu cũng không tính làm rõ. Mặc kệ là vì gì hay là vì ai, nếu Tống An Hoài đã nói vậy, cậu cũng không cần phải giấu nữa. Huống chi dù cho cậu không nói, Tống An Hoài đã nói vậy với cậu rồi, hai người cũng không còn là quan hệ như trước.

Cậu từng đọc qua một cách nói, đừng trở thành người yêu với người bạn tốt nhất, bởi vì một khi chia tay, bạn chẳng những mất đi một người yêu, càng mất đi một người bạn tốt nhất. Đừng nói sau khi chia tay vẫn là bạn bè gì cả, một khi liên quan đến cái gọi là tình yêu, sau khi chia tay thì chính là người xa lạ quen thuộc nhất. Mục Liên Hạ cũng đồng ý. Tựa như Tôn Thiển Thiển, nếu làm bạn bè, Mục Liên Hạ rất tán thưởng cô, đáng tiếc sau này có lẽ nhiều nhất chỉ là quen sơ mà thôi.

Tiến là, cậu vẫn rất thích Tống An Hoài, chẳng sợ chỉ nói từ phương diện bạn bè.

Mục Liên Hạ buông mắt nhìn chằm chằm ngón tay mình giao nhau, thở dài một tiếng trong lòng.

Nhưng Tống An Hoài thì bất không đúng trọng tâm.

Giọng của hấn lập tức cao lên: “Em thích anh?”

Mục Liên Hạ ngây ngốc ngẩn đầu.

Tống An Hoài cười với cậu, cười đến vui vẻ, mắt cũng hơi mị lên: “Anh thích em, em cũng thích anh, chúng ta liền ở bên nhau đi.”

“...” Hấn nói có đạo lý thật nhưng hấn không nghe mình nói gì đi...

Mục Liên Hạ vừa mới chuẩn bị lắc đầu giải thích, đối phương vậy mà một tay cầm tay cậu, sau đó tới gần, cúi đầu, đôi môi nóng hổi dừng trên trán cậu, mang đến một loại cảm nhận khó có thể nói thành lời.

Mục Liên Hạ ngây ngẩn cả người, trong mắt đều là dáng vẻ của hấn, chớp mũi ngửi thấy mùi hương dễ ngửi trên người hấn, quanh thân tràn ngập hơi thở của hấn.

Đây là một nụ hôn rất cẩn thận, chỉ chạm một cái thôi đã khiến Mục Liên Hạ bỗng nhiên cảm thấy tê dại.

Sau đó, đối phương vào lúc cậu đang ngẩn ngơ, môi dời xuống, dán trên môi cậu, vừa chạm đã tách ra. Trên mặt Tống An Hoài vẫn mang theo nụ cười, tay cũng nắm Mục Liên Hạ không buông, sau khi đứng thẳng dậy ánh mắt vẫn còn đang nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ sững sốt nửa ngày, sau đó mới phản ứng lại mà rút tay mình ra đột nhiên đứng lên lui về phía sau vài bước, cuối cùng còn nâng tay chạm cánh môi đã được chạm qua, sau đó lại theo bản năng xoa xoa trán vừa được hôn.

Mọi chuyện phát triển hình như có chút không đúng a...

Tống An Hoài vẫn nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ, dáng vẻ kia dường như còn có chút ủy khuất. Mục Liên Hạ nhếch miệng: “Anh... nghiêm túc?”

Tống An Hoài gần như lên án: “Em vẫn không tin anh?”

“... Anh đã từng nói là muốn kết hôn sinh con mà...” Mục Liên Hạ chần chờ nói.

“Đâu có đâu?” Tống An Hoài nhú mày, “Anh nói qua khi nào?”

“Lúc con gái nhà chị Phương vừa mới sinh ra thì anh có nói với Tư Tư qua.” Mục Liên Hạ tỏ vẻ cậu luôn nhớ rõ vụ này.

Tống An Hoài nhăn mày không buông, bắt đầu nghiêm túc nhớ lại. Nhưng có lẽ chuyện này với hấn mà nói hoàn toàn không quan trọng, cho nên một chút ấn tượng cũng không có. Hấn suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nghiêm túc lắc đầu với Mục Liên Hạ: “Anh sẽ không, anh thích em thì sẽ không kết hôn với người khác. Sinh con... thì càng không, anh đời này nuôi Tư Tư thôi là đủ rồi, bé chính là con của anh.”

Mục Liên Hạ có chút kinh ngạc nhìn hấn.

Hoàn cảnh của Tư Tư Mục Liên Hạ đến giờ còn chưa quá rõ, cậu biết Tư Tư nói bé không có ba, mà có mẹ, cũng chính là người chị đã qua đời của Tống An Hoài. Mục Liên Hạ không biết Tư Tư là vì vấn đề thân thể của mẹ mà được Tống An Hoài chăm sóc hay là chuyện gì, nhưng Tống An Hoài vừa nói vậy, nghĩ đến bây giờ Tư Tư đúng là ở trên danh nghĩa hẳn.

Cũng phải, Tư Tư vốn chính là tiểu bối của hẳn, nuôi như con cũng là bình thường...

Mục Liên Hạ lắc đầu bỏ đi suy nghĩ khỏi chuyện này, dù sao bây giờ cũng không phải trọng điểm, cậu mở miệng, lại không biết nên nói gì.

Tống An Hoài cũng đứng lên, bước qua lại lần nữa giữ chặt tay Mục Liên Hạ, sau đó nhìn chằm chằm ánh mắt Mục Liên Hạ: “Cho nên, chúng ta ở bên nhau đúng không?”

Mục Liên Hạ theo bản năng, ngây ngốc gật gật đầu.

Cậu thích Tống An Hoài không phải sao? Mặc kệ sau này có thể nào... Giờ đây tin tưởng hẳn một lần cũng không có gì cả... Nếu không xong thì còn có thể gay go thành đáng về gì? Nhưng cậu vừa bị quan nghĩ như vậy, vừa không thể áp chế nhảy nhót trong lòng. Cậu vui vẻ, thật sự vui vẻ.

Cậu dùng sức mím môi, không để mình nhếch khóe miệng lên bại lộ ở trước mặt Tống An Hoài.

Nhưng Tống An Hoài lại cười, rất vui vẻ, sau đó từ trong túi áo lấy ra một hộp nhỏ, đưa cho Mục Liên Hạ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Đó là một chiếc hộp nhỏ lông đen, lớn không bằng nửa bàn tay, khéo léo mà lại tinh xảo. Mục Liên Hạ còn có chút không được tự nhiên, đi từ từ đến cạnh sofa, dưới ý bảo của Tống An Hoài mà mở hộp nhỏ.

Sau đó cậu liền sợ ngây người.

Trong hộp là một chiếc nhẫn.

Trước tiên cứ mặc kệ nhẫn có đáng về gì, còn có vụ vào ngay ngày tỏ tình tặng quà sinh nhật tặng luôn nhẫn kim cương à?

Thấy cậu sững sờ, Tống An Hoài hơi căng thẳng hỏi cậu: “Em không vui sao?”

Mục Liên Hạ đóng hộp lại, kéo tay Tống An Hoài qua đặt vào lòng bàn tay hẳn: “Bây giờ em không thể nhận.”

Tống An Hoài viết chữ thất vọng trên khuôn mặt luôn luôn không có biểu tình gì của hẳn, vậy mà có chút đáng thương: “Em không nhận là có ý không tiếp nhận anh sao? Chúng ta không ở bên nhau à?”

“Em, em đồng ý mà...” Mục Liên Hạ cũng rất căng thẳng.

“Nhưng mà em không nhận.” Tống An Hoài một lần nữa nhét hộp nhỏ kia vào trong tay cậu.

Mục Liên Hạ nhìn đáng về tuyệt đối đừng từ chối của Tống An Hoài, bỏ hộp vào trong túi áo.

Tối hôm đó họ cũng không dính nhau như các cặp đôi đang trong tình yêu cuồng nhiệt, Mục Liên Hạ từ chối Tống An Hoài mời cậu đi phòng ngủ chính, mà là ngủ trong phòng sách lúc trước từng ngủ qua, khác biệt duy nhất có lẽ là nệm hôn đến từ Tống An Hoài và câu chúc ngủ ngon nỉ non ở bên tai.

Sau khi cửa đóng lại, trong bóng đêm, cậu siết chặt hộp nhỏ kia, rồi đặt ở bên gối, nhắm mắt lại.

“Ngủ ngon.” Cậu nói.

Mà bên này, Tống An Hoài gọi điện cho Hạ Đình Ngọc: “Em ấy hình như không quá vui vẻ.”

Hạ Đình Ngọc giật mình một cái: “Cậu... tỏ tình thật?”

“Ừ.”

“... Đừng nói với tôi là cậu dựa theo cách nói của tôi mà làm đó nhé?”

“Buổi tối em ấy ăn cơm với bạn, tôi chuẩn bị bữa tối ánh nến không nói cho em ấy. Đưa nhẫn thì em ấy không quá muốn, hơn nữa còn không tin tôi thích em ấy.”

Hạ Đình Ngọc cao giọng: “Cậu đưa nhẫn thật?!”

“... Ừ.”

“Cậu ấy đồng ý?”

“Ừ.”

“... Cậu ấy nhất định là yêu cậu thật rồi...”

38. Chương 38: Ấm Áp

Hạ Đình Ngọc nói cái gì Mục Liên Hạ tự nhiên là không biết, nhưng cuộc sống sau khi được tỏ tình của cậu liền thay đổi.

Cái khác không nói, cậu chưa từng nghĩ tới Tống An Hoài vậy mà còn có thể trở nên lảm nhảm.

Chẳng hạn như hôm nay đầu tháng mười hai thời tiết lạnh, Tống An Hoài gửi một tin nhắn dài ngoằng chia thành hai tin ngắn để dẫn dò Mục Liên Hạ. Mục Liên Hạ đọc chữ trên giao diện tin nhắn di động, vừa có loại cảm giác dở khóc dở cười, vừa thấy trong lòng ấm áp dễ chịu.

Lúc này Mục Liên Hạ còn chưa ra khỏi phòng ngủ, vừa mới đứng lên Vương Thiên Hậu đã qua chọc cậu: “Này, cậu thật sự đang nói chuyện yêu đương?”

Mục Liên Hạ nhếch miệng: “Ừ.”

Biểu tình trên mặt Vương Thiên Hậu từ kinh ngạc biến thành thích thú, lại chọc ghẹo Mục Liên Hạ: “Trách không được cậu từ chối Tôn Thiên Thiên, ấy không đúng, cậu khi nào thì có bạn gái? Cậu không phải vì tôi gạt cậu nên cậu gạt lại tôi chứ?”

Mục Liên Hạ cười như không cười nhìn cậu ta một cái, đối phương ngượng ngùng đi rửa mặt.

Động tác của Mục Liên Hạ tương đối nhanh, khi mấy người khác còn đang tranh giành phòng rửa mặt thì cậu đã xử lý mình xong rồi chào hỏi đi ra ngoài.

Chiếc nhẫn mà Tống An Hoài tặng cho cậu đã được cậu mua dây chuyền đeo ngay cổ đặt trong áo, bởi vì thật sự không có cách nào đeo ở bên ngoài. Nhưng như vậy thì Tống An Hoài đã vừa lòng rồi, lấy một chiếc nhẫn trang nhã hình thức giống y như đúc khác để Mục Liên Hạ đeo vào tay hấn, còn là ngón áp út tay trái.

Mà đến bây giờ, cậu có lẽ rất cuộc cũng dám tin tưởng, Tống An Hoài thích cậu.

Mục Liên Hạ kỳ thật cũng không quá rõ phương thức sống chung với người yêu. Thích là một loại tình cảm, cậu tự nhiên là biết, nhưng đời trước cậu một lần thăm mền không hạn mà chết, một lần “yêu đương” bất bình đẳng, đều không có bất cứ giá trị tham khảo, hơn nữa Tống An Hoài tốt với cậu, Mục Liên Hạ có đôi khi cũng sẽ thấy lo lắng dè phòng.

Nhưng gần đây hấn đã an ủi mình, so với lúc trước, thì tốt hơn rất nhiều. Cậu cũng không tính cố ý làm gì cả, thuận theo tự nhiên là được.

Chương trình học học kỳ một của năm nhất cũng sắp kết thúc. Mục Liên Hạ ở trong lớp được công nhận là học bá, cậu học tập luôn có phương pháp của mình, ở đại học càng nhiều người trở nên thoải mái mà nói thì cũng rất thích hợp. Cậu vừa chui vào trong việc học, quả thực là ai đều không dễ dùng.

Sau khi tan học vở ghi chép lại được mượn đi, Mục Liên Hạ cũng không quá để ý, dù sao mọi người đều có chùng mực. Về phần chính cậu, cậu có chút hoan hô nhảy nhót, bởi vì thứ sáu hôm nay, sau tiết này thì sẽ không có tiết, còn nữa, tin nhắn cuối cùng Tống An Hoài gửi cho cậu tỏ vẻ hôm nay giữa trưa tan học hấn sẽ đến đón cậu.

Mục Liên Hạ theo dòng người đi ra ngoài, mà xe của Tống An Hoài liền đỗ cách cổng không xa. Trong nháy mắt cậu nhìn thấy Tống An Hoài ánh mắt đều sáng lên, sau đó không khỏi đi nhanh hơn, bởi vì bên cạnh vậy mà đã có người bắt đầu qua nói chuyện.

Cậu bước nhanh lại gần, cười với cô gái có chút gan dạ kia: “Tôi có quấy rầy mọi người không?”

Tống An Hoài liền phủ nhận trước khi cô gái mở miệng: “Không có gì, đang chờ em đó, tới liền đi thôi.”

Lên xe, Tống An Hoài giúp cậu thắt dây an toàn: “Giữa trưa ăn cái gì?”

“Chúng ta đi dạo siêu thị đi, ” Mục Liên Hạ cười với hắn, “Sau đó tự mình về làm.”

“Được.” Tống An Hoài khởi động xe.

Mục Liên Hạ nhíu nhíu mũi: “Lần trước dạy anh sườn xào chua ngọt học xong chưa?”

Tống An Hoài ho nhẹ một tiếng: “Lần sau lại nói.”

“Liền biết anh học không được mà.”

So với Mục Liên Hạ giỏi việc nhà, Tống An Hoài quả thực ngoại trừ không thể làm mình chết đói thì chẳng có bất cứ năng lực gì cả. Hèn chi Tư Tư mỗi lần nhìn thấy cậu đều chạy qua ôm đùi.

Tống An Hoài lúc trước có mướn bảo mẫu, nhưng sau khi quen Mục Liên Hạ thì không còn bảo mẫu nữa. Mục Liên Hạ từng làm bảo mẫu một quãng thời gian, sau đó Tống An Hoài phần lớn đều dành thời gian để chăm sóc Tư Tư. Bao gồm cả bây giờ, hắn bận thì rất bận, nhưng vẫn có thể dành thời gian để làm mấy chuyện khác.

Cơm trưa đơn giản, bởi vì chỉ có hai người, Mục Liên Hạ cũng chỉ làm hai món, sau đó chia ra đem đi cất, buổi tối chờ Tư Tư tan học thì làm thêm một món cho bé, hôm nay là đủ rồi.

Sau khi ăn cơm thì Tống An Hoài cũng không đi làm, mà là ở nhà xử lý công việc, dù sao bây giờ có máy tính internet cũng tiện hơn nhiều. Khi Tống An Hoài đang xử lý công việc, Mục Liên Hạ cũng đang lật xem sách của cậu, nghiêm túc học tập. Giữa hai người không có bất cứ trao đổi nhưng không khí quanh quẩn lại ấm áp tường hòa.

Mục Liên Hạ có đôi khi cũng nghĩ, đây chính là điều cậu muốn.

Có lẽ rất nhiều người đều hướng tới một tình yêu oanh liệt, nhưng với cậu mà nói, càng nhiều là muốn một ngôi nhà được xây dựng thông qua tình yêu.

Bây giờ trong nhà này, có cậu, có Tống An Hoài, có Tư Tư, cậu đã thỏa mãn.

Chập tối Mục Liên Hạ và Tống An Hoài đi đón Tư Tư, khi đến thì Tư Tư cùng Lộ Lộ còn có mấy bạn nhỏ khác đang chơi chung vui vẻ. Bọn Mục Liên Hạ không đến quấy rầy, dù sao cũng không gấp, mấy vị phụ huynh đang trò chuyện với nhau. Phụ huynh khác thì Mục Liên Hạ có gặp qua mấy người, nhưng chỉ là quen sơ không hơn, mà Lộ Lộ hôm nay là được mẹ bé đến đón. Người phụ nữ cầm quần áo thêm cho Lộ Lộ trong tay, mỉm cười nhìn bọn nhỏ chơi đùa.

Nhìn thấy Tống An Hoài và Mục Liên Hạ, cô gật đầu với hai người, sau đó tựa như đột nhiên nghĩ đến gì đó, mở miệng với họ: “Khi Tiểu Tú Nhã trăm ngày hai người có đến không?”

Mục Liên Hạ sửng sốt, sau đó mới phát hiện thời gian quả nhiên qua rất nhanh, Phương Tú Nhã đã sinh được sắp ba tháng. Cậu nhớ tới bé con ngủ đến thơm ngon kia, có chút kích động đáp ứng: “Đến lúc đó nói cho em ở đâu, em nhất định sẽ đi!”

Mẹ Lộ Lộ che miệng cười: “Là bên Lam Tinh, bây giờ đã trang hoàng và sửa lại tên, chuẩn bị làm nhà hàng, tính làm tiệc trăm ngày cho Tiểu Tú Nhã trước, hôm sau dọn dẹp chút liền khai trương.”

Mục Liên Hạ trừng mắt, gật gật đầu.

Thì ra, cả Lam Tinh cũng không còn nữa... Biến hóa lớn như vậy, cậu có phải cũng có thể hi vọng bản thân nhất định sẽ không sao chứ?

Buổi tối sau khi dỗ Tư Tư ngủ thì hai người lại ở cùng nhau một lát, rồi chuẩn bị đi ngủ. Mục Liên Hạ đã chuyển vào phòng Tống An Hoài, dù sao giường lớn so với giường nhỏ, vẫn là giường lớn tương đối thoải mái. Đương nhiên hai người bây giờ ở cùng nhau còn chưa đến một tháng, chuyện thân thiết nhất còn chưa có lắm. Không phải không có lúc ma sát ra lửa, nhưng Mục Liên Hạ cảm thấy loại chuyện này hẳn nên nước chảy thành sông, còn chưa tới tình cảnh đó thì cứ thuận theo tự nhiên là được, mà Tống An Hoài dường như cũng nghĩ như vậy.

Đã mệt mỏi, Mục Liên Hạ gần như theo thói quen mà lặn vào lòng Tống An Hoài, than thở: “Sáng mai em đến tiệm trà sữa, lúc đó anh cứ tiếp tục ngủ thêm một lát nữa đi.”

Cậu cuối tuần đều luôn đến chỗ chị Văn tiếp tục giúp đỡ.

Tống An Hoài thật ra có chút không thoải mái với việc này: “Anh đã nói là em đừng bận tâm với tiền sinh hoạt nữa mà, không phải em vẫn mang Tư Tư như lúc trước hay sao?”

Mục Liên Hạ xoa lỗ tai Tống An Hoài: “Không giống, bây giờ anh là bạn trai em, Tư Tư gọi em là anh, em mang bé cũng không sao, em cũng thích.”

Tống An Hoài nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ không nói lời nào.

“Được rồi được rồi, em chỉ là thích đi làm thôi, ngoan đi.” Mục Liên Hạ lại xoa mặt đối phương.

Tống An Hoài thở dài, giơ tay kéo tay Mục Liên Hạ xuống nắm trong tay mình: “Em đừng ép bản thân quá, mọi chuyện đều có anh đây. Được rồi không còn sớm nữa, ngủ ngon.”

Thể chất của Mục Liên Hạ không quá tốt, đặc biệt dễ lạnh tay chân. Mà Tống An Hoài mỗi lần đều đặt tay chân cậu làm ấm trong tay mình, lòng bàn tay ấm áp cũng khiến Mục Liên Hạ ấm áp.

Cậu cười ‘chụt’ một cái trên mặt Tống An Hoài: “Ngủ ngon.”

Ừm, kỳ thật cậu không thiếu tiền, cậu cũng không nhất định phải đi làm thêm ngoài giờ. Nhưng nếu có điều kiện thì cậu vẫn muốn kiếm thêm một chút... Lại nói tiếp, nếu có thời gian rảnh, còn có gì có thể kiếm tiền?

39. Chương 39: Trăm Ngày

Buổi sáng, sáu giờ bốn mươi rưỡi giường, bảy giờ ra khỏi phòng ngủ, bảy giờ hai mươi chấm dứt tập thể dục buổi sáng đi căn tin ăn cơm, trước bảy giờ năm mươi đến phòng học, đọc sách một lát chuẩn bị lên lớp. Nghiêm túc nghe giảng ghi chép tập vở, sau đó đi Thư Viện.

Ở Thư Viện làm học bá ôn tập, chuẩn bị kiến thức bài mới, sau đó xem tiếng Anh, xem tiếng Nhật lúc trước tính tự học, một ngày rất nhanh liền trôi qua.

Đương nhiên, trong lúc đó có xen kẽ đủ loại tin nhắn và mấy cuộc điện thoại, Mục Liên Hạ cũng thấy thích thú.

Cậu có lúc khoảng sáu giờ sẽ đi đón Tư Tư sau đó đến chỗ Tống An Hoài, thường thường còn có thể cải thiện thức ăn cho Lý Thụy Phong kêu gào ở tầng dưới, mỗi ngày trôi qua bình thản mà lại phong phú. Sau khi tính thời gian xong, Mục Liên Hạ nghiêm túc tìm xem bé con lớn ba tháng cần gì, sau đó chạy đến mấy tiệm đồ dùng trẻ em mua quà chuẩn bị tặng cho Tiểu Tú Nhã.

Tiệc trăm ngày của Phương Tú Nhã làm không quá lớn.

Nhà họ Phương tuy rằng đã không còn trưởng bối trực hệ, nhưng vẫn có không ít thân thích, nhưng dù có thêm bạn bè của Phương Tử Nghị và Phương Tử Huyền, người đến cũng chỉ gần trăm người, nhưng không khí rất tốt.

Ngôi nhà này từng gọi là quán bar Lam Tinh đã thay đổi thành nhà hàng, đặt tên rất phổ biến tên là “Thực phủ Phương gia”, nhưng bây giờ còn dùng vải đỏ che lại tấm biển, tên là nhìn thấy ở trong phòng.

Nhà hàng rất lớn, hơn nữa còn trang trí thiên hướng phong cách tư tưởng tiểu tư, may mà cho dù là tầng một cũng đã đủ, mọi người tốp ba tốp năm ngồi trò chuyện, càng nhiều người vây quanh nhân vật chính của bữa cơm này.

Mục Liên Hạ sau khi đến cũng ném người đi xem bé con trước. Mà Tư Tư thì trực tiếp chạy đi tìm Lộ Lộ, để lại một mình Tống An Hoài, phát hiện Lộ Lộ đang chơi với mấy bạn nhỏ còn có người lớn đang trông, liền chậm rì rì đi theo Mục Liên Hạ, khiến bóng dáng của cậu luôn duy trì trong tầm mắt mình.

Kỳ thật đến đây phần lớn là nữ, mấy người đàn ông qua nhìn một lát liền không ở nổi nữa nên chạy, cho nên Mục Liên Hạ dĩ nhiên là người nam duy nhất. Chỉ có Tống An Hoài, đứng ở cạnh đám người, dáng vẻ không quá muốn vô giúp vui.

Bé con lớn ba tháng đã nẩy nở, bởi vì thời tiết đã lạnh, mặc dù ở trong thực phủ nhiệt độ không thấp, nhưng Phương Tú Nhã làm em bé vẫn được bao kín, mặc áo nhỏ màu hồng nhạt và quần màu vàng nhạt, trên đầu còn bao một cái khăn trùm đầu màu lam nhạt, chỉ lộ ra tóc không nhiều, nhưng cũng có thể nhìn ra tóc rất dày.

Mục Liên Hạ lần đầu tiên nhìn thấy Phương Tú Nhã đang tỉnh. Nhóc con nằm trong xe em bé luôn cười, lộ ra nướu màu hồng còn chưa mọc răng, mắt to đen ướt át mà lại lấp lánh, còn thường thường đá chân.

Nhìn thấy Mục Liên Hạ đến đây, Phương Tử Huyền cả người tản ra vàng sáng tình mẹ cười chào hỏi với cậu, sau đó nhìn ánh mắt khát vọng của Mục Liên Hạ, chủ động bảo cậu sờ sờ bé con. Mà Mục Liên Hạ quả thực hết sức chăm chú, nhẹ nhàng chạm vào tay nhỏ non mịn của Phương Tú Nhã.

Tiểu Tú Nhã phát ra thanh âm y y nha nha, còn cười.

Mục Liên Hạ cảm thấy trái tim mình cũng muốn tan chảy. Nhưng khi đưa quà, Mục Liên Hạ vẫn từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, sau đó đưa cho Phương Tử Huyền. Phương Tử Huyền nhìn Mục Liên Hạ, thấy Mục Liên Hạ gật đầu với cô, liền mở hộp nhỏ.

Trong hộp nhỏ lẳng lẳng đặt một cái khóa trường sinh bằng ngọc. Tuy rằng Phương Tử Huyền không hiểu ngọc, nhưng khối ngọc mà Mục Liên Hạ đưa, chẳng sợ không quá tốt thì cũng rất có giá. Huống chi còn là đối với một sinh viên như Mục Liên Hạ.

Phương Tử Huyền lúc này khép hộp một lần nữa trả lại cho Mục Liên Hạ: “Em đến đã rất tốt rồi, cái này thật quá đắt tiền.”

Cô thấy quan hệ của mình với Mục Liên Hạ còn chưa tới loại tình trạng này.

Nhưng Mục Liên Hạ chỉ có thể đẩy về, còn có chút xấu hổ. Bởi vì đây không phải quà của cậu, mà là Hàn Thừa Vũ nhờ cậu đưa. Cậu ta biết bọn Phương Tử Huyền chắc chắn không muốn nhìn thấy cậu ta, cậu ta cũng không muốn đi mặt nóng dán móng lạnh người ta, nhưng Hàn Thừa Vũ vẫn lòng mang áy náy với bé con vô tội này. Mặc kệ nói như thế nào, bé cũng vì hành vi trực tiếp của cậu ta mà không có ba ba.

Phương Tử Huyền lại đưa đẩy với Mục Liên Hạ vài lần, cuối cùng suy xét dù sao cũng là quà cho con, vẫn thu lại, sau đó trực tiếp đeo ngọc lên cổ bé con. Bé con còn nâng tay chạm vào khóa trường mệnh kia, cười đến cả nước miếng cũng chảy xuống.

Buổi tiệc trăm ngày này rất thành công, tuy rằng nhân vật chính đã sớm bởi vì tuổi quá nhỏ nên tinh thần không đủ mà đã sớm rời đi đi ngủ.

Lúc tan cuộc Tư Tư còn chưa tận hứng, cứ việc bé và bạn nhỏ Lộ Lộ là bạn học gần như mỗi ngày đều gặp mặt, nhưng chúng vẫn chơi với nhau, chưa từng nói chơi một không muốn chơi với bạn nữa. Mục Liên Hạ cũng không để ý, nhìn bọn nhóc chơi là được.

Phương Tử Nghi làm người chủ trương sau khi người đã đi không ít rồi nhưng vẫn còn chưa rời đi.

Hắn đương nhiên không thể rời đi, đang nhìn mấy người phục vụ kia dọn dẹp.

Hắn đi tới, hỏi cách nhìn của Mục Liên Hạ: “Cảm thấy thế nào?”

Mục Liên Hạ gật đầu với Phương Tử Nghị: “Rất tốt! Phong cách rất tốt, trình độ thoải mái cũng không tệ.”

Phương Tử Nghị nở nụ cười: “Vậy là tốt rồi. Thu nhập của Lam Tinh trước đây luôn tốt, tôi còn có chút lo lắng thực phẩm mới mở sẽ không thành công.”

Mục Liên Hạ cũng cười: “Không đâu, đoạn đường này khá tốt, lúc trước khi làm quán bar chỉ buôn bán có buổi tối, bây giờ buôn bán cả ngày tuy rằng sẽ có chênh lệch, nhưng em thấy vẫn không thành vấn đề.”

“Mượn cát ngôn của cậu.” Phương Tử Nghị gật đầu.

Phương Tử Nghị và Mục Liên Hạ kỳ thật cũng chỉ là quen sơ, cả quan hệ với Lâm Vi mẹ Lộ Lộ còn tốt hơn với hắn một chút, lúc trước cũng có gặp qua vài lần, nhưng cảm nhận cho nhau đều không tệ.

Chỉ có điều trò chuyện mấy câu, Phương Tử Nghị nói xong liền chuẩn bị rời đi. Mà Mục Liên Hạ cắn chặt răng, mở miệng: “Anh Phương, không biết... chỗ anh có thiếu người không?”

Mục Liên Hạ lúc trước không biết Phương Tử Nghị, thậm chí lần đó ở bệnh viện lần đầu tiên gặp mặt cậu cũng không biết đối phương là ai. Nhưng dù sao cũng đã lựa chọn ngành Luật này, cậu vẫn có chút chú ý ở phương diện này. Sau đó vào một ngày, khi cậu đang xem trang web thì đột nhiên biết Phương Tử Nghị là ai.

Phương Tử Nghị cũng được cho là một luật sư nổi tiếng cả nước, ở Song Hồ càng là nhân vật đầu rỗng, dưới tay kinh doanh văn phòng luật sư lớn nhất Song Hồ, là mục tiêu trong cảm nhận của rất nhiều bạn học có nguyện vọng làm nghề luật sư.

Mục Liên Hạ cũng không ngoại lệ, dù cho lúc trước cậu lựa chọn ngành Luật tự nhiên có chút vì nguyên nhân đời trước, nhưng cậu lựa chọn liền sẽ không hối hận, đương nhiên là phải làm cho thật tốt, hướng chỉ cậu còn có chút cùng xuất hiện với sở luật sư này. Ban đầu cậu còn không nghĩ đến nên làm gì, nhưng trong nháy mắt vừa rồi, cậu bỗng nhiên cảm thấy nên hỏi xem, mặc kệ thế nào, tốt xấu cũng là cho mình một cơ hội, không phải sao?

Phương Tử Nghị cũng kinh ngạc với lời của cậu. Thấy Phương Tử Nghị quay đầu, Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng bắt đầu giới thiệu bản thân: “Em là học sinh năm nhất ngành Luật ở Khanh Hoàn, sau khi tốt nghiệp muốn trở thành một luật sư, lúc trước đã rất bội phục anh Phương, cũng muốn đến sở luật sư Chính Lộ. Cái đó, chỉ là đột nhiên nghĩ đến... muốn hỏi anh xem... có còn nhận người hay không?”

Phương Tử Nghị nhìn chằm chằm cậu một lát, đột nhiên cười: “Nhóc con giỏi thật. Có thể là cả thực tập cũng không tính, chỉ là làm việc vặt, cậu có tới không?”

Mục Liên Hạ mắt sáng lên: “Thật sự?”

Phương Tử Nghị vỗ vỗ vai cậu: “Ừ, tùy cậu sắp xếp thời gian, xem như tôi quan tâm cậu, sau này làm việc cho tốt, tôi vẫn sẽ khảo sát, nếu không hợp cách thì dừng ngay đây.”

Mục Liên Hạ kích động nói không nên lời: “Em sẽ cố gắng!”

Phương Tử Nghị rất hưởng thụ lời cam đoan của Mục Liên Hạ, từ trong túi áo lấy ra xấp danh thiếp đưa cho Mục Liên Hạ một tấm: “Đầu tuần sau liên hệ cậu ta, cậu ta sẽ sắp xếp cho em.”

“Dạ!” Mục Liên Hạ tràn đầy nhiệt tình. Mà loại hưng phấn nhiệt tình này vẫn liên tục đến khi cậu trở về trường học.

Sau khi cậu và Tống An Hoài xác định quan hệ thì cuối tuần luôn đến nhà Tống An Hoài dính nhau, nhưng bình thường thì khó mà nói. Thời gian Khanh Hoàn đóng cửa ký túc xá bây giờ là mười giờ rưỡi, mùa hè thì nghe nói thì lùi lại mười một giờ, hơn nữa quản lý ký túc xá nam thì lỏng hơn ký túc xá nữ một chút.

Tống An Hoài gần đây hình như không quá bận rộn, ít nhất cũng không bận như lúc ban đầu, có lẽ sau quãng thời gian bận rộn kia thì chính là đi làm bình thường. Hắn hiện tại đang trong thời gian nghỉ ngơi bình thường, sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về nhà, Tư Tư cũng bắt đầu từng chút học tự chăm bản thân, tuy rằng bữa tối phần lớn đều ăn ở ngoài, nhưng ở phương diện khác mà nói vẫn không thành vấn đề. Cho nên nói... Hai người đều ngóng trông Mục Liên Hạ, đáng tiếc bởi vì đặt hết tinh thần vào việc học,

Mục Liên Hạ thường xuyên ngâm mình ở Thư Viện, đi tìm Tống An Hoài thì buổi tối cũng sẽ bị đuổi về, ngược lại là hai bên đều sống chung hài hòa, không có gì bất mãn là được.

Hôm nay cũng vậy, buổi tối sau khi Tư Tư ngủ, Tống An Hoài lái xe đưa Mục Liên Hạ về trường, sau đó cùng nhau đi dạo trong sân trường rơi đầy lá cây của Khanh Hoàn, ngắm nhìn cảnh đêm.

Đã bắt đầu vào mùa đông, nhưng hai người đi cùng nhau, không một ai nói lời tạm biệt, thẳng đến khi Mục Liên Hạ nhìn thời gian, phát hiện không thể kéo dài thêm nữa.

Cậu khoát tay với Tống An Hoài, sau đó khi đối phương tiến tới thì nhấn đầu hấn xuống.

Mục Liên Hạ nói như thế nào cũng lùn hơn Tống An Hoài một chút.

Cậu ấn môi trên môi đối phương, hơi thở cũng phả lên mặt đối phương.

“Ngủ ngon.”

Cậu lưu lại một câu như vậy bên tai Tống An Hoài, sau đó chạy xa.

40. Chương 40: Người Xưa

Không thể không nói, Mục Liên Hạ cảm thấy mình trôi qua thật sự phong phú.

Lúc trước đã nói với chị Văn có thời gian qua giúp đỡ thì sẽ trả tiền theo giờ, cho nên tự nhiên nghĩ việc thì chị Văn cũng không nói gì, ngược lại dặn dò cậu phải biết chăm sóc bản thân. Mà sự hưng phấn của cậu sau khi liên hệ với người mà Phương Tử Nghị đưa số điện thoại đã đạt tới đỉnh điểm.

Có lẽ Phương Tử Nghị có dặn đối phương, khi Mục Liên Hạ gọi qua, nhắc tới thì đối phương liền nhớ.

“Cậu là người năm nhất gì đúng không? Tôi nhớ ra rồi, ” Mục Liên Hạ sau khi báo tên thì đối phương đáp lại như vậy, “Tôi họ Hàn, cậu sau này cứ theo tôi.”

“Dạ anh Hàn.” Mục Liên Hạ có chút căng thẳng, “Em cần phải làm gì ạ?”

Đối phương cười cười: “Cậu khi nào có thời gian?”

“Chiều hôm nay không có tiết!” Mục Liên Hạ nói như báo cáo.

“Vậy thì được, một giờ rưỡi chiều đến sở luật sư báo danh đi.” Anh Hàn cười cười, sau đó khách sáo vài câu rồi cúp điện thoại.

Quả thực rất thuận lợi, thuận lợi đến mức Mục Liên Hạ muốn bay đi. Nhưng may mà cậu biết thu lại cảm xúc, sau đó đến sở luật sư sớm hơn nửa tiếng.

Sở luật sư Chính Lộ ở cách Tòa án nhân dân thành phố Song Hồ không xa, lúc trước tuy rằng không đi qua, nhưng tìm tới đó rất dễ. Cậu không có đồ vest gì linh tinh, nghĩ người ở sở luật sư cũng biết tình huống của cậu, cho nên cuối cùng vẫn mặc quần áo bình thường.

Có lẽ thời gian đi làm chính thức là một giờ rưỡi, khi Mục Liên Hạ đến thì còn chưa đi làm chính thức, sau khi cậu nói ý đồ đến thì được đưa vào phòng tiếp khách ngồi chờ người, cô gái phụ trách tiếp đãi còn cho cậu một ly nước chanh. Tuy rằng thời gian chờ đợi khá lâu, nhưng Mục Liên Hạ còn bị vây trong trạng thái lo lắng, cho nên thời gian cũng không khó qua. Anh Hàn đặc biệt đúng giờ, lúc một giờ rưỡi thì đã đẩy cửa phòng khách.

Tuổi của hấn cũng xấp xỉ Phương Tử Nghị, mặt mũi nghiêm chỉnh, nhưng tóc màu hoa râm, cũng không khiến hấn có vẻ không thích hợp ngược lại còn cho hấn thêm một sức hấp dẫn khó có thể nói thành lời. Mặc bộ vest màu xám bạc, nhưng không cài caravat, cổ áo sơ mi cũng mở mấy nút thắt, có vẻ tùy ý không ít, áo khoác màu đen khoát lên trên cánh tay, cười với Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ sững sờ.

Cậu sống sờ không vì gì khác, mà vì người này, cậu quen biết.

Cậu có lúc cũng sẽ nghĩ, sau khi sống lại cậu mới phát hiện giữa rất nhiều người đều có mối liên hệ với nhau. Khác không nói, cậu thật đúng là không biết, Hàn Bản sẽ ở Chính Lộ.

Tên của anh Hàn là Hàn Bản, Mục Liên Hạ quen hẳn là khi cậu vừa biết mình bị bệnh.

Lúc đó Hàn Bản suy sút hơn bây giờ rất nhiều, tóc trắng cả đầu, gầy yếu đến mức làm người đau lòng, là quen biết khi ở Đàm Giang. Lúc cậu đến bệnh viện khám bệnh, gặp Hàn Bản cũng đang khám bệnh.

Mà Hàn Bản gặp tình cảnh đó tự nhiên là có nguyên nhân. Đàm Giang là quê của hắn, vì hắn phát triển rất tốt ở Song Hòe nên cũng không cần phải về nơi nhỏ như Đàm Giang này, nhưng con gái hắn bị giết hại ở Song Hòe.

Hàn Bản có một cô con gái, nhỏ hơn Mục Liên Hạ ba tuổi, là vợ hắn liều mạng sinh ra, sau đó một mình hắn vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi con khôn lớn, tên là Hàn Hiểu, có nghĩa là sáng sớm tinh mơ. Hàn Hiểu cũng là một người con rất xuất sắc, quan hệ của hai cha con rất tốt.

Nhưng đúng là trời không lường được mưa gió, trước khi Hàn Hiểu thi đại học thì áp lực lớn, thường xuyên ra ngoài đi dạo thả lỏng đôi chút. Trước đây khi có thời gian đều là Hàn Bản đi cùng, kết quả lần đó bởi vì bận tăng ca, hắn không đi cùng.

Vào lần đó, Hàn Hiểu bị cướp, sau đó bị giết hại.

Hàn Bản gần như liền tan vỡ, nếu không phải còn suy nghĩ phải giành lại công đạo cho con gái, hắn gần như liền muốn đi cùng Hàn Hiểu. Sau đó phá án bắt được người, Hàn Bản đi theo toàn bộ hành trình, khiến đối phương bị phẫn xử tử hình.

Dường như chẳng còn mục tiêu nữa, hắn lúc ấy liền ngã quy, rất lâu sau mới khôi phục được một chút, nhưng hình như cũng không còn lưu luyến gì với thế giới này, đáng về lúc nào cũng có thể đi, cuối cùng được cấp trên lúc ấy, có lẽ là Phương Tử Nghi, chỉ đường: “Đi giúp những người cũng cần giúp đỡ đi.”

Hàn Bản về Đàm Giang, làm việc trong đơn vị viện trợ pháp luật. Mục Liên Hạ khi đó đã từng hỏi hắn, đối phương cũng tích cực giúp cậu suy nghĩ phương pháp, đáng tiếc cuối cùng cũng vì đủ loại nguyên nhân mà không giải quyết được gì.

Nhưng Mục Liên Hạ lại nhớ rõ Hàn Bản, Hàn Bản trong ấn tượng của cậu không phải đáng về tinh anh như bây giờ, mà là bộ dáng suy sút gầy yếu, cả cổ họng cũng bởi vì hút thuốc quá nhiều mà có chút khàn khàn. Nhưng cậu vẫn nhớ rõ đáng về bây giờ của Hàn Bản, bởi vì cậu mỗi ngày đều xem mấy ảnh chụp đều là đủ loại ảnh chụp chung của hắn và Hàn Hiểu hoặc là hình của một mình Hàn Hiểu, nhưng Hàn Bản trong mấy bức ảnh chụp chung đó, tất cả đều là đáng về khỏe mạnh.

Có lẽ là thấy Mục Liên Hạ hoảng hốt, Hàn Bản không quá vui vẻ, cau mày gọi về suy nghĩ của Mục Liên Hạ: “Cậu còn vấn đề gì không?”

Vừa rồi còn đang ngẩn người, Mục Liên Hạ khẳng định không biết Hàn Bản nói gì. Cậu gục đầu xuống, có chút lo lắng cắn môi: “Xin lỗi anh Hàn, em vừa rồi căng thẳng quá nên có chút ngẩn người, anh có thể nói lại cho em không?”

Hàn Bản tựa hồ thật sự mất hứng, nhưng hắn vẫn làm tròn bổn phận lặp lại cho Mục Liên Hạ: “Cậu bây giờ phụ trách tiếp đãi người đến tư vấn, sau này chuyện chỉnh sửa tư liệu bên tôi cũng giao cho cậu, nghe điện thoại cũng nhờ cậu được chứ?”

Mục Liên Hạ tràn đầy nhiệt tình.

Cho nên cậu thấy đặc biệt phong phú. Cậu lên kế hoạch xong, sau đó đặt thời gian rảnh rỗi còn trống trên chuyện thực tập ở sở luật sư. Mà ngày đó sau khi cậu trở về, vắt hết óc nhớ lại, sau đó từ trong trí nhớ tìm về ngày đó.

Ngày 21 tháng 4 hai năm sau. Cậu tuy rằng quan hệ với Hàn Bản cũng không tính là bạn thân, nhưng cậu thật sự rất cảm ơn đối phương, ngày này cũng bị đối phương nhắc tới không chỉ một lần.

Cuối cùng, cậu lại thêm một chuyện trên sổ nhỏ: nhất định phải cứu Hàn Hiểu.

Đêm trước Lễ Giáng Sinh, Mục Liên Hạ xin nghỉ với Hàn Bản, chuẩn bị đi dự thi.

Làm một học bá, Mục Liên Hạ sẽ không tan vỡ trước khi thi, cậu nên học cũng đều đã học xong, hoàn toàn là ôn tập vững chắc chờ đi thi là được, nhưng cậu vẫn xin phép để nghiêm túc đối đãi, dù sao phần lớn chữ nghĩa đều phải dựa vào trí nhớ, muốn được điểm cao thì nhất định phải càng thêm bảo đảm nội dung học tập.

Chẳng qua đối với chuyện cậu tập trung toàn bộ tinh thần vào trong việc học, Tống An Hoài cũng có chút oán niệm.

Chương trình học năm nhất không nhiều, trừ khi có tiết Mục Liên Hạ đều đến sở luật sư, may mà phần lớn sở luật sư cũng đều là đi làm bình thường, cho nên thời gian mâu thuẫn cũng không lớn, Mục Liên Hạ cũng có thời gian đi đón Tư Tư — tuy rằng phải chậm rãi tranh thủ.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là sau khi tinh thần hữu hạn đặt trong tri thức vô hạn, cậu cũng sẽ không tự chủ được mà xem nhẹ điều gì đó.

Không quên việc học, không quên đi thi, nhưng cuộc sống chung giữa cậu và Tống An Hoài bị xem nhẹ.

Cho nên dẫn đến loại tình hình bây giờ.

Tống An Hoài đang nghiêm túc nhìn chăm chăm Mục Liên Hạ, cả Tư Tư dọn cái ghế nhỏ ở đó cùng cậu nhìn chăm chăm Mục Liên Hạ. Mục Liên Hạ dù có thần kinh thô cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên, huống chi cậu vốn đã nhạy cảm.

Rốt cuộc không học được nữa, cậu buông sách, có chút dở khóc dở cười nhìn hai cậu cháu đáng về tội nghiệp này. Chẳng trách nói cháu ngoại trai giống cậu, hai người như vậy có nói là hai cha con thì người ta cũng tin.

Nhìn thấy tầm mắt Mục Liên Hạ rốt cuộc dời qua đây, Tống An Hoài càng nghiêm túc nhìn chăm chăm Mục Liên Hạ: “Em tới liền đọc sách, mình đã rất lâu không nói chuyện rồi.”

Ông cụ non Tư Tư gật đầu theo: “Đúng đó! Đã lâu không nói chuyện với Tư Tư rồi!”

Nhìn một lớn một nhỏ vừa ủy khuất vừa oán giận, Mục Liên Hạ không nhịn được nữa mà bật cười.

“Được rồi được rồi, Giáng Sinh mình ra ngoài chơi một buổi tối thế nào?”

“Dạ được!” Tư Tư hưng phấn đồng ý.

41. Chương 41: Hẹn Hò

Mục Liên Hạ nói được là làm được.

Lễ Giáng Sinh vào thứ năm, nhưng bây giờ có nói ngày nào trong tuần thì cũng không thể trở thành lý do, bởi vì theo chương trình học mà nói thì đã kết thúc tiết học rồi, Khanh Hoàn vẫn rộng rãi với năm nhất, cho ba tuần để ôn tập dự thi cộng thêm khảo sát. Lớp khảo sát của họ là thiết kế một lần mô phỏng tòa án, người trong lớp đều phân chia công việc, mọi người đều rất chăm chỉ, làm rất nhanh không quanh co liên kết thúc.

Bởi vì chuyện này xếp ở trước, cho nên sau khi chấm dứt thì phần lớn mọi người đều tiến vào trong việc ôn tập căng thẳng. Liền nói mấy người bạn cùng phòng của Mục Liên Hạ. Phòng ngủ bốn người, Mục Liên Hạ là học bá lớp Luật, Triệu Tài Văn là học bá lớp Toán học, hơn nữa đều là được công nhận, về phần Vương Thiên Hậu thuộc về dạng nửa chết, cố gắng chạy về phía trước nhưng lại thường xuyên lười biếng; mà Chu Tử Ngọc, từ sau khi bắt đầu yêu qua mạng liền hoàn toàn không bỏ lòng trên việc học nữa...

Kết quả là, trong quãng thời gian ôn tập này, dù cho lúc trước được gọi là học bá hay được gọi là học tra, bây giờ đều phải ngâm ở Thư Viện nghiêm túc học tập, học tập tốt quan trọng hơn — Hàn Bản cũng nói vậy, cho nên sở luật sư một tuần cho cậu nghỉ ba ngày là được.

Nhưng hôm nay Mục Liên Hạ rời đi đặc biệt sớm, buổi chiều chỉ đến Thư Viện đi một vòng liền xách túi ra ngoài.

Mục Liên Hạ thích đeo balô, hợp với khuôn mặt còn có chút non nớt của cậu, có nói là học sinh cấp ba cũng tin. Lúc trước đã hẹn Lễ Giáng Sinh ra ngoài chơi, hai người cũng lên kế hoạch đôi chút. Mục Liên Hạ còn sợ Tống An Hoài bỏ việc, nhưng Tống An Hoài làm ông chủ quyết định “Lấy việc công làm việc tư” một lần, cho toàn công ty nghỉ nửa ngày, được hoan hô một mảnh.

Đây được cho là lần đầu tiên hai người hẹn hò, còn không mang theo Tư Tư ở trường mầm non.

Hai người cũng đi tìm hiểu, quyết định đi xem phim, sau đó đi dạo phố, cuối cùng đi đón Tư Tư ăn bữa cơm... Giống như ngoại trừ đi xem phim thì cũng chẳng khác gì bình thường a ha ha ha ha... Nhưng vẫn khá vui vẻ.

Mục Liên Hạ lần này từ chối Tống An Hoài đến đón cậu, hẹn trực tiếp gặp ở rạp chiếu phim, bởi vì cậu còn tính cho... khụ khụ, có thể coi như là kinh hỉ... đi...

Song Hồ rất lớn, cho nên mỗi ngày bình thường họ rất ít khi đi nơi khác, mà ở khu trung tâm gần Lam Tinh trước kia, bây giờ là Thực phủ Phương gia, có ba rạp chiếu phim.

Lúc này còn chưa có nhiều phương pháp dự định nhiều như mấy năm sau, vé là Tống An Hoài đáp ứng cậu đi mua, mà phim là một bộ phim hành động nước ngoài rất kinh điển, đời trước Mục Liên Hạ có xem qua ở nhà, nhưng nội dung cụ thể đều đã quên gần hết.

Mục Liên Hạ đề cử, Tống An Hoài cũng thấy khá hứng thú.

Chẳng qua chuyện này tạm thời không quá quan trọng, dù sao với Mục Liên Hạ mà nói, cậu đang tính mua hoa tặng Tống An Hoài.

Tuy rằng có chút rối rắm mua hoa hồng cho đàn ông có thể không quá đúng hay không... Nhưng cậu vẫn muốn đưa.

Về phần đi đâu mua?

“Chào cậu hoan nghênh ghé thăm ~ muốn hoa gì đây?” Hạ Mộc ngẩng người với vị khách nhếch miệng cười đẩy cửa vào, “Ai? Tôi có phải đã từng gặp cậu ở đâu rồi hay không?”

Mục Liên Hạ cười với cô: “Ừm, chúng ta trước đây từng gặp qua.”

Phương Mộc như bừng tỉnh nhận ra, sau đó cười đến xinh đẹp, có vẻ dường như có chút ấn tượng mơ hồ với Mục Liên Hạ, nhưng hoàn toàn không nhớ rõ: “Vậy cậu cần hoa gì đây?”

Mục Liên Hạ dùng nắm đấm che miệng lại vội ho một tiếng: “Cái đó... tôi muốn mua hoa hồng.”

“Ồi chà, tặng bạn gái đi ~” Hạ Mộc cười đến mi mắt cong cong.

Ánh mắt Mục Liên Hạ nhẹ nhàng bay đi: “A... cũng vậy... đi...” Cậu vẫn là lần đầu tiên mua hoa cả hai đời đó, cứ thấy có chỗ nào không đúng.

“Cậu muốn mua loại gì đây?” Hạ Mộc chỉ cho cậu xem, nhưng trong lòng Mục Liên Hạ có quỷ dường như hoàn toàn không nhìn gì cả, cậu lúc trước có xem qua mấy câu ngôn ngữ của hoa, lại ho khan một tiếng: “Tôi muốn mười một đóa hoa hồng đỏ, loại nở rộ, không cần gói màu hồng phấn...”

“Được rồi, cậu qua xem hoa đi ~” Hạ Mộc kéo cậu đi tới. Chờ Mục Liên Hạ mang theo bó hoa hồng được gói bằng bao màu tím ra khỏi cửa hàng bán hoa, mặt cũng đỏ. Có vẻ, một cậu bé ăn mặc đơn giản đeo ba lô đỏ mặt ôm hoa, không biết còn tưởng rằng là thiếu niên trong mối tình đầu nữa.

Mục Liên Hạ nhìn thời gian, sau đó thổi hơi trong lòng mình, cuối cùng hùng dũng khí phách hiên ngang bước vào thang máy. Trong nháy mắt cửa thang máy mở ra, cậu liền thấy được Tống An Hoài đang chờ ở

cửa. Đối phương đáng người cao ngất, bởi vì buổi sáng đi làm cho nên vẫn còn mặc bộ vest phẳng phiu, áo gió, nhưng trong tay lại ôm một hộp bắp lớn, trên một tay còn lại thì là hai ly coca.

Mục Liên Hạ theo bản năng giấu bó hoa kia ở sau lưng, sau đó cười hai tiếng hắc hắc với Tống An Hoài.

Tống An Hoài thật sự không muốn nói Mục Liên Hạ không giấu kĩ, cậu đã bại lộ. Nhưng đã được bạn dẫn dò qua Tống An Hoài tạm thời học được không phá đám, mà là nâng cằm: “Tặng cho anh sao?”

Bị phát hiện tự nhiên không thể giấu, Mục Liên Hạ cũng không đếm xỉa nữa, đưa bó hoa đến trước mặt Tống An Hoài: “Giáng Sinh vui vẻ.”

Tống An Hoài vô cùng dứt khoát đặt cái túi nilon đựng cola xuống mặt đất, sau đó nhận hoa hồng, bộ dáng có chút vui. Hắn tiến lên một bước, hơi cúi thấp đầu, môi nhẹ nhàng chạm một giây trên trán Mục Liên Hạ: “Thân ái, Giáng Sinh vui vẻ.”

Về mặt Mục Liên Hạ không dễ dàng bình ổn trong nháy mắt lại đỏ bừng. Đây là lần đầu tiên Tống An Hoài gọi cậu như vậy, còn là gần như trước công chúng, hơn nữa nụ hôn kia, Mục Liên Hạ xấu hổ đến không được, nhưng đồng thời khoe miệng cũng giương cao. Cậu khom lưng cầm lấy cái túi nilon đựng cola, dùng để che giấu.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn Tống An Hoài, cậu không nhìn được nở nụ cười. Dù sao hai bên cánh tay đối phương một bên một hộp bắp lớn một bên một bó hoa... Ha ha ha ha.

Dáng vẻ kỳ dị này luôn liên tục đến chỗ xem phim. Tuy rằng cũng có người tò mò nhìn họ, nhưng hai người hoàn toàn không có ý che giấu. Tuy không có hành động thân thiết quá mức rõ ràng, nhưng loại không khí này thật sự rất dễ dàng nhìn ra không đúng.

Nhưng hai người đều không để ý. Mục Liên Hạ lén nhìn Tống An Hoài, thấy đối phương thật sự không có cảm xúc không tốt mới chính thức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phim quả nhiên rất hay, Mục Liên Hạ xem mà phấn khích căng thẳng ngay cả thở cũng theo bản năng thả nhẹ, càng miễn bàn là ăn bắp, nhưng Tống An Hoài vẫn không dừng qua, thỏa mãn ăn. Hộp bắp lớn kia có lẽ ba phần tư đều do Tống An Hoài ăn hết.

Khi bộ phim sắp kết thúc, đồng đội có quan hệ tốt nhất với nam chính, cũng chính là nam 2 hi sinh.

Mục Liên Hạ xem mà mê mẩn, theo bản năng quay đầu, giọng nhỏ nhỏ nhưng cảm xúc rõ ràng: “Hắn thật sự chết rồi? Sao lại chết rồi?”

Tống An Hoài đặt bó hoa kia trên đầu gối, nhưng hắn nhẹ tay kéo đầu Mục Liên Hạ qua bên mình một chút, sau đó nương theo chút ánh sáng của màn hình, hôn Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ sững sốt, bị hôn đến linh hồn điên đảo, nhưng khi còn đang mơ màng thì đã vươn tay ôm chặt cổ đối phương.

Ngô... Khó trách hắn chọn hàng ghế cuối cùng...

Có vẻ hẹn hò như vậy sau này cũng có thể thêm mấy lần nữa...

42. Chương 42: Xấu hổ

Phim kết thúc, Mục Liên Hạ hôn mê.

Ký ức của cậu dừng lại ở chỗ phim gần như kết thúc, nam 2 hi sinh anh dũng, sau đó cốt truyện nói gì? Nam một và nữ một bên nhau à? Thật đáng tiếc vì cả đầu óc của cậu bây giờ đều là nụ hôn bất ngờ của Tống An Hoài, cả người hoảng hốt, khuôn mặt cháy bừng đến không hạ nhiệt độ.

Mà Tống An Hoài lòng đầy vui vẻ ăn sạch bắp, còn đang nhớ lại mùi vị của nụ hôn kia. Tuy rằng Hạ Đình Ngọc và Hồ Dục Nhiên có đôi khi chẳng đáng tin, nhưng nói tóm lại... thỉnh thoảng còn có chút dùng.

Thật ra hai người ở chung hơn một tháng sắp hai tháng, hôn môi cái gì sớm đã thuần thục, nhưng cảm giác ở đây thì không giống. Khi hết phim thì mấy người xem phim khác đều tự đi ra, Mục Liên Hạ mới phản ứng lại từ trong hoảng hốt. Cậu nâng tay xoa xoa gương mặt còn mang theo độ ẩm, gương mặt nhìn Tống An Hoài, mà Tống An Hoài đang ôn nhu nhìn cậu.

Mục Liên Hạ mơ màng nghĩ, khó trách đều nói muốn hẹn hò, cảm giác lúc này hoàn toàn khác a... Bọn họ bình thường sống chung rất hài hòa, nhưng cảm giác chủ yếu đều là loại thân thiết thoải mái, loại cảm giác nai con đụng bậy này... thật là.

Vứt rác đi, Tống An Hoài một tay ôm bó hoa, một tay dắt Mục Liên Hạ kéo cậu rời khỏi rạp. Xem giờ, còn chưa đến bốn giờ, tới kịp. Hắn nghĩ đến mấy cái đề nghị đáng tin và không đáng tin của mấy đứa bạn, cười ôn hòa với Mục Liên Hạ: “Đói không?”

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái, lắc đầu: “Không đói, chờ đón Tư Tư rồi mới ăn đi.”

Tống An Hoài gật đầu: “Mình đi mua quần áo trước nhé?”

“Ách... Vì sao lại muốn mua quần áo?” Mục Liên Hạ có chút choáng, “Em cũng không thiếu quần áo.”

Tuy rằng cậu chỉ mặc áo màu xanh sẫm kiểu dáng bình thường, nhưng cậu thật sự không thiếu quần áo. Với Mục Liên Hạ mà nói cậu luôn luôn tiết kiệm, quần áo cái gì trừ khi là trường hợp cần thiết, không thì đủ thay giặt là được. Nhưng Tống An Hoài được dặn dò, phải tặng quà... gì đó.

Quãng thời gian này nói trắng ra là hai người thuộc về trạng thái nửa ở chung, nhưng Mục Liên Hạ chưa từng xài tiền của Tống An Hoài, bao gồm tiền mua đồ ăn. Đương nhiên, bởi vì có chút hiểu tình huống của Mục Liên Hạ, xét thấy Mục Liên Hạ muốn đi làm công vào ngày nghỉ Tống An Hoài đương nhiên không muốn Mục Liên Hạ quá vất vả, đáng tiếc người nào đó có lòng tự trọng siêu mạnh trên chuyện này, kiên quyết không chịu. Tống An Hoài khuyên can mãi mới tỏ vẻ tiền của hắn là hắn góp phần, bằng không bản thân Tống An Hoài sẽ không an tâm nên Mục Liên Hạ mới nhận, nhưng mỗi một khoản tiền tiêu dùng cũng đều nhớ kĩ.

Nói thật, trừ chiếc nhẫn kia, bình thường khi đề cập đến tiền tài đồ vật thì Mục Liên Hạ đều siêu cấp nhạy cảm.

Nhưng cũng đúng, mặc kệ nói như thế nào, chuyện đời trước khiến Mục Liên Hạ không chỉ trưởng thành, mà cũng có chút không thể không để ý chuyện này. Lô Quảng Hằng từng nói với cậu, cậu tính là gì? Toàn bộ đều dựa vào tôi nuôi.

Lời của Lô Quảng Hằng thật ra cũng đúng, Mục Liên Hạ khi đó chưa từng có nghĩ tới chuyện này. Lô Quảng Hằng thường xuyên đưa đồ cho cậu, mua đồng hồ caravat quần áo đắt tiền cho cậu, mua xe cho cậu, thậm chí còn cho cậu bắt động sản, tiền cũng cho không ít, còn cho qua thẻ có thể quẹt. Mục Liên Hạ đều từ chối qua, nhưng đối phương chẳng coi là gì, nếu thật sự không thể tiếp tục từ chối nữa, Mục Liên Hạ liền run rẩy nhận, nhưng chưa bao giờ dùng qua. Cũng không đúng, khi Lô Quảng Hằng dẫn cậu đi ra thì chắc chắn sẽ không cho Mục Liên Hạ mặc đồ của cậu, khi đó đồ mặc tiền liền có tác dụng.

Nhưng trong lòng Mục Liên Hạ, chưa bao giờ nghĩ mấy thứ đó có ý nghĩa gì cả.

Khi cậu đi, đừng nói mấy thứ đó, ngay cả quần áo của mình cũng không mang đi hết —— dù sao lâu như vậy, quần áo của cậu cũng theo thời gian mà nhiều hơn rất nhiều.

Cậu quả thật vẫn là dựa vào Lô Quảng Hằng nuôi.

Còn chưa lên đại học đã bị ép theo Lô Quảng Hằng, sau đó vì hành vi của đối phương mà chìm sâu, mãi cho đến một năm sau khi tốt nghiệp đại học thì bị đuổi đi.

Mục Liên Hạ không phải không thể ăn khổ, cậu biết làm rất nhiều chuyện, ra ngoài làm việc cũng có thể làm. Ban đầu là đủ loại điều kiện không cho phép cậu ra ngoài kiếm tiền, sau này là Lô Quảng Hằng không đồng ý, đủ loại lý do. Không có công việc liền không có tiền, không có tiền liền không có sinh hoạt, Mục Liên Hạ đương nhiên chỉ có thể bị nuôi.

Cho nên khi cậu đến Đàm Giang, không có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, sau đó làm nhân viên thu ngân trong siêu thị.

Mấy thứ cậu học ở đại học gần như đều trả lại cho thầy cô, vốn đã không có bao nhiêu tâm tư trên việc học, phần lớn đều là tùy gọi tùy đi, thành tích cuối cùng đều là bay qua tầng trời thấp.

Lúc trước suy sút bao nhiêu, sau này cậu liền hối hận bấy nhiêu, dù là từ phương diện nào.

Cũng vì điều này, cậu rất nhạy cảm với việc Tống An Hoài nói cho cậu tiền.

Những điều đó Tống An Hoài đều không biết. Hắn cũng không phải người lãng mạn, rất nhiều chuyện trong tình yêu đều không nghĩ đến, nếu không phải còn có mấy quân sư quạ mo, hắn cả hẹn hò cũng không hề nghĩ đến.

Nói đúng ra là không phải không biết, không có khả năng cái gì cũng không biết, nhưng với hắn mà nói... hoàn toàn không để ý mấy chuyện đó là được.

Mà lần này được nhắc nhở phải mua quà, Tống An Hoài suy nghĩ nửa ngày, quyết định đi mua quần áo.

Ừ, vẫn là quần áo thực dụng nhất...

Kết quả, không ngoài dự đoán, Mục Liên Hạ không muốn.

“Hôm nay Lễ Giáng Sinh, là quà Giáng Sinh.” Tống An Hoài rất nghiêm túc giải thích.

Mục Liên Hạ lắc đầu: “Nhưng em không cần, cùng nhau đi chơi em đã rất vui vẻ.”

Mục Liên Hạ tuy không muốn mấy thứ kia, nhưng cũng không khác người đến nỗi cái gì cũng phải tự mình ra. Cậu không muốn tiền mua đồ ăn là vì đó là tiền trực tiếp, rất nhiều chi phí cậu vẫn biết mình không cần phải tính toán chi ly, ví như ăn cơm, ví như bộ phim này, bằng không... chẳng phải ở nhà Tống An Hoài còn phải trả tiền thuê nhà à? Không có đạo lý này.

Tống An Hoài nhìn chăm chăm ánh mắt Mục Liên Hạ, thanh âm vững vàng trầm thấp âm cuối còn có chút giương lên: “Anh nói thật, chúng ta là ai với ai chứ?”

... Lời này quả thực không như lời hắn sẽ nói...

Mục Liên Hạ bị nhìn chăm chăm đến rất không được tự nhiên, theo bản năng gật đầu.

Tống An Hoài càng ngày càng thích cười, cười với Mục Liên Hạ, dễ nhìn đến mức Mục Liên Hạ lại đỏ mặt.

“Vậy chúng ta đi thôi, ” Tống An Hoài đã chuẩn bị xong, đến nơi đã hỏi thăm lúc trước, “Chúng ta đi tầng ba.”

Rạp chiếu phim ở tầng sáu tòa cao ốc này, dĩ nhiên xa chính là thang máy, hai người cùng nhau vào thang máy, tay vẫn còn nắm nhau.

Tống An Hoài thật ra cũng không tính là nhà giàu gì, công ty của hắn còn đang trong giai đoạn phát triển, Hạ Đình Ngọc bao gồm Lô Quảng Hằng mới gọi là nhà giàu. Hắn tương đối chú ý thoải mái, nhưng cũng không phải người hay tiêu xài, ngay cả chung cư đang ở cũng là phòng ở duy nhất trên danh nghĩa của hắn.

Hắn tiêu tiền cũng không phải tiêu tiền như nước, cũng không quá chú ý cái gì là định chế thủ công... Tuy rằng quần áo của hắn cũng là như vậy. Tống An Hoài đưa Mục Liên Hạ đến một cửa hàng bán trang phục thể thao hời hợt, nhãn hiệu này người bình thường cũng gánh nổi được nên hoàn toàn không thể nói rõ là xa xỉ, Mục Liên Hạ theo bản năng nhẹ nhàng thở ra, mà Tống An Hoài cũng không nhìn ở trong mắt.

Hắn kéo tay Mục Liên Hạ vào cửa, sau đó buông lỏng tay nắm cậu ra, hoa còn ôm ở trong ngực: “Có thích không?”

Mục Liên Hạ biết mình chẳng phải là người biết thưởng thức gì, cậu luôn thích đồ đơn giản, bảo cậu chọn có lẽ cũng giống như trước. Cậu lắc đầu, thu tay ngón trở và ngón cái chà xát.

Tống An Hoài gật gật đầu, nhìn cửa hàng một vòng, chỉ chỉ bộ trang phục khoắn mới treo ở trên tường: “Lấy một bộ theo số đo cho vị này.”

Nhân viên cửa hàng gật đầu đi lấy, Mục Liên Hạ nhìn quần áo Tống An Hoài chỉ, cảm thấy không tệ. Nhưng... có lẽ là đồ cho cặp đôi, bộ bên cạnh nhỏ hơn một số kiểu dáng cũng giống hắn là cho nữ đi...

Không sai, khi nhân viên cửa hàng đi lấy hàng, nhân viên cửa hàng khác lại đây giải thích: “Khoản này là khoản mới nhất cho mùa đông năm nay, thưa ngài ngài muốn là cho nam, bên cạnh là cho nữ.”

Tổng An Hoài mặt không biểu tình gật đầu: “Có khoản cho trẻ em không?”

Nhân viên cửa hàng sững sốt, không nghĩ tới quý khách mua quần áo cho em trai đây chẳng những không hiểu ý của mình ngược lại còn hỏi khoản cho trẻ em... Nhưng tố chất nghề nghiệp của cô rất tốt: “Khoản này chỉ là khoản cho cặp đôi nên không có, nhưng trang phục mới cho trẻ em cũng có khoản giống khoản này.”

Tổng An Hoài nghĩ nghĩ, còn chưa nói, đã thấy nhân viên cửa hàng lấy một bộ quần áo qua liền giơ tay nhận ba lô của Mục Liên Hạ: “Em đi thử trước đi.”

Mục Liên Hạ ngoan ngoãn đi.

Sau khi thay xong thì có chút không quá dễ chịu đi ra.

Tổng An Hoài còn đang nhìn cậu, gật gật đầu: “Không tệ, thích không?”

Mục Liên Hạ ừ một tiếng: “Rất tốt.”

Ánh mắt của Tổng An Hoài vẫn rất tốt, gam màu chính là màu xám kiểu dáng thể thao, thêm bông vải, cũng rất ấm áp.

Thấy Mục Liên Hạ khá thích, hần gật gật đầu: “Thích là được. Lấy thêm một bộ số lớn hơn, còn có khoản cho trẻ em.” Câu sau là nói với nhân viên cửa hàng luôn nhìn kia.

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái, khéo miệng co rút.

Cậu cứ cảm thấy Tổng An Hoài là tính mua “đồ đôi”, hơn nữa cho Tư Tư... đồ gia đình sao?

Cậu ho một tiếng, yên lặng cảm thấy xấu hổ. Mà khi cậu tính đi vào thay lại quần áo của mình, Tổng An Hoài ngăn cản cậu bảo cậu trực tiếp mặc bộ quần áo mới này, sau đó nghiêm túc giao bó hoa trong tay cho cậu, áo khoác tùy tiện cởi ra, mình thì cầm bộ quần áo vừa mới lấy được vào phòng thay quần áo.

Tổng An Hoài là người có vóc người, cùng một bộ quần áo ở trên người Mục Liên Hạ là loại dáng vẻ học sinh ôn hòa, nhưng ở trên người Tổng An Hoài thì có một loại cảm giác khác nói không nên lời. Đối phương rất ít khi mặc màu xám, màu sắc này khiến khí thế của hần thoáng yếu bớt một chút, nhưng vẫn rất dễ nhìn.

Đối phương giật giật cổ tay, dáng vẻ có chút không quá dễ chịu, nhưng hần rất nhanh nhìn qua Mục Liên Hạ, khẽ khéo miệng với cậu.

Mục Liên Hạ theo bản năng bưng kín mặt, cảm thấy mặt mình lại nóng lên.

Lúc trước cũng không thấy mình thích xấu hổ như vậy... Quả thực xấu hổ muốn chết...

Nhưng cảm giác thích thú nhàn nhạt này... Ai yêu ~

43. Chương 43: Nghỉ

Mục Liên Hạ thấy lòng xấu hổ của mình hoàn toàn bị kích phát ra.

Tuy rằng trước đây cậu có thích con gái qua, nhưng sau khi cậu bắt đầu thích đồng tính thì cậu cũng hiểu được rất nhiều chuyện. Nói thật cậu hi vọng có thể cùng người yêu quang minh chính đại ở bên nhau, nhưng cậu cũng biết hiện thực và suy nghĩ là không giống, cậu thậm chí chưa từng hi vọng Tổng An Hoài sẽ cùng cậu quang minh chính đại ở bên nhau —— người như Hạ Đình Ngọc có thể có bao nhiêu đây?

Cho nên, cậu nhìn thấy dáng vẻ Tổng An Hoài không hề kiêng dè mới vui vẻ.

Nhưng mà... hai người bây giờ, một người ôm hoa hồng một người đeo balô, mặc quần áo giống hệt nhau còn nắm tay... Mục Liên Hạ cảm thấy mình bị vây xem.

Tổng An Hoài có lẽ vẫn giống như trước, chưa từng để ý ánh mắt người ngoài qua, Mục Liên Hạ cũng chỉ có thể nhắm mắt, thuyết phục bản thân đừng để ý.

Cũng phải! Kệ cậu chứ! Song Hòe lớn như vậy ai quen ai đây!

Vì thế hai người vẫn duy trì dáng vẻ này đến khi lên xe ở bãi đỗ xe, sau đó đến trường mầm non của Tư Tư.

Hôm nay là Lễ Giáng Sinh không sai, nhưng Lễ Giáng Sinh ở đây không phải là một ngày lễ, kỳ nghỉ từ trên trời giáng xuống như công ty của Tổng An Hoài thật đúng là trời đổ mưa to. Cho nên nói, bạn nhỏ Tư Tư hôm nay vẫn phải tới trường mầm non, cũng chính là hôm nay Tổng An Hoài và Mục Liên Hạ đến sớm một chút.

Đáng tiếc đến lúc này Mục Liên Hạ không dám xuống xe, cậu dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Tổng An Hoài, Tổng An Hoài chỉ có thể tự mình xuống xe đi đón Tư Tư, ừm, còn thuận tay mang theo quần áo mới vừa mua cho Tư Tư.

Kết quả là Mục Liên Hạ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa xe thấy được Tổng An Hoài dắt tay Tư Tư mặc đồ cha con cùng loại từng bước đi về phía xe, hân hân mặt ôn hòa, Tư Tư ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn nói gì đó với hân, dáng vẻ vui vẻ phấn chấn.

Mục Liên Hạ mở cửa xe tay lái phụ bước xuống, vẫy tay với Tư Tư. Tư Tư nhìn thấy Mục Liên Hạ ngay lập tức bỏ cậu nhà mình, chạy về phía Mục Liên Hạ: “Anh Mục! Giáng Sinh vui vẻ!”

“Tư Tư Giáng Sinh vui vẻ ~” Mục Liên Hạ ngồi xuống, nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của Tư Tư, “Em đói chưa? Mình đi ăn cơm.” Nói xong liền dắt Tư Tư lên ghế sau. Mục Liên Hạ luôn luôn không chạm qua bên điều khiển, lúc trước khi ngồi chung xe Lô Quảng Hằng vui vẻ mới giảng giải cho cậu một chút còn bảo cậu thử xem, đương nhiên cậu căn bản không dám. Cho nên đến bây giờ Mục Liên Hạ cũng không biết lái xe. Mà khi cậu ở cùng Tổng An Hoài thì đều ngồi ở ghế tay lái phụ, nhưng một khi Tư Tư ở đây thì cậu khẳng định ngồi ghế sau với Tư Tư.

Dù sao cũng là trẻ con, để bé ngồi một mình cũng không yên lòng, mà ở trước lại không thích hợp cho bạn nhỏ.

Tư Tư sau khi lên xe liền nhìn Tổng An Hoài lại nhìn Mục Liên Hạ, sau khi qua lại mấy lần mới gật gật đầu như ông cụ non: “Anh Mục anh với cậu mặc quần áo giống nhau thật! Hai người có phải mặc đồ đôi không vậy!”

Mục Liên Hạ co rút khóe miệng. Trẻ con bây giờ a... cậu không biết nên nói với Tư Tư như thế nào, chỉ có thể ném ánh mắt xin giúp đỡ về phía Tổng An Hoài. Tổng An Hoài biết chuyện xảy ra ở ghế sau. Hân dùng dư quang liếc Tư Tư dáng vẻ “Khen con đi” một cái, khóe môi nhếch lên: “Ừm, là đồ đôi.”

Mục Liên Hạ ho khan một tiếng.

Tư Tư không chú ý tới, bé lại bắt đầu tự mình rối rắm: “Nhưng trong cặp đôi không phải nên có một bạn gái à?”

Mục Liên Hạ xoa tóc bé, không nói chuyện, cả Tổng An Hoài cũng không nói chuyện. Tư Tư tự rối rắm nửa ngày, rồi như bừng tỉnh hiểu rõ: “Anh Mục! Anh với cậu ai là nữ vậy!”

“...”

“...”

Tổng An Hoài mở miệng trước, giải thích khá nghiêm túc: “Hai người đều không phải con gái. Trừ con trai và con gái, con trai và con trai, con gái và con gái cũng có thể trở thành người yêu.”

Tư Tư ngây ngô mở miệng: “Con với Lộ Lộ cũng có thể trở thành người yêu à?”

“Không, tụi con quá nhỏ, là bạn tốt.” Ông cậu đồng chí đại gia trưởng nói như đinh đóng cột.

Tư Tư chu môi: “A.”

Mục Liên Hạ nghe đối thoại của hai cậu cháu, cảm thấy mình có chút lạnh.

Giáng Sinh qua đi Mục Liên Hạ không đến chỗ Tống An Hoài nữa, bao gồm cả Nguyên Đán. Nguyên Đán nghỉ ba ngày, cậu đầu tiên là tham gia liên hoan lớp, sau đó là hoạt động học viện, cuối cùng còn có hành động tập thể của phòng ngủ, hoàn toàn không có thời gian đi tìm Tống An Hoài. Kết quả tối hôm đó Tống An Hoài trực tiếp mang theo Tư Tư đến trường tìm cậu, chỉ vì ôm một cái, nói Nguyên Đán vui vẻ, hi vọng em luôn ở đây.

Mục Liên Hạ vô cùng cảm động, quả thực muốn khóc. Không, cậu đã khóc, nhìn hai cậu cháu một lớn một nhỏ đáng vẻ nghiêm túc, nước mắt liền rơi.

“Liên Hạ em làm sao vậy?!” Tống An Hoài có chút luống cuống tay chân.

“Không có gì, ” Mục Liên Hạ xoa xoa mắt liền mạng chớp chớp muốn chớp đi nước mắt, “Có anh thật tốt.”

Cho nên Mục Liên Hạ bây giờ rất chờ mong ngày nghỉ đến.

Học kỳ này trừ mấy tiết đã kết thúc thì mấy môn học còn có sáu môn phải dự thi. Mục Liên Hạ lại lần nữa tập trung vào việc học, tranh thủ thi thành tích tốt hơn có thể lấy được học bổng.

Vấn đề gặp trong việc học cậu đều sẽ nhớ kỹ, đi dò tài liệu, thật sự không hiểu thì đi hỏi Hàn Bản, lúc Hàn Bản không bận cũng sẽ giải đáp cho cậu, cho cậu không ít lợi ích.

Đã xác định thời gian thi, ngày tám cậu liền thi xong. Bên Khanh Hoàn khá buông lỏng với kỳ nghỉ cuối kì, chỉ cần thi xong không có chuyện gì khác là có thể nghỉ.

Sau khi kết thúc ba ngày thi, Mục Liên Hạ gọi điện cho Tống An Hoài: “Hôm nay có thời gian không?”

Giọng bên Tống An Hoài rất nhỏ, hình như là đang họp: “Lát nữa gọi cho em.”

Mục Liên Hạ ừ một tiếng cúp điện thoại, bắt đầu dọn đồ. Đám bạn cùng phòng cũng đang sửa sang lại, Triệu Thái Nghệ cũng đến đây, chủ yếu là giúp anh cô dọn đồ, sau đó thường giúp Vương Thiên Hậu một tay. Đáng vẻ ôn nhu bây giờ và đáng vẻ hung tàn khi lần đầu tiên gặp mặt quả thực như hai người khác hẳn, xét thấy Chu Tử Ngọc không gặp qua Triệu Thái Nghệ khi đó, Mục Liên Hạ chỉ có thể tự mình kết luận “Sức mạnh tình yêu vĩ đại “.

Nhưng cũng đúng, nghĩ đến tình huống của mình, Mục Liên Hạ bật cười.

Dù sao cũng là lần đầu tiên rời nhà, mọi người đều khá sốt ruột. Vương Thiên Hậu ước gì luôn được Khanh Khanh ta ta với bạn gái nhưng về về nhà của cậu ta là vào rạng sáng hôm nay. Chu Tử Ngọc được ba mẹ đến đón, Triệu Tài Văn là người địa phương, trực tiếp liền về nhà.

Mấy người cùng nhau nhìn Mục Liên Hạ, bởi vì chuyện về nhà lúc trước đã có trao đổi qua, người duy nhất không nói chính là Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ nhìn ánh mắt mấy người, ho nhẹ một tiếng: “Lát nữa tôi liền đi.”

“Cậu mua vé về chưa?” Triệu Tài Văn quan tâm một chút.

Mục Liên Hạ ánh mắt mơ hồ, dùng đầu ngón tay gõ gõ mặt mình: “À không, tôi ở cạnh đây, tìm công việc.”

Đám bạn cùng phòng không nói chuyện nữa, ba mẹ Chu Tử Ngọc đã đến, mấy người từ chối đối phương mời khách ăn cơm, rồi chào hỏi Chu Tử Ngọc nói ngày nghỉ rồi liên hệ, sau đó Triệu Thái Nghệ đưa anh và bạn trai đi, Mục Liên Hạ lại lần nữa từ chối lời mời, ở trong ký túc xá được dọn dẹp đến trống rỗng lật sách xem.

Qua chưa được một lát, điện thoại reng: “Liên Hạ?”

“Ừm, ” Mục Liên Hạ khép lại sách, “An Hoài hôm nay em nghỉ.”

“Đến nhà anh ở?” Tiếng cười trầm thấp của Tống An Hoài vang lên.

“Ừm, ” Mục Liên Hạ cau mũi, “Nếu không em liền ở dưới lầu anh, Lý Thụy Phong còn mời em đó.”

“Em ngoan ngoãn đến chỗ anh đi, nếu không thì Hạ Đình Ngọc sẽ khóc.”

Mẹ nó? Hạ Đình Ngọc sẽ khóc?!

Mục Liên Hạ bị chấn động đến mức nói không nên lời, cảm thấy người mà mình khâm phục đời trước và người quen biết đời này căn bản không phải là cùng một người. Quãng thời gian cậu và Tống An Hoài ở bên nhau có gặp qua mấy người bạn của hắn, Tống An Hoài rất nghiêm túc giới thiệu cho cậu qua. Nhưng hắn còn mấy người quan hệ rất tốt cũng chính là nhóm bạn công ty hợp tác bởi vì có chuyện nên chưa gặp qua.

Tống An Hoài đương nhiên không biết Mục Liên Hạ bị trùng kích, mà là rất nghiêm túc hỏi cậu: “Hôm nay anh không thể đón em, em có muốn đến công ty không?”

“Ách... được không?”

44. Chương 44: Chiến

Mục Liên Hạ đến giờ mới biết tên công ty Tống An Hoài, sau đó có chút ngây ngốc.

Đó là một công ty mấy năm sau sẽ vô cùng phát triển và thành công, sản phẩm điện tử là chính, cũng có chút phụ thuộc.

Giống như khi bạn mua đồ không nhất định sẽ chú ý nơi sản xuất vậy, Mục Liên Hạ biết công ty này, mua qua sản phẩm công ty này, thích nhãn hiệu này, nhưng không biết ông chủ là Tống An Hoài.

Khi gác điện thoại cậu còn có chút kinh ngạc không kiềm nén được, cuối cùng chỉ có thể hít sâu để điều chỉnh bản thân.

Lúc trước Mục Liên Hạ biết công ty Tống An Hoài làm ở phương diện điện tử, nhưng không biết tên. Bây giờ biết tên, lại thấy trống rỗng.

Cậu luôn muốn cố gắng. Cậu biết Tống An Hoài là người thành công hơn cậu nhiều, nhưng cậu cũng có suy nghĩ của mình, cũng tận khả năng để mình trở nên phong phú trở nên càng thêm mạnh mẽ. Nhưng sau đó đột nhiên biết được mình có thể sẽ không theo kịp đối phương... Mục Liên Hạ có chút mờ mịt, may mà còn có thể điều chỉnh tâm tính đôi chút.

Mặc kệ thế nào, mình có cố gắng, không phải sao? Lúc trước cũng đã nghĩ qua kết quả xấu nhất... Không phải sao...

Mục Liên Hạ có chìa khóa nhà Tống An Hoài. Vừa rồi đối phương nói nếu có gì thì về nhà trước, sau đó muốn đến thì đi tìm hắn, nếu lười động cứ ở trong nhà là được. Kỳ thật Mục Liên Hạ còn có chút sợ hãi, nhưng cậu cũng muốn chính mắt nhìn xem.

Bây giờ smartphone còn chưa chính thức đưa ra thị trường, vậy giờ công ty của Tống An Hoài nhất định còn đang trong trạng thái khởi bước.

Dựa theo thời gian đời trước thì sang năm smartphone sẽ bắt đầu đưa ra thị trường, sau đó đợi qua một năm nữa liền bắt đầu phổ biến, hai năm liền quen. Mà loạt di động “Phong Lâm” của “công ty khoa học kỹ thuật Phong Linh” trên danh nghĩa Tống An Hoài chính là smartphone đã chính thức công khai kỹ thuật smartphone còn bắt đầu bán không lâu ở nước ngoài liền bắt đầu đưa ra thị trường. Cũng từ lúc này mà bắt đầu từng chút chiếm lĩnh thị trường di động trong nước, tỏa ra ánh sáng chỉ thuộc về mình.

Mà Mục Liên Hạ biết, di động Phong Lâm rất không tệ, cậu lúc trước cũng dùng qua.

Cho nên nói thật bây giờ là có chút tò mò.

Hiện tại công ty Phong Linh còn chưa phải là một công ty lớn, thuê năm tầng trong tòa cao ốc văn phòng, nơi này cũng không coi như là trung tâm thị trường, nhưng là một đoạn đường rất tốt. Mục Liên Hạ dựa theo địa chỉ đối phương gửi cho mình mà tìm đến nơi.

“Em đến rồi, trực tiếp lên à?” Mục Liên Hạ gọi điện thoại.

“Em đến đây đi, lâu bấy, anh ở cửa thang máy chờ em.”

Nhà cao tầng này tổng cộng có bảy tầng, Tống An Hoài thuê từ tầng ba đến tầng bảy tổng cộng năm tầng, tầng một là cửa cho thuê, tầng hai là một phòng thiết kế quảng cáo không lớn.

Trong lòng Mục Liên Hạ có chút thấp thỏm, khi thang máy mở ra nhìn thấy Tống An Hoài thì mới trầm tĩnh lại.

“Lại đây, ” Tống An Hoài vươn tay với cậu, “Anh giới thiệu cho em một chút.”

Mục Liên Hạ ngoan ngoãn giao tay mình ra, nắm cùng Tống An Hoài. Tống An Hoài chỉ vào người đàn ông hơi béo có chút lồi thối đứng cạnh hắn: “Hồ Được Nhiên, bạn của anh, cũng là bạn hợp tác của anh, đây là Mục Liên Hạ, bạn trai tôi.”

Mục Liên Hạ: “!”

Hồ Được Nhiên: “?! ”

Nhưng Tống An Hoài hoàn toàn không để ý hai người khiếp sợ, gạt đầu với Hồ Được Nhiên rồi kéo Mục Liên Hạ đi, Mục Liên Hạ chỉ có thể quay đầu nhìn thoáng qua Hồ Được Nhiên liền đi theo Tống An Hoài.

Cậu bây giờ còn có chút khiếp sợ, bởi vì cậu biết Hồ Được Nhiên.

Đời trước Mục Liên Hạ có chơi qua một game, tên là Chiến Đồ.

Chiến Đồ là game rất được hoan nghênh, Mục Liên Hạ khi đó mới tốt nghiệp đại học, muốn đi làm việc lại bị ngăn cản, mờ mịt lại không biết làm gì mới tốt, sau đó khi xem trang web thì thấy tin tức game này sắp phát hành, sau đó yên lặng quyết định phí chút thời gian trên game.

Mà vừa chơi, đến khi bản thân cậu bị kiểm tra ra bệnh mới thôi, luôn lục tục chơi.

Đồng thời, game Chiến Đồ thường xuyên có vài hoạt động, mỗi khi đến lúc này, Hồ Được Nhiên làm chủ phòng công tác Chinh Đồ khai phá game Chiến Đồ liền sẽ đi ra xoát mặt.

Mục Liên Hạ chơi game này ba năm, tự nhiên biết mặt Hồ Được Nhiên, tuy rằng lúc này Hồ Được Nhiên đã bắt đầu béo phì nhưng chỉ có một chút, hoàn toàn không béo mập như mấy năm sau, ngũ quan tổng thể vẫn giống nhau.

Cho nên nói... Nếu Hồ Được Nhiên đã xuất hiện, vậy phòng công tác Chinh Đồ là phụ thuộc vào Phong Linh? Cậu cũng là lần đầu tiên biết. Như vậy tính ra... cậu đời trước coi như là có cùng xuất hiện với Tống An Hoài?

Nghĩ đến đây, cậu nhẹ giọng bật cười. Lúc này vừa vặn đi đến cửa văn phòng của Tống An Hoài, Tống An Hoài có chút kỳ quái nhìn cậu: “Cười cái gì?”

“Không có gì, ” Mục Liên Hạ lắc đầu đồng thời néo néo bàn tay đối phương, “Dù sao, có anh thật tốt.”

Có lẽ là bị ánh mắt nghiêm túc của Mục Liên Hạ nhìn mà thấy xấu hổ, Tống An Hoài lập tức quay đầu cho Mục Liên Hạ một cái gáy, cũng néo néo bàn tay Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ cười đến mi mắt cong cong, cùng đối phương vào văn phòng.

Văn phòng của Tống An Hoài không khác thiết kế trong nhà gì mấy, đều là phong cách ngắn gọn, thoát nhìn sạch sẽ tự nhiên. Mục Liên Hạ mang theo túi ngồi xuống sofa lấy ra quyển sách: “Được rồi, anh làm việc đi.”

Tống An Hoài sửng sốt, sau đó cười, nâng tay xoa tóc Mục Liên Hạ như vuốt lông cho Tư Tư: “Ngaoan.”

Bảo cậu đến vốn chỉ là một câu tâm huyết dâng trào, không phải không muốn thể hiện sinh hoạt của mình, mà là sợ đối phương đến đây sẽ không thấy thích ứng. Chỉ là nhìn Mục Liên Hạ nghiêm túc đọc sách bấy giờ, Tống An Hoài yên tâm.

Một buổi chiều nhanh chóng trôi qua. Chờ khi Mục Liên Hạ nhìn kỹ, đã sắp đến giờ tan tầm. Cậu đứng dậy lười biếng duỗi eo giãn cơ thể sau đó đi đến trước bàn làm việc của Tống An Hoài lấy tay chống mặt bàn: “Đồng chí Tống An Hoài, anh khi nào tan tầm đi đón bé con đây? Buổi tối có tính toán gì không?”

Ghế dựa của Tống An Hoài chuyển động một chút: “Bạn học Mục Liên Hạ, em có đề nghị nào tốt không?”

Trông mắt Mục Liên Hạ xoay xoay, kết quả không đợi Mục Liên Hạ mở miệng nói chuyện, cửa văn phòng Tống An Hoài bị đẩy ra: “Lão Tống buổi tối dẫn Tư Tư đi tôi mời khách ăn cơm!”

Kết quả vừa vào cửa, nhìn thấy hai đôi mắt nhìn chăm chăm mình, Hồ Dược Nhiên thiếu chút nữa bị dọa đến lui về sau một bước. Hắn rất nhanh phản ứng lại, không quá vui vẻ gõ trên cửa vài cái: “Hai người huhu dọa tôi hả! Nói cậu đó lão Tống, đừng dọa tôi, tôi đi đón nhóc con!”

Bữa cơm đã được quyết định vui vẻ như vậy.

Tư Tư cũng quen Hồ Dược Nhiên, bé dán Mục Liên Hạ ngồi ở ghế sau, ngoan ngoãn chào Hồ Dược Nhiên: “Chào chú Hồ ~ “

“Ôi cha Tư Tư ngoan quá, ” Hồ Dược Nhiên tựa hồ đặc biệt thích Tư Tư, rất đẹp, “Nhớ chú không?”

“Nhớ, ” Tư Tư chớp mắt, “Chú Hồ chú có phải mập lên nữa không vậy?”

Hồ Dược Nhiên bị Tư Tư một phát trúng tim, lui ra ghế trước.

Chỗ ăn cơm chiều là một quán cũ không quá lớn, Hồ Dược Nhiên còn là khách quen, mấy người vào phòng, gọi vài món ăn. Mà Hồ Dược Nhiên sau khi gọi đồ ăn xong thì lại gọi một thùng bia, cuối cùng còn không đủ.

Mục Liên Hạ nghĩa chính ngôn từ từ chối bia, ngược lại cùng Tư Tư vui vẻ uống nước trái cây, mà Tống An Hoài cũng đồng ý với Mục Liên Hạ, không để Hồ Dược Nhiên mời rượu, bị Hồ Dược Nhiên khinh bỉ: “Quả nhiên người có vợ liền không giống.”

Nói xong lại cảm thấy không quá thích hợp, vội ho một tiếng rót cho mình một ly bia sau đó cười lấy lòng với Mục Liên Hạ: “Là đối tượng mới đúng.”

Mục Liên Hạ cũng không để ý, ba người trò chuyện, cũng chỉ có Tư Tư không chen miệng vào được mà có chút buồn bực.

Chờ sau khi thời gian bữa ăn quá dài chấm dứt, Mục Liên Hạ get Tư Tư ngủ gục x1, Hồ Dược Nhiên uống đến hôn mê x1, Tống An Hoài coi như tỉnh táo nhưng trên thực tế tựa như lần trước có lẽ đã có chút say x1.

Mục Liên Hạ nhìn mấy con ma men, có chút đau đầu đề thái dương, sau đó ra ngoài nói với ông chủ một tiếng, vẫn phải vác người.

Cậu không biết Hồ Dược Nhiên ở đâu, chỉ có thể mang về cùng. Nhưng vừa nghĩ đến mình phải vác hai con ma men, Mục Liên Hạ liền có chút khóe không ra nước mắt.

—— Cậu hẳn nên ngăn cản họ sớm chút! Tốt xấu đừng uống nhiều vậy chứ!

Nhưng sau đó, Tống An Hoài người duy nhất có vẻ còn có thể làm chút chuyện lại lắc lư đứng lên: “Liên Hạ?”

“Em ở đây.”

“Liên Hạ...” Tống An Hoài cọ qua, “Thích... Thích Liên Hạ... Rất thích...”

45. Chương 45: Thân Thiết

Lần trước khi Tống An Hoài uống say Mục Liên Hạ còn nhớ rõ.

Hắn uống rượu coi như tốt, sau khi uống say sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng lần này hắn hình như có chút hưng phấn, nỉ non nói thích Mục Liên Hạ khiến Mục Liên Hạ cảm thấy mặt mình đang nóng lên.

Mục Liên Hạ là một người hay xấu hổ, nhất là ở phương diện tình cảm, một khi có thể sẽ có người khác nhìn thấy thì cậu liền xấu hổ.

Cậu đẩy Tống An Hoài cọ qua: “Mình về nhà trước được không?”

Tống An Hoài ánh mắt mê mang. Hắn bị đẩy có chút lay động, không dễ dàng đứng vững rồi mới phản ứng lại hắn nên trả lời Mục Liên Hạ: “Về nhà? Được... được đó...”

Mục Liên Hạ cảm thấy lòng có chút xao động.

May mà chỗ tiệm cơm có chỗ đỗ xe, Tống An Hoài lái xe tới có thể đỗ ở đây một buổi tối, sau đó kêu xe taxi. Tống An Hoài còn có chút thanh tỉnh, nhưng Mục Liên Hạ không dám sai hắn sợ hắn ngay cả bản thân cũng không chế không được, cho nên Hồ Dục Nhiên được ông chủ và tài xế cùng nhau đưa lên ghế lái phụ, Mục Liên Hạ thì vẫn cẩn thận ôm Tư Tư để bé ngủ. Rất may là gặp được một tài xế tốt bụng.

Đến tiểu khu có thể cho xe vào, nhưng đến dưới lầu thì phải tự mình lên.

Mục Liên Hạ rối rắm nửa giây, chỉ huy Tống An Hoài còn có chút mơ hồ đi vác Hồ Dục Nhiên đã sớm gáy khô khè, mình thì ôm Tư Tư lên thang máy. Cân nặng của nhóc con Tư Tư này cũng không nhỏ a... Cậu cũng sắp ôm không nổi.

Mở cửa, dàn xếp Tư Tư trước, sau đó cùng Tống An Hoài ném Hồ Dục Nhiên vào phòng sách, cuối cùng đi tắm một cái, lúc này đã qua rạng sáng.

Mục Liên Hạ ngáp một cái, khi muốn ngủ thì bị Tống An Hoài bởi vì mùi rượu mà khiến trên người mình giống như một lò hấp ôm lấy.

Hơi ẩm trong phòng rất đủ, hai người cũng không quen mặc đồ ngủ quá kín, hơn nữa vừa tắm rửa xong, cả người còn có chút mệt mỏi, hai người trừ mặc quần thì gì cũng không mặc, sau khi bị lò lửa ôm lấy chỉ chốc lát sau Mục Liên Hạ liền đổ mồ hôi. Cậu muốn xoay người cứu vớt bản thân mình một chút, kết quả bị Tống An Hoài quấn chặt, động cũng không động được.

“An Hoài, anh buông em ra được không?” Buồn ngủ lúc này đã bị hơi nóng bốc hơi đi mất, hiện tại một chút cũng không.

Tống An Hoài cũng buồn ngủ, nhưng khi mơ màng hắn cũng không buông ra, ngược lại ôm chặt hơn chút, trong miệng là nỉ non không quá rõ ràng: “... Không...”

Kết quả sau khi không thể từ chối Mục Liên Hạ ngủ trong hoàn cảnh như vậy, vừa cảm thấy trời hửng sáng.

Ngày hôm sau mọi người đều ngủ quên, trừ Tư Tư. Nhưng Tư Tư đã ăn đồ ăn của mình đang ở trong phòng chơi đồ chơi rất vui vẻ. Ngược lại là Hồ Dục Nhiên, sau khi tỉnh thì hét to “cạnh” một tiếng đẩy cửa ra rồi lại “Á” một tiếng che mắt đóng cửa lại: “A a a ngượng ngùng quá rầy hai người!”

Mục Liên Hạ bị đánh thức còn có chút mơ hồ theo bản năng cúi đầu mắt nhìn mình, sau đó nháy mắt lại đỏ mặt. Khó trách Hồ Dục Nhiên la to, gần như cả người cậu đều chen trong lòng Tống An Hoài, tứ chi giao nhau. Mà Tống An Hoài lại chôn đầu ở cổ Mục Liên Hạ, thanh âm mơ hồ không rõ: “Chào buổi sáng.”

“... Chào buổi sáng.”

Ngày nghỉ Mục Liên Hạ rõ ràng bận hơn một ít, cậu bắt đầu chạy cùng Hàn Bản cả ngày.

Ngày đầu tiên từ ngày nghỉ trở về Hàn Bản còn cho cậu một phong bì nhỏ, số lượng tiền giấy không nhiều bên trong là tiền lương cho Mục Liên Hạ trong quãng thời gian thực tập này, ngược lại là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng khoảng thời gian đó cậu đều đi cùng Hàn Bản, cũng học được không ít thứ. Hàn Bản gần đây nhận một vụ án bồi thường tai nạn lao động, Mục Liên Hạ đi theo toàn bộ, còn thêm ít tác dụng, khiến Mục Liên Hạ rất thỏa mãn.

Hàn Bân cũng vừa lòng với Mục Liên Hạ. Hắn còn khen Mục Liên Hạ một trận khi Phương Tử Nghị đến.

Phương Tử Nghị khá vui vẻ, vỗ vai Mục Liên Hạ: “Làm không tệ.”

Mục Liên Hạ cười đến mi mắt cong cong: “Cám ơn anh Phương, cám ơn anh Hàn.”

Thời gian qua nhanh, vậy mà chỉ chớp mắt đã sắp đến tết.

Mục Liên Hạ thấy mình sợ là phải một mình ăn tết, kết quả không nghĩ tới, Tống An Hoài nói với cậu, ăn tết cùng hắn.

Mục Liên Hạ rất kinh ngạc.

Thật ra cậu không nói chuyện này ra, dù sao cách ngày tết còn chút thời gian.

Nhưng hôm đó khi đang đọc sách trong phòng sách của Tống An Hoài, Tống An Hoài đi vào vỗ vỗ vai cậu: “Lúc nào đi mua đồ tết? Có nên trữ lại vài thứ không?”

Mục Liên Hạ sững sốt: “Anh muốn ăn tết với em?”

Tống An Hoài lúc trước từng hỏi qua Mục Liên Hạ có muốn về nhà hay không, Mục Liên Hạ trực tiếp nói cậu đã không còn cái gọi là nhà nữa, còn không bằng ăn tết ở Song Hồ thì tốt hơn.

Cậu nói vậy cũng không sai, dù sao dì Lục cũng có gọi điện thoại qua bảo cậu đến qua năm mới, nhưng Tống An Hoài vậy mà tự nhiên gật đầu, tươi cười còn treo ở trên mặt: “Không ăn tết với em thì với ai?”

“Anh, còn ba mẹ anh trai của anh...” Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái.

Tống An Hoài cười nhạt chút: “Cha mẹ và chị anh đều không ở đây. Năm nay cũng không đi tìm anh trai của anh, ở cùng em.”

Mục Liên Hạ nháy mắt có chút đau lòng, nhưng lại có loại vui vẻ nhàn nhạt: “Vậy được, chúng ta cùng nhau ăn tết.”

Ngày tết trong lòng người trong nước vẫn tương đối đặc biệt, với Mục Liên Hạ mà nói thì càng hơn thế. Cậu đã lâu không có ăn tết. Trước khi rời khỏi nhà cậu luôn ăn tết ở nhà chú, còn sẽ có được quần áo mới và tiền mừng tuổi từ chú, nhưng sau khi cậu rời khỏi đó, cũng không ăn tết nữa.

Khi Mục Liên Hạ ở cùng Lô Quảng Hằng, đối phương ăn tết chắc chắn phải về nhà, hắn nhiều lắm chỉ là nhắn tin nhắn gọi điện thoại. Mà đợi khi cậu rời Song Hồ đến Đàm Giang, càng chỉ có một mình một người, ngày tết chỉ có một mình thì cả một bữa ăn phong phú cậu cũng lười làm.

Lần này, cậu rất chờ mong.

Cậu đã hoàn thành công việc thực tập tháng này, Phương Tử Nghị và Hàn Bân chẳng những cho cậu một phần tiền lương, còn cho cậu một tờ lì xì, quả thực khiến cậu được sung sướng mà lo sợ, dưới đáy lòng càng quyết tâm hơn. Mục Liên Hạ vốn đã muốn cố gắng trở thành một luật sư, lần này càng quyết định mục tiêu cho mình, nhất định phải tới Chính Lộ, mặc kệ là bởi vì gì.

Dù sao cũng là sở luật sư lớn, Mục Liên Hạ còn theo mấy vụ án, số tiền này tốt hơn mong muốn của Mục Liên Hạ rất nhiều, cũng phía trước tốt, Mục Liên Hạ tính toán kế hoạch, cảm thấy mỹ mãn mà làm danh sách mua sắm.

Sở luật sư vào ngày hai mươi tháng chạp đã cho Mục Liên Hạ nghỉ, thời gian của Tống An Hoài là hai mươi ba tháng chạp, lúc này nếu không đi mua đồ thì sẽ không còn kịp nữa. Kết quả khi mang theo Tư Tư đi mua sắm, Mục Liên Hạ đến cửa hàng tổng hợp lần đầu tiên nhìn thấy Tư Tư.

Khi đẩy xe dạo ở trong, Mục Liên Hạ cảm thán: “Đảo mắt đã hơn nửa năm, thời gian trôi qua thật nhanh.”

“Sau khi anh nhìn thấy Tư Tư thì ánh mắt đầu tiên anh liền thấy được em, ” Tống An Hoài bỏ tay vào túi đi theo sau Mục Liên Hạ, “Lúc nhìn thấy em anh liền nghĩ, rốt cuộc cũng gặp lại em.”

Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng: “Anh nói mấy lời lãng mạn càng ngày càng lưu loát.”

“Anh không nói lời lãng mạn gì cả, anh thật sự nghĩ như vậy, ” Tống An Hoài cười với Mục Liên Hạ quay đầu lại, “Đều nói, ăn ngay nói thật mới tốt.”

Tư Tư liếm kẹo que, nhìn người này nhìn người kia, tiếp tục liếm.

Ừm, vị chanh, thật ngọt.

46. Chương 46: Ăn Tết

Hai mươi tám tháng chạp, trong nhà đã treo đèn lồng màu đỏ.

Một chuỗi đèn lồng nhỏ không lớn treo ở cửa, còn là Tư Tư chọn.

Kết quả buổi sáng vừa treo lên, liền có người đến.

Lúc ấy Mục Liên Hạ đang ở phòng bếp làm tổng vệ sinh, Tống An Hoài đi mở cửa, sau đó cậu liền nghe thấy tiếng Tư Tư: “Cậu cả!”

Mục Liên Hạ theo bản năng sững sốt, cả người bỗng nhiên căng thẳng.

Người tới quả thật là cậu cả của Tư Tư, anh của Tống An Hoài Tống An Tùy, hẳn không đến một mình, còn mang theo vợ và con trai. Tống An Tùy có con trai chín tuổi, lớp ba tiểu học, tên là Tống Vũ Tước. Khi Mục Liên Hạ quen với bạn nhỏ mới biết được, mỗi lần khi bé viết tên mình đều có cảm giác cha bé chắc chắn là cố ý.

Tống An Tùy có bề ngoài rất giống Tống An Hoài, tính tình hiền hòa hơn Tống An Hoài không ít, tốt xấu gì thì trên mặt luôn đeo nụ cười, cũng không nói gì với Mục Liên Hạ, dù sao Mục Liên Hạ cũng không hy vọng xa vời gì cả, mặc kệ như vậy cậu còn mừng rỡ tự tại. Với cậu mà nói, có thể sống chung vui vẻ chính là tốt nhất.

Vợ Tống An Tùy cũng là một người rất ôn hòa, bữa cơm giữa trưa do cô làm, hương vị khá ngon. Lúc ấy cậu đặc biệt ngưỡng mộ muốn phụ một tay, kết quả bị chị dâu tuy rằng ôn hòa nhưng vẫn rất lợi hại này đẩy ra, phải nhiệm vụ đi chơi với đám trẻ.

Hai anh em Tống An Hoài đang thảo luận vài chuyện buôn bán, Mục Liên Hạ chưa bao giờ tham gia cũng không tính tham gia. Cậu biết mình và đối phương ở vị trí khác nhau, nhưng đối phương chưa bao giờ có ý không tôn trọng cậu, cậu cũng cảm thấy năng lực của mình sẽ tỏa sáng ở phương diện khác, bây giờ không cần phải đi vào ngõ cụt gì cả. Mục Liên Hạ nhìn chuyện này rất phóng khoáng.

Tống Vũ Tước cũng là một đứa bé rất được niềm vui, tuy rằng nói thật có chút dữ. Bé ngược lại rất thích em trai Tư Tư này, muốn mang theo Tư Tư ra chơi không ngừng, cuối cùng bị la, chỉ có thể ở nhà chơi. Đối phương không quá vui vẻ chơi game, sau đó Tư Tư nhỏ hơn bé một vòng được Tống Vũ Tước ôm vào trong ngực, nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình cũng phập phồng cảm xúc theo nội dung game.

Một nhà ba người chỉ ở một buổi sáng, ăn cơm xong liền chuẩn bị rời đi, dường như chỉ là tiện đường đến xem, kết quả cuối cùng ngược lại là Tống Vũ Tước không muốn đi, bị cha nhà mình thoạt nhìn ôn hòa kết quả vào lúc nào đó lại trở nên bạo lực tha đi.

“Anh trai anh... có ý kiến gì với em không?” Mục Liên Hạ chột chột Tống An Hoài.

“Nào có, ” Tống An Hoài thuận tay ôm chặt người yêu nhà mình, “Anh ấy lo cho anh, lúc trước đều ở chung với chị, năm nay chị anh không ở đây, anh cũng nói không ăn tết với anh ấy, anh ấy có chút lo cho anh đi.”

Tống An Hoài và Tống An Tùy có liên hệ hay không Mục Liên Hạ không quá rõ, hai người họ sống chung rất nhiều lúc đều là im lặng mà lại hài hòa, nhưng cậu gặp bạn của Tống An Hoài qua, chưa gặp qua người nhà. Đây là lần đầu tiên, nhưng cậu chưa bao giờ nói với Tống An Hoài là muốn hiểu rõ người nhà hẳn.

Mục Liên Hạ không biết mình có nên nói hay không, cậu cảm giác nếu nói ra thì có thể sẽ là một loại kết quả khác.

Nhưng mà lúc này Tống An Hoài vô cùng sâu sắc. Hắn cọ cọ đỉnh tóc mềm mại của Mục Liên Hạ: “Hạ Đình Ngọc nói anh hẳn nên chờ em chủ động nói ra.”

Mục Liên Hạ không nói chuyện.

“Anh không biết yêu đương, dường như em cũng không biết. Chúng ta luôn thuận theo tự nhiên, lúc trước anh cũng có kết bạn qua, nhưng không có cảm giác như em, anh cũng chưa từng có chủ động liên hệ, cho nên không có sau này.” Tống An Hoài ghé vào lỗ tai cậu nói, “Nhưng mà em thì khác, anh để ý em, cũng muốn em để ý anh. Anh có một số việc cuối cùng rồi sẽ xem nhẹ, lúc này họ nói với anh nên làm như thế nào.”

“Hạ Đình Ngọc nói, khi em muốn bắt đầu hiểu rõ về anh, chính là lúc em thật sự muốn cùng bên anh cả một đời.” Thanh âm Tống An Hoài rất nhẹ, lại là một đoạn phân tích dài khó có được.

Hắn cười cười: “Lòng phòng bị của em rất nặng, không giống anh. Chuyện của anh anh nói cho em, chuyện của em anh chờ em chuẩn bị tốt, nói cho anh.”

Tống Vũ Tước vô cùng hào phóng đưa máy chơi game của mình cho Tư Tư đang thấy hứng thú, Tư Tư giờ đang ở trong phòng mình lẩn qua lẩn lại đồ chơi mới, vì thế hai người lớn ngồi trên sofa, một người ôm một người.

“Ba mẹ anh mất sớm, anh trai anh lớn hơn mười bốn tuổi, chị anh cũng lớn hơn anh mười tuổi.” Tống An Hoài ngữ điệu vững vàng, “Sau khi ba mẹ anh mất thì anh trai anh chống đỡ cả gia đình, sau đó chị anh ở nhà cùng anh lớn lên. Từ nhỏ thì thân thể chị đã không tốt, sau này kiểm tra ra có bệnh tim, cả cảm xúc dao động cũng được yêu cầu phải tận khả năng giảm bớt. Chị là một người rất ôn nhu, mỗi ngày đọc sách chăm sóc hoa cũng rất vui vẻ. Anh khi đó còn chưa biết, kỳ thật chị có thiên phú kinh người ở phương diện kinh tế, vậy mà đã rất rất giỏi.”

Theo lời của Tống An Hoài, Mục Liên Hạ từ trong đầu phác thảo ra hình tượng một người phụ nữ tuổi trẻ ôn hòa trí tuệ, sau đó nhìn ảnh chụp mà Tống An Hoài đưa cho cậu, hợp thành hình tượng.

“Anh mười tám tuổi rời nhà đi học đại học thì bắt đầu không còn liên hệ chặt chẽ với chị nữa, nhưng anh sao cũng không nghĩ tới, lúc anh năm ba thì chị mang thai, còn không nói gì tự mình sinh Tư Tư. Lúc ấy anh sơ ý, không phát hiện chị có chỗ nào không đúng. Cuối cùng chờ sau khi Tư Tư sinh ra, anh trai anh và anh đều hỏi chị rằng ba của đứa bé là ai, kết quả đến cuối cùng chị cũng không nói.”

“Sau khi sinh Tư Tư thì thân thể chị hoàn toàn suy yếu, nhưng vẫn kiên trì chăm sóc Tư Tư. Khi đó anh giận chị, lại không tận tâm ở cùng chị. Tư Tư lớn lên với chị anh, ngược lại cũng bởi vì vậy mà trở nên nhu thuận mà lại chậm rì.”

“Năm ngoái, thân thể chị đã hoàn toàn không chống đỡ được nữa, Tư Tư liền được anh mang theo. Sau đó, tám tháng chị qua đời.” Hắn nói đến nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Mục Liên Hạ có thể cảm nhận được sự bi thương của hắn.

Theo lúc Tống An Hoài và Tống An Tùy ở chung mà xem, hai anh em không phải quan hệ không tốt, nhưng lại không gần gũi được. Phần lớn tình thân của Tống An Hoài đều dành lên người chị hắn, sau này là Tư Tư, với Tống An Tùy có lẽ là vì từ nhỏ không có cơ hội sống chung, không gần gũi được.

Mục Liên Hạ xoa lòng bàn tay hắn: “Chị nhất định hi vọng anh sống tốt, hi vọng Tư Tư sống tốt, hi vọng người chị để ý đều sống tốt.”

Tống An Hoài ừ một tiếng, cảm xúc có chút suy sụp: “Anh chỉ là không rõ, chị đến cùng là khi nào gặp được tên khốn đó, vì sao anh cái gì cũng không biết.”

Tên khốn... hắn là nói ba của Tư Tư, nhưng người đàn ông không có trách nhiệm như thế, nói là tên khốn cũng nhẹ rồi.

Mục Liên Hạ để lại một nụ hôn khê bên môi hắn: “Còn em ở đây, không có việc gì.”

“Anh biết.” Tống An Hoài hôn lại cậu, tăng thêm chút nữa.

Nhưng mà nói thật, kỹ năng yêu đương của Tống An Hoài cao cấp hơn tốt thật! Vì sao luôn có cảm giác hẳn sẽ không nói yêu đương? Cả chính cậu cũng cảm giác như vậy?

Mục Liên Hạ run môi lúc hôn, bị đối phương hôn càng thêm mãnh liệt, ngay cả hô hấp cũng bị cướp đoạt, rốt cuộc không còn năng lực ngăn người nữa.

Năm nay không phải đại niên ba mươi (năm tháng 12 âm lịch có 30 ngày), hai mươi chín tháng chạp liền chuẩn bị ăn tết. Đồ trong nhà đã chuẩn bị đủ, ba người cũng rất ấm áp.

Sủi cảo là do ba người ra trận, cả Tư Tư cũng qua giúp đỡ, tuy rằng chỉ là có ý vậy thôi, cuối cùng là lấy nặn chơi.

Trình tự làm sủi cảo phần lớn đều phải dựa vào Mục Liên Hạ, cậu chuẩn bị hai loại nhân bánh là cải trắng và tôm, cùng nhau vẽ nên bầu không khí.

Mở TV, đang truyền hình và tối xuân. Hai người cùng nhau làm sủi cảo, bé con thì ở trên sofa ngoan ngoãn xem TV.

Rất hạnh phúc.

Sủi cảo của Tống An Hoài có hình thù kỳ quái, sau đó mới tốt hơn, kết quả khi vào nồi thì biến thành canh rau. Sủi cảo của Tư Tư được Mục Liên Hạ gia công lần hai, thành quả cuối cùng còn dễ nhìn hơn của Tống An Hoài rất nhiều.

Chờ khi đón giao thừa, bạn nhỏ đã sớm không chống đỡ được mà đi ngủ, để lại hai người ý ôi trong phòng khách.

Sắp đến 0 giờ.

Bên ngoài pháo hoa nổ rộ, trong lúc nhất thời đêm tối thiếu chút nữa sáng thành ban ngày.

Tiếng chuông vang lên, Mục Liên Hạ gần sát bên môi Tống An Hoài.

“Năm mới vui vẻ!”

“Năm mới vui vẻ...”

Gắn bó dây dưa, dần dần xâm nhập, bị hơi thở của đối phương vây quanh lẫn nhau, ai cũng không muốn rời đi trước, sau đó, nước chảy thành sông.

Năm mới, anh còn ở bên.

Muốn mãi cùng bên anh.

Có anh, thật tốt.

47. Chương 47: Nghĩ Mà Sợ

Thời gian qua nhanh chỉ trong nháy mắt.

Ngày sáu tháng giêng cùng đi du lịch về, sau đó không làm gì liền sắp khai giảng.

Mục Liên Hạ lên kế hoạch cho mình, mỗi ngày phải làm gì, trình tự tính chất mục tiêu vân vân và vân vân, toàn bộ đều có ý tưởng. Cậu có mục tiêu lâu dài cho tương lai, muốn nghiên cứu thật tốt bài chuyên ngành, cả tương lai trước kia cũng thiếu chút nữa quên mất, thẳng đến khi cậu đến nhà dì Lục.

Ban đầu khi dì Lục liên hệ cậu thì Mục Liên Hạ đang tính không qua ăn tết với dì Lục, cậu cho rằng Tống An Hoài sẽ đi ăn tết với người thân của mình, nhưng hẳn không có. Nhưng khi cậu còn chưa nghĩ nên nói sao với dì Lục, dì Lục đã điện thoại qua, nói xin lỗi, tỏ vẻ cô được em gái ở nông thôn gọi về ăn Tết cùng.

Mục Liên Hạ xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu không cậu thật sự không biết nên nói thế nào.

Mà giờ là ngày mười lăm tháng giêng, dì Lục vừa trở về. Mục Liên Hạ tính toán nửa ngày, mang theo chút quà tặng đi thăm cô.

Dì Lục thấy Mục Liên Hạ lại đây, có vẻ rất vui. Tinh thần mặt mày của cô bây giờ có vẻ rất không tệ, không còn suy sút như trước, ngược lại có tinh thần không ít, có lẽ đã bước ra khỏi nỗi khổ khi con trai rời đi.

Trong nháy mắt nhìn thấy cô, Mục Liên Hạ lại nghĩ tới tương lai trước kia của cậu.

Bảy năm, không, giờ chỉ còn sáu năm.

Trong nháy mắt ấy cậu thiếu chút nữa bị khủng hoảng bủa vây.

Cậu từng cảm thấy dù cho thật sự bảy năm sau rời đi lần nữa cậu cũng là nhất không được thời gian bảy năm, không mệt, nhưng bây giờ, một khi nhớ tới mình có thể sẽ trải qua cái chết như đời trước lần nữa... Mục Liên Hạ cảm thấy trái tim mình cũng sắp bị bóp chặt.

Khi bạn chỉ có hai bàn tay trắng, bạn không sợ hãi; nhưng khi bạn có được càng nhiều, bạn càng sợ hãi mất đi.

Nhìn thấy sắc mặt của Mục Liên Hạ nháy mắt trắng bệch, dì Lục cũng hoảng sợ.

“Mau vào mau vào, con làm sao vậy? Qua đây nằm lát đi!” Dì Lục kéo tay cậu vào phòng.

“Con không sao, ” Mục Liên Hạ lắc đầu, miễn cưỡng cười cười với cô, “Có lẽ hôm qua ngủ không được, không sao.”

“Vậy con qua đây ngủ một giấc, ” Dì Lục cau mày, “Mặc kệ thế nào thì thân thể vẫn quan trọng hơn.”

Không nói nổi dì Lục, Mục Liên Hạ bị dì Lục cởi áo khoác nhét vào trong ổ chăn đã trải xong.

Thật ra hôm qua cậu ngủ cũng không tính muộn. Tống An Hoài sau khi khai trai cũng không phải không quan tâm cậu nữa, khi dây dưa với nhau thì Mục Liên Hạ mừng rỡ phối hợp, rất hài hòa, cậu chỉ là bỗng nhiên bị mình dọa.

Nhưng mà, nếu cậu rời đi là kết quả tất nhiên thì sao? Nếu cậu rời đi, vậy thì sẽ có người khác đứng bên Tống An Hoài, Tư Tư cũng tốt Lý Thụy Phong cũng tốt những người bạn khác của cậu cũng tốt, cuối cùng rồi cũng dần dần quên cậu, Mục Liên Hạ cậu cuối cùng cũng chỉ là một đoạn hồi ức ngắn hay chỉ là một dấu hiệu...

Trong đầu cậu quay quanh đủ thứ, không biết làm sao đã ngủ trong ổ chăn ấm áp, sau đó bị ác mộng bừng tỉnh. Cậu thậm chí không nhớ được nội dung của cơn ác mộng, nhưng còn nhớ rõ loại khủng hoảng này.

Cậu theo bản năng lấy di động ra, ngón tay để trên phím tắt gọi cho Tống An Hoài hồi lâu, cuối cùng lại gọi cho Mục Khả Hân.

Bên kia nhận điện thoại rất nhanh, thanh âm nghe vào tai còn có chút kinh hi: “Liên Hạ?”

Mục Liên Hạ rất ít khi trực tiếp liên hệ với Mục Khả Hân, mà lúc trước liên hệ nhiều nhất cũng chỉ là mấy tin nhắn ngày lễ. Mục Liên Hạ tuy rằng không có cảm tình không tốt với Mục Khả Hân, nhưng hoàn toàn không gần gũi được. Cậu hi vọng cô sống tốt, nhưng không muốn mình tham dự vào.

Cậu cầm di động siết chặt: “Chị gần đây tốt chứ?”

“Chị rất tốt, ” Mục Khả Hân thanh âm nhẹ nhàng, “Quãng thời gian này rất tốt. Không có ai mắng chị là đồ lỗ tiền muốn chị làm cái này làm cái kia, mẹ có lẽ đã hoàn toàn quên chị rồi. Mẹ nhiều lắm chỉ nhớ rõ chị đi học bên ngoài, nhưng chị ở trường nào mẹ mà không tra thì sẽ không biết... Mẹ chỉ coi Mục Khả Kiệt là con của mình mà thôi.”

Cô tuy nói vậy, nhưng vẫn để ý đến cha mẹ mình đi...

Mục Liên Hạ bỗng nhiên, cũng nhớ cha mẹ.

Khi cha mẹ cậu đi thì cậu vẫn còn nhỏ, cũng ồn ào muốn ba mẹ qua, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có chính cậu, sau này cậu cũng quen không nhớ tới ba mẹ nữa, như vậy thì cậu còn có thể nhẹ nhõm không ít. Nhưng trong nháy mắt ấy, những kí ức được chôn rất sâu trong trí nhớ ập vào trong đầu.

Nói với Mục Khả Hân mấy câu, cậu cúp điện thoại, sau đó lập tức gọi cho Tống An Hoài: “Anh ở đâu?”

“Anh ở công ty... Em làm sao vậy?” Nghe ra cảm xúc không quá tốt trong giọng Mục Liên Hạ, Tống An Hoài trong nháy mắt cũng có chút căng thẳng.

“Em đi tìm anh.” Mục Liên Hạ nói xong câu đó liền cúp, sau đó đứng dậy dọn đồ đi tạm biệt dì Lục. Khi cậu mở cửa phòng thì dì Lục đang vừa xem kinh kịch vừa đan áo len, nhìn thấy Mục Liên Hạ đi ra thì lập tức đứng lên: “Ngủ ngon? Sắc mặt con còn không tốt, có muốn đến bệnh viện xem không?”

Sắc mặt Mục Liên Hạ đúng là không tốt, nhưng đến bệnh viện thì ngược lại không cần thiết. Cậu từ chối ý tốt của Lục, sau đó tạm biệt. Dì Lục đưa cậu ra cửa, rồi nói chút về chuyện của mình: “Em gái dì không yên lòng cho dì, bảo dì qua ở cùng em ấy. Em rể của dì cũng đã mất, hai người ở cùng ngược lại còn có thể làm bạn. Dì lần này về lấy đồ, sau này có lẽ sẽ không trở về. Chìa khóa này con cứ cầm, không có chỗ đi thì cứ đến nơi này.”

“Không được!” Mục Liên Hạ vội vàng từ chối, “Dì lấy cho thuê cũng được mà...”

“Không được, ” Dì Lục lắc đầu, “Dì tin con, vừa lúc coi như là để con trông nhà giùm.”

Mục Liên Hạ đưa đẩy vài lần, sau khi dì Lục xoắn tay áo trùm cậu thì mới yên lặng nhận chìa khóa. Dù sao... dì Lục tin cậu như vậy, cũng không thể để dì tin lầm người.

Sau khi tạm biệt dì Lục thì cậu ra ngoài bắt xe đến chỗ Tống An Hoài.

Cậu rất ít khi bắt xe, bởi vì luôn cho rằng thời gian không gấp gáp, nên cũng không cần bắt xe. Nhưng bây giờ không giống, cậu chưa bao giờ bức thiết muốn gặp Tống An Hoài như vậy.

Muốn gặp anh ấy.

Bây giờ công ty này còn nhỏ, chỗ tiếp tân lại quen cậu, cậu không bị ngăn cản liền lập tức vào thang máy tìm Tống An Hoài. Chờ khi cậu thở hổn hển đẩy cửa ra, Tống An Hoài thật sự bị hoảng sợ.

Hắn kéo ghế dựa ra đứng dậy đi tới: “Em sao vậy?”

Mới ra khỏi bàn liền bị Mục Liên Hạ nhào tới ôm eo.

Tống An Hoài hôn hôn đỉnh đầu cậu, một tay đè lại vai cậu một tay cũng vòng qua eo cậu: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Mục Liên Hạ không nói chuyện, ở trong lòng hắn hấp thu độ ấm mình cần.

“Liên Hạ?”

Mục Liên Hạ chôn đầu trong lòng Tống An Hoài, thanh âm vừa nhỏ vừa có chút không rõ ràng: “Em...”

“Hửm?”

“Em muốn về nhà...”

“Được, chúng ta về nhà.”

“Không phải...” Mục Liên Hạ nghe thấy thanh âm trầm ồm của hắn, nước mắt thiếu chút nữa liền rơi xuống, “Em muốn về Phụ Sa... Em nhớ ba mẹ em...”

“Chúng ta trở về, ” Giọng điệu Tống An Hoài không thay đổi, vẫn trầm tĩnh ổn trọng, “Anh và em.”

Mục Liên Hạ thẳng người, tay không buông lỏng, nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Thật?”

“Ừm, để anh xử lý chuyện trong quãng thời gian này trước, Phụ Sa xa mang theo Tư Tư cũng không tiện, anh đưa nó qua chỗ anh trai anh, em cũng sửa sang đồ của mình chút đi, có gì muốn mang thì mang, hai ngày nữa chúng ta liền đi.” Tống An Hoài nói đầu vào đây, “Nhưng vừa khai giảng liền xin nghỉ cũng không dễ xin, không xin được thì nói với anh, anh giúp em.”

Mục Liên Hạ nhìn chằm chằm môi Tống An Hoài khép mở, dùng sức dán lên.

Buông ra, biểu tình cậu có chút không được tự nhiên, khóe miệng gợn lên nhưng môi lại mím, nước mắt rồi cuộc nhẹn không được rơi xuống.

“Tống An Hoài, em có nói qua, là em yêu anh chưa?” Cậu trừng mắt nhìn cố gắng nháy mắt để nước mắt rơi xuống.

Tống An Hoài nâng tay lau nước mắt trong suốt từ hốc mắt cậu trượt xuống: “Vậy anh có từng nói với em, anh đã sớm yêu em chưa?”

Vẻ mặt của Mục Liên Hạ bây giờ tựa khóc tựa cười, cậu khụt khịt mũi, lại đưa môi mình lên.

Em yêu anh.

Không muốn rời khỏi anh, vừa nghĩ tới có thể sẽ tách ra, quả thực ngay cả thở cũng thấy khó.

Sao anh lại quan trọng thế chứ?

Thật vui, em trở về, quen biết anh.

48. Chương 48: Cha Mẹ

Mục Liên Hạ khi khai giảng bận rộn xong đến ngày thứ ba thì đi tìm đạo viên (giáo viên hướng dẫn) xin phép.

Nhưng bởi vì cậu muốn xin phép ít nhất là một tuần, cho nên đạo viên không cho nghỉ được, ngược lại là đi tìm viện bí thư.

“Lúc này mới vừa khai giảng, em vì sao lại muốn xin nghỉ về nhà?” Bí thư là một người đàn ông đáng nể ôn hòa, thầy đẩy đẩy kính mắt nhìn Mục Liên Hạ, “Còn muốn xin phép một tuần?”

Mục Liên Hạ mím môi: “Em muốn về Phụ Sa, Phụ Sa khá xa, ngồi xe lửa qua lại nhanh nhất cũng phải ba ngày.”

“Vậy vì sao em lại về? Ngày nghỉ em không về nhà sao?” Bí thư nhăn mi.

“Ngày nghỉ em không về, ” Mục Liên Hạ buông mắt, “Nhà em không có ai, nên em không về nhà. Nhưng lần này em muốn về nhà thăm mộ ba mẹ em.”

Cậu thật ra cũng không muốn nói chuyện của mình ra, nhưng cậu cảm thấy nếu không cho ra một lý do chính đáng, bí thư sẽ không cho cậu nghỉ. Tuy rằng cậu có chút khó chịu, nhưng sau khi nói ra thì cũng nhẹ nhàng thở phào.

“Em...” Bí thư nhíu chặt mày. Thầy cởi kính mắt xuống, nâng tay xoa mày nhăn lại, “Theo lý thuyết thầy không thể cho em nghỉ, nhưng về tình về lý thì nếu thầy không cho em thì cũng không được. Như vậy đi... Tuy rằng có chút quá phận, nhưng em có thể cung cấp chứng cứ gì cho thầy không?”

“Thầy nói.”

“Ảnh chụp và chứng minh nghĩa địa... được không?” Bí thư cũng rất rối rắm, nhưng vẫn cố gắng quan tâm cảm xúc của Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ nhắm chặt mắt: “Đạ được.”

Thật ra Tống An Hoài có hỏi là có muốn ngồi máy bay hay không, nhưng Mục Liên Hạ từ chối, ngồi máy bay thì thời gian có ngắn lại chút, nhưng vẫn phải đổi hai chuyến xe, còn không bằng trực tiếp ngồi xe lửa chỉ đổi một lần là được. Tống An Hoài cũng không nói gì, hẳn không có thời gian ở cùng Mục Liên Hạ, Mục Liên Hạ muốn làm gì cũng là chuyện của cậu.

Tư Tư lưu luyến không rời được đưa đến nhà Tống An Tùy, Tống Vũ Tước vô cùng vui vẻ tiếp đãi em trai sau đó kéo bé con nhỏ hơn nó một vòng vào phòng mình. Để ở nhà Tống An Tùy mọi người đều yên tâm, Tư Tư và cậu cả mợ cả cùng với anh trai đều rất quen thuộc với nhau.

Mua vé xong, hai người lên xe lửa. Lúc này coi như là trong lúc chuyển xuân, trên xe đều là người, trong phân xưởng cũng tản ra mùi hương không dễ ngửi.

Nhưng Mục Liên Hạ không có biểu tình gì, Tống An Hoài cũng không có dáng vẻ ghét bỏ. Nhớ tới lần trước ở Phụ Sa gặp Tống An Hoài, nghĩ đến đối phương cũng là ngồi xe lửa tới.

Trên xe cậu thậm chí còn có chút nhớ nhà, ngủ cũng không ngon lắm. Chờ khi xuống xe lại đổi xe, Mục Liên Hạ đã căng thẳng nắm lấy nắm tay.

“Không sao.” Tống An Hoài nắm tay cậu, ngón tay tách mở ngón tay nắm chặt của cậu, “Anh đi cùng em.”

Tựa như trong nháy mắt ấy, Mục Liên Hạ không còn căng thẳng nữa.

Cậu muốn, có lẽ chính là một người ủng hộ và làm bạn đi.

Mục Liên Hạ biết mình không phải là một đứa con hiếu thảo. Nếu là vậy, cậu cũng sẽ không nhiều năm đều không đến thăm cha mẹ, dù cho cậu luôn nhớ rõ ngôi mộ đó ở nơi nào.

Mục Liên Hạ còn nhớ rõ khi cha mẹ xảy ra chuyện rồi đi, lúc đó cậu chỉ có một chút khái niệm về cái chết. Tuy rằng có người nói với cậu ba mẹ con đã rời đi hơn nữa sẽ không quay về nữa, nhưng Mục Liên Hạ cũng không hoàn toàn hiểu rõ. Cậu không rõ vì sao cậu vừa chuyển vào phòng ở đã phải rời đi, vì sao mọi người đều bảo cậu ôm ảnh chụp của ba mẹ mà khóc, vì sao cậu phải chuyển đến nhà người chú ngày thường cũng không liên hệ nhiều.

Vì sao? Không ai giải đáp cho cậu.

Cậu khi đó là một đứa trẻ, còn là đứa bé được người trong nhà thương yêu. Chú muốn tốt với cậu nhưng khi không ở nhà thì hoàn toàn không giúp được gì, mà Mục Liên Hạ muốn ăn cái gì đều bị Mục Khả Kiệt ngang ngược ngăn cản.

Cậu cũng nhớ ba mẹ, có thể không nhớ sao? Nhưng từ chờ đợi đến thất vọng rồi đến tuyệt vọng, cậu không nhớ nữa, cậu rút cuộc cũng hiểu ý nghĩa của cái chết. Ba mẹ cậu đã rời đi, để lại một mình cậu.

Vì thế Mục Liên Hạ không hề suy nghĩ, cậu học được thỏa hiệp, một mình im lặng ở trong góc.

Cậu gần như không đến mộ của cha mẹ qua, trừ khi tới tiết Thanh Minh thì chú Mục Thành ở nhà sẽ đưa cậu đến mộ xem, quét tước một chút, dâng một bó hoa.

A, có lúc Tết cũng sẽ đi, nhưng vì đã quá lâu, với Mục Liên Hạ mà nói, cậu có lẽ đã gần mười năm không đến thăm cha mẹ.

Khi đó cậu còn có chút trẻ trâu còn có chút oán giận, cảm thấy ngôi mộ chỉ còn lại có ảnh chụp, không có bất kì ý nghĩa.

Cho nên, khi cậu đứng trước ngôi mộ này, tay cậu cũng đang run rẩy.

“Đó là cha mẹ em, ” Tống An Hoài ôm vai cậu, “Em yêu họ, họ cũng yêu em.”

Mục Liên Hạ hít sâu vài lần, yên lặng gật gật đầu, rút cuộc nâng bước chân cứng ngắc.

Thời gian cuối cùng rồi sẽ hòa tan đi rất nhiều chuyện.

Mấy năm đầu Mục Thành cũng có nhớ, khi ông rảnh thì sẽ đến dọn dẹp, đến nhớ về quá khứ, về người anh đã rất tốt với mình. Nhưng theo thời gian trôi qua, cũng không còn vậy nữa.

Nhưng trừ Mục Thành, không ai sẽ đến thăm họ đã qua đời nhiều năm. Cha Mục Liên Hạ – Mục Tín chỉ có người thân là Mục Thành, mà Mục Liên Hạ thì chưa từng gặp qua người thân nhà mẹ Hạ Hình Hoa, thậm chí, mẹ cũng chưa từng đề cập qua.

Cho nên, khi Mục Liên Hạ nhìn thấy phần mộ vô cùng hoang vắng này, rầm một tiếng quỳ giữa hai phần mộ, nước mắt trượt xuống.

“Ba... mẹ... xin lỗi...”

Nói là hoang vắng nhưng thật ra cũng không phải, nơi này vẫn có nhân viên quản lý, nhưng so với mấy cái bên cạnh rõ ràng đã được sửa chữa qua, đúng là có thể hình dung thành hoang vắng.

Cậu đến cùng... vẫn có lỗi với cha mẹ.

Cha mẹ vì cậu mà giữ vững một bầu trời, nhưng cậu đã làm gì?

Mục Liên Hạ cho rằng quá khứ đã xói mòn trong trí nhớ. Nhưng khi cậu nhìn cha mẹ cười tươi trên bức ảnh chụp trắng đen ấy, những ký ức đã được niêm phong đó trong nháy mắt đều như bị cởi ra mà hiện lên trong đầu.

Đó là... ba mẹ yêu cậu nhất...

Mục Liên Hạ quỳ ở đó rất lâu, ở trong lòng đang nói gì với cha mẹ đã mất ai cũng không biết. Nhưng khi cậu đứng dậy thì mặt mày rõ ràng đã tốt hơn không ít, tựa như đã buông xuống gì đấy.

Tổng An Hoài ở cạnh nhìn yên lặng làm bạn, cũng lặng lẽ yên tâm.

Hắn đứng ở đó khom người chào, ở trong lòng cũng yên lặng nói với cha mẹ Mục Liên Hạ, hãy cứ yên tâm, con sẽ chăm sóc con của hai người thật tốt.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn chăm chú trên Hạ Hình Hoa miệng cười ôn hòa.

Khuôn mặt này... Hắn dường như đã gặp qua ở đâu đó rồi.

Mục Liên Hạ ngủ được một giấc rất an ổn.

Cậu rời đi Phụ Sa thật ra mới hơn nửa năm thôi, nhưng lại có cảm giác đã lâu không trở về, nhưng đến cùng thì nơi này vẫn là nơi cậu lớn lên, sau khi về thì có một loại cảm giác tự do.

Ngày hôm sau cậu lại đến thăm mộ, sau đó tựa như buông xuống một gánh nặng nặng nề, nụ cười trên mặt mang theo chút thoải mái. Cậu nhìn Tổng An Hoài: “Em đưa anh đi dạo nơi em lớn lên thế nào?”

Tổng An Hoài đương nhiên nói được.

Phụ Sa là một huyện cấp thành phố không lớn. Nói là đi dạo phố nhưng thật ra cũng không có quá nhiều nơi để đi. Mục Liên Hạ dẫn hắn đến trường mầm non đã đổi mới của mình, bị dỡ xuống xác nhập tiểu học, cũng đi xem cả trường cấp hai cấp ba vẫn còn dáng vẻ ban đầu, sau đó còn đứng một lát ở dưới lầu căn phòng trước kia của mình.

Mục Liên Hạ thoải mái nói với Tổng An Hoài mấy chuyện quá khứ, nói đến Tổng An Hoài lại có chút đau lòng.

“Vậy em thật sự không lên xem?” Tổng An Hoài nhẹ giọng hỏi.

“Không xem, ” Mục Liên Hạ dứt khoát nói, “Đã sớm không còn là dáng vẻ ban đầu nữa, đi xen rồi lại thấy khó chịu. Cứ để những gì tốt đẹp lưu lại trong trí nhớ đi.”

“Vậy em phải nhớ rõ, ” Tổng An Hoài xoa rối tóc cậu, “Cả những gì tốt đẹp của chúng ta.”

Mục Liên Hạ cười với hắn: “Vậy được đó, em nhớ kỹ, anh cũng phải giúp em nhớ kỹ xem có chỗ nào nhớ lắm hay không nữa.”

“Được.” Mục Liên Hạ dùng mặt dán dán hắn.

“Cái đó... không dễ gì tới đây một lần... Anh...” Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng, “Có muốn gặp bạn của em không?”

Tổng An Hoài nhéo nhéo lỗ tai cậu: “Được, vinh hạnh của anh.”

49. Chương 49: Bạn Bè

Mục Liên Hạ trở về là để giải quyết một khúc mắc, mà sau khi cởi bỏ khúc mắc này thì cả người cậu cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Cậu trở về cũng muốn thăm mấy đứa bạn của cậu đôi chút. Đã có cơ hội này, tại sao lại không chứ? Đặc biệt, là sau khi Tổng An Hoài đáp ứng muốn gặp các bạn của cậu.

Cậu trực tiếp gọi điện cho mấy người đó, nghe cậu nói bây giờ cậu đang ở Phụ Sa, mấy người đó lập tức liên hưng phấn.

“Thằng nhóc ông về khi nào vậy? Ông nói ngày nghỉ không về tôi còn tưởng rằng ít nhất mấy năm không gặp ông nữa chứ.” Vu Hiểu Nhiên cười nói.

“Về làm mấy chuyện, rất nhớ mấy người, ” Mục Liên Hạ cũng cười, “Tôi đến tìm mấy người thế nào? Vừa lúc nhìn xem trường học của mấy người.”

“Thôi đi, không có gì chơi vui cũng chẳng phải chỗ gì tươi mới.” Vu Hiểu Nhiên cười nhạt, “Vừa lúc ngày mai thứ bảy, ông đến trường tại này tập hợp thế nào?”

“... Cũng được, chơi gì thì mấy người cứ quyết định, tìm một chỗ nói chuyện cũng tốt, ” Mục Liên Hạ nói, “Ấy là... Tôi có dẫn người...”

“Bạn gái?” Vu Hiểu Nhiên trêu đùa.

Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng: “Cũng tương tự đi...”

Sau đó, trước khi cúp điện thoại thì bổ sung thêm một câu: “... Là nam.”

Bởi vì hôm sau là thứ bảy, Mục Liên Hạ và Tổng An Hoài vào lúc ban đêm liền đi dạo trong thành phố, sau đó khách sạn gần trường vậy mà đều bị mấy cặp đôi khác chiếm hết, hai người cuối cùng là phải nhận về mặt xin lỗi của ông chủ vào phòng tình nhân, nhưng thật ra đối với hai người coi như cũng là một phúc lợi.

Buổi sáng Mục Liên Hạ bị tiếng đồng hồ báo thức của điện thoại đánh thức, cũng mơ màng chuẩn bị tỉnh dậy cho Tổng An Hoài một nụ hôn chào buổi sáng sau đó xốc chăn đứng lên rửa mặt, kết quả vừa đứng lên liền bị cánh tay dài của Tổng An Hoài kéo về giường lại trao đổi một cái kiss nữa, thiếu chút nữa ma sát ra lửa. Mục Liên Hạ không dễ dàng chạy đi, ra về tức giận: “Bây giờ là bảy giờ mười bảy phút, chúng ta hẹn là tám giờ, anh còn bao nhiêu thời gian thì tự tính đi.”

Nói xong liền chạy tới phòng vệ sinh rửa mặt.

Một khi rời giường thì cũng không phải người lè mề, hai người cùng nhau tốn chưa đến hai mươi phút, chưa đến bảy giờ bốn mươi liền trả phòng sau đó đến cổng trường của mấy đứa bạn từ nhỏ.

Bởi vì hôm qua vì tiện nên ở lại một khách sạn gần trường họ, đi ba năm phút liền đến cổng trường.

Quản lý đại học lỏng hơn cấp hai cấp ba rất nhiều, hai người Mục Liên Hạ ăn mặc rất bình thường, cho nên bảo vệ cửa cũng không quá chú ý liền để họ vào.

Ba người Quan Dững Phó Kỳ Kỳ và Vu Hiểu Nhiên ở cùng một trường, mà đại học Xuyên Nam lại là đại học tốt nhất tỉnh Xuyên Nam, điều kiện rất tốt.

Bởi vì đến sớm hơn thời gian hẹn không ít, Mục Liên Hạ cũng không vội vã gọi điện thoại cho mấy người kia, ngược lại là cùng Tống An Hoài đi dạo trong trường.

Trung tuần tháng ba ở Song Hồ phần lớn còn là khung cảnh ngày đông, nhưng ở Xuyên Nam đã là mùa xuân về hoa nở. Tuy rằng lá cây vẫn còn thưa thớt, nhưng thực vật màu xanh cũng để người nhìn xem vui vẻ thoải mái.

Giữa người yêu có đôi khi muốn thì ở cùng nhau, hai người gần như cả nói cũng không nói, nhưng đi bộ với nhau thì có cảm giác rất tốt.

Sau đó không đợi bọn họ đi dạo bao nhiêu, di động Mục Liên Hạ liền vang. Gọi điện thoại là Phó Kỳ Kỳ: “Liên Hạ, hai người đến chưa? Ở đâu vậy?”

Vừa mới chú ý thời gian đã qua tám giờ, Mục Liên Hạ ngẩng đầu nhìn lướt qua bốn phía: “Tôi ở Thư Viện của mấy người.”

“Ừm được, tụi này lập tức đến.” Phó Kỳ Kỳ đáp một tiếng, cúp điện thoại.

Vì thế Mục Liên Hạ và Tống An Hoài liền đứng ở cửa Thư Viện chờ người, nhìn thư viện người đến người đi, Mục Liên Hạ cau mày: “Em cũng muốn vào xem, cảm thấy hai ngày không nhìn thấy sách thì có chút cảm giác tội ác nào đấy.”

Tống An Hoài cười: “Đừng nghĩ quá nhiều.”

Cũng chỉ mấy phút, ba người cùng nhau chạy qua, nhìn thấy Mục Liên Hạ đầu tiên là rất hưng phấn mà chào hỏi, sau đó vẻ mặt hơi cứng ngắc nhìn Tống An Hoài đứng cạnh Mục Liên Hạ.

Quan Dũng Vu Hiểu Nhiên ngậy ngốc nhìn, Phó Kỳ Kỳ đầu tiên là cười, sau đó hung hăng cho Quan Dũng một khuỷu tay, Mục Liên Hạ nhìn mà cũng thấy đau. Vì thế Quan Dũng bị Phó Kỳ Kỳ chọc đến “Ngao” một tiếng, lớn tiếng gọi Tống An Hoài một câu —— “Chào em dâu!”

Mục Liên Hạ thoáng chốc liền cười, ôm bụng cười lớn, Tống An Hoài cũng cười gượng một tiếng, nhìn ba người nháy mắt cứng còng vươn tay với Quan Dũng: “Tôi tên Tống An Hoài... Gọi tên là được.”

Mục Liên Hạ dùng bả vai đụng hấn một cái, mặt đầy ý cười: “Vợ?”

Tống An Hoài quét mắt nhìn cậu một thoáng: “Ngoan, đừng nháo.”

Mục Liên Hạ không giảm ý cười, chỉ vào các bạn bắt đầu giới thiệu, Tống An Hoài cũng phối hợp, đúng là một người có phong độ.

Bây giờ internet còn chưa thông dụng như sau này, từ ngữ đồng tính này bây giờ vẫn còn rất nhiều người không biết đồng thời cũng bị rất nhiều người ghét bỏ. Thật ra Mục Liên Hạ cũng đã chuẩn bị trong lòng rồi, bạn bè tri kỷ của cậu không quá nhiều, phần lớn đều là quen sơ. Lý Thụy Phong là người bạn tốt nhất mà cậu quen sau khi sống lại, hẳn đã biết; mà những người bạn khác mà cậu thừa nhận, nói tóm lại cũng chính là mấy đứa bạn từ nhỏ này.

Bạn học cũng tốt bạn cùng phòng cũng tốt, Mục Liên Hạ bây giờ căn bản không dám lộ ra quá mức cụ thể, nhưng cậu vẫn muốn bạn cậu biết, cho nên dưới tình huống lần này, cậu giới thiệu cho họ quen nhau.

Bữa sáng đến căn tin ăn, căn tin đại học Xuyên Nam ngược lại thì ngon khó có được, bữa sáng đơn giản cũng có thể cảm giác được.

Trong lúc mọi người đang thảo luận về cuộc sống đại học, Tống An Hoài vẫn im lặng nghe, không nói xen vào. Mà trong bữa cơm này Phó Kỳ Kỳ luôn nháy mắt với Mục Liên Hạ.

Sợ Phó Kỳ Kỳ thật sự nóng nảy, Mục Liên Hạ chỉ thị Tống An Hoài đi mua nước thuận tiện một lát mới trở về, sau đó Phó Kỳ Kỳ liền lập tức đứng lên đặt mông ngồi cạnh Mục Liên Hạ: “Sao lại thế này?”

Mục Liên Hạ nhún nhún vai: “Cái gì mà sao lại thế này?”

Phó Kỳ Kỳ hung tợn chọc đầu cậu một cái: “Đừng giả ngu với tôi, nói, sao lại thế này?”

Mục Liên Hạ nắm lại nắm tay che ở bên miệng ho nhẹ một tiếng: “Như bà nhìn thấy đó, tôi đang yêu đương, với anh ấy.”

“Này này, hai người đều là nam đó!” Phó Kỳ Kỳ cau mày, “Làm gì chứ!”

Mục Liên Hạ xòe tay bắt đắc dĩ: “Hết cách... thích hấn rồi.”

Vu Hiểu Nhiên nắm cổ họng nhỏ giọng nói: “Liên Hạ ông nghiêm túc hả?”

“Ừ.”

“Ông thích con trai?” Quan Dũng cũng cau mày, “Hay là gì? Hôm qua ông dọa Vu Hiểu Nhiên mém chút ngủ không được, nửa đêm kéo tôi đi tra tư liệu.”

Mục Liên Hạ cười nhẹ: “Không có gì, tôi chỉ là thích anh ấy thôi... Không cần lo cho tôi, tôi chỉ muốn nói cho mấy người biết, dù sao mấy người cũng là bạn quan trọng nhất của tôi.”

“Tôi sợ ông bị lừa đó!” Phó Kỳ Kỳ chống eo còn cố ý làm ra vẻ hung tợn, “Vừa nhìn anh ta liền giống hết cái loại playboy thường xuất hiện trong TV tiểu thuyết rồi!”

Khoan đã... Tống An Hoài có biểu hiện vậy à?

“Không đâu, ” Mục Liên Hạ nhìn Phó Kỳ Kỳ biến thành nữ vương, “Tôi và anh ấy không phải như vậy.”

Quan Dũng học Phó Kỳ Kỳ chọc cậu: “Miệng lưỡi trơn tru! Thằng nhóc ông đi Song Hồ một chuyến quang cho chúng ta kinh hách!”

“Đâu có.”

“Có!”

Khi mấy người đang đấu vô mồm, Tống An Hoài mang theo gói to đứng cạnh họ giơ tay ho nhẹ, sau đó ngồi bên Mục Liên Hạ: “Tôi nghĩ... mọi người đang thảo luận về tôi?”

Phó Kỳ Kỳ có thể làm mặt hung tợn với đám bạn từ nhỏ, đối với Tống An Hoài thì chỉ có thể cười ngượng ngùng.

“Tôi nghĩ các cậu lo lắng là không cần thiết, ” Bởi vì ngồi ở trong góc, Tống An Hoài vươn tay ôm chặt vai Mục Liên Hạ, “Em ấy đưa tôi đến để gặp các cậu nghĩa là rất coi trọng các cậu, tôi cũng nói cho các cậu hay. Nếu có thể, tôi muốn sau khi Liên Hạ tốt nghiệp thì đưa em ấy ra nước ngoài kết hôn. Dù cho ở nước ta tạm thời không được bảo đảm, tôi cũng muốn em ấy và tôi trở thành người một nhà trên danh nghĩa.”

Không chỉ ba người kia choáng váng, Mục Liên Hạ cũng ngốc.

Tống An Hoài hoàn toàn không nói với cậu qua a...

Nhìn thấy vẻ mặt ngây ngốc của mấy người, Tống An Hoài cảm giác có loại thỏa mãn tự nhiên mà có. Xoa mái tóc mềm mại của Mục Liên Hạ, thu lại tay ôm vai cậu sửa thành cầm tay Mục Liên Hạ: “Vốn không muốn nói sớm cho em biết, nhưng em để anh đến gặp bạn em, anh cũng phải làm chút gì đó chứ.”

Tống An Hoài luôn biết Mục Liên Hạ không an lòng. Hắn không biết Mục Liên Hạ không an lòng từ đâu, nên xóa bỏ như thế nào, nhưng nếu có thể, hắn vẫn hi vọng Mục Liên Hạ đừng cái gì cũng giấu ở trong lòng còn cảm thấy lo lắng, tốt xấu, phải tin tưởng hắn chút chứ...

Dù sao cũng là một cô gái khá tinh tế tí mỉ, Phó Kỳ Kỳ phản ứng lại trước. Cô có chút lắp bắp mở miệng: “Chúng tôi không phải nói... Cái đó, anh thật sự sẽ tốt với Liên Hạ chứ?”

Bọn họ là bạn tốt nhất là bạn từ nhỏ, nhưng họ cũng chỉ là bạn bè, không có tư cách khoa tay múa chân với cuộc sống của người khác, họ cũng chỉ là lo lắng cho sự lựa chọn của Mục Liên Hạ mà thôi. Mục Liên Hạ nhỏ tuổi nhất trong đám họ, lại trải qua những chuyện đó, họ cũng hi vọng Mục Liên Hạ được hạnh phúc.

Cho nên đối với chuyện khiến họ ngạc nhiên này, cũng không nói gì thêm.

Nếu Mục Liên Hạ đã lựa chọn, họ chỉ cần ủng hộ là được.

Dù sao... mặc kệ như thế nào, họ đều ở sau Liên Hạ, quay đầu lại, luôn sẽ thấy

50. Chương 50: Ảnh Chụp

Khi về Song Hồ đã qua hơn một tuần, lúc đến đón Tư Tư thì đôi mắt nhỏ u oán kia cũng sắp thực thể hóa: “Anh Mục, anh đi chơi với cậu mà không cho em đi theo...”

Mục Liên Hạ bật cười, xoa mũi bé: “Tụi anh không phải đi chơi nhé.”

Tư Tư túm góc áo Mục Liên Hạ: “Không phải đi chơi à?”

“Anh muốn về nhà mình làm vài chuyện, cậu đi chung với anh, bởi vì Tư Tư còn phải tới trường mầm non mà, đương nhiên không thể đi rồi em nói sao nè?”

Tư Tư thấy anh nói rất có lý nên bé cũng không biết nói gì cho phải.

Sau khi tạm biệt nhà Tống An Tùy thì cùng Tống An Hoài về nhà, một tuần không có ai ở, Mục Liên Hạ có chút bệnh sạch sẽ đành phải xắn tay áo bắt đầu làm việc, Tư Tư cũng chạy tới chạy lui đưa giẻ lau linh tinh. Mục Liên Hạ mỉm cười, đây chính là cảm giác của gia đình.

Từ sau khi Tống An Hoài nói những lời đó trước mặt bạn bè của Mục Liên Hạ, Mục Liên Hạ cảm thấy mình chẳng còn khúc mắc nào cả, cậu tin tưởng Tống An Hoài, tựa như đối phương cũng tin tưởng cậu.

Thời gian trôi nhanh, hôm tiết Thanh Minh Mục Liên Hạ còn cùng Tống An Hoài mang theo Tư Tư đi thăm chị và cha mẹ Tống An Hoài, đương nhiên, là thăm mộ.

Sau khi Tống An Nhu qua đời cũng không làm tang lễ gì cả.

Cô từ nhỏ đã bởi vì thân thể không tốt nên rất ít khi đi ra ngoài, thậm chí còn vì thân thể mà bỏ lỡ đại học — dù cho cô có thành tích vô cùng nổi trội xuất sắc — hơn nữa bạn bè cũng rất ít, cho nên khi đó Tống An Hoài mới không rõ, cha của Tư Tư đến cùng là xuất hiện như thế nào.

Tính cách Tống An Nhu nhìn như dịu dàng nhưng rất kiên trì, cô dặn trừ người trong nhà thì đừng nói tin cô chết cho ai khác, không cần lễ tang, thậm chí cũng không cần mấy thứ truyền thống. Cô từ lâu đã biết là sẽ có ngày này, cả bia mộ cũng là tự mình chọn lựa, bảo đưa em trai Tống An Hoài đáp ứng cô, sau khi chôn cất tro cốt cô xong, chỉ cần nhớ rõ là còn người chị này là được.

Tống An Hoài đương nhiên không làm được, nhưng hần vẫn đáp ứng phần lớn yêu cầu của Tống An Nhu, mà tiết Thanh Minh thì hần không thể không đến.

Mục Liên Hạ cũng là lần đầu tiên đi đến nơi này. Cậu nhìn Tống An Hoài im lặng và Tư Tư ngây thơ, có đôi chút buồn.

Người phụ nữ trên hình cười dịu dàng, khuôn mặt xinh đẹp trẻ tuổi khiến Mục Liên Hạ xót xa.

Tống An Hoài năm nay xem như hai mươi sáu, chị Tống An Hoài – Tống An Nhu lớn hơn Tống An Hoài mười tuổi, năm trước vì bệnh qua đời, cũng đã nói rõ khi cô qua đời thì chỉ mới ba mươi lăm tuổi.

Ba mươi lăm tuổi, thật sự rất trẻ.

Tư Tư còn có chút ngây thơ với cái chết. Trước đây bé luôn ở cùng mẹ, mấy năm trước cơ thể của Tống An Nhu không chống đỡ được nữa nên bắt đầu sống chung với cậu. Bé cũng đã quen việc rất lâu mới có thể gặp mẹ một lần rồi. Bé mơ hồ biết rằng không thể gặp mẹ được nữa, nhưng khái niệm này vẫn còn chưa quá rõ.

Bé nhìn bia mộ một lát, đọc chữ trên bia mộ một lần, sau đó ngẩng đầu nhìn Tống An Hoài: “Cậu ơi, mẹ tính ở luôn bên đó không về gặp con nữa rồi à?”

Tống An Hoài ngồi xuống, cầm tay Tư Tư: “Không phải, mẹ luôn ở bên cạnh con, chỉ là con không thấy mẹ mà thôi.”

Tư Tư méo mào: “Cậu nói dối, lần trước còn nói với con là mẹ đi đến một nơi rất xa rất xa nữa...”

Bé luôn nhớ rõ.

Tống An Hoài sững sốt một chút, nụ cười cố ý hiện lên vì Tư Tư đã biến mất. Hắn mím môi, lại nhéo tay nhỏ của Tư Tư: “Cậu không lừa con, lúc trước mẹ đi đến một nơi rất xa rất xa, nhưng mẹ yêu con, không yên lòng vì con, sau đó quay về gặp con, đáng tiếc Tư Tư con không nhìn thấy mẹ.”

Dáng vẻ Tư Tư rất ủy khuất: “Vì sao con không nhìn thấy... Mẹ ơi mẹ ở đâu vậy cậu nói là con không nhìn thấy mẹ...”

“Bởi vì con còn quá nhỏ, cho nên không nhìn thấy mẹ, chờ con trưởng thành thì hiểu.” Tống An Hoài ngưng mắt nhìn mặt Tư Tư, cuối cùng vẫn dùng cách nói vụn vặt này.

Hắn còn chưa muốn, giải thích cho Tư Tư cái gì là chết đại biểu cho rời đi.

Mục Liên Hạ không xen vào, cậu chỉ đứng sau hai cậu cháu, cuối cùng cho họ một cái ôm.

Thanh Minh cậu không thể về thăm cha mẹ, nhưng tối hôm đó cậu ngồi ở cửa sổ chăm chú nhìn bầu trời đầy sao.

Tống An Hoài có lẽ hiểu vì sao cảm xúc cậu lại suy sụp, nghiêm túc nói với cậu nếu cần thì có thể về Phụ Sa một chuyến. Nhưng Mục Liên Hạ lắc đầu: “Không được... Họ đã biến thành vì sao trên trời bảo vệ em rồi... Ừm, còn nơi này nữa.”

Cậu đầu tiên là mỉm cười chỉ chỉ bầu trời, sau đó lại mở lòng bàn tay ra.

Lúc trước khi đến Song Hồ học, cậu có mang theo đồ của mình đi, nhưng thật sự không thể mang hết toàn bộ.

Lần đó khi cậu về Phụ Sa vẫn đến chỗ của Lý Tố Anh một chuyến, lấy album ảnh của cha mẹ.

Di vật mà cha mẹ để lại cho cậu thật ra cũng không nhiều. Quần áo đồ dùng thường ngày linh tinh không thích hợp dùng để hoài niệm, đồ dùng trong nhà tiền tài vật chất chẳng là gì cả. Khi đó cậu vẫn còn nhỏ, cũng không nhớ được mấy thứ có ý nghĩa chân chính. Lần này khi về vừa lúc có Mục Thành ở đó, tiện hơn rất nhiều. Cậu mang đi album ảnh thuộc về cậu và cha mẹ, còn có “Tam kim” kiểu cũ —— là ba Mục chuẩn bị khi xin cưới Hạ Hình Hoa. Tuy rằng kiểu dáng xấu chút, nhưng sức nặng mười phần. Nếu không nhờ Mục Thành giữ... Cậu có thể thật sự không thấy được nữa. Mấy thứ này tốt xấu gì cũng đáng giá trên vạn, đời trước cậu không thấy chắc chắn là đã bị Lý Tố Anh lấy đi.

Sau khi cậu lấy được album ảnh và đồ vật, rồi quay về Song Hồ thì cậu liền đi đặt làm một chiếc đồng hồ bỏ túi, mà mặt đồng hồ của đồng hồ bỏ túi chính là ảnh của cậu mới sinh ra không lâu, cha mẹ đang ôm cậu. Mục Tín và Hạ Hình Hoa trên ảnh dán mặt rất gần, cười rạng rỡ, mà Mục Liên Hạ nho nhỏ được nâng ở trước người thì đang oa oa khóc lớn.

Nhưng mà, bức ảnh này lại có một bầu không khí ám áp đến thế.

Bây giờ cậu thường mang theo đồng hồ bỏ túi này bên người, buổi tối dùng nó để nhớ về cha mẹ.

Tống An Hoài có lẽ không nghĩ tới Mục Liên Hạ lại dùng cách nói người lớn lừa gạt trẻ con đó, nhưng vẫn cười, nói với Mục Liên Hạ: “Ừm, họ ở trên trời nhìn em, nhất định muốn em sống thật tốt.”

Mục Liên Hạ thuận tiện dựa vào người hắn: “Vậy anh phải tốt với em chút đó, không thì ba mẹ em liền đi tìm anh đòi công đạo cho em đấy.”

Tống An Hoài ai u một tiếng: “Anh nhất định phải tốt với em rồi.”

Sau đó ai cũng không nói gì nữa, thẳng đến khi Mục Liên Hạ cảm thấy mệt mỏi, đứng dậy chuẩn bị đi rửa mặt.

Cậu vừa đứng lên, Tống An Hoài hơi chân chờ mở miệng: “Liên Hạ...”

“Hửm?”

“Em có biết người thân bên mẹ em không?”

Mục Liên Hạ sững sốt, lắc đầu: “Em chưa từng nghe ba mẹ em nói qua. Trong ấn tượng của em thì mẹ em chưa từng liên hệ với nhà mẹ qua... Em cũng không biết em có ông ngoại bà ngoại gì không nữa...”

Tổng An Hoài nhăn mi.

“Mẹ em... có phải họ Hạ không?”

51. Chương 51: Mẹ

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tổng An Hoài, Mục Liên Hạ có loại cảm giác không yên.

Cậu ngây ngốc gật đầu: “Mẹ em họ Hạ... Ban đầu khi đặt tên cho em chính là vì ba em họ Mục mẹ em họ Hạ, sau đó bởi vì em là con trai nên không dùng ‘ái’ ‘luyến’ gì được, nên mới dùng từ ‘Liên’ đồng âm. Trước đây mẹ em có nói với em qua.”

Bởi vì đây là chuyện về tên của cậu, còn chứng minh quan hệ của cha mẹ rất tốt, cho nên Mục Liên Hạ vẫn nhớ rõ.

Tổng An Hoài mặt nghiêm nghị. Hắn nắm tay Mục Liên Hạ kéo cậu đến bên người mình để cậu ngồi xuống sát mình: “Em gặp qua Hạ Đình Ngọc, cậu ta họ Hạ.”

Mục Liên Hạ phút chốc trừng lớn mắt.

“Cô của cậu ta mất tích vào hai mươi năm trước.” Tổng An Hoài nói.

Sau khi ngày nghỉ Thanh Minh chấm dứt trở về trường học Mục Liên Hạ vẫn còn có chút hoảng hốt.

Ngày nghỉ Thanh Minh chỉ có ba ngày, đám bạn cùng phòng của cậu cũng không về nhà, nhưng đều là tự hoạt động chứ không đi chơi cùng với nhau, lúc về phòng ngủ cũng còn có chút hưng phấn, kể cả Triệu Tài Văn không ra ngoài chơi —— cậu ta mới giành được một giải thưởng thi đua, đặc biệt thỏa mãn.

Mà Mục Liên Hạ đang hoảng hốt, mọi người trong phòng ngủ đều nhìn ra. Gì khác không nói, Mục Liên Hạ bình thường rời giường đầu tiên nhưng lần này lại còn chưa tỉnh trong khi mấy người khác đang luống cuống tay chân nhảy dựng từ trên giường.

Vương Thiên Hậu hoảng sợ. Hắn một tay túm quần áo một tay kéo chăn Mục Liên Hạ: “Liên Hạ! Liên Hạ dậy đi muộn rồi!”

Mục Liên Hạ hôm qua ngủ không ngon, hình như cậu đã mơ một giấc mơ nhưng hoàn toàn không nhớ nổi, cả người mệt mỏi đòi mạng, nếu không nhờ Vương Thiên Hậu trực tiếp dùng tay vừa rửa xong còn mang theo hơi lạnh đụng vào Mục Liên Hạ thì cậu vẫn còn chưa tỉnh lại.

“Mục Liên Hạ cậu dậy nhanh đi! Cậu không sao chứ?” Chu Tử Ngọc cũng bắt đầu lo lắng.

Mục Liên Hạ mơ màng từ trên giường ngồi dậy, sau đó theo bản năng cầm di động nhìn thoáng qua, nháy mắt tỉnh táo —— bây giờ bốn mươi bảy, còn hơn mười phút nữa là vào học.

Bạn cùng phòng bình thường giờ này hẳn đã đi rồi nhưng vẫn còn nhìn cậu: “Không sao chứ? Hôm nay không thoải mái thì đừng đi học? Tôi xin phép cho cậu.”

Mục Liên Hạ chịu đựng đầu hơi choáng: “Không sao không cần, tôi không sao.”

Vương Thiên Hậu vẫn có chút lo lắng, nhưng thật sự không kịp giờ nữa rồi. Hắn dặn dò nếu có chuyện thì gọi điện cho mình liền chạy. Mục Liên Hạ biết lần này mình nhất định đến muộn, ngồi trên giường một lát, mới xuống giường rửa mặt tựa như nháy mắt về hồn.

Học đại học lâu như vậy, Mục Liên Hạ lần đầu tiên đến muộn.

À không, là đi học lâu như vậy, cậu lần đầu tiên đến muộn.

Mục Liên Hạ luôn là một học sinh ngoan, lần này tuy rằng đến muộn nhưng về mặt hoảng hốt khiến giáo sư chẳng những không giận mà còn có chút lo lắng — cho dù là đại học, giáo viên vẫn bất công với học sinh giỏi.

“Không cần về nghỉ ngơi?”

“Không cần thưa giáo sư, ” Mục Liên Hạ cười cười, “Rất xin lỗi vì đã đến muộn... Em không sao.”

Nhưng cậu chẳng hề không sao, tiết này cậu hoàn toàn nghe không lọt, thường thường hoảng hốt vài giây.

Hôm qua... cũng không như vậy.

Đồng thời, thông qua lần hoảng hốt này, cậu bỗng nhiên lại nhớ tới.

Cậu nhớ rõ trước đây cậu có hỏi mẹ hỏi nhỏ mẹ thế nào... Nhưng mẹ chột cái mũi nhỏ của cậu, cười tùm tùm: “Ai nha đừng làm khó dễ mẹ nữa, mẹ chẳng nhớ rõ gì cả...”

Thím cũng có nói qua chuyện này: “Mẹ mày lai lịch không rõ mà còn gặp được người hiền lành như anh cả!”

Hơn nữa tối hôm trước Tống An Hoài nói với cậu — cô của Hạ Đình Ngọc cũng tên là Hạ Hình Hoa, hai mươi năm trước bị bắt cóc, trên đường cô thành công chạy trốn, nhưng lại không còn tin tức. Lần trước hấn đi Phụ Sa cũng là vì chuyện này... Bởi vì có người nói đã gặp qua người có bề ngoài rất giống Hạ Hình Hoa ở Phụ Sa, Hạ Đình Ngọc lần đó cũng là vì có việc nên mới nhờ Tống An Hoài đến Phụ Sa xem xem.

Kết quả là Tống An Hoài không tìm thấy tin của Hạ Hình Hoa, ngược lại là khi chuẩn bị trở về thì phát hiện ví tiền thậm chí di động của mình đều bị trộm, tất cả giấy chứng nhận tiền bạc kể cả vé xe cũng mất, khổ nhất là hấn không biết ai ở Phụ Sa cả, quả nhiên là nhà đột gặp mưa suốt đêm, may mà gặp được Mục Liên Hạ.

Thế nhưng nếu người nói đã gặp Hạ Hình Hoa ở Phụ Sa là nói thật thì sao?

Bởi vì Hạ Hình Hoa và Mục Tín ngoài ý muốn qua đời vào hơn mười năm trước, tự nhiên là có tìm cũng không tìm được; mà Mục Liên Hạ, chính là con của Hạ Hình Hoa.

Nhưng Mục Liên Hạ không muốn thừa nhận chuyện này.

Cậu không muốn, cũng trực tiếp nói với Tống An Hoài là không có khả năng.

Tống An Hoài không nói gì, hấn tôn trọng suy nghĩ của Mục Liên Hạ. Chẳng sợ mẹ của Mục Liên Hạ có thể đúng là đứa con gái mất tích mà nhà Hạ Đình Ngọc luôn luôn tìm kiếm, dưới tình huống bây giờ hấn sẽ để ý đến suy nghĩ của Mục Liên Hạ.

Tối hôm đó Mục Liên Hạ gần như không ngủ, Tống An Hoài ôm cậu có lẽ cũng biết cậu ngủ không được, nhưng cuối cùng cũng bởi vì quá mệt mỏi mà ngủ đi, sau đó thì đêm qua Mục Liên Hạ không nhận được mà ngủ mất, kết quả là mơ một giấc mơ không biết nội dung.

Cậu cũng cảm thấy, giấc mơ này có thể thật sự liên quan đến mẹ.

Mà ở trên lớp, Mục Liên Hạ lần đầu tiên ngăn người dường như lại nằm mơ, còn mơ thấy cha mẹ đã mất.

Dáng vẻ của cha mẹ từng mờ nhòe trong kí ức cậu, nhưng vì tháng trước cậu đã dần dần nhớ lại quá khứ khắc sâu trong kí ức mình, giờ đây họ xuất hiện trước mắt cậu giống hệt như trong trí nhớ.

Hạ Hình Hoa bước lên liền cho Mục Liên Hạ đang luống cuống tay chân một cái ôm thật sâu: “Hạ Hạ con đã lớn đến vậy rồi...”

Mục Liên Hạ mở miệng, thiếu chút nữa cả tiếng cũng không phát ra.

Cậu cứng còng một lát, sau đó hướng thụ, cũng vươn tay vòng qua eo mẹ.

“Mẹ, mẹ ơi...” Cậu có phần chần chờ nỉ non.

Hạ Hình Hoa ôm chặt cậu: “Ngoan, ngoan...”

Mục Liên Hạ cũng ôm lấy mẹ, một tay ôm lấy mẹ, một tay còn lại thì cầm tay cha đưa qua.

Là họ... Cậu thiếu chút nữa rơi nước mắt vui mừng.

Đây là mơ... Mục Liên Hạ biết, nhưng giờ khắc này, cậu chỉ hi vọng giấc mơ này có thể kéo dài vô hạn.

Qua rất lâu, Hạ Hình Hoa buông lỏng tay ra, Mục Tín đánh giá cậu từ trên xuống dưới, dùng sức vỗ vỗ vai cậu: “Nhóc con, đáng vẻ không tệ.”

Mục Liên Hạ cười có chút ngại ngùng.

Sau đó, cậu chợt mở mắt khi tiếng chuông tan học vang lên, nước mắt trượt xuống.

Cậu nhớ rồi.

Trước đây cậu quần lầy mẹ hỏi qua rất nhiều chuyện, về ông bà ngoại cũng qua đời như ông bà nội hay sao? Về mình đến từ đâu? Về ba mẹ quen biết thế nào? Mà mẹ cũng không qua loa với cậu, nghiêm túc nói với cậu.

“A nha mẹ thật sự không biết nữa... Hạ Hạ có ba mẹ, nhưng mẹ thì đã quên rồi.”

“Ừm... Lúc đó ba con còn làm tài xế con biết không? Thật ra mẹ cũng không rõ nữa, ba con nói là ba đang lái xe, mẹ liền nhảy ra từ trong một khu rừng vừa lúc ở trước xe ba, ba nếu mà không phanh xe kịp thì con đã không có mẹ rồi! Ai cục cưng con đừng khóc nữa mẹ ở đây mà!”

“Mẹ đầu tiên mở mắt nhìn thấy là ba con trong bệnh viện đó, ba con rất chật vật, tóc tai lộn xộn, bên cạnh còn có chú cảnh sát ở cùng với ba. Thấy mẹ tỉnh thì không ngừng nhờ mẹ nói với chú cảnh sát là không phải ba đụng vào mẹ, kết quả mẹ vô tội nói với họ, a nha mẹ cái gì cũng không nhớ rõ, về mặt đó của ba con a ha ha đúng là giống như trời sập vậy ha ha ha...”

“Con nói sao? Con không nhìn thấy mẹ là đã khóc rồi, mẹ đương nhiên cũng nhớ ba mẹ của mẹ chứ... Nhưng mẹ ngoài cái tên thì cái gì cũng chẳng nhớ rõ cả. Nếu không nhờ ba con thì mẹ ngay cả nhà cũng không có nữa. Ba con đúng là một người hiền lành, cứu mẹ còn nhận mẹ, cuối cùng mẹ chỉ phải lấy thân báo đáp thôi. Ai nha không phải chứ con sao lại khóc nữa rồi bé khóc nè! Xem TV với mẹ xem nhiều rồi đi... Không có không có mẹ không có thích người khác mẹ thích nhất là hai cha con mà!”

“Nếu có cơ hội... vẫn muốn biết...”

Mục Liên Hạ ngồi trên chiếc ghế đã lạnh trong phòng học, sững sờ nhìn chằm chằm bảng đen đầy chữ viết.

Cậu cảm thấy nhiệt độ cơ thể của mình không quá bình thường, có thể là sốt thật rồi.

Nhưng cậu chỉ ngẩn ngơ, nỉ non.

“Mẹ...”

52. Chương 52: Bị Bệnh

“Mục Liên Hạ cậu sao vậy?”

Người phát hiện Mục Liên Hạ không ổn là bạn học ngồi cạnh cậu.

Tiết này là bài chuyên ngành, học chung với các sinh viên ngành Luật. Mục Liên Hạ bình thường làm việc khá nhanh, tan học là trực tiếp đến phòng học tiết sau, nhưng tiết này tan học rồi mà cậu vẫn không hề động dậy.

Mục Liên Hạ bởi vì tối chậm cho nên ngồi ở hàng cuối phòng, nếu không phải có bạn học ngồi cạnh cậu thì chắc còn chẳng ai phát hiện.

Đối phương có chút lo lắng, dù sao Mục Liên Hạ bình thường đều rất tốt, mọi người cũng coi cậu như bạn bè: “Hôm nay nếu không thoải mái thì đừng học nữa, tôi xin phép giúp cậu.”

Mục Liên Hạ xoa mắt, miễn cưỡng nở nụ cười với bạn học đang quan tâm cậu đây: “Không sao... Tôi thật sự không sao.”

“Cậu đừng cậy mạnh, sức khỏe quan trọng hơn, ” Đối phương có chút nghiêm túc, “Về ký túc xá nghỉ đi, chờ lát nữa gọi bạn cùng phòng của cậu bảo họ tan học thì mua thuốc giùm cậu.”

Mục Liên Hạ vốn muốn từ chối, nhưng bây giờ dù cho cậu có đến phòng học thì cũng chẳng nghe giảng được, cuối cùng mím môi gật gật đầu: “Vậy thì nhờ cậu... Tôi về trước.”

“Đi đi, ” Cậu ta phát phát tay, “Nhưng cậu tự về được chứ, có sao không?”

“Không yếu đến mức đó...” Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng.

Trong phòng học rất nhanh chỉ còn lại mình cậu, cậu ngồi một lát trên chỗ ngồi, rồi đứng lên chuẩn bị về ký túc xá trong tiếng chuông vào học tiết sau.

Bây giờ cậu thấy... cậu thật sự cần nghỉ ngơi một lát.

Ký túc xá không có ai, Mục Liên Hạ mới về liền ném cặp lên bàn cả áo khoác cũng không cởi liền lên giường.

Giờ đang là đầu tháng tư, thời tiết đã ấm dần nhưng vẫn còn rất lạnh. Mục Liên Hạ nằm trên giường nhìn chằm chằm trần nhà có chút cũ hồi lâu, sau đó mới tựa như chợt phản ứng lại, kéo chăn đắp mình.

Ngủ một giấc thôi.

Cậu nói với bản thân.

Ngủ một giấc, tỉnh dậy thì cái gì cũng tốt rồi.

Tiếc là cậu hoàn toàn không dậy nổi. Cậu không gọi cho đám bạn cùng phòng bảo họ mang đồ ăn thuốc thang giùm gì cả, chẳng sợ bình thường cậu để ý sức khỏe của mình nhưng lúc này lại không hề lo lắng. Khi về ký túc xá thì khoảng mười giờ, mà lúc cậu đang ngủ mơ màng, hình như có nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Di động đặt ở bên gối, cậu theo bản năng nhận cuộc gọi. Nhưng đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm gì thì cậu chẳng hề biết, ngay cả việc ai gọi điện qua, cuối cùng có cúp máy hay chưa cậu cũng không biết.

Chờ khi cậu hơi phục hồi tinh thần, thì nhìn thấy Tống An Hoài, còn chỉ nhìn rõ nửa khuôn mặt.

Nói đúng hơn, là cậu bị Tống An Hoài đánh thức.

Trên trán đối phương lấm tấm mồ hôi, đôi mắt màu đậm nghiêm túc nhìn Mục Liên Hạ, cau mày: “Còn sức không?”

Mục Liên Hạ mở miệng, kết quả cổ họng đang đau bùng lên, cậu chỉ có thể phát ra tiếng suy yếu: “A...”

“Được rồi đừng nói nữa, ” Giọng điệu Tống An Hoài có chút trầm, “Có thể xuống không?”

Lúc này cậu mới phản ứng lại, mình đang ở ký túc xá không sai... Tống An Hoài bây giờ đang đứng ở dưới giường cậu.

Cậu ho khan một tiếng, nhẹn đau ở cổ họng: “Em... làm sao?”

“Đừng nói, em sốt rồi, anh đưa em đến bệnh viện.” Tống An Hoài cắt đứt câu hỏi của Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ ngoan ngoãn nghe, cổ họng còn đang đau như lửa đốt, cậu đỡ cơ thể, kết quả trong nháy mắt đứng dậy thì đầu óc mê muội một trận lại ngã xuống.

“Không sao chứ!” Tống An Hoài có chút nóng nảy.

Mục Liên Hạ ngẩn ngơ lắc đầu, sau khi chuẩn bị một chút thì không còn chột vệt như mới nãy nữa. Cậu cảm thấy tay chân mình rất yếu, nhưng vẫn chống xuống giường — dù sao cậu nằm ở giường trên, giường hai tầng trong ký túc xá thật sự là người khác muốn giúp cũng chẳng giúp được.

Kết quả khi cậu xuống đến bước cuối cùng, vẫn không đứng vững mà lập tức ngã vào lòng Tống An Hoài ở đằng sau.

“Đi, đi bệnh viện.” Giọng Tống An Hoài hơi lạnh lùng. Hắn thuận tay cởi áo khoác của mình bọc lại Mục Liên Hạ, “Anh không gọi cho em, thì em không biết nói cho anh hả? Mới một ngày thôi, sao em lại không biết quan tâm bản thân như vậy?”

“Em...”

“Đừng nói nữa, cổ họng em đang đau không biết à?” Tống An Hoài lại cắt đứt cậu lần nữa.

Mục Liên Hạ không dám nói thêm, dưới Tống An Hoài giúp đỡ mà mang vào giày, sau đó mềm mềm tựa vào người đối phương rời khỏi ký túc xá.

Trên người cậu chẳng còn chút sức nào cả, nếu không có Tống An Hoài đỡ cậu thì có lẽ đã trực tiếp ngã xuống rồi.

“Có thể không?” Mối Tống An Hoài dán trên cái trán nóng bừng của Mục Liên Hạ, “Tại sao... nhiệt độ lại cao như vậy?”

Mục Liên Hạ cũng không biết, chỉ vô lực lắc đầu, cuối cùng khi vào xe cũng là nhờ Tống An Hoài ôm cậu vào.

Đợi đến bệnh viện, lần này Tống An Hoài càng thêm dứt khoát nên trực tiếp ôm công chúa cậu, khiến Mục Liên Hạ vốn đang kiệt sức thì nháy mắt hoảng loạn kêu lên, kết quả bị Tống An Hoài một tay vỗ miệng: “Im lặng, giữ gìn cổ họng.”

Đăng ký rồi khám, may mà lúc này cũng không đông người, Mục Liên Hạ rất nhanh liền được chích nước biển dần xếp trên giường ngủ — còn là giường ngủ trong phòng bệnh đơn — Tống An Hoài đi nộp tiền xong thì ngồi cạnh cậu: “Chuyện này có phức tạp vậy à? Thoáng cái liền nóng trong người như vậy...”

Mục Liên Hạ vẫn rất yếu, nhưng cậu rất nghiêm túc lắc đầu với Tống An Hoài.

Thật ra Mục Liên Hạ nghĩ gì... Cậu suy nghĩ đến khoảnh khắc đó đã nghĩ xong rồi.

Nếu theo pháp luật chắc chắn là cậu. Nếu... nếu là thật... vậy cậu thật sự rất khó chịu.

Hạ Đình Ngọc là ai cậu biết, nhà họ Hạ cũng là một gia đình rất rất giỏi... Nếu là thật, vậy Hạ Đình Ngọc chính là anh họ của cậu, cậu gặp khó khăn sau khi trưởng thành thì trên ý nghĩa mà nói đều là vì không có tiền, nếu nhà họ Hạ là nhà bên ngoại của cậu...

Nói không có cảm giác, là không có khả năng. Chẳng sợ cậu biết rõ đây là người khác, không phải cậu ; chẳng sợ cậu cũng biết rõ, nhưng bị kích động trước, ngọn nguồn mà nói là vì chính cậu.

Nhưng cậu thật sự... Có chút không thể tiếp nhận...

Tống An Hoài nhìn Mục Liên Hạ, lấy tay xoa đầu Mục Liên Hạ, nắm ngón tay lên vào giữa hàng tóc mềm mại của cậu, thở dài: “Em đừng suy nghĩ nhiều quá, không có gì đâu.”

Mục Liên Hạ dùng tay còn tự do nắm cái tay đang xuyên qua giữa hàng tóc kia, sau đó nhéo nhéo.

“Nghỉ ngơi cho tốt, ngủ một giấc đi, ” Tống An Hoài cười với cậu, “Cũng không có việc gì, chủ yếu là bị cảm nóng trong người làm cổ họng bị nhiễm trùng, em nên chăm sóc bản thân thật tốt, không thôi hay là chuyển qua chỗ anh.”

Mục Liên Hạ tỏ vẻ cậu thiếu chút nữa trợn trắng mắt. Tuy rằng lần này là anh chăm sóc em không sai... Nhưng bình thường cũng đâu phải là anh chăm sóc em đâu.

Tống An Hoài có lẽ cũng nhìn ra lên án trong mắt Mục Liên Hạ, hắn ho nhẹ một tiếng, khẽ hôn một cái trên trán Mục Liên Hạ: “Không sao, ngủ đi, anh ở đây.”

Mục Liên Hạ dùng giọng mũi phát ra một tiếng ừ không thể nghe thấy, sau đó nhắm mắt lại.

Dù là trong lòng hay là trên thân thể, cậu đều rất mệt mỏi. Quảng thời gian đến bệnh viện đều là cậu cố chống đỡ, bây giờ yên lặng lại cậu rất nhanh liền ngủ, tay nắm Tống An Hoài cũng chậm rãi buông lỏng ra.

Tổng An Hoài ngồi một lát, xác định Mục Liên Hạ đã ngủ, mới cẩn thận đứng dậy, không phát ra tiếng rời khỏi phòng bệnh, sau đó gọi điện thoại.

“Phắc lão Tổng ơi là lão Tổng tôi con mẹ nó sắp không đỡ nổi nữa rồi! Bà tôi muốn gặp cô nhỏ của tôi đến liền rồi này! Chú có thể nói cho tôi là ở đâu hay không hả!”

“Bây giờ chưa thể nói được.” Tổng An Hoài dè thấp tiếng. Hắn vốn muốn chờ Mục Liên Hạ tự mình quyết định, nhưng nhìn phản ứng của cậu... Tổng An Hoài cảm thấy nên chào hỏi với Hạ Đình Ngọc trước. Kết quả Hạ Đình Ngọc chẳng hề đáng tin chút nào cả.

“Tổng! An! Hoài! Không còn anh em gì nữa!” Hạ Đình Ngọc sau khi nhận được tin thì không cẩn thận nói lỡ miệng, kết quả bây giờ đang bị người trong nhà làm cho sắp khóc.

“A, cậu nói sao?” Tổng An Hoài dứt khoát lưu loát cúp điện thoại.

Hắn về lại phòng bệnh, nhìn Mục Liên Hạ nặng nề ngủ, cầm tay cậu. Hắn nhìn môi đối phương bởi vì thiếu nước mà có chút khô, chuẩn bị đi mua bình nước cho cậu.

Sau đó, hắn nghe thấy giọng nói khàn khàn thậm chí có chút mơ hồ không rõ của Mục Liên Hạ.

Dường như cậu đang gọi một cái tên...

53. Chương 53: Xuất Phát

Khi Mục Liên Hạ tỉnh dậy thì đã là buổi chiều gần sắp tối.

Bức màn đang trước đã được kéo lại một cách tri kỷ, cậu không rõ sắc trời bên ngoài thế nào. Kim tiêm cắm trên tay đã được tháo xuống, trên mu bàn tay còn dán băng dính dùng cho y học. Mục Liên Hạ chịu đựng cơ thể có chút mềm nhũn nửa ngồi dậy dựa vào tường ở sau, rồi từ trong túi áo lấy di động ra chuẩn bị coi giờ.

... Được rồi, di động hết pin.

Khi cậu có chút thất vọng bỏ điện thoại vào túi, cửa được đẩy ra. Tổng An Hoài xách một gói to đi vào: “Tỉnh?”

Mục Liên Hạ phát ra khí âm như tiếng ừ.

Tổng An Hoài vươn tay ra sau Mục Liên Hạ, sờ sờ sau gáy của cậu, rồi cúi người xuống dùng đôi môi hơi lạnh chạm lên trán cậu.

“Giảm nhiệt rồi, không có gì.” Tổng An Hoài gật gật đầu, kéo ghế ngồi xuống, sau đó đưa gói to trong tay tới trước mặt Mục Liên Hạ, “Ăn chút cháo nhé?”

Mục Liên Hạ ngoan ngoãn gật đầu.

“Đợi anh đi, anh xin nghỉ giúp em.” Tổng An Hoài ngồi ở bên giường nhìn Mục Liên Hạ chậm rãi húp cháo, “Hai hôm nay đừng đi học, nghỉ ngơi cho tốt.”

Mục Liên Hạ nuốt xuống một ngụm cháo, tiếp tục gật đầu.

“Ng Sloan, đừng để anh lo lắng.”

Mục Liên Hạ húp xong một chén cháo, cảm thấy cổ họng gần như dồn vào nhau lúc này đã dễ chịu đi rất nhiều, cậu ho khan một tiếng, dùng giọng không lớn nói chuyện: “Em biết đúng mục mà, anh yên tâm.”

Kết quả cậu vừa nói xong liền thấy Tổng An Hoài trừng lớn mắt đáng vẻ nghiêm túc: “Em bảo anh sao mà yên tâm hả? Cổ họng không xong như vậy em còn nói nữa!”

Mục Liên Hạ bật cười, nhưng cậu vẫn nâng tay nghiêm túc làm một động tác kéo khóa ở ngoài miệng.

Ban đầu chỉ là bởi vì bị cảm nóng trong người dẫn đến phát bệnh, không tính là nghiêm trọng, sau khi nghỉ ngơi một buổi chiều thì đã khỏe hơn rất nhiều. Mục Liên Hạ húp cháo xong dọn dẹp đơn giản một chút liền đi theo Tống An Hoài, trên người còn khoác áo gió mà Tống An Hoài cố ý quay về mang cho cậu, bên trên thấp thoáng đều là mùi hương của Tống An Hoài, khiến cậu hết sức an tâm.

Ngồi trên ghế phụ, Mục Liên Hạ vừa khép áo gió vừa dùng khước mắt lén liếc nhìn người đàn ông đang tập trung lái xe.

Chắc chắc, đẹp trai thật.

Nói... càng ngày càng dựa vào anh... làm sao đây? Chỉ hi vọng lần này sẽ không bị tổn thương nữa.

Cậu nhìn một lát, lại buông mắt.

Lúc trước cậu rất ít khi nằm mơ, nhưng mấy hôm nay lại luôn nằm mơ. Về một số chi tiết trước đây, về một số chuyện đời trước.

Có một số việc cậu chưa từng để ở trong lòng, tự nhiên là chưa từng nhớ kỹ qua. Nhưng có một số việc cậu chỉ cần nghe qua là đã có ấn tượng, cho nên cậu lại nhớ ra rồi.

Đời trước, cậu đã từng nghe nói qua chuyện này.

Khi đó cậu vừa phát hiện tình cảm của mình với Lô Quảng Hằng không như lúc đầu, bắt đầu chú ý chuyện của Lô Quảng Hằng, cũng vào lúc đó mà nghe thấy đối phương nói một câu.

Cái tên Lô Quảng Hằng đó đừng nhìn bề ngoài đẹp trai, tính cách không tệ, nhưng lại ngầm có tính cách tự phụ cho mình là đứng đầu. Lúc ấy hẳn chỉ là nhưn mảy lộ ra một nụ cười lạnh: “Thằng nhóc mà nhà họ Hạ tìm về nhìn là biết giả, cũng chỉ là để lừa bà cụ nhà sắp vào quan tài mà thôi.” Nhưng Mục Liên Hạ khi đó còn thấy hẳn có quyết đoán, đẹp trai.

Giờ nghĩ lại... mình lúc đó mới là ngu ngốc.

Khi đến nhà Tống An Hoài thì không thấy Tư Tư đâu, Tống An Hoài bảo là đã để chị dâu đi đón. Tư Tư tuy rằng phần lớn đều ở chung với cậu nhỏ nhưng cũng rất quen thân với cậu lớn. Sức khỏe của Tư Tư không quá tốt, trời sinh thể chất yếu, bây giờ được điều dưỡng tốt cũng không dễ dàng, sức đề kháng còn có chút thấp, nếu không cẩn thận bị lây bệnh thì phiền toái.

Bệnh tới thì như núi đổ. Mục Liên Hạ đời này trở về còn chưa bị bệnh qua, kết quả lần này liền hung hăng dày vò cậu. Khó chịu liên tục, nếu nói là nghiêm trọng, thật ra cũng không nhiều, nhưng thật sự không hề nhẹ. Đừng nói đi sở luật sư, cả tuần cậu đều không đi học, thẳng đến cuối tuần mới không còn sốt nữa.

Tống An Hoài mấy hôm nay cũng bị cậu dày vò rất nhiều, đáy mắt một mảnh xanh đen. Hẳn luôn luôn là người nghỉ ngơi có quy luật, mấy hôm nay cũng khá thảm, trừ thời gian công việc thì đều vây quanh Mục Liên Hạ.

Vì thế vào ngày đầu tiên bệnh nhân khỏi bệnh liền cho hẳn một nụ hôn thật dài: “Vất vả anh rồi.”

Tống An Hoài đỡ trán cậu: “Khỏe chưa?”

Mục Liên Hạ cười với hắn, sau đó lười biếng đuổi người: “Hôm nay thật sự rất khỏe.”

“Vậy là tốt rồi, ” Tống An Hoài cười với cậu, “Đứng lên đi, mấy hôm nay nằm mãi cũng không sợ rỉ sắt.”

“Rỉ sắt thì anh phải công em đó!”

“Ừ, công em.” Tống An Hoài hôn trán cậu liền đi nấu cháo. Mấy ngày này tay nghề của người nào đó nhanh chóng tăng lên, kỹ năng chủ yếu là phát sáng trên việc nấu cháo — tuy rằng có nấu cháo như thế nào cũng chỉ có một mùi vị.

Sau khi khỏi bệnh thì Mục Liên Hạ cũng không còn trốn tránh chuyện trước đây nữa — đời trước cậu đã quen trốn tránh, đời này chỉ muốn có thể đối mặt hết tất cả. Dù không nói, hai người đều biết, Mục Liên Hạ lần này bị bệnh có liên quan đến chuyện này, gì khác không nói, nóng trong người... chắc chắn là vì chuyện này.

Mục Liên Hạ mặc dù coi như là cũng coi trọng chuyện này ở trong lòng, nhưng khi nói với Tống An Hoài thì cũng không quá nghiêm túc. Cậu đang húp cháo tình yêu mà Tống An Hoài nấu cho cậu, vừa thấy ngọt ngào trong lòng vừa thấy xót xa vì cháo chẳng có mùi vị. Khi chén sắp thấy đáy, cậu liếm liếm thìa: “Cái đó... mẹ em...”

Cậu còn chưa nói gì, Tống An Hoài đã nghiêm mặt trước: “Liên Hạ, anh phải nói trước với em.”

“A?” Mục Liên Hạ ngây ngốc mở miệng.

“Trước khi em quyết định, thì anh đã giúp em quyết định.” Tống An Hoài rất nghiêm túc mở miệng, “Em vì chuyện này mà bị bệnh thì tự nhiên là để ý, anh đã nói với Hạ Đình Ngọc.”

“Anh, anh có nói em không?” Mục Liên Hạ mở to hai mắt nhìn.

Tống An Hoài lắc đầu: “Anh chỉ nói là có thể có tin của cô nhỏ cậu ta, hơn nữa còn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Mục Liên Hạ lặng lẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm. Dù cho cậu có quyết tâm, nhưng hoàn toàn chưa chuẩn bị nên đi đối mặt như thế nào.

“Chưa nói là được...” Mục Liên Hạ mím môi, “Em còn chưa nghĩ kĩ phải làm gì nữa. Dù cho có thừa nhận... Hơn nữa, lỡ như thì sao? Lỡ như mẹ em không phải người họ tìm thì sao?”

“Cứ thuận theo tự nhiên là được, ” Tống An Hoài cười với cậu, “Em đừng nghĩ gì cả, thuận theo tự nhiên, chờ khi nào thấy có thể đối mặt rồi, thì lại nói.”

“... Hạ Đình Ngọc không phải bạn anh à?” Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái.

“Nhưng bây giờ em quan trọng hơn, ” Tống An Hoài cầm lấy chén rỗng của cậu đứng dậy chuẩn bị múc một chén cho cậu nữa, “Dù sao cậu ta cũng đã quen rồi.”

Mục Liên Hạ nháy mắt bật cười, sau đó yên lặng thấp một ngọn nến cho Hạ Đình Ngọc ở trong lòng.

Thứ hai thì Mục Liên Hạ đã hồi phục sức khỏe, sau đó đi học lại. Kết quả là mất tiết mấy ngày khiến cậu gần như mọi thời tiết đều ngâm mình trong thư viện, ngoại trừ thời gian phải đến sở luật sư, hoàn toàn không rảnh rỗi.

Bây giờ cậu cũng không đi làm công nữa, tiền lương mà Phương Tử Nghị và Hàn Bản cho cậu hai tháng đó gần như là trọn chức, giờ cũng đã gần một ngàn đồng, theo thực tập mà nói thì cũng là tiền lương khá cao, cậu không có nhiều chỗ tiêu tiền, bản thân cũng có chút tiết kiệm, đủ để chèo chống tiêu xài ở trường học. Mục Liên Hạ biết bọn Phương Tử Nghị đang quan tâm cậu, cậu cũng càng cố gắng trong công việc và học tập ở sở luật sư, cuối tuần ngâm mình ở sở luật sư cả ngày, làm hại Tống An Hoài cũng muốn đến trường bắt người.

Thời gian trôi nhanh, lập tức liền đến ngày quốc tế lao động.

Ngày quốc tế lao động cho nghỉ một tuần, chứ không phải nghỉ ba ngày. Kết quả là Mục Liên Hạ lại bắt đầu lên kế hoạch đi du lịch.

Thời tiết ngày quốc tế lao động không quá nóng, là thời gian tốt để đi du lịch, tuy rằng người ta cũng nghĩ như vậy, sẽ rất đông người.

Sau khi Mục Liên Hạ hỏi qua Tống An Hoài, kích động bắt đầu lên kế hoạch. Cậu tính đi biển chơi, đi cùng Tống An Hoài và Tư Tư.

Tư Tư sau khi biết cũng bắt đầu hoan hô: “Thiệt hả thiệt hả?”

Dù sao cũng là bạn nhỏ, bé cũng rất muốn đi chơi, bản tính trẻ con.

Mục Liên Hạ chọt hai má non nớt của bé: “Em thuyết phục cậu đi rồi mình đi.”

“Đi đi đi đi!” Tư Tư nhào vào người cậu nhà mình, mở to mắt bán manh: “Mình đi Ngọc Hải chơi nha!”

Tổng An Hoài vươn tay ôm bé: “Rồi, nghe con, mình đi chơi.”

Mục Liên Hạ nhìn hai người, cười cong mắt.

Ngọc Hải à... Cậu đã từng muốn đi nhưng không đi được, cũng bởi vậy mà cậu còn nhớ đến vài chuyện.

Ừm, là nơi tốt.

54. Chương 54: Gặp Lại

Hồi trước cậu chưa bao giờ cảm thấy trí nhớ của mình tốt, nhưng bây giờ lại bỗng nhiên cảm thấy trí nhớ của mình có lẽ không tệ thật.

Ngọc Hải là một thành phố biển, quang cảnh tuyệt đẹp kinh tế phát triển. Đời trước Mục Liên Hạ chỉ đi qua ba nơi — đương nhiên không tính đến đi ngang qua — một là quê nhà Phụ Sa, Phụ Sa cũng tính là một thành phố; hai là Song Hồ, cậu ở Song Hồ gần năm năm; ba là Đàm Giang, trải qua hai năm sinh mệnh cuối cùng ở nơi đây.

Cho nên khi cậu trở về, lập ra các mục tiêu muốn hoàn thành, đi nơi nơi chính là một trong số đó.

Đời trước cậu cũng tính đi chơi ở Ngọc Hải qua, cũng là vào lúc này.

Bởi vì khi đó là ngày nghỉ, vừa vặn Lô Quảng Hằng có công trình ở Ngọc Hải, sau đó gã thuận miệng nói một câu, hỏi Mục Liên Hạ có muốn đi Ngọc Hải chơi không.

Khi đó Mục Liên Hạ cũng gần như là cảm thấy vui đến bất ngờ.

Mục Liên Hạ ở chỗ Lô Quảng Hằng luôn có cảm giác không nâng đầu nổi, gần như là chưa từng có yêu cầu gì qua cứ việc đối phương đã từng nói là có việc gì cứ nói thẳng. Cậu kỳ thật rất muốn đi thăm nơi nơi, nhưng tự do gần như là hy vọng xa vời với cậu. Cho nên cậu đã mừng rỡ trong giây phút Lô Quảng Hằng nói thế.

Cậu phí sức đi tìm xem Ngọc Hải có gì chơi vui, có gì ăn ngon, đọc đủ loại ghi chép du lịch và kế hoạch du lịch — Song Hồ thì không tính, lần đầu tiên cậu có thể đi chơi. Kết quả cậu kích động lên kế hoạch một ít, sau đó lại bị từ chối.

“Đừng có thêm phiền toái cho tôi!”

Ừ, Mục Liên Hạ để ý, với Lô Quảng Hằng mà nói thì là phiền toái.

Đương nhiên, chuyện này đã kích cậu rất lớn, vì thế cậu đi tìm hiểu.

Lúc đó, hạng mục công trình của Lô Quảng Hằng ở Ngọc Hải xảy ra chuyện. Cậu không rõ cụ thể mọi chuyện, nhưng xảy ra chuyện gì cậu vẫn biết.

Vật liệu trong hạng mục công trình hoàn toàn không hợp cách, lúc xây dựng thì bị sập, dẫn đến ba công nhân chết ngoài ý muốn, hai công nhân khác thì bị thương nặng.

Mà chuyện này, nếu không nhờ Mục Liên Hạ đi tìm hiểu, có thể cậu cũng sẽ không biết — ngày hôm sau tin tức xuất hiện trên mạng không lâu này đã không thể tìm thấy nữa. Dù sao lúc này còn chưa tự do như mấy năm sau.

Mục Liên Hạ chờ lúc Lô Quảng Hằng quay về, Mục Liên Hạ thật cẩn thận hỏi, còn đối phương thì không chút để ý nói: “Tìm người, cho tiền rồi thì còn có thể làm gì nữa?”

Lúc này nhớ lại Mục Liên Hạ vẫn có chút lạnh lòng.

Khi ấy cậu tựa như bị gì đó che mắt. Cha mẹ cậu chính vì sơ suất của công trường, vật rơi từ trên cao xuống đập vào người họ mới không cứu được, nhưng khi cậu nghe Lô Quảng Hằng nói thế thì chỉ cảm thấy đối phương rất lợi hại... Đúng là ha ha.

Đương nhiên, chuyện đó đã không còn liên quan đến cậu nữa, đối với cậu của đời này mà nói thì đó là một chuyện không quan trọng. Cậu tính đi Ngọc Hải cũng không phải bởi vì chuyện này, ngược lại là Tống An Hoài nói — kỳ nghỉ một tuần, luôn có thể tìm được chỗ thích hợp để đi chơi.

Bởi vì bạn nhỏ Tư Tư yêu cầu mãnh liệt, cuối cùng quyết định lúc đi thì ngồi máy bay, khi về thì ngồi xe lửa, mà máy bay mất khoảng một tiếng, về phần xe lửa, có lẽ phải hơn mười tiếng.

Nhưng với Mục Liên Hạ mà nói thì đây là lần đầu tiên cậu ngồi máy bay, cả bạn nhỏ Tư Tư cũng đã ngồi qua vài lần...

Mục Liên Hạ ngồi máy bay có chút khó chịu, cậu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ sau đó yên lặng dời lại tầm mắt, nhìn chăm chăm cái ly trong tay, đến khi máy bay hạ xuống cũng còn chưa quen được.

Vì đã quyết định xong đường đi, Tống An Hoài mang theo hai người một người hưng phấn một người ỉu xìu lập tức đến khách sạn. Kết quả không nghĩ tới, khi họ đến khách sạn, Lô Quảng Hằng cũng đến.

Trong nháy mắt Mục Liên Hạ nhìn thấy Lô Quảng Hằng liền giật mình tỉnh táo lại, mà Lô Quảng Hằng khi nhìn thấy ba người thì lại gọi Mục Liên Hạ trước.

“Mục Liên Hạ?”

Mục Liên Hạ mím môi, không nói chuyện.

Sau đó gã mới nhìn sang Tống An Hoài. Gật đầu với Tống An Hoài, rồi vươn tay một cách tiêu chuẩn: “Ngài Tống, hân hạnh gặp mặt.”

Về mặt Tống An Hoài không quá dễ nhìn, hấn nheo mắt, giọng trầm thấp, cũng vươn tay: “Hân hạnh gặp mặt.”

Về phần suy nghĩ cụ thể là gì... ừm.

Lô Quảng Hằng dường như cảm thấy rất hứng thú với Mục Liên Hạ. Sau khi hai người bắt tay là lập tức buông ra, nhưng ánh mắt gã vẫn còn dán vào Mục Liên Hạ. Chẳng qua gã cũng biết đúng mực, cười cười, nhìn Tư Tư: “Đây là công tử nhà anh à, ngài Tống, không nghĩ tới quý công tử đã lớn như vậy, thật đáng yêu.”

Bạn nhỏ Tống Tư Minh đúng là đáng yêu thật, biết Lô Quảng Hằng đang khen mình, nở nụ cười ngại ngùng với Lô Quảng Hằng: “Chào chú.”

Tống An Hoài ho nhẹ một tiếng: “Phải gọi là chào bác.”

Mục Liên Hạ thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng, loại chuyện này khi bình thường thì rất ít so đo, Tống An Hoài trẻ con như vậy xem ra là có liên quan đến chuyện Lô Quảng Hằng mịm mớ nhấn mạnh vừa nãy. Kết quả Tư Tư đặc biệt cho sức, ngoan ngoãn sửa miệng: “Xin lỗi, chào bác.”

Giọng trẻ con mềm mềm của bé phát ra, mặt Lô Quảng Hằng cũng sắp đen. Dù cho nhìn như vẫn cười ôn hòa, nhưng Mục Liên Hạ quen gã tỏ vẻ đối phương chắc chắn đang âm thầm nổi giận. Có lẽ gã sắp không chịu nổi nữa rồi.

Quả nhiên, gã ho nhẹ một tiếng: “Chào con. Nếu đã đến làm thủ tục, tôi cũng không quấy rầy.”

Tống An Hoài ừ một tiếng, hoàn toàn không cho Lô Quảng Hằng mặt mũi, mà Lô Quảng Hằng thì thiếu chút nữa không duy trì được khuôn mặt tươi cười của mình, cứng ngắc trong nháy mắt kia không thể che giấu được.

Mục Liên Hạ đã có thể nào bỏ ra suy nghĩ trong lòng Tống An Hoài: “Anh cũng biết là anh đang quấy rầy chúng tôi nữa hả.”

Tống An Hoài khi làm việc và khi không làm việc tựa như hai người khác hẳn. Lúc hấn làm việc thì đúng là khéo léo hiểu lòng người, nhưng lúc riêng tư... hoàn toàn là tùy tính. Thật ra đây cũng coi như là một cách giảm áp lực đi.

Lô Quảng Hằng bị Tống An Hoài chẹn họng, đứng ở bên cạnh nhường chỗ ra để Tống An Hoài làm trước. Khách sạn này xem như không tệ, Tống An Hoài và Mục Liên Hạ đặt phòng dành cho gia đình, đầu sao thì

làm gì cũng tiện hơn, mấy người cũng không phải quá để ý loại hưởng thụ hư ảo này. Kết quả khi đang làm thủ tục, Lô Quảng Hằng lại nói xen vào, lần này là trực tiếp nói với Mục Liên Hạ: “Mấy người ở chung một phòng? Không phải không có phòng chứ... Nếu không tiện, tôi có thể đặt phòng giúp cậu.”

Lô Quảng Hằng hình như cũng không phải người có chết cũng quán người đi... Ngày thường gã đều rất cẩn thận với người xa lạ, huống chi hai người đây coi như là đánh mặt gã.

Tuy rằng khó hiểu, nhưng Mục Liên Hạ vẫn lễ phép lắc đầu: “Khỏi phiền, chúng tôi như vậy rất tốt.”

Lô Quảng Hằng nhìn cậu nhưn một bên lông mày: “Thật sự rất tốt? Nhìn cái dạng này của cậu hoàn toàn không moi được lợi ích gì đi... Nhìn con anh ta lớn như vậy, cậu với anh ta có tương lai à?”

Gã hẳn là coi quan hệ giữa Mục Liên Hạ và Tống An Hoài như loại quan hệ bị bao dưỡng.

Mục Liên Hạ lúc này thay đổi sắc mặt.

Cậu bây giờ cũng chưa quá biết che giấu bản thân. Lời của Lô Quảng Hằng khiến cho gã ở trước mặt cậu trùng khít với người của đời trước, Mục Liên Hạ thiếu chút nữa đã không nhịn được mà căng mặt. Nhưng lúc này Tống An Hoài đã làm thủ tục xong. Hắn một tay kéo hành lý, một tay ôm chặt vai Mục Liên Hạ, nhìn thoáng qua Lô Quảng Hằng, giọng đề thấp nhưng mấy người đều nghe thấy: “Tôi và người yêu của tôi thế nào cũng không liên quan gì đến anh, Lô thiếu không cần lo nhiều đến vậy, cũng không sợ chịu thiệt.”

Mục Liên Hạ nhịn cười, đi cùng Tống An Hoài. Tư Tư hoàn toàn không biết mấy người lớn đang làm gì, chỉ ngoan ngoãn cất bước đi. Để lại một mình Lô Quảng Hằng rất cuộc không nhịn được nữa mà vỗ công, đứng ở đó sắc mặt rất dễ nhìn.

Vào thang máy, Tống An Hoài nhăn mi: “Hắn ta là chuyện gì?”

Mục Liên Hạ vô tội chớp mắt: “Chắc là nhìn không quen người ta...”

Cậu rất vô tội, đời này gần như không có chút liên hệ với đối phương, cũng không biết anh ta nổi điên gì nữa.

“Đừng để ý tới hắn, ” Tống An Hoài hôn mắt cậu một cái, “Có lẽ là có bệnh thật, mấy tên thiếu gia đó luôn có mấy cái bệnh thiếu gia, ước gì ai cũng vậy quanh họ.”

Mục Liên Hạ không nhịn được cười, nhếch môi cười cong cả mắt: “Đừng để ý tới hắn nữa, cứ để tự hắn chơi đi.”

55. Chương 55: Phí Hoài Bản Thân

Du lịch luôn mang đến cho con người tâm tình tốt.

Trải qua một ngày xoa dịu Mục Liên Hạ đã không sao. Một giấc ngủ tỉnh thần sảng khoái, cậu cũng dậy sớm hơn ngày xưa rất nhiều, không quấy rầy hai cậu cháu còn đang khò khò say ngủ, chỉ để lại tin nhắn trên di động của Tống An Hoài liên thay quần áo chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Ngọc Hải ven biển, khách sạn cũng ở gần biển, họ đặt phòng ở lầu tám, có một cánh cửa sổ sát đất rất lớn có thể trực tiếp nhìn ra ngoài biển. Trước đây Mục Liên Hạ chưa bao giờ nhìn thấy biển chân chính, mà biển nhìn trên ảnh và biển thật rõ ràng là hai loại. Có vài thứ nếu bạn không tận mắt nhìn thấy, bạn vĩnh viễn cũng không thể tưởng tượng được loại bao la mạnh mẽ chân chính này.

Không khí gần biển là một loại hương vị khác.

Khác với cái hanh khô ở nội địa, ở đây có mùi biển nhân nhật, không khí cũng ẩm ướt hơn rất nhiều. Thái độ của nhân viên khách sạn khá tốt, nói đơn giản với cậu một chút thuận tiện còn chỉ đường tỏ vẻ bữa sáng buffet của họ đã chuẩn bị xong.

Mục Liên Hạ nhìn nụ cười của họ cảm thấy tâm tình mình cũng càng tốt. Cậu xin miễn đối phương giúp đỡ, ở ngoài đứng một lát liền đến đại sảnh ngồi cạnh cửa, thuận tiện cảm tờ báo hôm nay.

Tòa soạn báo đúng là chuyên nghiệp, báo chí đã được đưa đến từ sớm.

Vì thế tâm tình tốt của cậu đến đây liền ngưng bật.

Dù cho tin tức đó cũng không phải ở đầu đề, nhưng lại chiếm một chỗ nhỏ rất rõ —— “Cao ốc Vạn Lợi của công trình Minh Nhật còn chưa xây xong đã xảy ra thảm kịch, sụp xuống chỉ trong một đêm. Sau đó đưa tin, tính đến ngày hôm nay thì có đã ba người chết, hai người bị thương nặng còn đang trong thời kỳ nguy hiểm.”

Đời trước cậu có ấn tượng với việc này nên lập tức liền hiểu, chuyện này đã xảy ra, mà còn qua hơn mấy ngày.

Cậu không nói ra được bản thân mình có cảm giác, có chút cảm giác cam chịu số phận, lại có chút buồn bã và xót xa.

Nói thật, cậu tuy rằng nhớ rõ chuyện này, cũng muốn làm gì đó với Lô Quảng Hằng để xả giận cho mình, nhưng đến cùng làm như thế nào, hoặc là nói, cậu có thể làm gì cũng hoàn toàn không rõ. Cậu chỉ là một sinh viên nghèo, có thể làm gì một ông chủ lớn như Lô Quảng Hằng chứ? Huống chi cậu cũng không muốn Tống An Hoài biết, cho nên cậu không ôm chút hi vọng nào cả.

Nhưng nhìn thấy tin tức này cậu vẫn cảm thấy khó chịu.

Mục Liên Hạ chưa từng có nguyện vọng gì to lớn, cậu thậm chí còn có chút ích kỷ, nhưng nhìn thấy chuyện như vậy cậu vẫn rất khó chịu. Nếu... nếu cậu nhắc nhở họ, có phải sẽ không có chuyện gì hay không?

Đương nhiên, Mục Liên Hạ rất rõ cậu không có khả năng có tác dụng to lớn như vậy.

Không đọc báo tiếp được nữa, cậu thở dài, khép lại báo đi đến thang máy chuẩn bị về phòng. Vào lúc này, vừa vận, khi thang máy mở ra, cậu chạm phải Lô Quảng Hằng ở đối diện.

Đối phương nhìn thấy cậu thì trong nháy mắt dường như có chút kinh ngạc. Lô Quảng Hằng nhíu mi với Mục Liên Hạ: “Lại gặp rồi.”

Tâm tình của Mục Liên Hạ đã rất xấu, nhìn thấy gã thì càng xấu hơn. Cậu co mặt, lạnh lùng liếc gã: “Tôi cũng không muốn gặp anh.” Nói xong liền chuẩn bị vào thang máy.

Nhưng Lô Quảng Hằng thì không muốn thả cậu đi như vậy. Gã trực tiếp vươn tay kéo cổ tay Mục Liên Hạ kéo cậu đi vài bước: “Mình nói chuyện.”

Mục Liên Hạ muốn bỏ tay gã ra kết quả còn chưa bỏ ra, chỉ có thể trở mắt nhìn cửa thang máy khép lại. Cậu nhăn mi: “Tôi nghĩ tôi và anh chẳng có gì để nói cả.”

Lô Quảng Hằng cũng không để ý Mục Liên Hạ đang nói gì, gã kéo tay Mục Liên Hạ đi tới một cái bàn khá khuất ở đại sảnh, đến trước bàn mới buông tay ra. Gã cười, làm động tác “mời” với Mục Liên Hạ, lệ chỉ màu đỏ sẫm ở khóe mắt cũng sinh động hơn, tựa như phát ra ánh sáng rạng rỡ: “Ngồi trước đi.”

Mục Liên Hạ cũng không biết mình lấy kiên nhẫn từ đâu, cậu ngồi xuống, mặt vẫn cứng ngắc: “Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi.”

“Tôi thấy cậu rất hợp sở thích của tôi, mặt mũi cũng được tính tình cũng tốt, ” Lô Quảng Hằng kéo ghế dựa đối diện ra ngồi xuống, hai tay giao nhau, khuỷu tay chống ở trên bàn, mắt đảo hoa nhìn chằm chằm vào Mục Liên Hạ, “Có muốn theo tôi không?”

“... Tôi nghĩ chúng ta chỉ mới gặp mặt lần thứ ba?” Mục Liên Hạ phát ra một tiếng từ trong xoang mũi.

Lô Quảng Hằng vẫn cười như trước: “Có vài lúc, nhìn người, chỉ cần ánh mắt đầu tiên là đủ rồi không phải sao?”

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú với anh, cũng hi vọng sau này anh đừng tới quấy rầy tôi nữa.” Mục Liên Hạ lạnh lùng nói.

“Đừng quyết định nhanh vậy chứ, ” Lô Quảng Hằng nhíu mi, “Tôi rất ít khi nói chuyện khách khí như vậy. Tôi thấy tôi cũng đâu kém hơn cái tên Tống An Hoài đó là bao, hẳn ta có thể cho cậu cái gì tôi cũng cho cậu cái đó, hẳn ta không thể tôi cũng có thể. Vả lại tôi thấy tôi mạnh hơn hẳn ta không ít, tốt xấu gì thì cũng không có con, ngay cả ra ngoài cũng phải dẫn đi theo.”

“Không liên quan đến anh, ” Mục Liên Hạ rốt cuộc không nhịn được hừ lạnh một tiếng, “Tôi và Tống An Hoài cũng không như anh nghĩ.”

Lô Quảng Hằng buông tay đang giao nhau ra ngược lại chống cằm, híp mắt: “Cậu biết tôi nghĩ gì?”

Mục Liên Hạ nở nụ cười giả mù sa mưa với gã: “Tôi không bị anh ấy bao dưỡng.”

“Tôi đâu có nói cậu bị bao dưỡng, ” Lô Quảng Hằng cười đường hoàng, “Yêu đương, không phải đều giống nhau à?”

Gã dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn: “Tiền, nhà, xe, còn muốn gì nữa?”

Mục Liên Hạ hít sâu nhịn xuống nóng nảy trong lòng mình: “Anh ấy nói ra nước ngoài kết hôn với tôi, anh có thể?”

Nụ cười của Lô Quảng Hằng cứng đờ.

Gã nhanh chóng che giấu cảm giác vừa này, lại đổi một động tác, ánh mắt nhìn Mục Liên Hạ dường như cũng thay đổi. Gã a một tiếng: “Thôi đi, nhìn cậu tuy non chút nhưng cũng không phải trẻ con không hiểu chuyện. Đàn ông nói tốt với cậu mà cậu cũng tin? Chỉ là gạt người mà thôi. Dù cho hẳn ta đã có con thì chắc chắn cũng sẽ không ở cùng với cậu. Lại nói, chứng nhận hôn nhân nước ngoài? Ở trong nước trị giá bao nhiêu tiền?”

“Còn đáng giá hơn cái miệng đầy mê sảng như anh rất nhiều.”

Lô Quảng Hằng vừa mới nói xong, liền bị Tống An Hoài không biết xuất hiện từ lúc nào chặn đứng. Mục Liên Hạ lập tức đứng lên cười với Tống An Hoài, hoàn toàn không giống nụ cười giả mù sa mưa với Lô Quảng Hằng: “Ngủ ngon?”

Tống An Hoài gật đầu với cậu, khuôn mặt ôn nhu có thể thấy được. Sau đó lập tức chuyển sang Lô Quảng Hằng, vẻ mặt vốn có chút ôn hòa trong nháy mắt lại lạnh băng: “Tôi nghĩ lúc trước tôi đã nói rất rõ, ngài Lô đứng là không thú vị.”

Sắc mặt Lô Quảng Hằng không quá dễ nhìn, nhưng vẫn ra vẻ tự nhiên. Hai người quanh gã đều đang đứng nên cũng đứng lên theo, xòe tay: “Mỹ nhân yếu điệu quân tử hảo cầu sao.”

Tống An Hoài dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn gã, thẳng đến khi đối phương hoàn toàn chịu không nổi, lui ra sau một bước: “Thôi thôi, ý tốt của tôi ai đó không tiếp nhận rồi thì cũng sẽ đến lúc cậu ta chịu thiệt. Đến lúc đó tôi lại đến nhìn xem ai mới là người cười nói cuối cùng.”

Nói xong gã chuẩn bị xoay người rời đi.

“Ngài Lô, ” Mục Liên Hạ bất ngờ mở miệng, “Có một số việc tôi phải nhắc nhở ngài một câu trước. Ngài có thời gian và tiền tài để đi tìm người tình, còn không bằng lấy đó để bồi thường cho mấy công nhân xảy ra chuyện vì ngài trước đi!”

Lô Quảng Hằng dừng động tác. Gã đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt có chút dữ tợn: “Chuyện này giờ đã lan rộng rồi?”

Mục Liên Hạ không nói chuyện.

Ánh mắt gã xoay chuyển giữa Tống An Hoài và Mục Liên Hạ, thấy chẳng có ai tính trả lời gã, lại chửi một tiếng rồi bước đi.

Dáng vẻ hoàn toàn không để ý hình tượng đó khiến Mục Liên Hạ trợn mắt há hốc mồm. Nhưng Tống An Hoài thì không muốn Mục Liên Hạ đặt ánh mắt trên người đang đi kia. Hắn vươn tay kéo Mục Liên Hạ qua, xoa vành tai cậu: “Sao lại đi để ý tới hắn?”

Mục Liên Hạ cười cười: “Em không mặt dày như hắn.”

Tổng An Hoài ăn không nói có gật đầu: “Da mặt hần đúng là đủ dày, hết như nghe không hiểu tiếng người.” “Vậy cũng đừng để ý tới hần nữa, ” Mục Liên Hạ nắm tay Tổng An Hoài, “Mình đi ăn sáng đi, em đói bụng rồi. Tư Tư còn đang ở trong phòng? Mình đi dẫn bé đi đi. Nghe nói bữa sáng ở đây rất ngon đó.”

Tổng An Hoài cười dịu dàng với Mục Liên Hạ: “Được.”

Không hổ là khách sạn, bữa sáng buffet khá ngon, chẳng những có món Trung món Tây còn có vài món cơm đặc sắc từ nơi khác. Tư Tư làm một hàng ăn vặt ẩn hình ảnh mắt cũng không đủ dùng, ngược lại là Mục Liên Hạ và Tổng An Hoài tuy rằng đều đối xử tử tế với bản thân, nhưng cũng không yêu cầu gì nhiều với thức ăn. Cũng không phải, Mục Liên Hạ bởi vì sợ giẫm lên vết xe đổ, cho nên luôn ăn món có dinh dưỡng mà lại an toàn. Quá mức kích thích cậu không ăn, cay thì chỉ chấm một chút, lạnh thì ăn ít, rượu và đồ uống có ga thì không chạm vào một chút nào, cũng chỉ có nước trái cây là còn uống chút.

Thỏa mãn ăn xong bữa sáng, vì thế về phòng dọn đồ xong liền chuẩn bị xuất phát.

Bởi vì biết kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, Mục Liên Hạ cũng không phí sức đi lập kế hoạch chi tiết, chỉ liệt kê ra một vài nơi muốn đi xem, sau đó sắp xếp tùy theo tình huống.

Bạn nhỏ Tư Tư từ hôm qua là đã rất hứng thú với biển, nhìn chằm chằm cánh cửa sổ sát đất mà mắt đầy hưng phấn. Vừa mới nói đi chơi liền lập tức ôm đùi cậu nhà mình, mở to mắt bán manh: “Con muốn đi bờ biển chơi.”

Được rồi, thỏa mãn bé.

Vị trí của khách sạn rất tốt, chỉ cách bờ cát và bờ biển một khoảng. Bạn nhỏ Tư Tư một tay dắt cậu Tổng An Hoài, một tay còn lại dắt anh Mục Liên Hạ, đi đường thiếu chút nữa đã nhảy nhót lên. Nhưng không đi bao xa họ liền lên xe con chuyên dùng để đi ngắm cảnh, ngồi trên xe ngắm cảnh cũng đặc sắc.

Đến bờ biển thì mới hơn chín giờ sáng, Tư Tư rất phấn khích, thiếu chút nữa đã muốn thoát khỏi mấy vị phụ huynh mà lao xuống.

Một năm nghỉ quốc tế lao động một lần, ở đâu cũng là người, ngay cả bờ cát Ngọc Hải cũng không ngoại lệ. Lúc này mới chín giờ mà đã có không ít người, rất nhiều người nhìn thôi thì đã có thể nhìn ra là đi du lịch. Trên bờ cát có du khách có người bán hàng rong, nhìn xa chút còn có mấy người đang bơi.

Mắt của Tư Tư đã dựng thẳng, nhưng lần này bé bán manh hoàn toàn vô dụng, mặc kệ là nói với cậu hay nói với Mục thì đều không được cho phép. Bây giờ là ngày mùng một tháng năm, dù cho thời tiết ở đây tốt hơn Song Hồ một chút, nhưng tiết trời cũng chỉ mới ấm lại. Mấy người cơ thể tốt không để ý thì không sợ, lúc nào xuống nước cũng là đàn ông, nhưng cái thân thể bé nhỏ này của Tư Tư... Ha ha.

Đời sau có nghe nói DIE qua chưa?

Có lẽ cảm thấy rất uể oải, Tư Tư vừa nãy kích động giờ đã ỉu xiu. Bé cong miệng nhăn nhó, Mục Liên Hạ dỗ bé mua kẹo cho bé thì mới bị dờ đi lực chú ý.

Đương nhiên, tuy rằng không thể xuống biển bơi, nhưng chơi vẫn có thể.

Việc làm ăn của các quán bán hàng rong khá được, bán đồ ở đây phần lớn đều là đồ hữu dụng. Ví dụ như đồ ăn vặt cho trẻ con, ví dụ như mũ quần áo kính đen để phòng cháy nắng, cũng ví dụ như đồ dùng để chơi cát.

Tổng An Hoài ngồi xuống xắn ống quần cho Tư Tư, sau đó xách giày Tư Tư nhìn bé hưng phấn đập nước.

Nước biển lạnh lạnh, lộ ra mùi mặn. Tư Tư lần đầu tiên thấy, chơi sao cũng không đủ, đi tới đi lui trên cát bị ướt. Mục Liên Hạ nhìn mà cũng tâm động, xắn tay áo vén ống quần cũng đập cùng Tư Tư. Nhớ tới mình có dặn Tổng An Hoài cố ý mang theo quần áo, cũng kéo Tổng An Hoài xuống nước.

Không làm được gì họ, bỏ đồ vào balo đem đi gói, quần cái túi nhỏ bên eo Tổng An Hoài cũng xuống nước.

Nước biển có chút lạnh, Tổng An Hoài rất nghiêm túc nhìn hai “bạn nhỏ” chơi đến phấn khích: “Không lạnh?” Không phải hần sợ lạnh, mà là hần sợ hai tổ tông này lạnh.

Kết quả hai người đó đều không để ý tới hân, Mục Liên Hạ còn khom lưng lấy tay khuấy khuấy nước biển, dùng ngón tay lạnh lạnh chọc mặt Tống An Hoài.

Tống An Hoài mặt mày bất đắc dĩ, kéo tay cậu xuống: “Đừng quậy.”

Được rồi, không quậy.

Mục Liên Hạ cười vui vẻ, cùng Tư Tư mỗi người mỗi dụng cụ, lấy nước chơi.

Tống An Hoài: “...”

Dù sao thời tiết còn lạnh, cũng không ở trong nước bao lâu, ba người cùng nhau lên bờ cát, thuê một bộ bàn ghế và dù lặn qua lặn lại trên bờ cát. Tư Tư được lau sạch mang giày vào, Mục Liên Hạ từ chối Tống An Hoài phục vụ, vẫn đạp chân trần trên bờ cát, chuẩn bị xây lâu đài với Tư Tư, những hình ảnh này đã được lưu lại trong máy ảnh của Tống An Hoài không ít.

Bạn nhỏ Tư Tư ngày thường đều rất im lặng, đồng thời năng lực làm việc rất mạnh. Tác phẩm môn thủ công của bé ở trường mầm non vĩnh viễn đều là tuyệt nhất, kể cả vẽ tranh vân vân.

Kết quả là Tư Tư ngồi xuống bắt đầu nghiêm túc đắp cát. Mục Liên Hạ và Tống An Hoài chủ yếu là nhìn, thường thường giúp đỡ một tay, Tư Tư một mình làm đến khi thế ngất trời, vậy mà thật đúng là có dáng vẻ ban đầu của một tòa lâu đài. Mục Liên Hạ chọc a chọc Tống An Hoài: “Tư Tư có phải rất thích mấy thứ này hay không, có muốn dẫn bé đi học không?”

Tống An Hoài có chút chần chờ: “Mới năm tuổi...”

“Cũng đúng, quá nhỏ.” Mục Liên Hạ chống cằm, “Nhưng có thể hỏi suy nghĩ của bé xem, em nhớ rõ cô giáo luôn khen tranh vẽ của bé. Lại nói... Khụ khụ, thật ra, bây giờ năm tuổi học vài thứ theo sở thích cũng không tính nhỏ.”

Phó Kỳ Kỳ bốn tuổi đã bị ép đi học Piano, khi đó cô nhắc tới luyện Piano liền khóc, kết quả bây giờ một tay Piano thêm điểm không thiếu, rốt cuộc cũng không nói chạm vào Piano là muốn chết gì nữa, ngược lại là rất thích.

Tống An Hoài gật gật đầu: “Vậy sau khi về thì hỏi xem.”

Mục Liên Hạ che miệng: “Em cứ thấy là em có lỗi với Tư Tư ấy, thoáng cái phải chấm dứt thời thơ ấu vô ưu vô lự của bé.”

Tống An Hoài rất bất đắc dĩ với Mục Liên Hạ luôn sinh động gần đây: “Ngoan, đừng quậy.”

“Rồi rồi rồi, em không quậy.” Mục Liên Hạ cười cong mi mắt.

Tư Tư còn đang đắp cát, rất nhanh liền hấp dẫn mấy bạn nhỏ tuổi xấp xỉ khác.

Trên bờ cát có mấy bạn nhỏ xấp xỉ Tư Tư, lập tức có bốn năm bạn chạy tới, vây quanh Tư Tư sợ hãi kêu: “Oa bạn giỏi quá!”

Tư Tư cười hơi ngại ngùng, lúng ta lúng túng với mấy bạn nhỏ xa lạ nhiệt tình này.

Đều là trẻ con, mấy bé rất nhanh liền quen nhau, trừ lâu đài cát của Tư Tư thì mấy bé hình như còn thảo luận gì khác nữa, Tư Tư cũng không còn ngại ngùng như nãy, bởi vì vóc dáng khá lùn nên phải nhón mũi chân nhìn vào cái thùng nước nhỏ mà một bé khác đang cầm trong tay.

Các phụ huynh đều ở gần đó, tốp năm tốp ba trò chuyện ngấm cảnh, cũng không quá để ý bọn nhỏ đang chơi đùa. Qua lát nữa, có lẽ là tới giờ, người trên bờ cát lại thay đổi một nhóm, bọn nhỏ vừa nãy đều đã đi hết, chỉ còn lại một mình Tư Tư.

Đắp xong tòa lâu đài, Tư Tư ngồi trên bờ cát nhìn lâu đài hồi lâu, sau đó từ từ chạy tới: “Cậu ơi cậu ơi, mình đi bắt cua nhỏ đi!”

Tống An Hoài không hiểu: “Cua nhỏ gì?”

Tư Tư chớp mắt: “Vừa nãy Nhạc Nhạc cho con xem, ba bạn ấy bắt một con cua cho bạn ấy!”

Bé nói mà còn khoa tay múa chân, dùng cái tay nhỏ nhỏ cong thành một vòng không lớn hơn tiền xu bao nhiêu: “Lớn vậy nè!”

Mục Liên Hạ cười: “Lớn vậy à?”

Tư Tư phồng miệng: “Nhưng nó biết động đây mà! Không giống bình thường khi ăn, là màu đen, không phải màu đỏ!”

Mục Liên Hạ chọc chọc cái mặt nhỏ phình lên của bé: “Em muốn bắt cua?”

Tư Tư liu mạng gật đầu: “Ừm ừm.”

“Vậy đi xem chút đi?” Mục Liên Hạ đứng lên, thuận tiện kéo Tống An Hoài lên.

Hiện giờ cũng không tính là mùa cua phát triển, có lẽ Nhac Nhac chỉ là trùng hợp bắt được. Ba người đi dọc theo bờ biển, Tư Tư hình như còn được phổ cập không ít tri thức, chuyên đi đến mấy chỗ mỏ đá xem.

Vẫn không nhìn thấy cua mà Tư Tư muốn, kết quả Tư Tư này thật khó lay chuyển, không có cua là không được. Cũng chỉ có thể chậm rãi đi, hai người lớn cũng không diệt hứng thú của bạn nhỏ, một đường đi rất xa, nhìn mà vắng vẻ không ít.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng có chút chói mắt. Mấy người chạy tới mấy chỗ vắng vẻ, nơi này không xem như là bờ cát, bởi vì rất ít cát, phần lớn đều là đá vụn và đá ngầm, nếu mà để chân trần thì chắc chắn không dám đạp.

Đằng trước là một dãy đá ngầm, Tư Tư lập tức hưng phấn, chạy tới lay đá nhỏ xem bên dưới có cua nhỏ mà bé chờ mong không, Mục Liên Hạ cũng trẻ con, cùng bé đi lay đá, khi cậu đứng lên chuẩn bị gọi Tống An Hoài, thì cậu nhìn thấy trên mặt biển hình như có một người.

Cậu ngẩn người, nhìn chằm chằm, xác định là một người. Cách cậu có chút xa, cậu chỉ có thể xác định đó là một người, đang từng bước một đi sâu vào biển.

Người đó... muốn tự sát!

Mục Liên Hạ theo bản năng tròng lớn mắt, hai ba bước nhảy xuống đá ngầm liền chạy về phía đó. Tống An Hoài bị cậu làm cho hoảng sợ, lớn tiếng gọi tên cậu. Mục Liên Hạ không rảnh đi giải thích nhiều với hắn, không thèm quay đầu lớn tiếng hét một câu “Có người xuống biển tự sát” liền tiếp tục chạy về phía đó.

Người chết qua một lần, rất hận những người không biết yêu quý sinh mệnh của mình.

Nhưng đồng thời, cậu cũng muốn cố gắng giải cứu một sinh mệnh.

Trên thế giới nào có gì mà không qua được chứ? Chỉ có sống, mới có hi vọng.

Khi cậu đến gần thì chỉ có thể nhìn thấy đầu người kia đang nổi trên mặt nước. Mục Liên Hạ cũng không thèm để ý gì cả, cậu nhanh chóng vứt áo khoác giày ra, không làm ẩm người liền xuống nước.

Khi đạp nước thì không có loại này cảm giác, cả người ngâm vào trong nước lạnh đến muốn run lên.

Cậu run run, không kịp thích ứng nhiệt độ nước, bơi thẳng đến chỗ người đó. Lúc này còn phải cảm ơn Lô Quảng Hằng, tốt xấu gì đời trước cũng là đi học bơi vì gã.

Mục Liên Hạ phí không ít sức, nhưng may mắn là người kia còn chưa xảy ra chuyện, tuy rằng sắc mặt ngum nước, nhưng bởi vì bản năng muốn sống của con người, vẫn còn sống.

Đó là một người phụ nữ trung niên suy sút tuyệt vọng. Nhìn thấy Mục Liên Hạ thì trong nháy mắt tròng lớn mắt, khi Mục Liên Hạ giơ tay kéo quần áo cô còn muốn kéo tay cậu ra, giọng khàn khàn: “Mặc kệ tôi, để tôi chết đi...”

Mục Liên Hạ căn bản không để ý đến cô, muốn bơi về bờ. Nhưng đối phương rất không chịu phối hợp, làm Mục Liên Hạ phải rít gào trong nước: “Cô mẹ nó có thể nói chuyện đàng hoàng không hả!”

Người phụ nữ trung niên bị cậu chặn đứng.

Mũi chân cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng chạm tới đáy biển, Mục Liên Hạ hơi thả lỏng trong lòng, mà người phụ nữ trung niên đó lại muốn tránh cậu ra. Mục Liên Hạ nhìn thẳng vào mắt đối phương, vẻ mặt có chút dữ tợn, hung dữ nói: “Biết bao nhiêu người muốn sống cũng không được, cô lại muốn chết!”

Người phụ nữ trung niên có chút sợ hãi.

“Cô muốn chết thì chết đi! Đừng xuống biển tự sát, đi làm mấy chuyện có ý nghĩa! Đi hiến cơ thể của mình đi! Máu, màng mắt, tim, thận... Có rất nhiều người đang chờ cứu mạng, cô xuống biển tự sát như vậy thì chẳng phải mệt?! Hả?” Mục Liên Hạ hét to, “Cô cái gì cũng có, tại sao lại không thể sống? Tại sao lại muốn chết!”

Người phụ nữ trung niên rốt cuộc không nhịn được, khóc.

Cả người cô còn ngâm trong biển, chỉ là quần áo trên người bị Mục Liên Hạ nắm trong tay, gào khóc trong biển: “Tôi, tôi lấy gì để sống đây! Chồng của tôi đã chết, cha mẹ đã chết, tôi sống như thế nào? Cậu nói tôi sống như thế nào đây!”

“Cô còn sống thì sao mà sống không nổi nữa chứ ——” Mục Liên Hạ hét với cô, “Cô có sống cho họ không? Vì sống cho họ, cứ chết như vậy cô có cam lòng không hả!”

“Tôi... Tôi không cam lòng...” Cô còn đang khóc, nhưng không đấu tranh nữa, theo Mục Liên Hạ lên bờ vẫn còn khóc.

Rốt cuộc cũng kéo được người này đến bên bờ, Mục Liên Hạ lập tức liền kiệt sức. Cậu đặt mông ngồi xuống đất, sau đó trên người được bọc một chiếc áo khoác.

Cậu nghiêng mặt chống lại vẻ mặt lo lắng của Tống An Hoài, cười cười, vươn tay kéo áo: “Yên tâm, em không sao.”

Tống An Hoài cau mày, đáng vẻ rất không đồng ý: “Em quá lỗ mãng.”

“... Em gấp mà, nhưng em có chừng mực, ” Mục Liên Hạ cười lấy lòng hấn, “Yên tâm, em biết tự lượng sức mình.”

“Anh thấy em là không biết tự lượng sức mình.” Tống An Hoài chọc chọc trán cậu, “Còn sức không? Nghỉ lát đi rồi mình về khách sạn, đừng để cảm lạnh.”

Sau đó hấn đưa tầm mắt về phía người được cứu cũng vô cùng chật vật bên cạnh, nghĩ nghĩ, lấy một chiếc khăn đưa cho cô.

Trong túi chỉ được một chiếc áo khoác cho Mục Liên Hạ, Tống An Hoài có muốn giúp cô cũng không được. Huống chi, hấn cũng không thích người dễ dàng buông bỏ sinh mệnh.

Người phụ nữ được cứu lên kia còn đang khóc, khóc đến làm người xót xa. Cô không nhận khăn trong tay Tống An Hoài, mà là lui thành một đoàn, đáng vẻ bảo vệ bản thân, khóc.

Tư Tư lúc này trốn sau cậu Tống An Hoài nhìn, bé nhìn người phụ nữ đó hồi lâu, cầm khăn trong tay cậu thật cẩn thận đi qua đặt khăn lên đầu gối cô: “... Đừng khóc, mẹ nói khóc cũng vô dụng, phải kiên cường đứng lên, đừng rơi nước mắt không công.”

Dường như bị giọng trẻ con của Tư Tư lay động, cô ngây ngốc ngẩng đầu lên, hai mắt vô hồn nhìn chăm chăm Tư Tư, tựa như hoàn toàn không còn tiêu cự, không biết đang nhìn cái gì.

Mục Liên Hạ lúc này mới nhìn rõ đáng vẻ của cô.

Cô không trẻ, vóc dáng không cao, gầy, mái tóc xám trắng lộn xộn còn có chút thừa thớt bị nước biển ngấm qua, tán loạn, còn có chút dính ở trên mặt. Hốc mắt cô lõm vào thật sâu, càng khiến đôi mắt vô hồn kia đôi chút dọa người, cánh mũi hơi kích động, trên môi còn nứt nẻ thấm máu. Quần áo bẩn loạn, không biết là không đi giày hay là vừa nãy đã rớt, chân đạp trên đá vụn đã chảy máu. Điểm này cũng giống như Mục Liên Hạ, bây giờ cậu mới cảm thấy chân đau.

Động một chút, thấy thể lực trở lại, Mục Liên Hạ chậm rãi giữ quần áo phân tán đầy đất, dựa vào Tống An Hoài mặc quần áo vào, sau đó khoác chiếc áo khoác vừa này cho phụ nữ. Cô đã không còn khóc, vươn tay khép áo, cả người có đôi tí ngấn người, thường thường nức nở run rẩy đôi chút.

“... Cô...” Mục Liên Hạ trong nháy mắt lại có chút mềm lòng. Cậu vốn định cứu người lên rồi mặc kệ, cậu tuy rằng không thể nhìn người này tự sát trước mắt cậu được, nhưng cứu người xa lạ lên thì đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Chẳng qua bây giờ nhìn thấy cô như vậy, cậu đột nhiên nhớ tới mình của quá khứ.

Cậu biết là không giống, nhưng cậu nghĩ tới trước đây, nếu... nếu có người giúp cậu, có thể cũng khác rồi hay không?

Thở dài một hơi dưới đáy lòng, cậu nâng tay dè huyệt Thái Dương: “Cô... có cần giúp gì không?”

Ánh mắt người phụ nữ đăm đăm, không để ý đến cậu.

Mục Liên Hạ thở dài: “Cần giúp gì không?”

“Ông chồng nhà tôi đã chết, ” Người phụ nữ dùng giọng khàn khàn nói, giọng cô có chút nặng nề, nhưng còn có thể nghe hiểu, “Sau khi biết thì cha không chống đỡ được nữa, hôm qua mẹ cũng uống thuốc theo.”

Mục Liên Hạ sững sờ.

Cậu biết, bây giờ còn rất nhiều gia đình dựa vào một người làm trụ cột, nếu người này mất... Cậu không thấy qua, có thể cậu cũng hoàn toàn không nghĩ là sẽ thảm như vậy.

“Nhà tôi ba năm trước đã không ở đây... Ông nội anh ấy thiếu chút nữa không chống đỡ được nữa, ở nhà mấy năm thì mất... Anh ấy làm việc ở công trường, còn tôi thì ở nhà chăm sóc cha mẹ... Kết quả anh ấy bị đập chết, cha một hơi không dậy được, mẹ uống thuốc theo... một mình tôi... sống làm gì nữa...” Giọng cô không lớn, còn khàn khàn, nhưng quả thực là mỗi chữ mỗi khóc.

“...” Mục Liên Hạ cứng ngắc tại đó, bỗng nhiên không biết nói gì cho phải.

Cậu còn nghĩ là bởi vì chuyện gì đó, nhưng cửa nát nhà tan như vậy... Cậu ngược lại thật sự không biết nên làm gì mới phải. Cậu đã chết qua một lần, để ý sinh mệnh, bởi vì cậu không muốn chết, cũng biết rất nhiều người không muốn chết. Cậu biết rõ người phụ nữ này muốn tự sát là không đúng, nhưng cậu nên nói gì đây?

Mục Liên Hạ đưa ánh mắt xin giúp đỡ về phía Tống An Hoài.

Tống An Hoài lúc này cũng cau mày, nhìn người phụ nữ còn ngồi dưới đất kia: “Chồng cô... xảy ra chuyện là vì chuyện gì?”

Về mặt người phụ nữ cứng lại giật giật, lộ ra biểu tình không biết nên hình dung ra sao: “Chuyện của hai hôm trước, anh ấy đang làm trên công trường, sau đó bị đập chết.”

Mục Liên Hạ mở to hai mắt nhìn: “Công trình Minh Nhật?!”

“Tôi không biết tên, ” Người phụ nữ lắc đầu, “Người giám sát công trình mà anh ấy đi theo, hôm qua đưa ba vạn đồng cho tôi. Ba cái mạng... Ba vạn đồng...”

Mục Liên Hạ cứng ngắc tại chỗ.

Biết, và nhìn thấy, vĩnh viễn khác nhau.

Bạn có thể cảm thấy đau khổ bởi vì nhìn thấy ảnh chụp vùng gặp nạn, nhưng khi bạn chân chính nhìn thấy họ, chắc chắn là một loại cảm giác khác. Mục Liên Hạ đã biết chuyện công trình này sẽ xảy ra sự cố từ đời trước, cũng biết là sẽ có người chết; kể cả đời này, sáng hôm nay cậu còn thấy trên báo chí. Nhưng cậu không nghĩ đến, có một gia đình mất đi trụ cột nháy mắt liền tan nát.

Cậu không gặp qua cũng không nhìn thấy qua chuyện như vậy.

Chú Mục Thành theo lý thuyết cũng coi như là trụ cột gia đình, nhưng sau khi chú bị thương cắt chi thì không còn được người nhà tôn trọng nữa. Mục Liên Hạ khi đó đã không còn liên hệ với nhà đó nữa, thậm

chỉ đến sau này cậu mới biết Mục Thành xảy ra chuyện. Lúc Mục Liên Hạ đến căn nhà đó, Lý Tổ Anh càng thêm vênh vao tự đắc, chỉ huy Mục Thành chỉ có thể chống gậy làm cái này làm cái kia, mà Mục Khả Kiệt thì chơi game trước máy tính, cả nhà đều sống bằng tiền lương của Mục Khả Hân. Mục Khả Hân lúc đó mới hai mươi sáu mà đã già nua tiều tụy cứ như bốn mươi tuổi.

Trong tay Lý Tổ Anh không có tiền à? Không, có, mà còn không ít. Nhưng bà ta không muốn xài tiền ở nơi khác, chỉ xài tiền cho mình và Mục Khả Kiệt mới được.

Đúng, không giống, bởi vì Mục Thành còn sống. Nhưng nếu Mục Thành đã chết... Lý Tổ Anh có lẽ chỉ biết vui vẻ hơn đi.

Mục Liên Hạ lắc đầu, bỏ những chuyện đó ra khỏi đầu, nhìn chăm chăm người phụ nữ đó ngẩn người. Có lắm lúc tai họa bất ngờ thật sự rất tàn nhẫn, một nhà bốn người mất hết ba, thế nhưng chỉ lấy ba vạn đồng đã đuổi người... Mạng người thật sự có thể dùng tiền bạc để cân nhắc hay sao?

Sau đó cậu lại đột nhiên thấy không đúng.

Ba vạn... Lô Quảng Hằng muốn áp chế chuyện này, không thể nào chỉ cho ba vạn! Chỉ nói đến tiền bồi thường thì không thể chỉ có ba vạn, cậu vẫn có chút hiểu biết về Lô Quảng Hằng, hướng chi đối phương không thiếu tiền mà lại hết sức để ý công trình này của công ty nhà mình, sao có thể làm đến cầu thả mà lại công khai như vậy?!

Hiển nhiên Tống An Hoài cũng nghĩ tới, hần nheo mắt: “Quyết định của người chịu trách nhiệm à?”

“Tôi, tôi không biết...” Người phụ nữ rất mê mang.

“Cô chỉ nghĩ tới chết, hoàn toàn không nghĩ tới lấy lại công đạo cho họ à?” Mục Liên Hạ mím môi, “Cái chết có thể giải quyết được vấn đề?”

Người phụ nữ càng thêm mờ mịt.

Mục Liên Hạ lại thở dài: “... Về khách sạn trước đi, một lát lại nói.”

Theo đường đi trở về mất không ít thời gian, khi về khách sạn Mục Liên Hạ không khỏi hắt xì một cái, sau đó Tống An Hoài trực tiếp ném vào trong phòng tắm, lại nhét Tư Tư vào trong chăn bảo bé tự xem TV, lục một chiếc áo khoác và một đôi dép lê cho người phụ nữ đó liền dẫn cô đến khu nghỉ ngơi ở đại sảnh tìm một cái bàn ngồi xuống.

Dù sao người phụ nữ này chỉ xem như là bèo nước gặp gỗ, tuy có tin lời cô, hần cũng không tốt bụng đến nỗi làm cho nhiều hơn cho cô.

Tống An Hoài rất khách khí, thậm chí còn kéo ghế giúp cô: “Ngồi đi.”

Người phụ nữ có chút kinh hãi, động tác cứng ngắc ngồi xuống.

“Xưng hô thế nào?”

“Lưu, Lưu Phân.”

“... Đừng căng thẳng, tôi chỉ hỏi cô vài chuyện.”

“...”

“Tôi không biết cô nói thật hay giả, tạm thời tin cô. Nếu cô nói thật, tôi nói cho cô trước, gì khác không nói, ba vạn đồng này chắc chắn thiếu.”

Lưu Phân đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hần: “Có người... cầm tiền mệnh của người nhà tôi?”

“Ai cho cô tiền?” Tống An Hoài dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, “Người bên đó trực tiếp đưa cho cô?”

Lưu Phân lắc đầu: “... Là... giám sát công trình mà anh ấy đi theo đưa tới...”

“Xác của chồng tôi còn chưa đi nhận về, thì lúc ấy cha liền đi... Hôm qua sau khi người đó đến đưa tiền thì mẹ khóc rất lâu, rồi uống thuốc sau khi tôi ra ngoài...” Lưu Phân gần như nỉ non, “Có người chạm vào tiền của anh ấy... Có người...”

Tống An Hoài không nói gì với cô cả, chỉ tiếp tục lời nói của mình: “Cô có thể đi hỏi xem. Cụ thể thì tôi không rõ, hỏi giám sát công trình mà cô nói cũng tốt, hay người bên công trình cũng tốt, sống luôn sẽ có hi vọng. Cô mà chết, thì việc tang của người nhà cô cô tính xử lý thế nào? Nếu cô chết, như vậy thì cơ thể cô sẽ bị cá biển ăn, mà xác của ba người nhà cô thì phải thối rửa ở đó?”

Lưu Phân ngây ngốc gật đầu, lại lắc đầu.

“Còn nữa, ” Tống An Hoài nâng tay về mũi, “Cô nhất định phải khiến những người làm sai kia phải trả giá. Người nhà cô đã chết, chẳng lẽ chỉ để đối phương cho cô chút tiền là xong rồi à?”

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt Lưu Phân vốn còn trầm lắng liền phát ra ánh sáng. Cô dường như nháy mắt tìm thấy hi vọng sống sót, gật đầu thật mạnh.

Làm một người phụ nữ nông thôn không có văn hóa luôn dựa vào gia đình, tuy cô có chút vô tri, nhưng biết rất nhiều đạo lý. Lúc này cô bị đả kích đến muốn chết, nhưng một khi tìm được mục tiêu sống sót, cô cũng sẽ kiên cường.

Để lại số điện thoại cho Lưu Phân còn cho cô chút tiền, Tống An Hoài không nhìn cô rời đi, mà là trực tiếp về phòng. Mục Liên Hạ đã tắm rửa xong, đang chui vào chăn cùng Tư Tư xem phim hoạt hình. Tư Tư ngồi trong lòng Mục Liên Hạ, tập trung vào nội dung phim hoạt hình, mà Mục Liên Hạ thì hiển nhiên, không yên lòng.

Thấy Tống An Hoài đẩy cửa vào, Mục Liên Hạ lên chút tinh thần, vội mở miệng: “Cô ấy không sao chứ?”

“Không sao, đi rồi.”

Mục Liên Hạ thoáng yên tâm.

Cậu phải thừa nhận là mình có chút để ý đến chuyện này. Lúc trước còn có thể sẽ nghĩ chuyện này có thể hớ Lô Quảng Hằng một trận hay không, nhưng bây giờ cậu để ý chắc chắn không vì Lô Quảng Hằng, mà là làm việc đơn thuần.

Mục Liên Hạ nhớ lại, chuyện này đời trước chắc chắn không ầm ĩ, có thể cũng chỉ có dân bản xứ là biết, làm đề tài chuyện trò trong một quãng thời gian, công trình Minh Nhật vẫn sẽ nhanh chóng phát triển như ngôi sao ngày mai. Nhưng đây rõ ràng là một chuyện lớn! Có thể đời trước người đó bởi vì không được phát hiện nên đã chết thật, cũng có thể là bởi vì chuyện gì khác, chuyện này thật sự không có tin tức. Mục Liên Hạ bây giờ nghĩ đến đời trước hoàn toàn không hề để ý, cảm thấy tim mình co rút.

Tống An Hoài nhéo nhéo lỗ tai cậu: “Nghĩ gì đó?”

“Không có gì...” Mục Liên Hạ có chút ầm ục lắc đầu, “Mình gọi đồ ăn đi, em đói bụng.”

Tư Tư ngẩng đầu: “Con muốn ăn hải sản!”

Lúc này đã qua giờ cơm trưa, Tư Tư vừa nãy kêu đói bụng, chia một bịch đồ ăn vặt với Mục Liên Hạ trước khi Tống An Hoài đi lên.

Ở khách sạn rất tiện, gọi điện thoại đặt cơm, ba người ăn cơm trong phòng. Sau đó coi giờ, đã là ba giờ chiều.

Mục Liên Hạ chà chà mũi nhìn Tống An Hoài: “Em cứ cảm thấy đây là lỗi của em, làm hại tội mình hôm nay chẳng làm được gì cả, toàn ngậm nước nóng.”

“Em vui là được.”

“... Đây, ” Mục Liên Hạ nhú nhú lông mày, “Vậy thôi hả?”

Tống An Hoài vươn tay kéo Mục Liên Hạ qua, hôn khéo môi cậu: “Em không lau miệng.”

“...”

Bạn nhỏ Tư Tư đã ăn no đi xem phim hoạt hình rồi, không bị dạy hư.

Nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Mục Liên Hạ, Tống An Hoài cười lên tiếng: “Rồi, em cứu người, đây là một chuyện rất có ý nghĩa. Vui chơi, lúc nào cũng được cả.”

“Mình lên kế hoạch xem ngày mai làm gì, ” Mục Liên Hạ nhú nhú mũi, “Thật ra ban đầu là đi muốn ngắm biển, ngắm rồi cũng coi như thỏa mãn. Như vậy ngày mai đi dạo phố đi.”

Cậu quay đầu nhìn Tư Tư: “Tư Tư ngày mai mình đi dạo phố nhé?”

Tư Tư đang tập trung coi không rảnh để ý đến cậu, chỉ nói một câu “Dạ”.

Mục Liên Hạ nhún nhún vai, quay đầu lại. Không đợi cậu mở miệng, di động của Tống An Hoài vang lên.

Hắn nhìn thoáng qua màn hình, phát hiện là số lạ. Nhưng nghĩ nghĩ, hắn vẫn nhận.

Đầu bên kia di động truyền đến tiếng kêu khóc: “Tôi không biết tôi nên tin ai nữa tôi chỉ có thể tìm cậu thôi! Cứu mạng với!”

Mục Liên Hạ cách bàn cũng nghe thấy tiếng hỗn loạn truyền ra từ di động: “Sao vậy?”

Tống An Hoài khoát tay, mở loa: “Sao vậy?”

“Triệu Long thừa nhận ông ta cầm tiền, nói muốn đánh chết tôi, ” Lưu Phân ở trong điện thoại khóc không thành tiếng, “Tôi chạy về nhà không dám ra cửa, tôi phải làm sao đây... Làm sao đây...”

Mục Liên Hạ nhìn Tống An Hoài một cái, giọng có hơi run: “Địa chỉ nhà cô?”

Sau khi Lưu Phân nói địa chỉ, Tống An Hoài cau mày: “Chúng tôi sẽ cố gắng, nhưng có thể giúp được cô không thì không biết.”

Sau khi cúp điện thoại, Tống An Hoài nhìn Mục Liên Hạ có chút để ý, nhú nhú mi: “Muốn giúp đỡ?”

Mục Liên Hạ cúi đầu ừ một tiếng.

Tống An Hoài thở dài: “Không biết sao em lại để bụng đến vậy nữa. Muốn làm thì làm đi, đây là chuyện tốt.”

Mục Liên Hạ ngẩng đầu nhìn hắn, hơi dùng sức ừ một tiếng, sau đó lấy di động ra gọi điện thoại.

“Alo? Anh Hàn... em muốn hỏi anh vài chuyện...”

56. Chương 56: Suy Nghĩ

Chưa đến bốn giờ chiều thời gian cũng được cho là sớm, nhưng điện thoại vang rất lâu thì mới được nhận, đầu bên kia truyền đến giọng mơ màng có chút buồn ngủ của Hàn Bản: “... Alo?”

“Anh Hàn, ” Nghĩ đến thói quen của Hàn Bản khi nghỉ là thích ngủ nhiều thậm chí còn ngủ hết nguyên một ngày, Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng, “Em là Mục Liên Hạ.”

“Liên Hạ à...” Hàn Bản thoáng tỉnh táo, “Sao thế?”

“Em muốn hỏi anh chút việc, ” Mục Liên Hạ nói sơ tình huống hắn biết, “Bây giờ có lẽ là người phụ nữ đó đang bị uy hiếp, em có thể giúp gì được không?”

Hàn Bản ừ một tiếng: “Cậu sao lại gặp phải chuyện vậy chứ?”

Mục Liên Hạ cười khổ: “Em cũng không thể nhìn cô ấy chết trước mặt em.”

“Tình huống bây giờ cậu bảo cô ta báo cảnh sát một tiếng đi, có lẽ cô ta còn chưa báo, ” Hàn Bản bình tĩnh nói, “Ở Ngọc Hải đúng không? Tôi liên hệ giúp cậu, có người bạn làm viện trợ pháp luật bên đó, lát nữa tôi bảo cô ấy liên hệ em.”

“Dạ, được, cảm ơn Hàn ca.” Mục Liên Hạ cảm thấy hơi thả lỏng, cúp điện thoại bên đây liền lấy điện thoại Tống An Hoài gọi qua, hỏi xem tình huống.

Nhà Lưu Phân coi như là nông dân trong vùng, từ lâu cô đã không ở nhà mẹ đẻ mà sống chung với nhà chồng, sống chung rất hòa hợp. Mà bởi vì hoàn cảnh gia đình không tốt, họ và thân thích gần như không liên hệ với nhau, nhất là vào ba năm trước khi đứa con nhà họ bị bệnh nặng, họ mượn một số tiền, kết quả vẫn không cứu được con. Sau khi đứa con qua đời, ông nội đứa bé bị bệnh ở động mạch vành cao huyết áp bệnh tiểu đường tất cả bệnh tật đều tìm đến, bà nội đứa bé cũng là thân thể hoàn toàn không thể chịu vất vả, Lưu Phân phải chăm sóc gia đình, ở quê cũng không thể trông rọt, vì thế khi chồng Lưu Phân đi làm công, liền mang ba người đi cùng. Ông ấy theo giám sát công trình đã được một khoảng thời gian, luôn sống trong nội thành Ngọc Hải, một nhà bốn người đến Ngọc Hải thuê một căn nhà lều gần công trường sống nương tựa lẫn nhau.

Trụ cột gia đình chỉ có một mình chồng Lưu Phân, bởi vì cần phải chăm sóc hai cụ, Lưu Phân không thể ra ngoài làm việc, chỉ có thể làm ít đồ thủ công trợ cấp cho cuộc sống đôi chút. Kết quả, trong nhà mượn nợ bên ngoài còn chưa xong, lại xảy ra tai nạn, gia đình này đã mất hết.

Mục Liên Hạ nghe mà cũng có chút thổn thức. Gia đình đang tốt lại luôn gặp chuyện xấu. Cậu thở dài, bảo cô báo cảnh sát, nếu không được thì mang chút đồ đi theo cảnh sát, sau đó lại đợi điện thoại.

Cúp điện thoại Mục Liên Hạ liền khoanh chân ngồi trên giường thở dài, Tống An Hoài đang lục băng cá nhân từ trong túi chuẩn bị dán cho cậu. Mục Liên Hạ vừa nhìn liền có chút hãi, rụt bả vai: “Em sợ ngứa!”

Tống An Hoài liếc nhìn cậu một cái: “Chỉ quên dán em một câu thôi, tự em xem đi?”

Vừa nãy họ quên vết thương trên chân Mục Liên Hạ, cũng không nghiêm trọng, nhưng vì vừa nãy tắm rửa dính nước, ngâm nước khiến bên ngoài trắng bệch cả ra, Tống An Hoài nhìn mà có chút đau lòng.

“Chuyện này nếu đã có người khác lo, thì em cũng đừng lo nữa. Còn nữa, ngày mai đừng ra ngoài, ” Tống An Hoài không để ý Mục Liên Hạ phản kháng, lúc cậu đang cười ha ha thì dán băng lên mấy miếng vết thương khá lớn của cậu, “Như vậy mà em còn đi dạo phố? Không biết đau hả.”

Mục Liên Hạ xấu hổ: “... Không phải nãy quên à...”

“Cái gì cũng quên được?”

“Em sai rồi! Tiếc thật, rõ ràng đã nói là đi chơi, kết quả không chơi được gì hết, ” Mục Liên Hạ bĩu môi, biết Tống An Hoài đã nói là không cho cậu ra ngoài thì chắc chắn sẽ không cho, trên mấy vấn đề như vậy thì đối phương vĩnh viễn đều cố chấp, “Theo kế hoạch là tối chơi năm ngày, hôm qua rồi hôm nay đã bỏ lỡ rồi ngày mai lại không ra ngoài...”

Tống An Hoài nhẹ nhàng hôn một cái trên môi cậu: “Lần sau lại đến, rồi cũng sẽ có cơ hội thôi.”

Giọng hân ôn nhu đến thế, Mục Liên Hạ cảm thấy lỗ tai mình cũng muốn đỏ.

Nhưng khi bầu không khí đang tốt đẹp, tiếng chuông di động đánh gãy họ. Mục Liên Hạ cầm di động nhìn thoáng qua, là số lạ. Nghĩ đến người bạn mà Hàn Bản nói mới nãy, cậu lập tức nhận điện thoại: “Alo, chào chị?”

“Mục Liên Hạ đúng không?” Bên kia là một giọng nữ già giặn, “Tôi là Lâm Tú Cẩm.”

“Chào chị, ” Mục Liên Hạ đáp, “Em là Mục Liên Hạ. Chị là bạn của anh Hàn đúng không?”

“Đúng, Hàn Bản bảo tôi liên hệ cậu, ” Lâm Tú Cẩm nói ở đầu kia điện thoại, “Là vụ án công trình Minh Nhật à?”

“Em không quá xác định, ” Mục Liên Hạ sụt sịt mũi, cảm thấy mình có lẽ là bị cảm thật rồi, “Nhưng dù cho không phải công trình Minh Nhật, thì cô ấy với bên giám sát công trình vẫn cần pháp luật giúp đỡ.”

“Tôi biết, đưa số điện thoại cô ấy đây, tôi sẽ liên hệ cô ấy.” Lâm Tú Cẩm nói như đinh đóng cột, “Tôi sẽ giúp cô ấy.”

Bởi vì tin tưởng Hàn Bản, tự nhiên cũng tin tưởng bạn của Hàn Bản sẽ rất đáng tin, Mục Liên Hạ ngoan ngoãn báo số, nghiêm túc nói cảm ơn, lúc này mới cúp điện thoại. Tiếp đó liền bộc phát một tiếng hắt xì vì lúc nãy nín cho nên mới phá lệ long trời lở đất.

Cậu nhìn sắc mặt Tống An Hoài rõ ràng không quá tốt, chà xát mũi.

“Anh đi mua thuốc cho em, em ngủ một giấc đi.” Tống An Hoài thở dài, xoa tóc cậu xoay người ra ngoài mua thuốc.

Mục Liên Hạ chôn mình trong chăn, nhìn chăm chăm lưng hắn, sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, thì thở dài một hơi.

Ai nha ai nha, cứ cảm thấy lần đi du lịch này phải ngâm nước nóng thật rồi.

Một giấc ngủ đến tối, thiếu chút nữa bỏ bữa tối, may mà dậy đúng lúc.

Tuy rằng chưa uống thuốc, nhưng vẫn bị Tống An Hoài đắp kín chăn khiến cậu đầy một thân mồ hôi.

Lần này chỉ là cảm lạnh nên có chút cảm cúm, uống thuốc rồi thì sẽ rất nhanh khỏi. Mục Liên Hạ ngoan ngoãn uống cháo uống thuốc, một giấc ngủ đến bình minh.

Trên chân còn miệng vết thương, khi không động đây thì không có cảm giác gì, vừa động liền ần ần đau, mũi cũng có chút không thông khí, khiến tâm tình cậu liền không tốt.

Cậu thở dài, quay đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt của Tống An Hoài.

Lần này họ ở phòng gia đình, hai chiếc giường, một chiếc giường đơn một chiếc giường đôi. Bạn nhỏ Tư Tư sớm đã quen ngủ một mình nên tự nhiên là ngủ trên chiếc giường đơn kia, kết quả bé quá nhỏ khiến giường nhìn có vẻ rộng; hai người lớn đương nhiên là ngủ trên giường lớn.

Đồng hồ sinh học của Mục Liên Hạ không quá chuẩn, lần này dậy sớm hơn Tống An Hoài hẳn là do hôm qua ngủ nhiều.

Tống An Hoài cao hơn Mục Liên Hạ khoảng 5 cm, gương mặt không phải loại tinh xảo dễ nhìn lưu hành bây giờ, mà là mạnh mẽ hơn rất nhiều. Đôi mắt kia khi mở lên đen bóng có hồn, mũi thẳng, có vẻ rất có tinh thần, hắc mớ cắt tóc, ngắn lại nhẹ nhàng khoan khoái, rất hợp với khuôn mặt. Tống An Hoài đang nằm nghiêng, mắt nhắm lại, tư thế ngủ rất thành thật, nhưng cánh tay lại bá đạo ôm eo Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ tỉnh dậy, nhìn chăm chăm Tống An Hoài mà ngẩn người, chờ khi thoáng phục hồi tinh thần thì phát hiện mình sắp cứng ngắc rồi.

Cậu thử giật giật cơ thể, phát hiện bị cố định quá chặt, đành phải gơ tay nắm mũi người còn đang trong giấc mơ đẹp kia.

Đối phương rất nhanh liền thấy bất thường, kết quả không tỉnh, mà là hơi mở miệng bắt đầu thở bằng miệng.

Mục Liên Hạ có chút dở khóc dở cười, cậu rút ra một tay còn lại, đi nhéo lỗ tai Tống An Hoài. Vành tai hắn lớn, còn rất mềm, là loại mà được người nói là có phúc khí. Mục Liên Hạ rất thích lỗ tai hắn, hơn nữa chỗ này của hắn còn rất nhạy cảm.

Rốt cuộc, Tống An Hoài giật giật mí mắt, chậm rãi mở mắt. Vừa mở mắt, nhìn thấy Mục Liên Hạ đang cười tươi.

“Chào buổi sáng a.”

“Chào buổi sáng.” Tống An Hoài còn có chút mơ hồ, nhưng nói xong hắn liền theo thói quen mà hôn cậu.

Mục Liên Hạ yên lặng phối hợp, sau đó lại lần nữa nhếch miệng cười: “Buông lỏng tay.”

Tống An Hoài thu tay, nhìn Mục Liên Hạ hết như con thỏ mà nhảy xuống giường vọt vào phòng vệ sinh — cậu đã nghẹn một trận. Đợi khi ra thì vẫn đang nhảy. Hôm qua miệng vết thương còn chưa quá đau mà hôm nay lại rất đau.

Tư Tư còn đang ngủ, Mục Liên Hạ một lần nữa về lại ổ chăn, lười biếng duỗi eo: “Quả nhiên hôm nay không ra được, thật tiếc quá.”

Tống An Hoài đã ngồi dậy tựa vào đầu giường, hẩn nắm tay Mục Liên Hạ nhéo nhéo: “Lần sau lại đến.”

Mục Liên Hạ lay đầu ngón tay: “Còn định đi xem cửa hàng dân tộc Thủy gì nữa, kết quả em lại không đi được.” Nói xong cậu cũng thấy không vui, lẩn lộn trên giường. Tống An Hoài biết cậu cũng chỉ nói vậy thôi, lấy di động ra đọc tin tức.

“An Hoài, ” Lẩn lộn xong cậu chống cằm nằm trên giường, “Em thấy, tương lai em muốn làm luật sư công ích... Hơn nữa có thể là không theo tổ chức, mà tự mình làm...”

“Lúc trước khi em lựa chọn học pháp luật thì cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng nhìn Lưu Phân, bây giờ em nghĩ, có phải có rất nhiều người cần giúp đỡ nhưng hoàn toàn không tìm thấy người có thể giúp họ nên chỉ có thể yên lặng chịu đựng hay không? Có phải có người cái gì cũng không hiểu sau khi bị lừa cũng chỉ có thể khóc hay không? Có phải thật sự có rất nhiều người cần người giúp đỡ một tay hay không? Em muốn giúp... Anh thấy em làm được không?”

Tống An Hoài đặt ánh mắt trên người cậu, hết sức nhu hòa: “Em muốn làm thì làm đi, anh sẽ luôn ở bên em.”

Mục Liên Hạ khẽ nhếch khóe miệng: “Anh tốt với em như vậy, lỡ như ngày nào đó chia tay thì sao đây?”

Tống An Hoài thở dài: “Anh mới là người sợ bị bỏ đó được chưa... Điều kiện của em rõ ràng rất tốt, anh còn lớn hơn em rất nhiều nữa, tính cách cũng không quá tốt...”

Mục Liên Hạ bật cười ha ha, hôn hẩn một cái: “Thôi đi, ai nói tính anh không tốt? Hạ Đình Ngọc còn nói với em là anh căn bản không biết nói yêu đương sợ anh độc thân cả đời, anh tốt hơn người khác nhiều mới đúng!”

Bầu không khí tốt đẹp, kết quả khi đang em ơi anh à, bạn nhỏ Tư Tư từ trên giường ngồi dậy, giọng mang theo chút mơ hồ: “Anh Mục?”

Mục Liên Hạ ngồi trên người Tống An Hoài cứng đờ, sau đó nhanh chóng nhảy xuống: “Tư Tư chào buổi sáng.”

Để lại Tống An Hoài đắp chăn trên giường im lặng nhìn Tư Tư thật lâu.

57. Chương 57: Anh Họ

Lần du lịch này, ngoại trừ ngắm biển thì chẳng hề gạt hái được gì cả.

Miệng vết thương tự nhiên không lành nhanh như vậy, thêm cảm cúm cũng không khỏe, cuối cùng Mục Liên Hạ và Tống An Hoài chỉ có thể bỏ tiếc nuối mà dẫn Tư Tư về.

Mục Liên Hạ vẫn có chút chú ý chuyện của Lưu Phân. Cậu đã liên hệ với Lâm Tú Cầm một lần qua, tỏ vẻ mình đồng ý giúp đỡ chuyện này, nếu cần giúp thì cứ nói thẳng. Lâm Tú Cầm ngược lại là khích lệ sự nhiệt tình của Mục Liên Hạ, sau đó thoáng lộ ra tin tức họ nắm được.

Khác không nói, số tiền mà giám sát công trình đó chiếm chắc chắn có thể lấy lại được. Lô Quảng Hằng làm chủ cho ba người đã qua đời đó mỗi người tám mươi vạn, nhưng vào trong tay giám sát công trình thì chỉ còn năm mươi vạn, dưới tình huống này, vẫn còn người ra tay với số tiền đó.

Lâm Tú Cầm tỏ vẻ cô đã kéo quan hệ, cũng không cần Mục Liên Hạ bận tâm nữa, dù sao mặc kệ là người có tham dự chuyện này hay là người bị kéo vào, lần này chắc chắn phải lên tòa án, còn là vụ án hình sự mà bên viện kiểm sát khởi tố. Sau đó bởi vì đủ loại nguyên nhân của thủ tục kiện tụng, chuyện này còn phải qua một quãng thời gian nữa mới biết được.

Mục Liên Hạ còn đang trong giai đoạn học tập nên có chút mờ mịt, nhưng cũng nghiêm túc nghe, sau khi về còn tra xét tư liệu.

Ngày nghỉ trôi nhanh, thời gian một tuần giây lát không còn, Mục Liên Hạ tự nhiên là về trường bắt đầu nghiêm túc học tập.

Hôm thứ năm sau khi ngày nghỉ chấm dứt, Mục Liên Hạ nhận được cuộc gọi của Lý Thụy Phong.

Cậu và Lý Thụy Phong đã không liên hệ một tháng rồi, gần đây không biết đối phương đang làm gì, thần bí không tìm thấy người, cả nhà cũng không về, đang ở đâu cũng không lộ ra.

Nhận điện thoại, Mục Liên Hạ trêu hấn vài câu: “Anh bạn như vậy mà vẫn có thời gian tìm tôi?”

“A nha a nha đâu có, ” Lý Thụy Phong hắc hắc vài tiếng, “Liên Hạ ngày mai cậu rảnh không? Mình gặp mặt đi, tôi có chuyện tìm cậu...”

“Chuyện gì?” Mục Liên Hạ tính toán. Thứ bảy cậu phải đi sở luật sư. Tuy cậu chủ yếu là đi theo Hàn Bản hơn nữa bên sở luật sư cũng không có yêu cầu gì, nhưng lúc Hàn Bản không có đó thì cậu cũng sẽ đi làm chút chuyện đủ khả năng, dù sao Phương Tử Nghị cũng cho cậu tiền lương mà.

Lý Thụy Phong ho khan một tiếng: “... Hạ Đình Ngọc muốn gặp cậu.”

Lời này nói ra, Mục Liên Hạ ngây ngốc. Cậu và Hạ Đình Ngọc cũng chỉ gặp qua mấy lần. Lúc trước bởi vì ấn tượng đời trước mà khiến cậu còn hơi sợ Hạ Đình Ngọc, kết quả gặp nhau mấy lần phát hiện cũng vậy thôi, nên cậu không để ý nữa. Nhưng cậu và Hạ Đình Ngọc là hoàn toàn không quen nhau, Hạ Đình Ngọc luôn có thói kiêu ngạo, hẳn thật đúng là không thềm để ý Mục Liên Hạ, đối thoại của hai người chỉ trên sự ân cần thăm hỏi.

Hạ Đình Ngọc muốn gặp cậu...

Mục Liên Hạ bỗng nhiên liền hiểu.

Cậu theo bản năng cắn môi dưới, im lặng vài giây mới đáp ứng: “... Được, giữa trưa ngày mai đi.”

“Gặp ở đâu?” Lý Thụy Phong dường như không biết nguyên nhân Hạ Đình Ngọc muốn gặp cậu, giọng vẫn cao, “Muốn ăn gì thì anh mời cậu!”

“Anh quyết định đi, rồi nhắn tin cho tôi.” Mục Liên Hạ nói xong, cúp điện thoại.

Cậu thiếu chút nữa đã quên chuyện này, một tháng.

Kỳ thật Mục Liên Hạ biết đây là chuyện sớm muộn. Tống An Hoài trên ý nghĩa nào đó cũng là một tên trạch, hẳn bỗng nhiên nói có tin tức của Hạ Hình Hoa mà lại không nói rõ, Hạ Đình Ngọc chắc chắn muốn biết. Lại suy nghĩ đôi chút... Khoảng một tháng, khẳng định sẽ có kết luận.

Nhưng nếu hẳn tìm cậu thông qua Lý Thụy Phong, có thể là đối với chuyện “nhận người thân” cậu đây, cũng không có thái độ hoan nghênh?

Thôi, mai rồi biết.

Thở dài yếu ớt, Mục Liên Hạ cố gắng để mình xem nhẹ chuyện này, tiếp tục tập trung tinh thần vào trong học tập.

Chuyện ngày mai gặp Hạ Đình Ngọc Mục Liên Hạ cũng không nói với Tống An Hoài, vẫn như ngày cuối tuần bình thường mà đến chỗ hẳn, sáng sớm liền đi.

Cậu vẫn đến sở luật sư như thường, ngày ra một buổi sáng mới coi giờ nói một tiếng, ra ngoài.

Lý Thụy Phong nhắn tin cho cậu, nhưng không nói là ăn gì cả, mà chỉ hỏi cậu ở đâu, Lý Thụy Phong sẽ đến đón.

Nghĩ nghĩ, Mục Liên Hạ báo địa chỉ, sau đó chờ ở cửa.

Lý Thụy Phong làm việc rất nhanh, à, không, là Hạ Đình Ngọc làm việc rất nhanh. Mục Liên Hạ chỉ chờ hơn mười phút hẳn đã đến.

Xe thể thao màu xám bạc dừng ở trước mặt Mục Liên Hạ, cửa kính xe ghế phó lái nhanh chóng hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Lý Thụy Phong: “Liên Hạ cậu mau lên đây đi.”

Thông qua cửa kính xe mở ra Mục Liên Hạ thấy được người trên ghế điều khiển, quả nhiên là Hạ Đình Ngọc.

Cậu mím môi, yên lặng mở cửa xe vào ngồi. Mà cậu mới vừa ngồi xuống, xe đã nhanh chóng khởi động.

Lý Thụy Phong quả nhiên là chưa biết chuyện, hắn còn đang vui vẻ nói chuyện với Mục Liên Hạ. Đáng tiếc Mục Liên Hạ bây giờ thật sự không có sức để đặt lên người hắn, dù cho có liếc Hạ Đình Ngọc, nhưng phần lớn lực chú ý của cậu đều đặt trên người Hạ Đình Ngọc.

Lý Thụy Phong không phải đồ ngốc nên tự nhiên nhìn ra hai người bất thường. Hắn làm vẻ mặt vô cùng khó chịu: “Này, hai người làm sao vậy? Chắc chắn có chuyện mà tôi không biết, nói!”

Hạ Đình Ngọc siết chặt tay lái: “Tiểu Thụy, chuyện này bây giờ còn chưa thể kết luận.”

Mục Liên Hạ đồng ý với lời hắn: “Tôi cũng không quá rõ cụ thể mọi chuyện, vẫn phải xem ngài Hạ chuẩn bị nói gì với tôi đã.”

Có lẽ là đáng về Hạ Đình Ngọc quá nghiêm túc, Lý Thụy Phong có chút chần chờ nhìn người này nhìn người kia, cũng không nói nữa.

Xe dừng trước một ngôi nhà có cảm giác cổ xưa. Chỗ này có chút vắng vẻ, trên cửa treo ba chữ “Thực khách cư”, nếu không phải người biết nơi này thì có lẽ sẽ rất khó tìm đến, ít nhất Mục Liên Hạ chưa bao giờ biết đến nơi này.

Cậu xuống xe, Lý Thụy Phong qua giờ tay ôm chặt cổ cậu, làm động tác hai anh em tốt: “Thức ăn ở đây rất ngon, tôi rất thích chỗ này. Nhưng theo luật cũ thì không cho gọi món, dù sao cậu cũng không kiêng ăn.”

Hắn còn cố ý chớp mắt với Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ nói với hắn: “Tôi rất chờ mong.”

Chờ sau khi ba người vào phòng ngồi, ánh mắt Hạ Đình Ngọc liền trắng trợn ra, quả thực là dán lên mặt Mục Liên Hạ. Mục Liên Hạ cũng không khiêm nhường, cũng nhìn chăm chăm mặt Hạ Đình Ngọc, ánh mắt trầm tĩnh.

Lý Thụy Phong nhìn người này nhìn người kia, chắc một tiếng, đứng lên đẩy cửa ra ngoài.

Hạ Đình Ngọc rất ít khi có vẻ mặt nghiêm túc như vậy. Hắn không giống cái dạng tao nhã của Lô Quảng Hằng, phần lớn hắn đều biểu hiện có chút ngả ngớn, điểm này dù cho ở kiếp trước thì cũng thấy rất rõ, nếu không do hắn biểu hiện như vậy, cũng sẽ không có chuyện xấu bay đầy trời kia.

Lúc trước Mục Liên Hạ có gặp Hạ Đình Ngọc qua vài lần, hắn luôn bưng dáng cười hì hì, tuy rằng có cảm giác khoảng cách rõ ràng, nhưng vẫn kém hơn bây giờ rất nhiều.

Nếu không nhờ mình đã xây dựng tâm lý từ lâu, có lẽ lúc này Mục Liên Hạ đã muốn đầu hàng.

Hạ Đình Ngọc nhìn chăm chăm Mục Liên Hạ hồi lâu, vẻ mặt khó hiểu. Qua một lúc, hắn rót cuộc mở miệng: “... Hạ Hình Hoa là mẹ cậu?”

Mục Liên Hạ ừ một tiếng.

Ánh mắt Hạ Đình Ngọc nhìn Mục Liên Hạ vô cùng phức tạp.

“Khi Tổng An Hoài nói là có tin tức với tôi, tôi cho rằng tôi có thể tìm được cô tôi. Không nghĩ tới người tìm được lại là cậu.” Hạ Đình Ngọc chậm rãi nói.

Mục Liên Hạ không nói chuyện, cậu kéo ấm trà và ly trà đặt ở giữa bàn qua, đầu tiên là cầm ly, sau đó rót hai ly nước trà, một ly đẩy qua chỗ Hạ Đình Ngọc, một ly đặt ở trước mặt mình.

Trà này là trà ngon, ngửi hương trà thơm ngát, mắt nhìn lá trà chìm nổi trên nước, Mục Liên Hạ cười khê một tiếng: “Tôi cũng không nghĩ đến, mẹ tôi đã qua đời mười hai năm, thì mấy người mới xuất hiện.”

Hạ Đình Ngọc chốc lát không nói nên lời.

“Tôi vốn còn đang nghi ngờ, còn đang rối rắm. Nhưng nếu anh đã liên hệ tôi, vậy thì chỉ có thể nói rõ mẹ tôi đúng là cô của anh.” Mục Liên Hạ thở dài, “Khi Tống An Hoài nói với tôi, tôi đã biết được kết quả. Cho nên, bây giờ anh đến tìm tôi là muốn làm gì đây?”

Hạ Đình Ngọc mở miệng, không nói chuyện.

Hắn vẫn có ấn tượng với cô nhỏ.

Hạ Hình Hoa lớn hơn hắn mười lăm tuổi, rất thích đứa cháu nhỏ này. Lúc đó nhà họ ở chung với nhau, tự nhiên là có thời gian chơi với hắn. Hơn nữa sau khi cô mất tích thì người nhà vẫn luôn nhắc tới, Hạ Đình Ngọc muốn quên cũng không quên được.

Hạ Hình Hoa tính cách rất tốt, người cả nhà đều nhớ mong cô. Tuy Hạ Đình Ngọc không ôm hi vọng có thể tìm được cô, nhưng những người khác trong nhà vẫn tin là có thể tìm được. Kể bắt cóc cô lúc trước đã chạy trốn ra nước ngoài, cho nên họ không hề có chút manh mối, dù cho luôn tìm kiếm, nhưng vẫn không có kết quả.

Cũng vì điều này mà Hạ Đình Ngọc không quá để ý, cho nên lần đó mới nhờ Tống An Hoài đi, thuận tiện để hắn thả lỏng. Không nghĩ tới, lần này, lại thật sự có tin tức. Nhưng mà... là tin dữ.

Hắn căn bản không dám nói với người nhà, người họ tìm hai mươi mấy năm, đã qua đời mười hai năm.

Hạ Đình Ngọc uống một ngụm trà để che giấu, sau đó thở dài.

Tống An Hoài nói với hắn, hắn tự nhiên là muốn tìm. Kết quả tìm tới tìm lui, tìm đến trên người yêu bé nhỏ của hắn. Hạ Đình Ngọc quả thực không thể tin được, nhưng sau khi tra xét thì không thể không tin. Tất cả tin tức đều chống lại, ngay cả ảnh chụp cũng chống lại.

Hắn phức tạp nhìn thanh niên im lặng cúi đầu ngồi đối diện.

Lúc trước còn hơi không nhìn nổi người này, Hạ Đình Ngọc cần phải thừa nhận. Khi hắn biết Tống An Hoài đang theo đuổi một người trên thực tế là một sinh viên nghèo thì cũng không quá để ý. Lần đầu tiên gặp mặt hắn cảm thấy người này có chút quen mặt, nghĩ là có lẽ đã gặp qua ở mấy cuộc vui, chỉ là thấy bạn thân quá để ý cho nên mới không nói, nhưng chưa bao giờ lại nghĩ tới là vì gì khác.

Họ đã sớm gặp qua.

Hạ Đình Ngọc cảm thấy càng ngày càng phức tạp. Hắn lại thở dài.

“Thật ra tôi cũng không biết, ” Hắn rót trà vào ly trà đã uống hết của mình, “Tôi thậm chí không biết bà nội tôi có thể tiếp nhận tin dữ này hay không, nhưng tôi phải thừa nhận, cậu là em họ tôi.”

58. Chương 58: Năm Viện

Câu nói của Hạ Đình Ngọc ngược lại là ngoài dự đoán của Mục Liên Hạ.

Cậu không nghĩ tới Hạ Đình Ngọc sẽ dứt khoát nhận cậu như vậy. Theo tính cách của Hạ Đình Ngọc, hắn coi như là người nói một không hai, hắn nói lời này chính là nói hắn nhận Mục Liên Hạ làm em họ.

Mục Liên Hạ nhìn Hạ Đình Ngọc mà thấy có chút phức tạp, nhưng Hạ Đình Ngọc lúc này thì phức tạp, bây giờ đã khôi phục dáng vẻ như trước kia, dựa vào lưng ghế tùy ý để Mục Liên Hạ nhìn hắn. Qua một lúc lâu, Hạ Đình Ngọc không nhin được nữa mở miệng: “Cậu có gì muốn nói?”

“Tôi không rõ, ” Ngón trỏ Mục Liên Hạ bắn lên vách sứ trắng của ly trà, nhìn nước trà gợn sóng đưa đẩy, “Tôi không cảm thấy anh tìm tôi là mang ý nghĩa gì cả. Nói thật, chuyện này tôi thà rằng không biết thì hơn.”

Mục Liên Hạ nghĩ rất nhiều.

Nếu là cậu của đời trước, cậu có lẽ sẽ thật sự được sung sướng mà lo. Cậu bị ức hiếp ở cái nhà đó rất nhiều năm, đến Song Hồ cũng không nhận được những khát vọng như lúc ban đầu. Nếu... Nếu có người thân xuất hiện, cậu nhất định sẽ rất vui. Nhưng họ không.

Chuyện này, là sau khi cậu sống lại, sau khi mọi thứ đi theo quỹ đạo trong dự đoán thì mới xuất hiện.

Chẳng những không khiến cậu thấy vui, ngược lại còn có cảm giác quấy rầy kế hoạch của cậu, dù cậu cũng chẳng có kế hoạch nào.

Mục Liên Hạ cười khở một tiếng: “Tôi nhớ rõ mẹ tôi lúc trước có nói. Nhà tôi vốn đã ít người thân. Tôi còn hỏi mẹ... Mẹ cũng muốn biết vì sao.”

Hạ Đình Ngọc thở dài: “Có thể kể cho tôi nghe không? Chuyện là như thế nào? Thời gian quá lâu, tôi cũng chỉ điều tra được sơ sơ. Lúc đó sau khi biết có thể là cậu thì tôi đã liên hệ người đi kiểm tra nhà cũ của cậu, chỉ biết là cô đã qua đời rất lâu, may mà lấy được ảnh chụp tôi mới có thể xác định. Nhưng dù cho cô đã qua đời lâu như vậy, trước đây vì sao không liên hệ với gia đình? Mà ở lại Phụ Sa?”

Mục Liên Hạ hừ một tiếng, đáy lòng nói không nên lời, ánh mắt nhìn Hạ Đình Ngọc như cười như không: “Tổng An Hoài nói với tôi, lúc trước mẹ mất tích, là do bị bắt cóc?”

Hạ Đình Ngọc ngồi ngay ngắn, gật gật đầu.

“Anh thấy, mẹ trốn thoát sẽ lông tóc vô thương à?” Mục Liên Hạ ngoài cười nhưng trong không cười, “Tôi cũng không biết nhiều, khi đó tôi còn nhỏ, mẹ cũng không nói mấy chuyện này cho tôi nghe. Tôi chỉ biết, không biết làm sao mà mẹ đến Phụ Sa gặp ba tôi, hơn nữa, mẹ bị mất trí nhớ. Không biết là bị kích thích hay là gì, có lẽ là do thuốc chằng, ngoại trừ tên của mình, thì mẹ chẳng hề nhớ rõ gì cả, ngay cả độ tuổi cũng nhớ không nổi, càng đừng nói chi là liên hệ với người nhà.”

Ánh mắt Mục Liên Hạ có chút mơ hồ, nhìn như là đặt trên người Hạ Đình Ngọc, nhưng trên thực tế thì không.

Hạ Đình Ngọc có lẽ cũng không nghĩ đến điều này. Mất trí nhớ hoàn toàn không trong phạm vi tự hỏi của hắn.

“Mẹ cũng muốn tìm thấy gia đình chứ, anh nghĩ khoảng cách giữa Phụ Sa và Song Hồ xem, anh thấy mẹ có thể tìm được à? Hai mươi mấy năm trước cũng không phải hiện tại, ” Mục Liên Hạ lại đưa tay bắn vách ly, “Cho nên sau này, mẹ cũng không tìm nữa.”

Hạ Đình Ngọc trong nháy mắt cảm thấy mình không nên nói nên lời được.

“Vậy cậu...” Hắn dừng một chút, “Cô...”

“Đã qua rồi, ” Mục Liên Hạ cười cười, tuy rằng nụ cười nhìn qua cũng không phải vui vẻ, “Bây giờ tôi sống rất tốt, cho nên, tôi thấy chúng ta như vậy cũng rất tốt.”

Hạ Đình Ngọc hơi ngây người: “Cậu... có ý gì?”

Mục Liên Hạ khẽ cười một tiếng, cầm ly uống sạch nước trà đã hết ấm, đứng lên: “Tôi đi xem Lý Thụy Phong, ngài Hạ xin cứ tự nhiên.”

Nói xong cậu không chút để ý mà mở cửa ra ngoài, để lại Hạ Đình Ngọc ngồi tại chỗ mở to hai mắt nhìn.

Hạ Đình Ngọc quả thực sợ ngây người.

Nếu là một người cái gì cũng không biết, hắn còn có thể nói với bản thân là cậu ta cái gì cũng không biết, nhưng Mục Liên Hạ đi theo Tổng An Hoài đó! Cậu ta không thể không biết Hạ Đình Ngọc đại diện cho nhà họ Hạ, mà nhà họ Hạ đại diện cho cái gì.

Hắn không ngại lấy suy nghĩ ác độc nhất để suy đoán người khác.

Hạ Đình Ngọc và Tổng An Hoài là bạn bè lâu năm, hắn luôn không coi trọng tình cảm giữa Tổng An Hoài và Mục Liên Hạ. Khác không nói, Mục Liên Hạ dù cho có thật sự thích Tổng An Hoài ở bên cậu ta thì sao? Với cái tính đó của Tổng An Hoài?

Xin lỗi, hẳn hoàn toàn không biết Tống An Hoài ở trước mặt hẳn và Tống An Hoài ở trước mặt Mục Liên Hạ là không hề cùng một đẳng cấp.

Kết quả... Mục Liên Hạ cứ vậy mà... đi?

Chẳng yêu cầu gì cả, cũng không nói muốn nhận người thân... Hạ Đình Ngọc trợn tròn mắt.

Không đợi khi nào hẳn phản ứng lại, Mục Liên Hạ đã cùng Lý Thụy Phong khoát vai về phòng, ngay sau đó là thức ăn đủ cả sắc hương lên bàn theo thứ tự. Mục Liên Hạ mỉm cười nghe Lý Thụy Phong lú lú, hoàn toàn không cho Hạ Đình Ngọc cơ hội nói chen vào. Hạ Đình Ngọc chẳng những không thể nói rõ với Mục Liên Hạ, nhìn Lý Thụy Phong nhiệt tình với Mục Liên Hạ... Hạ Đình Ngọc cảm thấy đồ ăn có chút chua.

Bụng được lấp đầy, lòng tò mò của Lý Thụy Phong đã hoàn toàn không áp chế được nữa.

Hắn ngậm dưa, nhìn Hạ Đình Ngọc vẫn là vẻ mặt bất thường như nãy, nhú nhú lông mày: “Nói đi, chuyện gì? Lúc tôi tránh đi thì hai người đã có thống nhất suy nghĩ rồi đúng không?”

“Không có.”

“Không có gì cả.”

Lý Thụy Phong bĩu môi, nhướn nhướn mi với Mục Liên Hạ, nâng nâng cằm với Hạ Đình Ngọc.

Câu “Không có” vừa nãy là của Hạ Đình Ngọc, câu “Không có gì cả” là của Mục Liên Hạ.

Lý Thụy Phong lại ăn một miếng, sau đó chưa hết ý mà buông dưa: “Thôi đi, như vậy thì chắc chắn không nói gì tốt lành rồi. Đến cùng là gì? Em không cảm thấy Liên Hạ có quan hệ gì với anh.”

Hạ Đình Ngọc cười cợt nhả với Lý Thụy Phong: “Vì sao không thể có quan hệ chứ?”

Lý Thụy Phong trợn trắng mắt với Hạ Đình Ngọc: “Anh thôi đi, từ khi anh bảo em là muốn gặp Liên Hạ thì em liền biết trong lòng anh có quỷ chắc chắn là có chuyện, nói đến cùng là chuyện gì? Đã thông qua em thì chắc chắn không hề kiêng dè em, anh cũng đừng có bắt nạt người anh em của em, không thì... Ha ha.”

Hạ Đình Ngọc lúc này đã rũ mắt còn kém vươn ra ba ngón tay lên thề: “Tiểu Thụy lòng anh đối với em là thiên địa đều biết nhất nguyệt chứng giám! Em không thể nghi ngờ anh được!”

Vì thế Hạ đại thiếu gia bị Lý Thụy Phong đập một cước: “Miệng lưỡi trơn tru! Anh lén đổi khái niệm!”

Mục Liên Hạ nhìn mà thấy buồn cười, lắc lắc đầu.

Sau khi quây đủ Hạ Đình Ngọc nhìn thoáng qua Mục Liên Hạ, chậm rãi mở miệng: “Cô của anh em còn nhớ rõ chứ...”

Lúc Lý Thụy Phong ra đời thì Hạ Hình Hoa đã mất tích, hẳn tự nhiên chưa thấy qua. Nhưng chuyện nhà họ Hạ luôn tìm đứa con gái mất tích thì hẳn tự nhiên là biết, quan hệ với Hạ Đình Ngọc còn gần gũi như vậy, hẳn đương nhiên là gặt đầu, rồi thoáng tò mò: “Có tin của cô rồi à? Vậy bà Hạ rốt cuộc cũng có thể thả lỏng rồi.”

Cười khổ một tiếng, Hạ Đình Ngọc nhún vai: “Này, người anh em của em, là em họ của anh.”

Lý Thụy Phong choáng váng.

Hắn cứng ngắc quay đầu, nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ cười không biến hóa một lúc lâu, sau đó cứng ngắc quay lại, đứng lên nghiêng mình về phía trước, tóm cổ áo Hạ Đình Ngọc: “Anh nói cái gì?”

Hạ Đình Ngọc lập tức làm dáng xin khoan dung: “Tiểu tổ tông ơi là tiểu tổ tông đừng kích động vậy chứ.”

Lý Thụy Phong trực tiếp buông tay, đặt mông về lại chỗ ngồi, sau đó lại nhảy qua kéo Mục Liên Hạ: “Cậu... cậu...”

Hắn “cậu” hồi lâu vẫn không nói được câu nói thứ hai.

Mục Liên Hạ nhìn hai người đó, chậm rãi ăn một miếng sườn heo: “Anh giới thiệu không tệ, đồ ăn ở đây đúng là ăn ngon.”

Lý Thụy Phong nhe răng trợn mắt: “Sao lại kéo đến chuyện này chứ! Đề tài vừa nãy của mình là... Cậu dĩ nhiên là con trai của cô Hạ? Trời ơi trời ơi!”

Hạ Đình Ngọc nhìn Lý Thụy Phong nhảy nhót, không nói chuyện.

“Chuyện này tôi cũng vừa mới biết thôi, ” Mục Liên Hạ buông đũa xuống, “Nhưng cũng không quan trọng. Mẹ tôi đã qua đời rất nhiều năm, tự nhiên là không có gì cho người để ý rồi.”

Cậu thốt ra lời này, vẻ mặt Lý Thụy Phong có chút xấu hổ. Hắn vỗ vỗ vai Mục Liên Hạ, sau đó ngồi lại vị trí của mình: “Rồi rồi chúng ta ăn cơm.”

Mục Liên Hạ rót cuộc không nhịn được nữa, phụt một tiếng bật cười: “Đừng giả bộ nữa, không có gì đâu.”

Bữa cơm này không thể nói rõ là ăn được ra sao, hương vị ngon thì ngon thật, nhưng bầu không khí khi bắt đầu và sau đó thật sự có chút kỳ dị, Mục Liên Hạ cảm thấy bữa cơm này có thể là ăn không tiêu rồi. Hừm... Lần sau có cơ hội thì nhất định phải đến nữa, hương vị quán này đúng là ngon hàng đầu.

Ăn cơm xong đã sắp một giờ. Cậu và Hạ Đình Ngọc không còn bất cứ chủ đề nào để đàm luận về chuyện này nữa, xem như là mỗi người lui một bước. Thái độ của Mục Liên Hạ là không muốn có quan hệ với nhà họ Hạ. Dù trên thực tế cậu cũng không tính không liên hệ với nhà họ Hạ, nhưng cũng không phải ở đây liên lạc anh em tốt với Hạ Đình Ngọc. Mà Hạ Đình Ngọc... Hắn hơi sợ Mục Liên Hạ.

Cũng không phải là sợ gì, Hạ đại thiếu không sợ trời không sợ đất sao có thể sợ Mục Liên Hạ? Hắn chỉ là không tìm được cách để đối mặt với thái độ của Mục Liên Hạ.

Về phần Lý Thụy Phong... Được rồi hắn hoàn toàn không để ý.

Ra cửa Thực Khách Cư, Mục Liên Hạ lễ phép tạm biệt hai người. Buổi chiều cậu xin nghỉ không tính đi sở luật sư, vì thế tính trực tiếp bắt xe về trường, không muốn ngồi xe Hạ Đình Ngọc tiếp nữa.

Hai người đó cũng không nói gì, Lý Thụy Phong dường như muốn, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Mục Liên Hạ mới vừa đi, Hạ Đình Ngọc đã dắt Lý Thụy Phong đến chỗ đỗ xe.

Lý Thụy Phong không nhịn được, mở miệng hỏi hắn: “Anh... tính sao đây? Ba và bà nội của anh đã biết chưa?”

Hạ Đình Ngọc ngậm điều thuốc, không châm lửa: “Lúc trước anh lỡ miệng, bà anh chỉ biết là có tin tức, chứ không biết cụ thể. Anh cũng không dám tin, nên không nói với bà.”

“Vậy tính sao với Liên Hạ đây? Liên Hạ có vẻ không thích gặp anh, ” Lý Thụy Phong kiên quyết không thừa nhận mình có chút sung sướng khi người gặp họa, “Có cách gì chưa?”

Hạ Đình Ngọc bối tót: “Anh đang đau đầu đây! Bà anh chắc chắn không tha cho anh...”

Hắn vừa nói xong, di động liền vang lên. Vừa nghe, thì bên kia đã truyền đến tiếng quở trách ùn ùn kéo đến của ba Hạ: “Thằng nhóc mày mẹ nó chạy đi đâu đó hả! Cút đến bệnh viện cho tao bà nội mày nằm viện rồi!”

59. Chương 59: Gặp Mặt

Đầu bên kia truyền đến tiếng mắng khiến Hạ Đình Ngọc có chút há hốc mồm. Hắn khô cần đáp một tiếng, cúp điện thoại chạy về phía xe. Lý Thụy Phong chạy còn nhanh hơn Hạ Đình Ngọc.

Lên xe lập tức khởi động xe, khi lái ra bãi đỗ xe, Hạ Đình Ngọc nheo mắt: “Tiểu Thụy, gọi cho Mục Liên Hạ.”

“A?”

“Gọi cho cậu ta bảo cậu ta ở đó chờ anh đón cậu ta, ” Hạ Đình Ngọc nhìn chằm chằm con đường trước xe, “Nói với cậu ta, anh nợ cậu ta một lần.”

“Ai?!” Lý Thụy Phong ngây ngốc đáp một tiếng, gọi cho Mục Liên Hạ. May mà rất nhanh đã kết nối được.

“Sao thế?” Giọng của Mục Liên Hạ không chút để ý.

Lý Thụy Phong “Ách” một tiếng, nhìn thoáng qua Hạ Đình Ngọc, lặp lại lời đối phương: “Hạ Đình Ngọc nói bây giờ đi đón cậu có chuyện, coi như anh ấy nợ cậu một lần.”

Mục Liên Hạ bật cười: “Anh ta nợ tôi làm gì? Tôi cũng đâu có chuyện tìm anh ta.”

Nghĩ đến bà Hạ ngày thường rất hiền lành, Lý Thụy Phong thoáng dao động. Hắn theo bản năng liếm liếm môi, lại nhìn thoáng qua Hạ Đình Ngọc, hoãn giọng nói: “Cái đó... bà Hạ, chính là bà nội của Hạ Đình Ngọc, vừa nãy có gọi điện qua, nói là bà đang nằm viện.”

Hắn nói xong, Mục Liên Hạ đầu bên kia im lặng. Dừng một chút, Mục Liên Hạ đáp: “Tôi ở cửa không xa, mấy người qua đi.”

Cúp điện thoại, Lý Thụy Phong cười với Hạ Đình Ngọc: “Thu phục!”

“Em giỏi lắm, ” Hạ Đình Ngọc lấy tay tự do vuốt lông cho Lý Thụy Phong, “Cậu ta ở cửa à?”

Khi xe đến cửa Thực Khách Cư thì vừa lúc nhìn thấy Mục Liên Hạ đi qua đây.

Chờ Mục Liên Hạ lên xe, câu đầu tiên của Hạ Đình Ngọc chính là cậu không có lựa chọn.

Mục Liên Hạ tự nhiên không biết là có ý gì, Hạ Đình Ngọc chặc một tiếng: “Bà nằm viện, đây là đang ép tôi.”

“... A?”

“Lão Tổng, chính là Tổng An Hoài, khi cậu ta nói cho tôi, tôi tưởng có tin là tin tốt, thuận miệng nói với ba tôi một câu, bị bà tôi nghe thấy. Ba tôi thì còn lý trí, bà tôi lại vì chuyện này mà suýt chút nữa làm lớn với tôi. Trước đây tôi không biết tin cụ thể, sau đó là tôi không dám nói với bà. Thân thể bà có chút bệnh của người già, nhưng tình huống đều rất tốt. Nếu xảy ra chuyện thật... Ba tôi sẽ không mắng tôi trong điện thoại.”

Hạ Đình Ngọc nói xong cũng thấy mình có chút đau đầu. Hắn nâng tay xoa rối mái tóc mà mình để ý, thở dài: “Cho nên, vẫn nên để cậu đến rồi nói. Tôi mà nói thì bà nội có thể còn cho là tôi lừa bà.”

“Tôi nói thì bà sẽ tin tôi à?” Mục Liên Hạ nhướn mi, “Bà sẽ không thấy tôi là người bụng dạ khó lường muốn chia tởm cạnh với nhà họ Hạ hay sao?”

Hạ Đình Ngọc thông qua kính chiếu hậu kỳ lạ nhìn cậu một cái: “Nghĩ chúng tôi gốc hết hả?”

Nhưng đời trước mấy người làm như vậy mà... Mục Liên Hạ xùy cười một tiếng trong lòng.

Dù sao cũng là bệnh cũ của người già, đã quen khám ở một bệnh viện, sau này cũng đến đó. Hạ Đình Ngọc quả thực là ngựa quen đường cũ, ở trước bàn hỏi một câu liền mang theo hai người cái gì cũng không làm vào thang máy, nhấn số 12 tầng chót.

Đây là một bệnh viện tư nhân, Mục Liên Hạ tuy trước đây có nghe nói qua nhưng xác thực là lần đầu tiên đến đây. Hoàn cảnh ở đây rất tốt, trong bệnh viện cũng không có loại cảm giác bận rộn và mùi thuốc khử trùng như ở bệnh viện công lập. Mục Liên Hạ đứng trong thang máy, cách vách thang máy một khoảng, thẳng lưng lên.

Lý Thụy Phong mò qua, dùng vai đụng đụng cậu: “Cậu căng thẳng không?”

“... Vì sao tôi phải căng thẳng?” Mục Liên Hạ giật giật khóe miệng.

“Tôi thấy chuyện này ai gặp phải cũng căng thẳng, ” Lý Thụy Phong nhếch miệng, “Nhưng xem ra cậu đúng thật không phải người thường. Hề hề, ánh mắt tôi tốt thật.”

Mục Liên Hạ không lời để nói.

Trong thang máy chỉ có ba người họ, gần như là đi thẳng lên tầng mười hai. Ra thang máy, trong hành lang không có một bóng người, hành lang sạch sẽ tựa như không dính một hạt bụi khiến Mục Liên Hạ vốn không có suy nghĩ gì, lại có chút căng thẳng.

Lúc trước nói với Hạ Đình Ngọc là không quá muốn có quan hệ với nhà họ Hạ, nhưng chưa được bao lâu liền cho một cú điện thoại bảo cậu lên xe... Cũng có chút không được tự nhiên. Nhưng đây coi như là tình huống đặc biệt đi. Mục Liên Hạ quả thật không tính thông qua Hạ Đình Ngọc mà có quan hệ với nhà họ Hạ. Coi như là cậu nghĩ quá nhiều.

Nếu họ quan tâm cậu, tự nhiên là sẽ liên hệ, hơn nữa có thể cũng không chỉ có Hạ Đình Ngọc liên hệ; mà nếu không quan tâm cậu... Cậu không có quan hệ với nhà họ Hạ chính là hành vi chính xác. Cậu nhớ rõ mẹ đã từng nói là muốn tìm được người nhà, sau khi cậu biết chuyện này cũng viết nó ở trên vở. Nhưng chuyện này là tính thực hiện sau khi cậu có tiền.

Mà cái gọi là tình huống đặc biệt... Đó là Lý Thụy Phong nói với cậu, bà Hạ nằm viện.

Bà ấy, nếu không có gì bất ngờ, thì hẳn là bà ngoại mình đi.

Nếu thân thể không tốt... vậy vẫn là nên đi gặp, xét thấy Hạ Đình Ngọc nói coi như là nợ cậu một lần.

Hắn là người tàng chột không nhiều, đi vài bước cũng không thấy xuất hiện người thứ tư. Hạ Đình Ngọc cũng là ngựa quen đường cũ, dẫn họ đi thẳng rồi quẹo, mãi đến khi dừng trước một cánh cửa kính mờ.

Hạ Đình Ngọc dừng lại, nhìn hai người phía sau: “Hai người... đợi ở cửa một lát được không?”

Lý Thụy Phong không quá để ý gật gật đầu, Mục Liên Hạ cũng gật đầu.

Hạ Đình Ngọc dường như thật sự rất đau đầu với bà nội của hắn, ở cửa hít sâu xây dựng tâm lý cho mình, sau đó mới nhất cổ tác khí (*) đẩy cửa phòng bệnh.

(*): một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.

Cửa còn chưa đóng, Mục Liên Hạ liền nghe thấy trong cửa truyền đến một giọng nói trung khí mười phần: “Thằng nhóc mày còn biết đến đây thăm bà?!”

Lời còn chưa dứt, cửa có hiệu quả cách âm rất tốt bị đóng lại.

Lý Thụy Phong làm dáng tiểu sinh sợ hãi nhìn Mục Liên Hạ: “Tôi nói với cậu nè Liên Hạ, bà Hạ bình thường tính tình rất tốt, nhưng khi bà nổi giận cũng rất dọa người. Bà chăm rất nhiều hoa cỏ, đều là bảo bối của bà. Trước đây có lần tôi và anh tôi đến nhà Hạ Đình Ngọc chơi với anh ấy, kết quả khi ầm ĩ thì không chú ý đụng ngã một chậu hoa, vỡ...”

Hắn dừng một chút: “Bà Hạ nói mấy câu, móng của Hạ Đình Ngọc thiếu chút nữa bị ba anh ấy đánh tới nở hoa...”

Mục Liên Hạ theo bản năng nào bỏ ra hình ảnh, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cửa cách âm rất tốt, bên trong đang nói gì người bên ngoài đều không biết. Hai người đều im lặng, Mục Liên Hạ dựa lên tường, ngẩng đầu nhìn trần nhà tuyết trắng, vẻ mặt có chút buồn xa.

Sau đó, cánh cửa bị đóng lại được mở ra.

Một cụ già mặc đồ bệnh nhân nhanh nhẹn ra cửa, sau đó ôm chặt Mục Liên Hạ.

Vóc người bà không cao, hắn chỉ tới cổ Mục Liên Hạ, mái tóc màu trắng bạc, một tay bà ôm chặt Mục Liên Hạ, tay còn lại xuyên qua bờ vai cậu ôm chặt cậu, giữ chặt cậu vào lòng, mà cả người bà đều đang run rẩy.

Mục Liên Hạ hơi mờ mịt, tay cậu buông ở hai bên không biết nên làm gì nữa. Cậu ngẩng đầu, cánh cửa đã được mở ra, có hai người đứng ở cửa, một người là Hạ Đình Ngọc, một người khác là một người đàn ông tuổi khá lớn, mặt mũi mơ hồ tương tự Hạ Đình Ngọc, hẳn là cha hắn. Vẻ mặt Hạ Đình Ngọc rất lạnh nhạt, ánh mắt nhìn Mục Liên Hạ cũng lạnh nhạt.

Mục Liên Hạ mím môi, chậm rãi đặt tay lên vai bà.

Thân thể bà cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Quả nhiên là như lời Lý Thụy Phong. Mi mắt bà hiền lành, thoáng có chút phúc hậu, có vẻ là luôn quan tâm đến bản thân mình, nhưng bây giờ mái tóc lại rối bời, mắt cũng đỏ.

Miệng bà giật giật, chất giọng so với khi trung khí mười phần vừa nãy thì yếu hơn nhiều, có chút run rẩy: “Hình Hình nó... thật sự không ở đây à?”

Nhìn dáng vẻ của bà, trong lòng Mục Liên Hạ cũng có chút không tiếp thụ. Cậu nháy mắt mấy cái, ừ một tiếng.

Nước mắt bà nháy mắt trượt xuống. Tay bà ôm Mục Liên Hạ vẫn chặt chẽ, nhìn ra bà đang đau khổ, nhưng bà khóc rất im lặng, không cuồn loạn, chỉ chảy nước mắt.

Giờ khắc này rất tĩnh lặng, ai cũng không có động tác.

Một lúc lâu, bà nuốt một ngụm, chậm rãi thu tay. Bà từ trong túi áo trước ngực của đồ bệnh nhân lấy ra một chiếc khăn tay kiểu cũ, nghiêng đầu chặt vật lau mặt mình, sau đó quay đầu, lộ ra một nụ cười không tốt hơn khóc bao nhiêu: “Cháu là... con trai của Hình Hình...”

Mục Liên Hạ buông mắt, ừ một tiếng.

“Nó, mấy năm đó... sống... tốt không?” Giọng bà hơi có chút nghẹn ngào, nhưng khác biệt rõ ràng với lúc này.

Mục Liên Hạ nhìn bà, muốn từ trong đó tìm thấy nơi mình quen thuộc, nhưng cậu không làm được.

Mẹ sống tốt không? Cậu không biết.

Ký ức ngày xưa chẳng khắc sâu bao nhiêu, cậu cũng không biết cái gọi là thế giới của người lớn. Cậu cảm thấy rất hạnh phúc, cũng cảm thấy người trong nhà đều rất hạnh phúc, nhưng câu nói này cậu lại nói không nên lời.

Mục Liên Hạ im lặng.

Bà lung lay cơ thể, Mục Liên Hạ theo bản năng đi đỡ bà, sau đó đụng ngã tay của một người khác. Hẳn là cha của Hạ Đình Ngọc.

Quả nhiên, ông qua ôm mẹ mình, nhìn Mục Liên Hạ, vẻ mặt cũng có chút phức tạp: “Cậu là cậu của con.”

Mục Liên Hạ ừ một tiếng.

Bầu không khí nháy mắt trở nên xấu hổ.

Mục Liên Hạ lễ phép lui về sau một bước, phát hiện lực chú ý của mọi người đều đặt trên người cậu, cậu hơi khó chịu, nhưng vẫn mím môi lễ phép chào tạm biệt: “Bà Hạ xin chú ý kỹ sức khỏe mình. Cháu đi trước.”

Nói xong, cũng không quan tâm gì nữa liền xoay người tính rời đi.

Vào lúc này, bà lão vừa rồi còn có chút vô lực lập tức đứng lên kéo cổ tay Mục Liên Hạ.

“Cháu... về nhà với bà được không?”

Mục Liên Hạ quay đầu lại, nhìn ánh mắt tha thiết của bà, chữ “Không” trong miệng thiếu chút nữa không nói nên lời.

“Cháu...”

60. Chương 60: Một Năm

“Mục Liên Hạ, có người tìm!” Một bạn học ở cửa phòng học thò người vào, “Nhanh lên! Là gái đẹp!”

Không biết xảy ra chuyện gì Mục Liên Hạ khép sách lại, đẩy đẩy kính mắt, đứng lên.

Độ của kính không cao, mua vào mùa thu năm ngoái, Mục Liên Hạ phần lớn chỉ đeo khi đọc sách học tập.

Ra cửa phòng học, ngoại trừ mấy bạn học đang xem náo nhiệt —— trong đó có người gọi cậu vừa nãy, còn có ba cô gái xa lạ. Mục Liên Hạ dùng trí nhớ phi phạm của mình hiện giờ nói với bản thân, cậu không biết mấy cổ.

Mấy cô gái nhìn Mục Liên Hạ mà tui chọc cô cô chọc tui, chủ yếu là hai cô gái bên cạnh chọc cô gái tóc ngắn có vẻ vô cùng cứng ngắc ở giữa.

Mục Liên Hạ không rõ, trừng mắt nhìn lộ ra một nụ cười khách khí ôn hòa: “Xin hỏi các cô tìm tôi à? Tìm tôi có chuyện gì không?”

Cô gái tóc đuôi ngựa đứng bên phải cô gái tóc ngắn thấy dù cho có chọc thế nào thì cô bạn vẫn không ra sức, vì thế hăng cổ họng mình mở miệng: “Cái đó, đàn anh... có thể qua đây một chút không?”

Mục Liên Hạ và mấy cô gái đến một căn phòng trống.

Thấy chung quanh không có ai, mặt của cô gái tóc ngắn rốt cuộc cũng không đỏ nữa. Cô dùng một chút, giọng nhỏ xíu mở miệng: “Đàn anh... anh có bạn gái chưa?”

Mục Liên Hạ sửng sốt, thiếu chút nữa không phản ứng kịp.

Khoan đã, cô bé này là tới tỏ tình với mình?! Mình... mình đâu có biết cổ đâu!

Mượn động tác đẩy gọng kính để che giấu sự xấu hổ của mình, Mục Liên Hạ ăn ngay nói thật: “... Tôi có người thích rồi.”

Cô gái rất thất vọng mà à một tiếng: “Xin lỗi đã quấy rầy đàn anh.”

Nói xong, cùng với hai cô bạn kia chạy mất.

Mục Liên Hạ hơi đỏ khóc đỏ cười, hoàn toàn không rõ các cô bé đàn em này đang làm gì. Không đợi chuông vào học vang, di động cậu đã vang trước.

Di động là Tống An Hoài đưa cho cậu, giống hệt cái của Tống An Hoài, còn treo một sợi dây nhỏ giống hệt nữa, cũng chỉ có cái tên khắc bên trên là khác. Điện thoại hiện là Lý Thụy Phong, Mục Liên Hạ nhận điện thoại: “Anh không phải đang chụp hình à?”

“Đúng đó, khi nào cậu tan học thì tới tìm tôi, tôi cũng chụp với cậu mấy tấm!” Lý Thụy Phong ở đầu bên kia tràn đầy trung khí. Năm nay hần tốt nghiệp năm tư, hai hôm nay nơi nơi đều là sinh viên năm tư chụp hình tốt nghiệp.

Mục Liên Hạ nâng tay nhìn thoáng qua đồng hồ: “Tôi có lẽ là trước khi anh ăn xong cơm trưa thì tôi vẫn không dành thời gian được.”

Còn một tiết chưa học, vào học xong còn phải thuận tiện đi mở hội để nói về cuộc thi mô phỏng tòa án cho các đàn em, Mục Liên Hạ rất bận rộn.

“Vậy thì buổi chiều? Tôi chờ cậu ăn cơm.” Bên kia truyền đến tiếng có người gọi hần, Lý Thụy Phong ừ vài câu, lại nói hai tiếng rồi cúp điện thoại.

Mục Liên Hạ đứng trong phòng học trống rỗng, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Hôm qua vừa trời mưa, trên mặt đất có vài nơi còn có thể nhìn thấy dấu vết ẩm ướt, góc độ này coi như không tệ, cậu có thể nhìn thấy Thư Viện cách đó không xa, mà trước cửa Thư Viện đang có một đám người tốt nghiệp đang tung mũ của họ lên để chụp ảnh.

Giật nhẹ áo, Mục Liên Hạ về phòng học ngồi, qua mấy phút nữa là phải vào học.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt là đã một năm. Mục Liên Hạ còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của Lý Thụy Phong, kết quả bây giờ hần đã tốt nghiệp!

Nói đến, cậu hiện tại ở trường học coi như là một nhân vật phong vân. Đám con trai trong lớp Chính pháp vốn đã không nhiều, hơn nữa phần lớn đều coi như là thiếu niên tri thức gây yếu, tháng chín năm hai Mục

Liên Hạ bị bắt ra trận tất cả hạng mục có thể ra trận trên đại hội thể dục thể thao, sau đó còn thêm Hạ Đình Ngọc giống trống khua chiêng đến tìm người, cậu lập tức nổi tiếng.

Cuộc sống sinh viên rất vô vị, có chút chuyện để tám đã đủ cho họ tám rất lâu rất lâu. Mục Liên Hạ mặt mũi đẹp, có người chống lưng, sau khi bị đào ra liền thành người làm mưa làm gió trong trường. Nói vậy thì cũng không đúng, dù sao cũng không khoa trương đến thế, nhưng chắc chắn là có nhiều người biết cậu, cậu có thể cảm giác được, hướng chỉ trong phòng ngủ còn có một con sâu mạng trà trộn trên diễn đàn.

Sau học kỳ hai năm nhất, cậu xem như nhận thân. Chẳng có chuyện gì phức tạp cả, chỉ là ăn bữa cơm gia đình rất đơn giản, rồi gọi người theo thứ tự.

Mục Liên Hạ ban đầu cũng không tính làm vậy, cậu cảm thấy nếu như tiếp xúc với họ thì sẽ có chút phiền phức. Nhưng có lẽ là đến từ lòng bồi thường, mọi người đều rất tốt rất tốt với cậu, một chút chuyện phiền toái cũng không có. Bây giờ cậu cũng đã đổi giọng gọi người, mà điều duy nhất khiến cậu ăn không tiêu chính là bà ngoại cậu năm lần bảy lượt gọi cậu về ăn cơm...

Ví dụ như bây giờ, di động cậu rung, lấy ra xem, tin nhắn của bà ngoại — “Hạ Hạ tối hôm nay qua ăn cơm nhé? Ngoại tự mình xuống bếp cho cháu!”

Bên Phụ Sa gọi là bà ngoại, bên Song Hồ gọi là ngoại, Mục Liên Hạ thường xuyên gọi lẫn lộn, dù sao cũng không để ý. Tay nghề bà ngoại khá tốt, nhưng đêm nay cậu chỉ có thể tiếc nuối mà tỏ vẻ là không thể quay về, khoảng thời gian này bởi vì phải tham gia một cuộc thi luận văn Luật học, cậu đã một tuần không gặp Tống An Hoài. Hôm nay thứ sáu, nếu cậu không hiện thân nữa... Tống An Hoài sẽ bùng nổ.

Một năm qua tình cảm giữa họ cũng rất tốt, nhưng Tống An Hoài hiện tại đang bận rộn không ngừng.

Tháng mười năm ngoái công ty khoa học kỹ thuật của hắn liền bắt đầu chia chén cạnh smartphone này, bây giờ tất cả đều đi trên quỹ đạo, được vây trong giai đoạn phát triển nhanh chóng, Tống An Hoài bận đến hạn không thể một phút đồng hồ bỏ hoa thành hai nửa, cũng vì Tư Tư nên hắn còn có thời gian nghỉ ngơi, không thì có lẽ phải mời bảo mẫu rồi. Cứ như vậy, Tư Tư vẫn sẽ có lúc không thể trông nom, khi đó bé cũng chỉ có thể theo Lộ Lộ đến nhà bé ấy ở, chuyện này Tư Tư ngược lại là vui vẻ.

Mở hội xong, Mục Liên Hạ gọi cho Lý Thụy Phong hẹn gặp ở căn tin, đợi khi đến thì Lý Thụy Phong và Lô Quảng Viên đều đã ở đó, mỗi người cầm một lon bia ướp lạnh, thổi ở miệng.

Thời gian một năm, cũng đủ để Mục Liên Hạ có thể đối mặt với người có quan hệ với cậu đời trước. Tốt xấu gì thì cậu có thể coi Lô Quảng Viên bạn tốt của Lý Thụy Phong, như là bạn của bạn, mà không phải nghĩ hắn chính là “Ác mộng” lúc trước. Mà Lô Quảng Hằng, có lẽ thật sự bởi vì khác biệt đi. Vụ án đó sau này ầm ĩ có chút lớn, chẳng những người phụ trách bị phán tù mấy năm, tiền bồi thường cũng là một số tiền đáng kể. Lô Quảng Hằng ngược lại không phải không gượng dậy nổi, nhưng ngã rất thảm thì lại là thật, công trình công ty trong tay không còn tỏa sáng như đời trước, ngược lại chỉ có thể bắt đầu đầu tư trên phương diện khác.

Thấy Mục Liên Hạ đến, Lý Thụy Phong cho cậu một ly hồng trà đá đã chuẩn bị trước, sau đó nở nụ cười mập mờ với cậu: “Nghe nói hot boy Mục hôm nay được tỏ tình?”

Mục Liên Hạ ngậm hồng trà đá ở trong miệng còn chưa nuốt xuống thiếu chút nữa đã phun ra: “Đừng nói bừa!”

“Chuyện phiếm về cậu bây giờ rất nhiều đó, ” Lý Thụy Phong cười đến ý vị sâu xa, “Lúc tôi nói cho Hạ Đình Ngọc, nghe nói khi đó anh ấy đang ở chỗ Tống An Hoài, vừa vặn bị nghe được.”

Mục Liên Hạ: “...”

“Đến đến đến ăn cơm thôi, ăn cơm xong mình đi chụp ảnh đi ~” Lý Thụy Phong nhìn Mục Liên Hạ xấu hổ thoáng cái cười, hắn dùng sức vỗ vai Mục Liên Hạ, “Anh đây tốt nghiệp rồi!”

Mục Liên Hạ tròn mắt nhìn Lý Thụy Phong: “Biết biết, buổi chiều tôi rảnh đi dạo với anh.”

Có lẽ là khi tốt nghiệp thật sự buồn bã, Lý Thụy Phong luôn sáng sủa lạc quan cũng có chút ảm đạm. Buổi chiều hắn chạy đến tất cả các góc trong trường, có lẽ bộ nhớ của máy ảnh kỹ thuật số cũng muốn đầy. Khanh Hoàn vốn là một ngôi trường rất lớn, bên trong cũng có rất nhiều chỗ đẹp. Mục Liên Hạ thiếu chút

nữa một ngã, Lô Quảng Viễn xin tha với Lý Thụy Phong trước: “Tiểu Thụy tha cho tôi đi tôi không được rồi... Không thì mình tìm một chỗ nghỉ một lát trước ha?”

Lý Thụy Phong lấy tay quạt gió ở cạnh mặt: “Cũng được rồi, sau này cũng không phải không có cơ hội quay về... Mình cứ vậy đi.”

Lô Quảng Viễn làm bộ dáng sống sót sau tai nạn.

Vừa lúc họ đang cách khá gần một cánh cổng nhỏ, mấy người ra cổng đến một quán đồ uống lạnh, chọn xong thì bắt đầu trò chuyện tới một câu cậu một câu.

“Tôi không muốn tốt nghiệp a...” Lý Thụy Phong kẹp vai Lô Quảng Viễn liềm mạng lắc, “Tại sao nhanh như vậy liền tốt nghiệp chứ?”

Lô Quảng Viễn bị hấn lắc đến đầu choáng não căng, liên tục vẫy tay: “Cũng không phải tôi ép cậu tốt nghiệp đâu chứ cậu có thể đăng ký môn khác học lại nữa mà!”

“Chủ ý xấu, ” Lý Thụy Phong lập tức buông tay, tùy ý để thân thể Lô Quảng Viễn đụng vào trên lưng ghế dựa, “Nghe cậu còn không bằng tốt nghiệp.”

Lô Quảng Viễn giật giật khoe miệng.

Nhìn Lý Thụy Phong vẫn tỏa ra sức sống bốn phía, Mục Liên Hạ nâng tay chà xát mũi, sau đó nhận điện thoại được gọi tới: “Buổi tối đi ăn cơm?” Đầu bên kia điện thoại là chất giọng trầm ổn của Tống An Hoài.

Mục Liên Hạ hơi nheo mắt: “Được đó ~ “

“Anh đến trường đón em nhé, có lẽ là khoảng năm giờ rưỡi, liên lạc bằng điện thoại.” Tống An Hoài nói, “Tư Tư hôm nay anh nhờ chị dâu đón rồi, Hạ Đình Ngọc có giới thiệu một quán, mình đến đó nhé?”

“Anh nghe Hạ Đình Ngọc và Lý Thụy Phong nói vậy?” Mục Liên Hạ nhướn mi.

“Không có, chỉ là nhớ em.” Tống An Hoài vững giọng nói lời lãng mạn.

Mục Liên Hạ vội ho một tiếng, lại ừ một tiếng: “Vậy chiều gặp.”

“Chiều gặp.”

Nhưng kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, bữa tối này chắc chắn phải ngâm nước nóng.

Lý Thụy Phong gọi thêm mấy người qua, tụ họp nhỏ của họ còn đang tiếp tục, lúc này di động Mục Liên Hạ lại vang.

Lấy ra nhìn, dĩ nhiên là Mục Khả Hân.

Quan hệ giữa cậu và Mục Khả Hân đã dạn dĩ rất nhiều, nhưng thật sự không gần gũi được, hai người rất ít khi liên hệ, phần lớn đều là thông qua tin nhắn, có lẽ đây là lần đầu tiên Mục Khả Hân gọi điện thoại cho cậu...

Mục Liên Hạ có chút tò mò vì sao đối phương lại gọi điện thoại cho cậu, mà khi bắt máy thì nháy mắt bên kia liền truyền đến giọng nói nôn nóng của cô: “Liên Hạ, bên mẹ tôi có đến tìm cậu không?”

61. Chương 61: Rắc Rối

Cú điện thoại này với Mục Liên Hạ mà nói là có chút quái lạ.

Mục Liên Hạ cầm điện thoại mở ra nhìn thoáng qua nhắc nhở bên trên, sau khi xác định là Mục Khả Hân, mày nhăn lại: “Có ý gì?”

Đầu bên kia Mục Khả Hân hít sâu: “Ba tôi xảy ra chuyện cậu biết chưa?”

Mục Liên Hạ nháy mắt nghĩ tới chân chú: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Ba tôi xảy ra chuyện...” Mục Khả Hân thở dài, giọng nói có chút suy sụp, “Mấy hôm trước mẹ tôi tới tìm tôi. Cậu cũng biết lúc trước tôi đã cắt đứt liên hệ với gia đình, tôi không đòi tiền mẹ thì có lẽ mẹ sẽ vui mừng khi không có đứa con gái như tôi. Quan hệ giữa tôi và gia đình cũng không tốt, sau khi đi thì càng không có chút phương thức liên lạc, cho nên mẹ đến trường tìm tôi.”

Mục Liên Hạ tưởng tượng loại cảm giác làm người ta căm ghét này. Vốn tưởng rằng có thể thoát khỏi, lại phát hiện trên thực tế còn đang ở trong lưới.

“Mẹ nói với tôi là ba tôi xảy ra chuyện, cắt chi, ” Mục Khả Hân dừng một chút, “Tôi ban đầu cũng không muốn tin...”

Mục Liên Hạ cảm thấy bị kiểm hãm, cậu linh tính không sai, quả nhiên là chuyện này.

Thật ra cậu cũng không rõ đầu đuôi chuyện Mục Thành bị thương. Lúc ấy cậu một lòng muốn rời khỏi Phụ Sa, lại có “hiệp nghị” với thím, cậu tự nhiên là cắt đứt tất cả liên hệ với căn nhà đó, cả ngày lễ ngày tết cũng bớt mấy lời thăm hỏi ân cần. Kỳ thật dựa theo tính cách của cậu thì cũng không đến mức cắt đứt đến thế, kết quả mấy chuyện xảy ra ở Song Hồ khiến cậu căn bản không rảnh đi suy xét gì khác. Chờ khi cậu rốt cuộc điều chỉnh xong tâm tính có thể đối mặt lại, thì đã cắt đứt liên hệ rất lâu, Mục Liên Hạ lại tìm không ra lý do để liên lạc, liền sống chết mặc bay.

Mà cậu không thể không liên hệ với họ, chính là chuyện sau khi cậu bị bệnh.

Nếu có thể, Mục Liên Hạ chắc chắn không muốn đi tìm họ, nhưng khi đó cậu đã đến bước đường cùng, ngoại trừ cái nhà gọi là người thân này, cậu không biết mình còn có thể tìm ai.

Lúc đó cậu vừa mới bước ra từ trong quá khứ, muốn có được một tương lai hoàn toàn mới. Còn chưa làm gì, cậu đã bị chẩn đoán ra bệnh nan y. Hi vọng vừa bùng cháy liền bị giội tắt vĩnh viễn. Cậu không muốn chết, nhưng cứu chữa bệnh ung thư chính là một cái hang không đáy. Trong tay cậu không phải không có tiền tích góp, liền nhớ tới phòng ở vốn thuộc về cậu kia.

Nhưng mọi chuyện vĩnh viễn không thuận lợi như trong tưởng tượng.

Cũng nhờ lần đó về Phụ Sa cậu mới biết được căn nhà đó đã “thay đổi đương gia”, Lý Tổ Anh cực kỳ vênh váo hống hách, cũng không cần làm bộ dịu dàng cần cù ở trước mặt Mục Thành nữa; mà Mục Thành vốn là một người đàn ông thật thà chất phác lại dứt chi, ở nhà bị con trai và vợ gọi đến gọi đi.

Chỉ là Mục Liên Hạ còn chưa lo được bản thân, đâu mà rảnh rỗi đi chú ý người khác chứ?

Cậu không biết Mục Thành đến cùng là bởi vì chuyện gì mà bị thương cắt chi, lại xảy ra chuyện này vào lúc nào.

Chỉ là chuyện đời trước này chẳng có chút liên quan với cậu, không biết vì sao đời này Lý Tổ Anh sẽ tìm đến cậu nữa... Khoan đã, đời trước nói, căn hộ đó ở trong tay họ, mười vạn đồng đó cũng ở trong tay họ.

Mục Liên Hạ chau mày, lập tức nghĩ tới điểm mấu chốt.

Khác không nói, Lý Tổ Anh chắc chắn còn đang nhớ thương số tiền này, nhất là khi có cái cơ đàn hoàng. Mười vạn đồng ở Phụ Sa là một số tiền rất không nhỏ, ít nhất căn phòng cũ của cậu cũng bán được nhiều đó.

Mục Khả Hân còn đang nói tình huống cho cậu: “Tôi tuy đã đi, nhưng học ở trường nào họ cũng biết. Không liên lạc với tôi bằng điện thoại được liền trực tiếp đến trường tìm tôi. Thuyền mà ba tôi bình thường đi theo năm nay không ra khỏi đúng hạn được, ba tôi liền tùy tiện theo một chiếc thuyền nhỏ... Kết quả khoảng thời gian trước sóng gió quá lớn, thuyền bị lật, ba ngâm trong biển rất lâu mới được cứu ra, trên người còn mang theo vết thương. Kết quả về nhà qua một quãng thời gian thật sự chịu không được nữa, đến bệnh viện thì nói là chân bị nhiễm hoại tử, mấy ngày trước đã cắt chi.”

Nói tới đây, Mục Khả Hân lại im lặng. Mục Liên Hạ cũng không biết nên nói gì. Nhớ tới Mục Thành, nhất là ông lúc trước đối lập với ông của đời trước vào lần cuối cùng nhìn thấy... Người đàn ông thật thà chất phác đó đã bị cuộc sống đè ép suy sụp.

Mục Liên Hạ im lặng một lát, mở miệng: “Tôi đã biết. Có thời gian tôi sẽ về thăm.”

Mục Khả Hân cười khổ một tiếng: “Tôi không phải muốn cậu về thăm ba. Tình huống trong nhà thế nào tôi cũng biết, giấy tờ mà mẹ cho tôi xem, xài tiền không ít nhưng cũng không tới mức táng gia bại sản. Tôi không phải không muốn gánh vác, ba tôi tốt với tôi, tôi cũng thương ba. Nhưng thái độ của mẹ tôi...”

Nói tới đây, Mục Khả Hân ghen ngào một chút: “Cậu biết không? Mẹ thấy tôi thì vừa mở miệng chính là đòi tiền tôi, tôi bây giờ đều dựa vào làm công kiếm chút tiền sinh hoạt để sống, thu chi cân bằng chỉ miễn cưỡng có thể dành được mấy trăm đồng. Mẹ mở miệng ra là đã đòi tôi một vạn... Tôi đi đâu lấy tiền cho mẹ đây? Tôi nói không có thì mẹ không tin sao cũng không tha. Cuối cùng tôi cắn răng dẫn mẹ đến ngân hàng để mẹ xem thẻ của tôi, sau đó chứng minh lấy hết tất cả chút tiền đó tổng cộng một ngàn ba đưa cho mẹ. Tôi cho rằng như vậy liền xong, tôi cũng gọi điện thoại cho ba tôi. Giờ ba còn đang nằm viện, ở một mình, nhưng nói là đã không sao rồi, bởi vì mấy hôm nay phải thi cuối kỳ cho nên tôi tính thi xong về sớm ở cùng ba chút. Kết quả... ngày hôm sau mẹ tôi quỳ ở cửa lầu dạy học của tôi bảo tôi về nhà...”

Mục Liên Hạ có chút ngẩn ra: “... Có ý gì?”

Mục Khả Hân rốt cuộc không nhịn được nữa, khóc. Cô khóc đến đau lòng, quả thực như là khóc hết ra những khổ đau.

“Tôi cho rằng tôi đi là được... Tôi cho rằng sẽ không có gì hức ——” Mục Khả Hân khóc đến nức lên, nức nở một lát, “Mẹ vẫn không tha cho tôi mẹ vẫn muốn tôi về kiếm tiền nuôi gia đình nói là trụ cột trong nhà không còn không có ai kiếm tiền không có thu nhập... Dựa vào cái gì... Dựa vào cái gì liền muốn tôi phải bỏ học để nuôi Mục Khả Kiệt nuôi bà ta! Dựa vào cái gì mà bà ta phải làm vậy với tôi dựa vào cái gì! Tất cả của tôi đều bị hủy hết rồi...”

Giọng cô gần như cuồng loạn, Mục Liên Hạ nghe thấy mà cũng xót xa.

Chuyện như vậy, Lý Tổ Anh làm được. Cậu giây lát nhớ lại ánh mắt chết lặng của Mục Khả Hân ở đời trước, bỗng nhiên phát hiện lần trở về đó đã xảy ra một màn khiến cậu nhớ rõ tất cả. Bốn người nhà đó, Lý Tổ Anh vênh váo hồng hách, Mục Khả Kiệt vênh vang hả hê, mà hai người còn lại đều bị cuộc sống đè ép suy sụp sống lưng, chết lặng.

Mục Khả Hân còn đang khóc, qua lâu mới thoáng dừng lại.

Cô dừng một chút tiếp tục: “Tôi, tôi không đồng ý, giáo viên phụ đạo của tôi nói với tôi bằng không thì tạm nghỉ học đi, tôi đi tìm hiệu trưởng hiệu trưởng giúp tôi... Hiệu trưởng tốt bụng còn cho tôi mượn tiền... Tôi sắp tốt nghiệp năm ba rồi, tháng chín khai giảng sẽ là năm tư... Nếu không phải...”

Cảm xúc bây giờ của cô có chút tan vỡ, dẫn đến nói năng lộn xộn, nhưng nét chính Mục Liên Hạ vẫn hiểu. Cậu thở dài: “Mẹ cô tới tìm tôi à?”

Mục Khả Hân nức nở hai tiếng, dừng một chút: “Lúc trước mẹ có nói là muốn tìm cậu, hôm qua tôi không thấy mẹ đâu, hôm nay khi đi tìm mẹ thì mẹ đã trả phòng đi rồi, tôi cũng không liên hệ được với mẹ, nghĩ tới mẹ nói muốn tìm cậu nên mới nói cho cậu biết.”

“... Tôi biết, cảm ơn cô.” Mục Liên Hạ thở dài.

“Còn nữa... Mục Khả Kiệt... hẳn cũng rất bất thường, ” Mục Khả Hân thêm một câu, “Tôi... tôi cúp trước, tự cậu chú ý.”

Vừa dứt lời liền cúp điện thoại, có lẽ là đi sửa sang lại cảm xúc.

Chuyện như vậy Lý Tổ Anh thật đúng là làm được. Bà ta tuyệt đối là loại người để con gái chịu khổ chịu vất vả để cung cấp nuôi dưỡng con trai, nhưng Mục Liên Hạ vĩnh viễn đều không hiểu suy nghĩ của bà ta.

Bởi vì nhận điện thoại trên đường tụ họp, chỉ nói vài câu cậu liền lễ phép đi ra ngoài nhận điện thoại. Lần này cậu về, ánh mắt mọi người đều đặt trên người cậu: “Ai u, về rồi?”

Cú điện thoại này gọi thời gian không ngắn, tuy rằng nói không nhiều, nhưng Mục Khả Hân đã chân chính khóc được một lần.

Mục Liên Hạ vươn tay chọc Lý Thụy Phong một cái, sau đó lễ phép chào tạm biệt mấy đàn anh đàn chị không quá quen thuộc, rồi đi trước.

Dù sao cậu nói là ở cùng Lý Thụy Phong, mà bây giờ Lý Thụy Phong đã không cần cậu ở cùng rồi.

Còn nữa... lời của Mục Khả Hân, khiến cậu cũng có chút để ý. Bà ta đào hồ đưa con gái ruột của mình như vậy, Mục Liên Hạ với bà ta mà nói thì chỉ là một người ngoài, bà ta chắc chắn sẽ không để ý.

Mục Liên Hạ thở dài, chuyện gì đây... Chuyện cho là đã chấm dứt ngược lại xuất hiện biến hóa khác.

Bởi vì buổi chiều cùng Lý Thụy Phong đi dạo trường học, giữa trưa trước khi cậu đi căn tin đã đưa sách vở đến Thư Viện.

Tối hôm nay mà ra ngoài thì có lẽ cuối tuần chắc chắn không thể trở về, Mục Liên Hạ liền đi Thư Viện nhận sách vở. Khi ra khỏi Thư Viện cậu nâng tay nhìn thoáng qua đồng hồ, bốn giờ bốn mươi.

Ừm, còn chút thời gian, về ký túc xá một lát vậy.

Mục Liên Hạ kẹp sách vở dưới nách, vui vẻ quyết định.

Chiều thứ sáu trong trường người đến người đi, Mục Liên Hạ đi ngược lại dòng người về ký túc xá, dọn sách vở một chút lại đặt đồ cần dùng vào trong ba lô liền ngồi ở trên ghế mở di động, đọc tiểu thuyết.

Không qua được bao lâu, còn chưa đọc xong chương mới của bộ truyện đang theo gần đây, Vương Thiên Hậu liền đẩy cửa vào, T-shirt màu xám nhạt bị vén lên lau một đầu mồ hôi, chỗ ướt mồ hôi sẫm màu, vừa nhìn là đi đánh bóng rổ vừa trở về: “Liên Hạ lần sau cậu cũng đi nhé?”

Mục Liên Hạ không nâng đầu: “Lần sau gọi tôi rồi nói.”

Vương Thiên Hậu ừ một tiếng, từ trong phòng ngủ lấy một chiếc khăn mặt ra xem ra là tính đi phòng vệ sinh tắm chiến đấu. Kết quả cậu ta mới ra cửa không bao lâu liền chui vào, đẩy cửa ra vẻ mặt buồn bực: “Liên Hạ, dưới lầu có người tìm?”

“Ai vậy?” Mục Liên Hạ tắt điện thoại đứng lên.

Vương Thiên Hậu lắc đầu: “Không biết, đang hỏi rất nhiều người ở dưới lầu, vừa rồi phòng bên cạnh thấy tôi mới nói tôi biết.”

Mục Liên Hạ cảm thấy lộp bộp trong lòng, có loại linh cảm không lành.

Cậu vừa oán thầm mình sẽ không xui xẻo vậy chứ, vừa chậm rì rì đeo túi chào hỏi với Vương Thiên Hậu rồi đi.

Xuống lầu, chưa được vài bước, cậu liền thấy được người đang đứng ở cửa nói chuyện với ông trông cửa.

Mục Liên Hạ sững sốt: “Anh...”

62. Chương 62: Cừu Mới

Người đang nói chuyện với ông quản lý ký túc xá là một người con trai trẻ, một thanh niên hơi gầy, vậy mà không phải là Lý Tổ Anh mà cậu tưởng.

Nhưng gã ở trong mắt Mục Liên Hạ thì có chút quen thuộc, nhưng chỉ là có loại cảm giác này mà nhớ không nổi gã là ai.

Người trẻ tuổi mặc đồ thể thao màu xanh nhưng có vẻ có chút chật vật, tóc tuy nhìn như màu đen, hơi dài mà đầy dầu còn lộn xộn. Gã hơi gù người, cho người ta một loại cảm giác khúm núm, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Mục Liên Hạ, lập tức lộ ra dáng vẻ vui vẻ bất ngờ.

“Mục Liên Hạ!” Gã gọi, “Liên Hạ!”

Mục Liên Hạ nhìn gã, ngây ngốc gật gật đầu: “Anh... là...”

Người nọ à một tiếng, đi hai bước rời khỏi cửa sổ của ông trông cửa. Gã một tay vấy tóc mái hơi dài của mình, một tay còn lại cắm vào túi áo: “Mày không biết tao?”

Mục Liên Hạ vô tội lắc đầu.

Người nọ xùy cười một tiếng: “Tao là Mục Khả Kiệt.”

Mục Liên Hạ thiếu chút nữa không thể tin được lỗ tai của mình.

Mục Khả Kiệt?

Trong đầu nháy mắt hiện ra dáng vẻ của Mục Khả Kiệt, gã hơi béo phì nên khuôn mặt đều bị chen chúc đến có chút biến hình, cái cằm nâng lên hàng năm vô cùng ngạo mạn, tựa như bản thân đứng đầu thiên hạ, người khác đều phải cúi bái mình. Huống chi Mục Khả Kiệt ngoại trừ không phải đồ hàng hiệu thì không mặc cũng có thể xử lý mình sạch sẽ ra khuôn ra dạng... Người gầy yếu suy sút còn có chút đầy đặn ở trước mặt bây giờ, là Mục Khả Kiệt?

Đừng giỡn!

Nhưng nhìn kỹ... Bây giờ gầy xuống thì mặt mũi của gã cũng rõ ràng hơn nhiều, bởi vì là chị em song sinh, rất nhiều nơi giống Mục Khả Hân cũng rõ ràng. Nói vậy... cũng hoàn toàn có thể là Mục Khả Kiệt.

Thấy Mục Liên Hạ trừng lớn mắt, Mục Khả Kiệt cười: “Có phải không nhận ra hay không? Tao gầy vẫn đẹp trai nhỏ.”

Mục Liên Hạ gật đầu, lời này ngược lại không sai. Sau khi Mục Khả Kiệt gầy xuống tuy mặt mũi không thể nói rõ là đẹp trai bao nhiêu, nhưng cũng được cho là thanh tú dễ nhìn, đặc biệt khi so sánh với gã của quá khứ, cứ như hai người khác hẳn.

Đời trước qua nhiều năm như vậy Mục Khả Kiệt cũng không ốm qua, đời này là chuyện gì?

Nhưng có nói thế nào thì Mục Liên Hạ cũng không bởi vậy mà bị dọa. Cậu dừng một chút: “Được rồi, dù cho anh là Mục Khả Kiệt... Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Mục Khả Kiệt lúc này tựa như không còn dáng vẻ e dè khi nhìn thấy lúc đầu nữa, ở trước mặt Mục Liên Hạ khôi phục lại sự vênh vác hống hách ngạo mạn: “Tao tìm mày không được à? Còn cần thông báo cho mày? Không có chuyện tới tìm mày thì sao? Nói sao thì nhà tao nuôi mày mười hai năm, mày tốt xấu cũng gọi tao một tiếng anh, vậy mà dám trực tiếp gọi tên tao!”

Mục Liên Hạ hừ lạnh một tiếng, vừa nãy khá giật mình khi Mục Khả Kiệt xuất hiện nên không có biểu hiện gì, nhưng cậu hoàn toàn không muốn chung sống hòa bình với Mục Khả Kiệt, huống chi còn chưa bao giờ chung sống hòa bình qua. Lúc trước là phải nhịn, bây giờ cậu không cần phải nhịn nữa. Nghĩ đến cuộc gọi của Mục Khả Hân, Mục Liên Hạ đoán Lý Tổ Anh đi tìm Mục Khả Hân, mà Mục Khả Kiệt thì trực tiếp đến chỗ Mục Liên Hạ. Đúng là một chút cơ hội cũng không buông tha.

“Tôi tưởng mười hai năm đó tôi đã trôi qua thế nào thì chính anh cũng biết, thứ nên cho đã cho rồi tôi cũng không nợ mấy người... Huống chi, anh có tư cách tự xưng là anh tôi à?” Mục Liên Hạ kéo khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười.

Mục Khả Kiệt có lẽ là không hề nghĩ tới Mục Liên Hạ sẽ trở nên miệng lưỡi bén nhọn như vậy. Mục Liên Hạ trong trí nhớ của gã còn dừng lại ở hai năm trước, Mục Liên Hạ khúm núm chẳng có một chút địa vị trong ngôi nhà đó, mà không phải cậu của bây giờ thoát nhìn cũng rất có năng lực.

“Ê tao sao mà không phải anh mày!” Nâng tay vuốt vuốt tóc mái, Mục Khả Kiệt giật giật, “Thôi, mấy chuyện đó không quan trọng. Lần này tao tới để đòi tiền mày. Ba tao xảy ra chuyện, mày ít nhất cũng phải đưa chút gì đó đi.”

Mục Liên Hạ động lỗ tai, bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy xót xa thay cho Mục Thành. Nhìn đi, đây là con trai chú đó.

Cậu mặt không biểu tình: “Chú bị gì?”

Mục Khả Kiệt đi lên vài bước: “Chân đứt.”

“Vậy anh đến làm gì? Không ở nhà chăm sóc cho chú?” Mục Liên Hạ nhìn chăm chăm gã.

Lý Tổ Anh đi tìm Mục Khả Hân, Mục Khả Kiệt đi tìm cậu, Mục Thành cắt chỉ ở chân bây giờ hẳn là đang ở bệnh viện một mình... Thật là...

Mục Khả Kiệt quả nhiên vẫn là Mục Khả Kiệt. Gã nâng cằm, dáng vẻ khinh thường: “Tao khi nào thì chăm sóc được người ta? Ông ta chỗ nào cần tao chăm sóc, cũng đâu có chết.”

Mục Liên Hạ lạnh lùng nhìn chăm chăm ánh mắt Mục Khả Kiệt, cảm thấy người này thật đúng là không phải con người.

Cậu thẳng lưng, tựa như từ trên cao nhìn xuống Mục Khả Kiệt bị cậu nhìn chăm chăm đến da đầu run rẩy: “Tôi biết, tôi sẽ gửi tiền vào trong thẻ của chú.”

Mục Khả Kiệt sững sốt, lúc này lớn giọng phản bác: “Mẹ nó mày đừng có! Ách... Không cần, không cần phiền toái như vậy, mày trực tiếp đưa cho tao là được, tao mang về cho ba tao. Ông ta nhất định sẽ rất vui khi mày còn nhớ ông ta.”

Mục Liên Hạ cười lạnh một tiếng: “Không, một chút cũng không phiền. Mày có lẽ vẫn phải về trường, nào dám phiền mày đi một chuyến?”

“Tao bảo mày đưa tiền cho tao mày nghe không hiểu hử!” Mục Khả Kiệt nóng nảy chà chà chân, không còn giả bộ nữa, “Mẹ tao nói khi mày đi ba tao có cho mày mười vạn, hai năm nay tao cũng không hi vọng là lấy về hết được, mày cho tao chín vạn là được.” Gã nói rồi đưa tay ra, cứ như cho tiền gã là một loại vinh quang vậy.

Mục Liên Hạ quả thực bị tức đến cười.

Trên thế giới này thật sự có người như thế, có thể làm chuyện không phân rõ phải trái thành đúng lý hợp tình, tựa như họ mới là chân lý, hoàn toàn không để ý người khác. Mục Khả Kiệt là như thế, Lý Tổ Anh cũng là như thế, những người cậu gặp qua, cũng có như vậy.

Mục Liên Hạ hơi nheo mắt, kéo giọng thật dài: “Anh... đòi tiền tôi?”

Bọn họ đang đứng ở cửa ký túc xá, ở đây người đến người đi đã gọi ra chú ý nhất định. Đến đến đi đi có người chỉ là đi ngang qua, có nhìn hai mắt, còn có mấy người đang vênh tai nghe.

Mục Liên Hạ không sợ người khác nghe, có người ở đây cậu ngược lại càng thêm giải sầu một chút. Mà Mục Khả Kiệt cũng không sợ người khác nghe, gã tới lấy tiền, lấy xong rồi đi, sau khi đi rồi thì ở Song Hồ còn ai quen gã chứ?

Cho nên gã gật đầu, dáng vẻ tự nhiên là vậy: “Mày nghe không hiểu tiếng người hử? Tao đang đòi tiền mày đó.”

Người không cần mặt vô địch thiên hạ, Mục Liên Hạ đã bị tức đến cười ra tiếng: “Ha ha ha ha buồn cười thật, vì sao tôi phải cho anh tiền?”

Mục Khả Kiệt cau mày: “Mục Liên Hạ mày đọc sách đọc đi đâu rồi? Học tới ngu rồi hử, cả nói mà cũng nghe không rõ? Tao lặp lại cho mày một lần, ba tao nằm viện, mày cho tao tiền, tao lấy tiền rồi đi bảo đảm không dính mày nữa. Ba tao là chú ruột của mày, mày sẽ không giả vờ giả vịt không cho gì cả chứ. Mười vạn ba tao cho mày tao cũng không cần mày trả hết cho tao, chín vạn là được.”

“Tiền đó là tiền tôi bán phòng anh cũng biết mà. Dựa vào gì mà phải cho anh?” Mục Liên Hạ cảm thấy tính tình của mình thật sự là quá tốt, đến giờ mà vẫn chưa đánh gã.

“Tao kẹ! Tao con mẹ nó là đang đòi tiền mày chứ không phải là đang thương lượng với mày! Bảo mày trả tiền mày giả ngu với tao hử!” Mục Khả Kiệt cảm thấy Mục Liên Hạ có thể sẽ không hợp tác, về mặt có chút dữ tợn. Gã tiến lên một bước, xắn tay áo chuẩn bị làm một trận với Mục Liên Hạ. Nhưng sau đó, đi động của Mục Liên Hạ vang.

Lúc này đã cầm di động ở trong tay, Mục Liên Hạ cũng lười để ý tới Mục Khả Kiệt, lấy di động thuận tiện chuẩn bị nhận, có lẽ là Tống An Hoài đến.

Kết quả không tưởng được, Mục Khả Kiệt nhìn thấy di động của cậu thì nháy mắt ánh mắt càng sáng: “Đây là kiểu mới nhất của Phong Linh? Cho tao đi cho tao thì tao sẽ không so đo với mày nữa.”

Mục Liên Hạ lui về sau một bước, cau mày dùng sức trừng gã.

Nhưng dù sao cũng là người không cần mặt vô địch thiên hạ, Mục Khả Kiệt hoàn toàn không để ý tới thái độ của Mục Liên Hạ hoặc là nói trực tiếp làm bộ như nhìn không thấy, gã đã vươn tay qua tính giành lấy. Không hề nghĩ tới Mục Khả Kiệt có thể làm chuyện này Mục Liên Hạ không nhìn kỹ đã bị Mục Khả Kiệt chụp lấy điện thoại, hai người mỗi người kéo di động xé rách ở cửa ký túc xá.

Tiếng chuông di động còn đang vang, cũng còn đang rung ở trong tay. Kết quả hai người đều không giành được, di động tạo thành một đường parabol xinh đẹp rơi ở nơi xa trên đất, tiếng chuông lập tức ngừng.

Mắt Mục Liên Hạ đỏ lên, cậu chạy vài bước qua nhặt điện thoại lên. Di động đã vỡ, pin rơi khỏi khung máy, màn hình cũng nứt.

Cậu cắn răng đứng lên, đi tới liền cho Mục Khả Kiệt một nắm đấm vào bụng.

Mục Liên Hạ từng đứng chung với Mục Khả Kiệt như là một đứa bé gầy yếu, nhưng Mục Liên Hạ bây giờ còn khỏe hơn Mục Khả Kiệt một ít.

Mục Khả Kiệt bị đánh đến lảo đảo vài bước đặt mông xuống đất. Gã nôn khan một tiếng, che bụng bị đánh đáng vẻ không thể tin được: “Mày đánh tao... Mày cũng dám đánh tao?!”

Mục Liên Hạ nắm chặt nắm tay, không nói chuyện.

Đánh xong nắm đấm này, tất cả mọi người đang nhìn đều sôi trào. Ông quản lý ký túc xá đi ra quát lớn vài câu, còn có bạn bè cạnh phòng ngủ quen biết Mục Liên Hạ tiến đến: “Không sao chứ, cần giúp gì không?”

Mục Liên Hạ lắc đầu, tầm mắt đặt trên người Mục Khả Kiệt.

Chuyện xảy ra ở đây phần lớn mọi người đều không quá rõ, vừa nãy tiếng họ nói chuyện cũng không quá lớn, bây giờ mọi người đều đang bàn tán.

Mục Khả Kiệt mê mang một trận, tự chống đất bò lên. Gã hung hăng nhìn chằm chằm Mục Liên Hạ, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người liền nói một câu độc ác rồi ôm bụng chạy đi.

“Mục Liên Hạ, giỏi, giỏi, mày đồ... mày mẹ nó đừng có mà hối hận cho tao!”

Mục Liên Hạ nhìn bóng dáng gã, chậm rãi kéo khóe miệng, ánh mắt cũng hí lại.

Cậu thì thảo tự nói: “Được đó, tao ở đây chờ... Thù mới hận cũ, mình cùng nhau tính.”

63. Chương 63: Diễn Kịch

Mục Liên Hạ đứng đó chờ, trước khi Mục Khả Kiệt lại đây, Tống An Hoài đã tới trước.

Tóc hần có chút lộn xộn, đứng ở trước người Mục Liên Hạ khôi phục hô hấp: “Sao thế?”

Khi gọi cho Mục Liên Hạ thì điện thoại reng vài tiếng liền biến thành tiếng báo bận, khi gọi lại liền thành “Số điện thoại ngài gọi tạm thời không liên lạc được”. Mục Liên Hạ luôn luôn ổn trọng, chuyện như vậy quả thực chưa từng xảy ra, Tống An Hoài lúc này đã có chút nóng nảy, lập tức tìm chỗ đỗ xe chạy tới.

Thấy phản ứng của Tống An Hoài, Mục Liên Hạ hơi rối rắm nhìn di động đã “chết không toàn thân”, mím môi: “Rớt điện thoại.”

Tống An Hoài liếc một cái, không chút để ý: “Không sao, mình về lấy một cái.”

Mục Liên Hạ lúc này đã hoàn toàn để Mục Khả Kiệt ra sau đầu, ngược lại là thấy thương cho điện thoại: “... Đem đi sửa trước đi, mới dùng không bao lâu, tiếc lắm.”

Tổng An Hoài lắc đầu, nhìn các sinh viên chung quanh còn nhìn qua bên này khe khẽ nói nhỏ, giơ tay chỉ chỉ ngoài cửa.

Mục Liên Hạ hiểu rõ gật đầu, hai người cùng nhau đi.

Nhưng tối hôm nay Mục Liên Hạ không còn chút tâm tình ra ngoài ăn cơm. Lên xe cậu ném túi ra ghế sau, ngồi ở vị trí phó lái cài dây an toàn vào, xoa xoa tóc. Xe vừa khởi động không lâu, cậu quay đầu nhìn Tổng An Hoài: “Mình đi mua đồ về nhà tự nấu ăn đi, em không muốn ra ngoài.”

Tổng An Hoài không hỏi nguyên nhân, trực tiếp thay đổi phương hướng ở giao lộ kế tiếp.

Trên đường, Mục Liên Hạ nhớ lại vừa nãy, cảm thấy có chút đau đầu.

Cậu thấy mình lần này có thể là hơi xúc động, nhưng đánh cú đó ra cậu một chút cũng không hối hận, ngược lại còn có loại cảm giác lâm li vui sướng. Chỉ là nghĩ tới Lý Tố Anh còn chưa xuất hiện, nhớ tới nhắc nhở của Mục Khả Hân trong điện thoại... Mục Liên Hạ cảm thấy đầu rất đau.

Vì sao họ còn phải xuất hiện chứ? Không thể ở chỗ cậu không nhìn thấy không tiếp xúc được à?!

Nhưng mặc kệ thế nào, cậu vẫn có chút để ý tới chú.

Mục Liên Hạ lại thở dài, vừa lúc đi ngang qua ngân hàng. Mục Liên Hạ bảo Tổng An Hoài dừng xe, tự mình đi ngân hàng gửi một khoản tiền cho Mục Thành —— tuy không nhiều, nhưng đó là tự cậu kiếm được. Ban đầu còn muốn gửi tin nhắn cho chú Mục Thành để nói cho chú một tiếng, nhưng xét thấy di động bị hư, cứ vậy đi. Mục Thành rồi cũng sẽ nhận được tiền.

Về xe, Tổng An Hoài cảm thấy Mục Liên Hạ chưa điều chỉnh tốt tâm tình, vẫn hỏi cậu: “Không sao chứ.”

Mục Liên Hạ đã quen tùy tiện ở trước mặt Tổng An Hoài. Cậu thò tay bới tóc: “Chú em xảy ra chuyện. Hôm nay Mục Khả Kiệt tới tìm anh, có lẽ Lý Tố Anh cũng sẽ đến.”

Tổng An Hoài biết tình huống của cậu, cũng không cần phải gạt gì cả.

Tổng An Hoài có chút suy nghĩ gật gật đầu, khởi động xe: “Cần giúp không?”

“Không cần, ” Mục Liên Hạ nhếch miệng, “Em ngược lại muốn nhìn xem, hắn ta có thể làm gì em.”

Tuy nói là không có tâm tình ra ngoài, nhưng hai người ở nhà trải qua thế giới hai người vẫn khá vui vẻ. Sáng sớm hôm sau hai người cùng nhau ra cửa, một người tới nhà Tổng An Tuy đón Tư Tư, một người tới sở luật sư làm việc.

Mục Liên Hạ đã làm ở văn phòng luật sư Chính Đồ một năm rưỡi, chung sống vui vẻ với mọi người. Bây giờ cậu chủ yếu là đi theo Hàn Bản, nhưng khi các vụ án khác cần thì Mục Liên Hạ vẫn giúp đỡ. Ví dụ như nói gần đây Phương Tử Nghị gọi cậu đi làm việc.

Mục Liên Hạ còn chưa học xong đại học, không thể tham gia kiểm tra tư pháp. Cậu bây giờ còn đang trong học tập, nhiều nhất cũng chỉ là trợ thủ. Chính Đồ có không ít nhân tài, nhưng khi mọi người đều bận rộn, Mục Liên Hạ chính là một thanh niên trai tráng.

Vụ án trong tay Phương Tử Nghị gần đây có Mục Liên Hạ lẫn một tay, nhưng cũng chỉ là mới tiếp nhận, giúp sửa sang lại tư liệu bảo vệ chứng cứ gì đó. Vụ án này liên lụy hơi rộng, là vụ án giữa hai công ty lớn đề cập đến gián điệp buôn bán bí mật công ty, Phương Tử Nghị nhận làm luật sư bên nguyên cáo. Mà chuyện khiến người đau đầu là bên bị cáo. Sau lưng bên bị cáo có liên lụy đến thế lực xã hội đen là chuyện mà rất nhiều người hiểu trong lòng nhưng không nói, chính sách của bên trên gần đây là phải nghiêm trị, bên bối cảnh của bị cáo rõ ràng an phận không ít, cho nên vụ án này được lên lịch, rèn sắt khi còn nóng.

Quãng thời gian này nếu không phải Phương Tử Nghị Hàn Bản bận thành chó, thời gian Mục Liên Hạ ở sở luật sư cũng bận đến xoay quanh.

Thứ bảy bận cả ngày, chủ nhật Mục Liên Hạ được Phương Tử Nghị cho một ngày nghỉ. Đang đi, cậu bị Phương Tử Nghị còn đang múa bút thành văn gọi lại: “Liên Hạ.”

“A?”

“Gần đây cẩn thận một chút, vụ án này tôi không có nhiều trợ thủ, lần trước cậu đi với tôi chắc chắn đã bị nhìn thấy, tự mình cẩn thận.” Phương Tử Nghi cũng không bỏ bút trong tay, chỉ là ngẩng đầu nhìn Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ bật cười: “Anh Phương yên tâm đi, em sẽ cẩn thận. Lại nói... em sẽ không xui xẻo đến vậy.”

Phương Tử Nghi ừ một tiếng, đẩy đẩy kính mắt không trượt: “Tôi chỉ là dặn dò cậu chút thôi, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cậu chú ý là được.”

“Rồi em sẽ chú ý mà. Vậy anh Phương em đi trước nhé? Cuối tuần vui vẻ.” Mục Liên Hạ phất phất tay với hân.

“Chúc em cuối tuần vui vẻ.” Phương Tử Nghi không hề để ý tới Mục Liên Hạ, lại lần nữa tập trung vào công việc.

Thứ bảy hôm nay Tống An Hoài không tăng ca, dắt Tư Tư đến đón Mục Liên Hạ, trên xe còn có mẹ của Lộ Lộ đang dắt Lộ Lộ. Người đẹp dịu dàng mang theo một cái cà men lớn, có lẽ là tới đưa cơm cho ba cậu bé.

Sau khi nhìn Tư Tư và Lộ Lộ lưu luyến không rời mà chào tạm biệt, Mục Liên Hạ lên xe ngồi chung với Tư Tư. Tư Tư một tay ôm lấy cánh tay Mục Liên Hạ: “Anh Mục em lâu rồi không gặp anh đó.”

“Mới một tuần thôi.” Mục Liên Hạ chọc trán bé, sau đó nhìn bé che trán cười đến mềm mại manh manh.

Thời gian trôi nhanh, bởi vì sắp đến cuộc thi cuối kỳ, tối chủ nhật Mục Liên Hạ cũng không ở lại mà là về trường, sau đó ngủ một giấc ngon lành. Mấy hôm nay trong đầu cậu đều là mấy chuyện liên quan đến học tập công việc hoặc là mấy chuyện yêu đương xấu hổ, đã sớm để chuyện của Mục Khả Kiệt ra sau đầu. Di động bị hư đó cậu không nói được Tống An Hoài, lấy một cái mới, cái lúc trước thì sửa rồi lại nói.

Kết quả lần này Mục Khả thật đúng là nói được thì làm được.

Tiết đầu tiên vào sáng thứ hai cậu cũng chỉ nghe được một nửa, Mục Liên Hạ liền bị đạo viên tìm.

Mục Liên Hạ không phải cán bộ học viện, nhưng cậu vẫn có chút quen thuộc với đạo viên. Đạo viên là một người phụ nữ không lớn tuổi, vừa kết hôn không bao lâu, làm người cũng rất tốt. Nhưng khi tới tìm cậu, sắc mặt đạo viên rất khó xem.

Nhìn thấy dáng vẻ này của đạo viên, Mục Liên Hạ lưu loát dọn túi đi ra: “Đạo viên, sao thế?”

Về mặt đạo viên không tốt lắm, trực tiếp đi, đi vài bước thì tạm dừng: “Em nói rõ cho cô, nhà em là tình huống gì?”

Mục Liên Hạ lộp bộp trong lòng, có chút chần chờ: “... Sao vậy ạ?”

Đạo viên thở dài: “Em được chú thím em nuôi lớn đúng không?”

Mục Liên Hạ khẽ động trong lòng, một loại cảm giác nên đến cuối cùng sẽ đến tự nhiên sinh ra. Cậu dạ một tiếng: “Xem là vậy đi.”

“Sau khi lên đại học thì không còn liên hệ với họ nữa?” Đạo viên cao giọng.

“... Hẳn vậy đi.”

Dáng vẻ đạo viên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Em làm sao, em làm sao... Ai, cô phải nói em sao đây! Thím của em bây giờ đang khóc lóc kêu ca ở cửa ký túc xá của em không chịu đi, em qua xem đi. Có thể giải quyết thì tốt nhất nhanh chóng giải quyết.”

Mục Liên Hạ lại ừ một tiếng, rồi kéo khóe miệng, lộ ra vẻ mặt nhìn như cười mà có chút vắn vẹo.

Ha ha, hai người mấy người... thật đúng là cái dạng đó, cả thay đổi cũng không thay đổi.

“... Đạo viên, ” Mục Liên Hạ nhẹ giọng gọi cô, “Không phải như vậy.”

“A?”

“Em lớn lên ở nhà chứ không sai, nhưng chú em hàng năm không ở nhà, thím không chào đón em... Thím từ lâu đã bảo em đi, tất cả việc nhà đều là em làm, thím vĩnh viễn đều không hài lòng.”

Đạo viên dừng chân, nghiêng đầu nhìn Mục Liên Hạ đang cúi đầu hình như có chút uể oải: “... Đây, là vậy à?”

“Học phí của em là tự mình tìm, tiền sinh hoạt cũng là tự mình kiếm, ” Mục Liên Hạ lộ ra một nụ cười rất miễn cưỡng với đạo viên, “Em không biết họ còn muốn gì nữa...”

Một đoạn đường kế tiếp vẫn im lặng, mà còn chưa tới ký túc xá, Mục Liên Hạ liền thấy được rối loạn ở cửa ký túc xá.

Ký túc xá mà Mục Liên Hạ ở là khu ký túc xá lệch ở cổng, là nơi nhiều dòng người qua lại. Hôm nay tuy là thứ hai nhưng không phải tất cả sinh viên đều vào học, cho nên chung quanh còn có không ít người đang xem náo nhiệt.

Trừ người xem náo nhiệt, còn có ông quản lý ký túc xá, hai bảo vệ mặc đồng phục, còn có một người phụ nữ hình như là nhân viên công tác của nhà trường.

Về phần Lý Tổ Anh, bị vây ở trong cùng.

Bà ta mặc đồ lấm tấm bụi, váy màu xám sẫm. Bây giờ bà ta đang quỳ ngồi trên mặt đất, bi thương lau nước mắt.

Mục Liên Hạ thấy một màn như vậy, lửa giận bùng cháy từ đáy lòng.

Không phải là giả bộ thôi sao? Còn tưởng cậu vẫn như năm đó à?!

Mục Liên Hạ lúc này nhanh chóng vọt qua, mà cảm xúc đã được chuẩn bị xong trong vài giây này.

Cậu đến cạnh Lý Tổ Anh, lập tức vươn tay đỡ bà ta, nước lớn tí tách trượt xuống từ hốc mắt: “Thím ơi con xin thím, con biết thím không nỡ cho con trai thím, nhưng con và chị đã nghĩ rồi, con... con không thể vì kiếm học phí cho con trai thím mà nghỉ học đâu!”

Lý Tổ Anh nghẹn họng nhìn trân trân.

Mục Liên Hạ nghẹn ngào run rẩy: “Thím con xin thím, học phí một năm hai vạn tám ở cái trường hạng ba của Mục Khả Kiệt con biết là mắc con cũng biết là thím nói phải chăm sóc cho Mục Khả Kiệt không thể đi làm kiếm tiền, tiền bồi thường mười hai vạn khi ba mẹ con xảy ra chuyện con cho thím hết có được hay không, con xin thím đừng ép con nghỉ học mà...”

Nhìn người chung quanh từ chỉ trở Mục Liên Hạ biến thành bà ta, Lý Tổ Anh thật sự sửng sốt.

Lý Tổ Anh mới bắt đầu còn không nhìn Mục Liên Hạ, chờ khi phát hiện Mục Liên Hạ xông tới còn cảm thấy vui vẻ thấy tên này vẫn là tên có thể nắm trong lòng bàn tay như năm đó. Thẳng đến khi Mục Liên Hạ nói những lời này ra, hành vi hoàn toàn không như dự đoán khiến Lý Tổ Anh trợn tròn mắt.

64. Chương 64: Sảng Khoái

Kiếp trước kiếp này, Mục Liên Hạ lần đầu tiên làm như vậy.

Cậu trước giờ được cho là thuần lương, dù cho có tính kế thì cũng chưa từng làm qua chuyện gì khác người — bị ép tự nhiên không tính.

Nhưng bây giờ cậu đã biết rõ, có vài người mình có nói đạo lý với họ thì cũng vô dụng, họ thậm chí ngay cả tiếng người cũng nghe không hiểu, có lẽ là loài sinh vật giống như loài người đi.

Sau khi Mục Liên Hạ biết cảnh ngộ của Mục Khả Hân, cảm giác với hai mẹ con này càng thêm không xong. Khác không nói, ít nhất, Mục Khả Hân là con gái ruột của Lý Tổ Anh, là chị ruột của Mục Khả Kiệt, họ sao có thể làm thế với cô? Càng miễn bàn Mục Liên Hạ bị họ cho là người ngoài.

Trước đây khi chú Mục Thành vẫn tốt, còn có thể thoảng dè nén một chút, nhưng bây giờ Mục Thành đã tàn phế trong mắt họ, họ không thêm kiêng nể gì nữa.

Cho nên Mục Liên Hạ cũng không tính dùng phương pháp trao đổi của người văn minh để trao đổi với họ. Nếu mấy người muốn diễn, tôi theo đến cùng. Cái thứ danh tiếng này... Mục Liên Hạ không để ý.

Mà sau khi Mục Liên Hạ diễn kịch khóc kêu những lời đó ra, mấy người vừa nãy còn đang thảo luận thậm chí là chỉ trích cậu phần lớn đều bắt đầu đánh dẹp Lý Tổ Anh: “Vừa nãy bà ta nói chuyện đáng thương như vậy tôi thiếu chút nữa còn cho là thật.”

“Mục Liên Hạ cũng đủ thảm, tôi biết chuyện cậu ấy đi làm công, chính cậu ấy cũng không kiêng dè. Làm người còn rất tốt nữa.”

“Vậy mà bảo con gái cháu trai nghỉ học bỏ học nuôi con trai bà ta? Bà ta vẫn còn mặt mũi mà khóc ở đây à?”

Hoàn toàn không nghĩ tới mấy chiêu dùng ngon lành lúc trước đã mất hiệu quả ở đây, Lý Tổ Anh có chút hoảng. Nhưng bà ta giống con trai bà ta thuộc loại không biết xấu hổ vô địch thiên hạ nên chỉ dừng vài giây, sau đó càng thêm ra sức khóc đến trời tranh đất dậy: “Con sao có thể nói thím vậy chứ! Thím nuôi con mười hai năm không có công lao cũng có khổ lao mà! Thím biết con không thích nhà thím luôn nhớ về nhà mình, nhưng mười hai năm nay thím dùng cái gì của con? Có thiếu ăn thiếu mặc không? Có ngược đãi con không? Không có đi, thím hoàn toàn coi con là người một nhà mà!”

Mục Liên Hạ cười lạnh trong lòng, trên mặt làm ra vẻ mặt mờ mịt: “Phải không?”

“... Đúng, đúng vậy, ” Lý Tổ Anh cảm giác có chỗ không đúng ở trong lòng, nhưng vẫn dằn nhãn tình thần, “Hoàn cảnh nhà thím không tốt con cũng không phải không biết, chỉ dựa vào một mình chú con để chống căn nhà này, bây giờ ông ấy xảy ra chuyện, chẳng lẽ con không làm gì à?”

“... Vậy, thím tới đây, là muốn con làm gì?” Mục Liên Hạ kéo dài giọng, phóng đại, cố để cho mọi người nghe rõ, “Tất cả tiền học phí tiền sinh hoạt của con đều phải dựa vào bản thân, hôm qua khi anh họ tới tìm con thì con đã biết chú xảy ra chuyện, sau đó còn rất sốt ruột mà gửi tiền cho chú. Con thật sự không có nhiều tiền, thím cũng đừng ghét bỏ, đó là tấm lòng của con.”

Lý Tổ Anh há miệng, đột nhiên cảm thấy lời nói bị đổ về trong miệng.

Bà ta không phải đồ ngốc, lời lẽ bình thường dùng ngon ơ vậy mà hôm nay không thể thực hiện được ở đây bà ta đã thấy có chút bất an. Bây giờ Mục Liên Hạ nói ra lời này, nếu bà ta đòi tiền nữa... Có lẽ mọi chuyện sẽ mức nước đổ đi thật.

Lý Tổ Anh chuyển tròn mắt: “Con không về nhà thăm chú con à? Ông ấy rất nhớ con.”

“Nhưng chú càng hi vọng con có thể học tập thật giỏi, ” Mục Liên Hạ làm mặt vô tội, “Lại nói, trong nhà không phải có thím à, bây giờ ở nhà chỉ còn một mình chú, sao thím lại để chú ở nhà tới tìm con chứ! Thím mau về nhà chăm sóc chú đi! Nếu cần tiền... Con, con đi mượn giùm thím...”

Lý Tổ Anh quả thực nghiêng rằng nghiêng lợi cảm thấy rằng cũng ngứa: “Liên Hạ con nói lời này là có ý gì. Thím cũng không gạt con. Hoàn cảnh trong nhà bây giờ không tốt, thật sự thiếu tiền. Thím cũng không thể không có lương tâm mà để con nghỉ học về giúp, nhưng bên anh con thật sự cần con chịu trách nhiệm nhiều hơn. Cái đó... trước đây con lấy mười vạn đồng tiền từ trong tay chú thím... Có thể cho chú thím chút hay không?”

Nhìn bà ta nói hay bao nhiêu, nói thẳng là cho, mà không phải mượn. Về phần lương tâm... bà ta đã không còn từ lâu.

Mục Liên Hạ thấy ghê tởm trong lòng, trực tiếp trừng lớn mắt: “Thím khó khăn đến vậy à? Mười vạn đó của con là tiền thím mua phòng con, con đã để dành định kỳ, hết cách rồi. Đúng rồi, tiền bồi thường khi ba

mẹ con xảy ra chuyện và tiền gửi ngân hàng của nhà con lúc trước có lẽ cũng được khoảng mười tám vạn, thím lấy dùng đi.”

Cậu dừng một chút.

“Không đúng, con quên, lúc trước thím nói tiền đó xem như tiền sinh hoạt mà con sống ở nhà thím mười hai năm.”

Lý Tổ Anh ngây ngốc nghe, cảm thấy người trước mắt căn bản không phải Mục Liên Hạ, mà là ai đó khoác túi da của cậu.

Bà ta theo bản năng lui về phía sau một bước, sau đó cảm thấy không nên đứng vững lần nữa.

“Con...”

“Thím à, tôi đã nói trắng ra vậy rồi, ” Mục Liên Hạ thu lại nét mặt, biến thành lạnh băng. Cậu buông tay ra, đứng thẳng người, “Tôi ở nhà thím mười hai năm, quả thật không thiếu ăn thiếu mặc, nhưng ăn là đồ mà Mục Khả Kiệt không thích ăn, mặc là đồ hơi hoặc là quần áo cũ mà Mục Khả Kiệt không muốn mặc. Chỉ cần tôi ở đó, công việc giặt quần áo nấu cơm quét tước vệ sinh của nhà thím đều do tôi làm, ngoại trừ tiền học thì chưa bao giờ cho tôi tiền khác, càng miễn bàn tới lớp phụ đạo. Tôi mua sách ôn tập đều là nghĩ cách để dành tiền hoặc là căn bản chỉ có thể chép tay. Tôi không chống đối thím, bảo tôi làm việc tôi cũng yên lặng đi làm, tiền đại học thím bảo tôi đừng lấy một phân tiền từ thím đừng hòng trở về nữa tôi cũng làm được. Tôi cho rằng tôi đã tự do, tiền ba mẹ tôi để lại cho tôi, phòng ở để lại cho tôi bây giờ đều là của thím, thím còn có gì không thỏa mãn? Ngay cả chút thứ để sống yên thân cuối cùng của tôi cũng muốn tính kế?!”

Lời này cậu đã muốn nói rất lâu rồi.

Cảm xúc cậu có chút kích động, nhưng sau khi nói xong ngược lại cảm thấy hơi giận lắng đọng trong lòng nháy mắt tiêu tán đi rất nhiều.

“Cái gì cũng không bằng con trai thím, tôi thi điểm cao thím không nhìn, con gái thím chịu oan ức thím không nhìn, lấy mọi thứ để đi nuôi cái tên Mục Khả Kiệt đó, cũng chỉ có thím là thấy tự hào! Bây giờ chú bị đứt chi nằm trong bệnh viện, một mình! Hai mẹ con mấy người thì giỏi thật đó, lấy chút lý do rồi chạy đến chỗ tôi tính kế.”

Mục Liên Hạ nhìn chằm chằm ánh mắt bà ta, trong mắt là ác ý không thêm che giấu. Cậu nhìn thẳng vào bà ta, cho đến khi bà ta lão đảo bỏ chạy.

Nếu một người vẫn luôn là “bánh bao”, vậy thì ức hiếp cậu đã là một loại thói quen.

Nhưng sau khi “bánh bao” bắt đầu phản kháng, người ức hiếp cậu liền bắt đầu sợ hãi.

Đoạn “diễn” này, có rất nhiều người đều nhìn rõ, sau khi Lý Tổ Anh đẩy ra đám người chạy đi vẫn còn đang nghị luận. Trong đó có một đàn em cậu quen biết trực tiếp xông qua cho cậu một cái ôm: “Đàn anh tụi em đều đứng sau anh ủng hộ anh!”

Mục Liên Hạ cười với cậu ta, buông lỏng tay vỗ vỗ vai cậu ta: “Vậy thì cảm ơn cậu trước.”

Tiết buổi sáng vẫn phải hủy. Đạo viên vỗ vỗ vai Mục Liên Hạ không nói gì, bảo cậu về phòng ngủ nghỉ ngơi một lát. Nhưng chuyện này khiến cậu khá hưng phấn, không có gì cần nghỉ ngơi.

Hôm qua ngủ rất ngon nên lúc này cậu một chút cũng không mệt. Ở trước bàn đọc sách mấy phút phát hiện thật sự không đọc được nữa, Mục Liên Hạ xoa xoa tóc, lấy di động ra bắt đầu đọc tiểu thuyết. Kết quả một bộ còn chưa đọc đến phần V, di động đã vang.

Số lạ, Mục Liên Hạ nghĩ nghĩ, vẫn nhận điện thoại. Mà điện thoại vừa kết nối thì đối diện liền đổ ập xuống tiếng chữ rủa thậm tệ. Lúc trước khi Mục Liên Hạ ở sở luật sư cũng nhận qua cuộc điện thoại như vậy, trực tiếp đứt khoát lưu loát cúp. Chờ sau khi cúp thì cậu mới đột nhiên phản ứng lại, cái giọng đó hình như là Mục Khả Kiệt.

Chỉ là Mục Khả Kiệt sao có thể biết số điện thoại của cậu? Mục Liên Hạ không khỏi nhăn mi.

Vừa cúp chỉ chốc lát sau thì số lúc này lại gọi tới, Mục Liên Hạ nhú mày lại, nghĩ nghĩ rồi vẫn nhận.

Lần này Mục Khả Kiệt trong điện thoại ngược lại không còn mắng chửi người nữa, nhưng thái độ vẫn không xong như trước.

“Thằng nhóc mày đúng là cánh cứng.” Mục Khả Kiệt cười lạnh một tiếng.

Trước đây Mục Liên Hạ chưa bao giờ xung đột ngay mặt với Mục Khả Kiệt, Mục Liên Hạ luôn là tính cách có thể không âm ỉ thì không âm ỉ, nhưng lần này cậu cũng không tính nén giận. Chỉ là thái độ này của Mục Khả Kiệt khiến Mục Liên Hạ thật sự cảm thấy ghê tởm.

Giọng cậu lạnh lùng: “Có chuyện gì? Không thì tôi cúp.”

“Ai ai ai đừng, ” Giọng Mục Khả Kiệt nháy mắt giương cao, “Mày làm như vậy với mẹ của tao thím của mày ngược lại là có lý đó!”

“Tôi cúp.”

“Đừng đừng! Rồi tao nói thẳng, mày chắc chắn không cho tiền tao đúng không?” Mục Khả Kiệt nhanh chóng nói hết lời, “Tao cũng không cần chín vạn của mày, mày cho tao tám vạn là được.”

“... Điên.” Mục Liên Hạ dứt khoát cúp điện thoại.

Cậu cầm điện thoại ném đến cạnh bàn, cảm thấy tâm tình tốt lập tức không còn.

Di động kiên nhẫn vang rất lâu, Mục Liên Hạ nhận lần nữa. Cậu không nói chuyện, chờ đối diện mở miệng.

“Mày bây giờ có năng lực, tính tình cũng lớn lên rồi nhỉ.” Mục Khả Kiệt cười lạnh một tiếng, “Đừng nói tao không cho mày cơ hội. Như vậy đi, giữa trưa ngày mai Song Hồ có một nhà hàng không tề tên ‘Quý tân lâu’ mày cũng biết đi. Giữa trưa mười hai giờ rưỡi phòng 888 không gặp không về. Mày hoặc là tới, hoặc là tao tiếp tục quấy rầy không cho mày sống yên ổn. Dù sao tao cũng không mệt.”

Mục Liên Hạ nhắm chặt mắt, cảm thấy lồng ngực đang sôi trào.

Người này đúng là cực kỳ không biết xấu hổ!

Cậu cắn răng nhận: “Đi, để tôi nhìn xem anh chơi chiêu trò gì.”

Cúp điện thoại, cậu khôi phục tâm tình, sau đó gọi điện cho Tống An Hoài: “Em nhớ anh rồi làm sao đây?”

“Giữa trưa ăn cái gì? Đến công ty tìm anh?”

“Rồi. Em mua cơm tìm anh.” Mục Liên Hạ hơi mím môi cười.

Tâm tình có không xong đi nữa, nghĩ tới Tống An Hoài thì cũng tốt hơn nhiều.

Chỉ là không biết, Mục Khả Kiệt rốt cuộc muốn làm gì. Cậu đi là được, hai người đó thật sự có thể khiến cậu không sống yên ổn. Cậu vẫn muốn giải quyết trong một lần.

65. Chương 65: Bắt Cóc

Quý Tân Lâu Quý Tân Lâu, thứ nhất là tân (khách), thứ hai là quý (sang trọng).

Mục Liên Hạ thấy kỳ quái vì sao Mục Khả Kiệt lại bảo cậu đi Quý Tân Lâu, nhưng cậu cũng không nghĩ nhiều. Dù cho Mục Khả Kiệt có nói là tới đòi tiền, nhưng trong tay gã thật sự không có tiền? Nói đùa.

Với Mục Liên Hạ mà nói, ngày mai cậu nhất định phải đi. Ít nhất cậu cũng không thể để người như Mục Khả Kiệt Lý Tố Anh đảo loạn cuộc sống đã sớm bước vào quỹ đạo của cậu.

Chuyện này cậu cũng có nói cho Tống An Hoài. Tuy đây coi như là chuyện của cậu, nhưng Tống An Hoài là người mà cậu thân thiết nhất tin tưởng nhất, nói với hắn là tự nhiên. Tống An Hoài thoáng lo cho cậu,

tỏ ý nếu kết thúc thì gọi điện thoại cho hắn, không thể giải quyết thì cũng không cần để ý, dù sao cũng đã có hắn. Mục Liên Hạ cười đáp ứng.

Quý Tân Lâu nằm trong trung tâm thương mại thành phố Song Hồ, cách trường của Mục Liên Hạ cũng không tính gần. Tính cả dòng người giữa trưa có thể làm cản trở, có lẽ sẽ cần nửa tiếng.

Thứ ba Mục Liên Hạ có chương trình học hai buổi, buổi này là buổi thứ hai trong hai buổi nên không có tiết, cậu xin nghỉ giữa trưa với Phương Tử Nghị để canh thời gian tới Quý Tân Lâu.

Quý Tân Lâu là khách sạn năm sao được trang trí xa hoa, ở giữa đại sảnh treo chữ vàng rất to —— Tân Chí Như Quy (xem như ở nhà). Mục Liên Hạ nói với cô tiếp khách ở cửa là đã hẹn trước lên thang máy. Trong thang máy cũng có cô phục vụ ở thang máy, nhìn nụ cười ôn hòa trên mặt cô, thật sự rất hưởng thụ.

Số 888 đồng âm với phát phát phát, là một căn phòng rất được hoan nghênh. Mục Liên Hạ ở cửa híp mắt nhìn một chút, mới chậm rãi tới gần gõ cửa, đẩy cửa vào.

Căn phòng này rất lớn, trừ bàn ăn còn có rất nhiều thứ, xa hoa mà hưởng thụ. Khi Mục Liên Hạ vào cửa thì Mục Khả Kiệt đang ngồi trên sofa sau bàn ăn, trước sofa là bàn trà trong suốt, bên trên đặt một đĩa trái cây.

Mục Liên Hạ chậm rãi đi qua, ngồi trên sofa đối diện gã, chân dài giao nhau: “Nói đi, tìm tôi làm gì.”

Mục Khả Kiệt liếc cậu, từ đĩa trái cây ngắt một trái nho bỏ vào miệng, không nói chuyện.

Khi thấy gã Mục Liên Hạ liền bình tĩnh, cậu cũng không sợ tốn thời gian với Mục Khả Kiệt, dù sao hôm nay xin nghỉ để có thời gian rảnh, cậu không gấp. Không phải cậu tìm Mục Khả Kiệt, cũng chẳng phải cậu có việc xin người, sợ cái gì?!

Có lẽ là thấy Mục Liên Hạ hoàn toàn không để ý, Mục Khả Kiệt rốt cuộc không nhịn được nữa mà mở miệng trước: “Bây giờ mày sống đúng là thoải mái.”

Mục Liên Hạ cười lạnh một tiếng: “Mục Khả Kiệt anh tìm tôi để nói lời vô nghĩa à? Tôi bây giờ đương nhiên là thoải mái rồi, rời khỏi hai tên nhân tra như mấy người, sao tôi có thể không thoải mái được chứ!”

“Mày ——!”

Ai bị nói là nhân tra đều sẽ không vui, huống chi là người có tính nết như Mục Khả Kiệt. Gã thiếu chút nữa vỗ bàn đứng lên, sau đó nhịn xuống: “Giỏi, mày giỏi. Chúng tao là nhân tra? Mày nói ai?”

“Người nào đáp thì nói người đó, ” Mục Liên Hạ chuyển mắt qua ngón tay thon dài của mình, “Còn có người tự cho là bậc đàn anh lại chưa bao giờ làm việc của bậc đàn anh.”

Mục Khả Kiệt có lẽ đã tức thật, không nổi giận với Mục Liên Hạ đã là ngoài dự đoán của Mục Liên Hạ rồi.

Cậu quan sát Mục Khả Kiệt, sắc mặt của gã rất không xong nét mặt có chút dữ tợn, trái nho cầm trong tay đã bị nắn bẹp, nước màu tím đen chảy trên ngón tay, thậm chí trượt xuống vị trí bàn tay.

“Mục Liên Hạ, mày có biết sau khi mày đi thì xảy ra chuyện gì không? Mày có biết hai năm nay tao sống như thế nào không?” Mục Khả Kiệt bỗng nhiên thay đổi nét mặt, cười đầy ác ý, “Lúc trước tao trải qua những ngày gì? Sau này trải qua những ngày gì? Dựa vào gì mà mày ở Song Hồ lại tốt đến như vậy!”

“Tôi đi thì có ảnh hưởng gì tới anh?” Mục Liên Hạ cũng lười nhìn gã, “Anh không phải luôn được Lý Tổ Anh chăm sóc rất tốt à?”

“Ha ha ha ha mày mẹ nó nói còn không biết xấu hổ? Mày lấy mười vạn tiền mặt từ nhà tao, tiền sinh hoạt của tao lập tức thiếu hai phần ba, hoàn toàn không đủ xài, ” Mục Khả Kiệt hung tợn, “Không có tiền xài mày nói tao phải làm sao? Chỉ có thể nghĩ cách.”

Mục Liên Hạ cảm thấy hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt dữ tợn kia: “Anh làm cái gì?”

“Mày hít thuốc phiện chưa?” Mục Khả Kiệt làm một động tác tay, một biểu tình hưởng thụ, “Mùi vị đó, đúng là tuyệt vời.”

Mục Liên Hạ không khỏi mở to hai mắt nhìn.

“Ban đầu tao cũng đâu có muốn, nhưng thật sự rất thích, ” Mục Khả Kiệt cầm một trái nho, bóp nát, “Khi đầu tao cũng sợ đó, tao không muốn dính, nhưng đại ca nói, lăn lộn với anh ấy, nhất định phải có can đảm. Tao thử, chắc chắn, mùi vị thật sự quá tuyệt vời, nhưng mà giá có chút mắc. Không sao, một chút là được, có đại ca quan tâm tao. Sau đó tao cũng bắt đầu bán giùm anh ấy...”

“Nhưng lần trước tao đã làm hỏng, khi chuyển hàng thì không chuẩn bị tốt bị báo cảnh sát, vứt một đồng hàng.” Cuối cùng, gã im lặng lại, trên mặt không còn một tia biểu tình, “Tao phải bồi thường, nhưng trong nhà không có nhiều tiền như vậy. Ông già lại đứt chân. Tuy ông ta không có tác dụng gì, nhưng tốt xấu gì cũng là ông già của tao, tao không thể nhìn ông ta chết. Cho nên tao tới tìm mày.”

Mục Liên Hạ đã sợ ngây người.

Cậu chưa từng nghĩ tới... Mục Khả Kiệt lại dính thuốc phiện.

Thuốc phiện là thứ đáng sợ cỡ nào... Gã đúng là...

Nghe Mục Khả Kiệt nói, Mục Liên Hạ vẫn đang run rẩy trong lòng. Cậu không hối hận khi cầm tiền từ trong tay họ, đó là cậu nên có. Nhưng chuyện này dẫn đến những chuyện xảy ra sau này. Mục Khả Kiệt cũng bởi vậy mà nhiễm thuốc phiện.

Cả đời của gã, đã hủy.

Nhưng dù có thế, cậu cũng không tính đưa tiền.

Dựa vào gì chứ? Cậu mới không tốt bụng như vậy.

Mục Liên Hạ ngồi trên ghế, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Mục Khả Kiệt.

Trước khi cậu gặp Mục Khả Kiệt ở đại học, lúc ấy gã vẫn là một tên mập, lần gặp cuối cùng là khi gã la hét đòi tiền Lý Tố Anh, nói là muốn đi tiệm net chơi game, tuy là có chút làm người phiền chán, nhưng vẫn còn sức sống.

Mà gã của bây giờ, ánh mắt mơ hồ, sắc mặt khó coi, cơ thể từ béo phì đến trình độ gầy yếu như giờ, tính cách càng thêm táo bạo, đã bước lên con đường phạm tội.

Cậu không thể nói rõ mình có cảm giác gì, có lẽ là có chút vui, nhưng nhiều hơn cũng nói không rõ.

Mục Khả Kiệt nhìn Mục Liên Hạ đang ngồi yên, kéo khóe miệng: “Mày nói... mày nếu mà trực tiếp đưa tiền cho tao thì tốt biết bao? Không cần để tao lập công chuộc tội. Đây là mày ép tao, tốt xấu gì cũng coi như thân thích, tao vốn cũng không muốn...”

Gã nói lời này, Mục Liên Hạ theo bản năng cảm thấy không ổn. Cậu còn chưa phản ứng được là chuyện gì, cửa phòng bị mở ra, có hai người nhanh chóng chạy vào. Hai người đó đè cậu lại, trong đó có một người dùng khăn tẩm thuốc bịt kín miệng mũi Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ tránh thoát bất động, lại bị ép hít thuốc. Không được bao lâu liền cảm thấy mê muội, trước mắt mơ hồ.

Cảnh cuối cùng mà cậu nhìn thấy, là Mục Khả Kiệt đứng ở nơi đó, không nhìn rõ mặt mũi. Sau đó, cậu chẳng còn hay biết gì cả.

Khi Tống An Hoài cảm thấy bất thường, điện thoại của Mục Liên Hạ đã không gọi được nữa.

Mục Liên Hạ luôn luôn là người trầm ổn, chuyện đã đáp ứng thì chắc chắn sẽ làm được. Ban đầu đã hẹn với Tống An Hoài là sẽ liên hệ, nhưng tới hai giờ rồi mà điện thoại vẫn không gọi tới. Tống An Hoài cảm thấy có chút không đúng, gọi điện thoại cho cậu, lần đầu tiên thì kết nối, reng vài tiếng thì bị nhấn tắt. Gọi lại nữa thì là “Số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy”.

Tống An Hoài bật người lên từ trên ghế làm việc, trực tiếp đi bãi đỗ xe lái xe tới Quý Tân Lâu. Nhưng ở đó vẫn còn người à? Khách phòng 888 đã sớm đi. Theo trí nhớ của phục vụ, lúc ấy có một người uống rất nhiều đến bất tỉnh nhân sự, còn bị bạn bè kéo đi, một thân mùi rượu.

Hỏi lại, thì rất rõ. Mục Liên Hạ chưa bao giờ uống rượu, mặc cho là tình huống gì thì cậu đều không uống rượu, tự nhiên bây giờ ai cũng sẽ không làm khó xử cậu. Mà người đầy mùi rượu đó ăn mặc giống như Mục Liên Hạ, cậu chắc chắn là bị kèm hai bên. Nếu không phải bị ép say rượu, thì chính là bị giả thành say rượu.

Tổng An Hoài nóng nảy, điện thoại cho Hạ Đình Ngọc, sau đó báo cảnh sát.

Người trưởng thành mới mất tích mấy tiếng, cảnh sát đương nhiên không nhận. May mà Hạ Đình Ngọc có tình bạn với ông chủ Quý Tân Lâu, mấy cú điện thoại đã lấy được video camera vào tay.

Cầm video camera đi tìm người thì cuối cùng cũng nghiêm túc. Nhìn từ trong những video, phòng 888 ban đầu có một người vào chờ trước, Mục Liên Hạ đến thì một mình đi vào sau đó lại hai người đi vào, rồi sau đó hai người này kéo Mục Liên Hạ đi ra, phía sau cùng là người ban đầu đi vào.

Mấy người nói Mục Liên Hạ uống say, sau đó mang cậu tới bãi đỗ xe. Sau khi nhét người vào xe đã đậu ở bãi đỗ xe từ lâu, chiếc ô tô che bằng số xe đó ngهنh ngang mà đi.

Sau khi xem video xong thì mắt Tổng An Hoài đều đỏ bừng. Nếu không nhờ Hạ Đình Ngọc vỗ hấn thì hấn thiếu chút nữa đã võ bàn đứng lên. Nhân vật trong ngày thường quả thực đã thay đổi, trước đây đều là Tổng An Hoài trầm ổn, phụ trách đè lại Hạ Đình Ngọc khinh khỉnh hơn nhiều.

Kỳ thật Hạ Đình Ngọc cũng gấp, hấn chung sống với Mục Liên Hạ rất tốt, cũng rất thích đứa em họ này. Hơn nữa lúc trước cô Hạ Hình Hoa vì bị bắt cóc mà... Không, không thể nghĩ tiếp.

Bây giờ người nhà cũng không nhận được điện thoại vợ vết tài sản, cũng không biết nguyên nhân Mục Liên Hạ bị bắt cóc là gì. Mục Liên Hạ làm người ôn hòa không phô trương, càng không đắc tội ai, đến cùng là vì gì chứ?

Lúc này, có một cảnh sát đang bận vụ án khác đi ngang qua dừng lại bước chân. Hấn nhìn hình ảnh Mục Liên Hạ bị hai người kéo đi trên màn hình, nhẩn mi.

Hấn đặt văn kiện trong tay lên bàn mình, sau đó đi qua nói mấy câu với cảnh quan chịu trách nhiệm vụ án này.

“Cậu nói thật?” Cảnh quan chịu trách nhiệm chuyện của Mục Liên Hạ nhìn người vừa nãy nói chuyện với hấn, kinh ngạc mở miệng.

66. Chương 66: Người

Vừa nãy người nọ đi tới thì thăm với hấn, Tổng An Hoài và Hạ Đình Ngọc đã tập trung ánh mắt trên người họ, nghe thấy người phụ trách kinh ngạc lên tiếng, vẻ mặt hai người cũng thoáng căng thẳng.

Không đợi hai người đó mở miệng, cảnh sát vừa nãy liền tiến lên một bước mở miệng với Tổng An Hoài và Hạ Đình Ngọc: “Tôi họ Hầu, cậu ấy, hay mấy người có ai có cừu với Cung Hán Văn không?”

Hạ Đình Ngọc sửng sốt, nghiêng đầu nhìn Tổng An Hoài, Tổng An Hoài cau chân mày lại. Cái tên Cung Hán Văn này coi như là có tiếng, là xã hội đen trong truyền thuyết, làm giàu mấy chục năm bây giờ chẳng những có bối cảnh bên đó, còn đang kinh doanh. Tổng An Hoài và Hạ Đình Ngọc chưa từng thấy qua người thật, nhưng có nghe qua. Hai nhà đều không có gì tiếp xúc với ông ta, Mục Liên Hạ... cũng không có khả năng có liên hệ với người đó.

Tổng An Hoài nhíu chặt mày, suy nghĩ, đột nhiên nghĩ tới. Gần đây tập đoàn Thiên Thuần và Hán Thực đang ầm ĩ trên quan tòa, khoảng thời gian trước cũng đã bùng nổ đến giờ.

Hấn có chút loạn tay chân lấy di động ra từ trong túi áo, không đợi hấn gọi, di động đã reng trong lòng bàn tay.

Quả nhiên là người mà hấn nghĩ.

“Ngài Tổng, Liên Hạ giờ đang ở đâu?”

Đầu bên kia di động truyền đến giọng hơi khàn của Phương Tử Nghị.

Tổng An Hoài cầm di động chặt hơn. Vừa rồi hẳn cũng nghĩ tới Phương Tử Nghị.

Mục Liên Hạ ở văn phòng luật sư của Phương Tử Nghị một năm rưỡi, luôn cố gắng làm việc. Nhất là năm trước sau khi quyết định mục tiêu tương lai, càng phấn khởi tiến lên. Cậu đều giữ kín như bưng với phần lớn các vụ án, có lúc tâm tình không tốt cũng chỉ qua im lặng ôm Tổng An Hoài một lát, Tổng An Hoài hiểu cậu kiên trì phẩm đức nghề nghiệp, chưa bao giờ hỏi.

Bây giờ nghĩ tới, vụ án này lớn như vậy, khả năng có Phương Tử Nghị tự nhiên cũng lớn. Như vậy, Mục Liên Hạ đi theo Phương Tử Nghị, có phải cũng cuốn vào vụ án này hay không?

“Liên Hạ bị bắt cóc.” Tổng An Hoài vững giọng nói với Phương Tử Nghị. Mà tay của chính hắn, gần như đang run rẩy.

Mục Liên Hạ không nghĩ tới chuyện như vậy sẽ xảy ra trên người mình.

Cậu bây giờ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng sau khi nửa tỉnh táo thì vẫn luôn mắng chửi bản thân. Mục Liên Hạ ơi là Mục Liên Hạ, mày sống lại một lần, mà vẫn còn là một thằng ngốc.

Cậu tự cho có chút hiểu Mục Khả Kiệt, hoàn toàn không nghĩ tới là sẽ xảy ra chuyện như vậy. Chẳng qua, Mục Khả Kiệt luôn ở Xuyên Nam Phụ Sa, sao lại có liên hệ với người Song Hồ? Còn nữa... Gã nói là lập công chuộc tội, cậu biết là chuyện buôn lậu thuốc phiện xảy ra chuyện đó, vậy công là gì? Mục Liên Hạ cậu ngang bằng với công?

Vô tri vô giác, cậu cũng không thể nghĩ được gì, trừ khinh bỉ bản thân, thì chính là nghiêng răng nghiêng lợi với Mục Khả Kiệt.

Đại não tựa như bị đồ đập lại. Ý thức của Mục Liên Hạ dần dần khôi phục, nhưng luôn thấy cản trở gì đó, khó chịu vô cùng.

Khi cậu rút cuộc cảm giác thoải mái hơn ít, một chậu nước lạnh đổ thẳng vào người cậu.

Vừa kích thích, cơ thể Mục Liên Hạ giật mình một cái, chợt mở mắt.

Đây là một nơi không biết tên, không có cửa sổ, toàn bộ ánh sáng đều dựa vào bóng đèn treo giữa không trung, mà ánh đèn mờ tối đó khiến căn phòng này càng thêm u ám. Cậu bị ném ở trong góc, mà trong gian phòng trống rỗng này, ngoại trừ ghế dưới móng mấy người đằng trước, dường như cái gì cũng không có.

Trong phòng, Mục Liên Hạ có thể nhìn thấy là có ba người, không thấy rõ hình dạng, có thể khẳng định Mục Khả Kiệt không ở đây là được.

Cậu nằm nghiêng trên mặt đất giật giật người, hai tay bị trói ở sau lưng, trói rất chặt, khó chịu đến đòi mạng.

Dòng nước vào trong mắt, Mục Liên Hạ gạt suy nghĩ chớp chớp mắt, lại ho khan vài tiếng.

“Mày là trợ lý nhỏ theo Phương Tử Nghị đúng không, ” Có một người từ trên ghế đứng dậy, hai tay cắm ở trong túi, chậm rãi đi tới trước người Mục Liên Hạ, từ trên cao nhìn xuống cậu, nở nụ cười vắn vẹo, giọng nói ác độc, “Tao không nhầm người chứ.”

Tóc gã không dài, trên mặt có một vết sẹo màu đỏ sẫm từ khóe môi xuyên qua nửa khuôn mặt lan tới dưới cổ, thấy dữ tợn mà đáng sợ.

Mục Liên Hạ không khỏi giật mình, nháy mắt nhớ lại lời mà Phương Tử Nghị nói với cậu.

“Gần đây cẩn thận một chút, vụ án này tôi không có nhiều trợ thủ, lần trước cậu đi với tôi chắc chắn đã bị nhìn thấy, tự mình cẩn thận.”

Mình chém không phải chớ! Mình xui tới vậy hả? Mục Liên Hạ quả thực khóc không ra nước mắt.

Nhưng trong mắt người khác cậu vẫn khá bình tĩnh, tuy mắt tròng lớn, nhưng trên mặt không có gì là hoảng sợ. Người nọ nhìn cậu, nụ cười vắn vẹo gia tăng: “Thằng nhóc mày coi như không tệ, không sợ à?”

Mục Liên Hạ lại ho khan một tiếng: “Tôi không rõ vì sao mấy người muốn đưa tôi tới đây? Mục Khả Kiệt đâu? Mục Khả Kiệt có quan hệ gì với mấy người?”

Người đó xoay người trở về.

“Mày nói thằng đó tên Mục Khả Kiệt? À nó từ Xuyên Nam tới đây, trả tiền theo kỳ hạn. Nó nói cho nó chút thời gian, kết quả vừa lúc xuất hiện khi chúng tao đang xem video, chỉ vào mày nói là có thể đưa mày tới.”

Mục Liên Hạ lập tức hiểu rõ.

Phương Tử Nghị bảo cậu cẩn thận, chỉ có vụ án đó. Vụ án giữa Thiên Thuần và Hán Thực. Vụ án này rất bất lợi với Hán Thực, tất cả chứng cứ đều có lợi với Thiên Thuần. Hơn nữa theo chính sách nâng đỡ, lần này Hán Thực không thua một đường thì chắc chắn là Phương Tử Nghị phát huy thất thường. Một khi phán quyết... tiền mà Hán Thực phải bồi thường có lẽ sẽ khá lớn.

Mà bối cảnh của Hán Thực do Mục Liên Hạ không phải người Song Hồ nên cũng không tiếp xúc qua, cậu chỉ mơ hồ biết bối cảnh của Hán Thực có liên quan đến xã hội đen, nhưng cụ thể thì không rõ. Bây giờ xem ra quả thật là vậy.

Mà thế lực bối cảnh xã hội đen này đã đuổi tới Xuyên Nam. Nguồn để Mục Khả Kiệt buôn lậu thuốc phiện... Có lẽ là từ họ.

Mục Liên Hạ cảm thấy đầu mình đau rần. Người như vậy... Cậu thấy sợ trong lòng.

“Vậy mấy người đưa tôi tới làm gì?” Mục Liên Hạ mím môi, nhẹ giọng mở miệng.

“Đây không phải là chuyện rất rõ rồi à? Mày không biết?” Người đó một lần nữa ngồi xuống ghế, giọng vẫn như vậy, “Tao cho mày một cơ hội, tự mày nói.”

Mục Liên Hạ không tự chủ được mà bắt đầu thấy căng thẳng trong lòng, ngoài miệng lại khẳng định không thể nói gì cả: “Tôi thật sự không biết.”

“Mày không phải đi theo Phương Tử Nghị à? Mày không biết?” Người đó cao giọng, “Làm trợ thủ của Phương Tử Nghị, tao cảm thấy có một số việc không cần tao nói thẳng ra như vậy.”

Mục Liên Hạ đã dịch người, dựa vào vách tường chậm rãi ngồi dậy. Tay bị trói khó chịu, bây giờ tê rần đau xót đủ loại cảm giác đều có.

Mục Liên Hạ giật giật giảm bớt chút khó chịu truyền đến từ tay, cười khổ một tiếng: “Anh cũng biết tôi chỉ là trợ thủ, tôi có thể biết cái gì?”

Người đó a một tiếng, một người khác bên cạnh mắng một tiếng: “Em đã nói là vô dụng mà, lão đại anh còn tin cái thằng đó. Em phải tìm nó dạy dỗ nó một trận mới được!”

Người được gọi là lão đại đó, gãi gờ tay ngăn cản tên đàn em có chút nóng nảy kia, trong thanh âm có loại cảm giác không chút để ý: “Ban đầu cũng đã không nghĩ tới là có thể có thu hoạch được gì rồi.”

Thuộc hạ bị ghen hòng, cảm giận ngồi xuống lại.

Người được gọi là lão đại đó liếc nhìn cậu: “Cha nuôi nói gần đây đừng gây chuyện, tao cũng không tính làm gì, mày cũng đừng chọc phiền toái cho tao.”

Thuộc hạ đó yếu ớt gật đầu.

Mục Liên Hạ cảm thấy đoạn đối thoại này có thể là người này cố ý nói với cậu. Cậu mím môi, tuy rằng vẫn thấy không yên nhưng tóm lại cũng không sợ như lúc ban đầu nữa.

Ba người đó nói thêm mấy câu có không, Mục Liên Hạ thấy có chút không rõ cho lắm, nhưng cậu rất lý trí mà không nói chen vào.

Sau một lúc lâu, người đó lại mở miệng với cậu: “Mày nói mày cái gì cũng không biết?”

“Những gì tôi biết không khác những gì mấy người biết, ” Mục Liên Hạ có chút căng thẳng, châm chước nói, “Vụ án của Phương Tử Nghị là giữa Thiên Thuần và Hán Thực... mấy người là Hán Thực đúng không?”

Không có ai trả lời cậu.

Mục Liên Hạ nuốt một miếng: “Chúng có đã được giao sắp xong rồi, nhưng nội dung cụ thể thì tôi không rõ, Phương Tử Nghị cũng sẽ không nói ra suy nghĩ với tôi, còn chứng cứ nào khác không thì tôi cũng không biết.”

“A, ” Người đó kéo dài giọng, “Mày đúng là vô dụng.”

Mục Liên Hạ cứng người, không biết có thể nói gì nữa.

“Thôi, ” Người đó đứng lên, lại chậm rãi đi tới, “Dù sao tao cũng không mong đợi biết được điều gì thông qua mày, mày phải cảm ơn cha nuôi tao gần đây bảo tao bớt chuyện, nếu không thì không chỉ là cảnh cáo thôi đâu. Ừm, nhìn xem Phương Tử Nghị có để ý mày không.”

Nói xong, gã hung hăng đá một cước vào ngực Mục Liên Hạ. Mục Liên Hạ vốn đang tựa vào tường, lực của một cước này cậu chịu mười phần mười, cánh tay bị trói ở sau người cũng bởi vậy mà bị thương. Cả người cậu như bị tê liệt, ngã xuống đất, nôn vài tiếng, chỉ là đồ ăn lúc trước đã tiêu hóa, trừ nước, cái gì cũng không nôn ra được.

Đau, thật sự rất đau, cả người không có nơi nào mà không đau.

“Tội tao đi, mày chờ ở đây đi, tự cầu nhiều phúc. Về phần Mục... Mục gì đó?” Lão đại đó dùng đầu nhọn của chiếc giày da nâng cằm Mục Liên Hạ, “Tao giúp mày xử lý một chút? Xem như nhận lỗi vậy.”

Nói xong, lưu loát thu chân lại, Mục Liên Hạ vô cùng chặt vật lại té xuống đất, cả người vẫn lơ mơ như trước, cảm giác đau đớn vẫn duy trì trên người.

Cậu khó khăn ngẩng đầu, nhìn ba người đó từng bước đi ra ngoài.

Cậu thấy ánh sáng đến từ tự nhiên, xuất hiện từ trần nhà bên kia. Chỗ đó có một cái thang, ba người đó theo cái thang rời khỏi đây.

... Nơi này có lẽ là một tầng hầm... Mục Liên Hạ hoảng hốt nghĩ.

Cửa ra đó bị đóng lại, trong không gian tĩnh lặng chỉ còn ánh đèn màu tối đó.

Không biết qua bao lâu, bóng đèn đó lóe lóe, bụp một tiếng, tắt.

Mục Liên Hạ quỳ rạp trên mặt đất, cả người có chút ngẩn ngơ.

Ai tới... cứu tôi...

An...

67. Chương 67: Giao Dịch

Có một cuộc thí nghiệm nói, nhốt người giam trong căn phòng tối để quan sát phản ứng của họ. Trong đó có người sau một khoảng thời gian thì gần như là bị bệnh tâm lý.

Mục Liên Hạ bây giờ gần như bị vây dưới tình huống này.

Căn phòng này ngược lại không phải thật sự tối đến mức thò tay không thấy năm ngón. Nhưng bóng đèn làm nguồn sáng đã hỏng mất, bây giờ nguồn sáng duy nhất cậu có thể nhìn thấy chính là nơi mà những người đó vừa rời đi, ở cửa có lẽ là có một khe hở để duy trì không khí, mơ hồ có thể nhìn thấy ánh sáng chiếu trên mặt đất.

Trên người Mục Liên Hạ ướt đầm, ở đây đến giờ còn chưa khô; tay cậu bị trói ở sau người máu không được lưu thông bây giờ đã tê liệt căng đau; cậu vừa nãy bị đập một cước khiến cả lồng ngực cậu đều đang đau, ngay cả thở cũng mang theo một loại cảm giác đau đớn.

Không khí nơi đây đục ngầu, âm lạnh. Mục Liên Hạ không biết qua bao lâu mới có sức hoạt động bản thân. Nhưng cậu không đứng dậy được, chỉ có thể di chuyển một chút đến vị trí cách cửa ra gần một chút.

Cơ thể hình như bắt đầu kháng nghị, có chút nóng, có thể là sốt rồi.

Cậu hơi hoảng hốt nghĩ.

Mỗi phút mỗi giây đều là một loại dày vò. Mục Liên Hạ thậm chí cảm thấy mình sắp không thể kiên trì được nữa.

Cậu trong ngẩn ngơ dường như đã hôn mê bất tỉnh, khi cậu có lại ý thức, tia sáng đó đã không thấy đâu.

Hắn là trời tối rồi đi... ai... có thể tới đây không? Cậu ho khan liên tiếp, khụ đến tê tâm liệt phế.

Không dễ dàng bình ổn lại, cậu mờ mịt ngẩng đầu, nhìn nơi mơ hồ còn có chút ánh sáng đó, lại như chẳng thấy được gì cả.

Tổng An Hoài bây giờ đã cuống đến sắp điên rồi.

Khi phát hiện Mục Liên Hạ mất tích khoảng hai giờ chiều, chờ khi lần qua lần lại báo cảnh sát đã sắp bốn giờ, sau đó biết có thể có tin tức, giờ là năm giờ, Phương Tử Nghị cũng đến cục cảnh sát.

Tổng An Hoài đã không còn cách nào để ngồi nữa, bước qua bước lại. Hạ Đình Ngọc bị hắn chinh cũng hoảng sợ. Khi Phương Tử Nghị tới, liền nhìn thấy Tổng An Hoài sắc mặt vô cùng khó coi. Hắn chào hỏi hai người trước, sau đó quay đầu nhìn Hậu cảnh quan đó: “Anh xác định?”

Hậu cảnh quan gật gật đầu: “Hai người trong camera chắc chắn đã xuất hiện qua ở Thiên Thượng Nhân Gian. Đi theo Cung Hán Lương con nuôi của Cung Hán Văn.”

Phương Tử Nghị có chút suy nghĩ gật gật đầu: “Bây giờ điều tra thế nào rồi?”

“Đang điều tra chiếc xe đó. Số xe bị che, khá khó điều tra. Tạm thời tập trung một khu vực, cụ thể thì khó nói. Ngoại trừ hai người của Cung Hán Lương, chúng tôi cũng có tra xét Mục Khả Kiệt, tìm nhà khách mà cậu ta ở nhưng cậu ta đã trả phòng. Mẹ của cậu ta vừa nãy có hỏi nói là không biết, ở bên đó.”

Tổng An Hoài chợt dừng lại, dùng sức nện bàn, mắt đỏ lên giọng gần như nói từ trong kẽ răng ra: “Tôi mẹ nó không nên để em ấy đi!”

Hạ Đình Ngọc sắc mặt khó coi giật giật khóe miệng, không lo cho Tổng An Hoài nữa, bản thân cũng im lặng.

Vào lúc này, di động của Phương Tử Nghị reng.

Ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người Phương Tử Nghị.

Hắn mặt không thay đổi từ trong túi quần lấy di động ra, sau đó nhấn mi, nhấn loa: “Alo?”

Bên đó truyền đến một giọng nói nhàn nhạt: “Phương Tử Nghị... đúng không?”

“Là tôi.” Những người khác cẩn thận ngừng hô hấp, Phương Tử Nghị ngược lại thì vẫn bình tĩnh.

“A, là mày thì tốt rồi, ” Bên đó không chút để ý, “Mày có phải có một trợ thủ nhỏ tên là gì... tên gì đó?”

Một giọng nhỏ hơn nói “Mục Liên Hạ”.

Người này giả vờ giả vịt bình tĩnh hiểu ra: “A đúng, là tên Mục... Liên Hạ. Là một đứa dễ thương, khá ngoan.”

Tổng An Hoài đỏ cả mắt, nắm chặt nắm tay mới nhịn xuống xúc động chửi ầm lên. Hạ Đình Ngọc cũng nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn ta nói lời này... Hắn ta đã làm gì Liên Hạ?

“Cậu bắt cóc cậu ấy?” Phương Tử Nghị dừng một chút, im lặng mấy giây sau đó đề thấp giọng, “Cậu muốn gì?”

“Đừng đừng đừng, đừng nói khó nghe vậy chứ, ” Người đó nói khoa trương, “Gì mà gọi là bắt cóc chứ, tao chỉ là mời một cậu bạn uống say đến chỗ tao chơi thôi. Về phần cậu ta chơi không được, thì đừng nói tao.”

“... Cậu gọi điện thoại cho tôi là nói rõ cậu ấy còn an toàn, cho nên, nói đi, cậu muốn cái gì?” Phương Tử Nghị trầm giọng nói.

“Được rồi, tao là người sáng suốt không nói chuyện mập mờ, có chuyện mà không nhúng tay không phải tốt lắm hay sao? Nhất định phải chịu chút cảnh cáo.” Người đó chặc một tiếng, “Mày không nhúng tay, thì kết thúc.”

Phương Tử Nghị dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người mà im lặng một lát, sau đó trong giọng nói mang theo chút ý cười: “Cậu nghĩ gì vậy? Đã sắp mở phiên tòa, chứng cứ làm xong rồi, cậu bảo tôi không nhúng tay?”

“Vậy thì đến chỗ chúng tao đi, cho mày chắc chắn tốt hơn cái chỗ nhỏ bé như Thiên Thuần nhiều, ” Người đó ngáp một cái, “Thế nào?”

“Cậu suy nghĩ viễn vông à?” Phương Tử Nghị cười lạnh.

Người đó ai một tiếng, thở dài khoa trương: “Được, tao từ lâu đã biết là không có tác dụng gì rồi. Cứ vậy đi, mày đừng xuất hiện trên toà án, thế nào?”

Phương Tử Nghị lại im lặng, sau đó thở dài: “Chỉ một mình tôi, đừng ở đây?”

Bên đó lần này trả lời đứng đắn không ít, nói như giữ đình đóng cột: “Đừng ở đây.”

Phương Tử Nghị thở dài u u: “Được.”

“Sảng khoái, ” Gã cười ha ha vài tiếng, báo biển số xe, “Nhanh đi tìm đi, không thì cũng sắp ra khỏi thành rồi. Sau khi ra khỏi thành họ xử lý người trong cốp xe thế nào... thì khó mà nói!”

Nói xong, cúp điện thoại. Nhân viên kỹ thuật vừa nãy đã tới trước lắc lắc đầu, tỏ vẻ không thể định vị. Mà Hầu cảnh quan ngược lại nhanh chóng gọi điện thoại cho người phụ trách điều tra để họ đi chặn lại người mang biển số xe đó.

Tổng An Hoài dù sao cũng không ở đây được nữa.

Hắn mím môi, nghiêm túc nhìn Phương Tử Nghị: “Lần này, cảm ơn anh.”

Phương Tử Nghị cười khổ một tiếng lắc đầu: “Kỳ thật là trách nhiệm của tôi.”

Nét mặt của Tổng An Hoài rất lạnh: “Không, vẫn nên cảm ơn anh, nếu anh nói sẽ ra tòa án thì sẽ có chuyện xấu, họ nhất định là có chiêu sau.”

“Chỉ là tôi mà thôi, tôi vẫn có niềm tin với bọn hậu bối mà tôi mang theo, ” Phương Tử Nghị thở dài, “Nhanh đi tra đi, hi vọng... Liên Hạ không sao.”

Tổng An Hoài cũng không nói gì nữa, bảo Hạ Đình Ngọc ở cạnh đợi tin, mình thì ra ngoài.

Người lúc nãy gọi Phương Tử Nghị nếu không có gì bất ngờ thì chính là Cung Hán Lương, Cung Hán Lương và Phương Tử Nghị nói gì hắn đều nghe hết, như vậy Liên Hạ hẳn là đang ở trong xe mang biển số xe đó. Mà Cung Hán Lương muốn giao dịch với Phương Tử Nghị, nếu vậy, chiếc xe đó nhất định đi đại lộ, sau đó còn nói là muốn xử lý nên có lẽ sẽ không đi cao tốc... Tổng An Hoài nhanh chóng xoay chuyển đầu óc, trong lòng có tính toán, một cước đạp chân ga.

Hắn chọn nơi không có nhiều người qua đường, lại thêm điều tra, khi hắn tới thì đang điều tra xe theo hàng, tiếng loa liên tiếp. Tâm tình càng thêm khó chịu, lúc này hắn nhận được điện thoại của Hạ Đình Ngọc: “Tìm được biển số xe đó rồi, ở đường Tinh Hải.”

“Tôi giờ đang ở đường Tinh Hải, ” Tổng An Hoài đánh gãy hắn, “Ở đâu?”

“Vừa mới tra theo dõi tra được, sắp đến trạm xăng dầu.” Hạ Đình Ngọc nhanh chóng nói.

Tổng An Hoài ừ một tiếng cúp điện thoại, nhìn hàng ngũ thật dài kia, quyết đoán quẹo xe ra bên cạnh ngừng xe, sau đó dùng hai chân chạy tới trạm xăng dầu.

May mà hắn thường xuyên rèn luyện cơ thể. Nhưng dù cho hắn bình thường rèn luyện cơ thể, tăng tốc chạy cự li dài làm hắn khi đến trạm xăng dầu thì thở thẳng. Mà khi hắn tới thì rất trùng hợp, hắn liền thấy được chiếc xe có số xe mà Cung Hán Lương nói.

Chủ xe đang đứng ở trước cốp xe cãi nhau với mấy người cảnh sát, hoàn toàn không phân rõ phải trái.

Cảnh sát không dễ làm việc, chỉ có thể khuyên bảo hết mức, mà Tổng An Hoài lúc này thì sao có thể nhàn nhả thoải mái chờ được nữa? Hắn không đợi mình thở đều lại, trực tiếp đi tới nắm cổ áo chủ xe: “Mở cốp xe ra!”

Chủ xe đó lùn hơn Tổng An Hoài một khúc lại khá gầy yếu. Bị đôi mắt đỏ bừng của Tổng An Hoài dọa cũng lắp bắp. Cậu ta bác bỏ vài câu: “Dựa, dựa vào gì mà anh nói muốn xem thì cho anh xem chứ, anh là ai!”

“Người mà không có chuyện thì không sao, người mà có chuyện thì cậu có chịu được không hả? Tôi bảo cậu mở ra!” Giọng của Tổng An Hoài cũng hung tợn.

Chủ xe mềm nắn rắn buông kinh hãi, ngoan ngoãn mở cốp xe.

Tay Tổng An Hoài quả thực đang run, hắn xốc mạnh cốp xe lên, mắt trừng lớn.

Vừa nãy chờ mong bao nhiêu, bây giờ cảm hận bấy nhiêu.

Hắn nắm cổ áo người trong xe, kéo bằng keo dán ngoài miệng gã xuống, gần như tê rống: “Liên Hạ ở đâu! Liên Hạ ở đâu!”

Mấy cảnh sát kéo hắn lui ra sau: “Anh bình tĩnh trước đi.”

Chủ xe ngây ngốc nhìn trong cốp xe mình có thêm một người bị trói kín, bị dọa choáng váng: “Không, không liên quan đến tôi. Đồng chí cảnh sát mấy người nghe tôi nói, tôi không biết gì cả người này không liên quan đến tôi đâu tôi cũng không biết hắn ta là ai! Đồng chí cảnh sát anh nhất định phải tin tôi nha tôi là dân lành! Công dân hiền lành hàng đầu!”

Không ai quan tâm cậu ta.

Người bị vo thành một cục trói chặt trong xe không phải Mục Liên Hạ, mà là Mục Khả Kiệt. Miệng gã bị bạo lực kéo bằng keo xuống trở nên đỏ bừng, nhìn có chút đáng cười, từ vai tới tay tới chân bị trói một vòng một vòng, càng thêm buồn cười.

Về mặt gã có chút kinh hãi, còn có chút mờ mịt, hình như cũng chỉ mới tỉnh táo lại.

Nhìn Tổng An Hoài bị hai cảnh sát ôm lại hai mắt đỏ bừng đang nhìn chăm chăm gã, Mục Khả Kiệt không khỏi co quắp, sau đó đưa ánh mắt xin giúp đỡ về phía cảnh sát khác.

Có một cảnh sát đang gọi điện thoại, anh ta cúp điện thoại nhìn Mục Khả Kiệt: “Cậu là Mục Khả Kiệt đúng không?”

Mục Khả Kiệt sợ tình huống bây giờ, ngoan ngoãn gật đầu.

“Cậu có biết, Mục Liên Hạ ở đâu không?” Cảnh sát đó lại hỏi.

Tổng An Hoài lập tức yên tĩnh lại.

Mục Khả Kiệt lại co rúm thêm chút, chần chờ, gật gật đầu.

Tổng An Hoài nhìn chăm chăm Mục Khả Kiệt, vẻ mặt dữ tợn: “Đưa tôi đi tìm em ấy.”

68. Chương 68: Được Cứu

Khi Mục Liên Hạ được tìm thấy thì đã tới rạng sáng.

Mục Khả Kiệt rất không đáng tin. Lúc trước gã thấy sợ nên mới nói biết, nhưng trên thực tế gã cũng chỉ biết sợ. Lúc ấy sau khi gã và chiếc xe đó đến ngoại ô liền bị đánh hôn mê. Khi gã tỉnh thì đã ở trong cốp xe của chiếc xe kia.

Gã ngược lại muốn nghiêm túc chỉ đường, nhưng thật sự tìm không thấy. Chạy nhiều chặng đường dư thừa mới tập trung được một nơi, sau đó tìm thấy cái hầm đó trong đất của một mảnh bấp ngô.

Khi Mục Liên Hạ được ôm từ trong hầm ra, đã sốt cao hôn mê.

Tổng An Hoài mặt bình tĩnh, lập tức đưa người đi bệnh viện. Ở trên xe hắn ôm Mục Liên Hạ tay cũng đang run.

Mục Liên Hạ lúc này rất chật vật, quần áo trên người còn có chút ướt được cởi ra rồi bọc áo khoác của Tổng An Hoài, trên cánh tay tất cả đều là những vết dầy, rõ ràng đã sưng phù, sốt cao không lùi, thường thường ho khan trong lúc hôn mê.

Chờ khi đưa đến bệnh viện khám, sốt cao viêm phổi, cánh tay trái còn có chút nứt xương.

Cậu được khám xong xử lý xong, chờ người đưa đến phòng bệnh dàn xếp lại thì trời đã sáng.

Tổng An Hoài thật cẩn thận đóng cửa phòng bệnh, mình thì đi ra hung hăng đấm tường.

Hạ Đình Ngọc cũng ở đó, cảm xúc rất không xong.

Bây giờ họ cũng không biết nhiều tin tức cụ thể về đám người phạm tội đó, giờ đây duy nhất có thể khẳng định chính là phải hỏi tội tên Mục Khả Kiệt. Về phần Cung Hán Lương, còn thuộc hạ đàn em gì của gã, Cung Hán Văn còn đang bị điều tra, có một số việc còn chưa thể xử lý, hướng chi cũng không nhất định có thể bắt được người.

Mất Tổng An Hoài vẫn đỏ, tơ máu trải rộng: “Tôi muốn Mục Khả Kiệt đó phải trả giá!”

Hạ Đình Ngọc nheo mắt, từ trong túi áo lấy ra hộp thuốc lá. Đột nhiên nghĩ đây là bệnh viện, liền bỏ lại.

Không có ai sẽ tha cho gã.

Khi tỉnh lại, Mục Liên Hạ còn thấy mình đang nằm mơ. Qua lát mới thật sự tỉnh lại.

Tay phải chích nước biển, tay trái hình như được thanh nẹp cố định. Đây là ở bệnh viện à...

Trong phòng bệnh có rất nhiều người, Tổng An Hoài Hạ Đình Ngọc Lý Thụy Phong còn có bà Hạ, cậu nhìn một vòng, Hàn Bản vừa cúp điện thoại vừa đẩy cửa vào.

Bà Hạ đau lòng muốn chết, ngồi bên giường cậu nhìn chăm chăm cậu: “Cháu đúng là bé ngọc mà...”

Mục Liên Hạ giật nhẹ khóe miệng với bà, kết quả liên lụy đến chỗ ngực đau, ngược lại hít một hơi.

Bà Hạ vội vàng dịch góc chăn cho cậu: “Con đừng nói, phải nghỉ ngơi cho tốt!”

Mục Liên Hạ gật đầu biên độ nhỏ, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Đúng là... mệt quá...

Nhìn thấy cậu tỉnh mọi người cũng thả lỏng, thấy cậu nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi, đều ra ngoài. Bà Hạ không yên tâm muốn ở đây với cháu ngoại, được Hạ Đình Ngọc dỗ về nhà.

Tổng An Hoài không đi ra, ngồi ở bên giường bao bọc tay trái miễn cưỡng coi như tự do của Mục Liên Hạ trong hai tay mình.

Qua một lát, Mục Liên Hạ cũng ngủ không được. Cậu chậm rãi mở mắt, sau đó nghiêng đầu nhìn Tổng An Hoài, miễn cưỡng cười với hắn.

Tổng An Hoài khẽ nâng tay cậu, mình thì cúi đầu dùng trán dán trên tay lạnh lẽo của cậu.

“Xin lỗi...” Hần nhẹ giọng nói, “Anh không nên để em đi một mình...”

Mục Liên Hạ hừ nhẹ một tiếng, giọng có chút khàn khàn, do nói chuyện nên lồng ngực cũng có chút đau: “Anh xin lỗi gì chứ, cũng không phải anh sai. Là em nghĩ quá đương nhiên.”

“Anh hẳn nên chú ý, ” Giọng Tổng An Hoài thiên về nỉ non, “Anh nếu nghĩ nhiều chút nữa, em cũng sẽ không bị thương.”

“Em cũng không phải búp bê sứ, sao có thể chú ý chứ... ông già ...”

Tổng An Hoài ngẩng đầu: “Đừng làm anh sợ nữa.”

“Không đâu.” Mục Liên Hạ cười với hắn, sau đó lại bắt đầu ho khan đến tê tâm liệt phế, bị Tổng An Hoài ngăn cản không cho cậu nói nữa.

“Lần này em bị thương rất nặng, em đừng nói, ” Tổng An Hoài đau lòng nói, “Em cũng đừng nghĩ nhiều, cái gì cũng mặc kệ nghĩ ngơi cho tốt, chờ em khỏe lại nói.”

Mục Liên Hạ cũng không cựa mạnh nữa, dưới cái nhìn dịu dàng của Tổng An Hoài lại ngủ.

Cậu vừa nằm viện liền nằm một tuần. Cuối cùng cậu thấy mình đã không sao, nhưng mọi người đều không thả cậu đi, bà Hạ mỗi ngày đều thay đổi đồ ăn cho Mục Liên Hạ, canh canh nước nước Mục Liên Hạ muốn từ chối cũng không dám.

Quãng thời gian cậu nằm viện phòng bệnh cũng không sống yên ổn qua, mỗi ngày đều có người đến thăm cậu, bên cạnh sát cũng có người an ủi, còn quanh co lòng vòng hỏi có thể ghi chép không —— xem ra trước khi cậu khỏe thì đã bị ngăn cản không ít.

Làm ghi chép là cảnh quan ban đầu phụ trách vụ án này, phụ trách cùng hắn là Hầu cảnh quan phụ trách vụ án của Cung Hán Văn.

Khi đang ghi chép, Phương Tử Nghị đến đây, đi cùng hắn còn có Phương Tử Huyền.

Mục Liên Hạ đã lâu không gặp Phương Tử Huyền, nhưng nhìn khí sắc cô bây giờ có lẽ trôi qua rất không tệ. Lại thấy đáng vẻ ân cần của Hầu cảnh quan... Mục Liên Hạ cảm thấy vui mừng trong lòng.

Khi anh em nhà họ Phương đến thì ghi chép đã sắp xong, mà sau khi ghi chép xong cảnh quan phụ trách tạm biệt trước, Hầu cảnh quan rút cuộc cũng thành công hẹn mỹ nhân cùng ra cửa với hắn. Lúc này Tổng An Hoài không ở đây, Phương Tử Nghị ngồi xuống ghế cạnh giường cậu.

Hắn nhìn tay Mục Liên Hạ còn được thanh nẹp cố định, thở dài: “Lần này... Ai...”

Mục Liên Hạ cười với hắn: “Em không sao anh Phương. Chuyện này em không có ảnh hưởng gì đi?”

“Không sao, tôi đã giải quyết, ” Phương Tử Nghị ngược lại không để ý chuyện đó, “Tôi vẫn liên lụy tới cậu. Lúc trước cũng có người nhận vụ án liên quan tới Hán Thực, chuyện như vậy cũng không phải xảy ra lần đầu tiên, tôi hẳn nên cẩn thận.”

“Là họa tránh không khỏi a, ” Mục Liên Hạ nhú nhú mũi, “Em cũng không sao, anh Phương nếu mà bị cát mới càng không xong.”

“Họ còn không thể công khai như vậy. Lại nói, cậu nghĩ tôi là cậu à? Người mới.” Phương Tử Nghị trêu ghẹo cậu. Mục Liên Hạ bị nói đến thiếu chút nữa mặt đỏ.

Lại nói, Phương Tử Nghị thở dài: “Ngụy Nham đã chết.”

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái, trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng lại được.

“Ngụy Nham đã chết, ” Phương Tử Nghị lặp lại, “Tự sát.”

Mục Liên Hạ trong nháy mắt nói không rõ cảm nhận gì đang lan tràn: “Vì sao?”

“Ngụy Nham ở Lam Tinh có Thiên Thượng Nhân Gian duy trì. Thiên Thượng Nhân Gian ngược lại không quá để ý tiểu lâu la như cậu ta, nhưng tốt xấu gì cũng được họ che giấu. Lúc trước khi tôi xử lý cậu ta

có chào hỏi với chỗ đó, nhưng bây giờ chúng tôi đã âm ỉ rồi. Người mang Ngụy Nham đi đã tìm Cung Hán Lương tỏ về Ngụy Nham không có công lao cũng có khổ lao, sau đó Cung Hán Lương lại nhớ đến tôi. Chuyện này vốn phải tính trên đầu tôi.” Phương Tử Nghị giải thích.

Thiên Thượng Nhân Gian... Mục Liên Hạ có chút hoảng hốt. Hội sở nổi tiếng ở Song Hồ cậu tự nhiên là biết. Nếu nói Ngụy Nham dấn thân Thiên Thượng Nhân Gian, cũng không trách được gã có thể làm nhiều chuyện ghê tởm đến vậy. Mà phía sau màn của Thiên Thượng Nhân Gian... thì ra là giống phía sau màn của Hán Thực.

Mục Liên Hạ nháy mắt mấy cái, đã hiểu.

Phương Tử Nghị cũng không ở đây lâu, trò chuyện với Mục Liên Hạ một lát liền đi, khi đi còn không quên gọi điện thoại cho em gái mình rõ ràng là đang đi hẹn hò trở về. Nghĩ Phương Tử Huyền không biết chuyện Ngụy Nham đã chết, huống chi Phương Tử Nghị chắc chắn không tính để cô biết. Dù gã là ba của công chúa nhỏ, nhưng căn bản không cần phải nhận thân. Còn nữa... công chúa nhỏ có lẽ sắp có một ba ba mới?

Mục Liên Hạ một mình nằm trên giường nghĩ tới nghĩ lui, còn tranh thủ nhắn một tin cho Hàn Thừa Vũ.

Đừng nói nữa, đây là một chiếc di động mới, mấy cái di động của cậu thật đúng là gặp nhiều tai nạn mà.

Giữa trưa lại là canh bổ. Sau khi bà Hạ rời đi thì Mục Liên Hạ mặt mày thảm thiết làm nũng với Tống An Hoài: “Em không muốn uống thứ này nữa!”

Tống An Hoài vuốt lông cho cậu, cười mà không nói.

Nói thêm lát nữa, Mục Liên Hạ nghiêm túc nói với hắn: “Em muốn gặp Mục Khả Kiệt.”

Tống An Hoài xoa tóc cậu: “Được, mai đi.”

Vì thế Mục Liên Hạ trong lòng quay cuồng cảm xúc không rõ từ sáng sớm đã quần quít Tống An Hoài đi cục cảnh sát. Mục Khả Kiệt đã bị giam giữ.

Khi cậu tới, tình hình của đối phương rõ ràng rất không xong, nhưng cậu cũng cảm thấy chút khuây khoả nào.

Lúc thấy Mục Liên Hạ tới, Mục Khả Kiệt rất kích động: “Liên Hạ! Liên Hạ em cứu anh đi! Em nói với cảnh sát anh không có bắt cóc em anh không có! Anh sao có lá gan bắt cóc người chứ đúng không! Em còn là em họ anh nữa Mục Liên Hạ!”

Mục Liên Hạ lấy tay phải ôm tay trái còn mang theo thanh nẹp, nhìn đáng vẻ Mục Khả Kiệt cực kì chật vật, chậm rãi nở nụ cười ác độc với gã.

“Anh đang nói gì đó? Anh là tội phạm. Anh bắt cóc tôi, vợ vết tài sản, còn hút ma túy buôn lậu thuốc phiện, không bắt anh thì bắt ai?” Nụ cười của Mục Liên Hạ càng thêm sâu sắc, “Đừng nghĩ nữa, không có ai giúp được anh đâu. Cậu nói đó trả lại cho anh, tôi vốn không muốn, là anh ép tôi.”

“Cuối cùng... Chỉ cần ở Song Hồ, tôi đảm bảo luật sư của anh, nhất định rất ‘xuất sắc’”

Nói xong, cậu xoay người rời đi.

Có một số việc, cũng nên kết thúc vào giờ khắc này.

Tống An Hoài đang ở ngoài chờ cậu, khi cậu đi ra thì Mục Khả Kiệt đã kích động lên thậm chí còn đang chửi cậu, Mục Liên Hạ không chút để ý đóng cửa lại, ngăn cách tất cả trong cánh cửa đó.

Trong cửa và ngoài cửa, hai thế giới.

Lên xe hai người đều ăn ý không nhắc lại Mục Khả Kiệt nữa. Vị khách qua đường đó đã biến mất trong sinh mệnh của họ. Nghe nói mấy hôm trước Lý Tố Anh còn đi cục cảnh sát náo loạn, nhưng đó là nơi nào? Có thể cho bà ta làm âm ỉ? Bây giờ đã cấp đuôi chạy.

Không dễ dàng trốn khỏi bệnh viện, Mục Liên Hạ cũng không tính về ngay. Cậu thấy mình không sao rồi, nhưng mọi người không yên lòng mới bảo cậu tiếp tục nằm viện.

Kết quả còn chưa nghĩ ra giữa trưa ăn cái gì —— dù sao bây giờ cậu phải kiêng ăn —— di động đã reng.

Tiếng điện thoại là của Tống An Hoài. Tống An Hoài đang lái xe, vừa thấy là Hạ Đình Ngọc, để Mục Liên Hạ nghe giùm.

Mục Liên Hạ mở loa, vừa kết nối thì Hạ Đình Ngọc đã rít gào: “Làm sao đây lão Tống bà nội tôi thấy rồi!”

69. Chương 69: Thăng Thần

Hạ Đình Ngọc nói như vậy, Mục Liên Hạ trong khoảng thời gian ngắn chưa phản ứng lại được.

Cái gì mà bà Hạ thấy rồi? Thấy cái gì chứ?

Hạ Đình Ngọc còn đang tiếp tục ồn ào trong điện thoại: “Làm sao đây lão Tống tôi không biết làm sao đây nữa! Tôi còn chưa chuẩn bị nói cho bà tôi mà! Bà nếu nói với ba tôi thì ba tôi sẽ đánh chết tôi mất!”

Trong thanh âm mơ hồ mang theo chút âm vọng, nghe vào tai hình như là đang trốn trong phòng vệ sinh gọi điện thoại: “Mấy người hôm nay không ở phòng bệnh không nói cho tôi! Tiểu Thụy nhất định muốn tới thăm mấy người, kết quả khi tới thì không thấy ai hết! Kết quả tôi với Tiểu Thụy kim lòng không được...”

Sau giọng trở nên oán giận: “Kết quả bà tôi không thêm gõ cửa, trực tiếp vào cửa.”

Mục Liên Hạ ở trong lòng thấp nển cho ông anh họ hời này, bà Hạ nhìn đám tiểu bối đã quen trực tiếp vào cửa thật sự không có thói quen gõ cửa, dù sao ở đây cũng không phải địa bàn riêng chỉ thuộc về mình. Mục Liên Hạ đã từng ăn một quả, cậu và Tống An Hoài thiếu chút nữa bại lộ.

Hạ Đình Ngọc còn đang rối rắm, sau đó phát hiện đầu bên kia điện thoại không có chút thanh âm, giọng của mình cũng thuận lý thành chương mà biến thành hung tợn: “Lão Tống ông có ý gì chứ! Có còn là anh em không đó!”

Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng: “Anh...” Thời gian một năm đã đủ cho họ quen nhau, tuy không bằng thân thiết từ nhỏ đến lớn, nhưng gọi tiếng anh cũng không thấy áp lực. Nói thật, Mục Liên Hạ chưa từng nghĩ tới sẽ có quan hệ với Hạ Đình Ngọc như bây giờ. Dù sao theo đời trước mà nói, mặc cho Hạ Đình Ngọc đã không còn hình tượng gì cả, nhưng hẳn đã từng là thần tượng của Mục Liên Hạ.

Ừm, nguyên nhân làm thần tượng còn liên quan đến chuyện Hạ Đình Ngọc gặp hôm nay.

Mục Liên Hạ nhìn Tống An Hoài một cái, tiếp tục trò chuyện với Hạ Đình Ngọc: “Anh... anh muốn làm gì đây? Anh bị ngoại bắt gặp, vậy Lý Thụy Phong đâu?”

Hạ Đình Ngọc im lặng một giây: “... Nội bảo Tiểu Thụy về trước, sau đó mới tản cho anh một trận, nói anh bắt cóc trẻ ngoan, bà xin lỗi người nhà Tiểu Thụy. Bà tản xong một mối bảo anh về nhà mình trước.”

Mục Liên Hạ bỗng nhiên có chút đau lòng cho ông anh họ hời này.

Đồng lứa của nhà họ Hạ đời trước là hai anh em, cũng chính là Hạ Hưng Hoa và Hạ Hình Hoa; sau đó hưởng ứng kế hoạch hóa gia đình, đời này cũng chỉ có hai người, Hạ Đình Ngọc và Mục Liên Hạ. Mục Liên Hạ theo thân phận và suy nghĩ của mình mà nói cũng xem như người ngoài, cho nên nói nhà họ Hạ chỉ còn có Hạ Đình Ngọc.

Mà Hạ Đình Ngọc thì sao, có thể nói là tính cách làm mọi người trong nhà đều đau đầu, nhưng đã qua nhiều năm, người trong nhà cũng đã thói quen. Hơn nữa tuy cái tính của Hạ Đình Ngọc có điên khùng, nhưng bản thân Hạ Đình Ngọc vẫn được mọi người tán thành. Mục Liên Hạ cảm thấy, bà Hạ chắc chắn sẽ cho phép Hạ Đình Ngọc theo thói quen.

Chỉ là Lý Thụy Phong là bạn cậu, Hạ Đình Ngọc là anh họ cậu. Cậu tuy có chút tin tưởng Hạ Đình Ngọc, nhưng bây giờ cậu nghiêm túc cảm thấy chuyện đời trước tuy có liên quan tới đời này, nhưng dù sao cũng không giống. Cũng không thể nói chuyện đã biến hóa và chuyện chưa biến hóa thành một được, cho nên nói Mục Liên Hạ cũng có chút lo cho Lý Thụy Phong và Hạ Đình Ngọc, nhất là sau khi chuyện như vậy xảy ra vào hôm nay.

“Anh, anh nói thật cho em, anh với Lý Thụy Phong...”

Cậu còn chưa dứt lời đã bị Hạ Đình Ngọc đánh gãy: “Anh theo đuổi lâu như vậy mới theo đuổi được bà xã anh sao có thể buông tay được chứ?”

Vì thế Tống An Hoài rất bình tĩnh cho người anh em một câu: “Cậu nghĩ xong rồi thì hỏi tôi làm gì nữa? Biết làm gì rồi thì cứ đi làm đi.”

Tống An Hoài nói có lý như vậy nên Hạ Đình Ngọc bưng tỉnh hiểu ra gật đầu sau đó cúp điện thoại.

Mục Liên Hạ đặt điện thoại xuống, nghiêng đầu nhìn Tống An Hoài: “Này, anh nói xem, nếu mình bị phát hiện thì sao?”

Tống An Hoài không quay đầu: “Mọi người bên anh đều biết mình bên nhau rồi.”

Mục Liên Hạ dùng tay phải tự do xoa cằm sạch sẽ của mình: “Cũng đúng... Em không nói cho họ là được, nếu không thì vậy đi, thừa dịp Hạ Đình Ngọc xui xẻo, mình cũng nói cho người nhà?”

Tống An Hoài cố dè khố miệng gờ lên thành bằng phẳng, cố để cảm xúc sôi trào bình ổn, giả vờ giả vịt: “Em vui là được.”

Chuyện Mục Liên Hạ tính ra ngoài đi dạo bị ngấm nước nóng, Tống An Hoài lại nhận được lời cầu xin giúp đỡ từ anh em, cho nên chờ Mục Liên Hạ đến biệt thự nhà họ Hạ.

Tống An Hoài và Hạ Đình Ngọc quen biết nhau hồi đại học, không tính là con cái quen nhau từ nhỏ trong vòng, cho nên hẳn cũng không quá quen thuộc người nhà họ Hạ, chỉ là lúc trước có gặp qua vài lần, một người biết là bậc cha chú của bạn, một người biết là bạn của con, khách khí với nhau.

Tống An Hoài vì Mục Liên Hạ mới bắt đầu thoáng chú ý nhà họ Hạ, sau đó gặp mặt khi Mục Liên Hạ bị thương. Lý do thoát thác với người lớn chính là bạn bè tốt nhất. Lúc ấy do hoảng loạn đều chú ý trạng thái của Mục Liên Hạ, chỉ chớp mắt Tống An Hoài đã ở cùng với Mục Liên Hạ mọi thời tiết.

Khi tới nhà họ Hạ, Tống An Hoài biết mình lúc này không nên xuất hiện, vì thế dặn dò rồi để Mục Liên Hạ một mình về nhà.

Kỳ thật nhà trong miệng Mục Liên Hạ vẫn là căn hộ của Tống An Hoài. Mục Liên Hạ và nhà họ Hạ có thể chung sống hòa thuận, nhưng chỉ có chính cậu mới biết loại ngăn cách này là không thể xóa bỏ được. Biệt thự nhà họ Hạ từ lâu đã có phòng dành cho Mục Liên Hạ, mà bà Hạ yêu cầu Mục Liên Hạ tới đây ở không chỉ một lần, đương nhiên, Mục Liên Hạ từ chối thành công.

Lần này cậu về nhà là biết Hạ Đình Ngọc có thể sẽ bị tấn, nhưng cậu không nghĩ Hạ Đình Ngọc sẽ bị tấn tới thảm như vậy.

Nhà họ Hạ tuy là biệt thự, nhưng bình thường chỉ có một bảo mẫu. Mục Liên Hạ có chìa khóa và mật khẩu của mình, khi cậu đẩy cửa vào, liền nghe thấy người cậu bình thường ôn hòa của cậu đang chửi ầm lên.

Mục Liên Hạ bước nhanh vào, nhìn thấy hình dáng Hạ Đình Ngọc đang quỳ trên mặt đất, trên đất còn có cái xô giầy bị đứt.

Bà Hạ và ông Hạ đều ngồi trên sofa, nét mặt bà Hạ thoáng mang theo chút đau lòng, mà ông Hạ thì luôn là mặt không biểu tình, không nhìn ra suy nghĩ.

Mục Liên Hạ chưa đi được hai bước đã bị bà Hạ thấy được. Bà Hạ ai u một tiếng, dáng vẻ rất đau lòng, lập tức đứng dậy ôm Mục Liên Hạ cao hơn mình nhiều vào trong lòng: “Cục cưng của ngoại, cháu còn chưa khỏe sao đã chạy đi nơi nơi thế này, sao chỉ có mình con thôi? Ai yên lòng chứ?”

Mục Liên Hạ xấu hổ cười, sau đó nói sang chuyện khác: “Anh cháu đây là... có chuyện gì vậy?”

Bà Hạ không muốn nói cho Mục Liên Hạ, nhưng cậu Hạ trực tiếp gào lên: “Con bảo anh con nói cho con đi! Nhìn xem nó có mặt mũi nói cho con hay không!”

Hạ Đình Ngọc quay đầu nhìn Mục Liên Hạ, nhếch miệng: “Ba muốn con nói gì đây? Liên Hạ à anh tìm chị dâu cho em đó.”

Mục Liên Hạ phối hợp làm vẻ mặt kinh ngạc mà lại vui mừng: “Thật sự?”

Cậu Hạ quả thực muốn rít gào: “Súc sinh! Mà mẹ nó đang nói gì đó hả! Mà không muốn mặt mũi của mà nữa rồi hả!”

Hạ Đình Ngọc tuy đang quỳ với cha, nhưng lại thẳng eo lưng: “Ba, con không thấy con làm sai gì cả.”

Hạ Hưng Hoa thở hồng hộc mấy tiếng: “Đây mà là không làm gì sai? Mà có phải thấy mà rất giỏi mà đứng đầu thiên hạ mà sẽ không sai không hả? Mà nói tự mà đi sai đường thì thôi, mà còn lừa đứa cháu nhỏ của nhà họ Lý theo!”

“Tụi con thích nhau muốn ở bên nhau cả đời, trong mắt mọi người đây là sai?!” Hạ Đình Ngọc nhin không được phản bác, “Vậy ba thấy gì mới đúng? Rõ ràng là có người thích, rõ ràng có thể ở bên nhau, còn phải thỏa hiệp vì chuyện khác mới là đúng à?”

“Đủ rồi!” Ông Hạ nặng nề mà ho khan một tiếng, “Cứ để vậy trước đi. Đình Ngọc cháu lên lầu bình tĩnh trước, Hưng Hoa con cũng vậy, người một nhà đừng làm căng thế.”

Uy vọng của ông Hạ đặt ở đó. Hạ Đình Ngọc ngoan ngoãn đứng dậy lên lầu, cậu Hạ nhìn bóng dáng con trai lên lầu, thở dài nặng nề, sau đó trải mình trên sofa.

Có lẽ là nghĩ chuyện này tạm thời cho qua, ông Hạ ngược lại ân cần thăm hỏi Mục Liên Hạ, đủ loại vấn đề đều có. Nhưng Mục Liên Hạ thường thường ném ánh mắt về phía cầu thang không một bóng người, trong lòng tựa như mèo cào. Đáng tiếc là do tính cách, cậu có muốn biết nhiều cũng hỏi không được.

Bởi vì phải đóng cửa xử lý chuyện này nên cho bảo mẫu một ngày nghỉ, cơm trưa đều do mẹ Hạ và bà Hạ cùng nhau làm, mà món cá vì Mục Liên Hạ mà cố ý xử lý là do ông Hạ tự tay làm, mùi vị rất không tệ.

Bầu không khí bữa cơm trưa rất im ắng, Mục Liên Hạ ăn mà thấy dạ dày có chút đau. Hạ Đình Ngọc chỉ cúi đầu bới cơm, không được mấy miếng đã nói no rồi lên lầu, cậu Hạ bỏ mạnh đĩa xuống, không đợi hấn nổi giận, bị cha mẹ mình trừng một cái, không phản đối.

Bởi vì Hạ Đình Ngọc mà bữa cơm trưa này ăn rất muộn, khi mọi người vừa buông đĩa, cửa bị gõ vang.

Làm tiểu bối, Mục Liên Hạ rất chủ động đi mở cửa, sau đó kinh ngạc đứng ở cửa không động đậy.

“Sao thế?” Bà Hạ có chút kỳ quái hỏi.

Vì thế Mục Liên Hạ chậm rãi dịch người, lộ ra Lý Thụy Phong mặt đỏ đặng sau.

“Tiểu Thụy sao cháu lại tới đây?” Bà Hạ hoảng sợ, kéo Lý Thụy Phong lên sofa, “Mau, mau vào!”

Lần này tới đây không giống trước kia, Lý Thụy Phong từ từ đi vào, sau đó đột nhiên cho bà Hạ một cái ôm chặt: “Bà ơi...”

Nhà họ Hạ và nhà họ Lý thân nhau mấy đời, Hạ Đình Ngọc và anh cả Lý Thụy Phong là bạn từ nhỏ, sau đó quen biết Lý Thụy Phong mới ra đời, ôm bé con nho nhỏ mềm mềm vào trong lòng của mình, sau này, ôm vào trong lòng mình.

Lý Thụy Phong từ nhỏ đến lớn chạy tới nhà họ Hạ không ít lần, chỉ là lần này hấn khóc trong lòng bà Hạ: “Bà ơi... cháu muốn ở bên anh ấy, cháu thích anh ấy, anh ấy cũng thích cháu.”

Quen nhau lâu như vậy, lần đầu tiên Mục Liên Hạ thấy Lý Thụy Phong khóc.

Hấn hít sâu một hơi: “Bà... mọi người là không tiếp nhận được đồng tính, hay là không tiếp nhận được người anh ấy chọn?”

Bà Hạ xoa tóc Lý Thụy Phong: “Có gì khác đâu chứ? Dù sao cũng là không thể. Tiểu Thụy ba mẹ cháu...”

Lý Thụy Phong ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt có chút sưng đỏ: “Nhà cháu đã đồng ý.”

Bà Hạ mở to hai mắt nhìn, mẹ Hạ ngồi trên sofa cũng mở to hai mắt nhìn.

Mục Liên Hạ thở dài: “Còn nữa... người cháu thích, cũng giống cháu.”

Bà Hạ hoảng hốt, cảm thấy mình có lẽ đã già rồi, lỗ tai không dễ dùng.

70. Chương 70: Nếu

Theo lòng mà nói, Mục Liên Hạ thật sự rất thích bà Hạ.

Với Mục Liên Hạ, bà Hạ thỏa mãn khá nhiều về ảo tưởng người thân của cậu. Ông Hạ nhìn thì khá lạnh lùng, cậu Hạ thì khá nghiêm túc, mẹ thì ôn hòa lại có ngăn cách không thể nói rõ, mà anh họ thì hoàn toàn khiến cậu không thể dựa vào, chỉ có bà Hạ, dịu dàng hiền lành tốt với cậu đủ loại, Mục Liên Hạ cũng muốn tốt với bà gấp bội.

Cho nên nói thật, ban đầu cậu thậm chí không tính nói chuyện này cho người trong nhà. Đầu tiên là cậu để ý những người thân này còn chưa tới trình độ nhất định phải nghe theo, thứ hai... xem như cậu nhát gan đi.

Chỉ là, ngày hôm nay dưới tình huống này, cậu vẫn nói ra.

Không nói, thì sẽ không công bằng với mọi người, dù là với Tống An Hoài, hay là người nhà họ Hạ coi cậu như người nhà.

Bà Hạ bị cháu nội và cháu ngoại làm cho chấn động, nếu không nhờ năng lực chịu đựng tâm lý của bà không tệ, bà thấy bà sẽ cần một chiếc xe cứu thương.

Lý Thụy Phong giữa trưa tỏ rõ lập trường với người nhà, sau đó không chờ câu trả lời đã chạy đi tìm Hạ Đình Ngọc. Dù sao anh trai hẳn đứng bên họ, nói tóm lại hẳn như vậy, người nhà cũng đã quen rồi. Cho nên nói Lý Thụy Phong đáng thương bây giờ còn đối bụng.

Sau khi bụng hẳn không tự chủ được réo mấy tiếng, bà Hạ đưa người vào nhà ăn bảo hẳn ngồi, sau đó nhanh nhẹn bưng một đĩa cơm chiên đủ cả sắc hương vị cũng rất là phong phú lên, Lý Thụy Phong ăn rất thỏa mãn.

Khi hẳn đang ăn, bà Hạ đặt toàn bộ lực chú ý lên người Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ và Hạ Đình Ngọc ở trong mắt họ là khác biệt.

Về Mục Liên Hạ, họ luôn là quan tâm có thừa thân thiết không đủ, đây là chuyện đương nhiên, đã lỡ mất thời gian lâu như vậy, không phải nói bù lại thì nhất định có thể xóa bỏ ngăn cách. Dù là Mục Liên Hạ với họ, hay là họ với Mục Liên Hạ, đều có loại dè dặt không dễ nói ra này.

Bà Hạ thương cho cháu nội, nhưng bà không nói gì về chuyện cháu nội bị đánh, rồi đến Mục Liên Hạ... Không ai đánh cậu, nhưng bà Hạ cũng cảm thấy buồn bã.

Bà muốn mở miệng muốn nói gì đó, lại chợt nhớ tới Lý Thụy Phong còn đang bới cơm bên cạnh, chỉ có thể thở dài, đổi cố, mang theo chút lừa mình dối người: “Liên Hạ à... Cháu nói người cháu thích... là có người thích rồi à?”

Mục Liên Hạ đi theo bà Hạ cùng cho Lý Thụy Phong ăn cơm, nghe thấy lời bà, gật gật đầu: “Dạ, muốn ở bên nhau.”

“... Là người như thế nào?” Bà Hạ hỏi.

Mục Liên Hạ hơi nhếch môi cười: “Là một người rất rất tốt. Bà cũng biết, Tống An Hoài.”

Nhớ tới người cao lớn trẻ tuổi là bạn của cháu nội, khi Liên Hạ bệnh thì cả ngày đều theo cùng, Bà Hạ run lên, không giả vờ được nữa: “Tụi cháu... Ai... Tụi cháu đều là những đứa trẻ ngoan, vì sao...”

“Cháu thích anh ấy, anh ấy thích cháu,” Lý Thụy Phong buông đũa, hơi mím môi, “Không phải rất tốt sao? Vì sao còn phải suy xét như vậy nhiều?”

“Cả đám tụi con thì biết thích cái gì mà thích,” Cậu Hạ từ trên cầu thang đi xuống, sắc mặt thật sự không dễ nhìn, “Tiểu Thụy, mọi người coi như là nhìn con khôn lớn, xem như chú xin lỗi con, không dạy tốt con trai. Con yên tâm, sau này nó sẽ không xuất hiện trước mặt con nữa.”

Lý Thụy Phong đột nhiên đứng lên: “Chú Hạ chú có ý gì chứ?”

Cậu Hạ cau mày: “Tiểu Thụy chú biết con là một đứa trẻ tốt, bước trên con đường đúng đắn mới là chính xác.”

Lý Thụy Phong a một tiếng: “Chú, chú đây là không đồng ý à?”

“Nói gì đó, chuyện sai thì có gì mà đồng ý hay không.” Cậu Hạ khoát tay, “Qua mấy hôm nữa khi nó kết hôn nếu con có thể không nhớ chuyện trước kia thì qua ngồi cũng được.”

Nét mặt Lý Thụy Phong lúc này liền thay đổi.

Cả đời hắn coi như là xuôi gió xuôi nước. Từ nhỏ đến lớn đều có người thương, tính cách tốt, hoàn cảnh gia đình cũng tốt, ở nhà ở ngoài đều là nhân vật trung tâm. Chuyện hắn come out coi như là tiếng sấm mưa to tí tách cũng có anh trai chống. Hắn biết bên Hạ Đình Ngọc sẽ không thuận lợi, nhưng dưới tình huống như vậy, nhắc tới chuyện hắn không muốn tin tưởng nhất. Hắn tin tưởng Hạ Đình Ngọc, lúc trước đã nói là sẽ cùng nhau đối mặt. Nhưng mà, chú Hạ đây là có ý gì?

“Chú Hạ chú có ý gì vậy? Bởi vậy mà chú muốn trong thời gian mấy tiếng này, không để ý ý kiến của đương sự cũng không muốn chịu trách nhiệm với con gái người ta, liền quyết định hôn nhân của Hạ Đình Ngọc?” Lý Thụy Phong thiếu chút nữa không duy trì được lễ phép.

Cậu Hạ không trả lời: “Tiểu Thụy đừng nghĩ nhiều quá, con về nhà trước đi.”

Lý Thụy Phong biết mình nên đi, này cậu còn kém đuổi nhân nói hắn nghe cũng khó chịu, nhưng hắn không bước một bước chân.

“Chú Hạ, chú nói con có gì không tốt?” Sắc mặt Lý Thụy Phong rất tái nhợt, “Chỉ vì con là con trai?”

Cậu Hạ nhìn Lý Thụy Phong sắc mặt tái nhợt cũng có chút đau lòng, nhưng nghĩ tới sau này thì ông đành phải kiên quyết: “Điểm này chẳng lẽ còn chưa đủ à?”

Ông dừng một chút: “Giới tính giống nhau, tụi con cũng chỉ mới hơn hai mươi, khi lớn tuổi rồi, tụi con sẽ biết bây giờ là không thỏa đáng cỡ nào.”

Mục Liên Hạ nhìn họ giằng co, trong lòng có chút khó chịu. Cậu nhìn sắc mặt của bà Hạ bên cạnh, lại nhìn cậu Hạ, lại tiếp tục nhìn Lý Thụy Phong.

Lý Thụy Phong bình thường tính cách khá mềm yếu, luôn là thiếu niên tốt đầy rạng rỡ, nhưng đồng thời cũng là một người bướng bỉnh. Hắn thẳng lưng, nhìn cậu Hạ, bỗng nhiên cười: “Chú, chú nói. Nếu con là nữ, chú có đồng ý không?”

Cậu Hạ có chút kỳ quái.

“Con đi làm phẫu thuật chuyển giới, chú vừa lòng chưa?” Lý Thụy Phong nói xong rồi xoay người đi, khi mọi người đều đang kinh ngạc đến ngây người, cửa rào một tiếng đóng lại.

Cậu Hạ lấp bắp: “Nó, nó...”

Lượng tin tức quá lớn, mọi người đều sợ ngây người.

Mục Liên Hạ ngược lại thì biết phẫu thuật chuyển giới không phải muốn làm là có thể làm, hướng chỉ Lý Thụy Phong cũng sẽ không thật sự xúc động đến mức đó. Cậu để ý là một chuyện khác: “Cậu, cậu thật sự... muốn anh kết hôn?”

Lại lần nữa quay chủ đề về thằng con trai, cậu Hạ đen mặt: “Cậu không quản lý được nó!”

Giọng điệu này, chắc chắn cuộc nói chuyện với Hạ Đình Ngọc đã sụp đổ. Cũng phải, Lý Thụy Phong và Hạ Đình Ngọc, đều có tính cách quật cường. Càng áp bức càng bản ngược, bọn họ ai cũng sẽ không thỏa hiệp. Cậu Hạ vừa này chỉ là muốn Lý Thụy Phong biết khó mà lui.

Mục Liên Hạ rất bình tĩnh mở miệng với cậu Hạ: “Cậu sao lại không đồng ý? Bởi vì giới tính hay là mặt mũi? Hay là con cái? Còn gì nữa?”

Cậu Hạ híp mắt nhìn Mục Liên Hạ, lắc đầu, xoay người lên lầu.

Bà Hạ nắm tay Mục Liên Hạ qua đặt trong lòng bàn tay mình nhéo nhéo: “Liên Hạ à... Cháu về đây ở được không?”

Vừa dứt lời, bà bỗng nhiên nhớ tới: “Liên Hạ sao cháu lại qua đây? Không phải không cho cháu ra viện rồi à? Trực tiếp rời khỏi bệnh viện không được đâu?”

Mục Liên Hạ cười với bà Hạ, dạ một tiếng: “Lát nữa Tống An Hoài sẽ đến đón cháu.”

Về mặt bà Hạ có chút khó xử: “Thật sự... thật sự không thể tìm một cô gái tốt sao?”

“Ngoại, ” Mục Liên Hạ nghiêm túc nhìn mắt bà, “Suy nghĩ của cháu giống như Lý Thụy Phong. Cháu chỉ thích anh ấy mà thôi, cháu thích anh ấy, anh ấy cũng thích cháu. Quan hệ rất tốt, cũng không ảnh hưởng đến người khác, vì sao lại không thể?”

Bà Hạ thở dài, không nói gì nữa.

Mục Liên Hạ còn đang nằm viện, nhanh chóng bảo Tống An Hoài tới đón. Bây giờ trong nhà rất áp lực, cậu quyết định lên tìm Hạ Đình Ngọc trò chuyện. Xét thấy bây giờ trong nhà này chỉ có bà Hạ là biết chuyện cậu thích Tống An Hoài, Mục Liên Hạ cũng không bị gì. Cậu yên lặng lên lầu, gõ cửa phòng Hạ Đình Ngọc, đối phương bảo cậu vào.

Hạ Đình Ngọc không bị nhốt lại, lúc này Lý Thụy Phong tới đây hẳn hẳn là không biết.

Khi Mục Liên Hạ vào phòng, Hạ Đình Ngọc để trần sau lưng nằm trên giường, rất thảnh thơi, sau lưng lộ ra toàn là dấu đỏ sưng lên, nhìn có chút dọa người. Biết là Mục Liên Hạ vào, Hạ Đình Ngọc cũng không động dậy: “Chắc, đau chết.”

“Lúc em chưa tới, họ có thái độ gì?” Mục Liên Hạ nhìn hẳn một cái liền dời tầm mắt, tay phải nâng cổ tay trái khổ sở của mình.

Hạ Đình Ngọc không động dậy, chỉ là xoay mặt qua: “Còn làm gì nữa? Đánh thôi. Nói anh khổ nạn thì thôi còn lừa luôn Tiểu Thụy. Chắc.”

“... Lý Thụy Phong vừa nãy có đến đây.” Mục Liên Hạ nói.

Hạ Đình Ngọc theo bản năng muốn đứng dậy, kết quả vừa động thì đau đến nhe răng nhếch miệng: “Không ai làm khó em ấy chứ!”

“Anh ấy nói là muốn đi làm phẫu thuật chuyển giới.” Mục Liên Hạ mặt không thay đổi.

Hạ Đình Ngọc bùng nổ: “Em ấy làm cái gì! Đưa điện thoại của em cho anh dùng chút đi, di động của anh ở chỗ ba anh rồi.”

Mục Liên Hạ tỏ vẻ bất lực: “Hôm nay ra ngoài gấp quá không cầm theo di động. Tự anh nghĩ cách đi.”

Hạ Đình Ngọc thở dài, nằm sấp lần nữa: “Cảm thấy có một trận đánh ác liệt phải đánh đây... cũng không biết cuối cùng có thể làm sao bây giờ. Em nói Tiểu Thụy sẽ không xúc động vậy đi.”

“Em thấy là sẽ không nhưng khó mà nói được, ” Mục Liên Hạ chớp mắt, “Bây giờ quan trọng là giải quyết vấn đề này, chuyện của anh ấy em sẽ đi hỏi.”

“Nhờ em vậy... Mấy hôm nay anh không ra ngoài được, bên công ty ba anh cũng xin nghỉ cho anh rồi, xem ra là muốn đập anh chết tới cùng... Xí, anh cũng không sợ ông ta.”

Lời hẳn nói mang theo chút trẻ con, làm người đỡ khóc đỡ cười. Nhưng Mục Liên Hạ cảm thấy hẳn nói cũng đúng, dù sao người thỏa hiệp cuối cùng chắc chắn là cậu Hạ mà không phải là hẳn.

Khi Mục Liên Hạ đi thì bà Hạ đã về phòng ngủ trưa, chuyện xảy ra hôm nay có chút bất ngờ, bà cần phải bình tĩnh đã.

Tống An Hoài mở cửa xe giùm cậu: “Ăn no không?”

Mục Liên Hạ nhú nhú mũi: “Ăn rồi, đưa di động của anh cho em đi, em gọi điện cho Lý Thụy Phong trước.”

Lý Thụy Phong rất nhanh nhận điện thoại, nhưng bên đó rất ồn ào, hẳn có lẽ phải đi một khoảng mới nghe thấy rõ: “Anh Tổng?”

“Là tôi.” Mục Liên Hạ nói, “Anh đang làm gì đó?”

“Tôi ở bệnh viện.”

71. Chương 71: Hàn Hiểu

Bệnh viện? Bệnh viện là có ý gì? Mục Liên Hạ quả thực sợ ngây người.

“Lý Thụy Phong anh đừng có làm việc ngốc đó!” Giọng Mục Liên Hạ có chút gấp gáp, “Anh đừng luẩn quẩn trong lòng!”

Lý Thụy Phong xùy cười một tiếng: “Cậu nghĩ đi đâu đó... Tôi không ngốc vậy đâu, dù cho thật sự rất muốn ở bên anh ấy, tôi cũng sẽ không hi sinh đến mức đó. Tôi chỉ là tìm người làm giấy chứng nhận, vừa lúc tôi có bạn ở đây.”

Tuy rằng khi hắn nói tới câu sau thì có vẻ rất buồn bã, nhưng Mục Liên Hạ bỗng nhiên cảm thấy hắn thật sự rất thông minh.

Có mấy lời mọi người đều biết, cũng không cần phải nói ra. Mục Liên Hạ chỉ có thể dằn dò mấy câu liên cúp máy. Chuyện này cậu thấy cậu cũng không thể làm gì được, cậu sẽ ủng hộ họ, nhưng cũng chỉ có thể thôi.

Quay về bệnh viện lại nhàm chán nằm ở trên giường, mấy ngày kể cậu không gặp Hạ Đình Ngọc và Lý Thụy Phong nữa, cả một chút liên hệ cũng không có. Thêm nữa, bà Hạ vẫn tới thăm cậu tặng chút đồ ăn ngon, Mục Liên Hạ từ chối thế nào cũng vô dụng. Nhưng ánh mắt bà nhìn Tống An Hoài thì càng kỳ quái khó có thể nói rõ. Mục Liên Hạ cuối cùng vẫn không nhịn được, nói với bà Hạ mình muốn ra viện.

Bà Hạ rồi rầm: “Vậy thì Liên Hạ, về nhà ở được không?”

“Không được, phần lớn cháu đều trọ ở trường, ” Mục Liên Hạ cười với bà, “Đừng nghĩ nhiều quá.”

Rốt cuộc khi ra viện Mục Liên Hạ cảm thấy bản thân có thể coi như là giành được tự do lần nữa.

Tống An Hoài xin trường nghỉ học không thời hạn giùm cậu, trở về trả phép là được. Mục Liên Hạ tuy là rất để ý chuyện học tập ở trường, nhưng cũng không điên tới mức vừa ra viện liền không để ý mọi người nhắc nhở mà trở về đi học.

Khi ra viện thanh nẹp dùng để cố định cánh tay cậu đã được bỏ ra. Lúc trước chỉ là nứt xương cũng không phải gãy xương, thời gian cần để hồi phục tự nhiên cũng ngắn đi không ít. Bây giờ cậu đã không sao nữa, cánh tay vẫn phải cẩn thận, nhưng cũng không cần quá mức để ý.

Trong khoảng thời gian này Tư Tư đều ở nhà cậu cả Tống An Tuy, Tống An Hoài không thể cùng chăm sóc cho cả hai nên chỉ có thể nhờ anh trai chị dâu. Sau khi cậu ra viện thì ngược lại là có thể thả lỏng, nhưng Tống Vũ Tước lại không buông người, làm nũng lặn lộn muốn chơi với em trai một quãng thời gian nữa. Sau đó bạn nhỏ Tư Tư cũng biểu đạt muốn chơi với anh, Tống An Hoài tiếp tục để bé ở nhà cậu cả một khoảng thời gian.

Nằm trên giường, Mục Liên Hạ cảm thán với Tống An Hoài đang vui đầu xử lý văn kiện: “Đúng là không dễ dàng mà, luôn cho mọi người thêm phiền toái.”

Cậu vừa dứt lời, người đang nghiêm túc làm việc không làm nữa. Tống An Hoài bỏ máy tính xuống đi đến bên giường ngồi, vươn tay kéo bàn tay Mục Liên Hạ qua: “Em có thể nói với anh, em rốt cuộc đang suy nghĩ gì hay không?”

“... A?”

“Anh cũng tốt, Hạ Đình Ngọc cũng tốt, em có thể nói cho rất nhiều người biết, nhưng em lại đi một mình. Anh cũng không dám nghĩ, nếu không nhờ đối phương không mưu tài hại mệnh, em bảo tụi anh phải làm sao bây giờ?” Tống An Hoài cau mày, nhéo nhéo bàn tay cậu, “Liên Hạ, có đôi khi anh rất không rõ.”

Mục Liên Hạ thở dài yếu ớt. Bây giờ cậu cũng rất hối hận, nhưng không phải nói hối hận là có thể giải quyết được.

“Coi như em quen tự lập rồi đi, ” Mục Liên Hạ đứng dậy, hôn khéo môi hắn, “Nhưng em bảo đảm, đây là lần cuối. Em sẽ không ngốc nghếch đưa mình vào nơi nguy hiểm nữa.”

“Vây là tốt rồi... Mọi người, sẽ luôn ở bên em, đừng luôn cảm thấy bản thân chỉ có một mình.”

Khi kết thúc kì thi cuối kì, mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mục Liên Hạ lúc này mới về trường không lâu, chẳng qua bình thường học tập đủ vững chắc, học bổng lần này chắc chắn cũng không chạy thoát được.

Về phòng ngủ dọn đồ xong, Mục Liên Hạ lên ngồi xe Hàn Bản lái.

Hôm trước mở phiên tòa vụ án giữa Hán Thực và Thiên Thuần, tòa tuyên án, tập đoàn Thiên Thuần thắng kiện, Hán Thực phải bồi thường một khoản tiền rất lớn đồng thời còn phải xin lỗi Thiên Thuần trên truyền thông có độ nổi tiếng nhất định. Vụ án này ban đầu là qua tay Phương Tử Nghị, kết quả bởi vì chuyện của Cung Hán Lương mà giao cho Hàn Bản.

Khi sang tay thì quả thật có chút phiền phức, nhưng Hàn Bản và Phương Tử Nghị quen biết hợp tác đã lâu, lại làm chung trong một văn phòng luật sư, chuyển giao công việc rất thuận lợi, trao đổi với nhau cũng tiện lợi. Phương Tử Nghị tuy nói là đáp ứng Cung Hán Lương sẽ không xuất hiện trên toà án, nhưng lén làm cái gì thì không liên quan đến cậu.

Về phần Cung Hán Lương còn làm gì hay không, Phương Tử Nghị rất lạc quan. Lần này họ làm một vụ án dân sự trước, nhưng bên Hầu cảnh quan còn đang thu thập chứng cứ đã đệ trình cho viện kiểm sát. Khi vào tòa án, họ đã không còn là vụ án dân sự, mà là vụ án hình sự. Bây giờ họ có muốn can rờ thì cũng không dễ vậy nữa.

Hàn Bản vốn có năng lực ngang bằng với Phương Tử Nghị, một trận đều thắng đến xinh đẹp. Sau khi họ và đoàn đội ăn cơm với các ông chủ xong, thì đến mời Mục Liên Hạ bị ăn khổ không ít nhưng cuối cùng cũng rút khỏi vụ án một lần.

Đương nhiên, lần này không phải tiệc chúc mừng gì cả, chỉ là ba người cùng nhau ăn một bữa cơm, có thể mang theo người nhà.

Phương Tử Nghị một nhà năm người đều đi, ngay ở Phương kí Thực Phủ của họ; mà Tư Tư còn đang ở chỗ Tống An Tuy, vui đến quên cả trời đất, Tống An Hoài gần đây bận đến rối tinh rối mù, cũng nói với cậu là không đi, cho nên cuối cùng là Hàn Bản nói tới đón Mục Liên Hạ —— tuy Mục Liên Hạ cảm thấy mình không cần đón.

Xe của Hàn Bản là một chiếc xe dùng cho thương vụ màu xám bạc giá cả rất mắc, Hàn Bản ngồi trên ghế điều khiển lái xe, ngồi sau xe là một cô bé im lặng.

Khi Mục Liên Hạ mở cửa liền nhìn thấy cô, tuy là lần đầu tiên thấy người thật, nhưng Mục Liên Hạ có thể khẳng định, cô chính là Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu là một cô gái rất diễm đạm, tóc hai dài cột cao thành đuôi ngựa, đeo kính mắt khung nhỏ màu trắng, trên người mặc đồng phục kiểu cũ. Phát hiện Mục Liên Hạ đang nhìn cô, ngẩng đầu cười với Mục Liên Hạ, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ đáng yêu, còn có một lúm đồng tiền bên má trái.

Hàn Bản nhìn lướt qua, giới thiệu: “Con gái tôi, Hàn Hiểu. Hiểu Hiểu, đây là Mục Liên Hạ mà ba từng nói với con. Con gọi là anh đi.”

Mục Liên Hạ cười với hai cha con, vào xe ngồi đóng cửa lại: “Không được rồi, em đột nhiên liền có đồng lứa nhỏ hơn anh em không phục.”

Hàn Bản tâm tình cũng tốt, lờm cậu một cái: “Anh Hàn của cậu kết hôn sớm năng lực giỏi, con gái đã lớn như vậy cậu hâm mộ đi?”

Mục Liên Hạ vậy mà không có lời đáp lại, trợn trắng mắt với Hàn Bản. Kỳ thật hẳn cũng không nói sai, hẳn không lớn hơn Phương Tử Nghị bao nhiêu, kết quả nhóc đậu đình nhà Phương Tử Nghị còn đang học trường mầm non, cô con gái nhà Hàn Bản đã sắp thi đại học.

Nghĩ tới đây, Mục Liên Hạ giật mình một cái.

Đúng rồi... là khi Hàn Hiểu vào lớp 12.

Hôm nay Mục Liên Hạ thi xong, mà không chỉ có cậu thi, hôm nay cô bé Hàn Hiểu cũng thi cuối kỳ, sau khi thi xong thì ông bố tốt Hàn Bản nói là dắt cô đi ăn bữa cơm.

Hàn Hiểu quả nhiên là một cô bé rất được người thích, cô ở chung với vợ Phương Tử Nghị rất tốt, mà lúc trước dường như họ chưa từng gặp nhau qua. Hơn nữa, Lộ Lộ cũng thích cô, dựa ở bên người cô muốn nghe chị kể chuyện. Về phần công chúa nhỏ... đã ngủ trong lòng Phương Tử Huyền rồi.

Nghĩ tới xưng hô hỗn loạn của cậu, Mục Liên Hạ cảm thấy rất phức tạp. Vai vế của cậu có lẽ chỉ có thể vĩnh viễn lộn xộn thôi.

Khi Mục Liên Hạ xảy ra chuyện thì còn đang trong mấy ngày thi đại học, lúc này kì thi đại học đã sớm kết thúc, ngay cả cuối kỳ của họ cũng đã kết thúc.

Trên bàn cơm nói chuyện bất kể đề tài, đông lắm nhảm tây chuyện trò, chuyện gì cũng có. Trên bàn cơm không có ai uống bia, Hàn Bản và Phương Tử Nghị uống rượu vang đỏ, Phương Tử Huyền cũng vậy, mà Mục Liên Hạ vẫn không uống rượu. Lần trước khi cậu bị kèm hai bên tuy không bị trút rượu, nhưng bị đổ lên khắp người, bây giờ nhớ lại vẫn không nói gì.

Ăn no không kém, lại bắt đầu tán dóc đủ loại đề tài.

Mục Liên Hạ liếm liếm môi, nhìn Hàn Hiểu bưng ly uống ngụm nhỏ về mặt thỏa mãn, hỏi chuyện mình muốn biết: “Thi thế nào rồi? Anh nhớ rõ là đã có thành tích thi đại học, thế nào?”

Hàn Hiểu ngoan ngoãn gật đầu: “Thành tích của trường tụi em năm nay không quá lý tưởng, nhưng bây giờ không khí trong trường vẫn rất tốt, đều đang cố gắng.”

“Vậy còn em? Học sinh lớp 12 rồi, có căng thẳng không?” Mục Liên Hạ trêu đùa.

Hàn Hiểu bĩu môi, có vẻ trẻ con hơn: “Em khá tốt, tuy rất muốn tốt nghiệp sớm chút. Chỉ còn một năm, em sẽ cố gắng!”

Mục Liên Hạ cười với cô: “Nói được thì phải làm được đó. Tương lai muốn làm gì đã nghĩ xong chưa?”

Hàn Hiểu đặt ly nước có ga lên bàn: “Em muốn làm bác sĩ. Tuy cảm thấy sẽ rất mệt rất khổ, nhưng nghĩ tới người bị bệnh sẽ nhờ sự nỗ lực của em mà khỏe mạnh đứng lên lần nữa thì em đã thấy rất vui rồi.”

“Bác sĩ à, rất mệt đó, ” Phương Tử Nghị cảm thán, “Tử Huyền năm đó chú nhớ rõ là còn nói muốn đi học y làm bác sĩ, sau này thấy mệt quá bản thân không chịu nổi nữa nên không dám đăng ký.”

Phương Tử Huyền bĩu môi với anh cô, khó có khi trẻ con: “Anh cứ nói xấu em đi, một chút hình tượng của em cũng không có lợi cho anh đâu!”

Phương Tử Nghị cười ha ha: “Anh sai rồi anh sai rồi, Tử Huyền em rất giỏi!”

“Lười nói với anh... Hiểu Hiểu à, nếu thật sự muốn học y, thì phải suy xét thật kĩ đó.” Phương Tử Huyền nói với Hàn Hiểu mấy chuyện cô biết khi muốn học y năm đó, những người khác nghe cũng thấy mới mẻ, nhất là Lộ Lộ bé nhỏ, mắt đều trừng lớn.

Hàn Hiểu vẫn ngoan ngoãn: “Cám ơn dì nhỏ, con muốn làm bác sĩ, con sẽ cố gắng. Hơn nữa có mấy chuyện không tốt chỉ do mấy người đó làm như vậy, con thấy con sẽ không xui xẻo đến thế, con sẽ trở thành một bác sĩ thật giỏi!”

Hàn Bản cười rất vui vẻ, vỗ vỗ vai con gái nhà mình: “Con gái ba là tuyệt nhất, nhất định có thể!”

Bị ba ba nói vậy, Hàn Hiểu lập tức biến thành có chút xấu hổ, mặc cỡ rất nhiều. Mục Liên Hạ cũng cười, quyết tâm trong lòng càng sâu.

Cậu đã rất lâu không chạm vào quyển sổ nhỏ đặt ở đáy hòm kia rồi. Nhưng chuyện này cậu vẫn nói với bản thân nhất định nhất định phải làm được.

Một cô bé tốt như vậy, không nên mua đơn vì hành vi của một tên nhân tra.

72. Chương 72: Xem Mặt

Khi Mục Liên Hạ trở về, Tống An Hoài đã ở nhà.

Gần đây hẳn rất bận, tiếc là Mục Liên Hạ cũng không quá rõ hẳn đang bận gì. Tư Tư đang ở trong phòng ngủ của mình, Mục Liên Hạ chào hỏi Tống An Hoài, vào trong phòng lục lọi quyển sổ nhỏ của cậu.

Thời gian hơn một năm, đủ để dung hòa cuộc sống của cậu vào trong ngôi nhà này. Đồ dùng rửa mặt trong toilet có của ba người, trong tủ quần áo có quần áo của cậu, trên giá sách có sách của cậu, ngay cả hình chụp chung của hai người cũng chiếm đóng ở tủ đầu giường.

Lần trước khi Mục Liên Hạ dọn rương hành lý tới đây thì vẫn không lấy về trường, bên trong cũng chỉ có mấy thứ vụn vặt. Rương bị đặt ở trong góc phòng sách, cậu dời ghế nhỏ ra lục lọi.

Tuy cậu thường xuyên quét tước phòng, nhưng vẫn không thể làm sạch sẽ đến cùng. Ít nhất nơi cậu đặt rương hành lý có không ít tro bụi, khi kéo còn bị tro bụi làm nghẹn đến hắt hơi thật lớn.

Thật cẩn thận kéo rương hành lý mang từ Xuyên Nam ra, sau đó đặt ở giữa phòng mở ra.

Rương không quá lớn, đồ bên trong cũng không quá đầy, đa số là một vài thứ từ Phụ Sa có giá trị kỷ niệm với cậu, vụn vặt cũng không nhiều. Ví dụ như quyển sổ viết nhật ký đầy ắp cảm xúc trước đây, ví dụ như một vài câu chuyện mà cậu viết hồi cấp ba, hay là hộp bút mà Quan Dững tặng cậu, bên trong có bút mà Phó Kỳ Kỳ tặng cậu.

Mà trong quyển nhật ký đầy cảm xúc ấy, có kẹp theo quyển sổ nhỏ mà Mục Liên Hạ từng dùng để viết danh sách.

Quyển sổ này là Vu Hiểu Nhiên tặng, khi đó ba người họ hẹn nhau, khi Mục Liên Hạ sinh nhật thì mọi người đều tặng đồ dùng văn phòng, mà quyển sổ nhỏ Vu Hiểu Nhiên tặng thì rất được hoan nghênh khi họ còn nhỏ. Dù kiểu dáng của nó giờ đây đã lỗi thời nhưng cậu vẫn giữ gìn tốt nên nhìn qua vẫn mới tinh như trước.

Lúc ấy Mục Liên Hạ cầm một quyển sổ mới để viết danh sách ước nguyện, nhưng sau đó nhớ tới quyển sổ này, mới sao chép qua đây lần nữa.

Chỉ là, dường như cậu đã rất lâu không chạm vào nó qua.

Mở quyển sổ nhỏ ra, bên trong viết vài thứ lộn xộn, có rất nhiều chuyện đời trước mà cậu thấy có ít liên ghi nhớ, có rất nhiều cảm xúc hỗn loạn của cậu, còn có danh sách ước nguyện quan trọng nhất mà cậu từng viết.

Danh sách rất ngắn gọn, cậu không viết nhiều, hơn nữa phần lớn đều đã được đánh dấu ở sau.

Ví dụ như bắt đầu đại học thật tốt, ví dụ như đi du lịch đi thăm thú...

Chỉ vài câu, Mục Liên Hạ rất nhanh đã đọc xong, sau đó đánh dấu sau câu “Người hại cậu thì phải trả giá”, rồi khoanh tròn “Nhất định phải cứu Hàn Hiểu”.

Chuyện này nhất định phải ghi lên thời khóa biểu, tuyệt đối không thể quên.

Cậu lật qua một tờ, chép lại những ước nguyện đã hoàn thành một lần, lại viết thêm một cái:

— Đừng quên đi quá khứ tươi đẹp, nếu có thể vẫn muốn quen biết với họ.

Cuộc sống một lần nữa bước vào quỹ đạo, Mục Liên Hạ đã hoàn toàn khôi phục sức khỏe, ngày nghỉ lại bắt đầu chạy tới chạy lui ở sở luật sư. Kết quả không đợi ngày nghỉ của cậu qua được vài ngày, Mục Liên Hạ đã bị cuộc gọi của Hạ Đình Ngọc gọi tới một quán cà phê nổi tiếng.

Mục Liên Hạ gần đây có mua com-lê, khi đi làm ở sở luật sư thì cũng bắt đầu ăn mặc cho mình thành dáng vẻ tinh anh. Cậu mặc vest mang giày da gior điện thoại đứng ở cửa quán cà phê: “Em cho anh ba mươi giây giải thích xem anh có ý gì.”

Đầu bên kia điện thoại là giọng nói có chút lầy lòng của Hạ Đình Ngọc: “Liên Hạ nhờ em đó, ba anh sắp xếp xem mặt anh tạm thời không thể không đi, nhưng đi thì anh chắc chắn sẽ không đi...”

Mục Liên Hạ mặt không thay đổi: “Cho nên bây giờ em phải thay anh dọn hỗn loạn?”

“Liên Hạ em bảo anh bây giờ tìm ai được đây? Cũng chỉ có em là không sợ ba anh...” Hạ Đình Ngọc ho khan hai tiếng, “Gần đây anh bị ông ấy trông chừng rất nghiêm, hôm nay thả anh ra là muốn cho anh đi xem mặt, điện thoại của anh đây còn là của người khác nữa đó!”

“... Cho nên?”

“Liên Hạ nhờ em vào đi anh biết em chắc chắn ở...”

“Ừ, mở cửa đi.” Mục Liên Hạ vừa nói, vừa cúp điện thoại. Cậu đứng ở cửa toilet của quán cà phê, sau đó thấy được Hạ Đình Ngọc như là dạng cầu khuôn người cười ngượng ngùng đi ra: “Liên Hạ...”

Mục Liên Hạ hơi đau đầu đề thái dương: “Anh có sao không? Phía sau lưng, không sao rồi chứ?”

Hạ Đình Ngọc có vẻ rất tốt, làm dáng phóng khoáng trả lời vấn đề của Mục Liên Hạ: “Đã lâu vậy rồi, sớm đã lành. Anh da dày thịt béo chống đánh đập, lúc trước cũng bị ba anh đánh không ít lần.”

Mục Liên Hạ à một tiếng, xoay người tính đi, sau đó bị Hạ Đình Ngọc kéo cổ tay: “Liên Hạ, giúp anh chút đi.”

Ánh mắt hần chân thành đến nỗi làm Mục Liên Hạ không cẩn thận mà gật gật đầu.

Vì thế ở một nơi riêng biệt này, cậu một mình uống coffee, sau đó đợi cô gái xem mặt đối diện xuất hiện.

Dưới tình huống này, Mục Liên Hạ và Hạ Đình Ngọc đều không quá rõ cậu Hạ sẽ mời cô gái như nào để Hạ Đình Ngọc xem mặt, chẳng qua có thể biết được, cô gái này đến muộn ít nhất nửa tiếng.

Mục Liên Hạ ngồi ở vị trí của Hạ Đình Ngọc, Hạ Đình Ngọc ngồi ở chỗ cách nơi này một lối đi nhỏ có cây che lại lén nhìn.

Mục Liên Hạ nhìn Hạ Đình Ngọc rất không có tiến bộ lúc này, cảm thấy câu nói “Khoảng cách sinh ra cái đẹp” rất có lý.

Cậu suy nghĩ, vẫy vẫy tay với hần, khi Hạ Đình Ngọc tới thì chỉ chỉ đồng hồ: “Anh, không phải em không giúp anh, cô ta nếu không tới nữa thì em sẽ đi đó.”

Kết quả cậu mới dứt lời, đã có một cô gái tóc ngắn váy ngắn đi tới. Cô trực tiếp đi về phía bàn của Mục Liên Hạ, sau đó nhìn lướt qua Mục Liên Hạ, lại nhíu lông mày với Hạ Đình Ngọc, trên gương mặt sâu sắc có vẻ vô cùng sinh động.

Mục Liên Hạ bừng tỉnh hiểu ra, họ chắc chắn quen nhau.

Cậu một ngụm uống hết coffee không còn nhiều, ngoan ngoãn ngồi chờ xem chuyện sau đó.

Hạ Đình Ngọc rất kinh ngạc khi nhìn thấy cô gái này, mắt cũng trừng lớn theo bản năng: “Tiểu Tình? Cậu trở về lúc nào sao không nói với tôi chứ!”

Cô gái đặt túi xách trong tay lên bàn, sau đó tao nhã ngồi xuống ghế, cười với Hạ Đình Ngọc: “Đã lâu không gặp Tiểu Ngọc.”

Hạ Đình Ngọc thoáng co rút khóe miệng: “Đã nói biết bao nhiêu lần rồi... Đừng gọi tôi bằng tên này.”

Cô gái đó khoát tay chẳng hề để ý, sau đó cười với Mục Liên Hạ: “Cậu không giới thiệu chút à?”

“Em trai tôi, Mục Liên Hạ, ” Hạ Đình Ngọc giới thiệu, “Cô ấy, xem như bạn từ nhỏ của anh, Lâm Vũ Tình.”

Lâm Vũ Tình nhìn Mục Liên Hạ nghiêng đầu: “Gọi chị Tiểu Tình là được, rất vui khi quen em.”

“Chào chị, ” Mục Liên Hạ cũng cười lễ phép, rồi nói sang chuyện khác, “Cho nên nói... Chị tới xem mặt với anh em à?”

Lâm Vũ Tình cười ra tiếng, vội vàng lắc đầu: “Không phải không phải, chị khụ khụ... Chị ở nước ngoài năm năm, mới từ nước ngoài trở về. Ừm... chị học tâm lý học ở nước ngoài.”

Cô bấu môi với Hạ Đình Ngọc, có thể nhìn ra họ rất quen thuộc: “Chú Hạ bảo tôi tới khuyên bảo cậu, đừng để tâm vào chuyện vụn vặt tiếp nữa, con đường đi không đến đích thì cũng đừng có mà đi. Đương nhiên, với nhà tôi hay là nhà cậu mà nói, hai tụi mình nếu thấy hợp mắt nhau thì họ sẽ rất vui, ít nhất khi đầu chắc chắn là tính như vậy.”

Hạ Đình Ngọc bất đắc dĩ thở dài: “Tôi không biết ba tôi nghĩ gì nữa, đúng là không thể nói chuyện. Nhà Tiểu Thụy cũng đã nói chuyện xong rồi, nhưng bên ba tôi đúng là vịt chết mạnh miệng sao cũng không mở miệng, lâu rồi tôi không gặp được Tiểu Thụy... Điện thoại cũng không dám gọi.”

Mục Liên Hạ muốn trợn trắng mắt, anh trai của Lý Thụy Phong người ta vì chuyện này mà đã phòng bị trước từ lâu rồi, nói chuyện rất lâu mới miễn cưỡng chấp nhận, anh như vậy mà còn khó chịu?

Chỉ là gần đây cậu cũng không hay liên hệ với Lý Thụy Phong, cũng không rõ Lý Thụy Phong như thế nào.

Lâm Vũ Tình lật menu ra xem: “Chuyện này tôi cũng tới nghĩ cách giùm mấy người, chuyện cậu thích Lý Thụy Phong chúng tôi đều biết, cũng chỉ có cậu tính cách buông thả, người nhà cậu không nghĩ tới hướng đó. Vậy đi, ba cậu và ba tôi đều dặn là hôm nay hai tụi mình phải ở cùng nhau, buổi tối tôi còn phải đưa cậu về, việc này mình cứ chậm rãi tâm sự đi.”

“Được... Tôi bây giờ coi như là ngựa chết làm như ngựa sống rồi, Tiểu Tình tôi tin cậu, ” Hạ Đình Ngọc lau mặt, “Nếu không... cậu dẫn tôi đi thăm Tiểu Thụy đi?”

Lâm Vũ Tình không để ý khí chất hình tượng của mình nữa, rốt cuộc không nhịn được trợn trắng mắt với hắn: “Cậu ngốc á? Không thể nhịn được hả!”

Hạ Đình Ngọc thở dài, dáng vẻ rất suy sút.

Mục Liên Hạ thấy vậy thì cảm thấy chuyện này mình chắc chắn không giúp được gì. Cậu rất lễ phép đứng dậy chào tạm biệt: “Vậy thì anh, chị Tình, em đi trước, có gì thì gọi em.”

Lòng dạ của Hạ Đình Ngọc đều đặt trên việc giải quyết như thế nào, phát phát tay xem như chào lại. Ngược lại là Lâm Vũ Tình than thở một tiếng: “Gọi chị gì chứ... gọi cũng thấy già rồi!”

Mục Liên Hạ rời quán cà phê, nhẹ nhàng thở ra, chép chép miệng cảm thấy chẳng thích mùi vị coffee ở đây, còn không bằng coffee hòa tan, tuy không nổi tiếng bằng ở đây, nhưng lại là mùi hương quen thuộc nhất.

Còn thời gian, cậu cũng không bắt xe về, mà là chuẩn bị đi một đoạn.

Chưa đi được hai bước, tầm mắt cậu bị bức tranh tuyên truyền treo ở quán net bên cạnh hấp dẫn.

... Đây là... Chiến Đồ?

Mục Liên Hạ có ấn tượng rất sâu sắc với Chiến Đồ nháy mắt bưng tỉnh hiểu ra. Thảo nào gần đây họ bận như vậy, quả nhiên là có hoạt động lớn.

Nhớ lại chuyện khắc sâu ấn tượng đó, Mục Liên Hạ chậm rãi kéo khóe môi.

Bang chủ, lão đại, Nhị Cầu Tử... còn có... An An...

Bỗng nhiên, có chút nhớ mấy người đấy.

Mục Liên Hạ kéo kéo caravat, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt.

73. Chương 73: Những Chuyện Ấy

Chiến Đồ đối với Mục Liên Hạ, cũng không chỉ là game thôi.

Rất nhiều người thật sự không quá nghiêm túc với game, chỉ là chơi cho vui giải trí; giống vậy cũng sẽ có người rất để ý cuộc sống và tất cả trong game, sau đó gặt hái được tình bạn, cơ tình hay là những gì khác trong game.

Mục Liên Hạ từng cảm thấy game cũng không phải thứ đáng tin, nhưng khi cậu chân chính tiếp xúc game, liền phát hiện cũng không như cậu tưởng.

Chiến Đồ chủ yếu đi theo con đường võ hiệp cổ đại của Trung Quốc, thiết kế nhân vật theo hướng cổ đại, rất dễ nhìn, trong game còn có không ít nội dung đặc sắc đáng chơi, khiến rất nhiều người muốn ngừng mà không được.

Khi Mục Liên Hạ tiếp xúc với Chiến Đồ, là lúc cậu đang rất suy sút.

Lúc đó cậu biết việc học của mình không thể có kết quả gì tốt đẹp, có thể thuận lợi lấy bằng tốt nghiệp vào tay đều là nhờ phúc, Lô Quảng Hằng hạn chế cậu rất nhiều, cậu không tìm thấy con đường để cậu trút ra, cuối cùng cậu lựa chọn game trên máy tính.

Hồi ấy Chiến Đồ đã mở dịch vụ sắp hai năm, danh tiếng không tệ. Khi đó Mục Liên Hạ nhàm chán dùng máy tính lướt diễn đàn, trong đó có một bài post tranh vẽ của nhân vật trong Chiến Đồ. Động tác hiện ngang nhân vật xinh đẹp, Mục Liên Hạ ngay lập tức bị hấp dẫn.

Kiểm Khách động tác soái khí, Cung Bình ánh mắt kiên nghị, Dũng Sĩ vóc người dũng mãnh, Cầm Sư dáng người mờ ảo, Y Giả dịu dàng lung linh, Thiên Công kiệt xuất thiên hạ, Âm Tinh giấu kín bản thân và Vũ Y nhảy múa duyên dáng. Trên hình ảnh ấy họ đã thể hiện mặt ưu tú nhất trước mắt Mục Liên Hạ. Nhất là Cầm Sư làm Mục Liên Hạ thích ngay tắp lự. Đối phương mặc quần áo chủ yếu là màu trắng, phiêu phiêu dục tiên, trong lòng ôm một chiếc đàn cầm màu đỏ đồng, tóc dài hỗn độn mà lại tự nhiên, khí chất lồi lạc. Phía sau còn có hình ảnh khác, ví dụ như Cầm Sư ngồi dưới đất đánh đàn, ví dụ như Cầm Sư ôm cầm tiến vào trạng thái chiến đấu. Dù có nhìn sao thì Mục Liên Hạ vẫn thấy thích.

Trước khi Mục Liên Hạ sống lại thì Chiến Đồ có mười chức nghiệp, nhưng khi cậu chơi thì chỉ có tám chức nghiệp, nghe nói lúc đầu chỉ có năm.

Tám chức nghiệp lúc ấy là: Kiểm Khách, Cung Bình, Dũng Sĩ, Cầm Sư, Y Giả, Thiên Công, Âm Tinh và Vũ Y. Vũ Y, Thiên Công và Âm Tinh là chức nghiệp được thêm vào sau này, sau đó còn thêm Cổ Sư và Văn Thư.

Bởi vì hình dáng của Cầm Sư trên hình ảnh lúc ấy khiến cậu muốn ngừng mà không được, khi Mục Liên Hạ đi tạo tài khoản thì trực tiếp lựa chọn chức nghiệp Cầm Sư.

Lúc đó Mục Liên Hạ cũng không quá rõ tình huống cụ thể trong game, liền chọn khu vực game mà bài post nhắc tới, đó là một trong các server xưa nhất.

Nhưng đừng nhìn Cầm Sư thích thú như vậy, Cầm Sư vào giai đoạn đầu thật ra là một chức nghiệp khá gàn gà, khi ở một mình thì càng đau khổ.

Cầm Sư phụ trợ và khống chế là chính, không có nhiều kỹ năng công kích, xem như là chức nghiệp một nửa chữa trị. Hơn nữa khi sử dụng kỹ năng cần thời gian, lại có hạn chế không thể di chuyển. Chức nghiệp khác ví dụ như Kiểm Khách, ba chiêu đã có thể đánh chết quái vật nhỏ, Cầm Sư cấp thấp giai đoạn đầu là có khả năng bị đánh chết.

Dù sao khi đó Mục Liên Hạ không biết gì cả nên đã bị đánh chết không ít lần, khi đó cậu còn không biết là có thể tổ đội với người khác để cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ, cũng tiếc.

Chức nghiệp Cầm Sư hồi đầu được nói là yếu, do công kích không bằng kiểm khách, phòng ngự kém hơn Dũng Sĩ, chữa trị chắc chắn không bằng Y Giả, viễn trình cũng không bằng khoảng cách của Cung Bình...

Không đầu vào đầu. Nhưng chờ sau khi trưởng thành thì sẽ có thể một mình chống lại được rất nhiều người, có thể vừa công kích vừa đảm bảo lượng máu của mình, còn không chế được đối thủ không cho hắn làm bất cứ chuyện gì.

Cho nên, người chơi chơi Cầm Sư giỏi và chơi bình thường hoặc không tốt là hai chức nghiệp.

Đáng tiếc đến cuối cùng tiểu cầm sư của Mục Liên Hạ cũng chỉ là loại chơi bình thường mà thôi.

Cho dù là vậy, cậu vẫn thế, hoài niệm quãng thời gian có thể nói là vô ưu vô lự ấy.

Hôm nay Tống An Hoài về nhà khá muộn, cơm chiều cũng không để phần cho hắn.

Khi hắn về nhà thì đã là thời gian Tư Tư đi ngủ, hắn không hôn chúc ngủ ngon Tư Tư được, chỉ hôn một cái ở khóe miệng Mục Liên Hạ: “Vất vả em rồi.”

Mục Liên Hạ đang tra tư liệu, đẩy đầu hắn ra: “Đi tắm đi.”

Tống An Hoài ngoan ngoãn đi.

Mục Liên Hạ bảo hắn đi tắm chắc chắn không phải cố tình gây sự, mà là Tống An Hoài uống rượu.

Lúc này hắn có gọi điện thoại nói tối không về ăn cơm, bảo Mục Liên Hạ chăm Tư Tư giúp. Buổi tối hắn có xã giao, mà uống rượu thì không thể tránh được.

Công ty của Tống An Hoài bây giờ coi như là bước vào quỹ đạo, nhưng phòng làm việc Chính Đồ hiện nay chẳng những không có lợi nhuận ngược lại còn cần một số tiền đầu tư lớn. Lần đó Mục Liên Hạ thấy Tống An Hoài ở quán bar cũng là vì điều này. Sau đó cậu mới biết thân phận của Hàn Thừa Vũ.

Thật ra máu chó ngay ở bên cạnh. Mẹ Hàn Thừa Vũ hồi trẻ bị một ông chú trưởng thành đẹp trai giàu có có sức hấp dẫn tóm được tâm hồn thiếu nữ, sau đó một lòng muốn gả cho ông ta, khi phát hiện mình mang thai thì cõi lòng đầy vui sướng nói cho người đàn ông, lại nhận được vẻ mặt biến hóa của đối phương. Sau đó, qua không bao lâu, cô bị vợ chính quy của đối phương tìm tới cửa, mẹ Hàn Thừa Vũ mới biết người đàn ông mà cô cho rằng rất yêu cô từ lâu đã là chồng của người khác.

Cô cảm thấy sụp đổ, nhưng sau đó vẫn cố trôi qua. Sau khi cô rời đi cũng từng chút thu lại tình cảm. Cô vốn định bỏ đứa bé này trở về quê hương bắt đầu lại, kết quả khi đi bệnh viện thì người ta nói cho cô, cơ thể cô không quá tốt, nếu cô lựa chọn phá thai, như vậy cả đời cô cũng sẽ không có được con của mình.

Mẹ Hàn Thừa Vũ luôn muốn có một đứa con mang dòng máu của mình, cô đau khổ rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn giữ lại đứa bé này. Mà đứa bé này chính là Hàn Thừa Vũ.

Về phần cha ruột của Hàn Thừa Vũ? Là một người giàu khá có tiếng lại có tiền ở Song Hồ, ba năm trước con trai độc nhất bị tai nạn giao thông, ông bố hời của Hàn Thừa Vũ đột nhiên nhớ tới người phụ nữ ông ta từng thấy thẹn, sau đó tìm hiểu nguồn gốc tìm đến Hàn Thừa Vũ.

Nhưng Hàn Thừa Vũ từ nhỏ vì cảnh đời của mình mà nhiều lần chịu thiệt đã không để ý tới cái gọi là cha nữa. Cậu cũng không tin ông ta, lúc trước khi tìm tới cửa thì Hàn Thừa Vũ căn bản không muốn tin. Mẹ cậu ta chăm sóc cậu ta rất vất vả, hơn nữa cô là một người phụ nữ rất cứng cỏi. Phát hiện mình bị lừa thì dứt khoát kiên quyết rời đi, nói với Hàn Thừa Vũ là cha đã mất sớm.

Hơn nữa nói thật, ông bố ruột của Hàn Thừa Vũ cũng không quan tâm cậu ta bao nhiêu.

Ông ta căn bản không biết Hàn Thừa Vũ ở Lam Tinh trải qua những ngày như thế nào. Ông ta chỉ biết sau khi mẹ qua đời thì thằng con này không học vẫn không nghề nghiệp, ngược lại bắt đầu xen lẩn ở nơi như quán bar.

Vả lại ông ta cảm thấy đứa con này chắc chắn nằm trong lòng bàn tay mình, bây giờ còn đang cố gắng tạo người, Hàn Thừa Vũ chỉ là dự bị mà thôi. Lần đó Tống An Hoài đi tìm ông ta bàn bạc vấn đề tiền đầu tư, ông ta liền nhắc tới mình có một đứa con trai ở bên ngoài có thể khuyên nó về hay không. Vì thế Tống An Hoài mới tới Lam Tinh.

Đương nhiên, cuối cùng tiền đầu tư cũng không nhờ người này giải quyết, mà là sau khi Tống An Hoài cố gắng thì ký kết hợp đồng với một công ty càng đáng tin hơn.

Mà bây giờ, tính thời gian, Chiến Đồ quả thật sắp Open Beta. Lúc trước cậu chưa bao giờ chú ý, cho nên tự nhiên không biết.

Rất rõ ràng đối phương đang tuyên truyền giai đoạn đầu.

Nếu dưới tình hình này, xã giao hay chúc mừng là chuyện rất bình thường. Mục Liên Hạ không uống rượu, nhưng cũng sẽ không áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác. Mà Tống An Hoài tuy có uống rượu, nhưng cũng không thích, khi cần thì mới uống chút thôi.

Khi Tống An Hoài tắm rửa xong đi ra thì Mục Liên Hạ cũng đã kết thúc công việc của mình, dựa vào đầu giường xem di động. Tống An Hoài vén chăn chui vào, xuyên một cánh tay qua sau lưng Mục Liên Hạ, ôm chặt eo Mục Liên Hạ.

“Liên Hạ...” Khi Tống An Hoài gọi cậu thì trong giọng nói mang theo chút giọng mũi, “Anh rất vui.”

Mục Liên Hạ để di động xuống, quay đầu hôn một cái lên môi hắn: “Vui là chuyện tốt.”

Tống An Hoài kéo Mục Liên Hạ vào lòng mình, Mục Liên Hạ gầy yếu hơn chút an ổn trong lòng hắn: “Đây là ước mơ ban đầu của tụi anh. Lúc đầu khi Hồ Dục Nhiên tới tìm anh, là chính vì game này. Hắn muốn tạo game này ra nên mới tới tìm anh muốn mở một công ty.”

Mục Liên Hạ ngược lại không hề nghĩ tới. Dù sao thì so với di động, game chắc chắn chỉ nằm trong văn hóa tiểu chúng. Tống An Hoài thành công bên smartphone bao nhiêu cậu đương nhiên biết, nhưng Chiến Đồ mới là dự định ban đầu, đây đúng là ngoài ý muốn.

“Anh nói tới Chiến Đồ à?” Mục Liên Hạ giao sức nặng toàn thân cho người phía sau, “Em biết game này.”

Tống An Hoài hơi kinh ngạc: “Em cũng biết?”

Hắn quen Mục Liên Hạ lâu như vậy, chưa từng thấy qua Mục Liên Hạ chạm vào thứ như game online, sao cậu lại biết Chiến Đồ?

“Cho nên mới nói anh rất thành công, ” Mục Liên Hạ cười với hắn, “Hôm nay em còn nhìn thấy tuyên truyền đó. Đến lúc đó em cũng đi chơi thử chút, anh có muốn chơi cùng không?”

“Được.” Tống An Hoài đáp ứng.

Khi hắn và đám người Hồ Dục Nhiên bắt đầu thành lập công ty, phải thừa nhận là không quá để ý đến game online. Hắn không học máy tính, cũng rất ít khi phí thời gian trên game. Nhưng lâu như vậy, game này cũng có ý nghĩa khác với hắn.

Dù cho trước đây hắn chưa từng chạm qua, nhưng nếu Mục Liên Hạ muốn chơi, chơi chung thì có gì không được chứ?

Vậy thì thật đúng là rất tốt.

Mà với Mục Liên Hạ nói, Chiến Đồ cho cậu rất nhiều hồi ức tốt đẹp.

Cậu tạo nhân vật trong một server xưa nhất, vậy thì tạo sớm chút cũng không có gì không tốt. Có đôi khi biết tương lai cũng có chút phiền muộn, cậu không thể như đời trước bởi vì bị quái vật mình muốn đánh chết đuổi theo rất lâu mới được cứu nên quen biết bang hội của bọn lão đại. Nếu như vậy, cậu không chừng còn có thể cứu họ khi còn chưa mạnh hơn đây.

Đúng là, chờ mong.

74. Chương 74: Thông Suốt

Khi Mục Liên Hạ nhận điện thoại của Lý Thụy Phong, ở đầu bên kia điện thoại cái giọng phấn khởi của Lý Thụy Phong cũng có thể từ đường điện thoại truyền qua: “Liên Hạ, họ đồng ý rồi!”

Lúc này, là tuần thứ hai sau khi Mục Liên Hạ khai giảng năm ba. Cũng là tháng thứ hai mà Lâm Vũ Tình ôm đồm chuyện này.

Trong quãng thời gian này Mục Liên Hạ vẫn về ăn một bữa cơm khi họ gọi cậu như thường, có đôi khi cũng gọi điện thoại cho họ. Bầu không khí trong nhà rõ ràng có chút áp lực, họ đối với cậu ngược lại không rõ như bên Hạ Đình Ngọc, nhưng loại muốn nói lại thôi này nhìn một cái là nhìn ra.

Cũng chính vào lúc này năng lực điều chỉnh tâm lý của Mục Liên Hạ đặc biệt mạnh hơn, cậu có thể bảo mình đừng chú ý, im lặng ăn cơm xong rồi đi.

Trong khoảng thời gian này Lâm Vũ Tình cũng có xuất hiện trên bữa tối gia đình của nhà họ Hạ, Hạ Đình Ngọc bởi vì có quan hệ khá thân với Lâm Vũ Tình nên yên tâm, mà những người khác thì vì Lâm Vũ Tình là một cô gái nên cũng buông lỏng.

Mục Liên Hạ không biết Lâm Vũ Tình giúp đỡ gì trong hai tháng này, nhưng cuộc điện thoại đến từ Lý Thụy Phong cũng đủ nói rõ năng lực cô.

Bữa tối ăn cùng nhau, Mục Liên Hạ tự mình xuống bếp ăn cơm ở nhà. Hạ Đình Ngọc uống rất nhiều.

“Tiểu Thụy, anh nói với em, ” Hấn vừa ngốn rượu vào miệng, vừa có chút ăn nói không rõ mà mở miệng, “Em tin anh, anh nhất định... nhất định sẽ tốt với em, tốt với em nhất.”

Hấn tìm đến một chai rượu chưa mở nắp, dùng răng cắn nắp chai ra: “Tiểu Thụy, anh thích em sắp mười năm rồi... ợ... đừng nói anh cầm thú, anh đã thích em từ lúc em mười bốn mười lăm tuổi, lúc trước là thích như em trai, sau đó mới là thích như hiện giờ, anh có thể thích em cả đời, không, anh yêu em.”

Nói xong, hấn uống hết chai rượu, sau đó vươn tay ôm Lý Thụy Phong.

Lý Thụy Phong cũng có uống chút, tuy ánh mắt hơi lơ mờ, nhưng tốt hơn Hạ Đình Ngọc nhiều. Hấn có chút ngốc ôm lại Hạ Đình Ngọc: “Ừm, em biết.”

Hạ Đình Ngọc cọ cọ hai má hấn, hai người đều đỏ bừng cả mặt, cười ngây ngô, lại mở miệng nói chuyện.

Hấn nói hết mấy câu lãng mạn, thảo nào ghét bỏ Tống An Hoài nói anh ấy không biết yêu đương. Cũng không biết hấn chỉ dựa vào mấy kinh nghiệm trên sách đó làm sao có thể khinh bỉ Tống An Hoài.

Hai người đó uống quá mức, rượu vang đổ rượu đế bia cứ đổi rồi uống rồi càng say dữ hơn. Tống An Hoài cũng uống theo chút, nhưng không nhiều, mà Mục Liên Hạ không thấm một giọt rượu. May mà Lý Thụy Phong ở dưới lầu, hai người chuyển họ xuống cũng tiện, không thì thật đúng là không dễ xử lý.

Ngày mai thứ bảy, hôm nay sở luật sư cho Mục Liên Hạ nghỉ, thêm hôm qua ầm ĩ muộn như vậy, Mục Liên Hạ hiếm khi được ngủ nướng, kết quả cuối cùng lại bị di động đánh thức.

Đầu bên kia điện thoại là bà Hạ, giọng bà vẫn hiền lành như trước: “Liên Hạ đêm nay không có việc gì chứ? Buổi tối về nhà ăn cơm đi.”

Mục Liên Hạ mơ màng, giọng hơi mông lung đáp một tiếng dạ.

Bà Hạ dừng một chút: “... Cháu ấy, Tống An Hoài phải không? Cũng đi chung đi.”

Mục Liên Hạ lập tức tỉnh táo lại, theo bản năng mở to hai mắt nhìn.

Bữa cơm chiều này đặc biệt đông đủ.

Ông Hạ và bà Hạ, cậu và mợ Hạ, Hạ Đình Ngọc và Lý Thụy Phong, còn có Mục Liên Hạ và Tống An Hoài.

Khi Mục Liên Hạ và Tống An Hoài tới thì vừa lúc nhìn thấy Lâm Vũ Tình từ trong nhà đi ra. Mục Liên Hạ chào hỏi cô. Cô thấy Mục Liên Hạ cũng cười thoải mái, kết quả sau khi nhìn thấy Tống An Hoài từ trên

ghế điều khiển đi xuống và quà tặng rõ ràng là quà thăm viếng ở ghế sau, mở to hai mắt nhìn: “Hai anh em mấy người... Đúng là anh em đó nha!”

Mục Liên Hạ cười xoa xoa mũi, có chút xấu hổ không thể nói rõ.

Lâm Vũ Tình vội khoát tay: “Chị không phải là có ý đó khụ khụ, dù sao... Chúc hai người hạnh phúc. Chị đã nói chuyện với người nhà em rồi, dù sao, chỉ cần họ sống tốt, thì điều gì cũng tốt rồi. Cũng chỉ có... chú Hạ muốn họ có một đứa bé cho chú trước, đã liên hệ tìm người để thay. Hai người thì sao? Hai người nếu muốn có con thì bảo chú Hạ để ý người thích hợp cho hai người chút đi.”

Mục Liên Hạ ho khan một tiếng: “Còn chưa tới lúc đó. Hơn nữa em cũng không quá muốn... Ách... An Hoài, anh thì sao?”

Tổng An Hoài càng không để ý. Nói không dễ nghe, ban đầu hẳn cũng không muốn kết hôn, cho nên chưa từng nghĩ tới chuyện có con. Huống chi sau khi hẳn lấy được quyền nuôi Tư Tư liền coi Tư Tư như con trai để nuôi. Bây giờ hẳn ở cùng Mục Liên Hạ, chuyện này tự nhiên cũng bằng lòng theo Mục Liên Hạ: “Nghe em.”

Đề tài này mà tiếp tục thì sẽ xấu hổ mất. Lâm Vũ Tình khoát tay: “Vây thôi, chào hai người, chị đi trước ba mẹ chị còn đang chờ chị ăn cơm, tạm biệt.”

Chờ sau khi Lâm Vũ Tình đi, Tổng An Hoài hít sâu một hơi, bày ra khuôn mặt tươi cười với Mục Liên Hạ: “Vây được chứ?”

Mục Liên Hạ nhin cười: “Rất được.”

Tổng An Hoài không phải chưa từng gặp người nhà họ Hạ qua, lúc trước khi quen Hạ Đình Ngọc tuy không gặp nhiều, nhưng lúc Mục Liên Hạ nằm viện thì ai cũng đã gặp qua còn không chỉ một lần, theo lý thuyết Tổng An Hoài không cần căng thẳng như vậy. Nhưng ý nghĩa của lần gặp mặt này thì khác.

Mục Liên Hạ tuy sẽ không vì người nhà có đồng ý hay không mà có biến hóa với Tổng An Hoài, nhưng được người nhà đồng ý và ủng hộ, hai người vẫn rất vui.

Hắn mang theo mấy món quà đã bảo đừng mua cũng vô dụng, gõ vang môn.

Bữa cơm này ăn ngon. Trên bàn cơm Mục Liên Hạ nhìn Hạ Đình Ngọc và Lý Thụy Phong kim lòng không được mà liếc nhau, muốn cười cũng cười không nổi.

Sau bữa cơm, ông Hạ ngồi trên sô pha, trò chuyện với họ.

Mục Liên Hạ chưa từng nói chuyện riêng với ông Hạ lần nào.

Cậu cảm thấy ông Hạ không thích cậu, nhận cậu về cũng là vì bà Hạ mà thôi. Trong nhà này, Hạ Đình Ngọc khá thân với cậu, bà Hạ và cậu Hạ đều rất quan tâm cậu, ít nhất là trên thái độ, thì còn có chút thân thiết. Mẹ tuy là có ngăn cách, nhưng mẹ là một người rất dịu dàng, chung sống vui vẻ. Chỉ có ông Hạ. Ông luôn rất nghiêm túc, dù cho bọn Hạ Đình Ngọc có nói tính của ông Hạ là vậy, nhưng Mục Liên Hạ vẫn có chút sợ ông, cậu cũng sẽ không chủ động nói chuyện với ông Hạ, chỉ cần giữ lễ phép cơ bản là được.

Đây là lần đầu tiên, trò chuyện như vậy với ông Hạ.

Ông Hạ từng làm binh, đến từ thời kỳ đó. Ông luôn nghiêm túc nghiêm khắc, không nói nhiều, cũng không có nhiều biểu cảm.

Trên sofa ngoại trừ ông còn có sáu người ngồi, Hạ Đình Ngọc, Lý Thụy Phong, Mục Liên Hạ, Tổng An Hoài còn có cậu và bà Hạ.

Ông Hạ nhìn họ ngồi xuống, thở dài.

“Khi tôi làm binh, thì rất bội phục Liên trưởng của chúng tôi. Chiến công của người đó đủ để người đó bước lên mấy cấp, nhưng người đó từ chối hết tất cả, chỉ xin được tiếp tục ở trong đội chúng tôi, tiếp tục bảo vệ nơi đây. Khi đó tôi không biết chuyện, còn hỏi người đó. Người đó nói với tôi, là không nỡ bỏ nơi này.” Ông đột nhiên mở miệng, thanh âm hòa hoãn, “Sau này, người đó chết.”

Ông dừng một chút: “Người đó khi chết còn chưa tới bốn mươi tuổi. Người đó không kết hôn, không có người nhà. Sau khi người đó chết, tôi mới biết được, Liên trưởng thì ra có một người muốn ở bên nhau cả đời. Đáng tiếc người nọ là đàn ông, hơn nữa đã chết, là Liên trưởng trước Liên trưởng của tôi. Cho nên Liên trưởng mới không nỡ bỏ liên đội, rời khỏi nơi đó, chẳng sợ người trong liên đội đã được đổi đi mấy tốp, cũng không còn nhiều người có thể nhớ rõ chuyện của họ.”

“Những chuyện đó, tôi sau này mới biết được. Họ quen nhau từ nhỏ, sau khi lớn lên thì cùng bên nhau. Rồi người nhà họ biết, người cha thiếu chút nữa đánh chết người đó, cuối cùng tuy không chết nhưng cũng mất nửa cái mạng, một con mắt cũng vì cha mà bị mù. Sau này hai người đều không đồng ý chia tay, chạy khỏi nhà, rồi cùng nhau đi tòng quân.”

Ông Hạ đang kể một câu chuyện xưa, một câu chuyện không quá dài cũng không chi tiết, là về cuộc đời của hai con người.

Không ai nói chuyện, sau khi ông kể xong thì tự mình thở dài, Hạ Đình Ngọc nắm tay Lý Thụy Phong dè dặt mở miệng: “Ông... không giống vậy, chúng cháu sẽ sống tốt. Thời đại bây giờ đã không còn chiến tranh, cháu nhất định sẽ sống tốt với Tiểu Thụy.”

Ông Hạ dời tầm mắt về phía Mục Liên Hạ, Mục Liên Hạ theo bản năng nắm tay Tống An Hoài. Tống An Hoài cũng nắm lại cậu. Tầm mắt ông Hạ quét qua tay hai người giao nhau, lại yên lặng dời đi.

Ông không nhìn Mục Liên Hạ, mà là nhìn một nơi trống rỗng, nói với cậu: “Liên Hạ, ông vẫn không dám nói gì cháu, là bởi vì ông thấy ông thẹn với mẹ cháu, thẹn với con gái mình. Nhìn thấy cháu, không phải nhìn thấy sinh mệnh mẹ cháu được tiếp diễn, mà là nghĩ tới mẹ cháu mất đi sinh mệnh khi còn trẻ.”

“Ông luôn cảm thấy mẹ cháu còn sống, cho đến khi cháu xuất hiện, chứng minh mẹ cháu đã chết.” Âm thanh ông Hạ mang theo mỗi một nói không nên lời.

“Giờ đây ông rút cuộc nhận rõ, mẹ cháu không ở đây.” Ông Hạ từ trên sofa đứng lên, “Cháu đấy, sống tốt, ông không yêu cầu cháu gì cả, cháu chỉ cần sống tốt là được. Dù cho xảy ra chuyện gì, thì mọi người đều đã ở ngay đây.”

Nói xong, ông chậm rãi rời đi, lên lầu.

Bà Hạ cười hiền lành với Mục Liên Hạ, cũng đứng dậy đuổi kịp bước chân ông Hạ. Cậu Hạ dùng sức vỗ vai bốn người, sau đó cũng lên lầu.

Nhìn hình bóng họ, Mục Liên Hạ nắm chặt tay Tống An Hoài hơn.

Cậu đương nhiên sẽ sống tốt... Cậu của đời này, đã rất tốt.

Cậu còn rất nhiều chuyện muốn làm, rất nhiều ước nguyện muốn hoàn thành. Mà tất cả của hiện tại cậu đều đang cố gắng vì tương lai.

Cậu nghiêng đầu nhìn Tống An Hoài, rồi cười với hắn.

“Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, ” Mục Liên Hạ nhìn chăm chú vào mắt hắn, “Thật không?”

“Anh ở đây, chỉ cần em cần anh, anh vẫn luôn ở đây.”

75. Chương 75: Chú

Vào một ngày trước Tết, Mục Liên Hạ nhận được điện thoại của Mục Khả Hân.

Mục Khả Hân giờ đã là năm tư, chương trình học nên chấm dứt cũng đã chấm dứt, bây giờ đang trong trạng thái thực tập. Lúc này đã cho nghỉ, cô về nhà.

Trong điện thoại cô nghe không ra có gì không ổn.

“Liên Hạ, chúc mừng năm mới.” Mục Khả Hân ở đầu bên kia điện thoại nói với cậu, “Chúc cậu năm mới mọi việc thuận lợi vạn sự như ý học tập thành công, dù sao chúc cậu sống tốt là được.”

Mục Liên Hạ ừ một tiếng: “Chỉ cũng vậy. Chúc mừng năm mới.”

“Suy nghĩ rất lâu mới gọi điện thoại cho cậu, ” Mục Khả Hân cười một tiếng, “Trước đây có đôi khi cũng muốn nói chuyện với cậu, hay chỉ là tìm người trò chuyện... Nhưng lại cứ thấy không thể gọi quá nhiều cậu được.”

“... Nếu có gì cần tôi, có thể nói với tôi.” Mục Liên Hạ nhẹ giọng nói.

“Kỳ thật... cũng không có gì, ” Mục Khả Hân thở dài, sau đó cố gắng để giọng nói thêm thoải mái, “Chỉ là... ba mẹ tôi ly hôn.”

Mục Liên Hạ sững sốt, ly hôn?

Mục Thành và Lý Tổ Anh ly hôn? Đời trước luôn ở cùng nhau, mà bây giờ họ ly hôn?

Mục Liên Hạ không nói chuyện, mà Mục Khả Hân hình như thật sự giống như những gì cô nói, chỉ là muốn tìm người trò chuyện: “Đúng vậy, mẹ tôi sau khi trở về từ Song Hồ thì quyết tâm muốn ly hôn.”

Tính thời gian, chuyện ở Song Hồ tới giờ đã qua hơn nửa năm, thời gian cũng không tính là ngắn.

“... Mẹ chị đưa ra?” Mục Liên Hạ có chút chần chờ.

“Trừ mẹ thì còn có thể là ai? Ba tôi là người trung thực yên phận, mẹ tôi để ba ở lại bệnh viện ba cũng không nói gì, ba luôn cảm thấy mẹ rất khổ cực, ba có lỗi với mẹ.” Mục Khả Hân thở dài.

Chú Mục Thành đúng là một người trung thực yên phận.

Hai anh em Mục Tín Mục Thành trước đây đều được người nhà cần rằng tạo điều kiện cho đi học, nhưng cũng không học được bao nhiêu. Điều kiện trong nhà không cho phép, khi đó Mục Tín mới lên cấp ba, Mục Thành còn nhỏ, chưa tốt nghiệp tiểu học. Khi trong nhà nói có thể xem xét, ai không học nữa hay gì không. Mục Tín nói mình là anh nên gánh vác trách nhiệm, nhưng Mục Thành lại nói mình không muốn học.

Mục Tín học giỏi hơn Mục Thành là thật, Mục Thành nói là cảm thấy mình không có khiếu học, vẫn nên để Mục Tín tiếp tục đi. Thật ra học phí tiểu học có thể so sánh với cấp ba ư? Người nhà muốn Mục Tín không học nữa để phụ giúp cho gia đình. Nhưng sau khi Mục Thành nói vậy, cuối cùng cần rằng tạo điều kiện cho Mục Tín học hết cấp ba, rồi vào năm hẵn thi đại học thì bởi vì ngoài ý muốn mà đi hết.

Sau đó, chính là Mục Thành Mục Tín sống nương tựa lẫn nhau.

Khi người nhà xảy ra chuyện đã dùng một số tiền lớn ở bệnh viện, rồi vì phải trả nợ mà trong nhà không còn dư lại gì cả, Mục Tín tự nhiên cũng không thể tiếp tục học đại học, hai anh em cùng nhau rời thôn lên thị trấn nhỏ, tính bước tiếp ở cái thị trấn nhỏ này.

Mục Thành còn nhỏ tuổi, phần lớn mọi việc đều không thể làm, sau này mới có năng lực hơn chút. Ban đầu mọi chuyện đều dựa vào Mục Tín, nhưng sau đó hai người đều có thể làm việc, chịu làm việc chịu nâng đỡ lẫn nhau, cuộc sống sau này tuy không giàu sang gì, nhưng vẫn sống tốt hơn nhiều. Tiếp đó là kết hôn, Mục Thành vào năm mười bảy tuổi thì quen biết Lý Tổ Anh. Họ đã từng có những ngày tháng ngây ngô rất tươi đẹp, nhưng đến cuối cùng cũng không chịu nổi những thứ vất vả như củi gạo dầu muối tương giấm trà, mà cãi nhau, không thỏa mãn... Luôn là thế.

Mục Thành lập gia đình sớm hơn người anh Mục Tín, mà lập gia đình xong liền ra ở riêng, Mục Tín không muốn gì cả, toàn bộ đều cho em trai, sau đó tự mình nỗ lực lần nữa. Mục Tín can đảm liều mạng, mà Mục Thành thì thành thật yên phận, im lặng làm công việc của hắn.

Chênh lệch thành lớn, bản thân Mục Tín luôn quan tâm em trai mình, nhưng Lý Tổ Anh dưới tình huống này mà trở nên càng ngày càng không thỏa mãn, về sau, khiến Mục Thành phải đi làm công nơi xa.

Chính vì thế, Mục Thành luôn cảm thấy ông có lỗi với Lý Tổ Anh. Một năm ông phần lớn đều không ở nhà, Lý Tổ Anh phải lo liệu cả gia đình, vất vả biết bao nhiêu... Ông nghèo, không thể cho bà cuộc sống

sung sướng, nhớ năm đó người ta còn là một trong những bông hoa của thị trấn, giờ thì sao? Mục Thành luôn nghĩ như vậy, sau đó là nhượng bộ không ngừng, cả một chút địa vị cũng không có.

Khi ông xảy ra tai nạn phải cắt chi liên cảm thấy trời mình muốn sụp. Ông sao cũng không nghĩ tới Lý Tố Anh sẽ bỏ ông mà đi, nếu không nhờ khi đó trong thẻ của ông có thêm một khoản tiền, ông thiếu chút nữa đã không thể ở lại bệnh viện.

Ông đợi Lý Tố Anh rất lâu, chờ một lời giải thích, chờ một đáp án.

Nhưng sau đó bà ta trở về, lần đầu tiên gặp ông, đã nói:

“Con trai vào tù, mình ly hôn đi.”

Khi Mục Khả Hân nói tới đây, giọng điệu rất tự nhiên, tựa như không liên quan đến cô.

Sau khi cô nói xong, cô thở dài: “Lúc trước rất ít khi chú ý tới cậu, kết quả bây giờ, tôi rõ ràng là chị, mà cậu còn lo cho tôi nhiều hơn.”

“Đừng để ý. Ly hôn xong thì bà ta đi đâu?” Mục Liên Hạ hơi mím môi.

“Mẹ tôi biết rõ trong nhà có thứ gì hơn bất cứ ai, cậu thấy sao?” Mục Khả Hân cười lạnh một tiếng.

“... Cho nên?”

“Tiền gửi ngân hàng của ba tôi chỉ có ba vạn, hơn nữa bây giờ chân của ba còn phải xài tiền trong đó không ngừng. Thêm nữa là... căn hộ của cậu, ba tôi ở đấy. Chúng tôi giờ đang ở đây...” Lời của Mục Khả Hân thêm chút dè dặt.

Mục Liên Hạ sững sốt: “Căn phòng đó đã bán cho nhà chị rồi, đó chính là phòng của hai người.”

Mục Khả Hân cười: “Không, đó là của cậu, ba nói, chờ cậu về thì sẽ cho cậu, dù trong quãng thời gian này không đưa tiền thuê nhà.”

Trong lòng Mục Liên Hạ liền ứa lên cảm xúc nói không nên lời: “Chị... chú có tốt không?”

Ba năm nay, cậu chưa từng liên hệ với Mục Thành qua, ngoại trừ năm mới gửi một tin nhắn. Năm đầu cậu có gửi, Mục Thành nhắn lại hỏi cậu là ai, nhưng Mục Liên Hạ không trả lời. Năm thứ hai chú nhắn một chuỗi dài dạn dò, có lẽ là từ chỗ Mục Khả Hân biết đó là số điện thoại của cậu.

Tình cảm mà Mục Liên Hạ đối với Mục Thành rất phức tạp. Trên thực tế là cậu kính trọng chú. Có thể lúc trước sau khi cha mình rời đi, cũng từng coi Mục Thành là cha để mơ ước. Nhưng khác nhau chính là Mục Thành không che gió tránh mưa vì cậu, hi vọng qua đi chính là thất vọng. Hơn nữa chú thật sự rất ít khi xuất hiện.

Lần cuối cùng đời trước, càng khiến Mục Liên Hạ chẳng còn chút hi vọng xa vời ấy. Đời này lần cuối cùng cậu và Mục Thành nói chuyện, thì lại là tiền muốn đi Song Hồ.

“Bây giờ ba không tệ, cảm xúc cũng ổn, ” Mục Khả Hân nói, “Lúc trước ba im lặng rất lâu, sau đó đồng ý ly hôn với mẹ tôi. Thêm nữa, ba biết chuyện của Mục Khả Kiệt... không dám nói chuyện với cậu.”

Mục Khả Hân dừng một chút: “Ba cảm thấy, Mục Khả Kiệt bị như vậy thì ba phải có trách nhiệm, ba còn nghĩ năm sau khi nào được, thì đi thăm Mục Khả Kiệt.”

Mục Khả Kiệt bị xử tám năm, những năm tháng tươi đẹp nhất trong đời người đều phải trôi qua trong nhà giam.

Mục Liên Hạ không thấy mình ác độc, dù sao cũng đâu có ai ép gã, gã hút ma túy buôn lậu thuốc phiện cũng tốt, bắt cóc vợ vét tài sản cũng tốt, đó là sự lựa chọn của gã, Mục Liên Hạ cũng không thánh mẫu tới mức để người hại mình nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật. Chỉ là trong phút chốc, nghe thấy câu này, vẫn cảm thấy có chút cảm xúc nói không nên lời.

Cậu vốn còn muốn nói chút gì với chú, ít nhất thì cũng thăm hỏi ân cần một chút. Nhưng giờ khắc này cậu bỏ cuộc. Những câu thăm hỏi ân cần vẫn nên để Mục Khả Hân gửi giùm đi, cậu và Mục Thành, cuối cùng vẫn còn điểm chính không thể bước qua.

“Chị có tính gì cho sau này chưa?” Mục Liên Hạ hỏi Mục Khả Hân.

“Ba đồng ý tôi là về bên trường với tôi, ” Mục Khả Hân nói, “Tôi không thể về để chăm sóc ba được, để ba ở lại tôi cũng không yên lòng. Ban đầu tôi cho rằng tốt xấu gì thì mẹ tôi sẽ chăm sóc một chút, kết quả không nghĩ tới mẹ tôi trực tiếp muốn ly hôn... Thôi, tôi cũng không muốn nhận mẹ nữa, nhưng tôi sẽ chăm sóc ba tôi thật tốt.”

“Có gì cần thì nói với tôi, tôi có thể sẽ giúp được một chút, ” Mục Liên Hạ nói, “Mục Khả Kiệt với chị mà nói và với chú mà nói là khác nhau... Tôi không thể nói gì với chú, chị giúp tôi gửi một câu là được. Chuyện của Mục Khả Kiệt tôi chắc chắn không giúp được và cũng sẽ không giúp, nếu anh ta có biểu hiện tốt ở trong đó, có lẽ sẽ được giảm hình phạt.”

Mục Khả Hân im lặng một giây, nói một câu được.

“VẬY... Lý Tổ Anh bây giờ sao rồi?” Mục Liên Hạ cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi ra.

Mục Khả Hân lần này im lặng lâu hơn lần trước.

“Tôi... biết mẹ tái hôn, với ai thì không biết, ” Mục Khả Hân dừng một chút, “Mấy hôm trước tôi thấy mẹ trên đường cái, sắc mặt rất không tốt, hơn nữa hình như còn bị đánh. Mẹ thấy tôi liền bụm mặt chạy, mẹ chưa bao giờ để ý đến tôi, cũng không nói gì với tôi, tôi ngay cả liên hệ với mẹ cũng không làm được.”

“Còn nữa... phòng nhà tôi, đã bị môi giới bất động sản treo biển bán rồi.” Mục Khả Hân thở dài, “Tôi thật sự không rõ... Mẹ làm như vậy, đến cùng là có gì tốt đây?”

“Đừng nghĩ nhiều quá, ” Mục Liên Hạ cũng thở dài, “Hai người, sống tốt là được. Sống tốt cuộc sống của mình.”

“Ừm.”

“VẬY... chúc mừng năm mới?”

“Chúc mừng năm mới. Tạm biệt.”

Đây là năm thứ ba từ khi cậu sống lại.

Mục Liên Hạ lật quyển sổ nhỏ kia ra, vẽ một vòng tròn trên năm.

Ừm, năm sau đi kiểm tra thân thể nữa vậy. Cậu chăm sóc bản thân rất tốt, nhưng cậu vẫn rất để ý. Căn bệnh đó vĩnh viễn là điểm mấu chốt trong lòng cậu.

Buổi tối sau khi lăn với Tống An Hoài xong, cậu nằm trên người hắn: “Năm nay anh cả có qua không?”

“Mình đi nhà anh ấy chúc tết rồi về, bây giờ anh ấy rất yên tâm với mình, ” Tống An Hoài hôn hôn lòng bàn tay cậu, “Em thì sao? Trở về?”

“A, không muốn về, cũng tới chúc tết rồi đi, sau đó chỉ còn lại tụi mình được không?” Mục Liên Hạ cong mi mắt với hắn.

“VẬY thì thật sự rất tốt.” Tống An Hoài lại hôn cậu một cái.

Mục Liên Hạ nâng tay nhéo nhéo mặt hắn: “Yêu anh moah moah~ “

Tống An Hoài sững sờ, sau đó cười: “Yêu em, moah moah.”

76. Chương 76: Đám Cưới

Sang năm mới không lâu, Mục Liên Hạ liền nhận được thiệp mời Phương Tử Nghị đưa cho cậu.

Phương Tử Huyền sắp kết hôn.

Phương Tử Nghị cũng thấy vui mừng về việc này. Dựa theo lời của hắn, lúc trước khi Phương Tử Huyền quyết tâm muốn cưới Ngụy Nham hắn không ngăn cản được, nhưng hắn hoàn toàn chứng mất thứ như Ngụy Nham. Mà giờ đây đối tượng kết hôn của Phương Tử Huyền... coi như là Phương Tử Nghị nhìn tới lớn, rất yên tâm.

Không sai, đối tượng kết hôn của cô là Hầu cảnh quan theo vụ án của Hán Thực lúc trước.

Năm trước vụ án của Hán Thực coi như là được giải quyết, Cung Hán Văn cũng tốt Cung Hán Lương cũng tốt, giờ đều đang bị giam giữ, chỉ chờ tòa tuyên án. Mà Hầu cảnh quan thở dài nhẹ nhõm một hơi rất cuộc có can đảm cầu hôn Phương Tử Huyền.

Hai người họ coi như là thanh mai trúc mã. Từ tiểu học đã học chung một lớp, lên cấp hai rồi cấp ba, cũng chỉ tách ra khi học đại học, sau đó cuối cùng là Phương Tử Huyền bị một tra nam lừa, sau khi trở về thì Hầu cảnh quan âm thầm đau khổ, rất hối hận năm đó không có can đảm để nói phần tình yêu này ra khỏi miệng.

Cho đến khi Ngụy Nham hoàn toàn biến mất, Hầu cảnh quan một lần nữa tìm về lòng can đảm bắt đầu theo đuổi cô gái mình thích nhiều năm.

Giờ đây, họ sẽ thành người nhà.

Thiệp mời đám cưới đã được đưa cho họ từ lâu, nhưng đám cưới thì cần thời gian để chuẩn bị.

Khi Phương Tử Huyền đám cưới, Mục Liên Hạ và Tống An Hoài đều đi.

Hai bạn nhỏ Tư Tư và Lộ Lộ làm hoa đồng thì vô cùng phấn khởi.

Đám cưới của Phương Tử Huyền vào tháng năm, ngày 20 tháng 5. Nhìn áo cưới chiếu rọi gương mặt tươi cười đầy rạng rỡ của Phương Tử Huyền, Mục Liên Hạ cảm thấy rất vui mừng. Lúc này, Tống An Hoài rất nghiêm túc hỏi cậu: “Liên Hạ, khi nào thì em mới đồng ý lấy anh?”

Tống An Hoài muốn biết đáp án của vấn đề này đã rất lâu rồi. Hắn đề cập không chỉ một lần, lúc trước Mục Liên Hạ coi là đùa giỡn cũng tốt như thế nào cũng tốt, bây giờ, Hạ Đình Ngọc Lý Thụy Phong cũng đã ra nước ngoài đăng ký nửa năm rồi, Hạ Đình Ngọc rất cuộc cũng được đền bù mong muốn khoe khoang với Tống An Hoài không chỉ một lần hai lần, Tống An Hoài cũng có chút gấp gáp.

Nói tóm lại, Hạ Đình Ngọc thích Lý Thụy Phong đã rất nhiều năm, lúc hắn còn chưa lớn thì đã thích hắn, nhưng vẫn yên lặng; mà Lý Thụy Phong mơ hồ ngày thơ thích Hạ Đình Ngọc, cho đến khi Hạ Đình Ngọc không nhận được, làm rõ.

Sau khi họ làm rõ liên thuận lý thành chương mà ở bên nhau, tính thời gian, còn muộn hơn Tống An Hoài và Mục Liên Hạ nửa năm.

Kết quả... giờ họ đã kết hôn nửa năm.

Sau khi bên gia đình đồng ý không bao lâu, hai người đã gấp gáp ra nước ngoài nhận một tờ giấy chứng nhận hôn nhân. Tuy là ở nước ngoài trên thực tế cũng không có tác dụng gì quá lớn, nhưng dù sao thì ý nghĩa cũng khác.

Tống An Hoài rất muốn kết hôn với Mục Liên Hạ đó! Nhất là trong khoảng thời gian này ngay cả Hồ Dục Nhiên cũng sắp kết hôn! Sau khi đám bạn chung quanh đều có bến bờ hạnh phúc, Tống An Hoài không khỏi có chút suy nghĩ như vậy trong lòng.

Mục Liên Hạ tuy là trên biểu cảm thì không nhìn ra, nhưng Tống An Hoài lại cho người ta một loại cảm giác chú chó uể oải, nên gơ tay xoa tóc hắn: “Chờ em tốt nghiệp, mình ra nước ngoài chơi thể nào?”

Tống An Hoài cười với cậu: “Được đó.”

Đề tài này tạm thời cho qua, hôm nay họ tới là để tham gia lễ cưới.

Mục Liên Hạ đã lớn như vậy, trong trí nhớ là lần đầu tiên tham gia lễ cưới.

Người cạnh cậu còn chưa tới tầng đám cưới này, mà đám cưới của bạn bè thân thích trước đây... Không có phần của cậu. Cậu còn có ấn tượng với việc này, bánh kẹo cưới nhiều khi không phải là kẹo ngon gì mấy, nhất là ở thị trấn nhỏ như Phụ Sa năm đó.

Có một lần, Lý Tố Anh dắt Mục Khả Kiệt và Mục Khả Hân đi tham gia đám cưới của thân thích bên nhà bà ta, Mục Thành không ở đây, Mục Liên Hạ bị nhốt ở trong nhà nói để nghe là phải coi nhà. Khi đó cậu còn nhỏ, không biết nấu cơm, giữa trưa Mục Liên Hạ đói bụng một mình lật sách trong phòng, đọc truyện tranh mượn từ Mục Khả Hân và Mục Khả Kiệt.

Hơn hai giờ chiều Mục Khả Kiệt trở về, sau đó Mục Khả Kiệt nhao nhao ồn ào nói với Lý Tố Anh là muốn cái túi bánh kẹo cưới trong tay bà ta.

Lý Tố Anh lấy thuốc lá từ trong túi ra sau đó đưa túi cho Mục Khả Kiệt. Mục Khả Kiệt lập tức đổ hết kẹo ra rơi vãi đầy đất, sau đó lượm một viên ăn. Vừa bỏ vào miệng gã đã phun ra, sau đó ném kẹo trong tay xuống đất vừa lúc lẫn đến bên chân Lý Tố Anh, cục trong miệng cũng phun ra: “Sao khó ăn vậy chứ.”

Gã làm mặt ghét bỏ, không thèm để ý tới mấy viên kẹo lẫn lóc kia nữa.

Lý Tố Anh bị gã làm vậy cũng có chút không vui. Bà ta chỉ huy Mục Khả Hân dọn mấy viên kẹo bị phun ra và mấy viên còn ăn được nằm rải rác trên mặt đất, sau đó nhặt cục bên chân nói thảm một tiếng: “Thằng nhóc này, đây không phải là lãng phí cho mình à.”

Vừa dứt lời, bà ta vừa lúc thấy Mục Liên Hạ ở cạnh cửa: “Con qua đây, thím cho con kẹo ăn.”

Mục Liên Hạ đương nhiên không ăn cái gọi là kẹo đó, nhưng chuyện này vẫn còn mới mẻ trong trí nhớ của cậu.

Đây là ký ức duy nhất về đám cưới của cậu, mà hôm nay lần đầu tiên cậu tham gia một lễ cưới, còn là lễ cưới của bạn.

Ngày 20 tháng 5, 520, anh yêu em, vừa lúc vào chủ nhật, một ngày rất tốt đẹp.

Ngày này Phương Tử Huyền kết hôn.

Cô bé Phương Tú Nhã bây giờ đã tới tuổi biết đi, bé được mẹ trang điểm giống như mình, váy cũng như nhau, rất đáng yêu. Tóc bé còn chưa dài, tự nhiên không thể làm kiểu tóc giống mẹ được. Nhưng tóc của bé cũng được xử lý qua, hợp với nét mặt ngây thơ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra của bé... Dù sao Tư Tư và Lộ Lộ đều đang nhìn chăm chăm em gái mà.

Hai người họ thuộc bên nhà gái, chỉ có duyên mấy lần với Hầu cảnh quan cũng không quá quen thuộc. Lúc này bọn họ đi đón cô dâu vừa trở về, hôm qua Tư Tư đã đi với họ, bây giờ hoàn toàn không phát hiện ra cậu và anh Mục nhà mình.

Còn chưa tới giờ, người ở đây đều là bạn bè người thân. Hầu cảnh quan và Phương Tử Huyền bị đùa giỡn, yêu cầu ôm công chúa, bên kia Hầu cảnh quan phần khích trực tiếp ôm người, sau đó hôn một cái lên mặt. Tư Tư Lộ Lộ ngoan ngoãn đi theo cạnh mẹ Lộ Lộ, bé Tú Nhã được cô ôm ở trong lòng.

Bao quanh trong bầu không khí hạnh phúc này, những người khác cũng sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc theo.

Mục Liên Hạ đang nhìn bên kia âm ỉ, thì vai cậu bị vỗ. Quay đầu, là Hàn Bân, còn có Hàn Hiểu.

Chuyện của Hàn Hiểu đã được giải quyết một cái tốt đẹp. Hôm đó cậu cố ý ở lại sở luật sư phụ giúp, rồi chủ động bảo Hàn Bân về nhà với Hàn Hiểu. Gần đây cảm xúc của Hàn Hiểu không quá tốt Hàn Bân vốn đã lo lắng, nếu không vì công việc quá bận thì hẳn cũng sẽ không ở lại sở luật sư. Nếu Mục Liên Hạ nhận công việc mà cậu có thể gánh vác được, thì hẳn đương nhiên càng sẵn lòng về nhà với con gái hơn.

Hôm đó họ cũng ra ngoài đi dạo như bình thường, đi được nửa đường thì Hàn Hiểu muốn ăn kem. Gần đây Hàn Hiểu không muốn ăn gì cả tự dưng muốn ăn nên Hàn Bản tự nhiên sẽ đi mua, cửa hàng tiện lợi ngay ở bên kia đường, Hàn Bản cũng không cho Hàn Hiểu qua, mình thì đi qua đường cái.

Sau đó, từ trong ngõ nhỏ bên cạnh có một tên say khướt đi ra. Nhìn thấy Hàn Hiểu đi tới, hình như còn muốn nói gì đó, Hàn Bản vừa nâng đầu liền thấy đối phương muốn động tay động chân với con gái mình, mà Hàn Hiểu thì đang chuẩn bị chạy tới chỗ ba ba.

Hàn Bản thoáng cái tức giận, mà con ma men đó cũng chỉ là mềm nắn rắn buông, sau khi thấy Hàn Bản thì ngay lập tức xoay người quay đầu chạy.

Hàn Hiểu không sao, con ma men đó cũng sẽ không vì vậy mà bị kết án tử hình, coi như là tự mình cứu mình.

Chuyện này kích thích Hàn Bản không ít, tiếp đó là ông bố còn căng thẳng hơn con gái vô số lần. Kết quả cứ như vậy, Hàn Hiểu ngược lại không căng thẳng nữa, ban đầu thi đại học chỉ là kiểm tra việc học của ba năm cấp ba, Hàn Hiểu bình thường đã học giỏi, không còn căng thẳng nữa thì chắc chắn có thể phát huy tốt.

Hôm nay cô đi tham gia đám cưới, coi như là một loại thả lỏng nho nhỏ. Dù sao bây giờ Hàn Bản căn bản không cho Hàn Hiểu ở một mình, nếu hôm nay cô không đi, vậy Hàn Bản chắc chắn sẽ ở nhà với cô cả ngày.

Nhìn thấy Mục Liên Hạ và Tống An Hoài, Hàn Hiểu thoải mái tự nhiên chào hỏi. Tuy khi mới quen thì cô có chút ngại ngùng, nhưng sau khi quen thì bạn sẽ ngày càng thích cô gái này, cô cũng không hướng nội, tính cách rất tốt.

Cho nên khi thấy Hàn Hiểu, trong lòng Mục Liên Hạ cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

Ừm, em không sao, thật tốt.

Đám cưới rất thuận lợi, không khí tràn đầy hạnh phúc.

Người chủ trì không ngừng nói lời hay, Phương Tú Nhã được Hầu cảnh quan ôm vào trong ngực, đang chụp ảnh trên bục.

Rồi đột nhiên, bé Tú Nhã thu lại cánh tay thật khoát trên vai Hầu cảnh quan, ngược lại sờ sờ mặt hấn, rồi nín nín, nở nụ cười thiên sứ với hấn, dùng giọng trẻ con nài thanh nài khí của bé gọi một tiếng rõ ràng mà dễ hiểu: “Ba ba.”

Hầu cảnh quan sững sốt, sau đó không kìm nổi ý cười: “Tú, Tú Nhã, con gọi ba cái gì?”

Bé Tú Nhã nghiêng nghiêng đầu, giật giật tóc chú rể: “Ba ba?”

“Ai!” Hầu cảnh quan mở hình thức ba ba ngốc.

Muốn ở cùng Phương Tử Huyền, đương nhiên phải chung sống thật tốt với bảo bối. Mà bảo bối nhỏ như bé Tú Nhã, phần lớn mọi người đều thích.

Mục Liên Hạ nhìn mà thấy ấm lòng, Tống An Hoài hơi nghiêng người kề tai nói nhỏ với cậu.

“Liên Hạ.” Tống An Hoài nhỏ giọng gọi cậu.

“Sao thế?” Mục Liên Hạ động cũng không động.

“Khi nào bàn bạc để Tư Tư sửa miệng thế nào, ” Tống An Hoài ho khan một tiếng, “Nó gọi anh là cậu gọi em là anh, vai vế của mình không đúng rồi.”

Mục Liên Hạ nghiêng mặt nhìn hấn, làm mặt nghiêm túc: “Em sẽ không để bé gọi em là mợ đâu!”

Tống An Hoài không nhin được, cười: “Anh cũng không thể để nó gọi anh là chị dâu, em nói coi có đúng không?”

“...”

“Vậy gọi em là chú, được không?”

“Khụ khụ, lát về anh biết gọi người như thế nào rồi.”

“Được, anh biết.”

77. Chương 77: Đến Trường

Mục Liên Hạ gần đây bị vây trong trạng thái nóng nảy.

Cậu cũng không thể nói rõ là chuyện gì, có lẽ nguyên nhân là sắp đến kiểm tra tư pháp. Cậu chuẩn bị lâu như vậy là chính vì kì kiểm tra này, cậu đương nhiên căng thẳng.

Chẳng qua là cũng có chút khác, có lẽ. Nhưng cậu không nói rõ được. Thế nhưng Tống An Hoài rất hiểu việc này, thật cẩn thận ở cùng cậu, tiện thể còn phải làm giấy tờ cho bạn nhỏ Tư Tư, thêm chuyện ở công ty mình, và đáng về suy sút của Mục Liên Hạ.

Bạn nhỏ Tống Tư Minh còn ba ngày nữa sẽ chính thức trở thành một thành viên trong tiểu học.

Thời gian qua nhanh như vậy, bạn nhỏ Tống Tư Minh đã tốt nghiệp trường mầm non lập tức sẽ trở thành học sinh tiểu học, mà Mục Liên Hạ cũng sắp tốt nghiệp.

Đối với kì thi sắp tới, Mục Liên Hạ vừa cảm thấy mình chuẩn bị lâu như vậy đã đủ rồi không cần quá căng thẳng, vừa sợ mình bỏ qua chút tri thức, chỉ vì chút đó mà không thông qua cuộc thi. Nhưng chuyện này cũng không quan trọng bằng chuyện cậu sẽ cùng bạn nhỏ Tư Tư đi nhập học.

Mục Liên Hạ năm tư, chương trình học năm tư càng ít hơn, ngày đầu tiên khai giảng không có chút chương trình học nào, cũng không có chuyện gì khác, Mục Liên Hạ liền cùng Tống An Hoài dắt bạn nhỏ Tống Tư Minh đi báo danh.

Trên xe, bạn nhỏ Tư Tư mặc quần áo mới đeo cặp mới cũng rất hăng hái.

“Em lên tiểu học rồi ~ “

Mục Liên Hạ gật đầu với bé: “Đúng đó.”

“Anh nói tiểu học như thế nào đây?” Tư Tư chớp mắt.

“Em phải tự đi cảm nhận thôi, ” Mục Liên Hạ cười, “Không phải em nói là sẽ ham học mỗi ngày tiến về phía trước à? Đến trường thì phải làm vậy đấy.”

“Thầy cô có thích em không?”

“Ừm, mọi người đều sẽ thích Tư Tư, Tư Tư ngoan vậy mà.”

“Em có phải sắp có bạn mới rồi không? Họ cũng sẽ thích em chứ?”

“Nhất định.”

“Vậy trường có gì chơi vui vậy ạ?” Tư Tư lại hỏi.

“Chuyện này cũng phải tự mình phát hiện, ” Mục Liên Hạ xoa bóp tay bé, “Chỉ cần em phát hiện niềm vui ở trường, thì nhất định sẽ thích trường.”

Cậu biết có vài bạn nhỏ không thích trường học, có lẽ là không thích học, hoặc là không thích hoàn cảnh trong trường. Nhưng chỉ cần bé mong muốn đi... cuối cùng cũng tốt.

Dù sao cậu cảm thấy Tư Tư nhất định sẽ không ghét học, bé ngoan vậy mà... Mục Liên Hạ không có trách nhiệm mà suy nghĩ.

Tư Tư rất phấn khởi với việc đến trường này. Hoặc là nói các bạn nhỏ tuổi lớn tương đương như vậy thì có một phần đều ôm hứng thú với trường học, hơn nữa trường tiểu học cách trường mầm non không xa, rất

nhiều học sinh ở trường mầm non sẽ tiếp tục làm bạn học trong trường tiểu học, bé tự nhiên càng không hồi hộp. Kết quả vào trường chưa được mấy phút, hẹn thời gian với Lộ Lộ xong hai bạn nhỏ liền chạm mặt.

Thế là, bạn nhỏ Tống Tư Minh đang tay trong tay với bạn nhỏ Phương Vinh Kiệt tìm tên của mình trên bảng chia lớp. Tuy rằng thầy cô từ lâu đã thông báo cho phụ huynh kết quả chia lớp, nhưng các bạn nhỏ tìm xem coi như là chơi cho vui.

Mà Mục Liên Hạ đang mang theo “người nhà mình” cùng cấp trên của mình với người nhà của đối phương đứng chung một chỗ nhìn các bé.

Phương Tử Nghi cũng đến trường với con. Dù sao cũng là ngày đầu tiên đến trường, Phương Tử Nghi cũng có trái tim ba ba ngốc.

Thấy bọn nhỏ thích ứng khá tốt, mấy người cũng không quá lo lắng, trò chuyện câu được câu không. Có lẽ là nhìn ra Mục Liên Hạ trong khoảng thời gian này xin phép chuẩn bị dự thi nên sắc mặt không tốt lắm, Phương Tử Nghi còn dặn dò vài câu. Hắn cũng coi như là người từng trải, biết rõ trước khi thi sẽ xuất hiện vấn đề cảm xúc. Chẳng qua chung sống với Mục Liên Hạ lâu như vậy, Phương Tử Nghi cũng hiểu cậu, biết cậu có cố gắng và bản lĩnh vững vàng, an ủi vài câu bảo cậu giải sầu.

Mục Liên Hạ được cổ vũ, sức mạnh dồi dào, cảm thấy cũng không căng thẳng đến thế.

Ngày đầu khai giảng không cần ở trong trường cả ngày. Quan trọng là tháng chín này sau khi khai giảng thì hôm sau vừa lúc là cuối tuần. Giúp Tư Tư ôm đủ loại sách về nhà, lại là một ngày.

Tư Tư một mình ở trong phòng lẩn qua lẩn lại mấy quyển sách mới của bé. Tống An Hoài lúc trước có dạy bé bao bì sách, bạn nhỏ đang vui vẻ cũng không để Tống An Hoài giúp đỡ, nhất định muốn tự làm, Tống An Hoài liền đi tìm Mục Liên Hạ.

Lúc này Mục Liên Hạ chỉ cởi áo khoác, cuộn mình ở một góc trên giường, ngủ.

Tống An Hoài vuốt vuốt tóc cậu, môi chạm nhẹ trên thái dương cậu, cũng cởi quần áo, ôm eo cậu, ngủ.

Hắn đã xin nghỉ trước rồi, hôm nay cứ nghỉ ngơi cho khỏe vậy.

Một buổi chiều trong nhà đều rất im lặng. Tư Tư lẩn lộn xong mấy thứ của bé, phát hiện cậu chủ đều ngủ cả nên tự về phòng, không bao lâu cũng ngủ; về phần hai người đã ngủ trước đó, một giấc ngủ thẳng đến gần tám giờ.

Bụng đói kêu vang Mục Liên Hạ tỉnh ngủ trước.

Một giấc này ngủ tới tinh thần sảng khoái, mở mắt ra còn hơi ngẫn ngờ. Nhưng chờ cậu thật sự tỉnh táo thì lại thấy sảng khoái. Cậu cẩn thận dời tay Tống An Hoài đang ôm eo cậu ra, xuống giường lười biếng duỗi eo, sau đó nhẹ nhàng đi vào phòng bếp.

Mục Liên Hạ chăm sóc thân thể mình rất cẩn thận, cho nên lúc này gần như là bị đói tỉnh. Buổi tối tám giờ, cậu cũng không làm gì nhiều. Trong tủ lạnh có hoành thánh cố ý để đông lạnh đã được gói mấy hôm trước, nấu bữa tối ngon lành này.

Hoành thánh còn chưa lên bàn Mục Liên Hạ đi gọi Tư Tư. Tư Tư có lẽ cũng ngủ khá lâu, nếu không gọi bé dậy thì có lẽ nửa đêm dậy sẽ không ngủ được nữa. Về phần Tống An Hoài... Sau khi Tư Tư ăn hoành thánh thì mới cẩn thận đi gọi Tống An Hoài.

Tống An Hoài cũng là người sống có quy luật, khoảng thời gian này hắn cũng rất mệt, đáy mắt thâm đen một mảnh. Mục Liên Hạ mới đầu nhìn còn có chút đau lòng, thấy hắn ngủ ngon như vậy, còn có chút không đành lòng gọi hắn.

Chỉ là ngủ vậy thì cũng không được, Mục Liên Hạ vẫn vươn tay đẩy đẩy hắn: “An Hoài dậy đi.”

Tống An Hoài ngủ chứ không chết, Mục Liên Hạ đẩy hai cái liền tỉnh. Nhưng hắn không tỉnh táo, mà là kéo Mục Liên Hạ vào lòng đặt ở trên giường, âm thanh mang theo giọng mũi: “Không vội... còn sớm... ngủ thêm lát nữa...”

Mục Liên Hạ trong nháy mắt có chút dở khóc dở cười. Cậu nhin cười: “Còn sớm? Tám giờ rồi đó!”

Lỗ tai của Tống An Hoài còn đáng tin, vừa nghe là tám giờ thì lập tức ngồi dậy, mắt không mở, miệng lại than thở: “Sao đồng hồ báo thức không reo chứ? Muộn rồi.”

Mục Liên Hạ nhin không được cười ra tiếng, Tống An Hoài như vậy thật đúng là khó gặp.

Tiếng cười của Mục Liên Hạ kéo suy nghĩ mơ hồ của Tống An Hoài trở về. Tống An Hoài mở choàng mắt, ngẩn người vài giây mới phản ứng lại, cầm di động nhìn thoáng qua, kéo khóe miệng, giờ tay nhéo nhéo mắt Mục Liên Hạ: “Em đó, giờ trò xấu hả.”

“Là tại anh ngủ mơ màng mà, ” Mục Liên Hạ chọc chọc mặt hắn, “Trách em ư?”

“Không không không, trách anh, ” Một tay còn lại của Tống An Hoài còn đặt trên eo Mục Liên Hạ, dùng sức kéo Mục Liên Hạ về phía mình, trao đổi một nụ hôn ướt át, hắn nhéo nhéo lỗ tai Mục Liên Hạ, “Anh dậy ngay đây.”

Ăn xong cơm tối dọn dẹp hết đã sắp chín giờ. Tư Tư buổi chiều ngủ nhiều nên giờ không muốn ngủ nữa, ngồi ở vị trí của mình ngoan ngoan xem TV. Mục Liên Hạ để Tống An Hoài ở đó với bé, mình thì đi phòng sách đọc sách.

Bây giờ cậu đã không còn căng thẳng vậy nữa. Có lẽ là cậu luôn sùng bái Phương Tử Nghị nên một câu đó đã cứu vớt cậu, Mục Liên Hạ vốn tưởng rằng mình sẽ căng thẳng đến khi thi xong, nhưng được Phương Tử Nghị an ủi động viên ngược lại không quá để ý nữa.

Trong sổ luật sư không chỉ có mình cậu phải thi, mà mấy người đi thi bắt đầu từ khi nghỉ hè đều không đi làm ở sổ luật sư nữa. Mục Liên Hạ cũng không khác người đến mức đó, đối với cuộc thi quan trọng như vậy cậu tự nhiên là ở nhà toàn lực ứng phó.

Một tháng này, đều không gặp người ngoài qua, ngay cả Hàn Bân cũng không gặp, huống chi là Phương Tử Nghị cũng không phải hôm nào cũng ở đây. Cho nên lời cổ vũ của Phương Tử Nghị, cậu lần đầu tiên nhận được.

Mục Liên Hạ xoay bút trong tay, hiếm khi suy nghĩ không trên việc học.

Chờ Tống An Hoài đỡ Tư Tư đi ngủ xong rồi vào phòng sách, liền nhìn thấy Mục Liên Hạ đang ngẩn người bị ngòi bút vẽ một đường trên cầm lại hoàn toàn không biết.

Hắn đi qua, kéo một chiếc ghế khác ngồi cạnh cậu, nhìn chăm chăm Mục Liên Hạ, cho đến khi Mục Liên Hạ đột nhiên phục hồi tinh thần lại, phát hiện Tống An Hoài đang ở đây: “A! Anh chừng nào thì tới chứ!”

Trên mặt Tống An Hoài dường như mang theo chút oan ức: “Anh tới lâu rồi, em cũng không phát hiện ra anh.”

Mục Liên Hạ vội ho một tiếng.

Tống An Hoài cười cười, chống cằm nhìn cậu, Mục Liên Hạ bị nhìn bỗng nhiên có chút xấu hổ.

Cậu đành phải tiếp tục ho khan che giấu sự xấu hổ của mình, sau đó tầm mắt mơ hồ nhỏ giọng mở miệng: “Này, mùa đông năm nay mình đi du lịch được không?”

Tống An Hoài theo bản năng mở to hai mắt.

“Đi đâu chơi thì anh quyết định, em thi xong rồi chờ chuẩn bị luận văn tốt nghiệp là xong, sau này Tư Tư cũng bắt đầu đến trường, bé mà lớn rồi thì cũng không còn thời gian ra ngoài nữa...”

Cậu chưa dứt lời, đã được ôm trong một lồng ngực ấm áp.

“Liên Hạ...”

“... Hửm?” Mục Liên Hạ thoáng chốc còn có chút mờ mịt.

“Em đáp ứng anh rồi?” Tống An Hoài nhẹ giọng nói.

Hắn đã từng nói với Mục Liên Hạ rất nhiều lần, hi vọng có thể ra nước ngoài lấy tờ giấy chứng nhận đó. Tuy rằng nó trên thực tế cũng không làm được gì, nhưng Tống An Hoài muốn. Hắn muốn tên của họ được viết cùng nhau, cứ như vậy, cả đời.

“... Tùy anh nghĩ sao đó.” Mục Liên Hạ tự nhiên biết mình đây là đáp ứng. Cậu cảm thấy mặt mình đỏ lên, lỗ tai có lẽ cũng đang nóng lên.

“Liên Hạ...” Tống An Hoài khẽ đặt cằm lên đỉnh tóc của Mục Liên Hạ, hắt hít sâu một hơi, lại nỉ non tên cậu một lần, “Liên Hạ...”

“Khụ khụ.”

“... Anh yêu em.”

“Em, em yêu anh.”

Mục Liên Hạ nhắm hai mắt lại, ôm chặt cổ đối phương.

Gặp anh, là điều tốt đẹp nhất đời em từ khi trở về.

78. Chương 78: Mất Tích

Mục Liên Hạ bận viết luận văn tốt nghiệp hết nửa học kỳ, rốt cuộc xác định bản thảo vào năm ngoái.

Cùng lúc cậu thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tống An Hoài cũng coi như thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mặc dù nói là đi, Mục Liên Hạ đã đáp ứng là sẽ ra nước ngoài, nhưng nếu Mục Liên Hạ vẫn còn đang nhớ thương mấy chuyện này, Tống An Hoài cảm thấy mình vẫn không đi được.

Kết quả sau khi Tống An Hoài định xong hết vé máy bay hành trình, kế hoạch vĩnh viễn không nhanh bằng biến hóa.

Tư Tư đã bảy tuổi, mấy hôm trước mới qua sinh nhật tròn bảy tuổi.

Mà từ khi lên tiểu học, bé đã tự bắt đầu từng chút yêu cầu bản thân phải độc lập.

Tư Tư tính cách khá yếu đuối, quen ỷ lại người lớn. Nhưng bây giờ bé kiên cường lên, bắt đầu muốn tự đi học về nhà, với người cậu ngốc mà nói thì là tan nát cõi lòng không thể nói rõ.

Mục Liên Hạ ngược lại thì hiểu, trẻ con đến thời gian nhất định sẽ thích người khác coi bé như người lớn, Tư Tư cũng không ngoại lệ, dù sao trừ điều này bé vẫn là một bảo bảo ngoan.

Nói qua đoạn đường từ nhà Tống An Hoài rất tốt, gần trường mầm non của Tư Tư năm đó, cũng không xa trường tiểu học bây giờ của bé, ngoại trừ đường xá ở cổng trường khá lớn, thì vẫn khá an toàn. Về phần đường cái ở cổng trường đó, chú An bảo vệ cửa rất vui vẻ đưa trẻ con qua.

Tống An Hoài sau khi bị Tư Tư từ chối đưa đón thì suy sút rất lâu, kết quả phát hiện Lộ Lộ cũng không cần ba bé nên thoải mái không ít. Hắn bắt đầu yên lặng theo sau hai bạn nhỏ tay trong tay về nhà, theo hơn nửa tháng mới thoát khỏi yên tâm. Thật ra trẻ con về chung không ít, huống chi ngoại trừ hai cậu bé này, phần lớn phụ huynh khác đều sẽ đến, đều là người quen biết, cũng sẽ không tiếc rẻ chút trông coi ấy.

Sau khi yên tâm thời gian lâu, Tống An Hoài đôi khi không bận có thời gian rảnh sẽ đi đón Tư Tư.

Về phần Mục Liên Hạ, cậu và Tống An Hoài không khác nhau mấy, thời gian đưa đón Tư Tư ngược lại còn ít hơn Tống An Hoài không ít. Dù sao luôn đều do Tống An Hoài đi đón bé, nếu có chuyện hay là gì đều sẽ nói cho Mục Liên Hạ, mà Mục Liên Hạ lúc rảnh cũng sẽ nói với Tống An Hoài một tiếng, sau đó đi đón Tư Tư.

Học kỳ này cứ thế mà qua.

Khi Mục Liên Hạ đang sửa bản thảo thì Tư Tư đã sắp thi cuối kỳ.

Tuy hai người lớn trong nhà đều là nhân vật như học bá, nhưng nói thật bạn nhỏ Tư Tư cũng không thích học tập gì cả. Dù cho bé ở trường ở lớp cũng có ngoan ngoãn nghe giảng đấy, đáng tiếc là với kiến thức dễ hiểu như lớp một thì thành tích của Tư Tư vẫn là bình thường trong bình thường.

May mà hai “ba ba ngốc” này đều không phải người quá mức để ý mấy chuyện này, lớp một cũng không cần sốt ruột mà đúng không?

Sáng hôm thi cuối kỳ Mục Liên Hạ dậy thật sớm cấp Tư Tư bao bánh bao mà bé nói muốn ăn hai hôm trước, sau khi ăn xong lau miệng, Tư Tư lại lần nữa từ chối kế hoạch đưa người của Tống An Hoài, lưng đeo cặp nhỏ liền đi thi.

Môn thi lớp một chỉ có văn và toán, khi bé đi thi Tống An Hoài và Mục Liên Hạ liền dặn bé thi xong về nhà sớm chút, giữa trưa mở tiệc lớn. Mục Liên Hạ làm không ít món Tư Tư thích ăn, Tống An Hoài giúp đỡ.

Kết quả, đợt sắp mười hai giờ, Tư Tư vẫn chưa về nhà.

Tám giờ rưỡi đến trường, một môn thi một tiếng, nghỉ giữa giờ hai mươi phút. Kỳ thi kết thúc trước mười một giờ, từ trường về nhà nhiều nhất cũng chỉ hai mươi phút. Bọn Mục Liên Hạ cho Tư Tư một ít thời gian để đi chơi, nhưng mười hai giờ rồi, sao cũng nên về rồi chứ!

Hai người ngồi không yên, khi thức ăn vẫn còn tỏa hơi nóng, đã mặc áo lông ra cửa.

Theo con đường mà Tư Tư thường đi bộ tới trường, vừa đi vừa gọi cho nhà Lộ Lộ: “Lộ Lộ nửa tiếng sau đã về nhà? Vâng không có gì, tôi chỉ là muốn hỏi Tư Tư có đi với bé không thôi. Tách ra ở trước cổng tiểu khu à? Được rồi tôi đã biết cảm ơn.”

Tống An Hoài cau mày, vẻ mặt không giấu được nôn nóng.

Nếu Lộ Lộ đã nói tách ra với Tư Tư ở cổng tiểu khu, vậy Tư Tư càng không nên không về nhà? Xảy ra chuyện gì rồi?!

Dù là Tống An Hoài hay là Mục Liên Hạ bây giờ cũng đều thấy có chút lo lắng. Lập tức đi tới trạm bảo vệ ở cổng tiểu khu.

Tống An Hoài có thể yên tâm cũng là do có bảo vệ cổng.

Quản lý ở đây khá chặt, xe thì cần phải có thể thông hành, người cũng phải làm thẻ, trừ khi là gia đình quen biết lâu, không thì người lạ không có thể còn cần CMND để đăng ký. Tư Tư bình thường tới đây mới tự mình đi, bảo vệ cổng cũng biết Tư Tư, cho nên Tống An Hoài có thể yên tâm được một chút. Hơn nữa nhà ở tòa lâu ba gần như vậy, bình thường chỉ đi đường có mấy phút thôi.

Hỏi thăm bảo vệ cổng, Tư Tư đúng là có về, còn vui vẻ vào cổng tiểu khu, chào hỏi với bảo vệ. Mà tất cả, đều xảy ra vào nửa tiếng sau.

Tống An Hoài nhìn chằm chằm camera theo dõi, cả người đều đứng thẳng bất động ở đấy.

Mục Liên Hạ cắn răng, lấy di động ra gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lấy tính cách hiểu chuyện của Tư Tư thì sẽ không không về nhà lâu như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện.

Lập hồ sơ mất tích bình thường thì cần hai mươi bốn tiếng, nhưng với trẻ con thì không cần. Hướng chỉ còn có chút quen biết cá nhân với bên đó, tới giúp đỡ tìm trẻ con vẫn không thành vấn đề. Nếu sợ bóng sợ gió thì tốt rồi, nhưng nếu không phải... Nếu Tư Tư thật sự xảy ra chuyện... Làm sao đây!

Mục Liên Hạ vừa buông điện thoại xuống, Tống An Hoài tựa như đột nhiên phản ứng lại. Hắn hít sâu một hơi, cũng bắt đầu gọi điện thoại. Bây giờ hắn phải tìm người, sau đó tìm hết cả tiểu khu.

Tiểu khu này tổng cộng có ba cổng. Một cổng ở sườn đông cũng chính là cửa chính này; một cổng ở sườn bắc là cửa sắt chỉ có thể cho người đi qua, cũng quét thẻ vào; cổng cuối cùng thì ở chỗ gara dưới lòng đất, chỗ đó cho ra không cho vào, có thể vào đều là xe có chứng nhận cho phép thông hành, sau đó ra từ cửa đó.

Ba cổng đều có camera, Tống An Hoài xem camera một lần lại một lần, nắm tay nắm chặt muốn chảy cả máu.

Mục Liên Hạ cũng sốt ruột, nhưng tốt hơn Tống An Hoài một chút, vẫn còn lý trí. Cậu đứng cạnh Tống An Hoài nhìn camera theo dõi không có gì dao động đó, cũng đang lo lắng.

Tống An Hoài chậm rãi quay đầu nhìn Mục Liên Hạ, trên mặt lần đầu tiên xuất hiện sự yếu ớt: “Liên Hạ... Anh làm mất Tư Tư rồi làm sao đây?”

Mục Liên Hạ đau xót cả mũi, thiếu chút nữa khóc.

Cảnh sát cũng có bảo Tống An Hoài nghỉ lại xem có đặc tội ai không, nếu không, thì cũng có thể là bắt cóc vợ vết tài sản, bây giờ chỉ có thể vừa tìm vừa đợi điện thoại. Nếu là bắt cóc vợ vết tài sản, sự an toàn của Tư Tư vẫn có thể được chút cam đoan. Nếu không phải... qua khung giờ vàng, thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Mắt Tống An Hoài trải rộng tơ máu, tựa như nghe hiểu, lại tựa như không. Hắn mặt không thay đổi không nói được lời nào, qua lúc lâu mới phản ứng lại, sau đó bắt đầu gọi điện thoại xin giúp đỡ.

Chỉ là, hai mươi bốn giờ trôi qua, Tư Tư vẫn không thấy bóng dáng, cũng không có ai liên hệ họ.

Tống An Hoài ôm Mục Liên Hạ, rót cuộc khóc rống.

Ba ngày tiếp theo hai người họ không có ai ngủ được một giấc, mọi người có thể liên hệ được đều đặc biệt tới giúp đỡ tìm người. Ngay cả Tống Vũ Tước cũng đỏ mắt ôm tờ rơi chuẩn bị đi phát thông báo tìm người. Giấy thông báo tìm Tư Tư nơi nơi đều có, ngay cả ngoài thành cũng có chút.

Tống An Hoài dẫn người gần như gõ cửa từng nhà, nhất là ba tòa lâu đài đằng trước. Tất cả tinh thần đều đặt trên việc tìm Tư Tư, chuyện gì khác cũng không để ý, hần sắp điên rồi.

Tiểu khu này lớn, phần lớn chủ nhà khi biết tin đều sẵn lòng phối hợp, nhưng vẫn có mấy chỗ gõ cửa không mở hay là gì gì. Chỉ bây giờ mấy ngày trôi qua, ai cũng không biết Tư Tư ở đâu, vẫn còn trong tiểu khu bị kiểm tra khá nghiêm này, hay là đã bị đưa tới nơi nào khác.

Mục Liên Hạ và Tống An Hoài cũng có chút sợ hãi, nhờ niềm tin “tìm không thấy thì sẽ không kịp” mới chống đỡ được không ngã xuống. Nhưng đã sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Cũng vào sau đó, đã có bước ngoặt.

Tống An Hoài và Mục Liên Hạ hai hôm nay đều không dám rời tay khỏi di động, nhất định phải có pin, còn để ở nơi có thể chạm tới, chỉ sợ bỏ qua một chút tin tức.

Hôm nay khi trời sắp tối, Mục Liên Hạ đưa bình nước cho Tống An Hoài.

Sau đó, di động của Tống An Hoài reng.

Động tác của hắn có chút cứng ngắc chậm chạp, càng có chút như luống cuống tay chân khó khăn nhận điện thoại.

Bên dây số lạ ấy lại truyền đến chất giọng quen thuộc.

Giọng Tư Tư nghe vào tai vẫn còn tốt, chỉ là đang cẩn thận dè xuống: “Alo? Cậu à?”

79. Chương 79: Tin Tức

Mục Liên Hạ nhìn Tống An Hoài trong nháy mắt đỏ hốc mắt.

Cảm xúc của hắn vốn đã dịu đi, nhưng trong phút chốc nghe thấy tiếng Tư Tư thì thiếu chút nữa lại khóc, giọng nói cũng mang theo chút nghẹn ngào: “Tư Tư... Tư Tư con ở đâu? Con không sao chứ?”

Mở loa di động, từ trong âm thanh khuếch đại truyền ra giọng nói nho nhỏ của Tư Tư, có loại cảm giác dè dặt: “Cậu ơi cậu làm sao vậy?”

Tổng An Hoài lần đầu kết một chút, dè giọng: “Cậu không sao, Tư Tư con đi đâu? Giờ con đang ở đâu? Điện thoại này là của ai?”

“Con, con cũng không biết, ” Tư Tư hơi mờ mịt, “Con thi xong thì về nhà cùng Lộ Lộ, sau đó đi tới dưới lầu thì không biết gì nữa cả.”

Tổng An Hoài siết chặt nắm tay: “Vậy giờ thì sao?”

“Ừm... buổi tối con đã tỉnh rồi, sau đó có một người kỳ lạ nói với con chú ấy là ba con.” Tư Tư nói.

Tổng An Hoài lập tức ngây ngẩn cả người.

“Cậu ơi cậu nói chú đó là ai, từ lâu mẹ đã nói với con là ba đã qua đời rồi.” Tư Tư thở dài, “Bây giờ con cũng không biết mình ở đâu, chú đó không cho con ra ngoài, con khó khăn lắm mới có thể gọi điện thoại cho cậu. Di động là do chú đó để lại.”

Tư Tư bây giờ đã hiểu ý nghĩa của cái chết, hồi nhỏ bé từng nghĩ tới nhân vật cha qua, mà Tổng An Nhu nói với bé là cha đã rời khỏi mình đi đến một nơi rất xa, khi đó Tư Tư chưa biết, chồng nhân vật cha lên người cậu, nhưng giờ đây bé đã hiểu. Bé biết sau khi mẹ rời đi cậu có nói với bé là mẹ đã đi tới một nơi rất xa, như vậy người gọi là cha đó, có lẽ cũng không khác bao nhiêu.

Nhưng di động này nếu là do người tự xưng là cha của Tư Tư để lại, chắc chắn biết Tư Tư sẽ liên hệ với Tổng An Hoài, cũng nói rõ hẳn muốn liên hệ với bên Tổng An Hoài.

Tư Tư làm dáng ông cụ non lại thở dài: “Ai, cậu đừng gấp, con cảm thấy qua một khoảng thời gian nữa họ sẽ có thể thả con ra. Chắc chắn là nhận lầm người, có lẽ chú đó đã mất con nên đang tìm người khắp nơi.”

Tổng An Hoài run môi, mở miệng lại không nói ra gì, Mục Liên Hạ tiếp nhận nói: “Vậy Tư Tư con không sao chứ? Họ có bắt nạt con không?”

“Chú Mục! Con nhớ chú muốn chết! Đồ họ làm ăn không ngon gì hết!” Tư Tư nghe thấy giọng Mục Liên Hạ thì thoáng có chút hăng hái, nghe vào tai chắc mấy hôm nay sống tốt hơn mọi người nghĩ.

Mục Liên Hạ thoáng thả lỏng, nhưng trước khi cậu mở miệng nói chuyện, thì cú điện thoại làm người vui mừng này ngưng bật. Tổng An Hoài lập tức gọi lại, cũng không thể kết nối được nữa.

Hắn suy sụp ném mình lên sofa, tay phải lay tóc một chút, sau đó dùng mu bàn tay bưng kín mắt: “Liên Hạ... Làm sao đây?”

Mục Liên Hạ ngồi cạnh hắn: “Anh nói xem, đúng là ba của Tư Tư?”

Tổng An Hoài cười lạnh một tiếng: “Ba? Hắn ta cũng xứng?! Tư Tư không có ba.”

Mục Liên Hạ biết suy nghĩ của Tổng An Hoài, không nói tiếp nữa, ngược lại thì đổi cách nói: “Vậy... chuyện của chị, anh không biết chút nào à?”

Tổng An Hoài không động tay, vẫn để trước mắt, giấu đi nét mặt của mình: “Gần như là không biết gì cả, nhưng có lẽ là người nước ngoài, hơn nữa... hẳn là có liên quan tới Ý. Lúc trước chị không thích tiếng nước ngoài, nhưng sau đó lại tự học tiếng Ý, còn nói rất tốt nữa.”

“Vậy...” Mục Liên Hạ còn đang chằm chước phải mở miệng thế nào, Tổng An Hoài đột nhiên đứng lên: “Chúng ta đi cục cảnh sát, số điện thoại này chắc chắn là có manh mối!”

Mục Liên Hạ đi theo sau hắn, gật gật đầu.

Tin tức của số điện thoại còn đang được điều tra, Tổng An Hoài và Mục Liên Hạ ngược lại thì lần lượt gọi cho dãy số này, gần như cách ba phút là gọi, di động đã nóng tới muốn nổ. Lúc này chẳng còn ai để ý phần mềm có thể gọi điện tự động gì nữa, tất cả đều dựa vào bản thân.

Nhưng kết quả điều tra cuối cùng là số điện thoại này không được đăng ký, Tổng An Hoài lại suy sụp, chỉ có thể liên mạng gọi cho dãy số này.

Lúc này đã là rạng sáng, mọi người ở đây cả đêm. Khoảng gần mười hai giờ, dây số đó rốt cuộc không còn là “Số máy ngày gọi đã tắt máy” nữa, mà là truyền tới tiếng tút tút kết nối thành công.

Giờ đây mỗi một giây đều tựa như quả bom đếm ngược. Có lẽ reng hơn mười giây, di động cũng có người nhận, là một giọng nam hơi trầm: “Hello?”

Hồ hấp Tống An Hoài bị kiềm hãm: “Anh là ai?”

“A, tôi nhớ rõ cậu, ” Giọng đó không còn là tiếng Anh nữa, mà là dùng chất giọng tiếng Trung thoảng có chút kỳ lạ để nói chuyện không liên quan, “Cậu là em trai của An, tôi từng thấy ảnh của cậu qua.”

“Anh là ai...” Tống An Hoài siết chặt nắm tay, “Tư Tư ở đâu?”

“Tư Tư?” Người đó hơi nghi ngờ lặp lại lần nữa, sau đó làm như bình tĩnh hiểu ra, “A, tôi nhớ rõ, cậu nói tới con trai tôi? Nó không phải tên này. Cám ơn mấy người đã chăm sóc nhiều năm nay, tôi sẽ dẫn nó về nước nhanh thôi.”

Tống An Hoài nhắm chặt mắt: “Thì ra là anh.”

Cảm xúc của giọng nam đó cảm xúc vẫn rất bằng phẳng: “Thì ra cậu biết tôi.”

“Chị luôn luôn đợi anh, ” Tống An Hoài nắm chặt nắm tay, gân xanh nhảy lên, “Anh đi nhiều năm như vậy rồi cuối cùng cũng xuất hiện, nhưng vừa xuất hiện đã muốn dắt Tư Tư đi. Anh coi chị ấy là gì chứ!”

Đầu bên kia điện thoại im lặng.

Qua lúc lâu, giọng nói đó mới tiếp tục vang lên: “... Là tôi có lỗi với em ấy. Tôi không nghĩ là sẽ như vậy, em ấy nói không thể về nước với tôi, mà sau khi tôi về nước... thì không có cách nào ra nữa, ngay cả liên hệ với em ấy cũng không được. Sau này có chút ngoài ý muốn... chờ tôi giải quyết xong thì tôi đã lập tức quay về tìm em ấy. Chỉ là không nghĩ tới em ấy đã qua đời.”

Tống An Hoài cười lạnh một tiếng: “Tám năm, đã tám năm. Anh không biết thân thể chị không khỏe à? Chị vốn còn có thể kiên trì một khoảng thời gian, đều là vì anh. Anh biến mất, vì sao lại không biến mất luôn đi! Vì sao khi mọi người đang sống tốt như vậy thì vẫn muốn xuất hiện lại nữa chứ! Anh không thể im lặng biến ra xa chút à!”

Cảm xúc của hắn về sau đã mất không chế, lời nói cuối cùng gần như là gào thét, khi nói lời đó cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng thở to của hắn.

Mục Liên Hạ hiểu ý của Tống An Hoài. Cậu biết người đối diện microphone là ai. Đó là người cha mà Tư Tư chưa bao giờ gặp.

Người mà Tống An Hoài ghét nhất đời này là ai, thì chắc chắn là người không biết tên này.

Tống An Hoài được anh chị nuôi lớn, hơn nữa quan hệ với chị rất tốt. Thân thể của Tống An Nhu không quá khỏe, gần như luôn bị ốm đau hành hạ. Khi Tống An Hoài còn choai choai không chú ý tới biến hóa thân thể của chị, lúc phát hiện thì Tư Tư đã nói được, mà đầu sỏ tạo nên tất cả thì hẳn chẳng biết chút tin tức nào cả. Tống An Nhu vẫn không cho hắn đi điều tra việc này, với Tư Tư, cô nói đây là món quà ông trời ban cho cô, để thiên sứ nhỏ này đến làm bạn với dòng đời kế tiếp của cô.

Tư Tư sắp tám tuổi, Tống An Nhu cũng đã qua đời ba năm. Khi Tống An Hoài ép mình quên đi người này, người này lại xuất hiện. Huống chi vừa xuất hiện thì đã muốn dắt Tư Tư đi, đứa bé được Tống An Nhu để lại, đứa bé được Tống An Hoài chú tâm xem như con trai.

Dù trạng thái bây giờ bị vây trong bị động, Tống An Hoài cũng không thể khống chế được lửa giận của mình.

Hắn luôn là một người bình tĩnh, nhưng chạm vào vết thương che dấu lâu như vậy, mặc cho ai cũng không thể bình tĩnh tiếp nữa.

Bên cảnh sát cũng không nói đừng chọc giận trộm cướp gì nữa, bởi vì cảm thấy chuyện này thật đúng là không đơn giản như bắt cóc hay gì khác.

Mục Liên Hạ nâng tay đặt lên vai Tống An Hoài, vỗ nhẹ nhẹ.

Đầu bên kia điện thoại im lặng.

Một lát sau, giọng đó cười khê một tiếng: “Cậu cho rằng... cậu biết nhiều lắm à? Tôi ở bên em ấy lâu như vậy, cũng không gặp cậu qua mấy lần.”

Tổng An Hoài im lặng.

“VẬY ĐI, MƯƠI GIỜ SÁNG MAI, GẶP Ở NHÀ AN. KHI TÔI VỀ CÓ ĐI QUA CHỖ ĐÓ, KHÓA CỬA NÊN TÔI KHÔNG VÀO, VẬY THÌ VỪA LÚC.”

Hắn nói xong, cúp điện thoại.

80. Chương 80: Về Nhà

Nói là mười giờ gặp mặt, nhưng nói thật không ai có thể nhin đến mười giờ cả. Tổng An Hoài đã không quan tâm gì nữa, lập tức rời khỏi cục cảnh sát, giải quyết hậu quả và thông báo cho người khác chỉ có thể có tạm thời dựa vào Mục Liên Hạ để xử lý.

“An” trong miệng người đó tự nhiên là Tổng An Nhu chị của Tổng An Hoài. Mục Liên Hạ chưa từng tới nhà Tổng An Nhu qua, sau khi Tổng An Hoài cúp điện thoại liền trực tiếp dẫn Mục Liên Hạ tới nhà Tổng An Nhu đã rất lâu không ai tới.

Nhà Tổng An Nhu xem như là vắng vẻ. Tuy không như ở nông thôn, nhưng cũng xấp xỉ. Sức khỏe cô không quá tốt, cần nghỉ ngơi lại thích im lặng, nơi này do tự cô chọn, xem như là khu biệt thự, nhưng phong cách đều do chính cô thiết kế, gần như là một mình cô ôm lấy mọi việc.

Tổng An Nhu là một người phụ nữ rất độc lập hơn nữa rất ưu tú, khi Tổng An Hoài nhắc tới chị mình đều là mang dáng vẻ ước mơ sùng kính. Mục Liên Hạ đi theo Tổng An Hoài có vẻ bất thường, nhìn hắn run rẩy mở ra cánh cửa đã bị đóng kín trong quãng thời gian không ngắn.

Từ sau khi Tổng An Nhu qua đời, Tổng An Hoài chưa từng tới đây qua. Hắn đôi khi sẽ đi mộ thăm chị, nhưng nói đến cùng, lắm lúc vẫn phải nhìn về phía trước, nhớ thì nhớ đấy, nhưng cũng không phải lúc nào cũng nhớ cả.

Cửa nhà bị mở ra, phát ra một tiếng lách người ê răng. Mục Liên Hạ mím môi, cùng Tổng An Hoài đi vào.

Trên sofa phủ vải trắng. Hai người cũng không còn lòng dạ gì khác, thò tay kéo vải ra, cùng ngồi trên sofa liền im lặng.

Qua lúc lâu, Tổng An Hoài chậm rãi quay đầu nhìn Mục Liên Hạ. Trong mắt hắn đầy tơ máu, cả người vô cùng suy sút: “Liên Hạ, anh thật không ngờ... Anh luôn coi ba của Tư Tư là người chết.”

Mục Liên Hạ nắm tay hắn.

“Hắn ta biến mất lâu như vậy... lâu như vậy... Tư Tư đã lớn đến thế, hắn ta đến cùng vì sao, vì sao lại muốn xuất hiện? Anh không biết...”

Mục Liên Hạ có chút đau lòng. Khoảng thời gian này cậu không hề nghỉ ngơi qua, cậu cũng lo cho Tư Tư, nhưng cậu rất rõ, cậu và Tổng An Hoài tiếp nhận cũng không giống nhau. Nói trắng ra là, cậu cũng đang oán hận, người không biết sao gọi là ba của Tư Tư đó, rốt cuộc xuất hiện làm gì? Làm rối ư!

Hai người không muốn nói thêm gì nữa, hai tay chỉ nắm nhau, im lặng chờ đợi thời gian trôi qua từng giây từng phút. Đợi khi gần mười giờ, Tổng An Hoài đã ngồi không yên, không ngừng đi trên mặt đất. Mục Liên Hạ cũng nhìn chăm chăm kim đồng hồ tik tok trên đồng hồ đeo tay, sau đó nâng tay xoa xoa mắt chưa chất.

Sau đó, tiếng đập cửa không nặng không nhẹ vang lên.

Tổng An Hoài ở nơi cách cửa gần nhất, tiếng đập cửa còn chưa dừng, hắn đã mở cửa.

Mục Liên Hạ cũng đứng lên, theo sau hắn.

Đứng ở cửa, là một người có vẻ tuổi không quá lớn tuổi, tóc đen đến vai, đeo kính đen, mặc vest trắng cầu kỳ lại làm dáng, đằng sau còn có bảo tiêu đồ đen to con có vẻ không dễ chọc đi theo.

“Chào cậu, ” Giọng của hắn không quá khác khi nghe trong di động, giọng nói mang theo chút không được tự nhiên, “Cậu có thể gọi tôi là Lôi Minh.”

Minh?

Tổng An Hoài run khỏe miệng: “Tôi không cần biết anh tên gì, Tư Tư đâu?”

“Tên của nó là Andrew, ” Người tự xưng là Lôi Minh đó tiện tay tháo kính đen xuống, lộ ra đôi mắt không khác đôi mắt của Tư Tư bao nhiêu, trừ gương mặt thoảng có chút sâu sắc thì không có gì khác với người phương Đông, trách không được Tư Tư không có cảm giác con lai rõ ràng, “Mấy năm nay cảm ơn mấy người đã chăm sóc nó, nhưng tôi nghĩ nó đi với tôi thì thích hợp hơn.”

“Thích hợp cái đầu mày!” Tổng An Hoài bước lên một bước nắm cổ áo người đó, hai người chiều cao xấp xỉ, hình thể cũng xấp xỉ, tạo hình như vậy thật ra có chút buồn cười. Bảo tiêu ở sau Lôi Minh vừa định động, đã bị khách hàng nâng tay ngăn cản. Sau đó hắn ta chậm rãi kéo tay của Tổng An Hoài xuống: “Đừng kích động như vậy, chúng ta không phải quan hệ mày chết tao sống.”

Mục Liên Hạ ban đầu không tính nói chuyện, dù sao cậu chẳng biết chút gì về mấy chuyện quá khứ đó. Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của Tổng An Hoài, có lẽ cậu mà không nói thì không ai có thể nói cả.

“Ngài Lôi Minh, ” Mục Liên Hạ chầm chước vài giây, “Tôi muốn hỏi ngài, ngài có biết... tên đầy đủ của Tư Tư không?”

Người đó liếc cậu: “Là Andrew. Cậu nói là, Tổng Tư Minh?”

Mục Liên Hạ gật đầu, nói rõ từng câu từng chữ: “Tên của ngài là Lôi Minh, mà tên của Tư Tư là Tư Minh, tên của bé là do mẹ bé đặt. Tôi nghĩ ngài đến từ nước ngoài, tuy nói tiếng Trung không tệ, nhưng có thể không hiểu được ý nghĩa cụ thể của nó. Ý nghĩa của tên Tư Tư, có thể nói là, mẹ bé, đang nhớ ngài.”

Lôi Minh rõ ràng sửng sốt.

Tổng An Hoài còn đang khôi phục cảm xúc, Mục Liên Hạ liếc hắn một cái, kiên trì mở miệng: “Tôi muốn biết, chị Tổng An Nhu, là gì với ngài? Tư Tư ở trong mắt ngài, thì là gì đây? Ngài ra đi không một lời từ biệt đã nhiều năm như vậy, sau đó vừa xuất hiện đã đưa đứa trẻ mà ngài chưa bao giờ gặp mặt cũng chẳng có chút trả giá gì cả tới một nơi xa lạ. Bé đã tám tuổi, không phải trẻ con cái gì cũng không biết, ngài có hỏi suy nghĩ của bé qua chưa? Ngài có hỏi bé bằng lòng đi theo ngài qua chưa? Ngài nghĩ, chị Tổng An Nhu, muốn ngài đưa bé đi à?”

Mục Liên Hạ nói không nhanh, nhưng lại đầy khí phách.

Lôi Minh dừng một chút, không nói gì.

“Vì sao anh muốn đưa Tư Tư đi?” Tổng An Hoài nói giọng khàn khàn, “Nhìn ra, anh có tiền có thế, cái gì cũng không thiếu. Anh muốn con thì hoàn toàn có thể tìm người kết hôn sinh con, tuổi của anh cũng không lớn chắc chắn không thành vấn đề. Nhưng mà... chúng tôi chỉ có Tư Tư...”

Lôi Minh giọng điệu có chút bất ổn nói ra một chuỗi tiếng Ý, nhưng Tổng An Hoài và Mục Liên Hạ đều không hiểu. Lôi Minh cũng nhìn ra, hắn hít sâu, sau đó mở miệng nói tiếng Trung: “An là người yêu của tôi, Andrew là con của chúng tôi. Năm đó tôi không phải cố ý đi, gia tộc tôi ép tôi rời đi, sau khi về Ý thì tôi lại gặp chuyện ngoài ý muốn, quên đi rất nhiều chuyện, không lâu trước đây mới nhớ lại chuyện quá khứ. Nhưng khi tôi trở về phát hiện An đã lên Thiên Đường, tôi đã mất An, tôi không thể mất luôn Andrew...”

Nói thật Mục Liên Hạ có loại cảm giác cả đầu đều là “mẹ nó”. Vì sao không thể ngồi xuống mọi người cùng nhau nói chuyện chứ? Vì sao nhất định phải “bất cóc” Tư Tư chứ? Lôi Minh này là đồ gốc hủ!

Tổng An Hoài lại không chú ý cũng không muốn biết Lôi Minh nghĩ gì, hắn chỉ là hỏi tiếp vấn đề đó: “Tư Tư đâu?”

Lôi Minh yên lặng nhìn Tống An Hoài một lúc lâu, không biết đột nhiên nghĩ tới chuyện gì hay là nghĩ thông suốt cái gì. Hắn một lần nữa đeo kính đen lên, rồi sửa sang cổ áo và caravat bị nắm có chút rối của mình: “Nó ở trong xe.”

Tống An Hoài lập tức chạy ra khỏi nhà. Trên con đường cách nơi này không xa có một chiếc xe dài màu đen đang đỗ.

Tống An Hoài quả thực là chạy ba bước thành hai bước, không thể nhìn trong cửa kính xe, nhưng hắn mới dừng lại ở chỗ cửa xe, Tư Tư đã mở cửa ào ra như một viên đạn: “Cậu ơi!”

Ôm Tư Tư vào lòng, Tống An Hoài không tìm được nước mắt của mình nữa. Hắn đỏ mắt, gim chặt Tư Tư vào lòng mình, ôm chặt lấy. Sau đó, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Lôi Minh đi tới.

Lôi Minh chậm rãi đi tới, cũng nhìn Tư Tư: “Ba nói, mang con đi tìm cậu con.”

Tư Tư đáp lại hắn bằng một gương mặt tươi cười: “Cám ơn chú.”

Mục Liên Hạ cảm thấy lòng mình có chút phức tạp.

“Ba thật sự là ba của con.” Lôi Minh nhìn Tư Tư, lặp lại lần nữa.

Tư Tư tập trung ánh mắt ở trên người Tống An Hoài.

Tống An Hoài nhắm chặt mắt: “Xem như đi.”

Sau đó Tư Tư liền dùng ánh mắt chiêm ngưỡng người vĩ đại nhìn Lôi Minh: “Chú đúng là ba con? Thì ra ba không chết...”

Lôi Minh không nói chuyện, vẻ mặt cũng không có gì biến hóa. Mục Liên Hạ không biết hắn dấu dưới kính đen có thật sự bình tĩnh như vậy hay không. Bị con coi như người chết gì đấy...

“Anh muốn cái gì?” Tống An Hoài dừng một chút, mở miệng, “Chỉ cần anh không đưa Tư Tư đi, tôi có cái gì, anh cũng có thể lấy đi.”

Lôi Minh không để ý tới hắn, tiếp tục nhìn Tư Tư: “Con thật sự, không muốn đi Ý với ba? Bây giờ con đã biết, ba là ba con, không phải đang gạt con.”

Tư Tư cau mũi: “Con vì sao phải đi Ý với chú? Nhà con ở đây mà.”

Lôi Minh không nói.

Bầu không khí bế tắc ở nơi đây, cho đến khi Lôi Minh phá vỡ sự yên lặng này. Hắn vừa mở cửa ngồi vào trong xe, vừa thản nhiên mở miệng: “Thừa dịp tôi còn chưa thay đổi chủ ý, đi đi.”

Tống An Hoài ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm hắn: “Tôi sẽ không tha thứ cho anh... Dù anh có nói gì đi nữa.”

Lôi Minh che giấu ánh mắt dưới mắt kính. Hắn chậm rãi kéo cửa xe lên: “Tôi không cần cậu tha thứ.”

Chiếc xe nghiêng ngang mà đi.

Mục Liên Hạ chìa tay ôm Tư Tư, nâng lên, lại chọt mũi bé: “Con đó, sau này ra ngoài không thể rời khỏi tầm mắt chúng ta nữa.”

Tư Tư cười hắc hắc với cậu: “Chú Mục... Con nói cho chú nè, ta không bao giờ ồn ào muốn ăn pizza nữa, thật sự, ăn được nhưng khó ăn lắm...”

81. Chương 81: Đến

Lần này dày vò một trận, tùy tiện ăn chút gì ở ngoài, đợi khi về nhà thì đã ba bốn giờ chiều.

Vừa đến nhà Tống An Hoài đã lần qua lộn lại Tư Tư kiểm tra kĩ càng mấy lần, thấy không có gì sai lầm, rồi cuộc nhẹ nhàng thở ra, ôm Tư Tư ngủ một giấc thật dài.

Bên này Mục Liên Hạ thông báo những gì nên thông báo, nói những gì nên nói, cũng đi ngủ một giấc.

Một giấc này ngủ đến tinh thần sáng khoái, quên đi tất cả phiền não. Chờ khi tỉnh ngủ thì đã qua giờ cơm tối.

Tư Tư ôm đồ chơi gấu trúc nhỏ của mình ở cạnh Mục Liên Hạ ồn ào muốn ăn món ngon mà chú Mục làm, tay kia thì dụi mắt, có vẻ mấy ngày nay cũng rất mệt.

Mục Liên Hạ rồi cuộc cũng yên lòng đương nhiên sẽ không không thỏa mãn mong muốn nho nhỏ này của Tư Tư, nhưng bởi vì không còn sớm, chỉ làm chút mì sốt. Hai người nhà họ Tống cũng không kiêng ăn, ngồi xuống ăn rất thỏa mãn.

Ăn uống no đủ nghỉ ngơi xong, Tư Tư nửa nằm trên sofa, thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng tròn xoe của mình, sau đó dùng ánh mắt tò mò nhìn Tống An Hoài: “Cậu, người đó đúng là ba con à?”

Tống An Hoài rất không muốn thừa nhận, nhưng lúc này đã nói đúng qua bấy giờ lại nói không phải thì cũng không thể. Hắn gật gật đầu, sau đó hỏi Tư Tư đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thật ra Tư Tư nói cũng không quá rõ, nhưng chung chung thì Mục Liên Hạ vẫn có thể sắp xếp lại. Theo cách nói của Lôi Minh, sau khi hắn về nước thì chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó làm hắn không về được. Mà bấy giờ hắn rồi cuộc có thể tới đây, lại phát hiện Tống An Nhu đã qua đời, nhưng lại có một đứa con thuộc về hai người họ.

Chẳng sợ chỉ tiếp xúc được một chút, Mục Liên Hạ có thể khẳng định Lôi Minh đó không phải người “nhà lành” gì, dám chắc cũng không phải tính cách tốt đẹp. Có thể trong nhà cũng là nhân vật khó lường, luôn luôn quen rồi, cho nên cũng không để ý gì hết trực tiếp đưa Tư Tư đi.

Tư Tư nói khi bé sắp tới nhà thì bị ôm đi, chờ lúc tỉnh lại đã nhìn thấy Lôi Minh.

Lôi Minh trong miệng Tư Tư rất tốt với bé, nhưng Tư Tư luôn cho rằng ba mình đã qua đời, căn bản không tin Lôi Minh nói hắn là ba bé, hoàn toàn cho rằng Lôi Minh nhận lầm người. Mấy ngày nay bé cũng đầu trí đầu dũng với Lôi Minh, một lát thì muốn cái này một lát thì muốn cái kia còn giả bộ đau bụng, nhưng vẫn đầu không lại người lớn.

Nghé con mới sinh không sợ hổ, Tư Tư ngược lại không thấy có gì đáng sợ, chẳng qua cũng chỉ vì không có ai muốn làm hại bé đi.

Bé nói một đồng, trong mắt đều là tò mò: “Ba con không phải đã mất rồi à? Mẹ nói ba đã đi tới một nơi rất xa rất xa.”

Tống An Hoài ho khan một tiếng, không biết nên giải thích thế nào.

Tống An Nhu nói vậy với Tư Tư cũng không sai, “đi tới một nơi rất xa rất xa” nhiều lúc là chỉ người đó đã qua đời, nhưng giải thích từ câu chữ vẫn hoàn toàn có thể mà.

Mục Liên Hạ nhìn đôi mắt long lanh của Tư Tư, cười.

Sau khi tìm Tư Tư về cũng không có chuyện gì lớn, tiễn cả đám người đến thăm bé đi, thời gian lâu cũng không có gì. Nhưng Tống An Hoài ngược lại trông chặt bé, không dám để Tư Tư rời khỏi tầm mắt của mình, vừa lúc vượt qua ngày nghỉ, đi làm cũng phải dắt đi theo. May mà Tư Tư là bé ngoan, cho bé chơi bé có thể tồn cả một ngày.

Trận này có thể xem như là sợ bóng sợ gió, nhưng bấy giờ thần kinh của Tống An Hoài còn chưa hoàn toàn trấn tĩnh lại. Thêm để lỡ công việc lúc trước, gần đây mỗi ngày bận rộn, dự định ban đầu cũng lùi lại. Mục Liên Hạ không sao cả, nhưng Tống An Hoài lại thấy có lỗi, cảm xúc còn hơi xuống.

Chẳng qua Mục Liên Hạ thả lỏng là thật. Giờ cậu không có chuyện gì làm, công việc ở sở luật sư cũng không quá bận, vì thế cậu liền chơi game.

Chiến Đò gần đây khá hot, Mục Liên Hạ dựa theo trí nhớ đời trước mà tạo acc, vẫn là tiểu cầm sư tên “Luyện Hạ” ấy. Thật ra lúc trước khi cậu đặt tên là muốn hai chữ trong tên mình, đáng tiếc đã được sử dụng, cuối cùng phải dùng chữ “Luyện” đồng âm.

Tiểu cầm sư trên màn hình giống hệt trong trí nhớ, bị Mục Liên Hạ khống chế đi tới đi lui, một lát thì xoay, một lát thì nhảy, Mục Liên Hạ chơi tới tập trung.

Cái thứ game này nói trắng ra là cũng có chút nghiện, cậu một hơi chơi đến khi Tống An Hoài tan ca, Tư Tư tò mò tới hỏi đây là gì mới thôi.

Mục Liên Hạ chột chột trợn Tư Tư, cười xấu xa: “Đây là đồ chơi của người lớn, bạn nhỏ đi chơi đồ chơi của mình đi.”

Tư Tư bĩu môi, chạy mất.

Tống An Hoài nhìn thoáng qua liền nhìn ra cậu đang làm gì, còn tò mò hỏi vài câu: “Thế nào?”

Mục Liên Hạ hí mắt: “Rất không tệ, em rất thích.”

“Em chơi... cầm sư?” Tống An Hoài nhìn lướt qua, “Chơi ở đâu?”

Mục Liên Hạ cũng không để ý, báo server của mình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, khi việc này đã phai nhạt trong ký ức, thì đã sắp tới Tết.

Một nhà ba người họ cùng nhau qua năm mới, sau đó vào mừng một Tết thì đi chúc Tết nhà họ Hạ và nhà anh của Tống An Hoài, lúc sau là thời gian tự do.

Đồ tết đã được chuẩn bị từ lâu, hơn nữa do cảm giác sống sót sau tai nạn nào đó, hương vị năm nay rất đầy đủ.

Mục Liên Hạ và Tống An Hoài cùng hợp sức làm ra một bàn lớn toàn món ngon, lượng thức ăn cũng không lớn, ngược lại là vừa vặn sẽ không quá lãng phí. Ăn xong, ba người cùng nhau làm sủi cảo, cũng không để ý sủi cảo như thế nào, dù sao vẫn làm cho vui.

Chờ sủi cảo vào nồi, vỡ ra thành canh là kiệt tác của Tư Tư, lòi ra là của Tống An Hoài, trắng trắng mập mập dễ nhìn nhất là tác phẩm của Mục Liên Hạ.

Tư Tư không chịu được đến khi đón giao thừa, mười giờ thì đã buồn ngủ về phòng, Mục Liên Hạ và Tống An Hoài dựa vào nhau ngồi trên sofa xem xuân.

Tuy mấy năm nay chương trình xuân có vài lúc làm người ta không nói được lời nào, nhưng xem xuân cũng là một thói quen rồi đi.

Tin nhắn nên nhắn đã nhắn, làm xong chuyện, hai người ngồi ở đó, thường thường trò chuyện hai câu, bầu không khí ấm áp không thôi.

Tiếng chuông không giờ vang lên, hai người nắm chặt tay bên nhau.

“Lại một năm nữa rồi.”

“Ừm.”

“Vây... chúc mừng năm mới?”

“Chúc mừng năm mới ~ “

Đêm nay trôi qua thật sự rất vui.

Sáng sớm hôm sau, cửa bị gõ rất kêu.

Tống An Hoài đeo mặt mắt hứng đi mở cửa, sau đó thiếu chút nữa đập cửa vào bản mặt của cái tên đang gõ cửa.

Cuối cùng hắn vẫn không đóng cửa lại, mặt mày hồng hồng nhìn cái tên vẫn mặc vest trắng tao bao đứng ở cửa.

Tên đó không thêm để ý tới Tống An Hoài mặt đen, bảo tiêu đằng sau cầm một túi đồ lớn. Lôi Minh cười tủm tỉm vào phòng gọi, vừa gọi vừa không chút khách khí mà đi vào trong, như là đang ở nhà mình: “Andrew? Andrew ra đi, ba mang quà cho con đây ~ hôm nay là ngày lễ truyền thống của Trung Quốc đúng không, chúc mừng năm mới!”

Tống An Hoài rất muốn đá cái tên khốn này ra.

Trời ơi đúng là, có muốn ăn Tết không đây!

May mà Lôi Minh cũng chỉ qua đây để xoát cảm giác tồn tại. Chính hắn cũng bận việc cực kỳ thê thảm, cần bản không có thời gian xuất hiện, ở Ý cũng bận đến xoay quanh đừng nói chỉ là đến Trung Quốc. Có lẽ là biết mình cũng không thể chăm sóc con tốt được bao nhiêu, cho nên sau này mới dứt khoát không tới nữa, cũng chỉ là thường thường toát ra muốn thân thiết với Tư Tư.

Tuy Tống An Hoài vẫn bài xích hắn, nhưng đã không còn âm u vậy nữa.

Sang năm vui vẻ, Mục Liên Hạ ngoại trừ bận chút chuyện trước kia, một phần thời gian rảnh thì dành cho game Chiến Đồi. Tống An Hoài rất không hài lòng, cuối cùng chỉ có thể giả bộ vô tình nói với Mục Liên Hạ một câu “chờ đó cho anh”.

Kết quả không được bao lâu, cũng vào ngày hôm sau, một em gái Y Giả đội cái tên “An An” thêm bạn cậu.

“Liên Hạ, ” Em gái Y Giả đứng cạnh Cẩm Sư bạch y, trên đầu toát ra chữ bong bóng màu trắng, “Là anh.”

Mục Liên Hạ nhìn chằm chằm ID hình thể nhân vật giống hệt em gái Y Giả trong trí nhớ của mình, choáng váng: “An Hoài?”

Khi chữ “ừ” màu trắng xuất hiện, cùng lúc đó hệ thống thông báo:

“Đại hiệp ngày an, gần đây có thiếu hiệp mới vào giang hồ, không biết ngài có đồng ý nhận An An làm đồ đệ, chỉ bảo thiếu hiệp mới ra đời bước vào giang hồ như thế nào, danh dương thiên hạ như thế nào hay không?”

Trước mắt Mục Liên Hạ phút chốc mơ hồ, cậu gần như không thể khống chế cảm xúc của mình, tay nắm chuốt máy tính giờ đã bưng kín miệng mình.

Thì ra... thì ra, em từ khi còn sớm, đã gặp được anh rồi.

82. Chương 82: Mấy Năm

Cảm xúc của Mục Liên Hạ gần đây rất không thích hợp.

Tống An Hoài rất xác nhận điểm này, nhưng mỗi lần hỏi cậu thì Mục Liên Hạ luôn nói sang chuyện khác, không thì không nói gì cả, làm Tống An Hoài cũng chẳng có cảm giác an toàn gì.

Hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, tính thời gian thì cũng sắp bảy năm... Mục Liên Hạ đây chẳng lẽ là thất niên chi dương? Tống An Hoài tuyệt đối mặc kệ.

Tống An Hoài yên lặng đi tìm Hạ Đình Ngọc.

Về chuyện này, Hạ Đình Ngọc cũng có thể cảm giác được.

Lý Thụy Phong và Mục Liên Hạ quan hệ tốt như vậy, mà Tống An Hoài lại là bạn thân với Hạ Đình Ngọc, thêm quan hệ giữa Hạ Đình Ngọc và Tống An Hoài đặt ở đây, mấy người cũng thường xuyên đi ăn tâm sự gì đấy. Khác không nói, ba hôm trước đi tụ hội Mục Liên Hạ cả hành trình đều không yên lòng, mọi người đều cảm thấy được. Hỏi cậu thì lại ngoảnh đi không nói, xem ra mấy hôm nay chắc chắn càng thêm rõ ràng, không thì Tống An Hoài cũng không thể tìm hắn —— xét thấy Hạ Đình Ngọc luôn không cho sức khi ra chủ ý về Mục Liên Hạ.

Hạ Đình Ngọc cũng không thể nói gì với Tống An Hoài, hần và Lý Thụy Phong vẫn còn trong trạng thái thường thường đi tuần trắng mặt, nếu hai người đó thật sự có vấn đề, hần không phải người trong ngoài gì hết! Vì thế hần lựa chọn câm miệng.

Nhưng khi về nhà thì hần nhịn không được nói với Lý Thụy Phong.

Lý Thụy Phong cũng thấy Mục Liên Hạ đang có chuyện gì gặt hần, hay là nói là gặt mọi người, nhưng trên tình trạng thì cũng có thể giấu được. Nghe Hạ Đình Ngọc nói vậy, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến thế, hần nhịn không được gọi điện cho Mục Liên Hạ.

“Hạ Hạ, cậu ở đâu đó?” Điện thoại vừa kết nối, Lý Thụy Phong đã thấy không quá đúng. Đầu bên kia điện thoại rất ồn ào, cũng không biết đang xảy ra chuyện gì. Nghe vào tai... như là ở trong bệnh viện!

Lý Thụy Phong trong nháy mắt cũng không biết nỡ bỏ ra cái gì, cả người đều căng thẳng.

Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói thoảng không thật của Mục Liên Hạ: “Tôi ở bên ngoài.”

Bên đó lại lần nữa truyền tới tiếng điện tử gọi tên khám bệnh, Lý Thụy Phong thật sự nóng nảy: “Mục Liên Hạ cậu ở bệnh viện? Xảy ra chuyện gì!”

“... Không có gì, chỉ là đi kiểm tra sức khỏe thôi,” Mục Liên Hạ ho nhẹ một tiếng, “Thời tiết không tốt lắm, tôi thấy có thể có chút cảm lạnh...”

“Ba mươi mấy độ cậu còn nói cậu cảm lạnh?” Lý Thụy Phong cao giọng, “Cậu ở bệnh viện nào? Đưa địa chỉ cho tôi nhanh lên! Tôi đi tìm cậu.”

Lý Thụy Phong giờ đang hấp tấp, Mục Liên Hạ nói không lại hần, chỉ có thể ngoan ngoãn báo tên bệnh viện. Thở dài, cậu cầm điện thoại bỏ vào túi, ngồi trên ghế nghỉ công cộng của bệnh viện để chờ người đến.

Hần nói không sai, ba mươi mấy độ Mục Liên Hạ đương nhiên không bị cảm lạnh. Chỉ là... giờ cậu đang rất gấp.

Không, có thể nói là lo âu đi.

Sống lại, đã bảy năm.

Nếu dựa theo thời gian của cậu đời trước, giờ đã là thời gian đếm ngược. Hôm nay là 28 tháng 7, ngày giỗ của cậu đời trước là vào ngày 31 tháng 7 năm nay.

Ban đầu khi sống lại, cậu cảm thấy nhột về bảy năm đã đáng giá. Nhưng theo thời gian trôi qua, cậu nhận được càng ngày càng nhiều, cậu không nỡ, cũng không muốn chết, cậu sợ, rất sợ.

Vì thế, càng đến lúc này, cậu càng thấy bức rứt, lo âu. Nhưng chuyện này cậu không thể nói với ai cả.

Danh sách từng liệt kê cho mình đã hoàn thành toàn bộ, nhưng lại cho cậu như lúc ban đầu... Cậu sao có thể cam tâm?! Tư Tư còn chưa tốt nghiệp tiểu học... bên bà Hạ đã tiễn người tóc đen một lần rồi, họ còn ở đây, mình sao có thể đi? Còn những người bạn của cậu, sự nghiệp của cậu... Vụ án trong tay cậu còn chưa kết thúc, không thể không có trách nhiệm với đương sự được... Còn... còn Tống An Hoài nữa.

Cậu sao có thể bỏ được!

Chờ khi Lý Thụy Phong và Hạ Đình Ngọc chạy tới, nhìn thấy Mục Liên Hạ đang ngồi trên ghế hai mắt trôi xa không biết hồn đã bay về phương nào.

“Liên Hạ?” Lý Thụy Phong nhẹ giọng, nâng tay chọc chọc Mục Liên Hạ.

Mục Liên Hạ lập tức phục hồi tinh thần, nháy mắt mấy cái: “A, mấy người tới rồi.”

Lý Thụy Phong ngồi cạnh cậu, chau mày: “Cậu xảy ra chuyện gì?”

Nói xong, giật lấy mấy cái biên lai được Mục Liên Hạ đặt ở cạnh. Đọc từng từ từng từ, phần lớn đều là kiểm tra, có một số đã có kết quả, số liệu tất cả đều bình thường. Nhưng căn cứ những thứ này, cũng không biết Mục Liên Hạ đến cùng muốn kiểm tra cái gì: “Cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lý Thụy Phong biết Mục Liên Hạ rất để ý tình huống sức khỏe của mình. Cậu luôn ăn uống khỏe mạnh, không hút thuốc lá không uống rượu, làm việc và nghỉ ngơi có quy luật; không ăn chua cay, không ăn quá lạnh, còn luôn đi tập thể dục, làm cho mấy người quanh cậu cũng bị cậu kéo đi bắt đầu cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi khỏe mạnh.

Trong ấn tượng của hần Mục Liên Hạ đều đi kiểm tra sức khỏe theo thường lệ, nhưng bây giờ... như là thật sự xảy ra chuyện.

Mục Liên Hạ lắc đầu: “Không có gì, anh thấy đó, không sao.”

Hạ Đình Ngọc nhận danh sách Lý Thụy Phong đưa, cũng lật lật, không tìm được cái gì, nhưng không buông lỏng mảy: “Em đừng có mà lảng đi với tụi anh, anh có quan hệ gì em cũng biết. Nói cho anh, đến cùng làm sao?”

Mục Liên Hạ cười khổ: “Đã nói là không sao rồi mà hai người lại không tin.”

“Không chỉ là chuyện hôm nay, ” Lý Thụy Phong nghiêm túc nhìn cậu, “Lần kiểm tra trước là vào tháng trước, giờ cậu đến bệnh viện, chắc chắn là có gì gặt chúng tôi. Không nghĩ nói cho chúng tôi biết thì không sao... Nhưng cậu phải tin tưởng chúng tôi, mọi người đều ở đây cậu không cần phải gánh một mình.”

“Còn có, bên lão Tống...” Hạ Đình Ngọc mở miệng, cuối cùng vẫn không nói ra.

Mục Liên Hạ cũng biết mình gần đây đúng là có chút quá mức, nhưng cậu không mở miệng được.

Buổi tối cậu bắt đầu nằm mơ, mơ thấy mình đã chết, chết đủ loại. Có đôi khi là vụ nổ của đời trước, có đôi khi là không hiểu sao bị tai nạn giao thông, có đôi khi thậm chí chỉ là đột tử... Nhưng đều không ngoại lệ, cậu sẽ chết.

Sau khi sống lại cậu để ý sức khỏe mình như vậy, ngược lại không bị bệnh gì, nhưng nếu thật sự ngoài ý muốn mà chết thì sao? Sau khi cậu chết, có ai nhớ rõ cậu không? Tống An Hoài sẽ thế nào?

Rõ ràng biết bản thân đi vào ngõ cụt, nhưng không đi ra được.

Trong nháy mắt bầu không khí giữa ba người có chút tĩnh lặng, sau đó, Tống An Hoài chạy lại đây. Hần mặc áo sơ mi tay ngắn và quần dài, quần áo hơi lộn xộn, trên trán còn mang theo mồ hôi, có vẻ hơi chật vật, nhìn phương hướng có lẽ là không chờ thang máy mà trực tiếp đi bộ lên tầng mười bốn.

Hạ Đình Ngọc khoát tay: “Anh gọi cậu ấy tới... Chuyện giữa hai người, thì tự mình giải quyết. Nhất định phải giải quyết, nghe chưa?”

Mục Liên Hạ cười khổ, nụ cười này vừa lúc dừng trong mắt Tống An Hoài.

Tống An Hoài trong phút chốc cảm thấy lòng mình có chút đau đớn nói không nên lời, hần nhấp miệng, ngồi cạnh Mục Liên Hạ, lại không nói chuyện.

Lúc Tống An Hoài tới thì Hạ Đình đã đứng lên, kéo Lý Thụy Phong liền đi: “Hai người trò chuyện đi, chúng tôi đi trước, có chuyện liên hệ.”

Lý Thụy Phong vốn còn muốn nói gì nữa, cuối cùng chỉ thở dài, đi theo Hạ Đình Ngọc.

Trong góc chỉ còn lại hai người họ. Tống An Hoài thoáng có chút trẻ con với Mục Liên Hạ, cầm tay Mục Liên Hạ, thấy Mục Liên Hạ không có phản ứng bài xích, hai tay nắm lại.

Trên thực tế, Mục Liên Hạ đang ngăn người.

Nói thật, cậu có chút không dám đối mặt với Tống An Hoài, cho đến khi độ ẩm trên tay kéo suy nghĩ của cậu về.

Tay Tống An Hoài rất ấm, trong lòng bàn tay mang theo chút hơi ẩm, cao hơn nhiệt độ tay lạnh buốt của Mục Liên Hạ nhiều, tựa như người lửa vậy.

Cậu nhìn Tống An Hoài, mở miệng, lại nói không nên lời.

Tống An Hoài cười với cậu: “Không sao.”

Gương mặt này đã nhìn lâu vậy rồi nhưng càng nhìn càng thấy dễ nhìn làm Mục Liên Hạ cũng cười có chút xốt xat: “Bất kể thế nào, Liên Hạ em nói, anh nghe là được.”

“Em...” Mục Liên Hạ mở miệng, nói không nên lời.

Thật lâu, cậu mỉm cười với Tống An Hoài: “Minh về nhà trước đi.”

Giờ đang là ngày nghỉ, Tư Tư được Lôi Minh đưa đi Ý một khoảng thời gian, cho nên trong nhà chỉ còn Mục Liên Hạ và Tống An Hoài.

Cũng phải, không thì với cái dạng này của Mục Liên Hạ, Tư Tư sẽ là người ầm ĩ ngắt trời đầu tiên. Bây giờ Tư Tư đang lớn tuy trên bản chất vẫn là bạn nhỏ mềm manh kia, nhưng tính cách thì ầm ĩ hơn. Mọi người cũng không ngại nhìn trẻ con làm ầm ĩ, dù sao bé có chùng mực. Nhưng tất cả biến hóa của bé đều bị Tống An Hoài đẩy lên người Lôi Minh.

Nếu Tư Tư ở đây, nhìn thấy dáng vẻ của Mục Liên Hạ gần đây, không giải quyết thì chắc chắn sẽ không bỏ qua. Nhóc con lanh lợi đó có rất nhiều cách.

Thật ra ban đầu Mục Liên Hạ cũng không để ý. Nhưng đến sau này, đến bây giờ, có được càng nhiều thứ, thì càng sợ hãi mất đi. Nhất là một tuần gần đây. Mục Liên Hạ gần như ăn ngủ khó yên. Cậu đi kiểm tra sức khỏe, biết sức khỏe mình không sao, không thể nói rõ là nhẹ nhàng thở ra hay là càng thêm sợ hãi.

Dù sao, cái chết cuối cùng của cậu đời trước, nguyên nhân trực tiếp không phải là ốm đau, mà là ngoài ý muốn.

Về nhà đã là buổi tối, lúc không bật đèn tối om một mảnh. Mục Liên Hạ ngăn Tống An Hoài bật đèn, hai người cùng nhau về phòng trong bóng tối, cũng không thay quần áo, trực tiếp nằm trên giường.

Mục Liên Hạ xoay người ôm eo Tống An Hoài, chôn mình trong lòng hắn.

“Tống An Hoài.”

“Anh đây.”

“Em sợ...”

“Sợ cái gì?” Tống An Hoài nhẹ giọng hỏi cậu.

“Em không biết...” Mục Liên Hạ nhắm hai mắt lại, “Mấy hôm nay theo em được không... Nếu như... em kể cho anh một câu chuyện.”

“Vây... bây giờ anh có phải nên bắt đầu chờ mong đó là một câu chuyện như thế nào hay không?”

“Không, ” Mục Liên Hạ dán lỗ tai trên ngực Tống An Hoài, nghe tiếng tim đập thành thạch của Tống An Hoài. Âm thanh đó rất vững vàng, một tiếng một tiếng, khiến suy nghĩ mơ hồ của Mục Liên Hạ đột nhiên trầm lắng lại, “Không phải là một câu chuyện quá vui, nhưng em muốn cho anh biết.”

“Được.” Tống An Hoài nói, cầm tay Mục Liên Hạ.

83. Chương 83: Chấm Dứt

Đây là một câu chuyện bắt đầu có bước ngoặt từ khi thi vào đại học.

Tống An Hoài mang máng đoán chuyện giữa họ không phải vấn đề này, nên cũng chậm rãi yên tâm, nghe Mục Liên Hạ dứt quãng kể câu chuyện có chút không hiểu ra sao này.

Hắn không nói, cũng không nghĩ, chỉ là nghe mà thôi.

Mục Liên Hạ chỉ kể một phần, không có tuyến thời gian, cũng không nói tên là gì. Nhưng câu chuyện bảy năm vậy mà cuối cùng không nói được mấy tiếng.

Tổng An Hoài vỗ vỗ lưng cậu, nhịp tim vẫn trầm ổn như cũ: “Không sao, đều đã qua.”

Trong bóng tối ai cũng không nhìn thấy vẻ mặt của Mục Liên Hạ: “... Đúng vậy, đã qua.”

Ai cũng không nghĩ tới, sau khi Mục Liên Hạ kể xong câu chuyện này, người đã không thấy tăm hơi.

Tổng An Hoài ban đầu còn chưa phản ứng lại. Đêm đó hai người đều không xử lý bản thân, cứ vậy mà dựa sát vào ngủ. Khi tỉnh lại chỉ còn một mình hắn, hắn còn tưởng rằng Mục Liên Hạ đi làm gì đấy. Nhưng trong nhà chẳng có ai, cả buổi còn chưa trở về, cuối cùng gọi điện thoại lại phát hiện di động đã tắt máy.

Tổng An Hoài bị dọa gần chết, nghĩ tới dáng vẻ mắt hồn mất vía của Mục Liên Hạ lúc trước, lập tức gọi điện cho Hạ Đình Ngọc và Lý Thụy Phong, nhưng không ai thấy cậu qua.

Bị những chuyện đáng sợ mà mình tưởng tượng dọa, Tổng An Hoài ra ngoài tìm người, nhưng không tìm thấy người đâu cả. Hắn gọi điện cho mấy người bạn, cũng không dám nói thẳng là sợ Mục Liên Hạ xảy ra chuyện, dù sao đây chỉ là suy đoán của hắn, chỉ có thể nói Mục Liên Hạ không mang di động, nếu có ai nhìn thấy cậu ấy thì nói cho hắn một tiếng.

Về phần Mục Liên Hạ rốt cuộc đi đâu... Cậu đang ngồi máy bay về Phụ Sa.

Vé máy bay được mua vào nửa đêm hôm qua, cậu cảm thấy, nếu có một số việc không làm, cậu sẽ hối hận.

Máy bay tự nhiên nhanh hơn xe lửa không ít, khi cậu ngồi xe khách nhỏ về ngôi nhà đã từng thuộc về mình ở Phụ Sa, còn chưa tới giờ cơm trưa.

Cậu dừng một chút, hít sâu, sau đó gõ cửa.

Mở cửa là chú Mục Thành, dưới nách chú chống gậy, trên mặt mang theo nụ cười thoải mái mở cửa: “Con gái con...”

Sau đó liền sững sờ ở đấy.

Mục Liên Hạ có chút xấu hổ nói không nên lời, nụ cười cũng mang theo loại cảm giác ấy: “Chú...”

Mục Thành nhanh chóng hồi thần, lui ra sau một bước: “Liên Hạ về rồi... Mau vào mau vào.”

Mục Liên Hạ nhanh chóng vào cửa, đặt đồ mình mang tới ở cạnh cửa, giúp Mục Thành đóng cửa. Liếc thấy ống quần trống rỗng của Mục Thành, cảm xúc trong lòng không thể nói rõ.

Mấy năm nay, cậu không nhất định khi nào thì có chút liên hệ với Mục Khả Hân. Liên hệ với Mục Thành chỉ có tin nhắn ngày lễ ngày tết. Hai bên ăn ý như nhau, chỉ có lời chúc phúc khách sáo, không có Mục Khả Kiệt cũng không có gì khác.

Trong phòng còn tỏa mùi thức ăn, cả phòng đều đầy áp cảm giác ấm áp của gia đình. Hai người cùng nhau ngồi trên sofa, Mục Thành hơi không được tự nhiên, nhưng vẫn cố gắng tìm đề tài nói: “Liên Hạ gần đây sống thế nào, có phải tất cả đều rất thuận lợi hay không?”

“Chú...” Mục Liên Hạ hơi mím môi, “Con tới thăm chú. Lâu vậy không về, cũng rất ngại.”

Mục Thành cười sâu sắc hơn chút: “Người trẻ tuổi tụi con cố gắng làm việc, chú già rồi, có thăm hay không cũng không sao.”

Chú vẫn là người chú trong trí nhớ thuở ban đầu của Mục Liên Hạ, không có chuyện như đời trước, chú vẫn như vậy.

Hai người ở đó không khí hài hòa tán gẫu vài chuyện, chuyện nào cũng có. Cũng chỉ qua nửa tiếng, chuông cửa vang.

“Nha đầu Hân Hân này hôm nay quên mang chìa khóa.” Mục Thành theo bản năng muốn đứng dậy, Mục Liên Hạ đương nhiên không để chú đứng lên, mà là tự mình đi mở cửa. Quả nhiên, mở cửa, Mục Khả Hân đứng ở cửa.

Mà Mục Khả Hân ngược lại bị Mục Liên Hạ làm cho hoảng sợ.

Mục Khả Hân bây giờ hoàn toàn khác với trong trí nhớ của Mục Liên Hạ, cô vốn đã không xấu, giờ có tự tin và bản lĩnh, khí chất cũng rất tốt, mặc quần áo khéo léo, trang điểm nhạt, rất xinh đẹp.

Tuy kinh ngạc, nhưng hai người thỉnh thoảng có liên hệ, thêm phần mềm xã giao, cũng không quá xa lạ: “Sao em lại đến đây?”

Mục Liên Hạ mỉm cười: “Đến thăm hai người.”

Mục Khả Hân lén nhìn cha mình, sau đó nháy mắt với Mục Liên Hạ mấy cái: “Vậy giữa trưa ăn cơm ở đây đi, ném thử tay nghề ba chị.”

Cô nói lời này, Mục Thành chợt như phản ứng lại, nhưng trong giọng nói là đương nhiên: “Nói gì đó, Liên Hạ không ăn trong nhà còn có thể đi đâu ăn chứ? Vừa lúc con về, mình ăn cơm đi.”

Mục Liên Hạ ngoan ngoãn gật đầu.

Đều là cơm gia đình cũng không có gì, tay nghề của Mục Thành không quá tốt, nhưng đều là người nhà, ăn cũng không tệ. Ăn xong mấy người còn chưa nói gì, Mục Khả Hân đã dọn cả mèn chuẩn bị ra ngoài.

Mục Liên Hạ sững sốt, đứng lên: “Em đi với chị.”

“A?”

Mục Thành khoát tay: “Con đi làm gì? Lại đây tâm sự với chú.”

Mục Liên Hạ lắc đầu: “Không được, con đi thăm Mục Khả Kiệt.”

Ra cửa với Mục Khả Hân, cô nhẹ nhàng thở ra, sau đó dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn Mục Liên Hạ: “Em biết là đi thăm Mục Khả Kiệt?”

Mục Liên Hạ úp mở một tiếng.

“Chị cho rằng đời này em sẽ không trở lại, cũng sẽ không muốn gặp nó.” Mục Khả Hân có ý chỉ.

“Ừm... Đã qua lâu vậy rồi.” Mục Liên Hạ ngẩng đầu nhìn trời.

Kết quả công tố lúc trước là Mục Khả Kiệt nhận hình, dù là vụ án ở Song Hồ, nhưng cuối cùng Mục Khả Kiệt bị đuổi về Phụ Sa. Mục Khả Hân đương nhiên cũng không đi thăm Mục Khả Kiệt mỗi ngày, nhưng cuối tháng vẫn có thể thăm hỏi.

Mục Liên Hạ theo sau Mục Khả Hân, đưa ra chứng kiện của mình, cảnh ngục cũng không làm khó xử cậu. Mà Mục Khả Kiệt vừa đi ra, đã thấy Mục Liên Hạ dựa trên vách tường. Gã hơi kinh ngạc, nhưng cuối cùng quay đầu đi chỗ khác, chỉ nói chuyện với Mục Khả Hân.

Gã thay đổi rất nhiều, đi tù mấy năm đã giải nghiện, cũng trưởng thành rất nhiều. Hoặc là nói, không có ai thương gã nữa, gã cần phải trưởng thành.

Mục Liên Hạ cũng chỉ tới nhìn xem thôi, tối hôm đó cậu suy nghĩ rất nhiều chuyện, trở về nhìn xem là chuyện cậu luôn muốn làm nhưng lại không làm, cậu muốn mở lòng thật sự, liền đến đây.

Cho đến khi đi, hai người cũng không nói một câu.

Nhưng trước khi cửa đóng lại, Mục Khả Kiệt lớn tiếng la lên: “Mục Liên Hạ! Tôi sẽ không giải thích.”

Mục Liên Hạ vịn tay ở trên cửa, không quay đầu: “Tôi biết.”

“Cậu bây giờ... sống tốt không?” Giọng Mục Khả Kiệt thấp hơn vừa nãy một chút.

“Tôi rất tốt, ” Mục Liên Hạ hơi nghiêng đầu nhìn gã một cái, “Anh cũng biểu hiện tốt đi, ra ngoài sớm chút.”

Có lẽ là thời gian thật sự rất lâu rồi, thù hận ban đầu, từ lâu đã không còn.

Buổi tối hẹn đám bạn đi ăn bữa cơm, mọi người đều rất vui vẻ.

Quan Dũng và Phó Kỳ Kỳ sớm đã kết hôn, con cũng sắp sinh.

Chưa từng cắt đứt liên hệ với đám bạn này, khi cậu đến tìm người còn suýt chút bị hại: “Đúng là không nói một câu đó người anh em, về mà không nói cho tụi này biết sớm chút?”

“Bống đừng muốn về bống đừng muốn về thôi, ” Mục Liên Hạ vội vàng xin tha, “Không thì chắc chắn đã nói cho mấy người trước rồi đúng không! Lần này tôi nhận sai, đến Song Hồ tôi mời khách.”

“Đi, ông nói được thì làm được đó, ” Quan Dũng cười xấu xa, “Vu Hiểu Nhiên nói với tôi, chờ nó kết hôn muốn tới chỗ cậu để cậu chiêu đãi, đến lúc đó tôi và Kỳ Kỳ dắt con đi, ăn cho ông nghèo!”

Mục Liên Hạ vờ vô tội buông tay: “A? Vừa nãy mình mới nói gì ta?”

Mọi người lại cười một trận.

Cuối cùng bởi vì phải nghĩ cho Phó Kỳ Kỳ, nên tan cuộc sớm. Mấy người mấy năm gần đây đều rất không tệ, đã mua nhà mới ở nơi khác, về nhà cũng không còn chung một con đường nữa.

Thời tiết thật tốt, buổi tối cũng không oi bức, một mình cậu, chậm rãi đi về. Trên nửa đường, khi đi ngang qua một chỗ vứt rác, không khỏi dừng lại bước chân.

Nương theo ánh trăng, cậu nhìn thấy khuôn mặt người đó...

Là Lý Tổ Anh.

Bà ta đã già đi rất nhiều, không còn đáng vẻ sáng sủa gọn gàng nữa, ngược lại còn già hơn tuổi thật của mình mấy tuổi. Mục Liên Hạ nhìn bà ta ở đây bận rộn thu dọn rác, lấy được đồ có ích có thể bán lấy tiền, sau đó kéo chiếc xe ba bánh cũ nát của mình chậm rãi rời đi.

Mục Liên Hạ đứng đấy nhìn, nhớ lại người thím cũng từng cười với cậu, mua đồ ăn cho cậu, chậm rãi ngắt đầu.

Có giọt nước rơi trên quần áo, nhưng trời lại chẳng hề mưa.

Ánh trăng rất sáng.

84. Chương 84: Kết Thúc

Lên máy bay phải tắt di động, sau đó đến giờ mới nhớ tới, kết quả mở máy không lên, cục sạc cũng quên mang.

Mục Liên Hạ trở mình trên giường, an ủi bản thân còn lại một ngày, mở mắt đến hừng đông.

Sáng sớm hôm sau, người trong gương bị quầng thâm mắt rất nghiêm trọng, nhưng Mục Liên Hạ cũng không quá để ý, sau khi tạm biệt Mục Thành, thì tới mộ cha mẹ.

Từ sau khi nhận nhà họ Hạ, nhà họ Hạ đã lập bia cho cha mẹ Mục Liên Hạ ở Song Hồ, vì vậy mà Mục Liên Hạ rất ít khi về Phụ Sa, dù có về cũng sẽ không đi gặp Mục Thành. Ngược lại là chuyện lần này khiến cậu rất cuộc sáng tỏ tâm sự.

Cậu đặt bó hoa bách hợp trước mộ cha mẹ, nhìn ảnh chụp của họ rất lâu.

“Ba, mẹ, ” Cậu nhẹ giọng mở miệng, “Qua hôm nay, hoặc là con đi tìm hai người, hoặc là... vẫn ở bên Tổng An Hoài, qua một khoảng thời gian mới đến gặp hai người. Dù sao, bất kể thế nào, con cũng sẽ không quá cô đơn, đúng không?”

“Đời này con sống rất tốt, thuận theo tự nhiên vậy, không nghĩ nhiều nữa.”

“Con yêu hai người.”

Rời khỏi khu nghĩa địa công cộng, Mục Khả Hân đưa cậu tới nhà ga.

“Em... sau này có về không?” Mục Khả Hân nghiêng đầu.

Mục Liên Hạ cười với cô: “Dù sao chị kết hôn em chắc chắn sẽ về.”

Cậu nói lời này rất bình tĩnh, bởi vì Mục Khả Hân và bạn trai đang ở trong trạng thái bàn chuyện cưới hỏi, cho nên nói là rất đáng tin.

Mục Khả Hân gật đầu: “Vậy đi, đến lúc đó hai người cùng về.”

Cô biết chuyện của Mục Liên Hạ và Tống An Hoài, bạn bè quan hệ tốt với Mục Liên Hạ một chút đều biết.

Mục Liên Hạ đáp ứng, chuyển xe đi nội thành sau đó ngồi máy bay về Song Hồ. Bên này khá lệch, máy bay đến Song Hồ chỉ có một chuyến lúc chạng vạng.

Hôm nay là ngày giỗ của cậu đời trước. Mấy hôm trước cậu ăn ngủ khó yên, bất thường đến mức ai cũng có thể nhìn ra. Ngược lại là sau tối hôm đó nói ra một số việc đã thấy thoải mái hơn nhiều.

Cho nên cậu mới đặt vé máy bay về. Đến đây là muốn thăm bọn Mục Thành, tuy cậu chưa từng về qua, nhưng cậu thật sự để ý. Thêm nữa... là muốn đi thăm cha mẹ.

Sau đó, cậu muốn về bên cạnh Tống An Hoài.

Chẳng sợ... Thật sự, phải kết thúc tất cả vào ngày hôm nay, cậu vẫn còn, có chút ích kỷ, muốn ở bên Tống An Hoài. Cảm xúc của cậu bây giờ đã bằng phẳng hơn rất nhiều, dù vẫn để ý, nhưng không còn như lúc đầu nữa.

Kết quả đau khổ là... Bởi vì vấn đề thời tiết, máy bay trễ giờ.

Chờ khi cậu vất vả lắm mới chạy về Song Hồ, đã sắp mười giờ.

Không để ý được nhiều vậy, Mục Liên Hạ tìm một cửa hàng bán hoa mua một bó hoa hồng đỏ lớn, sau đó nhanh chóng về nhà.

Vừa móc túi, Mục Liên Hạ đột nhiên vỗ đầu mình. Còn nói Mục Khả Hân quên mang chìa khóa... Khi cậu về Phụ Sa cũng vội vàng gấp gáp, cục sặc di động không mang thì thôi, ngay cả chìa khóa cũng không mang.

Hơn nữa, trong nhà không có ai.

Mục Liên Hạ không thể nói rõ là thất vọng hay là gì, ôm bó hoa hồng đó, cũng mặc kệ hình tượng, ngồi ở cửa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhìn kim giờ trên chiếc đồng hồ đeo tay sắp chỉ số mười hai, Mục Liên Hạ chợt đứng lên, ôm hoa chạy xuống lầu, ngồi ở cổng lớn dưới lầu.

Khi chỉ còn một phút nữa sẽ qua một ngày, Mục Liên Hạ nhìn thấy bóng dáng của Tống An Hoài.

Hắn đi có chút chậm, có vẻ rất mệt mỏi. Mục Liên Hạ cũng không để ý nhiều nữa, cậu lập tức chạy qua, kẹp bó hoa hồng lớn kia ở trong lòng hai người.

Mục Liên Hạ buông lỏng tay, nâng mặt Tống An Hoài liền hôn.

Tống An Hoài gần như còn chưa phản ứng lại, chờ khi hắn phản ứng, lúc này đã đảo khách thành chủ, hôn đến khó rời.

Đồng hồ báo thức được đặt trên đồng hồ reng lên, Mục Liên Hạ cũng không để ý nữa, khéo mắt lại không tự chủ được ươn ướt.

Cậu nháy mắt mấy cái, chớp đi chút nước mắt ấy.

Hôn xong, hai người kéo ra chút khoảng cách, Tống An Hoài đè vai Mục Liên Hạ thiếu chút nữa hóa thân thành vua gào thét: “Em chạy đi đâu! Anh đã tìm em hai ngày rồi đó!”

Mục Liên Hạ vô tội nháy mắt mấy cái: “Em... em về Phụ Sa...”

Tổng An Hoài bị ghen một chút: “Em... em về mà không thể nói cho anh một tiếng hả! Em không biết anh lo cho em lắm à! Mấy hôm trước cảm xúc của em đã không đúng, anh sợ em làm chuyện điên rồ em có biết không hả! Di động đâu? Vì sao không mở máy!”

“Buổi tối không sạc pin, sau đó lên máy bay thì tắt... Có lẽ là có sự cố, không mở máy được, còn không mang theo cục sạc...” Mục Liên Hạ thật sự rất vô tội, “Không đúng, em có để lại giấy nhắn cho anh mà! Anh không thấy?”

“ ... ”

Mục Liên Hạ chậm rãi nở nụ cười, một tay nhặt hoa hồng vừa nảy rơi xuống đất, một tay kéo má Tổng An Hoài: “Anh đó, ba mươi mấy rồi, sao lại đột nhiên trở nên hấp tấp vậy chứ?”

Tổng An Hoài nhận hoa hồng, ôm chặt Mục Liên Hạ vào trong lòng: “Không sao, em ở đây là tốt rồi. Em vẫn chê anh già?”

“Không có không có, ” Mục Liên Hạ cười tủm tỉm tựa vào lòng hắn, trán đặt trên trán đối phương, “Không có vụ đó đâu, em yêu anh nhất.”

“Anh cũng vậy.” Tổng An Hoài nói, “Anh cũng yêu em nhất.”

85. Chương 85: Pn1.kiếp Trước (sau Chương 27)

Khi Tổng Tư Minh về nhà, Tổng An Hoài còn đang chơi game.

Tổng Tư Minh lại gần nhìn thoáng qua, bĩu môi: “Cái người cậu thích vẫn không online?”

Tổng An Hoài nhìn nó một cái, ừ một tiếng.

“Vậy cậu còn chờ người ta?” Tổng Tư Minh nhún nhún vai, “Đã hơn một tháng. Có lẽ là không chơi nữa rồi.”

“Em ấy không phải người như vậy, ” Tổng An Hoài liếm môi khô khốc, “Em ấy sẽ không đi mà không lời từ biệt.”

Tổng Tư Minh quả thực hết nói nổi ông cậu nhà mình. Trợn trắng mắt với Tổng An Hoài, Tổng Tư Minh đưa bài thi gần 10 điểm đến trước mặt Tổng An Hoài: “Cậu ký tên giúp con trước đi. Cậu vì người ta cũng sắp biến thành người bệnh nghiện internet rồi, cậu xác định cậu không nói với người ta là cậu thích người ta? Con biết hai người đã quen nhau hai năm... Coi như đáng tin đi.”

Tổng Tư Minh nói là thật, hơn nữa nó thật sự không muốn thấy người cậu nhà mình như vậy.

Game online 3D “Chiến Đò” là game đến từ “Phòng công tác Chính Đò” trên danh nghĩa của Tổng An Hoài, sau được mở rộng rộng rãi cho nhiều người, đánh giá cũng rất tốt, giờ đã năm năm, còn đang mở server mới không ngừng, người cũ vẫn còn người mới cũng liên tục không ngừng, rất thành công.

Hai năm trước Tổng An Hoài không biết sao lại muốn chơi game này, sau đó yên lặng tạo một tài khoản ở “Chiến Đò”, còn tạo một em gái Y Giả thanh tú, đặt tên là Tổng An An.

Giờ nghĩ lại... đúng là lịch sử đen.

Nhưng may mà vì điều này, quen biết Luyện Hạ.

Luyện Hạ là một cầm sư, hệ viễn trình công kích phụ trợ, mà Tổng An An là đồ đệ của Luyện Hạ.

Trong game “Chiến Đò” có mấy thiếp lập xem như chơi cho vui, thiết lập sư đồ. Sau khi max level thì phải nhận đồ đệ, liền đi đăng ký, sau đó sẽ có đồ đệ xa lạ được hệ thống phân công mà thành công bá sư. Đường nhiên, nếu chung sống vui vẻ thì có thể dạy đồ đệ, nhưng không muốn thì cũng có thể trả tiền vàng nhất định trong game để xóa bỏ quan hệ sư đồ.

Tổng An Hoài lần đầu chơi game online, tuy đã ba mươi tuổi nhưng còn không bằng Tổng Tư Minh mười tuổi lúc bấy giờ, chỉ có thể mò từng chút một. Khi hắn còn đang làm quen thao tác, Luyện Hạ xuất hiện.

Lúc đó có lẽ là một giờ rạng sáng, Luyện Hạ xuất hiện làm Tổng An Hoài không phản ứng lại. Đối phương ở cạnh hắn, mặc trang bị môn phái của cầm sư đội ID “Luyện Hạ”, trên đầu còn tỏa bong bóng trắng: “Cô có thể để ý tôi chút được hay không?”

Cách xoát cảm giác tồn tại này Tổng An Hoài tự nhiên là phát hiện. Hắn cũng đánh chữ: “Chuyện gì?”

“Cô có thể xem kênh sư đồ chút không?” Bong bóng trắng lại tỏa ra, “Tôi còn tưởng là acc của phòng công tác nữa.”

Chờ khi Tổng An Hoài rút cuộc hiểu được mấy công năng trụ cột, Luyện Hạ đã ngồi cạnh chờ rất lâu.

“Tôi không cần phiền cậu, ” Tổng An Hoài đánh chữ trong kênh sư đồ, “Cậu đi làm chuyện của mình đi.”

Tiểu cầm sư đứng lên: “Tôi cũng không có chuyện gì, cô đừng ghét bỏ nước của tôi là được.”

Từ đó, hai người quen nhau sắp ba năm.

Mà Tổng An Hoài, liền làm bạn với Luyện Hạ ngay thơ đơn thuần ấy từ hạnh phúc đến trầm lặng, luôn luôn.

Hắn biết đối phương có một người yêu đã bên nhau nhiều năm, nhưng người đó lừa cậu; hắn biết Luyện Hạ tự mình rời khỏi Song Hồ đi thành thị khác; hắn biết Luyện Hạ gần đây trong lòng có chuyện, nhưng đối phương không nói với hắn.

Tổng An Hoài hối hận nhất, chính là không nói với Luyện Hạ là đừng đi, anh ở đây khi cậu rời khỏi Song Hồ.

Hắn làm một “ông già có chút cứng nhắc”, khi đó cảm thấy chuyện trong game quá mức không đáng tin.

— cho nên sau này, hắn hối hận đến vậy.

Tổng Tư Minh chắc là biết ông cậu nhà mình vẫn sẽ rối rắm tiếp nữa, chờ Luyện Hạ đó không biết lúc nào sẽ online, cho nên ánh mắt xoay xoay, có một mưu ma chước quỷ.

“Cậu, cậu đưa điện thoại cho con dùng chút, ” Tổng Tư Minh nháy mắt mấy cái, “Con gọi điện thoại cho bạn học con.”

Tổng An Hoài không nghi ngờ nó, tiện tay đưa di động qua.

Mặt khẩu điện thoại của Tổng An Hoài là sinh nhật Tổng Tư Minh, Tổng Tư Minh tự nhiên mở khóa, sau đó cảm thấy có chút ê răng với bức hình sư đồ đó. Ai mà nghĩ tới Tổng An Hoài bên ngoài thì cuồng soái khốc bá duệ nhưng lại thâm muội tao như vậy... Theo cái phương pháp tình yêu này của cậu, Luyện Hạ đó nếu biết cậu thích mình... Đúng là muốn gặp quỷ!

Nhấn vào danh bạ, Tổng Tư Minh trực tiếp nhấn vào số điện thoại của Luyện Hạ, rồi cười xấu xa nhét điện thoại vào tay Tổng An Hoài, mình thì chạy mất.

Sau đó, nó nghe thấy trong phòng sách phát ra tiếng vang lớn, rồi Tổng An Hoài chạy đi.

Tổng Tư Minh hơi mờ mịt nhìn cửa phòng chưa đóng, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Sau này nó mới biết được, đầu bên kia điện thoại nói với họ, Luyện Hạ đó, đã chết.

Tổng An Hoài khi nghe thấy tin tức này là không tin.

Sao có thể tin chứ? Một tháng trước cậu vẫn còn, còn rất tốt, tuy có chút suy sút nhưng vẫn còn tốt mà... Lúc này mới, lúc này mới hơn một tháng... Người, sao có thể nói không liên không có chứ?

Nhưng sự thật không cho phép hắn không tin.

Hắn không phải người xúc động, nhưng hắn thật sự xúc động đi mua vé, trực tiếp chạy tới Đàm Giang —— Luyến Hạ nói qua, cậu ở Đàm Giang.

Luyến Hạ thật sự đã chết.

Cậu chết do vụ nổ của một trận tai nạn giao thông.

Bởi vì muốn kịp giờ, không đợi được xe taxi cậu đã ngồi một chiếc xe đen. Chiếc xe này đã hỏng, nhưng chủ xe ôm tâm lý may mắn để tiếp tục sử dụng. Người lên xe cũng không biết, cuối cùng dùng mạng của mình để trả giá. Xe trên nửa đường thì mất khống chế, tông vào bồn hoa bên đường. Bởi vì tài xế theo bản năng bảo vệ bản thân, cho nên hành khách ngồi ở ghế lái phụ bị thương nặng còn bị nhốt, tro mắt nhìn tài xế đi ra ngoài, mình thì bị nhốt ở trong xe, bị một vụ nổ cướp đi mạng sống.

Tổng An Hoài cũng không nhìn thấy một mặt cuối cùng của người đó, bởi vì thi thể thật sự là không thể nhìn được.

Hắn chỉ có thể dùng đầu ngón tay vuốt ve bức ảnh chụp duy nhất mà đối phương gửi cho hắn. Đó là một gương mặt gầy yếu còn mang theo chút ngây thơ, tuy có chút suy sút nhưng cũng không giấu được gương mặt xinh đẹp ấy, ý cười nhàn nhạt bên môi khiến Tổng An Hoài cảm thấy ấm áp từng cơn.

“Anh còn chưa nói, anh thích em nữa...” Tổng An Hoài nhẹ giọng nỉ non, “Dù em có không thích anh, cũng không nên đi như vậy...”

Nhưng sự thật tàn khốc đến thế, câu thích đó, người ấy vĩnh viễn cũng không nghe được.

Sau này rồi sau này, Tổng An Hoài biết rất nhiều chuyện.

Ví dụ như “người yêu yêu nhau nhiều năm” của Luyến Hạ, ví dụ như gia đình làm người phiền lòng của cậu. Nhưng “người yêu” đó bây giờ cũng như diên rồi, mà người trong “gia đình” đó của cậu, cũng không có kết cục gì tốt.

Họ đều quá tham lam, không biết đủ, mà người quá tham lam thì không bao giờ có kết cục tốt.

Người đàn ông tên Lô Quảng Hằng đó tìm hắn, muốn biết mộ của Luyến Hạ ở đâu, nhưng bị Tổng An Hoài từ chối. Luyến Hạ nhất định không muốn nhìn thấy gã, Tổng An Hoài nghĩ.

Hắn ngồi bên mộ Luyến Hạ, âm điệu vũng vằng kể một vài chuyện có không, nói với cậu những chuyện đã xảy ra trên thế giới này sau khi cậu rời khỏi.

Nói qua rất lâu, không biết từ đâu thổi đến một luồng gió, mang theo hơi lạnh từng cơn, sau đó, trên bầu trời bắt đầu pháp phối mưa bụi.

Tổng An Hoài đứng lên, tay sờ mộ bia lạnh lẽo, lại dùng đầu ngón tay ma sát mặt người trên tấm ảnh chụp ở mộ bia

“Luyến Hạ, anh thích em.”

Giọng hắn vẫn trầm ổn lại rất nặng, nhưng trừ nghiêm túc, thì còn mang theo một chút vụng dại.

Lát sau, hắn lặp lại một lần, dùng tên thật của người ấy.

“Anh thích em, Mục Liên Hạ.”

“Nếu... nếu đúng lúc, gặp được em, thì tốt rồi.”

Tổng An Hoài nói.

Hắn lại nhìn chăm chăm mộ bia một lúc lâu, khi quần áo đã sắp ướt đẫm, xoay người.

Không biết từ đâu lại đưa đến một luồng gió, thổi tan bó hoa bách hợp trước mộ tỏa ngát hương thơm.

Một ngày trời quang.

86. Chương 86: Pn2.kiếp Trước (sau Chương 55)

Sinh nhật của con trai Lô Quảng Hằng là ngày giỗ của người đó.

Khi gã nhìn bánh bao trắng mập được ôm vào ngực kia, bỗng nhiên nhớ tới Mục Liên Hạ, sau đó lại ngẩn ngơ một trận.

Con người có lắm lúc đều tiện, giờ đây gã không thừa nhận cũng không được.

Rất nhiều người ngậm thìa vàng ra đời đều không học được trân trọng, luôn luôn tùy hứng mà làm. Cho nên gã sẽ vì một lần gặp mặt mà muốn người đó, cũng sẽ vì bất ngờ phiền muộn mà chán ghét một người.

Sau khi người đó rời đi, mới phát hiện người đó đã xâm nhập vào cuộc sống gã tựa như là không khí.

Như Mục Liên Hạ với Lô Quảng Hằng.

Khi Lô Quảng Hằng gặp Mục Liên Hạ là vào độ tuổi kiêu căng nhất. Không phải vì lúc trước hoàn toàn dựa vào gia đình cho nên trong lòng thoáng có chút không thở nổi, cũng không theo sự tăng trưởng của tuổi tác và từng trải mà trở nên thành thực như sau này. Lúc đó gã hoàn toàn được gọi là cố tình làm bậy, muốn làm gì thì làm, không sợ trời không sợ đất.

Gã còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp được Mục Liên Hạ.

Khi đó gã vừa kiếm được một số tiền lớn, sau đó bị đám bạn xấu kéo đi quán bar bảo gã mời khách. Đang vui thì tự nhiên cái gì cũng tốt, gã sẵn khoái đáp ứng, đi còn là quán bar mà đám bạn xấu nhắc tới. Trước đây gã bị người nhà quản chế coi như nghiêm, lại mới về nước thời gian không lâu, không biết giải trí ở Song Hồ. Có người nói thì gã đáp ứng.

Mà ở trên đường, người yêu cầu đó nở nụ cười thần bí: “Này, quán bar đó có phục vụ đặc biệt mày biết không?”

“Cái gì?” Lô Quảng Hằng có chút tò mò nhướn mi.

Đối phương cười gian: “Đó là một hộp đêm, chuyên cho nam bán nam, không có cách còn không biết! Mày anh tốt bụng với mày, để mày mở mang tri thức.”

Lô Quảng Hằng chắc một tiếng, có chút khinh thường. Trước đây ở nước ngoài gã cũng đã mở mang qua rồi được chưa? Gã lại không có hứng thú với đàn ông, còn không bằng tìm một cô gái tuyệt vời nóng bỏng nữa.

Kết quả chờ sau khi uống thì đám người đó liền âm ỉ, cả đám còn gọi người đến, ép một cậu bé trang điểm đậm hút rượu cho gã, còn phải miệng dán miệng. Lô Quảng Hằng lúc này đã có chút không vui, nhưng không muốn bỏ mặt mũi, lại cảm thấy mình hình như uống nhiều thật, trực tiếp đứng lên tỏ vẻ mấy người chơi đi, tôi đi trước.

Từ ghế lô ra đại sảnh quán bar, quần ma loạn vũ còn không xong hơn hoàn cảnh trên lầu. Lô Quảng Hằng cau mày, cảm thấy mùi rượu dâng lên từng cơn, khi gã đang nghĩ mình có nên gọi điện thoại tìm người đón mình hay không, thì đụng phải một người, xô mình cả người là rượu nước.

Lô Quảng Hằng lúc này muốn nổi giận, nhưng phút chốc gương mặt đó thì chống lại một đôi mắt màu hổ phách rất sạch sẽ.

Trong hoàn cảnh mờ tối gần như tối đen, đôi mắt kia sạch sẽ trong vắt, tựa như đang tỏa sáng.

Vì thế gã cũng không biết vì sao, gã bảo đối phương đưa mình đến nơi cậu ta ở. Sau đó lại vào lúc đối phương đang nước mắt lưng tròng, nhìn rõ gương mặt ấy.

Lô Quảng Hằng nhìn quen người đẹp, mặt mũi Mục Liên Hạ dù có đẹp cũng không tính là đứng đầu, nhưng lại làm gã nháy mắt động lòng.

Màu da Mục Liên Hạ có chút tái nhợt, vóc dáng hơi lùn hơn Lô Quảng Hằng một ít, cả người coi như gầy yếu. Mày mi cậu hơi nhạt, nhưng mắt to lại trong suốt, lông mi cũng dài, mí mắt, lại có dáng vẻ nhát gan, nhưng thật ra thì tỏ ra ngoan ngoãn, còn dễ dàng làm người có xúc động muốn không chế cậu.

Lô Quảng Hằng hơi nheo mắt, xoay người vào căn phòng nhỏ bé đó. Mặc kệ gã có tính toán gì, cả người rượu nước cũng đủ khó chịu. Kết quả gã còn chưa gọi người, liền bởi vì lên men rượu, thiếp đi. Sáng sớm hôm sau khi ghét bỏ mở cửa ra, thì thấy Mục Liên Hạ co thành một cục ở cửa.

Rất đáng yêu, gã nghĩ.

Nếu biết Mục Liên Hạ là người của Lam Tinh, mà Lam Tinh lại “bán người”, ngày hôm sau Lô Quảng Hằng liền “mua” người tới tay. Lần này, chính là gần năm năm.

Lúc trước Lô Quảng Hằng thật đúng là không bao nuôi qua người nào, khi còn nhỏ thì người nhà quản lý khá chặt, thứ hai ra là sau khi ra nước ngoài vẫn khá thích người trong nước, cũng chỉ nói yêu đương mấy lần như là thật nhưng lại giả, hoặc cũng không từ chối bất cứ ai đến để yêu thương nhưng nhớ. Gã thấy Mục Liên Hạ nghe lời, rất bớt lo hơn mấy tình nhân nhỏ của đám bạn, nên cũng tốt với cậu hơn chút — tuy trên bản chất mà nói thì cũng không tốt tới đâu.

Lô Quảng Hằng thấy mình đôi khi có chút biến thái, ngay cả em trai gã cũng nói như vậy.

Gã nếu đã thích đáng về nghe lời của Mục Liên Hạ, liền muốn đối phương mãi mãi nghe lời. Mục Liên Hạ trời sinh yếu đuối, không cần Lô Quảng Hằng ép buộc quá mức đã ngoan ngoãn nghe lời.

Gã cảm Mục Liên Hạ làm rất nhiều chuyện, ngay cả giao du bình thường cũng bị hạn chế ; hẳn yêu cầu Mục Liên Hạ thì phải tùy gọi tùy đi, hoàn toàn không để ý tâm nguyện mật mờ của đối phương cũng không muốn quan hệ này bại lộ ra bên ngoài. Nhưng khi gã tốt với một người cũng thật sự tốt, chỉ cần không vi phạm ý của mình, có thể làm thì đều làm. Vì thế ánh mắt nhìn gã của cậu bé Mục Liên Hạ hơi ngốc này từng chút thay đổi, còn tự cho là che giấu rất giỏi. Nhưng Lô Quảng Hằng là ai? Cái dạng này của Mục Liên Hạ cũng chỉ có thể lừa gạt bản thân thôi, Lô Quảng Hằng nhìn là nhìn ra tâm tư nhỏ của cậu.

Khi gã nói với Lô Quảng Viễn, Lô Quảng Viễn nhú mi: “Cái tính này của anh cũng hơi xấu đó, dù thế nào thì cậu ta vẫn có tình cảm với anh, anh nói chuyện thật khó nghe.”

Lô Quảng Viễn thẳng tính, hoàn toàn không thích nổi điệu bộ này của anh cậu.

Lô Quảng Hằng nhún vai: “Tùy em. Anh nuôi cậu ta chẳng lẽ còn muốn anh dỗ cậu ta?”

Lô Quảng Viễn liếc gã: “Theo em được biết anh trả tiền cũng không phải là trả cho cậu ta, cho cậu ta tiền cậu ta cũng không xài, cậu ta muốn đi làm cũng bị anh ngăn cản. Lại nói bây giờ anh chỉ nuôi một mình cậu ta, thế nào, không tính dỗ à?”

Lô Quảng Hằng nhướn mi: “Em hiểu thật nhỉ?”

“Nên biết đều biết, ” Lô Quảng Viễn chậm rãi, “Nhưng anh nên nghĩ lại đi, cậu bé đó thành thật, đừng quá phận.”

“Cứ như là em lớn hơn cậu ta nhiều lắm vậy.” Lô Quảng Hằng cười nhạt.

Nhưng Lô Quảng Viễn nói cũng đúng. Gã ba mươi, đã sớm thành thực. Gia đình nhanh chóng sắp xếp cho gã đi xem mặt, thậm chí nhanh đến mức lễ cưới cũng chuẩn bị xong. Cô gái sắp trở thành vợ chồng gã cũng đã gặp qua, cô không chút để ý lần hôn nhân này với gã, nhìn còn thấu đáo hơn gã, nói thẳng cho gã hiểu, sau khi con ra đời thì thả cho cô được tự do.

Lô Quảng Hằng không chút để ý, gật đầu.

Lúc này, Mục Liên Hạ đã bị gã để qua sau đầu.

Kết hôn là gã chắc chắn phải làm, về phần tình ái yêu à bình thường dỗ Mục Liên Hạ... Xin lỗi bạn mấy tuổi rồi?

Vì thế gã nói với Lô Quảng Viễn, bảo Mục Liên Hạ đi đi.

Sau khi Lô Quảng Viễn đáp ứng, còn gọi nó lại một tiếng.

“Hả?”

“... Cậu ta nhìn như yếu đuối, tính cách rất khó lay chuyển, để cậu ta hết hi vọng đi.” Lô Quảng Hằng uống cạn rượu vang đỏ trong ly.

Mà khi gã nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của Mục Liên Hạ, trong lòng lại cảm thấy gì đấy. Vậy thì sao? Mình cũng đâu nợ cậu ta. Gã nghĩ vậy.

Kết quả khi gã về “nhà” của hai người, Mục Liên Hạ vậy mà chẳng mang theo gì đi, có lẽ chỉ đeo một cái túi, trừ giấy chứng nhận và vài đồ dùng cá nhân thì cái gì cũng không mang. Không mang theo đồng hồ trang sức, không mang theo quần áo đẹp đẽ, chìa khóa nhà, mấy tờ chứng nhận và chìa khóa từng tặng cho cậu đều được ngay ngắn đặt trên quầy bar.

Lô Quảng Hằng nhìn mà thấy buồn cười, ngẫm lại, đối phương tốt xấu gì cũng là người trưởng thành, cứ vậy đi.

Nhưng cuộc sống sau khi kết hôn không tốt như gã tưởng. Gã đã từng tưởng tượng qua sau khi kết hôn sẽ như thế nào như thế nào, nhưng hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng. Có lúc gã thậm chí sẽ ngán ngơ một trận, cho rằng người đọc sách trên sofa là Mục Liên Hạ.

Bỗng nhiên gã bắt đầu nhớ nhung những ngày quá khứ, những ngày mà gã cảm thấy không thú vị sau khi đã quen.

Gã bắt đầu thường xuyên nhớ tới Mục Liên Hạ, sau đó mới phát hiện, có lẽ mấy thứ tình ái yêu à của gã lúc trước, không chỉ lừa Mục Liên Hạ, ngay cả bản thân cũng bị lừa gạt.

Thời gian lâu, gã thậm chí có chút không thể khống chế tình cảm của mình. Gã quay về căn phòng từng ở chung rất lâu đó, phát hiện căn phòng trống đầy tro bụi, im ắng đến dọa người.

Gã không chút để ý ngồi trên sofa phủ đầy tro bụi, che miệng cười lớn ra tiếng.

Gã đúng là tiện mà... Sau này mới thừa nhận. Mục Liên Hạ với hắn...

Lô Quảng Hằng che mắt, suy nghĩ xôn xao.

Mục Liên Hạ ngoan như vậy, chắc hẳn vẫn còn thích gã...

Chưa tới hai ngày, vợ được kiểm tra ra mang thai. Người cả nhà đã chờ đợi đứa bé này lâu như vậy nên mọi người đều vây quanh cô. Đợi khi con an toàn ra đời chưa hơn trăm ngày, một tờ giấy ly hôn đưa đến trước mặt Lô Quảng Hằng. Mẹ Lô Quảng Hằng thiếu chút nữa bùng nổ, Lô Quảng Hằng ngăn cản bà, nói rõ hiệp nghị trước khi kết hôn của hai người. Cho nên bà dù không bằng lòng, vẫn chấp nhận.

Con từng chút khôn lớn, lòng dạ của Lô Quảng Hằng cũng lung lay.

Nếu đã có người thừa kế, người nhà có lẽ sẽ không ép gã kết hôn nữa. Vì thế gã tính đi tìm Mục Liên Hạ. Lâu như vậy không gặp, cũng không biết cậu bé ngoan có còn bị bắt nạt hay không.

Nhưng chờ khi gã tìm được tin, cả người ngốc ở đấy, ngây ra như phỗng.

—— Mục Liên Hạ, đã chết?

Khi gã muốn theo đuổi về, đã mất?! Mất...

Gã như điên cuồng, nhưng cuối cùng ngay cả mộ của Mục Liên Hạ cũng không nhìn thấy. Người đàn ông không biết lúc nào mà quen Mục Liên Hạ kia căn bản không cho gã biết cậu chôn ở đâu. Gã muốn chất vấn, nhưng lý do của gã đều bị bác bỏ.

Đúng vậy, gã là ai? Gã dựa vào gì... mà muốn gặp cậu...

Trời làm vậy, có thể sống, tự làm vậy, không thể sống.

87. Chương 87: Pn3.tổng An Nhu (chị Tổng An Hoài)

Tổng An Nhu là một người phụ nữ rất dịu dàng rất xinh đẹp, mà lại rất có năng lực có chủ kiến.

Sức khỏe cô từ nhỏ đã không quá tốt, nhưng sống vẫn tự nhiên sáng khoái, sống vẫn tự do vui vẻ.

Lúc cha mẹ qua đời tuổi của cô còn chưa phải lớn, nhưng khi anh trai cố gắng ra ngoài làm việc, cô đã chăm sóc đứa em trai nhỏ tuổi hơn rất tốt, cùng lúc cũng để mình nhanh chóng trưởng thành.

Nếu... sức khỏe của cô tốt, thì cô nhất định có thể bước tới nơi cao hơn.

Nhưng Tổng An Nhu đã rất thỏa mãn.

Sau khi đưa em trai lên đại học, cô tự chọn chỗ ở cho mình, mỗi ngày đều rất tĩnh lặng, lại rất thoải mái.

Cho đến khi cô nhận được một thiếu niên tóc tai rối loạn.

Lúc Tổng An Nhu ra ngoài đi dạo thì gặp thiếu niên ấy. Thiếu niên nói sứ tiết Trung Quốc, đi đường thì khắp khiêng, có vẻ là bị thương. Cậu ấy đang hỏi đường, nhưng nhóc lưu manh tuổi cũng xấp xỉ thiếu niên lại chỉ sai đường.

Nếu Tổng An Nhu gặp thiếu niên đó, có lẽ cô sẽ chỉ đứng đường cho cậu. Nhưng thiếu niên đó đã đi ngay, kéo cái chân bị thương. Dù sao cũng là người không quen biết, Tổng An Nhu cũng sẽ không đuổi theo.

Tổng An Nhu vốn không quá để ý, chỉ là người xa lạ gặp thoáng qua mà thôi. Mà khi buổi tối cô ra ngoài, lại lần nữa nhìn thấy thiếu niên đó ở dưới lầu nhà mình, không nghĩ thế nữa.

Người đó đang đánh nhau.

Người không nhiều, nhóc lưu manh kia Tổng An Nhu cũng có gặp qua vài lần, hình như ở gần đây. Khi cô xuống lầu, nhóc lưu manh quỳ rạp trên mặt đất, thiếu niên cười trên người cậu ta, bóp cổ họng cậu ta.

Lúc Tổng An Nhu xuất hiện, cậu đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt đầy ngỡ ngàng.

— đây là một con sói con, chẳng giống Tổng An Hoài chút nào. Cô bỗng nhiên nghĩ.

Tổng An Nhu lui về sau nửa bước để tỏ mình vô hại, vào lúc này, bụng thiếu niên kêu lên.

Thiếu niên không thèm để ý tới Tổng An Nhu, nhưng vành tai lộ ra ngoài của cậu lại đỏ.

“Có muốn tới nhà tôi ăn gì hay không?” Tổng An Nhu cũng không biết làm sao, lại mở miệng.

Thiếu niên kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn gương mặt cười dịu dàng của Tổng An Nhu, chậm rãi đứng dậy, chần chờ gật gật đầu.

Vì thế Tổng An Nhu nhận được một con sói con.

Cậu nói, cậu tên Lôi Minh.

Vừa nghe đã biết không phải tên thật, Tổng An Nhu nghĩ, cười nhẹ bưng cái chén đơn giản lại thơm phức đặt trước mặt cậu.

Tổng An Nhu có đôi khi cũng sẽ nghĩ, lúc ấy cô làm gì chứ. Có thể là em trai không ở bên, mình chỉ có một mình, dù sao cũng có chút cô đơn. Mà khi cô nghĩ tới đó, tên đó đã ở trong nhà cô, tùy tiện rồi.

Cậu càng học tiếng Trung càng giỏi, Tổng An Nhu có đôi khi cũng sẽ bỏ thứ mình thích, bắt đầu đọc mấy quyển sách về tiếng Ý. Hai người chung sống hài hòa. Tổng An Nhu cũng sẽ không lo cậu thiếu niên kiệt ngạo đó ban ngày đi đâu, dù sao đến giờ cơm tối cậu cũng sẽ ngồi trước bàn cơm đúng giờ.

Tóc Lôi Minh dài rất nhanh, cậu lại chưa bao giờ để ý, cuối cùng Tổng An Nhu phải đặt cậu ở trên ghế, vừa cắt giùm cậu, vừa hơi kinh ngạc: “Ai? Chết tóc của cậu không tệ nha ~ “

Dưới đôi tay khéo léo của cô, mái tóc lộn xộn của Lôi Minh đã đầu vào đấy. Tổng An Nhu cũng không cắt quá nhiều cho cậu, chờ khi làm xong, mái tóc đó vậy mà đã dài đến bả vai.

Tổng An Nhu cười đến mi mắt cong cong, nhìn kiệt tác của mình: “Không nghĩ tới là còn rất dễ nhìn đấy.”

Thiếu niên trong gương đã không còn là thiếu niên, mi mắt trở nên kiên nghị hơn, vẻ mặt cũng kiên định. Cậu lột xác thật sự nhanh, kiểu tóc mềm mại này làm cậu nhu hòa không ít.

Tổng An Nhu không nhin được, lại duỗi tay sờ sờ mái tóc mượt của thanh niên: “Thế nào, Lôi Minh, tay nghề tôi được chứ?”

Thanh niên cười với cô, nụ cười tùy ý kiệt ngạo: “Sau này giao cho cô vậy.”

Họ sống chung tốt như vậy, cho đến khi Tổng An Nhu quen một người cố ý đưa cô về nhà.

Lôi Minh rất sốt ruột, buổi tối, cậu canh bên giường cô: “An, tôi nhin không được nữa.”

Tổng An Nhu xoa tóc cậu: “Tôi luôn chờ cậu.”

Có một số việc, thuận lý thành chương.

Hai người họ vẫn sống chung tốt đẹp, dù cho có một số việc không nói cho đối phương.

Lôi Minh biết sức khỏe của Tổng An Nhu không tốt, nhưng không biết có bao nhiêu không tốt; Tổng An Nhu biết thân phận của Lôi Minh không đơn giản, nhưng không biết có bao nhiêu nguy hiểm.

Cho nên, sau khi Lôi Minh bị tìm thấy, vì không liên lụy đến Tổng An Nhu, cùng họ rời khỏi cô.

Vì thế, Tổng An Nhu cũng không tìm cậu, mà là chậm rãi quay về cuộc sống trước kia.

Sau khi Lôi Minh biến mất, Tổng An Nhu vẫn cười dễ nhìn như trước, đáy lòng lại trống rỗng.

Cô biết, Lôi Minh không phải người có thể luôn bên cô. Tên đó, luôn tùy ý kiêu ngạo, cậu có lẽ sẽ có bầu trời rộng lớn hơn để bay lượn.

May mà, vẫn còn người ở bên cô.

Tổng An Nhu ngồi trên ghế nằm ở ban công, thăm hơi mỏng, tay phải khẽ vuốt bụng mình.

Đây là món quà mà ông trời ban cho mình.

Cô yên lặng nghĩ, nụ cười vẫn dịu dàng như thế.

Ừm, nếu có một ngày... cậu có thể trở về...

88. Chương 88: Pn4.luyện Hạ Và An An

01

Luyện Hạ là một cầm sư, còn là một cầm sư bị ghét bỏ.

— bởi vì khúc mà cậu đàn hoàn toàn không đúng điệu.

Luyện Hạ tỏ vẻ rất ủy khuất, tuy khúc của cậu không dễ nghe, nhưng hiệu quả rất rõ mà! Mọi người đánh đàn là để chiến đấu, vì sao phải để ý có dễ nghe hay không chứ!

Lại lần nữa bị phun tào là đàn bông còn mạnh hơn cả cậu, Luyện Hạ vác túi rời khỏi lãnh địa bang hội.

Hừ, chờ lúc mấy người thiếu cầm sư rồi tới cầu xin tôi đi!

02

Luyện Hạ nhặt được một em gái.

Đúng, khi cậu đang đánh đàn ở ngoài, có một em gái từ trên trời rơi xuống, hình như là bị tiếng đàn của cậu dọa.

Đương nhiên, Luyến Hạ sẽ không thừa nhận điểm này. Cậu yên lặng đổi một khúc có công năng chữa trị, đàn cho em gái.

Em gái ôm chân, yên lặng nhìn cậu, trong mắt ngấn lệ. Giọng cô nhẹ nhàng mềm mại, chia rõ cao thấp: “Cầm sư đại nhân... Khúc của ngài thật dễ nghe.”

Đương nhiên, suy nghĩ trong lòng cô là, mẹ nó người này đúng là cầm sư? Sư phụ của cậu ta sao có thể nữ lòng nào để cậu ta xuất sư! Tuy là bị tiếng đàn cậu ta dọa tới nỗi ngã xuống nhưng cậu ta tốt xấu gì cũng có chút lương tâm giúp mình trị thương...

Luyến Hạ lần đầu tiên gặp được tri âm thiếu chút nữa đã khóc trong hạnh phúc.

Cậu dừng một chút, hai tay nâng tay em gái lên: “Em... có bằng lòng báỉ anh làm sư không? Anh... anh có thể dạy em đánh đàn!”

03

Em gái bị hoảng sợ, nhưng nghĩ tới mình cũng không biết có thể đi đâu, liền ồm ồm đáp ứng, ngoan ngoãn gọi tiếng sư phụ.

Luyến Hạ ngửa mặt lên trời cười dài, sau đó vẻ mặt dịu dàng với em gái: “Hi~o(* *) thầy là sư phụ con nè, thầy tên Luyến Hạ, con tên gì?”

Em gái nháy mắt mấy cái, gương mặt ửng đỏ: “Con tên An An.”

04

Sau đó, chờ khi bang hội thật sự thiếu cầm sư tìm đến Luyến Hạ, đã bị hai thầy trò này làm cho chói mù mắt.

Mẹ nó, đây không phải Luyến Hạ doppi mà mình quen!

Luyến Hạ nấu ăn tuyệt vời nhưng rất ít xuống bếp lại làm một bàn lớn toàn món ngon, cười rạng rỡ: “An An, ăn thử này, ăn ngon không? Ăn ngon lần sau sư phụ làm cho con nữa.”

An An ăn tới không ngừng đầu, dùng hành động để chứng minh tay nghề tốt của sư phụ nhà mình.

“Luyến Hạ! Tui cũng muốn ăn!” Bạn thân tới tìm người nháy mắt liền thềm ăn.

Kết quả Luyến Hạ lúc này lại lật lọng: “Ăn cái gì mà ăn! Tranh đồ ăn với đồ đệ tui? Nhìn chút tiền đồ của ông đi! Đây là đồ đệ tui! Nhìn đồ đệ tui ngoan bao nhiêu ~ “

Bạn thân: “...”

05

Mỗi ngày cứ trôi qua gà bay chó sủa như vậy.

Cho đến khi Luyến Hạ gặp một ngự tỳ Y Giả, mặt đỏ hồng tìm An An: “Đồ đệ, con nói... người đó thế nào?”

An An nghiêng đầu: “Cái gì?”

“Thầy muốn tìm sư nương cho con...” Luyến Hạ chột chột ngón tay, “Thầy thấy cô ấy không tệ, hơn nữa...”

An An nháy mắt lạnh mặt: “Sư phụ, thầy nói cái gì?”

Luyến Hạ nháy mắt mấy cái, không biết sao lại chọc đồ đệ không vui: “Ách... Thầy nói sai gì à?”

“Thầy muốn tìm sư nương?” An An nheo mắt.

Luyến Hạ cảm thấy có chuyện không tốt sẽ xảy ra.

Sau đó cậu chẳng còn biết gì cả.

06

Khi Luyến Hạ tỉnh lại, trong một căn phòng toàn màu đỏ, cứ như là phòng kết hôn.

Xảy ra chuyện gì?!

Cậu còn chưa suy nghĩ cẩn thận, bang chủ đã tiến lên lay chúc mừng: “Thật không nghĩ tới Luyện Hạ cậu giấu sâu như vậy. Chúc cậu tân hôn vui vẻ.”

Luyện Hạ lúc này đã phát hiện mình không động đậy được, đáng vẻ như bị sét đánh: “Cái quỷ gì vậy?”

Bang chủ cười ha ha, đi.

Sau đó là An An đi vào, mặc hỉ phục màu đỏ thẫm, cười xinh đẹp với Luyện Hạ: “Sư phụ.”

“An An, đây là có chuyện gì? Con là y giả đúng không giúp thầy xem xem.” Luyện Hạ cau mày.

“Không có gì, ” An An đi tới, “Chỉ cần mình động phòng hoa chúc, là được rồi.”

“... A?”

“Sư phụ, hôm nay là ngày đại hỉ của chúng ta, thầy vui vẻ chút đi.”

“Mẹ nó khoan đã không đúng... Phắc An An con đừng cởi quần áo thầy! Thầy thầy thầy thầy không thích em gái chủ động quá!” Luyện Hạ choáng váng.

An An dừng lại động tác, cười càng vui vẻ: “Sư phụ.”

“A?”

“... Ai nói cho thầy con là con gái?”

Nói xong, gương mặt hơi nhu hòa ấy trở nên sắc bén hơn, hình như càng ngày càng giống... giống như là...

Tổng An Hoài!

07

Móa!

Mục Liên Hạ bật dậy.

Cậu giương mắt nhìn bốn phía, phát hiện mình vẫn ở nhà, vừa nãy hình như là mơ.

... Đúng là một giấc mơ kì lạ...

08

Cảm thấy người bên gối không quá đúng, Tổng An Hoài mở mắt ra, mắt buồn ngủ mơ màng: “... Sao thế?”

Mục Liên Hạ chậm rãi nằm xuống, tùy ý để tay đối phương ôm chặt eo mình: “Không có gì, ngủ đi, ngủ ngon.”

Tổng An Hoài theo bản năng cọ cọ Mục Liên Hạ, lầm bầm: “... Thân ái, ngủ ngon.”

Mục Liên Hạ chậm rãi cười, đặt một nụ hôn bên môi hắn: “Thân ái, yêu anh nhất.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-sach-uoc-nguyen>